

Nguyễn Mon

Ngày hôm qua... đã từng My Daisy

Ebook Truyện Vô

Tải Ebook Truyện Miễn Phí

NXB DÂN TRÍ

Ngày Hôm Qua... Đã Từng - My Daisy

Tác giả: [nguyenster.\(nguyenMon\)](#)

Ebook tạo bởi: [EbookTruyen.VN](#)

Giới thiệu:

"Mỗi người trên thế giới này đâu đó quanh ta đều có một ai đó lặng lẽ yêu thương mình...có lúc ta sẽ nhận ra...đôi lúc chẳng bao giờ biết đến người ấy, có bao giờ bạn nhìn lại phía sau...có bao giờ bạn biết rằng ai đó vừa đi ngang qua cuộc đời bạn"....như cách mà họ đến. Đó là điều nó học được từ một người...và rất nhiều người mà cho mãi đến hết cuộc đời này sẽ ko bao giờ quên được.

Sáu tháng trôi qua kể từ ngày My Life bắt đầu. Một quãng thời gian khá dài cho những điều mới, những con người mới, những thay đổi mới. Cũng đã đến lúc trở lại, đến lúc tiếp tục chặng đường còn lại của cái hồi ký hoang đường vô lý này. Vẫn sẽ là câu nói cũ trước khi bắt đầu tiếp tục "Ngày hôm qua...đã từng"

" Ngày hôm qua...đã từng - My Daisy"

Vậy nên hãy chắc rằng khi tiếp tục đi cùng My Daisy...bạn cũng còn lòng tin vào những câu chuyện cổ tích giữa đời thường!

Nguyễn Mon!

Chúc bạn có những giây phút vui vẻ khi đọc truyện Ngày Hôm Qua... Đã Từng - My Daisy!

Mục lục:

[Chương 1: Mở Đầu](#)

[Chương 2: Chương 1](#)

[Chương 3: Chương 2](#)

[Chương 4: Chương 3](#)

[Chương 5: Chương 4](#)

[Chương 6: Chương 5](#)

[Chương 7: Chương 6](#)

[Chương 8: Chương 7](#)

[Chương 9: Chương 8](#)

[Chương 10: Chương 9](#)

[Chương 11: Chương 10](#)

[Chương 12: Chương 11](#)

[Chương 13: Chương 12](#)

[Chương 14: Chương 13](#)

[Chương 15: Chương 14](#)
[Chương 16: Chương 15](#)
[Chương 17: Chương 16](#)
[Chương 18: Chương 17](#)
[Chương 19: Chương 18](#)
[Chương 20: Chương 19](#)
[Chương 21: Chương 20](#)
[Chương 22: Chương 21](#)
[Chương 23: Chương 22](#)
[Chương 24: Chương 23](#)
[Chương 25: Chương 24](#)
[Chương 26: Chương 25](#)
[Chương 27: Chương 26](#)
[Chương 28: Chương 27](#)
[Chương 29: Chương 28](#)
[Chương 30: Chương 29](#)
[Chương 31: Chương 30](#)
[Chương 32: Chương 31](#)
[Chương 33: Chương 32](#)
[Chương 34: Chương 33](#)
[Chương 35: Chương 34](#)
[Chương 36: Chương 35](#)
[Chương 37: Chương 36](#)
[Chương 38: Chương 37](#)
[Chương 39: Chương 38](#)
[Chương 40: Chương 39](#)
[Chương 41: Chương 40](#)
[Chương 42: Chương 41](#)
[Chương 43: Chương 42](#)
[Chương 44: Chương 43](#)
[Chương 45: Chương 44](#)
[Chương 46: Chương 45](#)
[Chương 47: Chương 46](#)
[Chương 48: Chương 47](#)
[Chương 49: Chương 48](#)
[Chương 50: Chương 49](#)
[Chương 51: Chương 50](#)
[Chương 52: Chương 51](#)
[Chương 53: Chương 52](#)
[Chương 54: Chương 53](#)

[Chương 55: Chương 54](#)
[Chương 56: Chương 55](#)
[Chương 57: Chương 56](#)
[Chương 58: Chương 57](#)
[Chương 59: Chương 58](#)
[Chương 60: Chương 59](#)
[Chương 61: Chương 60](#)
[Chương 62: Chương 61](#)
[Chương 63: Chương 62](#)
[Chương 64: Chương 63](#)
[Chương 65: Chương 64](#)
[Chương 66: Chương 65](#)
[Chương 67: Chương 66](#)
[Chương 68: Chương 67](#)
[Chương 69: Chương 68](#)
[Chương 70: Chương 69](#)
[Chương 71: Chương 70](#)
[Chương 72: Chương 71](#)
[Chương 73: Chương 72](#)
[Chương 74: Chương 73](#)
[Chương 75: Chương 74](#)
[Chương 76: Chương 75](#)
[Chương 77: Chương 76](#)
[Chương 78: Chương 77](#)
[Chương 79: Chương 78](#)
[Chương 80: Chương 79](#)
[Chương 81: Chương 80](#)
[Chương 82: Chương 81](#)
[Chương 83: Chương 82](#)

-----oOo-----

Chương 1: Mở Đầu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đà Lạt những ngày sắp Giáng sinh. Thời tiết lạnh đến run người. Trời đổ cơn mưa phùn từ sáng sớm. Em ngồi sau lưng run rẩy, tay em siết chặt eo nó cố gắng chống chọi lại cái lạnh tái người của Đà Lạt. Tóc, vai áo nó lấm tấm những hạt mưa phùn. Lần đầu tiên được đón một cơn mưa phùn

của Đà Lạt vào mùa Giáng sinh lung linh, huyền diệu. Em tinh khôi trong chiếc váy trắng của ngày nào còn bên cạnh nó. Hôm nay không phải là Giáng sinh, hôm nay nó và em cũng có mặt ở Đà Lạt, không phải như lời hẹn của mấy ngày trước cùng nhau đón Giáng sinh Đà Lạt trong hạnh phúc...

Hôm nay không phải ngày hạnh phúc, hôm nay là ngày lần đầu tiên nó mặc áo vest, chở em trên chiếc xe máy cũ, đến nơi mà em sẽ làm lễ thành hôn theo người ta về bên ấy. Hôm nay không phải là ngày hẹn hò, hôm nay là ngày chia tay. Hôm nay không phải là ngày ngọt ngào, hôm nay là ngày em nuốt nước mắt đến nhà thờ làm lễ thành hôn. Hôm nay sau lưng nó trong chốc lát nữa không phải là người yêu nó, hôm nay sau lưng nó, trong chốc lát nữa em sẽ là vợ của người ta.

.....

Nó cố chạy chậm hết sức có thể. Thi thoảng, em khẽ nhắc:

- Chạy chậm thôi anh...

- ... Mỗi lời nhắc của em làm tim nó như thắt lại. Em cũng muốn cố níu kéo thời gian còn bên nhau thêm được giây nào, thêm được từng mét đường nào là hạnh phúc bấy nhiêu đó.

.....

.....

Tiếng chuông thánh đường vang lên, người ta đều đứng dậy để làm lễ. Nó không phải là con chiên ngoan đạo, nhưng nó vẫn đứng dậy khoanh tay nhắm mắt. Nếu được, nó thầm cầu xin Đức Chúa hãy che chở cho em, hãy ban cho em và nó có đủ sức mạnh để vượt qua nỗi đau này, vượt qua mười năm dài đằng đẵng phía trước và, nếu được, xin Ngài cho em và nó rồi sẽ gặp lại nhau.

.....

Rồi buổi lễ cũng kết thúc nhanh chóng. Người ta lục đục lên xe để trở về Sài Gòn. Chỉ một vài người không đi cùng, trong đó tất nhiên là có nó. Nó đứng từ phía xa, nó nhìn thấy em bật khóc khi bước vào trong xe hoa, nó nhìn thấy ánh mắt em ngỡ ngàng, hoảng sợ cố nhìn về phía nó. Nó nhìn thấy rõ ràng tất cả nhưng đành phải chôn chân tại chỗ nhìn chiếc xe hoa lạnh lùng chạy ngang qua. Sau lưng nó, những người bạn đang đứng im lặng nhìn. Nó đứng đó nép vào gốc cây nhìn theo đoàn xe từ từ dần xa, mất hút sau những con đường quanh co giữa rừng thông già heo hút.

Nó ngồi xuống gốc thông bên cạnh, mỉm cười.

Đà Lạt chìm trong cơn mưa phùn...

Xe hoa đi về đâu? Đưa người yêu tôi đi chốn nao?

Để mưa rơi trắng đêm Lữ làng rồi ai hiểu hỡi em?

Cơn mưa rơi thật lâu, cho tình ta tan theo bề dâu Tìm yêu thương trong mắt nhau Tôi hiểu rằng lòng em rất đau.

Còn đâu nữa ngày nao tiếng cười, Còn đâu nữa những chiều bước đi bên người Giờ xe hoa đã xa, còn mình tôi xót xa Thà ngày xưa đừng nên đổi lòng, để ngày nay âm thầm bước đi theo chồng Giờ không ai nhớ mong Tôi lỡ tình đi giữa trời đông...

Ngày em đi nước mắt lẫn dài.

Ngày hôm qua...đã từng - My Daisy

-----oOo-----

Chương 2: Chương 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trời tháng 12 Đà Lạt lạnh run người. Nó ngồi đó mắt nhìn theo chiếc xe hoa từ từ rời xa nơi nó đứng. Đường vào nhà thờ quanh co uốn lượn. Mấy chốc rồi chiếc xe ấy sẽ bị cánh rừng thông tàn nhẫn che khuất. Nó đứng dậy, hai tay cho vào túi quần. Sóng mũi cay xè, miệng nó vẫn cố mỉm cười mặc dù nó cảm nhận được giọt nước mắt đang lăn dài trên má. Ngay khi đuôi xe hoa khuất vào phía rừng thông già nó lặng lẽ tiến thêm một bước để nhìn...Hai bước...ba bước, bốn bước....và nó vùn chạy. Nó chạy như một thằng điên...cố bắt kịp tốc độ của chiếc xe, nó im lặng chạy, mắt vẫn cố nhìn theo đuôi xe như để nuôi tiếc một chút gì đó của yêu thương. Em của nó lên xe hoa theo người ta mất rồi, xe đi khuất tầm mắt rồi liệu cuộc sống có cho nó nhìn thấy em lần nữa hay không. Nó không nhìn thấy em, mắt nó không thể nhìn xuyên qua chiếc kính xe màu đen đáng ghét ấy, đôi chân nó không thể đuổi kịp những vòng xe lăn vội đưa em đi xa...rất xa...rất xa ấy. Đến giờ nay nó vẫn chưa thể giải thích được tại sao lúc ấy

nó lại chạy theo như một thằng điên yếu đuối như vậy. Nó cũng không biết em có quay đầu nhìn lại lần nào hay không. Có lẽ không...đơn giản vì phải như vậy mới chính là em, có lẽ có...đơn giản phải như vậy mới là người nó yêu.

Điều gì đến phải đến. Nó vấp chân té nhào ra đường. Nó lăn mấy vòng mới dừng lại được. Nó loạng choạng ngồi dậy bước đến ven đường ngồi xuống dưới góc thông nhìn về hướng chiếc xe đưa em đi. Hai tay nó rướm máu. Cũng đúng thôi nó đâu có đeo găng tay mặc dù trời ĐL lúc ấy lạnh cóng. Ly do đơn giản em muốn được giữ ấm trong đôi tay trần của nó cho đến giây phút cuối cùng. Nó im lặng, hơi thở nó dồn dập vì mệt cũng không thể ngăn nó mỉm cười " Chào em nhé người lạnh lòng"

Chị, anh Phong, Hân và một vài người bạn em chạy đến sau lưng, nhưng tuyệt nhiên không ai dám lại gần nó cả, trừ chị. Chị nhẹ nhàng bước đến ngồi kế bên nó im lặng xoay người nó lại xem xét nó có bị sao không. Một vài vết trầy xước trên trán cộng với hai bàn tay rướm máu cũng đủ cho chị và mọi người lo lắng. Thấy vậy nhỏ Hân vội chạy lại lấy chiếc khăn choàng cổ của nhỏ nhẹ thấm máu trên tay nó. Còn chị thì dùng chiếc găng tay của mình chùi máu và bụi bẩn trên trán nó. Anh Phong không biết tìm đâu ra được chai dầu gió đem lại đưa cho chị rồi quay lại nói nhỏ gì đó với những người khác khiến họ từ từ quay lưng đi trở lại phía nhà thờ để nó ở lại cho chị và nhỏ Hân chăm sóc. Có dầu gió làm vết thương của nó đau rất kinh khủng. Nhưng lúc này làm gì có cái đau rát nào bằng vết thương lòng của nó chứ. Nó vẫn im lặng hướng mắt về phía rừng thông già hiu hắt, nơi chiếc xe em có lẽ đang giấu mình trong đó không cho nó nhìn thấy nữa. Như trò chơi đuổi bắt ấy, nó cố đuổi theo, xe của em vẫn vô tình chạy đi mất...trò chơi đuổi bắt này có lẽ nó sẽ phải chơi rất lâu đây. Bất cười vì ý nghĩ điên khùng đó...nó nhận ngay hai ánh mắt ngơ ngác, lo lắng của chị và nhỏ Hân.

- Nhox...

Chị vừa định nói gì với nó thì nhỏ Hân bịt miệng chị lại ra giấu im lặng. Ừ chính lúc này có lẽ nhỏ hiểu nó cũng chẳng quan tâm đến bất cứ điều gì. Chị hiểu ý nên im lặng ngồi quay lưng ra hướng ánh mắt về cùng phía với nó. Nhỏ Hân sau khi quấn hai cái khăn choàng thành hai cục bao tròn hai bàn tay nó cũng ngồi xuống bên cạnh nhìn nó lo lắng. Nó không nhìn qua nhỏ nhưng nó đủ cảm nhận nhỏ đang nhìn nó thực sự là ánh mắt lo lắng.

Nó không biết ngồi như vậy bao lâu nữa. Chỉ biết thời gian chậm chậm trôi

qua lâu đến nỗi chị của nó không còn chịu nổi nữa. Chắc là ngồi nãy giờ mỗi lần đây nên từ từ dựa hẳn người vào nó. Bó tay với chị luôn, đang ngồi chia sẻ an ủi với thằng vừa thất tình là nó mà cũng không từ bỏ cái tính nghịch nữa. Chị ngả người vào nó tay bứt bứt mấy cọng cỏ dại dưới đất quăng ra phía trước mắt nó. Chắc đang cố gắng kiểm chế để kéo ánh mắt nó trở về thực tại đây vì giờ mắt nó vẫn như đang cố len lỏi giữa những hàng thông tìm em. Có lẽ trò nghịch của chị đã phát huy tác dụng hay chính con người lạnh lùng trong nó trở lại. Nó quay người qua nhỏ Hân mỉm cười.

- Nè Hân Nhỏ giật mình - Sao...sao M - Có gì ăn không? Đói bụng quá Nhỏ ngập ngừng. Chắc đang ngạc nhiên vì câu nói đầu tiên của một thằng vừa thất tình tiễn người yêu đi lấy chồng lại là đòi ăn.

- Ủ ừ còn bánh kem với đồ ăn nhẹ người ta đãi tiệc hay sao đó.

- Nhoc muốn ăn hả?

Chị chen vào. Nó quay qua nhìn chị cười - Ờ. Sáng giờ chưa ăn gì mà - Uhm chị cũng đói nữa, Sáng giờ chưa ai ăn gì đâu.

- Vậy tụi mình vào trong kia kiểm gì ăn hen M - Ờ sao cũng được Nó gật đầu kéo tay chị và nhỏ Hân đứng dậy đi về phía nhà thờ. Khách khứa hình như đã về gần hết. Chỉ còn một vài người ở lại giải quyết những việc sau cùng của buổi lễ. Nhỏ Hân đi về phía anh Phong nhìn quanh.

- Ủa tụi nó đâu hết rồi anh - Ủ anh kiu mọi người về khách sạn trước hết rồi. Nhoc M không sao chứ Anh Phong hạ giọng sợ nó nghe được thì phải. Nhỏ Hân gật đầu - Uhm không sao đâu anh. Không biết còn gì ăn không để em đi kiểm.

- Ủa em muốn ăn hả - Dạ! Tụi mình sáng giờ có ai ăn gì đâu anh - Ủ ha anh quên mất. Để anh đi với em Hai người quay lưng đi vào trong kiểm đồ ăn. Còn nó và chị thì ngồi xuống ghế đá. Nó đưa ánh mắt nhìn xa xăm...ánh mắt chưa kịp bay ra tới ngọn cây trước mặt thì đã bị chị kéo lại ngon ơ bằng cái cốc nhẹ lên đầu đủ để nó cảm nhận cái đau.

- Nhoc khùng!

- Gì?

- Đưa đây!

- Đưa gì?

Nó ngơ ngác. Chị cười nhẹ - Đưa bớt cục buồn đây chị giữ phụ cho Nó cười - Hơ hơ sao bữa nay đòi chia bớt cục buồn dzậy?

- Thì lâu lâu nhox khùng buồn. Tội nghiệp quá chia bớt được chưa.

Hix chưa thấy ai an ủi người buồn như chị cả. Nếu phải người khác chắc đổ sập vì câu nói tội nghiệp của chị quá. Cũng may là nó đủ hiểu chị đang muốn gì mà.

- Cảm ơn nha. Có 100 cục buồn nửa nhox cũng không chia cho chị đâu. Khỏi xin mất công.

- Tại sao?

- Vì nhox không bao giờ muốn thấy chị buồn vậy thôi!

Nó mỉm cười nhìn về phía trước. Có lẽ chị cảm thấy trong lời nói của nó rõ ràng có sự dứt khoát không thay đổi về vụ án cục buồn này cho nên chị đã bỏ ngay ý định trả giá mà ngồi im theo nó luôn. Ngồi được một chút thì nhỏ Hân đi ra, kế bên anh Phong đang cầm một đĩa bánh kem khá to. Chắc là bánh kem ngày cưới của em đây mà. Nó bật cười nhẹ khi nghĩ đến điều đó.

- Không còn gì ăn hết M ơi. Còn bánh kem thôi hà.

- Thôi mọi người lên xe anh chở đi kiếm quán ăn tụi mình ăn trưa luôn chứ ăn bánh kem sao no.

- Được không M?

Nhỏ Hân ngồi xuống hỏi. Nó gật đầu.

- Vậy còn đĩa bánh kem này?

- Đem theo ăn đi anh.

- Ừ cũng được . Vậy mọi người lên xe đi - Vậy kiếm nhà hàng nào đồ ăn ngon ngon nha tài xế. Đi nhanh nhox chị đói bụng lắm rồi nè Chị đứng dậy

vừa nói với anh Phong vừa kéo tay nó chạy về leo lên băng sau xe anh Phong. Nhỏ Hân ngồi băng trước kể anh Phong cầm lấy đĩa bánh kem dùng muỗng xắn một miếng nhỏ đưa lên miệng thử.

- Bánh kem ngọt M ăn được hôn?

- Hỏi lạ vậy em Anh Phong ngạc nhiên hỏi.

- Hi M hông thích ăn ngọt mà anh - Vậy hả?

Chị và anh Phong cùng nói lên chữ vậy hả ngạc nhiên. Chính nó cũng ngạc nhiên vì vụ không thích ăn ngọt này sao nhỏ Hân lại biết. Nào giờ nó đâu có nói với nhỏ đâu, vậy mà nhỏ cũng biết hay thiệt. Nó gật đầu - Ừ nhưng cho M thử một miếng đi Hân - Không thích đòi ăn chi nhox Chị nhìn nó. Nó quay qua chị cười - Ờ không ăn để chị ăn hết mất công bị mập. Hehe Vừa nghe xong chị đã phùng má lên chu miệng xí một tiếng - Xí. Đồ vô duyên...

Nhỏ Hân cười xắn một miếng bánh kem quay xuống đút vào miệng nó. Nó há miệng nuốt trọn miếng bánh kem. Hai tay nó băng 2 cục to tướng bằng khăn choàng của nhỏ Hân rồi nên đành phien nhỏ đút ăn vậy chứ chị thì có 1000 năm nữa cũng không có rảnh đút bánh cho nó ăn đâu, giành ăn ko giành thì thôi làm gì có chuyện chia sẻ vụ ăn uống với nó. Anh Phong cười khi khi một mình rồi cho xe lăn bánh trong cái giận phụng phịu của chị. Vị ngọt của bánh, vị chua của nhân trái cây, vị béo của kem và cả đắng của socola hòa quyện vào trong miệng nó. Tất cả trở thành mùi vị tuyệt vời của bánh kem, món ăn ngọt từ nào giờ nó ăn rất ít vậy mà lúc ấy không biết vì sao nó lại ăn một cách ngon lành như vậy. Nó không chỉ ăn một miếng mà còn nhanh chóng ăn thêm những miếng bánh kem tiếp theo. Đó là lần đầu tiên nó ăn bánh kem nhiều đến vậy...không phải vì bánh kem ngon mà vì đó là chiếc bánh trong ngày cưới của em.

-----oOo-----

Chương 3: Chương 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Xe anh Phong rẽ vào một nhà hàng nhỏ nằm ven đường, nhà hàng tuy nhỏ nhưng khá ấm cúng, từ đây có thể hướng mắt nhìn xuống phía dưới thành

phố. Tranh thủ lúc nhỏ Hân và anh Phong chọn món chị kéo nó chạy ra ngoài để tự sướng. Thật không thể hiểu nổi chị của nó đang nghĩ gì mà kéo một thằng đang thất tình như nó ra để chụp hình cho chị. Đưa máy ảnh cho nó, chị leo lên cái xích đu đặt trong ở góc sân bên cạnh nhà hàng ngồi cười toe toét để nó chụp. Cầm máy ảnh thì được rồi đó nhưng mà tay quần 2 cục to đùng như giờ lấy ngón nào đâu ra mà bấm nút chụp. Nó giờ hai cái tay băng ra hiệu cho chị "như dzây sao mà chụp bà cô". Chị chẳng những không thêm thông cảm cho hoàn cảnh của nó mà còn giờ cú đấm ra chu chu mỗ uy hiếp nó "kệ người không chụp ta cho ăn đấm". Nó đành đặt máy ảnh xuống tự tháo cái khăn choàng ra khỏi tay. Nảy giờ cũng bớt rất và máu không chảy nữa rồi, vết thương cũng chẳng có gì nghiêm trọng, hơi khó cử động bàn tay tí thôi mà. Không tháo ra giờ chút cũng phải tháo để còn ăn trưa chứ em đi rồi đâu còn ai chịu khó ngồi đút cho nó ăn như con nít nữa đâu.

Chụp khoảng 3-4 kiểu ảnh ngây thơ vô số tội cho chị xong nó đem máy lại cho chị kiểm tra. Người đẹp chụp hình đúng là ăn ảnh, cái mặt cười toe toét của chị ăn gần hết cái hình chả thấy cảnh đẹp sau lưng đâu nữa mà. Có vẻ thỏa mãn với màn chụp ảnh và tra tấn hai bàn tay nó xong, chị tung tăng cầm máy đi vào nhà hàng khoe với anh Phong. Nó im lặng đi sau lưng mỉm cười nhìn theo chị. Người ta cũng đã dọn đồ ăn ra gần đủ. Nó ngồi xuống, nhỏ Hân phát hiện tay nó không còn băng nữa giật mình cầm tay nó hỏi:

- Trời ơi sao tháo khăn ra chị vậy hả?
- Ờ tháo ra mới chụp hình cho chị P nè Nó cười chỉ qua chị. Nhỏ Hân vẫn hơi lo lắng - Nhưng tay M đang bị thương mà.
- Có gì đâu xước có chút. Không tháo lấy gì ăn trưa!
- Plee. Cho nhox chết. Phạt cái tội hồi nảy dám nói xấu chị.

Chị chen vào, có vẻ vẫn hả hê vì nảy giờ được đày đọa hai bàn tay bị thương của nó giữa cái giá rét mùa đông ở thành phố này. Mà đúng là để tay trần không mang găng một tí mà đã lạnh cóng cả tay. Sắp không còn cảm giác gì nữa rồi, chốc chốc vài cơn gió lùa qua khung cửa sổ khiến người nó nổi cả gai ốc. Chị xuýt xoa cầm đũa ngon lành thưởng thức món ăn nóng hổi trên bàn. Chẳng thêm chia sẻ một chút nào với nó cả. Nhỏ Hân cũng im lặng gấp đồ ăn cho cả bàn. Tất nhiên là không thể thiếu phần của nó rồi. Nhỏ Hân chọn toàn những món nóng rất hợp với không gian

xung quanh của quán. Tự nhiên thêm một chút nước lẩu nóng cho vào chén, hai bàn tay bị thương lạnh cóng áp chặt vào chén đưa lên miệng húp trực tiếp thì còn gì tuyệt bằng. Nghĩ là làm, nó đưa cái giá lên mức nước lẩu cho vào chén. Bỗng nó vượt tay, chén rơi xuống, nước lẩu bắn tung tóe. Cũng may nó chưa múc được nhiều nước lẩu nên không đến nỗi văng vào 3 người còn lại tuy nhiên tay nó thì hưởng hoàn toàn nước lẩu vừa nóng vừa làm vết xước trên tay nó đau rất kinh khủng. 3 người còn lại giật mình - Nè nè tên nhox kia tính phá chị ăn hử?

Chị cốc nhẹ lên đầu nó. Anh Phong cười nhẹ quay qua gọi phục vụ đến vệ sinh lại bàn và mang chén mới cho nó trong khi đó nhỏ Hân lại thay thế vai trò của em đó là lo lắng cho nó.

- M! M có sao không? Sao không cẩn thận gì hết vậy hả. Đưa tay đây Hân lau cho!

- M...ờ M không sao đâu. Để M đi rửa tay cái.

Nó gượng cười vội vàng đứng dậy vùng ra khỏi tay nhỏ Hân chạy ào vào toilet. Nó chạy vội vàng vào toilet loạng choạng xả dòng nước mát lạnh ào ạt vào hai bàn tay đau rát của nó. Nhưng cái đau rát ấy không liên quan gì đến thái độ vội vàng của nó cả vì tay nó đang nhức và không thể cử động các ngón tay được nữa. Cảm giác như hai bàn tay nó đang co rút hết mức có thể...đó là lí do tự nhiên nó làm rơi chén nước lẩu. Dòng nước mát lạnh làm cơn rát từ vết xước hạ đi thì cái đau buốt nhói lên từng cơn làm nó gần như quy xuống đất. Chợt có tiếng bước chân, thoáng thấy qua gương anh Phong đang bước vào, nó vội vàng chạy ào vào toilet riêng sau lưng đóng sập cửa lại. Anh Phong đứng ngoài lo lắng cho nó.

- M em không sao chứ. Phương kêu anh vào xem em có sao không - Dạ không...không...sao đâu anh...Em rửa rửa sạch tay rồi ra liền...anh cứ ra trước đi...

Nó gượng gượng cố nói bằng giọng bình thường hết sức có thể. Anh Phong nhẹ giọng - Thiệt hả...ừ vậy anh ra ngoài trước đây -Dạ!

Tiếng bước chân anh Phong xa dần. Nó ngồi hẫ xuống bồn cầu hai tay đan vào nhau siết chặt cổ kiềm nén cơn đau buốt đang tăng dần. Nó cắn răng chịu đựng để không phát ra tiếng hét đau đớn, gương mặt nó lúc này đỏ bừng, cả người gồng cứng run rẩy. Có lẽ vết thương cũ gặp lạnh lại tái phát. Mấy ngày nay nó cũng đã vài lần bị như thế này rồi, chỉ là mỗi lần

như vậy nó đều tránh chỗ khác không cho mọi người biết, nhất là em. Nghĩ đến em, lòng nó lại nhói lên, cái đau buốt của hai bàn tay làm sao so sánh được với ý nghĩ nó đã không còn em bên cạnh nữa.

Những hình ảnh của em tràn về...như đoạn phim cũ chạy ào qua trước mặt...mãi đến khi tiếng mở cửa của ai đó vào toilet đánh thức nó trở về thực tại, nó mới bừng tỉnh khỏi hình ảnh của em. Không biết nó đã ngồi đó bao lâu nữa. Chỉ biết mồ hôi trên người nó đang tuôn ra, hai tay nó không còn đau buốt nữa. Khẽ cử động thử mấy ngón tay, nó thở phào ngửa mặt lên trần nhà mỉm cười nhẹ nhõm. Tự nhiên lại muốn cơn đau buốt ấy trở lại...vì như vậy nó sẽ nghĩ đến em...và sẽ lại mỉm cười... Nó đứng dậy, rút khăn giấy lau mồ hôi trên mặt rồi bình thường bước ra ngoài. Mọi người dường như không còn ăn nữa mà im lặng ngồi chờ nó.

- Sao...sao M đi lâu vậy. Có sao hông?

- Ờ M không sao. Tại nước lẩu dầu mỡ nhiều quá rửa hoài hông hết.

- Xí..đồ nói dóc!

Chị cốc lên đầu nó một cái rồi gấp đồ ăn vào chén mới của nó.

- Nè ăn đi.Hông chi ăn hết ráng chịu à - Ờ cảm ơn nha..tốt bụng bắt tử dữ - Haha có gì đâu tại chị ăn no rồi mà. Có hai người kia chưa ăn no đó nhox - Sax...tưởng tốt lành gì ai dè...

- Nói gì hả..hừ hừ - Ờ ờ có gì đâu Nó cười lấy muỗng múc đồ ăn ăn ngon lành trước ánh mắt khác nhau của 3 người còn lại.

- Hai người cũng ăn đi...đồ ăn còn nhiều nè - Ủ ừ...Hân ăn tiếp đi em - Dạ Phần còn lại của buổi ăn diễn ra yên lặng. Thi thoảng chị và anh Phong trò chuyện vài điều vu vơ nào đó. Còn nó như thường lệ vẫn im lặng ăn, nhỏ Hân thì không ngừng nhìn nó với ánh mắt khá lo lắng. Từ khi chuyện xảy ra đến giờ, nhỏ Hân vẫn luôn nhìn nó như vậy. Có điều lúc ấy nó cũng chẳng quan tâm nhiều cho lắm.

Ăn uống xong xuôi cả đám kéo nhau ra phía sau nhà hàng để ngồi uống nước thư giãn. Anh Phong có đề nghị đi đâu đó chơi cho thoải mái nhưng nhỏ Hân và chị từ chối. Có lẽ họ vẫn lo cho nó và họ hiểu điều nó cần bây giờ đó là im lặng như tính cách của nó. Nhà hàng tuy nhỏ nhưng khuôn viên sân sau để khách uống cafe thì khá rộng, được bày trí đẹp theo kiểu

sân vườn đặc trưng của Đà Lạt. Nhiều hoa, nhiều cây lại có view nhìn về thành phố. Nó gọi một ly cafe đá không đường...tuy nhiên nhỏ Hân không cho nó uống cafe đá, vậy là đành thưởng thức ly cafe đen đặc, không đường, không đá. Nó cầm ly cafe đi ra gần lan can nhìn xuống phía thành phố. Buổi trưa mà sương mua vẫn giăng đầy, trên những tán lá vẫn còn đọng lại những giọt nước li ti...dù sao mùa này cũng là mùa lạnh, mặt trời chẳng bao giờ lộ dạng được ra khỏi những rừng thông mênh mông phía trước. Cũng như giờ này không biết chiếc xe hoa ấy đã đưa em đi đến đâu giữa thành phố phía dưới kia. Em đang làm gì...em đã rời khỏi Đà Lạt chưa và bao giờ em sẽ rời khỏi đây để theo chồng về bên ấy...Hàng tá câu hỏi nó tự đặt ra trong lòng rồi lại tự trả lời bằng một câu duy nhất "Ừ thì sao...em là vợ người ta mất rồi". Nó bật cười đưa ly cafe nghi ngút khói lên miệng nhấp nhẹ một ngụm, vị đắng lan trong miệng...đắng nghét...đắng đến nao lòng. Nếu ai đó hỏi lúc này cafe có đắng không nó sẽ trả lời : "Ừ tất nhiên là đắng".

- Đưa tay đây Tiếng chị nhẹ nhàng sau lưng. Nó mỉm cười quay lại đứng dựa lưng vào lan can nhìn chị - Chị vậy - Còn hỏi nữa. Đưa đây chị thoa thuốc cho nè - Thuốc gì - Khờ quá...thuốc chị mua sẵn cho nhox thoa lên vết thương mà. Nhox con hư quá, tối ngày bị thương suốt vậy hả - Ờ...có phải nhox muốn đâu - Không muốn thì phải cẩn thận. Nhox cứ làm chị lo hoài như vậy sao chịu nổi.

- Nhox...

- Nhox mau mau lành lại đi. Lành vết thương ấy. Nhox hứa đi Chị vừa nói vừa lấy chai thuốc xịt lên tay nó rồi nhẹ nhàng thoa đều xung quanh 2 bàn tay của nó. Nó biết chị đang cố chia sẻ nỗi đau của nó, nó cũng biết chị đang bắt nó hứa nhanh lành vết thương lòng. Ừ thì chắc chắn sẽ khó khăn để đứng lên sau khi em đi...nhưng sớm muộn gì nó cũng phải đứng lên, sớm muộn gì nó cũng phải mạnh mẽ để đi tiếp con đường phía trước. Ít nhất nó không thể cứ mãi chôn mình trong cái vỏ ốc buồn bã tội nghiệp này để chị của nó lo lắng nữa.

- Ừ! Nhox hứa...cho nhox buồn hết ngày hôm nay nhé - Hihi buồn mà cũng trả giá nữa - Ừ..lỡ buồn rồi. Buồn hết hôm nay thôi. Ngày mai lại vui cho chị coi - Thật không...cùng mũi hứa đi. Đứa nào nói dóc đứa đó làm con heo - Uhm...chơi luôn!

Chị nhẹ nhàng cúi đầu đưa mũi chị chạm nhẹ vào mũi nó. Hơi thở chị nhẹ nhàng luồn vào mũi nó như muốn xua đi cái không khí lạnh lẽo đang ngự

trị...Cái cụng mũi này có lẽ không đơn giản chỉ là thỏa thuận của một lời hứa, mà còn mang nhiều ý nghĩa hơn ít nhất là với nó, vì dù lạnh lùng nó cũng cần lắm sự chia sẻ trong lúc này. Nỗi đau của nó có lẽ đã bị chị mang đi một phần nào đó mất rồi.

Rồi nó ra, chị bỏ chai thuốc vào túi áo khoác mỉm cười nhìn về phía thành phố. nó cũng xoay người lại dựa vào lan can mỉm cười. Mọi thứ có lẽ vừa đi qua như một giấc mơ, ừ thì giấc mơ có thật và bây giờ nó đang đứng đây kể bên chị, sau lưng nó còn có Hân, có anh Phong, có ông Kha, có bạn bè...còn em...còn em về bên ấy...sau lưng em rồi sẽ có những ai?

-----oOo-----

Chương 4: Chương 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Một tiếng, hai tiếng đồng hồ trôi qua. Nó vẫn đứng đó. Ly cafe hết sạch tự lúc nào. Bên cạnh nó tiếng chị gõ gõ muông vào ly cafe tạo nên tiếng lanh canh vui vui tai nhưng cũng làm tăng cái không khí nhàm chán. Bất giác nó mỉm cười. Bất giác mọi thứ xung quanh nó nhẹ nhàng, lãng đãng một cái gì đó không tên. Nếu cố đặt tên, nó chỉ có thể gọi đó là cảm giác "xa". Quay qua cầm kéo chị đi về phía bàn cafe nó cười:

- Thôi kiếm chỗ nào đi chơi đi ngồi một chỗ hoài hok chán hả?

- Ai nói hông chán. Ai bieu nhox cứ ngồi im hoài sao dám nói gì - Ủa bữa nay tự nhiên sợ nhox dữ vậy - Đừng có mơ. Tại nhox nói cho nhox buồn hết hôm nay chị mới nhận đó - Èo làm tưởng nay đổi tính hiền bất tử chứ - Ý gì đó. Nói chị dữ hả...

- Ờ ờ hok có à nha.

- Hok gì mà hok...muôn ăn đấm hok hả...hihi đứng lại Chị bật cười dữ dữ nắm đấm đuổi theo nó, nó chạy lại bàn chỗ anh Phong và nhỏ Hân ngồi nãy giờ ngồi ào xuống bên cạnh Hân búng nhẹ lên má Hân một cái cười - Nè hai người ngồi một chỗ chán ko. Kiếm chỗ nào đi chơi đi Nhỏ Hân hơi bất ngờ vì thái độ của nó ngăn người ra nhìn nó chăm chăm. Anh Phong thì cười nhẹ đưa ly cafe lên miệng uống một ngụm gật đầu. Lúc đó chị cũng vừa đuổi tới nơi đứng sau lưng nghịch tóc nó.

- Làm gì ngăn người ra dữ vậy cô nương? Ko muốn đi chơi hả - Đi...đi đâu
- Thì đi vòng vòng kiếm gì chơi đi. Đâu phải lúc nào cũng được lên Đà Lạt đâu.

- Uhm. Cũng được!

Nhỏ Hân gật đầu, ánh mắt vẫn ra vẻ ngạc nhiên. Có lẽ nhỏ hơi bất ngờ với thái độ phải nói là tung tung của nó lúc này. Nó cười quay qua hỏi anh Phong" - Anh ở đây có chỗ nào chơi được?

- Mình đi cáp treo đi Phong, đi ăn hàng, đi chơi trò chơi nữa. Hen nhox!

Chị cười tí mắt ngồi xuống vừa bẹo má nó vừa hưởng ứng nhiệt tình.

- Làm gì sung dữ vậy? Nghe tới đi chơi là...haizzz Nó nhìn chị trề môi trêu. Chị lại dữ nắm đấm trước mặt nó đe dọa. Anh Phong gọi tính tiền rồi đứng dậy đi ra cho xe quay lại - Rồi giờ mình đi cáp treo trước rồi về công viên chơi trò chơi.

Nó đứng dậy đi theo anh Phong. Chị kéo tay nhỏ Hân đang ngồi ngăn người ra đi sau lưng. Thiet bình thường đánh đá thông minh vậy mà giờ nhỏ vẫn chưa hiểu thái độ của nó là sao mà còn ngồi đó ngăn người nữa. Ngốc!

Cả đám kéo nhau qua chỗ cáp treo. Anh Phong đậu xe xong đi mua vé theo lệnh nữ hoàng còn nó thì cùng chị với nhỏ Hân đi lại căn-tin mua đồ ăn vặt. Chị và nó vẫn nhí nhố trêu đùa cãi nhau chí chóe làm náo động cả khu mua sắm đồ ăn, hàng lưu niệm của người ta. Mua đồ ăn nước uống xong chị cầm đồ ăn chạy trước đi kiếm anh Phong để lấy máy chụp hình. Nó với Hân đứng tại quầy bán hàng lưu niệm, nhỏ vẫn im lặng chắc là đang xác định thái độ của nó đây mà. Nó quay qua lấy tay áp lên mặt nhỏ. Trời Đà Lạt đầu giờ chiều tuy có một ít nắng nhẹ nhưng vẫn không đủ làm cho ĐL bớt lạnh đi chút nào. Hai bàn tay trần của nó lúc nãy cầm mấy chai nước ướp lạnh cho nên giờ cũng khá lạnh. Tất nhiên nhỏ Hân giật mình rùng mình đứng lù lại vì bất ngờ bị lạnh ở mặt.

- Trời làm gì vậy đồ khủng! Biết lạnh hôn - Ờ lạnh mới có người tỉnh. Làm gì ngăn người ra hoài vậy?

- Mệt có gì đâu thấy M lạ lạ - Lạ chỗ nào?

- Thì lạ lạ thui. Mà làm gì tay lạnh dữ vậy? Lại đây!

Nhỏ Hân nhăn mặt kéo nó đi lại quầy bán đồ lưu niệm. Nó im lặng đi theo mặc cho nhỏ làm gì thì làm. Lựa lựa, chọn chọn cuối cùng nhỏ cũng lựa mua một cặp găng tay màu đen có thêu hoa hòe lá hộc xanh xanh đỏ đỏ và một cái khăn choàng cổ.

- Nè đeo vô đi để cái tay lạnh ngắt thấy ghê quá à. Quý hay gì mà hok biết lạnh hả.

- Ờ ờ thì đeo làm dữ ko biết Nó lắc đầu. Quan tâm thì quan tâm đi còn nói xấu nó chi không biết nữa. Nó im lặng đeo găng tay vào, găng tay làm bằng leo hay gì không rõ nhưng mềm mại và ấm lấm. Đeo găng vào rồi mới thấy thương cho cái tay mình, suốt từ sáng đến giờ quên mất là đang ở giữa mùa đông ĐL lạnh tê tái. Trong lúc nó đeo găng tay nhỏ Hân vừa ra vẻ khó chịu vừa quần khăn choàng cổ cho nó.

- Người gì đã nhỏ con ốm yếu mà không biết lo sức khỏe. Lớn rồi mà không tự chăm sóc mình gì hết. Để lạnh về bệnh rồi ai chăm sóc hả...

Trời đất ai mượn quần khăn choàng dùm đâu mà vừa quần vừa siết muốn nghẹt thở mà còn cần nắn nó nữa. Không có tinh thần chia sẻ với người thất tình chút nào hết >.<.

- Rồi rồi...biết rồi đừng la M nữa mà - La gì mà la. Xoay người lại coi coi - Xoay chi - Thì xoay đi Vừa nói nhỏ vừa xoay người nó một vòng xem xem xét xét rồi tự gật đầu - Uhm...hợp màu đó - Hợp gì - Khăn choàng hợp màu với đồ M đang mặc chứ gì.

- Trời lựa khăn nào ấm hok lựa đi lựa cho hợp màu.

- Khùng! Khăn ấm sẵn rồi. Phải lựa cho nó đẹp biết chưa. Nói nhiều quá trả tiền kìa.

- Hả!

- Hả gì. Mua đồ cho mấy người chứ mua cho Hân đâu bắt Hân trả tiền!

- Ờ ờ!

Nó lắc đầu. Làm nãy giờ tính cảm động vì sự quan tâm của nhỏ rồi đó chứ. Nó đành lục túi lấy tiền ra trả. Nhưng mà trời đâu có thương nó. Lục túi

áo, túi quần, túi sau...thiếu điều lột quần ra lục luôn mà có thấy cái bóp tiền của nó đâu. Nhỏ Hân đứng khoanh tay nhìn nó chăm chăm - Gì nữa đó - Ờ ờ chết rồi bóp tiền của M...đâu mất rồi - Gì hok giỡn à nha.

- Thiệt nè không tin kiểm tra đi. Đâu mất tiêu rồi - Sáng giờ bỏ bóp ở đâu mà giờ mất hả Nhỏ vừa nói vừa xoay người nó lại lục kiểm.

- Có bóp tiền cũng làm mất nửa là sao.

- Ờ thì sáng giờ chờ Thy đi....

Nó ngừng lại một vài giây suy nghĩ, thôi chết nhắc bóp tiền mới nhớ còn một thứ còn quan trọng hơn bóp tiền của nó nữa. Sáng giờ lo thất tình quên hết mọi thứ kỳ này chắc tán gia bại sản luôn rồi.

- Thôi chết rồi Hân ơi - Nói làm nhảm gì đó?

- Bóp tiền M bỏ trong cốp xe - Trời vậy ra xe lấy đi - Không phải xe anh Phong - Rồi xe nào nữa?

- Hix xe...xe máy. Sáng chờ Thy qua nhà thờ bỏ trong cốp xe rồi - Hả! Trời ơi!!!!!!!!!! Đâu óc lơ lơ gì đâu không vậy hả! Sáng giờ lo mấy người buồn quên mất tiêu. Bỏ xe bên nhà thờ luôn rồi trời!!!!!!!!!!

- Ờ ờ...M có cố ý đâu - Mệt M ghê. Mất xe một cái cho mấy người ở lại làm ô-sin luôn - Ừc! nở lòng nào - Cho chết luôn! Mệt ghê. Giờ chạy qua bên nhà thờ kiểm xe liền nửa nè. Sợ M luôn!

Nhỏ lắc đầu cốc một cái lên đầu nó rồi quay qua lấy tiền trong ví nhỏ trả tiền găng tay với khăn choàng. Nãy giờ hồn nhiên đối thoại như trong phim trước mặt chị nhân viên làm nhỏ trả tiền mà chẳng đứa nào dám ngăn mặt lên một chút nào. Hix lạy trời giờ qua nhà thờ xe nó vẫn còn đó. Xe thuê của khách sạn chứ phải xe nó đâu giờ mà mất xe một cái là có nước bán thân làm ô-sin thiệt luôn chứ giỡn à. Vừa thất tình giờ thất tiền nữa là đúng thảm. Không lẽ thảm tới vậy thiệt sao ta @@. Lúc này anh Phong với chị cũng quay trở lại chỗ nó và Hân đang đứng.

- Có chuyện gì hai người căng dữ vậy - Đó anh coi cái tên này nè. Bóp tiền thì hok chịu giữ trên người. Giờ còn bỏ xe máy ở bên nhà thờ nửa kia.

- Hả! thôi chết trưa giờ anh cũng quên mất tiêu. Vậy giờ chạy qua đó kiểm

xe liền.

- Nhanh nhanh dùm đi. Hai ông tướng mấy người đầu óc đề đầu đầu không hà. Đàn ông con trai gì ngờ ngờ thấy sợ luôn.

Nhỏ Hân vẫn đánh đá chỉ trích cái nhân phẩm chưa kịp phục hồi của nó. Còn chị thì đứng nghịch nghịch tóc nó cười tùm tùm. Người ta mất xe mà bà cô này còn tỉnh bơ đứng nghịch nữa, hết nói nổi sự vô tư của chị.

- Ờ ờ biết rồi giờ đi nè. La hoài - Đi nhanh đi ở đó cãi nửa hả!

- Thôi đi nhanh M. Vậy hai người ngồi đây chơi đi. Để tụi anh qua nhà thờ kiểm xe được rồi.

- Tất nhiên rồi. Làm biếng đi theo hai tên khờ tụi anh lắm. Hen chị!

Thật không ngờ hai người con gái này chẳng có tí đoàn kết nào hết. Nghe anh Phong kiu ở lại là chịu liền hông thèm đi kiểm xe phụ nó luôn, vậy mà sáng giờ cũng bày đặt quan tâm lo lắng cho nó nữa. Thất tình mà cũng hok được ưu tiên, chút nữa đi nhảy hồ Xuân Hương luôn cho rồi. Anh Phong chạy ra bãi xe, nó tiu nghỉu đi theo sau lưng. Hồi sáng chở em tới cổng nhà thờ, tùm lum người đứng nhìn, đầu óc mãi lo nghĩ đến em xe nó quăng đầu cũng không nhớ nữa. Kỳ này bán thân ở ĐL chứ khỏi về SG nữa rồi. Anh Phong quay xe lại, nó leo vào trong ngồi kế anh, hai anh em mặt người nào cũng tỏ vẻ lo lắng khẩn trương. Xe chưa kịp lăn bánh ra khỏi cổng thì chị đi lại bên cạnh xe gõ cửa. Phù thì ra người này cũng còn có chút nhân đạo nên muốn đi theo phụ kiểm xe đây mà. Anh Phong mở kính xe thò đầu ra hỏi:

- Sao Phương Chị không nói gì cười tùm tùm kéo tay nhỏ Hân lại kế bên.

- Hihi hai tên ngốc đi đâu dza - Đi qua nhà thờ kiểm xe máy nè Ôi dầu sôi lửa bỏng thế này mà chị của nó còn cười toe toét, nhỏ Hân cũng có kềm gì đâu, ngồi trong xe mà vẫn nhìn rõ vai nhỏ run run, tay che miệng cười nhẹ kìa.

- Hihi hai tên ngốc cất xe đi. Hồi sáng bé Hân gửi xe cho chú bảo vệ nhà thờ rồi. Nhox khùng coi cái này là cái gì nè.

Chị vừa cười vừa lấy trong túi xách nhỏ Hân ra cái bóp tiền và chìa khóa xe máy của nó trước ánh mắt ngẩn người ra của nó và anh Phong. Nhỏ

Hân cố kìm không cười ra tiếng chui đầu qua khung cửa kính xe:

- Đồ ngốc. Ngồi đó chi nữa. Ra nhanh đi cáp treo nè. Đi trước nha hihi Nói rồi nhỏ kéo tay chị quay lưng đi về phía cổng vào cáp treo bỏ lại sau lưng hai thằng con trai đần mặt ra nhìn nhau không nói nên lời. Anh Phong nhìn nó nhún vai lắc đầu đau khổ lui xe trở vào bãi. Đáng giận, đáng hận nhưng mà hông dám nói gì hai cô gái này luôn. Chút nữa lên cáp treo chắc phải rủ anh Phong gieo mình xuống vực để giữ tròn tiết hạnh mới được, bị lừa ngon lành @@.

Đậu xe trở vào bãi xong hai anh em im lặng đi về phía cổng cáp treo, càng đến gần hai cô nương xinh đẹp kia càng nghe rõ tiếng cười, càng nhìn rõ vẻ mặt hả hê khi lừa được nó. Kệ quân tử báo thù mười năm chưa muộn, ghi sổ chờ dịp tính sau.

- Cười hoài nha...dzui lắm chứ gì >.< - Chứ sao! Hihi ai bủi mấy người ngốc quá chi - Nhưng mà anh đâu liên quan gì đâu Anh Phong chen vào.

- Sao hok. Tại Phong cũng ngốc như nhox M mà. Hen Hân - Đúng rồi! Đáng đời. Lớn rồi mà còn bị lừa - Nhớ đó! Thù này sẽ trả.

Nó làm mặt nghiêm rồi quay lưng đi vào khu vực soát vé trước khi lên cáp treo. Chị kéo tay nhỏ Hân chạy theo sau lưng tay nghịch nghịch lên tóc nó, còn anh Phong cũng cười trừ đi cuối cùng.

Chiếc ca-bin cáp treo dần đưa nó và 3 người còn lại ra phía ngoài. Bên dưới những hàng thông già xanh ngắt lặng im trong những màn sương mù mùa đông Đà Lạt. Nó lặng im nhìn về phía xa xăm. Bên trong anh Phong, chị và Hân vẫn trò chuyện, ăn uống cười đùa. Thi thoảng nó cũng góp vui tranh giành đồ ăn, góp vui vài câu trêu chọc, góp vui vài cái mỉm cười. Rồi mắt nó vẫn nhìn về phía xa, nơi thành phố hoa lấp ló giữa tán thông già, chẳng nhìn rõ những con đường phía dưới, chẳng nhìn rõ gác chuông nhà thờ nơi nó tiễn em đi, chẳng nhìn rõ hình dáng em ở đâu đó giữa thành phố này. Nó không có thói quen suy sụp quá lâu, cũng không có thói quen để những người xung quanh biết tâm trạng thật của nó. Chiếc mặt nạ hề vô hình nó đang đeo vào ngay lúc này âu cũng đã đem lại nụ cười cho ba người bạn kể bên nó. Nụ cười mỉm nhưng ánh mắt nó liệu có ai đủ kiên nhẫn nhìn vào, để nhận ra sau lưng chiếc mặt nạ hề...nó đang cười hay đang khóc. Tất nhiên là không có nước mắt như gương mặt hoảng hốt của em lúc cánh cửa xe hoa khép lại rồi, con trai mà, làm sao khóc trước mặt người khác được. Có người nói rằng phụ nữ khi khóc nước mắt họ sẽ chảy ra ngoài, còn đàn ông nếu khóc nước mắt họ đều chảy vào trong. Bất giác nó mỉm cười, bất giác nó đưa tay áp lên khung cửa kính: " Tiểu thư à! Xin

lỗi! Phải để em ngoài đó một mình mất rồi" Note:

My daisy vẫn sẽ tiếp tục dù chuyện gì xảy ra. Cũng phải có vài lời với các bạn về chuyện đang xảy ra mấy ngày nay. Chuyện xuất bản lần này xảy ra làm ảnh hưởng đến nhiều người. Cũng là do sai sót về lòng tin của M thôi. Xuất bản, đem chuyện tình cảm của mình ra mua bán đã là chuyện không hay ho gì và giờ bị lừa càng tệ hơn. Dù sao cũng không phải là quá tệ vì M từng nói với anh Hoàng rằng: "Em đặt cược niềm tin vào anh. Xem như lấy vài chục triệu ra hoặc mua thêm một người bạn hoặc sẽ biết được lòng dạ một người". Phải đối mặt với những lời chỉ trích sau lưng vì đem chuyện tình cảm ra kinh doanh là một áp lực rất lớn cho nên M suốt thời gian dài M cũng phân vân chưa quyết, khi hỏi thì anh Hoàng vẫn bảo truyện còn lâu mới xb được, vậy là chủ quan, đến khi muốn đòi xem giấy tờ thì anh ấy đã giấu M ký hợp đồng từ rất lâu rồi, không thể trở tay kịp. Hôm gặp nhau cả Lâm và Leo có ngạc nhiên hỏi sao trông M thoải mái vui vẻ như không có chuyện gì vậy. Ừ thì không cười chứ biết làm gì giờ. Số tiền này không phải nhỏ đối với M nhưng mất nó cũng chẳng thấm thía gì so với những gì M đã mất trong quá khứ. Thôi xem như quả báo cho việc đem tình cảm ra đổi lấy đồng tiền. Mất hết cũng chẳng quá quan trọng, mylife đã xuất bản hy vọng sẽ đi xa, đi xa hơn nữa.

Đúng là M đã chuẩn bị sử dụng luật rừng. Nhưng mấy ngày nay vẫn chưa quyết vì cảm thấy chẳng đáng phải làm vậy. Người với người vì mấy chục triệu mà làm tổn thương thậm chí là tính mạng nhau, hóa ra cuộc sống này toàn màu đen vậy thôi sao. "Anh yên tâm. Lúc này em không làm gì anh nữa đâu Hoàng à". yếu đuối cũng dc, nhu nhược cũng được. M chỉ muốn tập trung vào công việc sắp tới, giữ đúng lời hứa với một người. Nói bỏ qua chỉ là chuyện cá nhân M, không có nghĩa là M ngăn cản Leo và mọi người đòi lại công bằng, thậm chí M còn khuyến khích ủng hộ nữa. Đọc phần đầu mylife chắc mọi người cũng biết tính M rồi mà, không đánh ko có nghĩa là ngăn cản bạn bè đánh...coi hiền vậy chứ M cũng nham hiểm lắm à . Hy vọng sau này M không bị rơi vào tình trạng đường cùng nữa, lúc đó lại nhớ chuyện này mà làm gì đó để trút giận. Con người ta đáng sợ nhất khi không kiểm soát được mình! Nice day all!

-----oOo-----

Chương 5: Chương 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khung cửa kính ca-bin mờ đi bởi hơi thở của nó giữa tiết trời se se lạnh. Trời vẫn hiu hắt những tia nắng nhạt màu len lỏi vào bên trong. Mọi thứ đều nhuốm một màu nhạt nhòa như chính tâm trạng nó lúc này vậy. Sau mỗi sự ra đi của một người thương yêu đều là một khoảng lặng cũng nhạt nhòa như màu nắng. Một ngón tay chìa vào khung cửa kính, là tay chị, là gương mặt chị áp nhẹ vào, thổi phồng một cái. Khung kính bỗng mờ đục đi hoàn toàn. Nó ngẩn nhìn, chị mỉm cười. Ngón tay thon dài của chị vẽ thành hình đóa hoa, một mũi tên chỉ vào nó và cuối cùng là từ đồ ngốc. Nó nhìn chị, nó mỉm cười vì trò nghịch của chị, không phải đơn thuần là trò nghịch trêu chọc của nữ hoàng, đó là cả một sự chia sẻ, cả những hơi thở ấm áp chị đang nhẹ nhàng cố truyền vào người nó. Chị vẫn ngồi cạnh nó, từ sáng giờ lúc nào chị cũng ngồi gần nó, dù đôi lúc chị cố tỏ ra vô tư đùa giỡn, giành giật vị trí ngồi cạnh nó với anh Phong và Hân thì cuối cùng chị vẫn ngồi vài sát vai với nó. Lúc này cũng vậy, chị im lặng, thôi cười giỡn mà bắt chước nụ cười mỉm của nó, mắt chị áp vào khung cửa, chu miệng thổi phồng. Ngón tay dài của chị thì thoảng lại bấm nhẹ vào bàn tay nó, chẳng ai thấy cả nhưng nó biết chị luôn cố làm như vậy. Cách nhau đến 2 lớp gang tay lạnh đó nhưng hơi ấm sẻ chia vẫn nhẹ nhàng như ánh nắng.

Càng nghĩ nó càng thấy ấm, càng thấy ấm lại càng đau. Ừ nó vẫn còn nhiều người bên cạnh chia sẻ, còn em về bên ấy, xung quanh em toàn những con người xa lạ. Em sẽ xoay sở thế nào để hạnh phúc, để ấm lòng, để xóa nhòa những tổn thương...

Suy nghĩ linh tinh cuối cùng cáp treo cũng đưa cả đám đến trạm cuối. Cả nhóm lại kéo nhau đi vòng vòng tham quan chùa, không ai dám đùa giỡn gì nữa cả vì nơi chùa chiềng linh thiêng dù tín ngưỡng hay không thì thái độ của mỗi người cũng phải khác. Có vẻ nơi này chẳng có gì thú vị ngoài cảnh vật khá đẹp. Đi mỗi chân chị kéo nó ngồi xuống bậc thềm phía sau chùa phụng phịu mặt:

- Nhoc chị mệt rồi hông đi nữa đâu.

- Ồ vậy mà hồi nãy ai xung chạy trước lắm mà - Hồi nãy khác giờ khác - Uhm biết rồi để nhox mua nước cho chị uống.

- Chị muốn uống coca - Rồi để nhox đi mua.

Nó chạy nhanh lên phía trên gọi Hân với anh Phong quay lại - Nè hai

người chị Phương mệt rồi kìa.

- Haha thấy chưa hồi nãy chạy cho đỡ giờ mệt - 2 người uống gì để em đi mua luôn - Ủ anh uống nước suối.

- Hân uống gì? - nó quay qua hỏi nhỏ Hân - Uhm uống gì cũng được.

- Vậy uống coca giống chị Phương nha - Ủ - Hai người lại ngồi với chị đi. Chờ chút!

Nói xong nó quay lưng đi vòng ra phía trước chùa. Nói là chùa nơi linh thiêng vậy chứ bãi đậu xe phía trước đông nghịt người, nhang khói mù mịt, tiếng mời mọc của những người bán hàng rong, tiếng la hét của mấy người phụ xe, tiếng hướng dẫn viên ồn ào trong chiếc loa nhỏ điện tử...tất cả tạo nên một khung cảnh xô bồ phức tạp trước cổng vào chùa. Nó chen chân vào dòng người rồi dừng lại trước quầy nước gọi một chai nước suối và 3 lon coca ướp lạnh.

- Bao nhiêu cô?

- Cho cô xin 60 ngàn.

15k một chai nước, giá cũng không đến nỗi nào. Nó gật đầu thâm nghĩ rồi cho tay vào túi móc tiền trả. Nhưng mà gương mặt nó dần biến sắc khi mò hết túi trước, túi sau, túi áo khoác đều không thấy bóp tiền đâu. Trời phật ơi bóp tiền nó đâu có giữ đâu lấy gì mà trả tiền nước. Bà bán nước nhìn nó cười từ đầu giờ thôi cười nhìn nó chằm chằm vì thái độ của nó.

- Sao vậy cháu.

- Dạ dạ...cô cho con gửi nước lại. Tiền con bỏ...

Nó chưa nói dứt câu chợt có một bàn tay chìa tờ tiền 100k ra trước mặt nó. Giật mình quay qua, nó ngẩn người vì nhỏ Hân đang đứng bên cạnh mắt nhỏ nghênh nghênh nhìn nó lắc đầu.

- Bỏ tay với M luôn đó. Hông có giữ tiền mà cũng bày đặt tài lanh chạy đi mua nước. Đầu óc suốt ngày lơ ngơ không vậy hả - Ổ ờ tại quên - Thiệt tề hơn vợ thằng đậu nửa Hix thiệt ức quá, ai bủ giữ bóp tiền người ta chỉ giờ còn nói xấu nửa chứ. Thôi dù sao cũng lỗi tại mình đăng trí, quân tử không chấp chuyện nhỏ nhặt, ghi sổ để đó mai một tính sau với cô nàng này mới

được. Nó cười gãi gãi đầu - Ờ thôi biết lỗi rồi. Mà đâu ra đây hay vậy - Xí Hân hông đi theo chắc M làm ô-sin trả tiền nước luôn chắc.

Nhỏ vừa căn nhắc vừa đưa tiền cho bà bán nước. Chắc nghe loáng thoáng được câu chuyện của 2 đứa nó bà bán nước tươi cười vừa thối tiền vừa nói chen vào - Con gái giữ bạn trai cho kỹ. Thằng này ngơ ngơ vậy coi chừng mai một nó bỏ quên con thì chết!

Sax bà này cũng rảnh, bán nước không lo còn bày đặt nhiều chuyện góp phần nói xấu nó nữa chứ. Nhỏ Hân lấy tiền thối từ tay bà bán nước quay qua đấm nhẹ lên vai nó.

- Cười gì cười hoài ai thèm giữ mấy người chi cho mệt. Đi nhanh!

Nhỏ gật đầu chào bà bán nước kéo tay đi trở vào trong. Hix coi nó chẳng khác nào trẻ nít không bằng, lại còn nắm tay bắt nó đi nhanh không lại lạc nữa chứ.

- Mà nè đi từ từ làm gì đi nhanh dữ vậy - Đàn ông con trai gì chậm chạp thấy sợ.

- Nói xấu hoài luôn - Chứ mấy người tốt chỗ nào đâu đòi nói tốt.

- Ờ ờ. Rồi tính giữ bóp tiền M hoài hả. Đưa cho M đi - Mệt chút đưa. Mặt M ngơ ngơ vậy làm mất sao - Hok đưa nãy giờ mua đồ hai lần hok có tiền trả quê muốn chết.

- Hihi đáng đời! Biết quê nữa sao! Kệ muốn mua gì nói Hân mua cho. Mua đồ hông biết trả giá người ta chém cho hết tiền sao - Hay quá làm như người ta hông chém Hân vậy - Hân khác M khác. Mặt M đó giờ mua đồ có biết trả giá đâu. Hân con gái rành vụ này hơn M - Nhưng mà...

- Mệt...kệ M...

Nhỏ hông nói nửa buông tay nó chạy nhanh lên phía trước. Nó đành tiu nghỉu đi từ từ phía sau. Hết đường bình. Ngang như con cua ấy, tiền của nó mà không cho nó giữ, còn dám nói muốn gì nói mua cho nữa. Làm như mẹ nó không bằng. Nhỏ không phải con gái chắc có uỳnh lộn quá trời...Kệ đang tâm trạng thất tình rảnh nhin chờ hồi phục tinh thần lại rồi xử lí nhỏ sau cũng dc >.< Chen vào dòng người đi tham quan chùa, không khó để nhận ra vị trí ngồi của 3 người còn lại bởi sự nổi bật của chị và nhỏ Hân,

anh Phong cũng không kém vì chiều cao khá tốt. Hình như nhỏ Hân đang kể cái sự tình đi mua nước mà không đem theo tiền của nó thì phải, trong 3 người kia vừa nói vừa nhìn về phía nó tùm tùm cười kia mà. Giờ lại gần đó là chết vì nhục, nghĩ vậy nó nhìn quanh kiếm cái ghế đá trông người ngồi xuống, để bọc nước kể bên bình thần khui một lon coca ngồi uống. Uống được nửa lon coca nó đã nghe mùi sát khí sau lưng, là chị, không lẫn vào đâu được. Chưa kịp phản ứng chị đã búng 2 cái rõ mạnh vào má nó kèm theo một cú đấm tra trước mặt nó đe dọa.

- Muốn để chị chết khát hả nhóc con.

- Có đâu. Tại mỗi chân -Xí chứ ko phải có người đi mua nước hông có tiền trả sợ chị chọc quê chứ gì. Đồ ngốc!

Nó bật cười. Ừ thì đúng là ngốc thiệt, dường như với những người xung quanh nó đều ngốc như vậy. Anh Phong với nhỏ Hân cũng đi lại ngồi xuống uống nước. Dòng người mỗi ngày một nhiều đi ngang qua chỗ nó ngồi. Ngay chính lúc này nó mới cảm nhận được rõ ràng hơn cái cảm giác cô đơn giữa chốn đông người, càng nhiều người lại càng cảm thấy cô đơn. Ngày trước cũng yêu đương, cũng vài mối tình học trò, thích thì quen, chán thì im lặng rời xa nhau. Cùng lắm là một châu bi-a, một trận đá bóng đã đời với đám bạn vậy là vui vẻ bình thường trở lại. Chẳng có thời gian để suy nghĩ quá nhiều, im lặng quá nhiều và cố gượng cười quá nhiều như bây giờ.

- Đói bụng rồi. Tụi mình đi ăn đi mọi người. Đi ăn nha nhóc!

Chị phá vỡ sự im lặng bằng lời đề nghị đi ăn mặc dù không gian xung quanh có tí im lặng nào đâu, người đông như đi hội mà.

- Ờ thì đi! - nó gật đầu - Ừ cũng được. Vậy mình đi cáp treo về bên kia ha.

Anh Phong toan đứng dậy đi về phía cổng vào cáp treo. Nhưng chị kéo tay anh lại.

- Không! Phương hông muốn đi cáp treo nữa.

- Sao vậy. Xe để bên kia mà Phương - Hihi đi taxi. Đi nhox....nhanh nhanh mọi người!

Chị cười tươi đứng dậy kéo nó chen vào dòng người chen ra cổng chẳng

cho ai kịp đồng ý hay từ chối. Kéo nó leo vào chiếc taxi bên ngoài cổng chùa chị nói nhỏ với nó.

- Trời tối rồi. Chị không muốn ngồi trên cáp treo nữa. Nhìn xuống tối thui sợ lắm.

Chị rung mình le lưỡi ra vẻ sợ. Nó gật đầu cười. Ra nữ hoàng cũng biết sợ bóng tối. Đi taxi trở về bên kia cũng tốt, giờ cũng tối ngồi trên cáp treo nhìn xuống dưới rừng thông tối om ấy với cái tâm trạng trống rỗng lúc này liệu có làm nổi đau lại nhói lên chẳng. Xe lăn bánh. Nó ngồi im lặng bên trái đưa mắt nhìn xuống dưới rừng thông. Đường trở vào thành phố quanh co, một bên là vách đá, bên kia thì sau hun hút. Người ta gọi con đèo duy nhất để bên ngoài đi vào thành phố này là Mimosa. Một cái tên hay hay và dễ thương nhưng có một chút gì đó man mác buồn. Trở về chỗ cáp treo vừa lúc nắng tắt hoàn toàn nhường chỗ cho bóng đêm, thành phố lên đèn, trời se lạnh. Anh Phong chậm rãi đưa chiếc xe lăn bánh một vòng hồ Xuân Hương theo lời chị rồi mới rẽ quay trở về khách sạn cho chị và nhỏ Hân mặc thêm áo ấm. Còn nó và anh Phong thì làm gì có chuẩn bị áo nào khác đâu mà mặc thêm đành ngồi run run dưới sảnh uống trà nóng. Từ lúc gặp chuyện đến giờ anh chưa nói bất cứ lời nào với nó, một lời an ủi cũng không. Sau này anh có nói không phải anh không quan tâm nó mà vì anh biết tính nó sẽ đủ sức vượt qua, hơn nữa chị và Hân thay phiên nhau giành hết phần chia sẻ với nó mất rồi.

Uống cạn bình trà, phục vụ châm thêm nước cả buổi trời 2 cô nương mới mặc thêm áo xong. Chị và nhỏ Hân xuất hiện, đẹp dịu dàng như hai công chúa tuyết. Đều mặc quần jean, giày boot, chỉ khác nhau về màu sắc của áo khoác và khăn choàng cổ, nhất là chị còn điệu đà đội nguyên một chiếc nón len màu trắng. Cái này không phải mặc thêm áo mà là đi làm điệu hơn thì có. Tất nhiên nó với anh Phong đã quen với hình ảnh xinh đẹp thế này nên vẫn thản nhiên ngồi uống trà, nhưng mấy người khách khác ở sảnh thì lại chú ý tới sự xuất hiện của 2 cô nàng.

- Mình đi ăn hàng, đi chơi trò chơi rồi đi dạo đi mọi người.

Vẫn là chị nhanh nhẩu đề nghị. Tất nhiên không ai từ chối (chẳng ai dám từ chối thì đúng hơn).

- Rồi để Phong lấy xe.

Anh Phong gật đầu đứng dậy. Nhưng chị kéo anh lại lắc đầu - Không!

Phương không muốn đi xe - Sao vậy Phương?

- Hihi rồi sẽ biết. Đi nhanh nhox!

Chị cười tươi kéo tay nó chạy nhanh ra khỏi khách sạn. Đừng nói là giờ này chị đòi đi bộ là hơi mệt à. Trời tối, lạnh, cả ngày mệt mỗi giờ mà còn cuộc bộ vòng vòng xong chắc đem chôn luôn quá. Nó với anh Phong còn đi được chứ 2 cô nàng mang giày cao gót nhăm đi dc mấy trăm mét đây. Cũng may suy nghĩ điên rồ của nó hơi phong phú. Chị không định đi bộ (quên mất chị là chúa lười). Chị kéo tay nó chạy ra ngoài bãi xe ngoài khu vui chơi. Chọn một chiếc xe ngựa có 2 con ngựa màu nâu leo tót lên ngồi chẳng kịp cho chủ người ta mời gọi gì hết. Hơi bất ngờ vì cách chọn xe nhanh chóng của 2 vị khách trẻ tuổi. Ông cụ chủ xe ngựa tươi cười đội chiếc nón cao bồi lên đầu rút chiếc roi nhìn nó và chị:

- Hai cháu đi đâu?

- Dạ đi vòng vòng - Có hai đứa thôi hả?

- Hông! Còn hai người nữa đó cụ. Mình đi xe ngựa nha nhox hihi Chị trả lời ông cụ rồi quay qua cười tươi với nó. Giờ còn hỏi ý kiến nó làm gì nữa, từ chối có được nữa đâu, ngồi vô tư trên xe người ta mất tiêu rồi. Ông cụ leo lên vị trí đánh xe vòng lại cười nói:

- Mấy cháu muốn đi theo giờ hay sao. Một giờ là

- Dạ ông chờ tụi con đi vòng vòng chừng nào chán thì thôi. Mà 2 đứa con hông có tiền đâu. Ông hỏi tên kia kìa Chị vừa nói vừa xòe 1 tay ra về ko có tiền, một tay chỉ về anh Phong. Đúng là nữ hoàng có khác. Mà chị nói cũng đúng hai chị em nó giờ mà thả ở đâu đó là xác định đối nhănh rãnh, làm gì có tiền trên người mà sai. Chị kéo tay nhỏ Hân lên ngồi kế bên để mặc anh Phong ngẩn ngơ đứng thỏa thuận giá cả với ông cụ chủ xe. Thỏa thuận xong giá cả anh Phong leo lên ngồi đối diện làm vẻ mặt đau khổ.

- Tại sao Phong bị ngồi một mình?

- Tại Phong là người dung ráng chịu - Phân biệt đối xử. Phản đối - Haha phản đối vô hiệu. Không có quyền phản đối luôn.

- Ngồi một mình lạnh lắm.

- Ráng chịu đi.....hii ầm ghê luôn nhox hen Chị vừa nói vừa ôm lấy vai nó dụi dụi đầu chị vào đầu nó. Khẽ nhìn sang bên cạnh, hai má chị hình như vẫn ửng hồng giữa cái lạnh se người. Đà Lạt chìm trong màn đêm. Tiếng xe ngựa lộc cộc lăn bánh trên đường phố...vòng xe lăn chậm chạp như vòng thời gian của ngày hôm nay vậy...cố im lặng chờ mãi mà vẫn chưa hết ngày - ừ thì chờ cho hết ngày đầu tiên em đi!

Note: Đừng vội vàng tìm kiếm điều gì đó quá gây cần hấp dẫn từ My Daisy, đây sẽ là phần hồi ký nhẹ nhàng như cái tên của nó vậy. Đôi lúc sẽ nhầm chán...nhưng nếu ai đó kiên nhẫn đi cùng (chặng đường sẽ khá dài đó) hy vọng bạn sẽ nhận dc thêm điều gì đó giữa cuộc sống xô bồ. Ít nhất My life ngày trước cũng mất gần 30chap mới thôi nhầm chán kia mà Nice day all

-----oOo-----

Chương 6: Chương 5

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phải nói là đêm mùa đông ở Đà Lạt rất lạnh. Dưới ánh đèn đường người ta có thể nhìn thấy rõ làn hơi thở của mình và những người xung quanh. Những cơn gió thổi lùa qua, cả đám rùng mình vì lạnh, càng lạnh chị càng rúc người sâu hơn vào nó, nhỏ Hân cũng tranh thủ ngồi sát vào chứ không vô tư như chị. Tội nghiệp anh Phong ngồi 1 mình bơ vơ, biết sao được lệnh của nữ hoàng mà cho dù có đóng băng lại thì anh cũng hông dám trái lời chị. Chiếc xe ngựa lộc cộc lăn bánh trên đường, này giờ cũng đi được hai vòng bờ hồ. Đâu đâu cũng bắt gặp những hình ảnh quen thuộc, người ta tụm nhau lại xung quanh những bếp lửa nóng của mấy quầy hàng bán khô, bán khoai, bánh tráng nướng hay đơn giản chỉ là hàng trà nhỏ của một ai đó góc phố. Hay sang trọng hơn là những người du khách xa lạ ngồi run run trên mấy quán cafe đèn màu lung linh phía bên đường, nhìn lên chẳng khác nào những ngôi nhà cao tầng ở thành phố. Nó thích quan sát, thói quen của nó là im lặng quan sát mọi thứ xung quanh, tâm trạng nó lúc này lại càng thích im lặng để quan sát. Trời càng lúc càng lạnh, đến nỗi vô thức nó phải đưa tay kéo sát chị và nhỏ Hân vào người nó, 2 người đang lạnh run cả lên...cả ba đưa nhìn nhau rồi lại nhìn anh Phong rồi cả đám tự nhiên bật cười khúc khích. Trời lạnh, phải chăng chỉ có mấy đứa điên mới ngồi dong xe chạy vòng vòng bờ hồ như thế này. Phải kiếm ngay chỗ nào

đó có lửa ngồi mới được chứ để như thế này mãi chắc có lạnh đến xỉu. Hình như ai cũng có suy nghĩ thế này nên khi vừa nhìn thấy một bà cụ bán khô nướng dọn bếp lửa ra một góc chị vội nói vừa đủ cho ông chủ xe ngựa nghe:

- Ông ơi cho tụi con xuống đây...nhanh nhanh đi ông!

- Rồi ngừng liền đây!

Ông cụ cười to rồi cho xe ngừng lại. Ngay lập tức chị kéo tay nó và nhỏ Hân nhảy xuống xe sà xuống ngồi bên bếp lửa đưa tay vào xuýt xoa.

- Trời ơi chị sắp chết rồi nè Nó im lặng. Nhỏ Hân cũng im lặng. Anh Phong tính tiền xe ngựa xong cũng vội ngồi xuống cạnh nó cười như mếu - Đó sao không đòi đi dạo nửa đi...bỏ Phong ngồi một mình còn bày đặt la lạnh nữa - Xí lạnh thiệt chứ bộ. Phong con trai mà - Con trai thì con trai. Nhóc Mon cũng là con trai nè - Nhóc khác Phong khác. Nhóc còn nhỏ biết chưa - Ngang ngược quá nha bà cô - Uỳnh Phong chết giờ. Muốn gì Chị chu chu miệng cãi nhau với anh Phong. Bà bán khô cười giải nguy cho anh Phong.

- Thôi thôi mấy cô cậu ăn gì để tui làm cho gây lộn hoài.

Chị quay qua nhìn bà cụ cười tươi - Tại hăn kiếm chiện trước đó bà. Hihi bà nướng cho tụi con cái này cái này cái này nữa...

Chị đưa tay chỉ tùm lum thứ khô trên chiếc rổ to của bà cụ mà không thèm suy nghĩ không thèm hỏi ý kiến của 3 đứa còn lại.

- Chị Phương coi chừng ăn hồng hết đó Nhỏ Hân kéo tay chị, nhưng chị của nó liền cười tít mắt vừa nhìn nhỏ Hân vừa lấy tay nhéo má nó nhẹ nhẹ. Hix làm như nó con nít không bằng vậy >.< - Hihi kệ đi ăn hồng hết mình bắt hai tên ngốc kia ăn dùm.

- Nheu đó bốn đứa ăn cũng hồng hết đâu cô nương - anh Phong chen vào, lập tức chị cú 1 cái lên đầu anh vì cái tội dám ý kiến ý cò - Im ngay tên kia. Kiếm chiện hoài nha - Bỏ tay rồi. Em xử đi Mon Anh Phong nhún vai xoa xoa đầu. Tất nhiên nó chỉ biết cười trừ im lặng trước nắm đấm của chị dứ dứ trước mũi. Có trời cũng hồng dám kiếm chiện với bà cô ngang ngược này chứ nói gì tới lược nó.

Trời càng về khuya lại càng đông người qua lại trên đường, 4 đứa ngồi tụm lại bên bếp than nóng rực cố nép vào nhau để xua đi cái lạnh run người. Mùi thơm của món khô nướng bốc lên nghi ngút, đúng là cái mùi đây cảm dỗ đối với bất kỳ người đi đường nào trong cái tiết trời lạnh thế này. Lại trò chuyện những câu chuyện không đầu không đuôi, thi thoảng cười khúc khích. Trời càng lạnh người ta càng sát lại gần nhau hơn. Ừ thì càng gần nhau hơn...chỉ có một vài người nào đó thì buộc phải xa nhau...một vài người nào đó. Trong đó có lẽ có nó và em. Hơi tệ nhỉ Xong tiết mục khô nướng, lại kéo nhau đi ăn ốc. Trời lạnh mà gặp mấy món nóng nóng nướng nướng như thế này thì còn gì phê bằng, tới thẳng thất tình trầm trọng như nó còn không thể cưỡng lại nữa mà. Tất nhiên cũng phải lấy cái lí do đành chịu ăn vì lệnh của chị không cãi được....Ai buồn bỏ ăn bỏ uống hoặc nhậu nhẹt giải sầu thì kệ ai chứ còn nó và chị mà buồn thì giống nhau ở điểm ăn uống càng mạnh hơn, buồn thế này thì có lợi hay hại cũng chưa biết nữa, chỉ biết là bụng nó no căng vì mấy cả chục đĩa ốc đủ loại chị gọi ra.

Một ngày thất tình kỳ lạ giống như chưa bao giờ nó gặp chuyện chia xa một người vậy hay có lẽ sự xuất hiện vốn dĩ của chị đã làm nó chẳng kịp để im lặng riêng suy nghĩ của mình như cảnh của một bao người vừa mất đi người yêu bình thường khác. Có lẽ chị của nó vẫn ở bên nó như lúc này thì chắc chẳng bao giờ nó gỡ được chiếc mặt nạ tươi cười ra để trở lại với đúng con người nó. Tất nhiên điều đó không thể xảy ra vì chị vẫn là một người chị bạn không hơn không kém, ít nhất là cho đến thời điểm đó...chẳng thể ở mãi bên nó được. Nó mỉm cười nhấp một ngụm cafe đắng nghét đưa mắt nhìn về phía dưới bờ hồ. Trời khuya, nó biết điều đó dựa trên khung cảnh trước mắt nó, dòng người dạo phố đêm đã thưa thớt dần. Nó im lặng trở về với chính nó đêm lặng ngắm khung cảnh đêm của thành phố lạnh lẽo này, im lặng với những suy nghĩ đắng nghét như mùi vị của cái chất lỏng màu đen nó đang nhắm nháp trong miệng. Làm ầm cả buổi chiều mệt mỏi nên giờ có lẽ 3 người còn lại đang say giấc trong phòng. Nhất là chị của nó vừa về đến phòng đã cuộn tròn trong chiếc chăn ấm chẳng thèm thay đồ chẳng thèm chào hỏi ai cả. Vậy mà lúc còn ăn ốc chị cứ đòi mua cho được một bộ trò chơi xếp hình của nhóc bán hàng rong để về chia phe thi nhau chơi ráp hình...Giờ thì ngủ ôm chăn ngủ khi khi mặc sự đòi xung quanh. Nó vẫn đứng đó mặc trời lạnh, mặc mọi thứ xung quanh để nghĩ về chị, nghĩ về tất cả trừ em. Bởi vì khi trở về chính con người thật một mình, người ta vẫn sợ nghĩ về những điều làm người ta cảm thấy đau. Vậy mà càng tránh né thì người ta càng phải nghĩ đến nó.

- Sao rồi. Đang nghĩ đến nhỏ Thy hả Mon?

Tiếng nhỏ Hân nhẹ nhàng sau lưng, vừa đủ để nó khẽ giật mình - Ủ! Sao Hân không ngủ đi. Khuya rồi!

- Hay quá! Nói người ta mà hông nhìn lại mình - Ủ...quên mất!

Nó bật cười nhẹ đưa ly cafe lên nhấp thêm một ngụm, nhỏ Hân ngồi nhẹ nhàng ngồi lên lan can quay mặt ra ngoài đung đưa chân.

- Lại uống cafe không đường hả - Ồ!

- Tính uống cái thứ đắng nghét vậy hoài hả trời - Ồ chắc vậy - Phì! Khùng vừa vừa thôi. Bỏ đường đi cho ngọt!

- Quen rồi mà - Bó tay!

- Ồ! mà nè Hân leo xuống đi ngồi vậy té rồi sao Nhỏ vẫn ngẩn mặt lên trời không thèm nghe lời cảnh báo của nó - Biết lo thì bỏ ly cafe xuống đi. Con trai phải ga-lăng chút xíu rùi Hân té M phải giữ Hân lại kịp chứ.

- Thì biết mà té bất ngờ sao giữ kịp - Chung nào Hân té Hân sẽ nói Mon biết mà...yên tâm!

- Hay quá! Thôi xuống dùm đi. M nhỏ xíu tay đau sao mà giữ nổi không biết - Hihi thì M chỉ cần giữ được rồi còn té hay không chuyện của Hân.

Nhỏ quay lại cười. Nó lắc đầu mỉm cười - Ngang quá!...

Câu nói của nó hơi thừa, có lẽ đứa con gái nào ít nhiều cũng ngang ngược theo cách riêng của mình, ít nhất là những người con gái nó đã từng biết đến. Nói ngang thì nói vậy rồi nhỏ cũng chịu leo xuống đứng cạnh nó.

- Nè giờ M tính sao?

- Tính gì?

- Nhỏ Thy đi rồi - Ồ Mon biết mà - Vậy M tính buồn tới bao giờ - Ồ cũng chưa biết. Buồn chừng nào chán thì thôi - Hi Hân mệt 2 tuần mới hết buồn đó. Còn M?

- Để coi....Chắc buồn hết đêm nay thôi. Lỡ hứa rồi - Hứa với ai?

- Với một người!

Nó mỉm cười nghĩ đến chị. Ừ thì lời hứa của nó với ai có thể cho qua nhưng mà chẳng biết vì sao mỗi lần hứa gì đó với chị dù là hứa vu vơ cho vui nhưng vô hình dung nó luôn cố gắng thực hiện đúng như vậy.

- Khó hiểu. Chắc hứa với nhỏ Thy chứ gì. Nhỏ này cũng kỳ chồng mình mà cũng bắt hứa tùm lum!

- À ừ! Nè đừng nói vậy. M đâu phải là chồng Thy Nó buộc miệng một cách chua chát, ừ đúng quá còn gì, nó đâu phải chồng em - Hix uhm Hân quên! Xin lỗi Mon - Ồ không sao....Cũng suýt thành chồng chứ bộ hehe - Thôi đi đồ khủng! Làm bộ cười hoài...làm như ai cũng ngốc như Mon hông biết mấy người ráng vui vẻ vậy!

- Hông vui thì biết làm sao giờ - Hân hông biết hứa với ai cũng được. Đừng có suy sụp quá là được rồi....còn lâu lâu vẫn có thể buồn mà - Biết rồi. Cảm ơn ghen! Lần nào M gặp chuyện không vui với Thy cũng toàn nhờ Hân an ủi - Haizz có gì đâu. Ai bủ Hân là bạn của hai người chi. Mà nè càng nghĩ càng tức hai người. Tự nhiên cái bụng xuôi chi hông biết. Hai người bộ bàn bạc sao rồi từ nhiên bỏ cuộc là sao. Hân hỏi hoài mà nhỏ hông chịu nói, M cũng hông chịu nói làm sao ai giúp gì được cho hai người. Bực mình dễ sợ!

- Thôi chuyện cũng đã rồi! Chắc Hân cũng hiểu phần nào lí do mà...giờ hối hận cũng không kịp đâu. Cứ ráng mà sống tiếp vậy!

- Biết là hối hận hông kịp nhưng mà tức hai người lắm. 1 đứa thì ngu một người thì ngốc....nè có hò hẹn gì với nhau hông đó - Ồ hò hẹn gì nữa. Thôi đừng nhắc chuyện đó. Sao hông ngủ đi lo lắng chi không biết! Hứa là buồn hết hôm nay mai bình thường liền mà đừng lo.

- Ai thèm lo! Chỉ sợ Mon buồn nhỏ Thy biết mất công nhỏ buồn theo. Ai hơi đâu lo cho người dung mấy người - Ừ rồi lo cho Mon hay Thy cũng được. Hân ngủ đi! Mai còn về SG nữa mà.

- Kệ! Hân chưa muốn ngủ...Chùng nào Hân ngủ kệ Hân!

Nó im lặng. Nhỏ Hân cũng im lặng. Một cuộc nói chuyện khá nhạt, cũng chẳng ăn nhập vào đâu, không có gì rõ ràng. Âu thì ai nói chuyện với nó lúc này chắc cũng không khá hơn gì nhỏ Hân cho lắm, bản thân nó vốn

nhặt nhèo và nhàm chán kia mà.

Trời vẫn lạnh. Nhỏ Hân vẫn kiên nhẫn đứng cạnh nó nhìn về phía lòng đường. Bỗng nhỏ giật ly cafe trên tay nó đưa lên miệng uống sạch sau đó nhăn mặt lấy tay vuốt miệng.

- Uống chi ba cái thứ đắng nghét vậy không biết. M bắt đầu uống cafe không đường lúc nào vậy hả. Con nít con nôi tập tành như ông già!

- Ờ cũng lâu rồi...Hong nhớ nữa!

- Sao hong chịu bỏ đường vào cho ngọt?

- Ủ! Tại thói quen.

- Một giấu hoài. Thói quen nào cũng phải có lí do nào đó - Không có lí do thiệt. Thói quen thôi - Không tin! Nhìn mặt Mon kia ai mà tin. Hong nói cũng được, sau này chắc chắn Hân sẽ bắt Mon nói.

- Trời. Có chút chuyện cafe thôi mà nghiêm trọng dữ.

- Sao hong nghiêm trọng. Những người uống cafe không đường hoặc là không bình thường hoặc là có chuyện gì đó xảy ra trong quá khứ làm họ chỉ muốn tìm tới cái đắng nghét này. Chắc chắn...Mon ở cả hai trường hợp Nhỏ xoay xoay ly face trên tay nói chắc như đinh đóng cột, chắc như chính nhỏ là nó vậy....Cô bạn này hóa ra cũng nhạy cảm và chịu khó suy nghĩ về người khác, con gái hình như luôn có thêm 1 giác quan thì phải. Nó mỉm cười vì cái suy đoán như đúng rồi của nhỏ...

- Ủ! Chắc vậy! Mon thích khác người mà - Con nít con nôi bày đặt! Thôi uống cái khác đi. Đừng uống cafe nữa. Muốn tập làm người lớn thì uống cái khác.

- Giờ này còn uống gì nữa - Chờ chút!

Nhỏ nháy mắt mỉm cười đi vào trong, được một lúc thì đi ra với chai rượu trên tay cùng 2 cái ly thủy tinh.

- Há! uống rượu hả?

- Uhm!

- Hix Mon hông biết nhậu đâu - Xí ai cho Mon nhậu. Uống thử đi, thú vị hơn cafe nhiều!

Nhỏ lắc lắc chai, đưa nó một ly thủy tinh rồi rót vào đến nửa ly thì ngừng quay qua tự rót cho mình một nửa ly. Sau đó nhỏ nháy mắt đưa ly lên trước mặt.

- Thử đi! Cùng ly nha hihi - Ồ ờ!

Nó chậm rãi đưa ly lên chạm nhẹ vào ly nhỏ rồi đưa lên miệng uống một hớp nhỏ. Mũi rượu sộc lên mũi nó cay xè, từng giọt rượu chạy vào trong cuống họng nó nóng nhẹ nhàng, có vị chua, có vị đắng....hòa quyện vào nhau giống y như...mùi rượu ^.^ - Sao? Ngon hông - Ồ ờ...thì ngon - Hihi nhìn kìa cái mặt ngu thấy sợ. Phê rồi chứ gì. Con trai gì uống rượu dở ẹc - Ồ ờ thì nào giờ có biết nhậu đâu - Cảm giác sao?

- Sắp xin chứ sao Nó cười. Đây không phải lần đầu nó uống rượu! Đây chỉ là lần đầu tiên nó ném thử loại rượu này với một người con gái khác chứ không phải với mấy thằng bạn chí cốt của nó.

- Một chút cay, một chút nồng, một chút đắng, một chút chua chua rồi ngọt ngọt nữa...phê chưa chàng!

Nhỏ lắc lắc xoay tròn chiếc ly thủy tinh cười cười nói nhỏ vừa đủ để nó bật cười vì cái triết lý của nhỏ - Đây mới là cuộc sống nè chàng...người ta kiu là vang đó!

Nhỏ kết thúc bằng hai từ "vang" một cách nhẹ nhàng. Lại thêm một tiếng xì nhỏ phía sau cho đúng chất người Việt nói tiếng nước ngoài rồi uống một hơi hết ly rượu. Nó bật cười nhìn ly rượu trên tay rồi nhìn nhỏ - Nè nè xin hã cô nương! Lắm nhảm gì đó - Xin cái đầu Mon đó. Rượu này nhẹ lắm. Uống đi hông có xĩn đâu mà sợ - Thôi không biết nhậu mà - Nhậu đâu mà nhậu. Lâu lâu uống thử một chút thôi Hân có cho Mon nhậu đâu hông biết. Ngon hơn cafe không đường của Mon nhiều - Ồ ờ!

Nó đành đưa ly rượu lên miệng uống một hơi hết rượu rồi để ly xuống lan can từ từ cảm nhận hương vị của loại rượu vang của cô bạn kế bên ép nó uống. Cay nồng, đắng đắng, chua chua và cả ngọt ngọt của nhỏ Hân nói đều đang bao lấy đầu lưỡi nó...bất giác lại thấy như cuộc sống...bất giác lại muốn uống thêm để được nghĩ về em.

- Sao...đã chưa! Hihi Nó bật cười trước ánh mắt tò mò của nhỏ đang nhìn nó - Uhm!...nhưng cafe của Mon vẫn ngon hơn!

- Đáng ghét!...mất hứng người ta hết luôn! Hết cafe rồi uống cái này đỡ đi!

Nhỏ làm vẻ mặt giận dỗi đổ rượu vào gần đầy ly nó sau đó tự rót cho mình một ly như vậy im lặng uống sạch không chừa một giọt. Đồng ý là vang nhẹ nhưng mà uống gì cả ly to tướng thế này bảo đảm chút nó xĩn cho coi, gì chứ vụ uống mấy thứ có men này nó chịu thua. Nghĩ thì nghĩ vậy chứ nó cũng phải nhắm mắt nhắm mũi tu cho hết ly vang nhẹ nhàng của nhỏ chứ không chắc bị đề độ không chừng.

- Rồi đó!...Thôi nghĩ chút xĩn cho coi - Con trai gì yếu xìu - Đâu biết uống rượu đâu.

- Xí! Phải con trai hông đó ha là gay. Nghi quá nha - Gay hay không dụ Mon uống chút xĩn làm bậy hay không biết liền - Haha thấy ghê hông. Ừ ngon thì nhậu vô!

Nhỏ cười khúc khích đề ly nó uống đồ thêm cho nó và nhỏ 2 ly gần đầy nửa rồi cụng nhẹ.

- Thôi xĩn rồi đó!

- 1 ly nửa thui - Hix ờ ờ...

Nó đành đưa ly lên miệng uống, được một hớp nhỏ thì nhỏ kéo tay nó xuống - Sao vậy - Làm gì gấp dza. Còn 1 ly thì phải uống từ từ.

Thiệt bó tay với nhỏ luôn. Chắc muốn hành xác nó chứ gì nữa. Hix nó là nó thấy tê tê người rồi đó. Xĩn thì không xĩn nhưng nó không quen với cảm giác có men rượu trong người. Nhỏ Hân cười nhẹ để hai ly rượu xuống lan can bên cạnh chai rượu rồi đứng im nhìn về phía hồ xuýt xoa.

- Trời lạnh thiệt ha Mon!

- Ừ!

- Hồng biết năm sau có lên đây được hông nữa - Muốn lên thì lên có gì đâu

- Chắc gì được như giờ - Như giờ là sao?

- Thì uống vang...bên...

Nhỏ ngáp ngừng rồi khẽ đưa tay lên miệng để che tiếng hắt-xì.

- Đó hay qua. Uống rượu cho đã rồi hắt-xì. Mai bệnh rồi đồ thừa nữa đi. Sao hồi nãy hồng chịu mặc thêm áo cho ấm Nhỏ Hân hắt-xì nó mới để ý giờ nhỏ chị mặc mỗi chiếc áo thun mỏng tanh để ngủ chứ có phải áo ấm này nọ như nó lúc này đâu. Nó vội cởi bớt cái áo ấm rồi khoác lên người Hân. Chạm tay vào người nhỏ nó mới cảm nhận rõ nhỏ đang khẽ run vì lạnh. Phì...nói nó ngốc, nhỏ càng ngốc hơn.

- Nè mặc đi cho đỡ lạnh rồi đi ngủ dùm cô nương!

Nhỏ đưa hai tay lên vai khẽ kéo áo rút người sâu vào như để cảm nhận hết cái ấm của chiếc áo.

- Cảm ơn nha. Ga-lăng quá vậy...áo ấm ghê!

- Ờ ờ áo đang mặc mà chắc còn hơi ấm - Không sợ lạnh hả - Ờ thì lạnh mà chịu được - Uhm!

Nó im lặng cầm ly rượu lên uống. Lần này nó không phải nhăn nhó vì đắng nữa...có lẽ nó quen với mùi vị của vang rồi thì phải. Cũng đúng, vang là một thứ khá thú vị đó chứ, nhẹ nhàng và cũng đắng như món cafe không đường của nó....Cảm giác mọi thứ xung quanh cũng giống như vị đắng của vang vậy, thật khó để nó tìm dc cảm giác ngọt của vang vào lúc này, có lẽ nó đang say....không biết uống rượu, say là đúng rồi. Chợt nhỏ Hân đứng sát lại gần nó hơn khẽ chọt chọt vào vai nó - Nè...a...n...h Nó chỉ nghe rõ từ nè, còn sau đó là từ gì thì nó không nghe rõ, đại loại là vắn "a", có lẽ vậy...nó say thiệt rồi thì phải....

- Sao Hân?

- Có muốn ôm hông? Cho mượn nè!

Nó mỉm cười mắt vẫn nhìn ra xa - Ủ! Không!

Từ không thoát ra nhẹ nhàng, hơi thở thoang thoang mùi vang của nhỏ phả vào vai nó. Chẳng biết nữa vì hai tay nó đang vòng ôm siết lấy Hân. Nó chẳng biết nữa, chỉ là nó đang cần một vòng tay nào đó để cố giữ chiếc mặt nạ hề mang nụ cười mỉm trên môi. Nó sợ...lỡ cái con người bất cần của nó quay về, nó sẽ làm điều gì đó khủng khiếp để trả thù vì lúc này nó đang nghĩ về vị đắng của việc mất em, nó sợ nó sẽ nghĩ về cách để làm gì

đó cho hả cơn giận đau nhói trong lòng lúc này. Con người ta đáng sợ nhất là khi nghĩ về những nỗi đau của lòng thù hận và cũng giống một con thú nhất khi người ta nổi giận. Hân vẫn đứng yên đó để nó ôm thật chặt. Lạnh lắm, đau lắm...tay nó khẽ run run, nó không khóc, con trai mà đâu có khóc được...chỉ là nó say rồi thì phải, những ngọn đèn đường phía xa đang nhòe đi trước mắt nó. Rõ ràng...nó đang say...có lẽ vậy!

-----oOo-----

Chương 7: Chương 6

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trời vẫn lạnh, càng lúc càng lạnh. Chẳng biết nó ôm Hân bao lâu nữa. Chỉ biết ngày càng mất nó càng nhòe đi, đầu óc quay cuồng. Nó mỉm cười xác nhận nó say thật rồi chứ không có lẽ có chẵn gì nữa, một bóng đèn đường mà nó nhìn thành hai ba bóng là đủ hiểu tử lượng nó tẻ cỡ nào. Nó thề là giờ nhỏ Hân rồi nó là ra đũa té xuống banconl là nó chứ hồng phải nhỏ Hân. Ừ thì say, lâu lắm rồi nó mới bị say như thế này. Nhỏ Hân cũng cảm nhận được tình trạng của nó hay sao cho nên không dám nhúc nhích chỉ khẽ lấy tay nắm tay nó lắc nhẹ.

- Nè...xỉn thiệt hả - Ờ xỉn rồi.

- Thấy ghê hôn. Này ai nói tính làm bậy gì đâu làm thử coi coi - Thôi làm gì mà làm. Quắc luôn rồi nè.

- Vậy giờ sao. Cho mượn ôm chút tính ôm hoài hả?

- Ờ ờ quên! Xin lỗi Hân nha!

Nó vội rút tay lại vì nhận ra mình đã đi quá xa. Say thì say nhưng vẫn biết mình đang làm gì, dù sao tâm trạng cũng đỡ hơn một tí. Nhưng Hân khẽ kéo tay nó lại không cho rút ra.

- Nè - Sao vậy - Đỡ hơn chưa - Xỉn quắc cần câu luôn rồi đỡ gì nữa - Hồng, ý Hân hỏi là tâm trạng Mon kia. Đỡ hơn chưa?

- Ờ ờ đỡ rồi. Cảm ơn Hân!

- Thiệt không? Haizz làm người tốt thì làm cho trót lỗ ôm rồi nếu chưa đỡ thì cho ôm chút nữa đó.

- Ừ không sao đâu. Bình tĩnh lại rồi!

- Uhm!

Nó rút tay ra xoay lưng lại đứng dựa người vào banconl rồi cầm ly rượu còn lại lên định uống, nhỏ Hân vội kéo tay nó lại - Trời ơi xĩn rồi uống chi nữa! Muốn chết hả?

- Ờ lỗ xĩn rồi xĩn hơn chút có sao đâu. Này xúi M uống giờ cần là sao - Này khác giờ khác. Ai ngờ Mon uống dở vậy đâu - Hồng sao! Uống hết ly này rồi thôi....vang của Hân mà - Giờ muốn uống nữa thiệt hả - Ừ. Cụng ly ha - Uhm cũng thì cụng!

Nhỏ đưa ly rượu lên cũng nhẹ vào ly nó, hai đứa chậm rãi uống sạch cho đến giọt vang cuối cùng trôi vào miệng. Nó mỉm cười đặt ly xuống rồi ngửa cổ nhìn lên bầu trời mỉm cười - Chào em! Tiểu thư!

Nhỏ Hân cũng đặt ly rượu xuống đứng nhìn nó ngạc nhiên - Chào ai vậy Mon?

- Ừ! Chào một người vừa mới xa...

-.....

Lúc sáng đưa em đến nhà thờ nó chẳng đủ can đảm nói thêm một lời nào với em mà chỉ biết im lặng đứng nhìn, giờ nói lời chào thì muộn mất rồi.

- Nè! Vào ngủ đi. Nhìn cái mặt xĩn thấy ghê quá à - Mặt ai xĩn mà hồng ghê. Hân vào ngủ trước đi - Còn Mon?

- Đứng đây chừng nào tỉnh mới ngủ - Đồ khùng đang xĩn hồng ngủ tỉnh rùi ngủ chi?

- À nào giờ xĩn hồng có ngủ - Thiệt hông?

- Thiệt!

- Kỳ cục vậy - Ờ...

Từ nào giờ miễn nó bị say là không ngủ mà sẽ làm gì đó cho đến khi nào tỉnh hoàn toàn mới đi ngủ, hơi khác người nhưng mà giờ này biết làm gì đâu, thôi thì ngồi xuống đất đưa mắt nhìn phố đêm qua khe hở giữa các thanh dọc của banconl, lấp lánh những ánh đèn đường, mờ mờ ảo ảo. Không có thói quen buồn thì tìm đến men rượu, vậy mà giờ lại bị nhỏ Hân làm cho say, càng say lại càng thấm đau thì phải. Nhỏ Hân cũng không nói gì nữa mà ngồi xuống đối diện nhìn nó. Chẳng quan tâm, đôi mắt nó vẫn đưa hướng nhìn về phía xa xăm, chẳng nhìn gì cả, chỉ để ánh nhìn vậy thôi, vô định.

Trời về khuya càng lạnh, nó vẫn ngồi đó...đủ lâu để mùi rượu trên người bay mất, không còn đau đầu nữa, hình như nó đã tỉnh rượu. Nếu không có bàn tay nhỏ Hân đập nhẹ vào chân thì nó cũng không hay đã tỉnh, đưa mắt nhìn nhỏ nó chợt cười nhẹ, cô bạn của nó ngủ gục từ lúc nào không hay. Gương mặt nhỏ tựa nhẹ vào bancol, ngọn đèn đường chiếu vào làm gương mặt nhỏ càng đẹp hơn, giá mà người trước mặt là em thì tốt quá. Nó vội xua ngay cái ý nghĩ đó rồi đứng dậy khẽ lay lay nhỏ, ngủ mê quá trời không chịu thức vậy là phải ga-lăng rinh nhỏ vào trong rồi, vấn đề là chẳng biết rinh nổi không đây. Nó dùng luôn tay vào người nhỏ hít một hơi thật sâu để lấy đà rinh nhỏ lên, mới hết xĩn, lưng thì đau cho nên suýt nữa nó đánh rơi nhỏ xuống đất nửa chừng rồi. Không biết cô nàng có thức hay không mà đôi tay bầu nhẹ ngả đầu vào ngực nó mắt vẫn nhắm nghiền ngủ ngon lành. Suốt nhĩ, ngủ mà cũng biết dụi đầu tận hưởng giấc ngủ trên tay nó nữa, chừng nào thức dậy phải bắt nhỏ mua gì cho nó bù cho vụ ga-lăng này mới được. Nói chung thì cũng không nặng lắm, cùng lắm là 48 - 49kg bằng em của nó chứ gì nhưng mà ôm yếu như nó thì rinh nhỏ vào tới giường cũng mệt dữ lắm à. Đặt nhỏ nhẹ nhàng xuống bên cạnh chị nó ngồi luôn xuống cạnh giường thở lên thở xuống đã rồi mới với tay định kéo mền đắp cho nhỏ. Nhưng mà đâu có dễ vậy, nữ hoàng nhà ta đang nằm cuộn tròn ôm cứng ngắt cái mền duy nhất trên giường, kéo thế nào cũng không chịu rời, tham đến vậy là cùng. Nó đành lắc đầu lách cái thân tàn xuống tiếp tân. Khách sạn mùa này đông khách, nhưng cũng may là khách sạn quen của em cho nên tụi nó mới có được 1 phòng hai giường chứ không thì phải ngủ ngoài đường mất tiêu chứ giỡn à. Vừa nhìn thấy nó nhỏ tiếp tân vội bật dậy khỏi chiếc sa-lon nhìn nó chớp chớp mắt.

- Ủa anh chưa ngủ hả - Ồ chưa. Anh có làm em thức hông?
- Dạ hông, em đang xem tivi. Có gì không anh?
- Ừ em cho anh xin một cái mền nữa được không?

- Sao anh không gọi xuống em mang lên phòng cho xuống đây chi cho mất công. Anh lên trước đi em mang lên ngay - Thôi em lấy ra đây anh tự đem lên trên cũng được.

- Hi vậy anh chờ em chút Nhỏ tiếp tân gật đầu chạy đi lấy mền. Nó buông người xuống sa-long lấy bình trà rót một ly đưa lên miệng uống. Trời lạnh, một tí trà nóng làm nó cảm thấy dễ chịu hơn, tỉnh táo hơn. Vừa uống xong ly trà nhỏ tiếp tân cũng đem mền ra cho nó.

- Mền của anh nè!

- Ừ cảm ơn em. Mà em trực một mình hả?

- Dạ không còn 2 anh bảo vệ ngoài cửa nữa với chị bạn em.

- Chị đó đâu - Đi mua đồ ăn khuya rồi anh.

- Uhm thôi anh lên phòng đây. Trời lạnh quá!

- Dạ mùa này lạnh lắm. Em cho anh hai cái mền luôn đó.

- Ờ cảm ơn em. À mà nè - Dạ sao anh?

- Cho anh xin bình trà này nha?

- Hi bộ anh hồng ngữ sao?

- Ừ hơi khó ngủ.

- Dạ vậy anh chờ chút em pha bình mới đem lên cho - Thôi cho anh bình này được rồi mất công em đem lên lắm - Không sao đâu anh. Tại bình này em pha lâu rồi hơi nguội. Pha bình mới uống thích hơn anh ạ?

- Ờ không sao. Tại tự nhiên anh thích uống bình trà này thôi.

Nó cũng chẳng hiểu sao tự nhiên lại cứ muốn uống bình trà này đó nữa, có lẽ vẫn còn hơi say thì phải. Tất nhiên nhỏ tiếp tân cũng không muốn trái lời nó nữa, dù gì nó cũng là khách mà.

- Dạ vậy anh cầm bình trà này lên phòng đi ạ.

- Cảm ơn em nha Nó cuối xuống một tay ôm mền một tay cầm bình trà đi lên trước đôi mắt có gì đó thắc mắc của nhỏ tiếp tân. Lên đến phòng nó để bình trà lên bàn rồi nhẹ nhàng đắp mền cho nhỏ Hân. Còn một chiếc mền nó phủ luôn lên cả chị và nhỏ. Trời lạnh khuyến mãi thêm cho hai cô nàng một cái mền nữa cho đảm bảo giấc ngủ ngon. Còn phần mình nó lấy chiếc gối bên cạnh anh phong quăng lên ghế sa-lon, rót trà rồi thả mình xuống ghế nhắm mắt thưởng thức hương vị nóng đằm nhẹ nhàng. Hình như những thức uống thú vị đối với nó trên thế giới này luôn có vị đằm thì phải....có lẽ cuộc sống là phải vậy, có lẽ nó hợp với những vị đằm như vậy...nói thì nói vậy chứ những thức uống ngọt vẫn sẽ ngon hơn mà. Mãi mê với cái suy nghĩ ngọt và đằm đó nó cũng chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay, giấc ngủ của đêm đầu tiên xa em...im lặng và lạnh lẽo trên chiếc sa-lon giữa phòng. Một chuỗi dài những sự việc nhàm chán cuối cùng cũng trôi qua bằng một giấc ngủ quên, ngày xa em đầu tiên...mọi thứ im lặng nhàm chán đến nao lòng.

-----oOo-----

Chương 8: Chương 7

Nguồn: EbookTruyen.VN

Những tia nắng sớm len lỏi vào căn phòng, đâu đó tiếng chuông nhà thờ hay đại loại là vầy vang lên khiến nó giật mình thức giấc. Nó ngơ ngác đưa mắt nhìn xung quanh, trời vẫn còn sớm, nắng vẫn chưa xua đi được cái se lạnh của buổi sớm. Nó cử động bàn tay một cách khó khăn để lấy cảm giác, hơi khó khăn mắt nó vẫn còn ngơ ngơ vì mệt mỏi. Trời lạnh nhưng nó thì thấy ấm lấm, chẳng ấm sao được khi trên người nó có 2 cái mền lặn mà, còn một tay nó thì đang được ai đó nắm chặt. Tuy mới ngủ dậy chưa lấy được tỉnh táo sau một đêm say vì rượu nhưng nó vẫn đủ biết bàn tay đó không phải là em, chẳng có mơ mộng hay làm tưởng gì cả. Sau giấc ngủ thật sâu đêm qua nó biết hôm nay là ngày nó phải quen với ý nghĩ rằng em đã thực sự rời xa nó. Khẽ đưa tay còn lại vỗ vỗ mấy cái lên đầu cho tỉnh táo nó giờ chiếc mền lên để xem ai đang nắm tay nó ngủ ngon lành thế này. Là chị, gương mặt nữ hoàng say ngủ chẳng lặn vào đâu hết. Chà hơi lạ à nha, nữ hoàng nhà mình thường ngày ngủ nướng ai làm gì cũng không lười chị khỏi giường dc mà hôm nay lại ngồi ngủ bên cạnh nó, lại còn đắp mền cho nó nữa chứ. Hình như Đà Lạt lạnh đến nỗi chị của nó thay đổi tính tình luôn rồi hay sao ấy, không biết chị thức dậy đắp mền cho nó lúc

nào nữa, mà đắp xong sao ko chịu lên giường ngủ ngồi chỉ dưới đất cho khổ không biết. Đang suy nghĩ lung tung thì chị cựa mình rút tay lại dụi mắt ngược lên nhìn nó, công nhận lúc mới thức dậy mặt chị ngơ ngơ buồn cười chết được.

- Nhox dậy rồi hả...sao hồng ngủ chút nữa đi - Ồ sáng rồi nên giặt mình dậy - Máy giờ rồi nhox?

- 7h – nó đưa mắt nhìn đồng hồ trên tường rồi trả lời chị.

- Hix còn sớm mà ngủ nữa đi nhox...nha nha... Nói xong chẳng cho nó kịp đồng ý chị xoay người cuộn tròn trong cái mền rồi ngả đầu lên sa-lon nhắm mắt ngủ tiếp. Bỏ tay, không bỏ cái tật xấu ngủ nướng buổi sáng, giờ trời sập chắc cũng hồng dám sập chỗ chị ngủ nữa không chừng. Nó đành lắc đầu ngồi dậy nhẹ nhàng rút người ra khỏi mền đứng dậy nhìn xung quanh. Giường ngủ trống không, anh Phong với nhỏ Hân hồng có trong phòng, chắc là hai người này đi mua đồ ăn sáng hay đi dạo buổi sáng rồi. Kệ không quan tâm nó đi vào WC vệ sinh cá nhân. Trời buổi sáng lạnh run người, mới đụng vào nước thôi đã nổi hết cả da gà. Nó nhìn lên cái máy nước nóng, nhìn tới nhìn lui, tay mò mò chứ chẳng dám xoay hay ấn gì hết, hai lúa có khác, nào giờ đâu sai vụ này bao giờ đâu mà biết, hôm qua ở với em lúc tắm hay vệ sinh cá nhân toàn em sử dụng cái máy nước nóng chứ nó có đụng tay vào đâu. Ngẫm nghĩ một hồi nó quyết định khỏi sai cái máy đó chỉ cho một óc, chơi nước lạnh luôn cho phê. Mà đúng là phê thiệt, oánh răng còn đỡ chứ rửa mặt một cái cả người rùng bần bật lên, cảm giác như rửa mặt bằng nước đá. Lau mặt xong nó cố xả thêm tí nước cho ướt tay rồi rón rén đi vào trong phòng chỗ nữ hoàng đang nằm, người thì run cầm cập vì lạnh nhưng vẫn mỉm cười với ý nghĩ đánh thức chị bằng bàn tay ướt nước lạnh như băng của mình. Lần này phải làm chị thức dậy để đi ăn sáng mới được, lên tận Đà Lạt mà ngủ vui như vậy mất hết buổi sáng thì phí thời gian lắm mà nhất là nó không muốn ngồi yên một mình để rồi suy nghĩ lung tung. Nhẹ nhàng kéo mền ra khỏi đầu chị, gương mặt chị từ từ hiện ra sau lớp mền dày khiến nó suýt từ bỏ ý định làm chị thức, còn một tý son phấn nhẹ trên mặt chị, đêm qua về là ngủ ngay nên chị chưa kịp tẩy trang cho nên giữa cái lạnh sáng sớm mà chị của nó vẫn hồng hào, mắt nhắm nghiền như thiên thần. Và nghĩ đến thiên thần nó lại nhớ đến em, có lẽ em ko xinh đẹp bằng chị nhưng vì em là người nó yêu và vì nó vốn đã quen ngắm nhìn gương mặt của tiểu thư đang ngủ cho nên nó vẫn ước giá mà gương mặt đang ngủ trước mặt nó là em thì tốt biết mấy.

Đang nghĩ linh tinh thì một cơn gió lùa vào phòng, nó rùng mình khiến đôi

tay đầy nước lạnh của nó áp chặt vào má phải của chị. Thôi xong cái này không phải tại nó à nha, tại gió làm nó giật mình rõ ràng nha... - Áaaaaaaaaaaaaaa Chị hét lên theo đúng kiểu la làng, chị la kiểu này dám chùng dưới đường người ta tưởng có án mạng trong phòng nữa thì chí nguy. Nó vội đưa tay bịt miệng chị, một tay ra hiệu im lặng. Nhưng trời đâu chịu lòng người, tay nó đang ướt nước lại còn bịt miệng làm chị bị lạnh, chị càng la dữ hơn... - AAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!...àm...ái...ì... zaaaaaaaaa - Suyt Suyt!...chị la nhỏ nhỏ thôi người ta nghe giờ - ...Ả... ười...ta..gaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!!!!!!!!!!

- Mà chị đừng la nữa aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!

Lần này tới lượt nó la làng lên đúng kiểu thảm thiết vì đau. Trời ơi nó quên mất người trước mặt nó không phải ai khác mà là chị, chị của nó thì dễ gì bỏ qua cho kẻ dám phạm thượng, bàn tay nó đang bị chị cắn không thương tiếc....

- Uiiidaaaaaaaa chị chị...thả nhox ra điiiiiiiiiiii - ...oxxx...
ây..ay..a..ước...iiii...!!!

- Cắn tay người ta lấy gì ngta lấy tayyyy!!!

Nói thì nói chị cũng cố cắn nó thêm 5s nữa mới chịu thả tay nó ra. Vừa thoát được hàm răng chị nó vội rút tay lại xuýt xoa xem xét. Hix răng đều như bắp, hai vòng cung in rõ như hình xăm trên bàn tay nó, suýt tí nữa là chảy máu luôn chứ giỡn à. Chưa kịp định thần nó lại phải ăn luôn một cú nhéo lên má đau thiếu điều chảy nước mắt.

- Cấm la biết chưa!

- Uiiidaaaa... - Đã nói cấm la mà Chị trừng mắt nhìn nó tay dứ dứ nắm đấm trước mặt.

- Hixxx...đau mà hông cho ngta la - Chứ nãy tên nhox nào dám làm chị thức vậy hả. Biết lạnh lắm hokkkkkkkk - Thì thì tại muốn kiu chị dậy đi ăn sáng mà. Nhox có lòng tốt mà... - Hứ! Hok cho ngta ngủ thì thôi còn dám chọc nữa. Bữa nay gan quá ha - Ờ ờ thôi mà...tha đi...cắn với nhéo nãy giờ đáng tội rồi mà... Nó cười hì hì kéo nắm đấm của chị xuống giảng hòa. Chị vẫn chu chu cái miệng ra vẻ hăm dọa nó nhưng thoáng có nụ cười khúc khích trên môi chị, chắc cái mặt hời hợt của nó thảm lắm hay sao mà chị cười vui thiệt.

- Hứ!...chút nữa biết tay chị Nói xong chị lại định cuộn người vào mền dụi đầu xuống sa-lon - Ghét nhox quá à. Chị đang thèm ngủ muốn chết..

- Trời trời tính ngủ nửa hả - Uhm..đừng phá nửa mà - Thôi dậy đi ăn sáng với nhox nè - Nhox ăn một mình đi - Ăn một mình buồn chết. Dậy đi năn nỉ đó Nó vừa nói vừa kéo chị dậy, tay nó khô nhưng vẫn còn lạnh nên vừa chạm vào người chị thì chị liền rùng mình cười khúc khích đẩy nó ra.

- Hihi..lạnh mà...mệt ghê muốn bị nhéo nửa hok hả

- Thôi thôi sợ chị lắm rồi. Dậy đi...đói bụng muốn chết luôn nè. Chị hông đói hả?

- Thì đói! Mà chị thích ngủ hơn.

Chị lại kéo mền dụi đầu vào trốn bàn tay lạnh của nó.

- Hồng dậy nhox rủ Hân với anh Phong đi ăn cho ở một mình luôn à - Xí!!! Khỏi hù hai người đó hông có ở đây đâu. Nhox đi ăn một mình thì có - Hồng ở đây chứ ở đâu?

- Về thành phố từ lâu rồi nhox khùng oiiiiii Chị vừa nói mắt vẫn nhắm nghiền ra về ngủ..

- Hả sao về thành phố? Về hồi nào?

- Về hồi 5 giờ đó. Tại chị hông muốn làm nhox thức.

- Mà sao tự nhiên về gấp vậy? Sao không chờ tụi mình về luôn!

- Uhm tại Hân về đề..... Chưa nói hết câu chị vội ngừng lại đứng vụt dậy vươn vai - Oa oa....mệt nhox quá! Đi ăn sáng thuiiiiiiiiiii - Về làm gì chị?

Nó ngạc nhiên thắc mắc, chị vẫn không thèm để ý câu hỏi của nó mà mồm cười đi vào WC. Nó im lặng cố nghĩ ra lí do vì sao anh Phong với nhỏ Hân phải vội vàng về trước mà không chờ nó với chị về cùng. Cả thái độ của chị nữa, rõ ràng chị đang cố giấu nó điều gì đó. Hồng lẽ hai người đó tính đánh lể đi chơi. Không đúng, anh Phong có đánh lể thì đánh lể với chị mắc gì đánh lể với nhỏ Hân làm gì, mà có đánh lể thì đi chơi ở Đà Lạt thú vị hơn về Sài Gòn nhiều chứ. Nó thầm trách hai người từ nhiên bỏ về vội vàng, đi chung thì về chung tự nhiên chia phe ra chị không biết....Nhưng

chắc Hân hay anh Phong có việc gấp nên phải về, còn chị của nó vốn ham chơi, có thể chị đòi ở lại để chơi nên hai người đó đành để chị ở lại và nó tất nhiên thay anh phong hộ tống nữ hoàng đi du ngoạn. Nó gật gù với giả thuyết có vẻ hợp lí vừa nghĩ được. Chợt có mùi thơm thoang thoang trước mặt, hơi nóng của ai đó nhẹ phả vào mặt nó. Vừa mở mắt ra nó suýt đứng tim bởi gương mặt chị kề sát mặt nó la một tràng dài...

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA Tuy không đến nỗi đứng tim tới chết nhưng mà nó vẫn cố ý la chung với chị cho vui. Coi như hai đứa luyện thanh buổi sáng cho nóng người chút ăn sáng ngon ấy mà.

- AA!!!

Vừa la một tràng chưa sáng khoái thì hai đứa vội im bặt vì tiếng gõ cửa phòng. Thôi chết này giờ thay phiên nhau la làng bảo đảm lễ tân hay ai đó lên kiểm tra chứ đâu. Nó với chị lăm lét nhìn nhau - Chết! Có người!

- Hihi Nhox ra mở cửa đi - Tại sao lại là nhox - Nhox ngồi gần cửa hơn chứ bộ. Chị hông biết!

Nói xong chị kéo cái mền chui tọt vào trông làm vẻ trốn tránh sự đòi hỏi mặc rắc rối cho nó xử lí. Nó đành tiu nghỉu bước ra mở cửa. Ngay lập tức một anh bảo vệ và một nhỏ tiếp tân mặt mày có vẻ nghiêm trọng đứng trước phòng.

- Có chuyện gì vậy anh. Tụi em nghe tiếng la trong phòng...anh chị có sao không ạ?

Nhỏ tiếp tân giọng nhỏ nhẹ nhưng không kém phần khản trương. Nó gãi gãi đầu tìm cách trả lời. Hix không lẽ trả lời là đang luyện giọng bắt từ buổi sáng, nói xong chắc hai người này chắc đề nó ra cắt luôn cuốn họng nó quá.

- À...ừ...bộ bên ngoài nghe tiếng la lớn lắm hả anh chị? (có anh bảo vệ lớn tuổi nên xưng anh chị cho lịch sự chứ nhỏ tiếp tân nó đoán cũng bằng tuổi nó là cùng) - Dạ tụi em ở dưới nghe tiếng hét hai ba lần nên mới lên xem sao anh ạ?

- Uhm xin lỗi anh chị tụi em làm phiền quá. Tại hồi nãy có con ong nó bay vào phòng, chị em sợ quá nên la làng đó.

- Nhưng mà em nghe tiếng la của con trai nũa mà Hix...con nhỏ này, muốn ép nó khai thiệt ra mới chịu hả trời.

- À...ừ tại bà chị sợ quá nhảy dựng đê lên chân đau quá nên....

Nó gãi gãi đầu cười xuề xòa cho qua chuyện. Đến đây thì anh bảo vệ có vẻ tin lời nó nói nên gương mặt giãn ra một chút quay qua nói với nhỏ tiếp tân.

- Thì ra là vậy. Thôi không có gì nữa anh xuống trước nhé em. Chào anh!

Anh bảo vệ lịch sự chào nó một tiếng rồi quay lưng đi, còn nhỏ tiếp tân thì đứng lại cố nhìn vào trong phòng. Đúng là con gái luôn đa nghi hơn hay sao ấy, lời nói của nó chưa thuyết phục nhỏ hay sao mà còn đứng lại cố nhìn vào trong với vẻ mặt bảo đảm chưa tin thì phải. Nó cũng lịch sự kéo cửa rộng hơn, đứng sang bên một chút cho nhỏ nhìn cho đã. Nhìn một lúc có vẻ không thấy gì lạ nên nhỏ cũng cười nhẹ nhàng.

- Nếu anh chị không sao vậy em xin phép ạ. Mong anh chị cố đừng la hét nữa để tránh ảnh hưởng đến các phòng xung quanh ạ - Rồi rồi...xin lỗi em nhé - Dạ chúc anh chị buổi sáng vui vẻ ạ!

- Chào em!

Nhỏ tiếp tân gật đầu chào nó rồi quay lưng đi. Đợi nhỏ đi khuất sau dãy hành lang dài nó mới hoàng hồn đóng cửa lại. Phù kiểu này hoài rụng tim sớm, cũng may nó nhanh trí nghĩ ra cái lí do chính đáng đó chứ hai người đó mà biết chị với nó giỡn hồn nhiên vậy thì dám chùng ra đường ở luôn à. Nó đi lại ngồi xuống sa-lon chọt chọt vào mền để kiu chị.

- Nè nè...xong rồi!

Chị thò đầu ra khỏi mền mặt ra vẻ lăm la lăm lét - Hì hì xong rồi hả nhox. Đi hết rồi hả!

- Đi hết rồi cô nương. Hay quá, giỡn cho đã rồi đưa nhox ra chịu trận - Xí cho đáng đời... - Ồ ngon!

- Công nhận....

- Công nhận gì?

- Công nhận nhox nói dóc nhanh trí ghê... - Ồ...biết vậy nầy nói thiệt là tại chị giỡn cho xong ở đó mà công với nhận - Xí...ai bủ nhox giỡn trước chi - Ai giỡn trước à Chị chu chu mặt thách thức với nó - Xí!!! Hối nầy ai giỡn làm chi thức đó hả - Ồ thì đó là nhox kiu chị dậy chi ăn sáng chứ bộ. Mà cần với nhéo ngta quá trời còn nói gì nữa...hix hix..

- Đâu!

- Nè! Dấu răng ai đây?

Nó đau khổ chìa bàn tay ra trước mặt chị làm bằng chứng. Nhận ra chiến tích tàn bạo của mình mà mặt vẫn không chịu hồi lỗi lại còn nghênh nghênh lên mới ức chứ.

- Đáng đời! Ai bủ dám chọc chị chi....Mệt quá...đi ăn sáng đi nhox. Đói bụng muốn chết rồi nè - Hay ha! Nầy kiu đi ăn la làng giờ than đói - Kệ chị nha...đi điiii chị muốn ăn kem!!!

- Sax! Sáng sớm ăn kem cái gì... - Nhưng mà chị muốn ăn!

- Biết rồi...mà ăn kem đâu có no. Kiếm gì ăn no trước đi chị hai!

- Vậy ăn bánh canh đi. Ăn bánh canh xong mình đi ăn kem...nha nha nha Hết cách! Trước gương mặt nhõng nhẽo như chị thì có thánh thần ở đây cũng hồng

nở từ chối nửa nói chi nó.

- Rồi! Thì ăn bánh canh xong mình đi ăn kem!

- Hihi!!! Nhox ngoan! Chờ chị thay quần áo cái nha!

Chị vui vẻ đi lại tú lục quần áo để đi thay. Còn nó thì đứng dậy bước ra ban-công im lặng đưa mắt nhìn xuống phía dưới lòng đường. Đà Lạt buổi sáng vẫn mờ mờ trong sương lạnh, ánh nắng nhẹ chỉ vừa đủ để nó nhìn thấy được mặt hồ phía xa. Trời vẫn se lạnh, gió nhẹ nhẹ thổi lùa vào phòng đủ để nó rùng mình khép chặt bàn tay vào hai túi quần hơn. Nó mỉm cười nhẹ nhìn chai vang và hai cái ly nằm dưới bồn hoa trước ban-công. Chiến tích đêm qua của nó và nhỏ Hân đây mà. Vẫn còn một chút vang trong chai thì phải...một chút ít những giọt nồng nồng, cay cay, đắng đắng, chua chua và cả ngọt ngọt ấy vẫn còn trong chai, giống như hôm qua em đi...

giọt buồn vẫn còn quanh đây...trên từng milimet cơ thể nó, trong đôi bàn tay, trong lồng ngực, trong đôi mắt và rõ ràng trên đầu môi. Từ sáng đến giờ...nếu không có chị và bận rộn với những trò đùa thì có lẽ nó đã sớm lặng lẽ mỉm cười một mình như thế này rồi...có lẽ phải kiu chị thay đồ nhanh để nó sớm bận rộn trở lại thôi chứ im lặng cười một mình thế này...đáng thương cho thằng nó lắm!

-----oOo-----

Chương 9: Chương 8

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đứng cả buổi chị mới thay quần áo xong đi ra đứng sau lưng vỗ vai nó. Đi ăn sáng thôi mà cũng điệu thấy sợ luôn, áo khoác, khăn choàng cổ, mũ len màu trắng và cái chụp tai hồng hồng chị mua hôm qua, nhìn chị chẳng khác nào con gấu bông size to nhất luôn.

- Đẹp hok nhox?

Chị cười tí mắt quay một vòng khoe đồ đẹp với nó, tất nhiên nó không dám chê chị xấu rồi, nhưng chị cũng chẳng thấy xấu bao giờ, nhất là làm điệu thế này kia mà. Nó mỉm cười không nói gì chỉ đưa ngón tay cái lên ra dấu. Con gái được khen ai mà không thích nên chị khuyến mãi cho nó thêm một vòng xoay nữa rồi mới kéo tay nó vui vẻ đi ra khỏi phòng.

- Đi nhanh nhanh nhox chị đói lắm rồi nè - Từ từ nhox khóa phòng đã - Nhanh đi sắp chết rồi nè!

- Biết rồi Nó với tay tắt đèn, khóa cửa xong rồi mới lững thững đi theo sau lưng chị, không phải chị đi nhanh mà nó cố ý đi sau lưng để ngắm chị, lâu lâu mới có gấu bông đi động để ngắm đâu có bỏ lỡ cơ hội được. Nó mỉm cười móc điện thoại ra nhanh tay chụp lại một tấm hình chị từ sau lưng, kệ chụp để dành về đưa anh Phong trên chị chơi. Chụp hình xong chưa kịp cất điện thoại chị đã quay lại nhìn nó tỏ vẻ nghi ngờ - Làm gì đó nhox con?

- Làm gì đâu - Cầm điện thoại chi đó?

- Ờ thì tính nhắn tin cho anh Phong - Nhắn cho hần làm gì? Mờ ám quá nha - Thì hỏi thăm đi tới đâu ấy mà. Đa nghi ghê!

- Xí!!! Mệt nhox quá đi ăn nhanh đi. Chị đói sả xỉu rồi hông lo đi lo cho tên kia làm gì?

- Rồi rồi thì đi. Mà anh Phong về rồi mình đi ăn bằng gì giờ - Uhm ha quên mất tiêu.

- Taxi nha Nó đề nghị. Ngẫm nghĩ một hồi chị lắc đầu - Thui chị hông đi taxi đâu - Chứ đi bằng gì?

- Hay mình thuê xe máy đi nha nhox?

- Ừ ừ cũng được.

Nó với chị đi xuống quầy tiếp tân gửi chìa khóa sẵn tiện thuê xe máy đi luôn. Tất nhiên khách sạn tốt như thế này thì không thể thiếu dịch vụ cho thuê xe máy rồi. Chọn đại một chiếc xe có vẻ mới nhất nó dắt xe ra ngoài cổng còn chị của nó thì vẫn đứng im chỗ để xe xem xét gì đó.

- Chị đi nhanh đứng làm gì nữa vậy - Chờ chị chút - Làm gì đó Nó dựng xe tiến lại gần chị - Chị đang lựa nón bảo hiểm. Hông có cái nào đẹp hết tron!

- Trời đất! Có nhiều thôi mà làm cái mặt nghiêm trọng vậy. Nón nào cũng được mà - Mệt chị muốn đội nón đẹp!

- Hix có mấy cái đội đỡ đi mà!

- Nhưng mấy cái nón này xấu muốn chết!

- Thôi đội đỡ đi. Người đẹp đội nón nào cũng đẹp mà.

Mặt chị xụ xuống đứng dậm chân ra vẻ chán nản. Đúng là nữ hoàng bao giờ cũng như con nít, đòi cái gì rồi là đòi miết chẳng chịu bỏ cuộc đâu. Riết rồi không biết tính cách này của chị là tính xấu hay là nét đang yêu của chị nữa.

- Thôi được rồi đội đỡ nón đó đi tí nhox kiểm nón bảo hiểm đẹp mua cho chị chịu chưa?

- Uhm ha...được đó nhox. Đi đi nhanh lên - Vậy đội đỡ nón này chút nghen Nó lấy một cái nón có vẻ mới nhất đưa cho chị. Tất nhiên chi chẳng chịu cầm, hiểu ý nó đành tặc lưỡi đội nón cài dây cho chị. Hix chẳng biết

chị lớn hay nó lớn hơn nữa. Kệ gặp chị cũng không nhiều, ráng để chị hành xác thêm hôm nay nửa về trả chị cho anh Phong là khỏe người liền.

- Rồi đi được chưa?

- Hihi được rồi. Mà mình đi mua nón trước nha nhox?

- Ờ thì đi.

- Nhanh nhanh... - Từ từ để nhox coi bản đồ cái đã - Coi bản đồ chi! Một quá chạy đại đi - Lạc rồi sao?

- Lạc tính sau..đi đi... Chị giật bản đồ trên tay nó hồi thúc cho nên nó đành lắc đầu để máy cho xe chạy thẳng ra đường. Buổi sáng, chạy xe dưới những con đường nho nhỏ của Đà Lạt cũng là một điều thú vị. Nó cho xe chạy vòng vòng mấy con đường mà nó đoán sẽ có nhiều cửa hàng, hy vọng sẽ có tiệm bán nón bảo hiểm nào đó, cũng may thành phố nhỏ, nó chạy vòng vòng một hai con đường là vào được đến chợ, không khó để tìm cái tiệm bán nón bảo hiểm. Nó dừng xe trước tiệm, chị vội nhảy xuống đất chạy vào trong đứng ngắm nghía lựa chọn nón. Nhìn cái mặt là biết hồng thèm quan tâm tới lời mời mọc hay giới thiệu nón của chị chủ tiệm đứng kế bên rồi, nó đành khóa cở xe đi vào trong nói với chị chủ:

- Chị để cho cô nương đó lựa nón. Được cái nào em mua cái đó khỏi giới thiệu mất công - Ừ không sau em ạ. Chiều chuộng người yêu nhĩ - Dạ không. Chị của em đó chị.

- Ồ chị tưởng... - Dạ!

Nó cười gãi gãi đầu..

- À chị cho em hỏi ở đây chỗ nào bánh canh ngon vậy chị?

- Tụi em là khách du lịch đúng không. Có mua bản đồ chưa?

- Dạ có rồi.

- Vậy để chị chỉ đường cho chạy. Em giờ bản đồ ra đi.

Thành phố du lịch có khác, chị chủ quán dễ thương và rất nhiệt tình, ngoài chỉ đường cho nó đi ăn bánh canh chị còn tư vấn cho nó thêm một số địa điểm ăn uống ngon khác. Hai chị em một chủ một khách đứng chụm đầu

vào bản đồ bỏ mặc chị của nó đứng chọn nón một mình, lo chọn nón nên chị nhà mình cũng hông thèm quan tâm nó làm gì. Được một lúc thì chị cũng chọn nón xong đứng sau lưng khều khều nó - Nè nhox nhox!...Chị chọn xong rồi nè đẹp hok?

Nó và chị chủ quán quay lại. Trên đầu chị đang đội cái nón bảo hiểm màu hồng, viền trắng, đỉnh nón có in mấy ngôi sao lấp lánh. Đúng là nữ hoàng có khác, mắt thẩm mỹ khỏi chê vào đâu, nón đẹp và rất hợp với trang phục chị đang mặc.

- Uhm đẹp đó. Chọn xong rồi hả - Cô bé tinh mắt nhỉ. Nón hợp với em lắm đó!

- Hihi cảm ơn chị!...Chị chọn xong rồi mình đi đi nhox!

- Ừ ra xe trước đi.

- Nhanh nha Chị vui vẻ đi ra ngoài trước. Nó quay qua chị chủ quán - Bao nhiêu tiền vậy chị?

- Có giá trên kệ đó em. 155 ngàn.

- Dạ!

Nó móc bóp ra trả tiền. 155k một cái nón bảo hiểm hồng biết rẻ hay mắc nữa, nào giờ nó có biết trả giá trả hẹ gì đâu. Ai bán đồ cho nó là bảo đảm lời chắc, nhanh gọn lẹ.

- Thôi em đi đây. Cảm ơn chị!

- Ừ chào em! Hai đứa đi chơi vui vẻ nhé!

Mua được cái nón bảo hiểm đẹp nên coi bộ chị nhà mình hả lòng hả dạ lắm thành ra cứ ngồi xem xét nón bằng gương chiếu hậu xe máy. Nó lắc đầu đề máy cho xe chạy, đầu cố nhớ lại đường chị chủ quán chỉ cho nó. Vòng vèo cả mấy con đường cuối cùng cũng tìm thấy được quán bánh canh mà chị chủ bán nón chỉ. Quán không to cho lắm, chỉ là một ngôi nhà nhỏ ở góc đường nhưng khá đông khách. Chủ yếu là người bản xứ chứ theo lời chị chủ ít du khách nào biết tới quán nhỏ xù này lắm. Vì quán đông khách nên tụi phục vụ cũng mời gọi sơ sài để tụi nó tìm chỗ ngồi. Sẵn nghề phục vụ của mình nó nhanh trí kéo một cái bàn và 2 cái ghế ra phía

góc trước quán dưới góc cây, ngồi đây vừa thoáng mát vừa ngắm được một góc thành phố bên dưới. Đà Lạt khác SG ở chỗ đường phố không có quá nhiều khói bụi nên chẳng sợ ngồi lề đường vừa ăn vừa hít bụi. Nhỏ phục vụ đi ra nhìn nó tỏ ý hỏi ăn gì, nó giơ hai ngón tay ra hiệu hai tô. Quán lạ kieu đại muốn đem gì ra cho nó ăn cũng được vòng vòng chắc cũng là bánh canh thôi mà.

- Sao nhox biết chỗ này hay dza...thấy chạy xa ghê - Ủ nầy chị bán nón chỉ đó.

- Hồng biết ngon hok ha - Chút ăn rồi biết.

- Hihi hok ngon chị cho nhox ăn một mình 2 tô luôn - Ờ cảm ơn nha đỡ tốn.

- Xí!!!

Hai đứa ngồi trêu chọc nhau khoảng năm phút thì bánh canh được đem ra. Mới nhìn thôi đã thấy ngon rồi. Nó lấy đĩa muống lau, tự tay vắt chanh, nêm tí nước mắm ớt cho chị xong rồi mới tự chăm sóc bản thân mình. Hix đi với em thì được chăm sóc chứ đi với chị thì ngược lại hoàn toàn. Công nhận anh Phong chiều chuộng chị từ đó giờ cũng hay thiệt. Ăn chưa được hai đĩa thì chị quay qua nhìn tô bánh canh của nó rồi thản nhiên chôm 2 con tôm của nó bỏ vào tô mình ngồi ăn ngon lành. Bó tay chị luôn, như thường ngày chắc nó sẽ giành lại ngay nhưng hôm nay thì không. Không phải nó không muốn đùa giỡn với chị mà vì hôm nay là ngày đầu ko có em, vẫn còn đâu đó chút lặng lẽ trong con người nó...Có thể bắt đầu từ hôm đó, nó đã trưởng thành hơn chẳng. Hơi nhiều so với một tô bánh canh nhỉ J

Bánh canh ngon thiệt, chị ăn sạch hồng còn một giọt nước súp nào luôn, không ngon sao được khi ăn một tô mà phần thịt phần tôm gấp đôi lặn mà.

- Ngon ha nhox - Uhm cũng nhờ chị bán nón chỉ đó - Hihi vậy lần sau mình lại ăn chỗ này nữa ha - Ờ ờ.

- Ăn sáng xong rồi..uhmmmm giờ mình ra bờ hồ ngồi ăn kem nha nhox - Hồ Xuân Hương hả - Uhm - Ờ thì đi Nó gọi tính tiền rồi đề máy xe chở chị vòng trở lại hồ. Chạy một vòng quanh hồ, chị của nó đòi ghé vào một quán café nằm trên lưng chừng con dốc, caffè đẹp thật, đúng chất café phố núi, ngồi từ café có thể đưa mắt nhìn rõ xuống bờ hồ, nhìn rõ những hoạt động

của con đường bên dưới. Nắng nhạt nhòa trong cái lạnh se se của trưa phố núi, chị lấy hai tay áp vào ly kem rồi lại tự áp tay vào hai má mình rồi xuýt xoa than lạnh. Cảm giác cứ như chị là một cô bé tuổi teen vừa nghịch ngợm vừa mộng mơ một cách hồn nhiên vậy. Kem có thể lạnh, trời Đà Lạt có thể se se, gió có thể lùa vào khiến người ta run rẩy nhưng chắc chắn bao giờ ảnh hưởng đến niềm vui ấm áp của chị. Đột nhiên nó tìm thấy được điểm chung giữa chị và em đó là chẳng quan tâm đến xung quanh mỗi khi vui, khác chẳng em của nó bơ dờ theo kiểu lạnh lùng còn chị lại bơ dờ bằng nụ cười ấm áp. Lại so sánh, nó tự vỗ vào đầu mình để thoát khỏi cái suy nghĩ so sánh người khác với em, từ lúc yêu em đến giờ hề gặp bất cứ người khác giới nào nó lại tự so sánh người đó với em. Giờ em đi rồi có lẽ nó phải tạm từ bỏ cái thói quen ấy thôi.

Nhấp một ngụm cà phê đắng nó đưa mắt nhìn về phía đường. Dòng người nhẹ nhàng qua lại, không ồn ào, không vội vã như Sài Gòn của nó, phố núi bình yên trước mặt nó và tất nhiên cũng đẹp hơn nếu như vẫn còn em bên cạnh. Nó thích Đà Lạt bởi vì thành phố đẹp, nó cũng không thích Đà Lạt bởi vì phố núi dường như mang quá nhiều nỗi buồn không tên!

-----oOo-----

Chương 10: Chương 9

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chẳng biết nó và chị ngồi cà phê bao lâu nữa. Mỗi lần có tâm trạng nó đều như vậy, mãi mê chìm trong suy nghĩ quên cả mọi thứ xung quanh, quên luôn sự có mặt của chị ở đó. Thi thoảng bàn tay nó lại nhói, cả lồng ngực nữa, tất nhiên nó vẫn cố gắng tránh để chị phát hiện và lo lắng, về SG phải đi khám lại mới được chứ tình hình kiểu này lấy đâu ra sức khỏe mà đi học, đi làm. Gương mặt non nớt của nó vẫn còn quá sớm để lo lắng những chuyện mang tính chất người lớn, vẫn còn sớm để tạm biệt cuộc sống của một thằng sinh viên ngồi ghế nhà trường...nhưng mấy ai biết được bên trong gương mặt non choẹt này đã vừa mới trải qua một chuỗi ngày đậm mùi đời, đậm mùi cuộc sống thực sự.

- Nhox hứa với chị sẽ không buồn nữa mà Chị đột ngột lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ đưa nó trở về hiện tại. Nó ngơ ngác nhìn chị chưa biết nói gì thì chị tiếp lời luôn, gương mặt chị chẳng còn nụ cười mà ánh mắt có vẻ lo

lặng, một chút nghiêm nghị nhìn thẳng vào nó.

- Hôm qua kết thúc rồi. Nhoc đừng như vậy nữa. Chị không muốn thấy nhox buồn, chị ghét ai hồng biết giữ lời hứa lắm đó.

Nó im lặng đưa mắt nhìn về phía bờ hồ, nhưng chị đưa tay xoay mặt nó về phía chị.

- Chị biết nhox thờ ơ lạnh lùng lắm nhưng chị không thích nhox như vậy trước mặt chị. Chị muốn nhox phải luôn nhìn chị khi nói chuyện, nhox không được nhìn chỗ khác. Chị là chị của nhox, chị hồng phải người lạ nên nhox phải nghe lời chị biết chưa!

Giờ nó chẳng khác nào đứa em bé nhỏ đang bị chị hai dạy dỗ vậy, mặt nhìn chị nhưng lại lúng túng như mới phạm tội tày đình gì vậy, tự nó biết lúc đó mặt nó chắc cũng ngổ dũ lắm đây. Nó mỉm cười nhìn chị gật đầu - Nhoc!..Nhox xin lỗi - Chị hồng cần nhox xin lỗi! Chị cần nhox phải mạnh mẽ lên. Nhoc là con trai, con trai là phải mạnh mẽ, không được yếu đuối dù xảy ra chuyện gì biết chưa.

Nói xong chị đứng dậy đi ra ngoài - Cho nhox 5 phút suy nghĩ đó, nghĩ xong ra ngoài chờ chị đi ăn trưa. Đói bụng rồi nè!

Chị quay lưng đi thẳng, bỏ mặc nó ngồi một chỗ đưa mắt nhìn theo. Nó biết chị đang cố gắng làm nó vui, bắt nó không được buồn theo cách riêng của chị, an ủi nó nhưng lại chẳng giống ai cả, cứ như đang ra lệnh cho phạm nhân không bằng. Mà đã là lệnh thì dễ gì nó dám cãi. Không cần tới 5 phút suy nghĩ, nó chỉ cần 5 phút để gọi phục vụ tính tiền rồi đi ra cửa lấy xe. Nói cho nó 5 phút suy nghĩ chứ ra tới nơi nó đã thấy chị đứng ngay trước cổng đầu đội nón bảo hiểm sẵn rồi. Có muốn suy nghĩ cũng không có thời gian, ai lại nỡ ngồi suy nghĩ để chị đứng ngoài trời thế này mặc dù trưa Đà Lạt nắng cũng không gay gắt cho lắm.

- Giờ ăn gì đây?

- Chị muốn ăn cơm tấm.

- Cũng được. Vậy mình vào chợ kiếm cơm tấm ăn nha - Uhm Chị leo lên xe vui vẻ bắt nó chở đi ăn. Mới nghiêm nghị ra về chị thì giờ như con nít cười toe toét ngồi sau xe nhún nhún mỗi khi nó ôm cua vòng quanh hồ để chạy trở về chợ. Vòng vèo chợ cũng tìm được một tiệm cơm tấm có vẻ

sạch sẽ. Chị ăn ngon lành, cướp luôn phần thịt bắt nó ăn phần mỡ trong đĩa cơm của chị thành ra nó tiếng là ăn cơm tấm chứ chị được ăn cơm với mỡ nướng chứ có được ăn miếng thịt nào đâu, vậy mà nó vẫn ăn hết được đĩa cơm, nó cũng nể nó thiệt @@. Ăn uống xong xuôi chị đứng dậy chạy qua ngồi bên cạnh vỗ vỗ vai nó.

- Nhox chị buồn ngủ rồi - Ờ thì sao?

- Kiểm chỗ cho chị ngủ đi - Trời mới ăn xong mà ngủ gì - Kệ! Chị buồn ngủ thiệt mà - Ờ vậy mình về phòng ngủ chịu hok Ngủ nghĩ một hồi chị gật đầu - Uhm cũng được. Đi nhanh nhox!

Chị đứng dậy đi ra ngoài trước bỏ mặt nó ngồi chờ phục vụ tính tiền. Gì thì gì chứ nói đến ngủ là nó chịu liền, mỗi lúc đầu óc nhiều tâm trạng thế này thì nó vẫn muốn vùi đầu vào giấc ngủ mà.

Vừa về đến phòng chị đã nhảy ngay lên giường chui vô đông mền nằm cứ như sợ trễ một giây là ai giành mất giấc ngủ của chị vậy. Nó lắc đầu đi lại giường gỡ đôi giày boot với mũ len của chị ra rồi mới tự cởi áo khoác quăng vào tủ, sau đó nó tiến lại nằm xuống sa-lon nhắm mắt ngủ. Đêm qua nó thiếu ngủ, cả ngày chờ chị đi vòng vòng khiến nó cũng mệt cộng thêm tâm trạng không tốt nên nó chìm ngay vào giấc ngủ. Có lẽ kể từ giây phút đó nó thích ngủ trên ghế sa-lon, cho đến bây giờ đi đâu có nếu có cơ hội nó đều tìm đến chiếc ghế sa-lon để ngủ.

Mở mắt ra, nó đoán trời đã tối, đầu óc nó quay cuồng mệt mỏi...cảm giác mà người ta thường gọi là mặt trời đè mỗi khi ngủ vui buổi chiều. Mà đúng là nó đang bị đè thiệt, hông phải mặt trời đè mà đang bị thứ dữ hơn mặt trời nhiều. Là chị, nó suýt bật cười khi quay xuống nhìn thấy gương mặt chị ngủ ngon lành đè lên ngực nó, tay chị còn ôm chặt con gấu nhồi bông hôm đi lên đây lúc ngồi nghĩ giữa đường chị bắt anh Phong mua chỗ quầy hàng lưu niệm. Hết nói gì với chị luôn, ngủ trên giường thoải mái không chịu tự nhiên nhảy xuống ngồi ngủ với nó chỉ cho khô không biết nữa. Biết vậy hồi chiều nó nằm trên giường ngủ luôn để chị khỏi phải xuống đất ngồi ngủ thế này, anh Phong mà biết được chắc giết nó luôn quá.

Càng nhìn chị ngủ nó càng cảm thấy buồn cười, gương mặt nữ hoàng ngủ có lẽ không giống thiên thần bằng em nhưng lại rất ngộ y như con nít, thêm vụ ôm gấu bông nữa chứ. Vì chị nằm ngay trên ngực nó nên nó cảm nhận rõ từng hơi thở, nhịp tim đập của chị. Nằm ngủ không biết gì thì thôi

chứ thức rồi đúng là áp lực lớn lắm, thở cũng không dám thở mạnh, lúc đó nó mà nín thở được với bóp cho tim nó đừng đập mạnh thì nó cũng làm vì nó sợ mỗi lần nó thở sẽ làm chị giật mình thức giấc, thở còn không dám tắt nhiên cử động nó càng không thể rồi. Vậy là đành nằm im chịu trận để chị ngủ yên, người càng lúc càng mỏi...thậm trách con mắt hồi nãy tự nhiên ngủ luôn đi cho rồi, thức làm gì để giờ như chịu cực hình không bằng.

Nằm nghĩ ngợi chịu trận cũng hơn một tiếng đồng hồ nó mới được giải thoát vì chị trở mình, vô thức chị ngả người qua một bên làm nó phải vội lấy tay ôm đầu kéo chị lại chứ không chị ngã vô cạnh bàn là tiêu. Nó kéo hơi mạnh làm chị giật mình thức dậy, gương mặt chị ngơ ngác nhìn nó rồi hỏi một câu khiến nó suýt phì cười:

- Sáng chưa nhox?

- Tự nhìn trời đi chị hai Chị dụi dụi mắt ngồi dậy nhìn ra ngoài cửa ban-công vài giây rồi ngả đầu lên ngực nó nhắm mắt tính ngủ tiếp - Ừm...umm chưa sáng nửa hả. Vậy chị ngủ tiếp đây....

Nó bật cười đưa tay đẩy không cho chị nằm xuống rồi vỗ vỗ nhẹ vào mặt chị - Trời trời...tỉnh lại đi nữ hoàng nhà tui ơi. Ngủ gì tới không biết trời đất gì luôn. Ngủ từ trưa tới tối luôn chứ sáng gì nửa... - Là sao?

- Haha Dậy đi ăn tối nè không đói hả. Giờ là sắp tối chứ sắp sáng gì..

- Vậy hả....hix hix...chị đâu biết đâu - Bóp tay chị luôn....ngồ quá trời - Mệt nha...tại chị lộn chứ bộ - Haha thôi dc rồi dậy đi...hổng đói bụng hả - Uhm hen chị thấy đói rồi nè... - Đi rửa mặt cho tỉnh đi rồi mình đi ăn - Nhox hổng rửa mặt hả - Khỏi! Nhìn chị này giờ tỉnh luôn rồi rửa gì nửa - Uýnh chết giờ!...Đồ ở dơ! Xiiiiii Chị xụ mặt đứng dậy dứ nắm đấm trước mặt nó rồi chạy vù vào WC. Nó ngồi dậy ếu oải vươn vai....phù nằm đơ cả tiếng đồng hồ mới cử động suýt tí là thành tượng luôn rồi. Lục đục biết bao lâu chị mới vệ sinh cá nhân xong.

- Ngủ trong đó sao mà lâu vậy trời - Kệ chị nha.

- Tránh ra nhox đi rửa mặt cái coi - Nãy ai nói tỉnh rồi mà - Chờ chị nãy giờ buồn ngủ lại rồi - Xí...nhanh nha. Chị xuống dưới sảnh đợi trước - Uhm...xuống liền!

Nó đi vào WC vệ sinh cá nhân xong đóng cửa phòng mặc thêm chiếc áo

khoác rồi đi xuống dưới sảnh dắt xe máy ra. Chị vui vẻ leo lên ngồi sau lưng nó xuýt xoa - Lạnh ha nhox - Uhm. Ăn gì đây - Ăn cái gì nóng nóng đi nhox. Chị lạnh quá - Vậy kiếm lẩu ăn nghen - Uhm...sao cũng được - Chà nay dễ tính dữ - Hok dám, tại chị cũng thích ăn lẩu bộ - Vậy đi... Nó siết ga chạy đi, gì chứ ăn lẩu thì nó biết chỗ. Lúc trưa chị bán nón có chỉ nên giờ chỉ cần hỏi đường là tìm được chỗ bán lẩu ngon thôi. Đà Lạt về đêm lại trở lạnh, lúc mới trên phòng xuống còn bình thường chứ giờ vút xe trong đêm thế này người cứ run lên bần bật, tay tuy có đeo găng nhưng gió vẫn cố lùa vào lạnh cóng. Trời lạnh...vậy mà sau lưng nó có một người hình như chẳng để ý gì cả, gương mặt thích thú nhìn xung quanh cười tươi, thi thoảng chị còn đứng lên vịn vai nó để nhìn cái gì đó ở phía xa. Cuối cùng cũng tới quán lẩu, gọi một cái lẩu dê và thịt heo rừng nướng hai chị em ngồi ăn ngon lành. Xung quanh ai ai cũng muốn rúc sâu hơn vào những chiếc bếp than ấm hồng, nó và chị không ngoại lệ, hôm nay chẳng đứa nào thêm giành ăn với nhau nữa, ngược lại chị càng nép sát vào người nó hơn vừa ăn vừa xuýt xoa mỗi khi có cơn gió lùa qua. Hình như càng về đêm sương xuống nhiều hơn thì phải, ngồi ngoài trời có hơn 1 tiếng để ăn mà vai nó và chị đều lấm tấm những giọt nước li ti...cảm giác thật khó tả...Trời lạnh mà...càng lạnh người ta càng lười nói chuyện thì phải.

Cuối cùng cũng giải quyết xong nồi lẩu và mấy món ăn khác...ngồi run run cầm ly sữa đậu nành nóng hổi trong tay chị vui vẻ nhìn nó - Sao nhox biết chỗ này ăn ngon vậy - Hên xui - Xạo!...ai chỉ nhox dza?

- Chị bán nón đó... - Mà sao nhox biết đường đi - Uhm chạy đại chứ làm gì biết đường, tại nó cũng gần chỗ mình ở mà - Hihi hay ta...mai mình ăn chỗ này nữa ha - Hả...bộ chưa chịu về sao?

- Uhm...chị chưa muốn về đâu - Nhưng mà....

Nó chưa nói hết câu chị đã đưa ly sữa lên bịt miệng nó lại - Chị chưa muốn về Rồi nháy mắt đứng dậy đi ra ngoài đường...

- Nhox lạnh hok?

- Lạnh chứ sao hok - Vậy mình đi cà phê ha - Uhm...nhưng cà phê nào, gần bờ hồ nữa hả?

- Không! Hihi lần này để chị dẫn nhox đi cà phê - Biết đường không - Biết chỗ nhưng hông biết đường. Nhox cứ chạy đi mình hỏi đường từ từ - Ờ ờ! Để nhox tính tiền Nó gọi cô chủ quán tính tiền trong khi chị chạy lại chú

xe ôm để hỏi đường. Tính tiền xong nó chạy xe lại gần chị đứng chờ, hỏi được đường nên chị vui vẻ leo lên xe, nó siết ga từ từ không quên gật đầu cảm ơn chủ xe ôm. Không biết chị chỉ đường có đúng không mà càng ngày nó càng cảm thấy chạy xe càng xa dần trung tâm thành phố, xe nó chậm chậm đi những con đường phía trên con dốc..

- Nè chị chỉ đúng đường nha. Đây hông phải ở SG đâu mà chị lung tung đó
- Xí...làm như chị khờ như nhox vậy - Hay quá, ở SG toàn chỉ đường lung tung hết luôn, làm như nhox hông biết vậy.

- Hihi kệ chị...chạy đi sắp tới rồi - Ồ...caffè gì xa dữ...đi lên tuốt trên này thấy ghê quá

- Hihi con trai mà nhát quá à. Than thở hoài

- Nhát gì mà nhát, đi xa thế này trời tối om đường vắng...sợ nguy hiểm cho chị thôi

- Hông sao đâu mà...ý nhox nhox rẽ phải vào

Chị vỗ vỗ vai nó chỉ vào một con đường tối om bên phải con dốc. Nó dừng xe lại ngập ngừng hỏi - Nè nè càffè gì ở trong này...đường tối thui à

- Mệt ghê chạy vào đi hông sao đâu - Đúng đường hok đó - Đúng...thề luôn - Ồ ờ Nó bấm bụng chạy vào con đường đó, đường tối đến nỗi nó không thể nhìn thấy biển tên đường là gì cả. Hai bên đường tối om, càng ngày xe càng leo lên cao trên dốc, thi thoảng có ngọn đèn đường nhưng chẳng đủ làm sáng con đường mà càng tăng thêm vẻ mịt mù xung quanh... Sau lưng vô thức chị nép sát vào lưng nó hơn vì lạnh và vì chị cũng hơi ớn ớn thì phải. Cuối cùng chẳng có gì xảy ra cả mà trước mặt nó dần hiện ra những ánh đèn màu đỏ đỏ, hồng hồng nhẹ nhàng tỏa lên giữa màn đêm đen...Chẳng cần chị lên tiếng tự nó vô thức ngừng xe lại ngay trước càffè im lặng đưa mắt nhìn. Càffè đẹp đến ngỡ ngàng, nó mỉm cười nhìn lên những ánh đèn dịu dàng, căn nhà đậm chất phố núi với kiểu kiến trúc đơn giản nhưng lạ mắt, có vẻ gì đó mộc mạc nhưng sang trọng theo kiểu phương tây. Chẳng cần nhiều thời gian để suy nghĩ nó xác định đã trót lỡ yêu càffè này mất rồi....nghe cứ như tình yêu sét đánh ấy nhỉ...Tuy chưa đặt chân vào bên trong quán nhưng nó vẫn cảm nhận được bên trong quán sẽ càng quyến rũ nó hơn. Chị nhẹ nhàng bước xuống nháy nháy mắt.

- Hihi coi mặt nhox kia...thích càffè này rồi đúng hok - Ủ ừ... - Gửi xe

đi...vào trong cho ấm đứng ở ngoài lạnh quá à - Uhm chị vào trước đi - Hihi chị chờ nhox vào luôn - Uhm Nó gật đầu dựng xe xuống trước cổng im lặng theo chị đi vào trong sau khi nhận thẻ xe từ tay chú bảo vệ có bộ quần áo cứ như hòa vào đêm đen vậy. Nó cho hai tay vào túi từ từ đi vào quán, chị vòng qua tay nó vui vẻ đi kế bên. Mở cửa chào nó là một cô bé phục vụ với trang phục rất lịch sự và duyên dáng.

- Chào anh chị...anh chị đi mấy người ạ?

- Hai người thôi em - May quá. Còn chỗ ngồi gần cửa sổ bên kia được không ạ? Hay anh chị muốn ngồi ở bên này Cô bé phục vụ nhẹ nhàng vừa hướng dẫn vừa chỉ tay về những chỗ ngồi cho nó và chị chọn lựa. Tất nhiên chị là người giành chọn chỗ rồi.

- Mình ngồi đó ha nhox?

Chị chỉ tay về chỗ ngồi gần cửa sổ rồi kéo tay nó đi về phía đó. Mọi thứ im lặng, chỉ có tiếng trò chuyện nho nhỏ của những người khách xung quanh và tiếng nhạc du dương vang lên. Nó chậm chậm đưa mắt quan sát khắp quán...lần đầu tiên mà nó có cảm giác dường như rất thân quen với cà phê này vậy. Chỗ ngồi chị chọn nó cũng rất thích bởi vì từ đây thành phố với những ánh đèn lấp lánh hiện ra trọn vẹn trong tầm mắt. Có lẽ Đà Lạt không rộng lớn, không nhiều đèn như SG của nó...nhưng ngồi từ đây Đà Lạt có lẽ đẹp hơn SG về đêm. Như thường lệ nó chọn cho mình món cà phê đen quen thuộc, hôm nay cà phê sẽ không có đá bởi vì chính Đà Lạt vẫn luôn se lạnh rồi mà. Còn chị khác nó, chị chọn cho mình một ly cà phê có một chút cacao, một chút kem...chắc hẳn món cà phê đó sẽ ngọt ngào hơn món cà phê đen đắng nghét của nó rồi...ừ...luôn ngọt hơn cà phê của nó luôn như vậy..."chị nhỉ "J

-----oOo-----

Chương 11: Chương 10

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bên trong cà phê khá ấm nhưng bên ngoài trời thì rõ ràng sương đang xuống nhiều hơn, nó có thể nhìn thấy rõ sương đọng lại thành từng giọt trên khung cửa kính. Mọi thứ đều đẹp nhẹ nhàng, mọi thứ đều lung linh như trong tưởng tượng của nó về Đà Lạt...Ly cà phê nóng ấm áp trong lòng bàn

tay, giọt đắng màu đen từ từ chảy vào cổ họng, đọng lại một chút đắng ở đầu môi... - Caffe đắng lắm hay là nhox cho thêm đường vào đi Chị nhẹ nhàng lên tiếng phá tan sự im lặng. Nó mỉm cười - Không sao. Nhox uống thế này quen rồi - Nhưng sẽ đắng - Thì nó vốn đắng mà chị - Khờ quá! Uống đắng mà cứ uống hoài - Nói đắng chứ cũng có chút ngọt mà - Nhưng vẫn đắng đúng không - Ủ! Vẫn đắng Chị đưa ly caffe của mình lên uống một ngụm nhỏ rồi cười nhẹ - Caffe của chị ngọt hơn nè! Thử hok - Có kem, có đường ngọt hơn đúng rồi - Nhưng hông có kem có đường caffe của chị cũng sẽ ngọt hơn của nhox đó - Sao ngọt hơn được?

- Ngọt hơn thiệt mà - Vì sao?

- Hihi vì nó là caffe của chị chứ sao Chị lém lỉnh lè lưỡi trêu nó rồi quay mặt nhìn ra ngoài khung cửa sổ. Nó lắc đầu với cái lí do ngang cùn của chị. Chẳng biết nãy giờ chị tranh luận với nó hay đang có ý gì nữa, không đầu không đuôi, chẳng có gì rõ ràng. Chị vốn là vậy, luôn thích nói những điều chẳng ai hiểu đầu vào đâu đó, vô thường vô phạt.

Hai đứa lại im lặng thưởng thức món caffe của riêng mỗi người. Tiếng nhạc vẫn nhẹ nhàng phát ra từ chiếc loa ở phía xa. Dường như đến đây người ta đều tự biết phải trò chuyện nhỏ đi nếu không muốn nói là thì thầm. Từ trước đến giờ nó đều có thói quen chọn những quán caffe có đông khách, những quán caffe ở chỗ nhộn nhịp đông người rồi ngồi trong một góc nào đó để lặng lẽ uống caffe. Nó thích tìm đến nơi đông người để trốn vào cái vỏ lạnh lùng im lặng của mình...nhưng đây là lần đầu tiên nó cảm nhận được điều mới lạ, đôi khi uống caffe ở một nơi lặng lẽ như thế này cũng thú vị lắm chứ. Thật kỳ lạ là trong lúc này nó hoàn toàn không nghĩ đến em, nó cũng tự hỏi tại sao lại không nghĩ đến em dù em mới đi hôm qua thôi mà...và rồi nó cũng tự mỉm cười chọn cho mình một câu trả lời chính xác nhất...Nó đã hứa với chị là sẽ không buồn nữa mà, nếu đã hứa với chị không buồn nữa thì rõ ràng nó không thể nghĩ đến em lúc này...Chị lại lên tiếng, lần này vẫn là nụ cười - Ngày mai mình ở lại đây tiếp nha nhox - Hồi nãy nói rồi mà - Chị biết...chị muốn nhox hứa mai sẽ ở lại đây với chị tiếp thui - Ủ...thì ở...

- Vậy ngày một cũng ở luôn được không nhox?

- Hix tính ở đây luôn thiệt hả trời - Hi...nếu được vậy thì tốt lắm luôn.

- Coi bộ thích ở Đà Lạt hơn SG ghê ta - Không phải...chị chỉ không muốn nhox về SG sớm thôi - Tại sao?

- Hi Chị cười nhẹ rồi quay mặt nhìn ra khung cửa sổ một lần nữa. Nó im lặng nhìn chị. Nó chẳng muốn hỏi thêm vì nó biết một chút nữa chị sẽ tự nói tiếp với nó tất cả. Lại kết thúc một bài hát... - Trong tuần này bé Thy sẽ bay...nhưng mà chị hông biết ngày nào...nên - Nên chị muốn nhox ở đây chứ gì Nó mỉm cười....đây là lần đầu tiên nó cắt ngang lời chị. Nó tưởng chị sẽ giận nó, nhưng không chị cốc nhẹ lên đầu nó nháy mắt

- Nhox khờ...lâu lâu thông minh ghê ha - Ủ!

- Chị cũng tính giấu nhox, nhỏ Hân với Phong cũng hông cho chị nói với nhox.

- Vậy sao giờ nói chi - Tại chị không thích nhox giấu chị chuyện gì hết. Mà không muốn nhox giấu chị nên chị cũng không muốn giấu nhox chuyện gì.

- Vậy à... - Hi! Mọi người sợ nhox về SG rồi sẽ lại buồn. Nên chị mới muốn nhox ở lại đây... Nó đưa ly caffe lên uống một ngụm...caffe càng lúc càng đắng thì phải.

- Nhox đâu phải con nít đâu mà lo. Mọi chuyện đã kết thúc rồi nhox tự biết mình làm gì mà.

- Nhưng về đó chị sợ nhox sẽ làm gì đó không hay. Nhox cứng đầu và hay nổi loạn lắm. Ở đây tốt hơn...ở đây có chị mới trị được nhox con thôi hihi - Sax...tự tin ghê. Mà nhox có nổi loạn hồi nào đâu - Sao hông có...nói chung ở đây với chị, không cho nhox có cơ hội nổi loạn - Lo xa quá bà cụ ời. Nhox đã nói rồi, về dưới hay ở đây nhox cũng sẽ không có làm gì đâu. Nhox tự biết mình được phép làm gì, không được phép làm gì mà. Với lại, nhox chẳng muốn làm Thy hay ai khác phải đau khổ lo lắng vì nhox nữa. Mọi thứ kết thúc từ hôm qua rồi... - Thiệt hok - Thiệt!

- Vậy mình vẫn tiếp tục ở đây ha - Sax...nói vậy cũng hông chịu tin nhox nữa Chị không nói gì mà đứng dậy đi qua ngồi xuống bên cạnh nắm lấy tay nó...Phù, nói vậy mà cũng không giấu chị được nữa. Ngồi bên đó, trời tối mà chị vẫn cảm nhận được bàn tay nó đang siết rất chặt vào thành ghế. Chị xoa xoa nhẹ bàn tay nó rồi cốc một cái lên đầu nó - Nhox con đáng ghét. ở đây tốt hơn đó. Về SG lúc này nhox sẽ đau lắm. Chị biết nhox con bất cần nhưng bất cần đâu có nghĩa không biết đau buồn. Chị là chị của nhox, chị hông lo cho nhox thì lo cho ai nữa đúng hok. Nghe lời nha - Đây có phải là lệnh không?

- Hihi hông!

Nó mỉm cười ngồi dựa lưng vào thành ghế - Ờ...thì ở lại đây - Vậy mai nhox chở chị đi chơi nữa hen - Rồi!

Chị cười. Nó cũng cười. Đà Lạt bên ngoài khung cửa sổ hình như cũng cười. Có lẽ ở đây sẽ tốt hơn, ít nhất nó ở đây thì mọi người quan tâm nó sẽ bớt lo lắng hơn mặc dù giờ này có về dưới thì nó biết nó cũng sẽ không đi tìm em hay làm gì đó nổi loạn để giành lấy em lại nữa, Với nó mọi thứ đã kết thúc, nó và em đã hứa hẹn, em đã là vợ người khác, dù có làm gì đi nữa nó cũng không bao giờ cho phép mình làm điều ngu ngốc, làm điều ngu ngốc vào giây phút này không chỉ tổn hại đến em mà còn làm cho những người xung quanh ít nhiều sẽ bị tổn thương theo. Ai cũng ủng hộ nó, lo lắng cho nó...càng lo lắng thì nó càng phải tự biết giữ cho họ tránh xa những rắc rối sẽ xảy đến.

- Nhox có muốn nói chuyện với bé Hân không?...Bé lo cho nhox lắm đó. Tại bé Hân phải về để tiễn bé Thy đi chứ không thì bé Hân sẽ ở lại đây đi chơi với hai đứa mình rồi.

- Ờ...thôi được rồi để tối về nhox call cho Hân. Ủa vậy anh Phong đưa nhỏ Hân về hả chị - Uhm...hắn tình nguyện đó - Nhox tưởng chị bắt về chứ - Tính bắt rùi mà hắn tự đòi về trước đó.

- Ờ để nhỏ Hân về một mình cũng buồn.

- Hix chị đang nghĩ hông biết tên tài xế đó về rùi hắn có lên rước tụi mình về hok nữa nè... Chị chống cằm ra vẻ suy nghĩ - Thôi nói ảnh ở dưới luôn đi lên chi mất công.

- Hắn hông lên rước hai đứa mình về bằng gì giờ - Mình đi xe khách về được mà.

- Thui chị hông quen đi xe khách đâu. Sợ lắm - Sao sợ?

- Chóng mặt nè, nhức đầu nè...ngồi lâu chắc chị chết luôn - Không sao đâu. Hình như giờ có xe giường nằm đó chị. Lên nằm khỏe lắm.

- Vậy hả. Nhox đi lần nào chưa - Chưa!

- Xí chưa đi sao biết khéo - Nghe bạn nhox nói - Nghi quá à - Nghi cái gì

mà nghi. Thôi không chịu đi xe thì thôi để mai nhox mua chiếc xe đạp rồi đạp tà tà về dưới ha - Hihi đồ khủng...đạp nổi hông - Chắc nổi - Bao lâu tới - Cỡ nửa tháng chứ gì - Hihi về tới dưới chắc chết queo luôn... - Một quá vậy giờ sao. Quyết định đi xe khách ha. Tôi call cho anh Phong nói ảnh ở dưới luôn đi nha Chị xụ xụ mặt ngồi nghịch bàn tay nó - Uhm...biết rồi...đi mà bị chóng mặt là chị bắt đền nhox đó - Ok luôn...cùng lắm là xuống mua xe đạp đi lo gì - Hihi đồ khủng!

Chị cười vui vẻ ngồi thấp xuống dựa vào nó khẽ hát nho nhỏ theo bản nhạc đang du dương vang lên phía xa. Nó kéo chiếc cửa sổ ra, cơn gió lạnh thổi lùa vào...vài người ngồi gần đó nhận ra có gió lạnh nên quay qua nhìn nó...nhưng rồi họ cũng chẳng tỏ thái độ gì tiếp tục câu chuyện của riêng họ. Hình như đến với Đà Lạt, tất cả mọi người đều chuẩn bị cho những cơn gió lạnh bất ngờ như thế này thì phải. Chị của nó cũng vậy, chị chẳng tỏ ra bất ngờ vì lạnh gì cả, vẫn vui vẻ nhắm theo bài hát. Nó quay mặt nhìn ra bên ngoài. Ánh đèn phía xa đã rõ ràng trong tầm mắt hơn vì không còn khung cửa kính đầy sương che mờ đi nữa...giống như tâm trạng nó lúc này vậy, cảm giác nhẹ nhàng bớt đi áp lực rất nhiều. Có vẻ như chính sự có mặt của chị khiến nó bình tĩnh hơn, mạnh mẽ hơn...

Nó đưa ly caffe đã nguội bớt đi lên miệng uống cạn. Đắng...thực sự caffe ở đây rất đắng, có lẽ cần thêm một vài lần uống caffe nữa nó mới có thể quen với vị đắng mới lạ tại quán caffe này....thêm một thời gian nữa ở lại Đà Lạt để nó làm quen với việc không còn có em bên cạnh nữa, âu cũng là sự lựa chọn ko tồi đúng không nhỉ...Lại có những cơn gió thổi lùa vào trong phòng, nó cảm nhận được mái tóc nó bay nhẹ nhẹ trước gió, hai gò má cóng đi vì lạnh. Ngày trước nó vẫn nghĩ trong đầu một hôm nào đó nó sẽ im lặng đứng nép mình trong góc nào đó của phi trường để nhìn em đi lần cuối, nó sẽ đứng thật im mìm cười nhìn em từ phía xa, sẽ nhìn thấy đôi mắt em ngơ ngác tìm nó giữa dòng người, nó sẽ im lặng mìm cười nhìn theo chiếc máy bay đưa em đi thật xa trên bầu trời, nó sẽ uống cạn li caffe đắng ở một quán caffe nào đó để có thể nhìn rõ từng chiếc máy bay cất cánh, nó sẽ cố nén nỗi đau vào trong tiền em đi...nó sẽ...nó sẽ....nhưng có lẽ tất cả điều đó sẽ không bao giờ xảy ra vì giờ này nó vẫn đang ngồi đây, từ trên cao nhìn xuống nơi cuối cùng nó được nhìn thấy em. Ở đây không thể nhìn thấy em đi, ở đây cũng không có chiếc máy bay nào cất cánh như trong suy nghĩ nó nữa, ở đây chỉ có những cơn gió lạnh nao lòng, chỉ có caffe đắng thật đắng mà thôi... “...em à anh xin lỗi...đừng tìm anh đâu đó trong dòng người ở sân bay em nhé! Anh chưa đi máy bay lần nào, anh không biết trên đó có cửa sổ hay không, nếu có hãy đóng cửa sổ lại, đừng

mở ra và nhìn xuống bên dưới...vì...anh chẳng có ở đó để nhìn em đi đâu...”

Nó nhớ nó đã tự nói như vậy trước khi khép khung cửa kính caffe lại....
Gió đủ lạnh căn phòng rồi...có lẽ phải thêm một ly caffe nữa thôi.

-----oOo-----

Chương 12: Chương 11

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ly caffe thứ hai...mùi vị vẫn như cũ, đắng và nồng mặc dù nó chưa uống ngụm nào từ lúc nhỏ phục vụ mang caffe ra. Không phải nó sợ đắng mà là nó sợ hết....hết caffe rồi phải gọi thêm ly nữa có khi gọi hết caffe của quán luôn không chừng. Chị ngồi tựa đầu vào vai nó im lặng lắng nghe theo tiếng piano phía bên kia căn phòng, hình như có ai đó đang chơi nhạc thì phải. Nếu ai đó nhìn vào nó và chị lúc này bảo đảm sẽ hiểu lầm chị và nó đang yêu nhau...mà có ai hiểu lầm cũng chẳng ảnh hưởng gì, bởi hai đứa đang im lặng nghe nhạc, suy nghĩ...Tiếng đàn từ từ chấm dứt, vài tiếng vỗ tay của khách xung quanh vang lên phá tan không gian im lặng, nó đưa tay cầm ly caffe lên định uống thì chị ngồi dậy nắm ly caffe trước nó.

- Gì vậy - Để chị uống thử cho - Thử chi - ^^ Chị không trả lời mỉm cười đưa ly caffe lên miệng nhấp một ngụm rồi nhắm tịt mắt nuốt.

- Đó! Hay nửa không uống được caffe đắng bày đặt giành - Uhm! Caffe đắng dữ. Để chị làm cho nó bớt đắng hen - Thôi thôi cảm ơn. Đừng có bỏ đường vô à - Sao vậy - Nhoc không thích uống caffe có đường đâu - Vậy chị bỏ sữa vô - Bỏ đi rồi chị uống một mình luôn đi, nhox kiu ly khác.

- Xí...thử nhox thôi ai mà hông biết nhox chỉ uống caffe không đường - Ồ vậy trả ly caffe cho nhox Nó đưa tay toan lấy ly caffe lại thì chị đưa ly ra xa - Chờ chút chị suy nghĩ chút - Suy nghĩ cái gì nữa - Thì làm cho ly caffe bớt đắng - Nè...không có thích mật ong ha si-rô đâu à - Xí không cần mấy thứ ngọt đó lun!

- Ồ giỏi...vậy ngồi nghĩ tới sáng luôn đi - Khỏi lo đâu ha! Trật tự coi, lộn xộn!

Chị ngồi chống tay lên cằm suy nghĩ, gương mặt tập trung cứ như đang suy nghĩ chuyện công việc gì to lớn lắm, phải nói là rất biểu cảm, nó đành ngồi dựa vào ghế chờ chị suy nghĩ, nó cũng đang suy nghĩ xem không bỏ đường, không bỏ sữa thì làm sao chị làm cho ly caffe của nó bớt đắng đây. Chưa biết chị làm sao nhưng tự nhiên nó tự bật cười một mình vì nó biết thế nào chị cũng sẽ nghĩ ra một cách nào đó ngốc nghếch nhất mà chẳng ai trên đời nghĩ ra được. Phát hiện nó cười, chị có liếc liếc qua nhìn nó ra vẻ đe dọa rồi lại ôm ly caffe trên tay suy nghĩ tiếp. Hồng dám cười nữa nó chuyển qua thưởng thức món trà nóng trên bàn, mới uống được một ngụm trà nó phát hiện hình như chị nghĩ ra cách rồi thì phải, gương mặt chị tươi lên thấy rõ. Nó im lặng quan sát hành động của chị, ly trà vẫn giữ trên miệng. Đúng là chị nghĩ ra cách, tay chị đưa ly caffe của nó lên miệng... hix đừng nói là uống sạch ly caffe của người ta xong la hết caffe khỏi uống khỏi đắng à nha. Nhưng chị chỉ đưa ly caffe lên đến miệng chứ không nghiêng ly để uống, chị hé môi ngậm lên thành ly sau đó mím chặt lại từ từ xoay tròn cái ly trước ánh mắt ngỡ ngàng đứng hình của nó, cần phải chờ chị giải thích chứ nó cũng chả biết chị đang làm gì. Xoay cái ly vài vòng xong chị vui vẻ đặt ly caffe lên bàn tươi cười.

- Xong! Hihi nhox uống đi Nó ngo ngác - Là là sao...mới làm gì đó - Làm caffe bớt đắng chứ chị - Làm kiểu gì kỳ cục vậy - Kỳ cái đầu nhox đó! Uống thử đi - Nhưng giải thích đi chứ tự nhiên làm vậy ai dám uống, rui trúng độc chết sao - Xí...đúng là nhox khờ hết sức hồng biết gì hết tron... nhìn nè Chị chỉ tay vào ly caffe chỗ thành ly, nó cuối người đưa mắt nhìn thật kỹ, ánh sáng hơi tối nhưng nó cũng từ từ nhìn ra được có gì đó hơi lạ mặc dù nó chẳng hình dung ra được là cái quái gì ngoài mấy giọt caffe còn vương trên đó.

- Thấy chưa?

- Mà thấy cái gì mới được - Trời ơi...khờ thấy sợ...thấy cái này hok - Cái nào - Nhìn nèeeeeeeeeee Chị lại kéo mặt nó gần lên dí sát vào mặt chị rồi lấy 1 ngón tay quẹt lên môi chị sau đó đưa ngón tay ra kế bên cái ly cho nó nhìn...Nó thề là tìm nó từ từ đập chậm lại khi nó tự so sánh và nhận ra cái thứ đang dính trên thành ly caffe rồi...Màu đỏ sẫm son môi của chị chứ còn gì nữa. Nó cầm ly caffe xoay xoay nhìn, hết nói nổi bà cô này, cả cái ly caffe của người ta hồng còn chỗ nào trên miệng ly mà không dính son môi của chị hết.

- Ý gì đây – nó vẫn ngo ngác - Hihi thì son môi chị đó - Rồi liên quan gì tới vụn caffe của nhox

- Hihi thì nhox uống coffe thử đi...có son môi của chị sẽ bớt đắng liền Đau tim với bà cô này thiệt....hix hix thì ra cái cách làm coffe bớt ngọt của chị là vậy...Chưa biết có hiệu quả hay không chứ đầu tiên đã thấy kỳ cục và có vẻ hơi mất hình tượng vệ sinh rồi đó. Nó nuốt nước bọt một cái thiệt mạnh để trôi bớt cái cục shock trong cổ họng - Cách gì kỳ cục vậy trời - Kỳ đâu...hihi uống đi Chị đẩy đẩy ly coffe về phía nó. Từ chối không được nó đành miễn cưỡng cầm ly coffe lên tay từ từ xoay vòng vòng. Hix chẳng có chỗ nào hồng hình son môi hết.

- Uống thiệt hả chị - Chứ sao hihi - Có chết hông đó...rủi trúng độc sao - Độc cái cú đâm nè....nói nhiều quá, uống điiii Chị dứ dứ nắm đâm trước mặt nó đe dọa, hix lúc nào cũng có mỗi chiêu dứ nắm đâm đe dọa người khác. Nó đành đưa ly coffe vào miệng uống một ngụm từ từ đầu nghĩ thầm phải chi có cái gì để online lúc này nó sẽ hỏi cụ gu-gồ coi uống coffe pha son môi có chết không. Nói gì thì nói nó cũng cảm thấy buồn cười vì cái cách suy nghĩ không giống ai của chị, nghịch ngợm và kỳ lạ đúng như tình hình của chị. Coffe vẫn vậy, chẳng có gì khác so với coffe không son môi, vẫn đắng, vẫn nồng đến tận sâu trên đầu lưỡi. Nhưng có vẻ đã bớt đắng đi rất nhiều...thực sự là bớt đắng đi rất nhiều. Không phải vì son môi làm coffe ngọt ngào hơn mà bởi vì lúc uống coffe đầu nó đang nghĩ, đang mỉm cười vì cái cách kỳ lạ, dễ thương của chị nên quên mất cái đắng của coffe....Cái này dân gian người ta nói là mẹo nè, nó chỉ nghĩ được vậy thôi, hy vọng đúng. Để chắc ăn nó nhấp thêm hai ba ngụm coffe nhỏ nữa để chị biết nó đang ráng thưởng thức cái món coffe pha son môi kỳ cục của chị. Chờ nó uống và cảm nhận xong chị mới lên tiếng - Sao sao? Bớt đắng chưa nhox?

Nó nghĩ chỉ là trò đùa nhỏ nhỏ của chị nhưng mà nhìn gương mặt rất nghiêm túc của chị nó lại chẳng dám nói thật là coffe vẫn đắng như cũ, cho nên suy nghĩ giây lát nó mỉm cười gật đầu - Ồ thì bớt đắng thiệt!

- Hihi thiệt hôn?

- Thiệt mà...bộ son môi của chị có đường trong đó hả - Hồng phải đâu - Chứ sao coffe bớt đắng hay dzậy?

- Hihi chứ sao son môi của chị mà Nó cũng cười nhẹ rồi quay mặt ra ngoài cửa kính. Coffe pha son môi, đúng là một món uống kỳ cục nhất mà nó biết, kỳ cục hơn cả món coffe không đường hay món cam vắt cho tí muối của em luôn.

- Cho nhox biết sao caffe bót đắng dc vậy chị? Nhox chưa hiểu - Đồ ngọt! Caffe có son môi của chị thì sẽ bót đắng liền... Hồng phải son môi ngọt đâu - Chứ sao uống thấy ngọt Chị quay mặt nó qua đôi diện chị rồi cười nhẹ - Vì son môi là của chị mà, son của chị thì sẽ ngọt và caffe của nhox sẽ ngọt biết chưa!

- Vậy lấy son loại khác có ngọt vậy không - Không - Sao kỳ vậy - Kỳ đâu kỳ - Chứ sao, cũng là son môi mà - Cũng đâu cũng - Sao vậy?

- Vì nó đâu phải là son môi của chị - Ờ ờ! Nhưng mà nãy chị nói son môi đâu có đường đâu mà ngọt - Uhm! Thì hồng có đường, hồng có sữa luôn.

- Rồi sao son làm caffe bót đắng được?

- Hihi vì chị nói son của chị ngọt thì sẽ ngọt. Hồng thêm bỏ gì hết, miễn là chị nói nó ngọt là nó sẽ ngọt thôi!

Chị giải thích với cái giọng như cô giáo đang giảng bài cho học trò vậy, nghiêm túc cứ như đó là điều tất nhiên.

- Có vậy thôi hả - Uhm! Có vậy thôi!

- Đơn giản ha - Uhm! Đơn giản mà :P Nó bật cười, một nụ cười thực sự thoải mái nhẹ nhàng, lòng nó dường như hiểu ra điều gì đó trong từng lời nói của chị, đơn giản, thực sự đơn giản và có điều gì đó khiến caffe của nó cũng thực sự bót đắng đi, lúc này có lẽ sẽ vẫn đắng và nó nghĩ nó đang nói dối để chị vui...nhưng ngay lúc này nó sẽ uống thêm nhiều ngụm caffe nữa thì chắc chắn nó sẽ cảm thấy caffe không còn đắng nữa. Ngay lúc đó nó đưa ly caffe lên uống ngay, son môi chị vẫn còn trên miệng ly và tất nhiên caffe chẳng còn đắng nhiều nữa. Nó cảm thấy cách của chị có hiệu quả nhưng hình như chị vẫn còn nghi ngờ nó hoặc chưa tự tin vào cách của mình...chờ nó uống xong chị lại hỏi - Mà đúng là caffe bót đắng thật đúng không nhox?

Nó mỉm cười - Ủ! Thật!

- Hihi chị biết mà!

Chị của nó cười tươi vui vẻ ngả đầu vào vai nó tiếp tục nhắm theo lời bài hát đang phát nhẹ nhàng từ chiếc oa ở góc phòng. Nó cũng tựa đầu vào ghế nhìn ra bên ngoài... Kể từ đó người ta sẽ biết thêm một cách để làm

caffe bột đắng nửa đó là cho thêm son môi, không phải son môi nào đâu nhé, chỉ son môi của chị thì mới có hiệu quả thôi. (Haha)

Trời càng lúc càng về khuya, sương xuống càng nhiều, ở đây thời gian dường như nhẹ nhàng, lặng lẽ hơn, không nhanh, không chậm, cũng không ngừng lại mà bình lặng trôi đi. Giống như món caffe son của chị nó đang uông vậy, từ từ voi dần, từ từ ấm đi và từ từ cũng ngọt ngào hơn. Chờ nó uống xong ly caffe đặc biệt ấy, chị mới đứng dậy kéo tay nó.

- Mình về đi nhox! Chị buồn ngủ rùi nè!

Nó chẳng nói gì cũng đứng dậy đi theo chị. Ra đến ngoài, nhìn quanh khách cũng lác đác vài bàn trong góc, lần đầu tiên đến quán có lẽ ngồi như vậy là đủ lâu, làm một trong những vị khách cuối cùng của quán là đủ tình yêu rồi nhỉ (Cười). Thanh toán tiền xong nó gật đầu chào người thu ngân rồi cùng chị đi ra xe. Vừa bước ra bên ngoài chị đã run run nép sát vào người nó để tránh cơn gió lùa se lạnh. Nó lặng lẽ dắt xe ra ngoài đường mà không cần chú bảo vệ giúp đỡ, tự tay đội nón cho chị rồi siết ga quay trở lại đường cũ để về khách sạn. Hai bên đường vẫn tối om, chỉ có những ngọn đèn đường lấp lo trong tán cây, gió lạnh và cả tiếng côn trùng râm rang nữa nhưng nó chẳng còn lo như lúc đi vào quán nữa, có lẽ quán caffe đó cũng khiến nó cảm thấy an tâm hơn về con đường tối om, vắng vẻ này. Sau lưng chị của nó im lặng ngả đầu lên vai nó, tay chị cho vào hai túi áo khoác của nó, hơi thở chị nhẹ nhàng luồn vào gáy nó âm ỉ...cô nương nhà ta buồn ngủ dữ lắm rồi chứ đâu.

Xe ra nó chậm chậm về trung tâm thành phố, đường sáng hơn bởi nhiều ngọn đèn đường, phố núi luôn ngủ sớm hơn SG của nó kia mà, thi thoảng vẫn có những chiếc xe chở hàng hóa vượt lên trên xe nó, hai bên đường đều đóng kín cửa, chỉ còn vài chiếc xe của mấy chú xe ôm đậu ven đường, cả xe taxi và những cặp đôi đi chơi về muộn giống chị với nó nữa...Nó chủ động cho xe chạy chậm để chị không bị lạnh nên mất khá lâu nó mới về đến trung tâm thành phố. Người hai bên đường có vẻ đông đúc hơn, chủ yếu là khách du lịch đi chơi và những hàng quán đồ ăn bán muộn. Bỗng chị lên tiếng - Nhox ơi - Sao chị?

- Chị muốn ăn ốc với uống sữa - Ủa hết buồn ngủ rồi hả - Hông!

- Chứ sao còn đòi ăn - Uhm chị đói nửa rùi - Mới ăn căng bụng hồi nãy đói nhanh trời - Hihi chị không muốn đang ngủ bị đói bụng đâu. Kiếm ốc ăn đi nhox...nha...nha... Nó quay về sau gật đầu, mắt chị vẫn nhắm nghiền.

- Rồi thì đi.

Nó đưa xe vòng về phía chợ, trên đường về khách sạn hình có nhiều quán ốc vỉa hè, hôm trước đi ăn uống cả đám nên nó biết giờ vẫn còn bán. Nó đưa dừng xe ngay quán ốc vỉa hè hôm qua cả đám ngồi ăn. Vẫn còn khách ngồi thưởng thức món ốc ngon lành dưới cái lạnh và sương Đà Lạt. Cô chủ hình như vẫn nhớ mặt nó và chị nên vui vẻ gạt đầu mời mọc, hôm trước ăn uống, cả đám cũng có nói chuyện với cô chủ với lại 3 người kia thực sự nổi bật trong số khách đến ăn nên cô chủ vẫn nhớ nó và chị cũng không có gì lạ.

- Hai cháu đi chơi về hả. Ăn gì cô làm nào?

- Dạ cô chờ con chút Nó dựng xe bước xuống rồi quay lại nói với chị - Nè chị tới chỗ ăn rồi nè - Uhm...uhm Mắt chị vẫn nhắm - Tính ngồi đó ăn hả trời. Xuống ngồi ăn nè Chị không thèm nói gì giờ hai tay về phía nó, mắt chẳng mở ra luôn. Hix hix nhìn là biết nhõng nhẽo nửa chứ gì. Đúng là chị của nó!...Lắc đầu thở dài nó đành quay lưng lại.

- Rồi! Leo lên nhox công xuống nè Ngay lập tức chị ngả người lên lưng vòng tay ra phía trước cho nó công xuống. Tìm một chỗ sát tường nó nhẹ nhàng đặt chị xuống rồi ngồi kế bên gãi gãi đầu ngai ngùng nhìn cô chủ quán. Chính cô chủ quán cũng chỉ biết cười cười lắc đầu - Chiều chuộng chị gái quá!

- Dạ!

Nó chỉ biết cười trừ thôi chứ còn nói được gì nữa. Xung quanh mấy người khách khác cũng quay lại nhìn nó với chị thì phải.

- Hai đứa ăn gì cô làm nào - Dạ dạ...- nó quay qua đẩy chị ngồi thẳng dậy - nè chị ăn gì kiu kìa - Uhm...ăn gì cũng được nhox chọn đi Chị trả lời theo kiểu con nít buồn ngủ, mắt nhắm nghiền vẫn không chịu rời khỏi vai nó.

- Bó tay với chị luôn.

Nó đành lắc đầu nhìn xuống quầy hàng ốc sau đó nói với cô chủ.

- Dạ cô làm món nào ngon nhất làm cho con 2-3 món gì đi, món nào cũng được với gọi giúp con 2 ly sữa nóng.

- Rồi chờ cô chút Cô chủ quán gọi giúp nó 2 ly sữa nóng xong quay trở lại bắt tay làm ốc. Còn nó thì chỉnh sữa lại nóng, áo cho chị rồi móc điện thoại ra tìm số nhỏ Hân. Tiếng nhạc chờ vang lên được một lúc thì nhỏ Hân bắt máy - Hân nghe nè!

- Đang làm gì đó - Hồng làm gì. Đang nằm trong phòng nè - Uhm... Nó im lặng. Cũng chưa biết nói gì, định hỏi về em nhưng lại thôi nên vẫn không nói. Bên kia nhỏ Hân có vẻ thấy nó im lặng hơi lâu nên mở lời - Mon đang làm gì đó?

- Ừ...ừ đang ngồi chờ ăn ốc với chị Phương nè - Vậy hả, giờ còn thức hả - Ờ cũng còn sớm mà - Uhm!

- Sao về hồng nói gì hết vậy - Uhm tại phải về sớm, thấy Mon đang ngủ hồng muốn làm Mon thức.

- Mon sao rồi? Cả ngày hôm nay có bị đau hông? Tâm trạng Mon có vui hơn chưa? Trên đó giờ có lạnh dữ hông? Có mặc áo khoác với đeo găng tay không? Có đeo khăn choàng cổ....

- Làm gì hỏi dồn dập vậy cô nương sao M trả lời kịp. Đừng lo cho Mon, mon ổn mà - Xí! Ai mà thêm lo cho mấy người. Tại hồng biết nói gì nên hỏi cho có thôi - Ờ ờ.

- Biết gì mà ờ. Liệu mà lo bản thân đó hồng ai lo dùm đâu - Rồi rồi! Mon tự lo bản thân mình được mà. Về tới đó lúc nào vậy?

- Hồi chiều! Anh Phong chạy chậm mà - Ờ! Mệt không sao hồng ngủ giờ còn thức vậy?

- Thức để....lo....

Nhỏ Hân ngáp ngừng rồi nói tiếp - Ừ thì thức đọc sách. Hân hồng quen ngủ sớm.

- Ờ đừng có đọc sách khuya quá hại mắt đó - Biết luôn!

- Ờ thì nói vậy thôi. Mà nghỉ ngơi sớm đi. Trên này Mon với chị Phương ổn mà. À nói với anh Phong khỏi chạy xe lên rước tụi Mon nha - Rồi sao Mon về - Ờ để Mon với chị Phương đi xe khách về dc rồi. Mất công ảnh lên đường xa mệt nữa - Uhm cũng được để chút Hân nói ảnh. À mà nè -

Sao?

- Ở trên đó được thì ở vài bữa chơi với chị Phương đi hả về - Ở biết rồi - Nè Mon đừng có nghĩ nhiều nha. Lâu lâu đi lên tới trên đó thì ở cho chị Phương chơi đi về chi sớm. Với lại Mon cũng đâu có lịch học đâu, hồi chiều Hân nói với anh Kha xin cho Mon nghỉ làm mấy bữa nữa rồi đó - Ở ờ - Nhớ đó! Mai mà lú đầu về đây biết tay Hân - Rồi rồi. Có muốn về chị Phương cũng có cho về đâu lo - Uhm...à mà còn tiền không? Anh Phong nói tiền phòng ảnh trả tới hết tuần luôn rồi. Mai ảnh chuyển tiền vào tài khoản chị Phương cho hai người đi chơi.

- Ở thôi được rồi Mon còn tiền mà - Tiền ở đâu mà còn. Hân có thấy bóp Mon còn nhiều tiền đâu. Mệt quá mai chờ chị Phương đi rút tiền sài đi. Đừng có bày đặt thấy hết tiền rồi chui về đây sớm à.

- Không sao đâu! Mon còn tiền thiệt - Tiền đâu còn?

- Ở trong ba-lô. Hôm lên đây bé Thy để tiền trong đó không cho Mon giữ nhiều tiền sợ Mon làm mất.

- Đó thấy chưa. Người gì hời hợt thấy sợ. Khỏi lo tiền đó Hân lấy cất rồi. Mai rút tiền trong thẻ để trên bàn sài đi. Tiền này Hân cất dùm mai một về trả lại cho.

- Trời đất...tự nhiên làm vậy chi không biết. Mon đâu phải con nít mà....

- Biết rồi...làm ơn đừng có tự ái dùm Hân đi. Tiền Mon làm một tháng có nhiều đâu. Anh Phong nói chi phí dẫn chị Phương đi chơi Mon chịu không nổi đâu với lại là nhiệm vụ của ảnh là lo cho chị Phương mà.

- Ở...nhưng mà M vẫn còn tiền. Thôi để Mon rút tiền trong thẻ của Mon được rồi. Thẻ Mon còn tiền. Chừng nào Mon hết tiền rồi mới sài qua tiền anh Phong gửi được chưa.

- Đã nói không là không! Cãi hoài Hân nghĩ nói chuyện với Mon luôn giờ.

- Đừng vậy mà. Mon chỉ muốn....

Bỗng chị cốc đầu nó cắt ngang cuộc trò chuyện - Muốn cái đầu nhox đó. Thẻ của nhox chị bỏ vô túi nhỏ Hân mất tiêu rồi lấy đâu nhox đòi sài... Nói xong chị giật điện thoại trên tay nó đứng dậy đi ra xa nói chuyện - Bé

Hân ơi để tên nhox này chị lo cho....

Nó hết biết nói gì chỉ biết ngồi im lặng...Đàn ông con trai từng tuổi này rồi mà vẫn còn phải để người khác lo lắng, ngay cả mấy đồng bạc để chi phí cho chị đi chơi cũng lo không được...thật sự nhỏ Hân lo cho nó như vậy càng làm nó khó xử và càng đau hơn...Đồng ý là dẫn chị đi chơi thực sự túi tiền của nó không bao giờ chịu nổi nhưng dù sao con trai mà...ai lại không cảm thấy khó chịu khi nhỏ Hân làm vậy. Suy nghĩ một tí thì chị nói chuyện xong với nhỏ Hân quay lại đưa điện thoại cho nó.

- Nè nhox nói chuyện với bé Hân nhanh đi...chị đói bụng lắm rồi nè - Ờ ờ... Nó cầm máy, nhỏ Hân lại lên tiếng trước.

- Giờ sao - Sao là sao - Bộ giận Hân hả - Ờ đâu có - Mệt! Giận kè Mon. Suy nghĩ nhiều Hân buồn, chị Phương buồn là lỗi của Mon đó - Rồi dc rồi hiểu mà. Thôi ngủ sớm đi. Đừng lo, có gì về gặp nhau nói sau - Uhm. Mai đi chơi vui vẻ đi. Về sớm chết với Hân đó.

Nhỏ Hân cup máy...Nó thở dài cất điện thoại vào túi. Cô chủ quán cũng dọn ốc lên cái bàn nhỏ trước mặt nó từ lúc nào. Chị ngồi kế bên cầm ly sữa đưa cho nó mỉm cười - Nhox khờ đừng suy nghĩ nhiều nữa. Chị hiểu nhox mà...Nhox phải nghe lời chị, chị với anh Phong là anh chị của nhox, anh chị lớn hơn may mắn có điều kiện tốt hơn phải lo cho nhox.

- Biết rồi nhưng mà... - Không nhưng gì hết. Nhox có muốn chị vui hông - Tất nhiên muốn!

- Vậy giờ nhox phải nghe lời chị. Nhox nè, chị nè, Phong nữa...từ nay hồng ai được để ý tới vụ tiền nữa nha. Chị sẽ rất buồn nếu nhox cứ suy nghĩ như vậy. Thật đó... - Rồi rồi...từ nay nhox không nghĩ vậy nữa được chưa...Nhox xin lỗi. Đừng buồn nhox nha - Uhm...vậy mới ngoan. Rồi nhox sẽ hiểu chị, hiểu Phong thôi...Hihi mệt nhox ghê đồ ăn nguội hết rồi nè...nhox dứt cho chị ăn đi Chị mỉm cười ngồi dựa đầu vào vai nó tay chỉ chỉ về mấy đĩa ốc...Đúng là chị của nó, từ nghiêm túc chuyển sang làm con nít trong tích tắc. Đương nhiên lệnh của nữ hoàng nó không cãi được rồi, vậy là nó lại làm thằng con trai ga-lăng ngồi gỡ ốc cho chị ăn. Ăn ốc khuya, uống sữa nóng dưới cái tiết trời se lạnh thế này luôn làm người ta vui vẻ hơn, ăn uống ngon miệng hơn. Nó cũng quên ngay mấy suy nghĩ trong đầu đi. Trời khuya, nó với chị có gọi thêm một món ốc nữa rồi mới chờ nhau trở về khách sạn.

Cũng như từ quán cà phê về, chị vẫn ngủ lơ lơ đầu lên vai nó. Cũng may nó không bị tái phát cơn đau ở lưng và tay nên vẫn đủ sức vừa cõng chị vừa lấy chìa khóa đi lên lầu, mở cửa phòng, nhẹ nhàng đặt chị xuống giường, cởi giày, cởi nón, đắp mền cho chị rồi mới nằm dài ra ghế thờ hồn hển vì mệt. Một ngày dài đi chơi, chăm sóc chị cho nên nó chìm ngay vào giấc ngủ. Cửa sổ ban-công vẫn hé mở đủ để gió, ánh đèn đường và tiếng côn trùng len lỏi vào phòng...Đêm bình yên...giấc ngủ đến vội vàng trên chiếc ghế sofa giữa phòng. Đầu đó giọt đắng về trong mơ...

-----oOo-----

Chương 13: Chương 12

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bình minh bắt đầu bằng ánh nắng yếu ớt len lỏi vào phòng, nhưng không đủ xua đi cái lạnh run người buổi sớm mai phố núi. Nó mở mắt nhìn quanh như một phản xạ tự nhiên của con người mỗi khi thức giấc, nắm chặt bàn tay lại...nó mỉm cười nhận ra trong bàn tay nó còn có một bàn tay khác, có một chút hệt hăng bởi nó biết đó không phải là bàn tay em. Giường chị nằm chỉ còn đông mền gối, chẳng có người nào nằm trên đó cả bởi vì nữ hoàng nhà ta lại ngồi ngủ ngon lành dưới nền đất, đầu gối lên ghế sofa của nó đang nằm...ngốc thật, lại leo xuống sofa ngủ với nó hồi nào không biết, trên giường ấm, êm hơn không chịu nằm, ngày nào cũng đua đòi chạy xuống sofa ngủ...thật khó hiểu. Nó bật cười, cũng may là chị vẫn chịu khó kéo theo đến hai cái mền xuống cuộn tròn vào y như chú mèo con, cũng biết tự chăm sóc mình trước cái lạnh của Đà Lạt chứ nhỉ. (Bảo đảm phòng nó là cái phòng sử dụng nhiều mền gối nhất trong khách sạn này haha)

Nó khẽ cựa mình lôi điện thoại ra xem giờ, trời không đến nổi sáng mà cũng 7h hơn, kiến bò rần rần trong bụng rồi chứ bộ. Nhưng mà biết làm sao giờ, chị còn ngủ ngon lành thế kia làm sao nữa gọi dậy để đi ăn sáng...vậy là đành nằm im âm thầm chiến đấu với mấy con kiến @@ lòng vái trời làm chị mau mau thức để đi ăn với lại cả đêm ngủ thẳng căng có được đi thăm toilet đâu =.=

Trời thương! Nằm được khoảng 10 phút thì có tiếng chuông điện thoại của chị nên nó mới có cơ đánh thức chị. Là anh Phong gọi, nó cầm điện thoại đẩy đẩy vai gọi chị dậy, tất nhiên đâu có dễ đánh thức chị, ọ qua ọ lại,

miệng chu chu, mũi chun chun lại tỏ vẻ khó chịu nhất quyết không chịu mở mắt ra. Nó đành mở máy nghe, có điều trời không thương nó cho lắm, cha sanh mẹ đẻ tới giờ vốn mù công nghệ làm gì biết sài ba cái điện thoại cảm ứng này cầm cái điện thoại xoay tới xoay lui kiếm cái nút nghe mà có thấy đâu. Điện thoại reo hết bài nhạc chuông nó vẫn không biết cách mở điện thoại...thở một cái nó bỏ cuộc quăng điện thoại lại gần chị rồi lôi điện thoại nó ra bấm số anh Phong.

- Alo Mon hả, Phương đâu sao không nghe máy em?

- Dạ ngủ có chịu dậy nghe máy đâu anh - Ủ ừ anh quên mất. Hai người sao rồi? Hồi tối bé Hân gọi nói em với Phương tự đi xe khách về hả?

- Dạ! Anh khỏi lên mất công.

- Phương chịu không em? Hay để anh lên rước hai chị em về chứ Phương không quen đi xe khách đâu.

- Ủ ban đầu chị không chịu mà nói một hồi chị chịu rồi anh đừng lo.

Anh Phong im lặng có vẻ đang suy nghĩ, một lúc anh Phong lên tiếng.

- Thôi được. Vậy để anh tìm đặt vé xe cho hai người. Tụi em tính chừng nào về?

- Thôi để em tự đặt chứ chị với Hân hông cho em về sớm cứ bắt ở lại đây nên chưa biết ngày nào được thả về đâu anh.

- Ủ ừ anh biết rồi. Thôi để anh xem sao, chút anh gọi lại.

Anh Phong cúp máy. Được hơn mười phút thì anh gọi cho nó tiếp.

- Alo em nghe - Ủ em ghi lại số bạn anh nè. Anh nhờ nó đặt vé ngày mai, ngày một và ngày kia nữa. Chừng nào về cứ liên lạc bạn anh đưa hai người ra xe về.

- Ủa đặt chi nhiều vậy anh?

- Uhm phải đặt vé trước mới có chỗ tốt em ơi. Bạn anh sẽ thanh toán tiền hết.

- Hix chưa biết ngày nào về anh đặt trước vậy tốn kém lắm - (Tiếng cười

nhẹ) Ừ không sao, tốn một chút để Phương được ngồi chỗ tốt cho thoải mái. Quyết định vậy nhé. Nếu lúc về Phương có mệt thì em nói anh có gì anh đặt vé máy bay cho hai người về luôn cho nhanh.

- Hix anh làm vậy mất công quá.

- Haha từ từ em sẽ quen ấy mà. Thôi hai người chơi vui vẻ có gì gọi cho anh. À cẩn thận nhé!

Anh Phong cúp máy, nó im lặng thờ dài. Đúng là anh Phong chăm sóc chị rất chu đáo, chịu đựng chị tối đa. Chị may mắn thật, có được người đàn ông tốt yêu thương chăm sóc từng li từng tí như anh, ngay cả nếu nó là con gái nó cũng muốn có một nửa yêu thương mình như anh Phong dành cho chị nữa nói gì là mấy đứa con gái khác. Nghĩ lại mình chẳng là gì cả, em đến với nó toàn phải chịu khổ, toàn phải chăm sóc nó chứ có bao giờ được nó chăm sóc ngược lại đâu, đến với nó em toàn mất rất nhiều thứ, còn nó bên em thì chẳng mất cái quái gì cả. Chợt nghĩ để em đi liệu là điều tồi tệ hay điều tốt đẹp đây. Vậy là nó nằm ngẩn mặt nhìn lên trần nhà, lòng tranh đấu giữa việc đúng và sai khi để em đi. Quá nhiều suy nghĩ cho buổi sớm mai của một thằng nhóc.

Nó thức dậy bởi ai đó đang hát khe khẽ. Chắc là chị, chẳng say ngủ đến nỗi lầm tưởng đó là em, buồn cười nhỉ. Nó ngồi dậy, chị đang dựa lưng vào sô-pha ngồi nghịch điện thoại của nó (quái móc điện thoại nó hồi nào không hay luôn [\[email protected\]](#)), miệng lầm nhảm bài hát gì đó tiếng nước ngoài. Chẳng biết chị thức dậy lúc nào nữa có điều chị vẫn cuộn người trong đống mền bông ấm áp, bảo đảm thức dậy chưa chịu rời khỏi sô-pha chứ đâu.

- Đang làm gì đó chị?

- Đồ con heo. Ngủ nướng thấy sợ luôn - Sax! Ai nướng - Chị dậy lâu rồi. Nhoc con ngủ nướng làm chị đợi mòn đợi mỏi, đói bụng muốn chết nè - Tho - ỉ đi cô nướng. Hồi sáng kiu chị dậy có thèm dậy đâu - Hồi sáng nào ai biết đâu - Ồ..giả bộ quên hay ha. Anh Phong điện thoại ầm ầm cả buổi kiu có chịu dậy đâu - Thiệt hả? Hấn điện chị dza?

- Điện hỏi thăm thôi. Nói chuyện cả buổi trời chị không chịu dậy nên nhox mới ngủ trở lại đó - Kệ nhox. Nói chung nhox là đồ con heo, thức dậy còn ngủ lại...lười biếng xấu tính.

- Nè nè mới dậy xài xể (nói xấu – tiếng miền tây) người khác rồi nha Chị tròn mắt - Xài xể là gì vậy nhox - Ờ nghĩ là mới sáng sớm nói xấu nhox rồi đó - Hihi ráng chịu...Mà chị đói bụng lắm nè nhox dậy chở chị đi ăn nhanh đi - Từ từ dậy nè. Để nhox đi vệ sinh cái.

- Nhanh nhanh nha - Rồi chị đánh răng chưa đó - Chưa...chị sợ lạnh. Nhox đánh răng trước đi...chị nằm chờ nhox - Thôi thôi làm ơn đi đánh răng trước đi. Chị nằm xuống là ngủ nữa chắc luôn - Không có đâu mà...nhox đi trước đi.....chị nằm chút à Vừa nói chị vừa trườn lên sô-pha cuộn người vào đồng mền...Nó đánh lắc đầu đứng dậy đi vào toilet - Ờ nằm đó đi chút ngủ nhox tưới nước lạnh lên mặt đừng có la - Thách!

- Ờ ngon! Chờ coi!

Nó vào toilet vừa đánh răng vừa giải quyết bầu tâm sự, thiệt không dậy nằm thêm chút nữa bảo đảm có án mạng. Cũng giống hôm qua nó hồng biết sai máy nước nóng nên đành cắn răng sử dụng nước lạnh. Vệ sinh cá nhân, mặc quần áo xong xuôi nó đi ra không quên vốc một vốc nước lạnh mưu đồ ám sát nữ hoàng (Hehe). Ra tới sô-pha nó đi lại gần ngồi trước mặt chị - Nè nè...dậy đánh răng đi cô nương Chị không thèm trả lời, mắt nhắm nghiền, gương mặt run run. Bảo đảm làm bộ ngủ chứ đâu. Nó đưa tay ra từ từ để lại gần mặt chị.

- Giờ hồng chết mà chút sẽ chết - Thôi mệt quá...sắp 11 giờ rồi kìa. Hồng dậy coi ai đói biết liền - Kệ chị! Quan tâm chị dza - Giận hoài...như con nít ấy. Thôi xin lỗi...nè phạt đi - Không thèm. Cưng đầu ngta đau muốn chết còn ngồi cười. Thấy ghét!

- Hehe ai bủi bụng có chút xiu mà chị la thấy sợ, như con nít - Mệt...ai con nít hồi nào. Chị bị đau thiệt chứ bộ. Nè sung một cục luôn nè, chảy máu nữa - Đâu đưa coi coi - Nè Chị kéo cái mền lộ đầu ra đưa cái trán lại gần cho nó coi...Nó xoa xoa cái trán chị tìm mãi có thấy giọt máu nào đâu, cũng không có sung chỗ nào..

- Có sung có chảy máu đâu cô hai - Có mà... - Không có - Chị nói có là có...hix không chảy máu nhưng bị sung nè - Rồi thì sung, chút ăn no vô nó tự xẹp liền à - Đồ khùng...ăn no sao xẹp - Ờ thì ăn no cái bụng nó phình ra thì cái đầu phải xẹp vô chứ... Nó vừa cười nói vừa lấy một tay còn lại chọt vô bụng chị...Chị cười khúc khích vị nhột vội đứng dậy cốc một cái vô đầu nó rồi chạy thẳng vô toilet - Hihi đồ xạo sự...mệt quá chờ chị chút... Nó xoa xoa đầu nhìn theo...thiệt...đúng là chị như con

nít....giống với chị, quên cả buồn phiền.

Chờ nửa tiếng hơn chị mới chuẩn bị xong. Vẫn là bộ quần áo kín mít cả người, màu hồng hồng, trắng trắng, không biết chị mặc mấy lớp quần áo nữa nói chung nhìn chị y như cục bông gòn rất đáng yêu. Chị tung tăng đi phía sau nó, tranh thủ ngắm nghía mình trong gương chiếu hậu mặc kệ nó xoay trở chiếc xe, tự tay đội nón bảo hiểm, cài dây cho chị.

- Hihi thấy chị đẹp hok nhox - Ờ y như cục bông gòn - Là sao - Thì đẹp chứ sao...có điều...hơi méo - Sao méo? Méo chỗ nào Chị vội đứng lui lại xa xa để nhìn toàn thân trong gương chiếu hậu - Ờ thì cái đầu bị sưng nên hơi méo =)) Nó bật cười. Nghe xong câu nói chị xụ cái mặt quê độ đi lại leo lên xe không quên dúi nắm đấm trước mặt nó - Quỳnh một cái là phù mỗ bi giờ..chọc chị hoài nha!

Nó đề máy cho xe hòa vào dòng người trên đường. Sau lưng chị vui vẻ hít lấy khí trời lành lạnh, xuýt xoa luyện thuyên những câu chuyện không đầu không đuôi. Nó chở chị chạy đại theo con đường mà chị thích, cuối cùng dừng lại ở một quán nhà hàng – caffe lưng chừng trên đường, dường như những caffe, nhà hàng đẹp ở đây đều nằm lưng chừng núi và có thể nhìn về phía thành phố thì phải.. Nó và chị chọn một chỗ ngồi sát cửa sổ, có thể nhìn xuống phía dưới thành phố. Nó gọi món bít-tết quen thuộc còn chị thì ăn bò kho với bánh mì. Ăn xong nó gọi một ly caffe không đường còn chị là món caffe có kem. Vậy là hai đứa vừa ngắm cảnh vừa vui vẻ trò chuyện hàng giờ đồng hồ, những câu chuyện không đầu không đuôi râm rang hòa vào tiếng nhạc.

Cả buổi chiều nó và chị lang thang khắp nơi trong thành phố, không biết đường nên toàn chạy theo quán tính. Nó đưa chị đi vườn hoa thành phố để chị chụp ảnh, xong quay trở ra Hồ Xuân Hương để đi xe ngựa ngắm cảnh, ăn uống, phải nói chị ăn khỏe thật, cả buổi chiều ăn ko ngưng mà vẫn than đói suốt, thèm ăn suốt...đến nỗi nó không còn hơi đâu mà tính toán tiền bạc gì nữa. Đúng như anh Phong nói cứ thế này nó phá sản là cái chắc =.=. Trời tối, lại phải đưa chị đi ăn tối mặc dù cả buổi chiều chị ăn vặt không dưới vài chục món. Hai đứa tùm tùm ngồi run run vét xong cái lẩu dê thì cũng 8 giờ hơn. Địa điểm cuối cùng nó và chị ghé lại là Đà Lạt Night. Lần thứ hai đến quán, cảm giác vẫn thân quen đến lạ, chẳng giống tình yêu sét đánh tí nào, nhẹ nhàng...thân thiết.

Chọn chỗ ngồi gần cửa sổ, chỗ hôm qua đã có khách ngồi rồi, không sao, có cơ hội nhìn về thành phố từ một góc khác cũng hay. Một caffe không

đường cho nó và một caffe kem cho chị. Hồi nãy la sợ nóng trong người vì uống caffe nhiều đã đời giờ này vẫn đời uống caffe kem cho bằng được. Chị cởi áo khoác bông nhảy sang ngồi cạnh vòng tay vào nằm lấy bắp tay nó xuýt xoa.

- Lạnh quá chừng lun ha nhox. Mặt chị sắp đóng băng lun nè... - Ờ lạnh hông mặc áo cởi ra chi - Cởi ra mới lạnh - Trời đất, tự nhiên than lạnh còn đời dc lạnh chi trời - Hihi thì lạnh mới ngồi kế nhox nè

Chị nép sát vào người nó rồi lấy cái áo bông to dùng của mình trùm lấy trước ngực nó. Cảm giác như chị đang chơi trò chơi với cái lạnh của Đà Lạt vậy...chị vô tư kéo cửa sổ ngăn đầu đón gió lạnh lùa vào rồi rùng mình chui sâu vào vai áo nó, hết run lại ngẩn đầu lên kéo cửa sổ ra rồi lại run run chui trở lại lấy nó làm hơi ấm...Cứ như vậy tới lúc phục vụ mang đồ uống ra chị mới ngồi thẳng dậy giành ly caffe của nó - Gì nửa - Pha caffe - Pha chi nửa caffe pha sẵn mà - Mới hôm qua giờ quen rùi hả...chị pha caffe cho bớt đắng nè - Trời đất hôm qua tưởng giống nay làm thiệt nửa hả - Chị có giống đâu. Sau này đi uống caffe với nhox chị sẽ làm như thế này hoài luôn - Ờ nhưng mà - Hihi Chị bịt miệng không cho nó nói vui về đưa ly caffe lên miệng mình xoay vài vòng đủ để son bám đều hết miệng ly rồi mới trả ly caffe cho nó quay trở lại với ly caffe kem ngọt ngào của riêng mình. Nó không nói gì nữa im lặng thưởng thức món caffe son đặc biệt của chị (Nói thật là vẫn đắng nghét, ngọt đâu ngọt không biết).

Có vẻ chán trò chơi với gió lạnh nên nãy giờ chị chỉ ngồi im ngả đầu lên vai nó nhắm theo điệu nhạc, tay nghịch điện thoại nó...chợt chị đưa điện thoại lên trước mặt nó.

- Nhox!

Nó giật mình đưa mắt nhìn vào điện thoại. Trên màn hình là số của em. Cái tên quen thuộc ấy như một mũi kim vọt sâu vào người nó, hơi giật mình vì nhói đau. Ngay khi nửa chưa kịp cảm nhận trọn vẹn cái đau ấy chị đã đưa ngón tay bấm vào nút xóa...nó hơi giật mình nhưng cũng ko đưa tay cản, xóa xong số chị lại bấm vào mục tin nhắn và chọn delete all... Từng là thư trên màn hình điện thoại bay chậm chậm vào biểu tượng thùng rác, con số tin nhắn giảm từ từ trước mắt nó...Nó lặng nhìn con số ấy từ từ nhảy về 0 để rồi cuối cùng...những tin nhắn thương yêu ấy mãi mãi không còn tồn tại trong điện thoại nó nữa. Giờ chính nó cũng chẳng thể nào nhớ nổi hết những con số điện thoại của em, chưa bao giờ nó có thói quen nhớ số điện thoại một ai đó kể cả số nó, con người nó luôn vô tâm hời hợt như

vậy...luôn là một thằng như vậy. Nó cũng chẳng biết vì sao lúc đó nó không ngăn chị xóa những kỷ niệm ấy nữa, chỉ biết im lặng để chị làm, không phải nó muốn không muốn giữ, chẳng phải nó muốn mọi thứ về em biến mất đi...đơn giản vì người làm hành động delete đó là chị, ừ nó chỉ có thể nghĩ dc như vậy thôi.

Nó im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, lòng trống rỗng vô hồn, chẳng suy nghĩ, chẳng cảm thấy gì cả...Còn chị thì nhẹ nhàng cất điện thoại vào túi áo nó rồi nép sát hơn vào người nó, siết tay thủ thủ - Nhoc sẽ không giận khi chị làm như vậy đúng không? Chị biết nhox sẽ không giận chị đúng không? Hi...nhox nên quên. Bắt đầu bằng việc delete... - Tại sao?

- Vì chị muốn nhox phải như vậy. Chị không cho phép nhox được buồn vì quá khứ một giây nào nữa. Chị không thích...chị không vui vì điều đó.

- Ừ!

Nó im lặng, chị cũng im lặng. Gió lùa vào, lạnh tái mặt. Cũng tốt, đóng băng luôn càng tốt vì nó chẳng biết phải nghĩ gì làm gì vào lúc này nữa. Rồi tự nhiên nó nói với chị, nói nhiều lắm...nó nói với chị tất cả mọi thứ, nó kể về em, nó kể từ lần đầu tiên gặp em, mọi thứ đều đều như cuộn phim chiếu chậm vậy, đôi lúc nó ngừng lại bật cười khi nói về chi tiết nào đó buồn cười của hai đứa, chị cũng cười theo, nhấp một ngụm caffe đắng rồi lại tiếp tục...nó nhớ nó nói lâu lắm, nó cười, nó còn đưa tay để minh họa nữa chứ...rồi nó nói hết với chị về lời hứa của hai đứa, về mười năm, về nỗi đau của nó và em...Nó biết lúc đó nó đau lắm nhưng chẳng biết sao nó lại bình tĩnh kể với chị nữa, thậm chí nó còn mỉm cười rất nhiều cùng với chị. Cười mỉm thôi nhưng tươi lắm, cười thoải mái lắm, cứ như hai đứa đang cùng nhau ôn lại chuyện vui nào đó hồi xưa vậy...

Trời về khuya...chỉ còn nó và chị ngồi ở góc đó trò chuyện với nhau, những khu vực khác vẫn còn khách nghe nhạc, chơi đàn...hình như người ta dành riêng căn phòng đó cho nó và chị trò chuyện với nhau vậy...ai mà biết được, trùng hợp chẳng?...Hay bởi vì gió lạnh đến nỗi đôi mắt nó đóng băng, nó và chị bơ đờn chẳng nhìn thấy ai trong căn phòng đó nữa?...Cười!

-----oOo-----

Chương 14: Chương 13

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ai đó nhìn vào nó và chị lúc này có lẽ chỉ nhìn thấy hình ảnh hai con người đang nói về những chuyện vui một cách nhẹ nhàng, chẳng giống đang kể về chuyện chia xa một ai đó tí nào. Câu chuyện kết thúc, nó ngừng nói, nhấp ngụm caffe còn lại trong ly rồi im lặng. Chị không nói gì gọi phục vụ thanh toán xong kéo tay nó đứng dậy.

- Mình về nha nhox? Trễ rồi - Ừ Nó đưa xe ra ngoài đường, cài dây nón bảo hiểm cho chị rồi cho xe chậm chậm lăn bánh trên đường. Lâu lắm rồi nó mới thấy chị im lặng và mỉm cười giống như nó lúc này vậy, có lẽ cuộc sống sinh ra chị để làm chị của nó vậy, tiếc là không phải chị em ruột, không ruột thịt nhưng lại hiểu nhau rất nhiều. Hiểu về suy nghĩ, cảm xúc thôi nhé chứ cuộc sống của chị vẫn là một màn bí mật với nó, ít nhất đến giờ nó cũng chưa có quan tâm lắm đến cuộc sống của chị. Con đường vẫn như hôm qua, gió lạnh buốt, tiếng côn trùng, tiếng xì xào trò chuyện của những hàng thông hai bên đường, vài chiếc xe chậm chậm lao đi rồi mất hút dưới phía xa. Chị ngồi nép sát vào người nó, cảm nhận rõ hơi thở nhẹ sau lưng, cả nụ cười mỉm của chị nữa. Chợt nghĩ nụ cười mỉm đặc sản riêng của nó có nguy cơ bị chị cướp bản quyền.

Vòng vèo mấy con đường phía ngoài thành phố, im lặng và ít xe cộ nhưng về đến trung tâm thì lại khác, vẫn là hình ảnh nhộn nhịp nhưng chẳng quá xô bồ như Sài Gòn...tiếng xe, tiếng người, tiếng nhạc, tiếng rao hòa lẫn vào nhau như một bản nhạc dài trong đêm. Nó dừng xe trước cửa khách sạn, chị bước xuống cho nó cởi nón rồi đứng chờ ngoài cổng chứ không theo nó vào trong. Hình như cả hai có chung suy nghĩ là chưa nên về khách sạn để nghỉ ngơi ngay bây giờ, đi dạo dưới cái trời se lạnh này luôn là một đặc sản không thể bỏ qua mỗi khi có dịp ghé Đà Lạt mà...

Cất xe xong nó đi ra cổng, chị đang ngồi bên vệ đường tay nghịch nghịch cái mũ len màu hồng. Vừa thấy nó chị đứng dậy choàng tay chị vào tay nó, hai đứa song bước từ từ hướng về phía bờ hồ. Ghé qua một hàng bán kẹo bông nó mua cho chị hai cây kẹo bông, một màu xanh, một màu hồng. Chị vô tư lè lưỡi thưởng thức món kẹo bông ngọt ngào ngay giữa đường, một tay cầm kẹo tay còn lại vẫn vòng vào tay nó, riêng nó chẳng ăn gì cả, hai tay vẫn cho vào túi quần...Nó thích Đà Lạt đêm vì lúc này nó có thể cho hai tay vào túi quần chậm bước giữa đường chẳng phải lo xe cộ, chẳng phải nghĩ cách để sang đường, chẳng phải nghĩ cách đi thật nhanh...

Khi hai cây kẹo bông của chị hết thì cũng vừa lúc hai đứa ra đến bờ hồ.

Đêm khuya nhưng người vẫn còn ngồi rải rác bên bờ khá nhiều, một số ăn uống, một số trò chuyện, ca hát, đùa giỡn hoặc đơn giản là vài cặp đôi ôm chặt lấy nhau tâm sự...Chọn một chỗ khá sạch, tách xa những người xa lạ khác chị kéo tay nó ngồi xuống để gia nhập đội quân đang bao vây mặt hồ.

- Trời lạnh ghê ha nhox. Mặt chị sắp đóng băng luôn rồi nè.

- Ừ lạnh thiệt - Hihi nhox chịu lạnh giỏi không?

- Hên xui - Chị chịu lạnh giỏi lắm đó.

- Biết rồi - Tin không?

- Có nói gì đâu - Pleeeee...nhưng chị vẫn thấy lạnh lắm - Gì ngược đời vậy

- Uhm chịu lạnh giỏi nhưng đâu có nghĩa hồng bị lạnh đâu. Nè coi tay chị đi...lạnh cóng luôn nè Chị vừa nói vừa tháo găng tay ra áp hai bàn tay lên mặt nó. Đúng là tay chị lạnh thiệt.

- Rồi biết rồi đeo găng tay vào đi không chút thành kem luôn giờ - Hihi đồ khủng kem đâu ra - Thì lạnh tay đóng băng thành kem - Ờo! Vậy cũng nói. Mà kem nay ăn không được đâu mà đòi - Ai đòi hỏi nào - Chứ nói tay chị đóng thành kem chi. Ý đồ đòi ăn kem chứ gì - Thôi đừng có xuyên tạc. Nhox chẳng thích ăn kem đâu - Kem ngon mà - Ờ nhưng không thích cho lắm - Xì...mấy người không thích kem là những người ngốc nhất - Sao mà ngốc - Vì kem rất ngon - Ờ thì ngon. Người gì lớn rồi mà tối ngày cứ kem kem kẹo kẹo như con nít - Hihi chị thích làm con nít mà - Ờ...thôi nhox thua. Nói gì cũng nói dc hết - Hihi Chị cười. Nó cũng cười. Cười vì câu chuyện không đầu không đuôi ngộ nghĩnh như con nít.

- Nhox sẽ làm gì nếu bây giờ nhox là con nít - Chưa biết! Nhox cũng chưa lớn lắm nên chưa có nhu cầu hỏi xuân như chị - Quýnh phù mỗ giờ. Ý nói chị già đó hả - Haha cái này tự chị nói nha - Xí! Tại nhox có ý đó chứ bộ - Ờ ờ! Hehe (nhún vai) - Nhưng chị đâu có lớn lắm đâu..chị còn trẻ mà đúng không Chị dựa đầu vào vai nó - Ừ thì còn trẻ mà...y như con nít như bây giờ đây nè - Hihi chị thích làm con nít lắm - Chị?

- Vì con nít mới được chiều chuộng, mới được người khác chăm sóc, bảo vệ....

Chị ngừng một lúc...rồi tiếp lời - Vì con nít sẽ không bao giờ phải lo nghĩ, phải đau nhiều như nhox của chị bây giờ nè.

Bất giác nó giật mình khẽ nhói, nhưng bàn tay chị cũng kịp siết nhẹ bắp tay nó.

- Ủ...cũng đúng!

- Nhox đau nhiều lắm đúng không?

- Ồ - Vậy sao nhox thích cười - Ồ không lẽ khóc Hình như chị không bận tâm đến lời nói của nó, chị chỉ thích hỏi theo ý của chị thôi.

- Vậy sao nhox cứ giả bộ không bị đau hoài vậy?

- Giả bộ hồi nào - Vì nhox cười với chị suốt nè - Ồ...thì hôm kia chị đâu có cho nhox buồn - Không cho nhox buồn chứ đâu có nghĩa bắt nhox giả bộ cười - Vậy giờ chị muốn sao?

- Hihi chị muốn nhox cười nửa cơ @@ Nói vòng vòng chẳng biết chị muốn gì (haha) - Thì đang cười nè - Tốt... Nó thề là nó chẳng biết chị đang muốn nói gì, muốn nó làm gì. Từng câu chữ của chị cứ như đùa trẻ trò chuyện một mình, không quá nhiều nội dung nhưng cũng không dễ để bất cứ người lớn nào hiểu được.

- Chị ghét làm người lớn lắm. Nhox có ghét không?

- Ủ nhox hok ghét nhưng cũng hok thích - Sao vậy?

- Có ghét hay thích thì cũng như không, cuối cùng vẫn phải lớn. Cứ tự nhiên cho khỏe khỏi lo nghĩ mệt óc.

- Uhm...phải chị có thuốc gì uống vô xong làm con nít hoài nhox ha - Ồ...chị bị cưỡng làm con nít rồi đó - Kệ chị! Chị sợ làm người lớn lắm...thật đó...cực kỳ sợ luôn!

Chị lè lưỡi rùng mình như để tăng thêm tính thuyết phục của sự sợ làm người lớn.

- Ồ thôi sợ thì đừng có làm người lớn - Hix đang ráng làm con nít nè...cũng mệt lắm chứ bộ - Mệt thì đừng làm...để mọi thứ tự nhiên cho khỏe - Xí...không tự nhiên được đâu...Nói chuyện với nhox tức muốn chết! Ghét quá!

- Ồ...(haha) Chị im lặng...sau một hồi nói lung ta lung tung với thằng ngố

nếu nó, có vẻ chị bỏ cuộc thì phải. Giờ có 100 thằng như nó ngồi đây cũng chưa chắc hiểu được chị nói chi là nó. Một người kỳ lạ!...

- Chị cảm thấy ganh tị với nhox - Vụ gì nữa?

- Vì nhox sắp thành người lớn - Là sao?

- Chị cũng cảm thấy ganh tị với bé Thy!

Lại nói chuyện chẳng thêm để ý người khác nói gì @@.

- Tại sao?

- Vì bé Thy chọn đúng người để yêu. Rất xứng đáng. Thật đó! Chị rất ganh tị!

- Không tốt như chị nói đâu - Không! Chị cảm thấy tốt. Nhox yêu hết mình, nhox làm tất cả vì bé Thy. Ít nhất nhox tốt nhất đối với bé Thy.

- Có lẽ vậy.

Chị từ từ ngả đầu nằm lên hai chân nó, hai tay đan trước ngực.

- Nhox có hối hận khi để bé Thy đi không?

Nó đưa mắt nhìn ra phí mặt hồ - Nhox chưa biết. Từ trước giờ nhox chưa bao giờ hối hận bất cứ việc gì nhox đã làm dù đúng dù sai, tốt hay xấu. Nhưng lần này thực sự nhox chưa biết mình có hối hận hay không nữa - Nhox sẽ không hối hận đúng không?

Chị xoay đầu nó nhìn vào mặt chị.

- Ừ. Có lẽ không - Chị biết mà ^^ - Hay ta - (cười) Papa chị nói làm đàn ông thì phải chịu trách nhiệm lời mình nói. Đàn ông không được hối hận vì việc mình đã làm mà phải tìm cách để làm điều tốt hơn. Chị muốn nhox không được làm trẻ con nữa. Nhox phải nhanh nhanh làm người lớn như papa chị - Có vẻ papa chị là người tốt nhất phải không - Tất nhiên rồi. Papa chị là good men!

- Vậy chị kể về papa chị cho nhox nghe đi?

- Hihi sau này chị sẽ kể.

- Sao vậy?

- Vì chị không chắc về nhox - Về điều gì?

- Về lòng tin - Lòng tin về cái gì - Lòng tin nhox sẽ thực sự trở thành một good men! Chị phải tìm hiểu kỹ mới được.

- Coi bộ khó ha - Uhm...một good men rất khó. Khi nào nhox sẵn sàng để học làm good men như papa chị sẽ nói với nhox - Rồi...ok luôn Chị cười, đưa hai tay vỗ vỗ nhẹ vào má nó.

- Còn bây giờ nhox nên học cách quên bé Thy Nó hơi bất ngờ...chẳng lẽ chị bỏ quên lời hứa của nó và em sao?

- Nhưng... - Nhox nên quên. Thật đó...nếu nhox muốn làm một good men như papa nhox nên học cách quên bé Thy. Bởi vì một good men của gia đình khác với làm một đàn ông “tầm thường”. Sau này nhox sẽ hiểu.

- Nhox không chắc hiểu được chị...nhưng còn lời hứa...chị từng nói chị ghét nhất thất hứa mà - Ủ! Chị ghét người thất hứa lắm. Nhox vẫn sẽ giữ lời hứa với bé Thy. Nhưng chị muốn nhox quên để làm một good men. Vì một good men mới đủ sức giữ đúng lời hứa của mình.

- Hơi khó hiểu - Hihi chị cũng chưa hiểu nữa - Hix...lời của chị nói mà - Chị không biết. Chị chỉ cảm thấy nên vậy thôi. Nhưng chị sẽ cùng nhox tìm hiểu.

- Ồ...vậy cũng được.

- À còn nữa đó - Chuyện gì?

- Nhox sẽ làm một người mạnh mẽ đúng không?

- Ủ...thì ai cũng muốn làm người mạnh mẽ mà - Hi...vậy chị sẽ làm người yếu đuối - Sao vậy?

- Vì nhox sẽ là em trai. Em trai nghĩa là con trai, con trai thì phải mạnh mẽ hơn con gái. Vì chị là chị gái mà - Trời! Tưởng gì...ờ chị muốn sao cũng được.

Chị của nó là vậy đó. Những lời chị nói luôn mang điều gì đó trẻ con nhưng không dễ để hiểu. Cách sống và cách cảm nhận cuộc sống qua lời

nói của chị luôn mang nhiều màu sắc bí ẩn, kỳ lạ nếu không muốn nói có gì đó hơi xa rời với thực tế cuộc sống.

- Nhox ơi!

- Sao chị?

- Khi nào nhox làm người lớn...nhox đừng khác nha?

- Là sao - Nghĩa là nhox đừng như những người lớn khác. Nhox hãy làm người lớn nhưng đừng quên cách sống của nhox như giờ nè...giống như cách nhox đối xử với bé Thy ấy.

- Để làm gì?

- Để chị còn kiểm tra nhox có thích hợp làm một good men như papa không đó?

- Haha...rồi ok...nhox sẽ cố gắng - Hihi hứa nha.

- Uh!

- Chị vẫn ganh tị với bé Thy lắm!

- Lại ganh tị nữa @@ - Chứ sao! Chị vẫn là con gái mà - Ganh tị chi không biết...chị nên hài lòng vì có người tốt gấp cả trăm lần nhox kìa - Ai?

- Papa chị!

- Papa chị không tính vô đây - Vậy còn một người - Ai - Anh Phong chứ ai - Hà - Hà cái gì...lo ganh tị với Thy...chị quên anh Phong cũng đối xử rất tốt với chị sao - Hok dám...hắn rất đáng ghét... - Ghét thiệt hok - Ủ...ghét thiệt. Mà ý nhox đang nghĩ gì đó - Nghĩ về mối quan hệ của chị với anh - Trời...ra là vậy...hihihi - Cười cái gì...biết mắc cỡ nữa hả - Hok dám...hihi sau này nhox sẽ biết... - Biết gì?

- Bí mật. Mà nhox đừng nhắc tới hắn nữa. Lo cho nhox kìa. Nhox vẫn phải giữ lời hứa với chị đó. Không được buồn nữa.

- Ủ...hứa rồi mà.

- Uhm...ngoan!

Chị ngồi dậy vươn vai - Oa oa chị buồn ngủ rồi. Mình về đi nhox....Một ghê nói chuyện với nhox mệt muốn chết. Chị phải suy nghĩ đau cả đầu - Ờ thì về (cười) Ai mượn suy nghĩ nhieu rồi than.

- Không suy nghĩ sao được. Tự nhiên nhox kể quá trời...tự nhiên vướng vô tên nhox con như nhox...mệt thiệt... - Ờ thì sorry...tự nhiên lôi chị vào chuyện của nhox - Nhưng không sao...cũng thú vị lắm. Ít nhất nhox không như những người khác chị biết. Haizz...lỡ rồi..đành chịu thuiiiii - Lèm bèm gì nữa đó - Hihi Chị nói lỡ làm chị nhox rồi phải lo cho nhox thôi - Ờ ờ...cái này tự chị lo nha. Lo mệt đừng có than - Hihi chị cứ than làm gì chị. Lo là lo mà than sẽ than. Lúc đó nhox phải chịu trách nhiệm - Có vụ này nữa - Chứ sao. Ai bủ nhox là em chị. Nhox phải có trách nhiệm vì làm chị gái lo... - Thôi mệt quá...rồi..coi như xui bị làm em chị dc chưa... tự nhox biết số mình rồi - Hihi Quýnh phù mỗ giờ. May mắn lắm mới dc làm em chị đó nha nhox con - Thôi nha...nhox dc rồi thêm chữ con chi nữa - Hihi nhox con nhox con nhox con....

Chị vừa trêu vừa quay lưng chạy đi. Nó cũng mỉm cười đuổi theo chị....Mang giày cao gót mà chạy cũng nhanh ớn, làm nó đi kế bên mà cũng phải làm bộ đang chạy thiệt nhanh (haha). Chạy được một lúc tự nhiên chị ngồi thụp xuống đất. Nó đành dừng lại ngồi kế.

- Gì nữa vậy cô hai - Hix chị mệt...chị đói bụng với chị buồn ngủ.

- Sax...thì đang đi về nhà nè - Chị đi hết nổi rồi Nó chống cằm suy nghĩ - Chứ muốn sao?

Chị hồng nói gì, đưa hai tay ra phía trước, đôi mắt nhắm nghiền, miệng mỉm cười (ghét thật). Nó lắc đầu...hiểu rồi.

- Biết rồi cô hai...Hix hix Nó xoay lưng lại. Chị hí hí mắt nhìn nó xong vui vẻ đứng dậy leo lên lưng cho nó cõng. Cõng chị thì nổi nhưng mà cõng từ đây về tới phòng chắc đem chôn nó luôn quá. (mình thấy tào lao thiệt haha). Nó cõng chị đi trên đường...mệt thì mệt nhưng vẫn vui vì sau lưng chị đang vui vẻ ngả đầu lên vai nó. Đi ngang hàng bán cá viên chiên, chị chỉ tay, nó dừng lại mua cho chị hai xâu cá viên chiên sau đó lại tiếp tục cõng chị đi về. Vật vả, thở hồn thở hển, than thở, cười đùa, thậm chí nằm lăn ra cả giữa đường (ở đúng dờ) cả chục lần hai đứa mới về được tới khách sạn. Rụng rời tay chân...ai nói cõng con gái đi giữa đêm Đà Lạt thế

này lẳng mạng lúc này là nó bẻ răng đưa đó liền...cực kỳ dở hơi và lẳng nhách thì có...mệt điên cả người đây nè >.<. Mất khoảng 20 để ra tới hồ chứ lúc về mất gần tiếng mới lếch về tới nơi...

Chị thì sung sướng lắm, giỡn cả đoạn đường về giờ mệt nằm ngủ ngon lành trên vai nó, tay vẫn cầm cây cá viên chiên chưa ăn hết, mắt nhắm nghiền mặc cho nó xấu hổ với nhỏ tiếp tân trực quây. Lấy chìa khóa, cười trừ với nhỏ xong nó lấy hết sức tàn còn lại công chị lên phòng mở cửa xong nhẹ nhàng để chị xuống giường, cởi giày, cởi nón, đắp mền xong mới bò qua sô-pha nằm uống trà. Giờ trà nóng hay lạnh gì nó cũng quát tuốt @ Hix sao trong phim tụi nó công nhau coi bộ lẳng mạng, nhẹ nhàng lắm mà còn nó công chị phải nói là thừa sống thiếu chết, quên cả cái lạnh của đêm Đà Lạt luôn....Mệt..giác ngủ đến vội vàng khi trên tay nó vẫn chưa kịp đặt ly trà hết nước xuống bàn. Đôi khi ồn ào như vậy cũng tốt, đôi khi khó hiểu trẻ con như với chị cũng tốt..không phải suy nghĩ nhiều về chuyện đã qua...như thế giấc ngủ sẽ đến nhanh chóng và đêm Đà Lạt sẽ bớt lạnh hơn ngay cả trong mơ.

-----oOo-----

Chương 15: Chương 14

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sáng! Bình minh thức giắt dưới cái lạnh sớm mai. Suýt tí nó đã tự buộc miệng Sài Gòn bình yên không nhĩ rồi đó. Nó xoay người trên ghế so-pha quay mặt ra phía ban-công, ánh nắng len vào phòng một cách yếu ớt nhưng cũng đủ làm hồng đôi má chị đang ngồi ngủ ngon lành trong đống mền bông. Nó đang cố nghĩ lí do sáng nào thức dậy cũng thấy chị ngồi ngủ dưới sô-pha cạnh nó, hoặc là chị sợ ma ngủ trên giường một mình không dám, hoặc vẫn về hơn tí là “chị lo nó một mình”. Lí do nào cũng hợp lí và cũng làm nó bật cười khẽ một mình.

Ở Đà Lạt, người ta có lí do để nguy biên cho cái tính lười tắm của mình. Nó cũng vậy, thiệt là lười đi tắm dưới cái trời lạnh se này nhưng mà cả ngày hôm qua lăn lê bò lếch dưới đất với chị về là gục luôn trên ghế nên giờ cảm thấy cần phải tắm. Nhìn kỹ lại chị của nó còn dơ hơn nó nhiều, áo chị lấm lem màu đất, son môi, dầu mỡ của cá viên chiên, kẹo bông, có cả mấy cánh hoa li ti vương trên cổ áo. “Vô tư thấy sợ”...Lúc đó nó quên mọi

cảm giác lạnh, nó ngấm chị, không phải ngấm chị vì chị đẹp hay ngấm tới cách nhìn nó vẫn nhìn những người con gái xinh đẹp khác những lần coffe với đám bạn đực rựa. Nó ngấm chị với cách nhìn của một thằng em đối với chị gái mình, từ nhỏ nó thường nghĩ nó không giỏi làm anh cho lắm, càng không thích uýnh lộn với thằng anh (nếu có), nó thích có một người chị... vì sao ư...đơn giản nếu có một người chị gái nó sẽ vừa được chị chia sẻ, chăm sóc bằng những điều một người chị sẽ làm với em trai mình và ngược lại khi cần nó cũng sẽ che chở cho chị những khi chị yếu đuối vì dù là chị thì chị vẫn là một phái yếu. Không thể tin được điều ước vu vơ lúc nhỏ giờ lại thành sự thật, không phải chị ruột nhưng cảm giác lúc này, tay chị nắm lấy tay nó...thực sự ấm áp như một gia đình – điều nó vẫn chưa bao giờ có kể từ lúc nó đủ lớn để cảm nhận cuộc sống...Sau đêm qua nó biết sẽ không mất nhiều thời gian nữa để nâng cấp mối quan hệ của chị và nó từ hai người xa lạ quen biết nhau trở thành chị gái và em trai. Ngày em đi...có lẽ không quá tệ như nó vẫn nghĩ vì nó sắp tìm dc “chị” ^.^

Nằm nghĩ ngợi vu vơ, thi thoảng mỉm cười khi tay chị bắt giắc siết nhẹ nhẹ tay nó. Đêm qua chơi mệt mỏi nên giờ ngủ ngon như chú mèo lười. Nó cũng mệt, nằm nghĩ về chị đã đòi nó nhắm mắt ngủ hồi nào không hay. Kệ sự đời, kệ chị ngồi ngủ dưới nền luôn, ai bêu ngủ trên giường không chịu nhảy xuống ngủ dưới đất với nó chi...ráng chịu!

Lại thức giấc, kiến bò rần rần trong bụng. Lần này thức dậy trời bớt lạnh hơn, nhìn đồng hồ cũng gần 12h trưa. Nó ngồi dậy nhìn xung quanh, đóng mền bông của chị nằm dưới nền còn chị thì chẳng thấy đâu, điện thoại cũng quăng bên cạnh nó. Kệ, nó đi tắm, thay đồ, hôm nay tắm đỡ khổ hơn vì cũng ngồi mò được cách sử dụng máy nước nóng...Tắm xong mà chị vẫn chưa thấy về, điện thoại quăng trên giường không chịu mang theo nữa lấy gì kiểm. Thôi kệ nằm chờ chị một tí rồi đi kiểm cũng được, thời tiết không được ấm áp nên nằm trong phòng cho khỏe. Nằm được một chút thì có tiếng cộc cạch mở cửa phòng, một cái đầu xinh xắn đội mũ len trắng thò vào phòng nhìn xung quanh. Chà có gì mờ ám đây nè, vào phòng mà đưa đầu vô trước thăm dò, dc làm bộ ngủ coi chị giờ trò lén lút gì không biết. Hình như thấy nó vẫn còn nằm trên ghế nên chị yên tâm rón rén xách giày bước vào phòng, trên tay chị cầm cái khung gì vuông vuông. Đi ngang chỗ nó nằm chị dừng lại ghé mặt sát vào ghế kiểm tra xem nó còn ngủ không, hơi thở chị nhẹ nhẹ phả vào mặt nó, thơm thật, người chị tỏa ra mùi hương nhẹ của nước hoa và cả mùi sương, ủa gió đã lạt nữa, phải chi ko giả ngủ nó đã ngồi bật dậy trên chị rồi. Kiểm tra nó xong chị quay lưng đi về phía tủ, sau đó xoay cái khung vuông vuông trên tay bước ra ban-

cong đứng ngấm nhìn. Nó cũng rón rén ngồi dậy xem xem chị đang say sưa ngấm cái gì mà đầu chị lắc qua lắc lại như trẻ con vậy.

Nó cứ tưởng nó đang mơ một giấc mơ đẹp thì phải, trước mắt nó là hình ảnh chị đứng ngoài ban-công, trên tay cầm một bức tranh màu chì. Nó đứng cũng ko quá gần chị nên chỉ thấy thấp thoáng hình vài cái cây, hoa và gương mặt một cô gái đang nhìn về phía xa. Ờ-hèm...chẳng lẽ chị của nó biết vẽ hay sao nhỉ...thì ra nữ hoàng nhà ta cũng có tâm hồn nghệ sĩ lắm chứ giỡn à. Nghĩ đến đây nó mỉm cười bật thành tiếng và tất nhiên chị cũng phát hiện ra nó đang đứng sau lưng, âm thầm theo dõi hết cái bí mật nhỏ xíu chị cất công cất sức giấu nó từ lúc về đến giờ. Vừa quay lại chị đã phùng mang trợn má la lên:

- AAAA! Đồ nhox con đáng ghétttttttttttt Nó bật cười thành tiếng - Haha gì mà mờ ám giấu nhox đó - Trời ơi!!! Đồ đáng ghét...tự nhiên thức chi dza - Cái gì!!! Đâu ra cái quyền không cho ngta thức dậy hử - Quyền cái đầu nhox á...huhu còn lén đứng sau lưng chị nữa...đáng ghét >.<

AAAAA Nói xong chị chạy vào phòng nhảy lên giường trùm mền lại nằm im. Không biết là xấu hổ hay giận nó nữa...người gì hành động lúc nào cũng kỳ lạ khó hiểu. Lớn rồi mà chẳng có tí nào người lớn hết, cứ như trẻ con...rất dễ thương. Nó bật cười đi lại giường ngồi kế bên khẽ kéo kéo cái mền ra, chị thì cuộn chặt trong mền nhất quyết không hé đầu ra cho nó nhìn thấy.

- Đồ đáng ghét!!! Nghỉ chơi với nhox rồi đi chỗ khác đi nha - Gì tự nhiên ghét nhox! Nhox có làm gì đâu - Thì ai bủ nhox cứ...cứ - Cứ sao?

- Cứ theo dõi chị chứ sao - Ờ cái này ngộ à. Nhox nằm im trong phòng, tự chị đứng ngoài đó trước mặt nhox nha - Nhưng mà hồi nãy sao hok chịu thức luôn đi. Tự nhiên...tự nhiên - Tự nhiên thức chứ gì...ngủ rồi sao mà biết cái bí mật của ai đó đó haha - AAA...mệt nhox quá nha...đồ đáng ghét, con nít mà ranh ma xảo quyết gian thấy sợ...chọc chọc chọc hoài!!!

- Haha thì ai bủ chị tỏ thái độ vậy chi...ai mà không chọc người đó bị khìn chắc - Nhox mới khùng đó! Đồ nhox con xạo sự Trời trời. Chưa thấy ai ngang ngược như chị, nói xấu nó một cách trắng trợn công khai hèn nhèn như vậy. Tội này xứng đáng bị chọc quê nhiều hơn mới vừa. Nó mỉm cười cầm bức tranh của chị lên tay ngồi nhận xét đủ to để chị nghe thấy.

- Chà...để xem...cây này chắc là mấy cây thông, có hoa nữa nè...hoa này

ngô hồng biết hoa gì. Kệ...rồi cái này là mặt trời đúng không ta....mặt trời nằm chỗ này cũng được. Còn cô gái này là ai...hồng lẽ là nữ hoàng nhà mình, chắc không phải, hồng lẽ vừa vẽ mà vừa xuất hiện trong tranh với lại nữ hoàng nhà mình đâu có đẹp như cô gái này...nữ hoàng xấu...xí.....”Bốp” Một cú cốc đầu mạnh tới đa ngay trên trán làm nó suýt bật ngửa té xuống giường. Hai tay nó bỏ bức tranh ra ôm lấy đầu...chưa kịp thủ thế nửa chị đã ngồi bật dậy nhảy lên người nó hai tay ra sức ngắt nhéo nó... - Nè đồ nhox con đáng ghét..cho chết luôn nè...dám chọc chị hả...đồ nhox con...!!!

- Trời ơi đau...thôi thôi xin lỗi...haha xin lỗi mà...uidaa - Xí còn cười nữa...chị ngắt cho chết lun...đồ nhox con xạo sự...

- Haha thôi ko cười nữa...đau mà...ê đừng có ngắt chỗ đó...chết người đó
- Cho chết luôn..xiiii Con giun xéo lăm cũng quần...đằng này cả thân người đè lên mình nó lại còn ngắt nhéo lấy gì nó chịu nổi, phải phản công mới được. Ngay lập tức nó chọt hai tay vào hông chị...hiệu quả tức thì, chị phì cười nhảy khỏi người nó - A...nhột mà..hihi đồ đáng ghét..cho chết nè Chị cầm cái gối nện túi bụi vào nó, gối bông nên chị đánh cỡ nào cũng hồng thâm nó. Kệ lỡ rồi chơi tới bến luôn. Nó xăn tay áo lao vào ôm lấy chị đè xuống...mặc cho chị chống cự giãy dụa nó vẫn đè được chị (mệt phờ râu lun chứ đùa à) xuống để chọt cù léc...tất nhiên chị cũng không vừa hai tay chọt lại nó... - Hihi đồ vũ phu...thả chị ra... - Thả cái gì..này hùng hổ lăm mà... - Thả ra...đồ khó ưa...uỳnh phù mỗ giờ...hihi nhột mà L - Uidaa...kiu thả sao còn cắn ngtaaaa...đau... Vậy là hai đứa giỡn làm rùm cái phòng lên...lăn lê từ trên giường tới dưới sàn, chần mền ra giường gối nằm đều vút tứ tung khắp phòng....Hix lần đầu tiên gặp nhau cũng vô tư giỡn, lần này giỡn trong phòng riêng nên hai đứa càng có điều kiện thoải mái giỡn với nhau chẳng sợ ai nhắc nhở...đau thì có đau..vui thì có vui mà mệt thì mệt bỏ hơi tai...Sức người có hạn...nó đành nằm im đầu hàng nhường phần thắng cho chị - Thôi chịu thua...mệt quá...phù phù...đó mún làm gì làm gì...nhox thở hết nổi rồi Nó nằm dài ra...chị vẫn đè lên người nó. Bảo đảm chị cũng mệt nên khi nghe câu đầu hàng của nó chị cũng lăn ra một bên nằm thở - Hihi chưa gì hết chịu thua rồi...hồng vui gì hết... - Vui cái nổi gì...chị cũng mệt mún chết còn làm bộ - Xí..đủ sức uỳnh thẳng nhox là được rồi ha... - Thôi nghỉ...đang đói mà còn giỡn kiểu này chắc đem chôn sớm quá.

- Xí! Chết lun cũng được. Ai bủ nhox con chọc chị chi - Hồng cần ai bủ...thích thì chọc thôi à - Mún bị nhéo nữa hả! Đáng ghét!!!Hihi Chị đưa

tay néo vai nó một cái, miệng thì cười khúc khích. Nó cũng hồng đờ làm gì...cười đáp lại. Nó và chị nằm im nghĩ mệt. Tự nhiên nghĩ ngày nào cũng giống như trẻ con với chị thế này thì tốt biết mấy, chị em vui vẻ với nhau...không phải lo nghĩ về cuộc sống, về những điều xô bồ ồn ào bon chen giữa dòng đời...thoải mái biết bao. Có lẽ chỉ những lúc giống thế này người ta mới quên đi tất cả những âu lo...và nhất là quên những suy nghĩ về em.

-----oOo-----

Chương 16: Chương 15

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cuộc vui nào rồi cũng tàn, nói thì nghe có vẻ to tát quá...giống cho đã rồi thì giờ hai đứa nằm im lặng nghĩ mệt. Chỉ còn tiếng xe, tiếng người, tiếng cuộc sống nhộn nhịp bên ngoài. Nó giờ bức tranh của chị ra, ký ức nó không đủ để nhớ rõ từng chi tiết, nhưng gương mặt và ánh mắt xa xăm của cô gái trong ảnh khiến nó cảm nhận điều gì đó...điều gì đó tiếc nuối và khao khát.

- Trả cho chị...chưa xong mà nhìn gì Chị giật bức tranh trong tay nó nhưng mang tiếng giật chứ chị chỉ đưa tay cầm lấy bức tranh kéo gần về phía mình thôi.

- Chị vẽ hả?

- Uhm - Vậy là sáng nay dậy chạy đi vẽ tranh - Uhm...buồn ngủ lắm luôn
- Đẹp đó - Cảm ơn nha. Nhoc con biết gì mà bày đặt nịnh - Sao không biết con nhà nòi đó nha - Là sao - Máu nghệ sĩ đầy người nè - Xí...xạo sự - Xạo đâu >.< cha nhox là họa sĩ mà.

- Thiệt hôn Chị nằm quay mặt qua nhìn nó tỏ vẻ thích thú - Thiệt....

Nó ngập ngừng - Cha nhox là họa sĩ mà - Hihi vậy cha nhox là nghệ sĩ rồi
- Ờ chắc vậy...vì là nghệ sĩ nên... - Nên gì nhox Nó bật cười... - Nghèo!

Nó mỉm cười...còn chị chắc hơi sock khi tự nhiên đang vui nó lại mang cái chữ nghèo ấy ra phá tan không khí vui vẻ đang có trong căn phòng. Tất nhiên ngay lập tức nó cảm nhận được mình vừa nói điều không nên nói...

Nó quay qua cầm bức tranh chị về gần trước mặt mỉm cười... - Đùa đó... nhưng mà chị biết vẽ hồi nào vậy - Uhm chị mới học mấy tháng hà - Mấy tháng mà vẽ đẹp vậy rồi - Khỏi cần nịnh đâu ha. Chị vẽ còn yếu lắm bị thầy dạy vẽ cốc đầu hoài - Sao cốc đầu...gì như con nít vậy - Hihi tại chị toàn vẽ linh tinh không luôn - Ồ giỏi...có tiềm năng thành nghệ sĩ rồi đó haha - Đáng ghét... Chị cười xoay người nằm ngửa lên, tay kéo bức tranh lại gần mình - Đồ nhox biết người trong hình là ai - Ờ-hèm...nhox chịu thua. Chị đi vẽ lấy cảnh ở đâu nhox còn không biết lấy gì biết nhân vật là ai - Xí...đồ khờ. Hồng thấy mặt giống chị hả - Cái gì...chị vẽ mà giống chị chi. Đừng nói với nhox là chị tự vẽ mình à nha - Chứ sao. Thấy chị vẽ mình đẹp hông Hix chưa thấy họa sĩ nào tự vẽ mình như chị hết....nếu có chắc tại nó chưa biết họa sĩ đó là ai.

- Trời đất! Rồi nãy giờ chị đi đâu vẽ đó - Chị ngồi ngoài bờ hồ nè... - Rồi sao hồng thấy cái hồ đâu hết vậy - Hihi chị đâu có vẽ cái hồ...chị chỉ vẽ hình ảnh chị nghĩ ra thôi - Ờ...vậy thôi ta ở phòng vẽ luôn đi bày đặt chạy ra hồ ngồi vẽ chi cho mệt người.

- Kệ chị nha. Chị thích rồi sao - Thì hồng sao. Chưa thấy ai như chị..chạy ra hồ ngồi vẽ đã đòi vẽ cảnh đâu đâu...lại còn lấy mình ra làm nhân vật chính nữa - Hihi...tại chị thích mà Nó im lặng cười...nhìn thẳng vào bức tranh, nét vẽ tuy còn khá lung tung nhưng vẫn có thể phân biệt đâu là cây đâu là người đâu là hoa.

- Haizz...vẽ thì cũng đẹp...vậy mà bày đặt giấu giấu chị không biết - Tại chị chưa vẽ xong mà - Chưa vẽ xong sao chạy về đây chi - Chị sợ nhox dậy hồng thấy chị nên chị mới về nè - Trời sao chị biết nhox thức giờ này mà về - Ai biết đâu đoán thôi - Chứ không phải đói bụng chạy về bắt nhox dẫn đi ăn hả Chị cười quay qua néo nhẹ vào vai nó - Uýnh nhox chết giờ! Làm như chị là heo ham ăn như nhox không bằng - Ừ...đ đoán thôi người ơi - Đáng ghét!

- Ủa mà chị bộ chị tính làm họa sĩ thiệt hả?

- Hồng có.

- Chứ sao tự nhiên học vẽ chi?

- Vì...vì... - Vì gì mà khó nói dữ?

- Vì hồi trước chị coi cái phim đó đó rồi thấy nhỏ vai chính vừa xinh đẹp

vừa biết vẽ...

-Ồ hiểu nên thích vẽ chứ gì - Hihi đúng rồi. Tại chị xinh đẹp rồi nên chị nghĩ chị phải học vẽ mới có được người yêu đẹp trai như nhỏ đó - Trời đất!

Nó muốn á khẩu với câu trả lời chẳng biết là đùa hay ngây ngô của chị nữa.

- Có vụ tại chị xinh đẹp rồi nửa hả - Tất nhiên!

Chị ngênh mắt chăm chú nhìn vào bức tranh, miệng trả lời với gương mặt tỉnh rụi đúng với hai từ tất nhiên...ừ sự thật hiển nhiên là chị xinh mà.

- Cứ cho là chị xinh đi nhưng làm cái khác cũng có người iu vậy mắc gì cứ phải biết vẽ?

- Uhm chị cũng có suy nghĩ vấn đề này rồi. Nhưng mà nghĩ nhiều chị nhức đầu lắm. Chị thích có người iu như vậy, chị thích giống nhỏ đó...chị thích cái phim đó - Phim gì mà chị cuồng dữ vậy trời?

- Bí mật. Mai mốt chị cho nhox coi chung với chị - Ờo có bộ phim thôi cũng bí mật.

- Chứ sao. Phim của chị mà - Gì phim của chị?

- Hihi quên! Phim của chị thích.

Hình như tự chị chưa hài lòng với câu trả lời của mình, ngay lập tức chị nói tiếp luôn - Nhưng nhất định nó sẽ là phim của chị - Chưa hiểu lắm?

- Uhm. Chị sẽ làm nó thành phim của chị - Hix càng lúc càng rồi rồi đó nghen. Làm thành phim của chị là sao..sao làm được cô hai. Bộ tính làm đạo diễn đạo phim của người ta hả?

- Hồng phải! Mà chị sẽ làm nó thành của chị - Nghĩa là sao - Trời ơi ngốc quá nha nhox khùng. Thì ý chị nó sẽ là câu chuyện của chị đó - ...Ồ...theo nhox hiểu...thì chị tính đưa phim thành thật - Uhm Nó im lặng...không phải im lặng vì tính cách thường ngày của nó mà im lặng vì nó đang ráng nhin cười. Nếu không phải là nó mà là ai khác cũng vậy, bảo đảm sẽ phì cười với câu trả lời rất thẳng cộng với gương mặt nghiêm túc của chị.

- Bộ chị tính làm thiệt hả?

- Thiệt - Nghiêm túc?

- Uhm!

Nó thôi cười. Chị nói nghiêm túc thì nghĩa là chị sẽ làm, có thể đó là điều ngư ngư mơ mộng, nhưng nếu là nghiêm túc thì ý định của chị không buồn cười chút nào. Chị quay qua nhìn nó - Bộ nhox hông tin chị làm được hả - Không phải không tin. Mà thấy nó sao sao ấy - Mơ mộng đúng hông?

- Uhm - Chị biết mà. Phong cũng nói giống nhox vậy. Hắn còn cười ầm lên khi nghe chị nói vậy nửa đó. Bực mình dễ sợ.

- Ờ ờ...(nó cũng suýt cười chứ giỡn à) - Kệ! Chị thích chị sẽ làm. Nhox biết không! Chị thích làm những gì người ta nói không thể với lại... - Sao?

- Với lại chị không thích cái kết của phim đó. Chị muốn làm cái kết khác.

- Uhm nhox hiểu! Nhưng mà vì một phim mà chị tính thay đổi cuộc sống của mình sao?

- Hihi nhox khờ! Làm điều chị thích mới là chị đúng không nè ^ ^ Chị cười cốc nhẹ lên đầu nó. Tất nhiên câu trả lời đơn giản của chị rất thuyết phục khiến nó không còn nghi ngờ gì về ý định có vẻ mơ mộng và mạo hiểm của chị. Ừ nhỉ cuộc sống xô bồ lắm, người ta chạy theo guồng quay hối hả của đồng tiền, danh vọng...mấy ai dừng lại và nghĩ rằng nên làm theo những điều mình thích, hay đơn giản là dám sống vài phút nào đó trong mơ mộng hay không?...Chỉ một chút thôi nhé vì giữa mơ mộng và thực tế cuộc sống rất khác nhau cũng như đời có thể là phim nhưng phim chưa chắc sẽ là đời. Nhưng với chị thì khác, có lẽ chị nhất quyết muốn biến điều không thể thành có thể, về một bộ phim trở thành cuộc sống thật. Khó tin và viễn vông nhưng chẳng có gì sai cả, đó là chị kia mà haha.

- Bộ lúc nào chị cũng suy nghĩ mơ mộng như vậy hả?

Nó mỉm cười hỏi chị, tất nhiên nó vẫn sợ câu hỏi của nó làm chị buồn và giận nó. Nhưng không... - Uhm. Nhox biết không. Chỉ khi nào chị suy nghĩ mơ mộng như vậy chị mới cảm thấy thoải mái hông bị đau đầu đó nhox. Đi làm mệt lắm lúc nào cũng phải suy nghĩ, tính toán hết...nhiều lúc chị mệt mỗi tới stress luôn...Hix nên lúc nào hông phải làm việc chị muốn

mình mơ mộng nè, suy nghĩ linh tinh, làm điều chị thích như vậy chị mới vui vẻ nè, làm việc mới tốt hơn nè.

- Nhox hiểu rồi! Hèn gì chị thích làm con nít!

- Hihi đúng rồi! Làm con nít mới vui đúng không nhox?

- Uhm...tất nhiên!

Nó và chị im lặng. Nói linh tinh nãy giờ cũng nhiều...cũng chẳng cần phải suy nghĩ gì nhiều nữa. Mỗi người chọn cho mình cách để sống vui vẻ , cách để thư giãn sau mỗi giờ làm việc mệt mỏi, áp lực...và chị chọn cho mình cách mơ mộng, làm những điều người khác cho là không bình thường để tìm niềm vui. Nó chưa biết công việc của chị là gì, nhưng có lẽ dù công việc gì người ta cũng mang rất nhiều áp lực và trách nhiệm. Có lẽ nó nên học theo chị, học một chút mơ mộng, một chút cách sống trên mây như những bộ phim, những câu chuyện trong tiểu thuyết để tìm niềm vui sau những giờ học tập làm việc mệt mỏi.

Nó với chị cứ nằm như vậy sau khi nói chuyện đã đời, mỗi cả miệng. Chợt giật mình rằng hình như nó đã khác trước rất nhiều. Giờ đây nó đã biết tám chuyện nhiều hơn với người khác, ừ thì ai rồi cũng phải khác mà...nhưng cũng phải công nhận chỉ có chị là người làm cho nó nói chuyện một cách thoải mái như vậy. Điều mà ngay cả em cũng chưa bao giờ làm được. Phải nói là với em...hai đứa đứa nào cũng im im, lạnh lạnh như vậy mới đúng là cặp đôi suýt hoàn hảo chứ. Chỉ là suýt thôi nhé vì...hai đứa đâu còn là của nhau nữa đâu J

-----oOo-----

Chương 17: Chương 16

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đói bụng nhưng nhờ giỡn với tám chuyện mệt nên hai đứa nằm lăn ra ngủ ngon lành ngay trên nền sàn luôn chẳng thèm bò lên giường, xung quanh mền gối cả mấy cái áo bông của chị nằm lung tung khắp phòng. Nó thức dậy bởi hơi thở nhẹ nhẹ phả vào mũi, thơm mùi son, mùi con gái...cảm giác bình yên lắm, thoải mái lắm giữa cái tiết trời se se, cơn nắng nhẹ chiếu vào phòng. Nó đứng dậy vươn vai, gần chiều tối rồi mà cảm giác cứ

như buổi sớm mai. Khi tâm trạng con người ta nhẹ nhàng thoải mái thì lúc nào mà chẳng phải bình minh. Nó quay mặt nhìn chị nằm ngủ ngon lành dưới sàn mỉm cười, đôi khi có một ai đó thân thiết kề bên ngay lúc ta đau nhất...đó là điều may mắn và ta sẽ đi qua nỗi đau một cách nhẹ nhàng, dịu dàng hơn.

Nó lại đi vệ sinh cá nhân, xong đánh thức chị dậy để đi ăn, cả ngày có ăn uống gì đâu. Vừa thức dậy chị đã phụng phịu cái mặt vì bị phá giấc ngủ ngon và cũng vì đói bụng. Hôm nay nó đưa chị đi ra quán ăn nhỏ nằm nép mình dưới con dốc. Quán ăn tuy nhỏ nhưng khá sạch sẽ, nó chẳng biết quán ăn này đâu, chỉ là xách xe chở chị chạy vòng vòng, thấy cái biển gỗ nên ghé đại vào thôi. Hai đứa gọi món, quán nhỏ nhưng thực đơn khá phong phú và tất nhiên nó im lặng để chị chọn món...muốn chọn nó cũng chẳng được chị cho quyền chọn. Ăn uống no nê, chị lại đòi nó chở đi vòng quanh hồ, mua vài xâu cá viên chiên, vài củ khoai nướng rồi lại đưa xe đi đến Đà Lạt Night, quán cafe mà nó trót yêu ngay trong lần thứ 2 được đến Đà Lạt. Lần trước là lúc còn nhỏ theo đoàn tham quan của trường mẹ nó dạy, lần này thì đặc biệt hơn...đặc biệt hơn rất nhiều....có lẽ đặc biệt nhờ phát hiện cafe này hay sao nhỉ J.

Gọi một ly cafe cho riêng nó, một ly cafe kem dành cho chị, nó và chị lại trò chuyện những câu chuyện không đầu không đuôi, chẳng đặc biệt cũng chẳng liên quan gì nhau, vậy mà mãi đến khi sương xuống ướt khung cửa kính, tiếng nhạc nhỏ hơn, tiếng trò chuyện xung quanh thưa thớt hơn nó mới đứng dậy chở chị trở về phòng...Vậy là ở lại Đà Lạt cũng khá lâu rồi đó nhỉ, đã bắt đầu nhớ SG, tất nhiên nó vẫn chưa dám nói với chị vì lí do chị bắt nó ở lại là chờ SG đưa em đi kia mà.

- Nhoc ngủ chưa?

- Chưa...sao chị không ngủ đi - Hồi sáng ngủ nhiều quá trời tự nhiên chị ngủ hồng được - Uhm vậy qua đây ngồi chơi nè - Chỗ đó lạnh hông?

- Cũng lạnh. Đem mền xuống đây - Uhm Chị mỉm cười đứng dậy ôm theo đồng mền bông chạy lại ghé chỗ nó ngồi uống trà.

- Sao nhox hồng lên giường ngủ?

- Ừ chưa buồn ngủ - Xí! Có thấy đêm nào nhox ngủ trên giường đâu - Cũng hồng biết nữa, kệ ngủ đâu cũng được quen rồi mà - Khó hiểu - Khó hiểu là chị kìa - Sao khó hiểu - Thì sáng nào ngủ đây chị cũng ngồi ngủ kế

bên chứ sao - Cái đó tại... - Tại gì?

- Tại...kệ chị. Nhox con hỏi làm gì. Nhiều chuyện!

- Trời đất!

- Hihi Chị giặt ly trà trên tay nó uống một hơi hết sạch...nhăn mặt vì đắng rồi cuộn mình vào chăn dựa đầu lên vai nó. Trời lạnh, nó cũng lười nói chuyện nên mặc chị muốn làm gì làm, rót thêm trà ra ly đưa mắt nhìn ra bên ngoài. Có thể thấy rõ những hạt mưa phùn bên ngọn đèn đường, có thể thấy rõ bóng cây nghiêng nghiêng phía xa. Nó cứ nghĩ ngày em đi chắc nó sẽ đau như thế nào khác kia chứ không phải như thế này, nó cứ nghĩ mọi chuyện sẽ đau theo kiểu nào đó chứ không phải im lặng như bây giờ, có cảm giác nhẹ nhàng...se se nào đó trong lòng...hay vì nó chưa biết phải đau như thế nào chẳng...Nó im lặng...cũng gần 1h đêm, vai nó càng lúc càng nặng vì cả thân người chị ngủ nằm hẳn lên một bên vai nó. Khẽ kéo chị nghiêng hoàn toàn lên ngực nó để chị nằm thoải mái, nó tiếp tục dòng suy nghĩ riêng mình. Chợt tiếng điện thoại reo nho nhỏ vang lên. Nó bắt máy, là Hân.

- Alo Hân nè!

- Ờ ờ!

- Nói chuyện gì thấy ghét vậy - Ờ có gì ko - Ngủ chưa?

- Ờ chưa?

- Vậy...vậy ra trạm xe đón Hân đi - Là sao - Mệt quá. Sắp tới trạm xe rồi nè. Ra đón Hân nhen - Nhưng mà sao... Chưa gì đã cúp máy, nó còn chưa kịp hiểu vấn đề nữa mà trời @@. Tự nhiên đầu chạy lên đây nửa đêm nửa hôm chi không biết nữa...Nói vậy thì nói nó cũng khẽ đặt chị nhẹ nhàng xuống ghế, lấy gối chèn vào dưới đầu chị, kéo mền đắp lên người chị rồi mặc áo khoác đi xuống quây tiếp tân. Vẫn là cô bạn tiếp tân hôm trước nó xuống xin thêm mền.

- Có chuyện gì không anh Nhỏ đứng dậy tay dụi dụi mắt cho tỉnh ngủ khi thấy nó lui cui dắt xe máy ra ngoài.

- À anh chạy ra trạm xe rước đưa bạn mới lên - Dạ sao bạn anh lên khuya vậy ạ?

- Anh cũng không biết.
- Anh biết đường đi chưa?
- Ừ anh biết rồi. Cảm ơn em.

Nó đẩy xe xuống dưới đường rồi mới đề máy, tiếng xe làm anh bảo vệ ngồi ngoài cổng cũng giật mình thức dậy. Nó đưa xe chạy chậm chậm trên đường, giờ này đường vắng nhưng không đến nỗi thiếu bóng người qua lại nhất là khi những chuyến xe đêm đang và đang chuẩn bị về đến. Nó dừng xe ở một góc đường phía ngoài trạm xe. Những người khách đang lục đục lên xe chuẩn bị cho hành trình trong đêm về SG, nó đứng bên đường nhìn như một người lữ khách phương xa, đưa ánh mắt chăm chú nhìn vào dòng chữ Tp.HCM trên thân xe...giá mà nó đang ngồi trên chuyến xe ấy để về SG thật nhanh thật nhanh nhỉ.

Xe lăn bánh, khuất sau dãy phố, khuất sâu vào màn đêm...dưới những ngọn đèn đường mọi thứ bỗng trở nên buồn đến lạ lùng. Rồi chuyến xe khác cũng chậm chậm ngừng lại, những người xe ôm chạy đến vây lấy cánh cửa xe để chọn cho mình người khách để mời gọi. Biết rằng nhà xe sẽ vẫn có xe đưa đón khách tận nơi nhưng họ vẫn cố bám lấy như tìm chút hy vọng nào đó trong đêm, âu cũng là mưu sinh cả mà. Nó không phải xe ôm nên được quyền đứng phía xa đưa mắt tìm nhỏ Hân trong dòng người xuống xe. Không khó để nhận ra dáng người cao cao của nhỏ, cố gắng chen khỏi dòng người nhỏ đưa mắt tìm nó. Hơi khó để nhận ra nó giữa đêm đen phía bên đây đường. Nó đưa tay vẫy chứ không buồn lên tiếng gọi, nhỏ Hân cũng nhìn thấy nó vẫy nên xách giỏ bước sang bên đường mặt mày lộ vẻ mệt mỏi sau chặn đường dài. Tháo tai nghe ra, bước đến gần nó, nhỏ xuýt xoa - Trời lạnh quá chừng..phù phù..ra lâu chưa?

- Mới ra thôi. Bộ hồng đem áo ấm theo hả - Kiểm được vé là đi liền quên mất tiêu đem áo ấm.

- Tự nhiên lên đây chi vậy - Mệt quá. Tính đứng đây tới sáng luôn hả - Ờ ờ...quên. Lên xe đi - Uhm - À mà nè - Gì?

- Mặc vô đi. Biết trên này lạnh mà mặc đồ gì móc tanh vậy...rủi bệnh rồi sao Nó cỡi áo khoác của mình đưa cho nhỏ. Cái tạt mặc đồ mỏng vẫn không chịu bỏ, đi lên Đà Lạt mà mặc cái áo trong đêm cũng đủ nhìn thấy rõ cả màu áo bên trong của nhỏ hèn gì nhìn mặt xanh xao, mệt mỏi vì trời lạnh đúng rồi - Hồng chết đâu mà lo Nhỏ nghênh mặt cầm áo mặc vào rồi

leo lên xe ngồi.

- Ừ bệnh rồi than đi - Bệnh vẫn khỏe hơn M nhiều. Khỏi lo ha.

- Ko cho lo thì thôi... Nó đề máy cho xe chạy đi. Nhỏ ngồi lấy tay vịn hờ lên vai nó, chợt nhỏ thăm thì - Lạnh hông?

- Lạnh!

- Vậy sao bày đặt ga-lăng đưa áo chi - Ờ...ờ - Nè - Gì nữa - Làm gì khó chịu vậy - Đâu có... - Chứ sao nói chuyện trống không vậy - Quen rồi mà.

- Đáng ghét!...

Nhỏ hồng thêm vịn tay lên vai nó nữa, lấy tay khoanh trước ngực - Ấm ghê!

- Sao - Hân nói áo ấm ghê - Ờ áo Hân mua bữa trước đó - Biết rồi! Bữa giờ vẫn mặc áo này hả - Ờ! Thì được có cái áo đó thôi đó - Cái khăn choàng đâu - Quảng ở nhà rồi - Sao hồng đeo vào - Gọi gấp quá mặc cái áo đi cho nhanh mà - Tưởng hồng thích đeo - Là sao - Thôi hồng có gì... Nó im lặng đưa xe chạy vòng về phía khách sạn, vừa dừng xe lại nhỏ Hân lại ghé mặt nói nhỏ vào tai nó - Nè - Gì nữa?

- Hân đói bụng - Ủa trên xe chưa ăn gì hả - Uhm nãy xe ghé quán ăn mà Hân ngủ quên - Ờ vậy giờ sao?

- Kiếm gì ăn đi - Hix giờ biết còn ai bán gì không mà đòi ăn?

- Chứ giờ sao?

- Ờ...thôi kệ để chạy vòng vòng kiếm gì mua cho ăn. Lên phòng trước đi.

- Không!

Nhỏ bầu nhẹ vào vai nó - Chứ sao - Chờ Hân đi với - Không mệt hả - Mệt nhưng chưa muốn lên phòng!

- Ờ ờ sao cũng được. Đi thì đi.

Nó gật đầu nói vọng vào trong với anh bảo vệ đang đứng dậy đi chạy đến giúp nó dắt xe vào - Anh ngồi đi em chở bạn em kiếm gì ăn đã Nó quay xe

trở ra chậm chậm cho xe chạy vòng ngược trở vào chợ, trời khuya thế này hy vọng trong chợ vẫn còn ai đó mở hàng quán bán gì đó ăn được. Sau lưng nhỏ Hân ngồi sát vào nó hơn, cảm giác là vậy...Nó chạy vòng vèo khắp mấy con đường trong chợ...chẳng còn ai bán gì để ăn được, tất cả đều vắng vẻ, thì thoảng lăm mới có vài người qua lại trên đường. Trời thương, nó phát hiện một quán vẫn còn sáng đèn, hình như là quán nhậu thì phải, kệ cho xe vào có gì ăn đó vậy. Đúng là quán nhậu, trong quán vẫn có vài người khách tụm lại vào nhau nhậu nhẹt. Anh phục vụ chạy đến dắt xe nó lên lề, kéo một cái bàn ra gần sát mép đường mời hai đứa nó ngồi.

- Giờ còn gì ăn không anh?

- Dạ còn. Anh chị cứ gọi thoải mái Phục vụ vừa nói vừa vạch menu ra đưa cho nó.

- Hân ăn gì kêu đi!

Nó đưa menu qua cho nhỏ Hân, còn mình thì áp vội tay vào bình trà nóng phục vụ vừa đặt lên bàn.

- M ăn gì?

- Ừ gì cũng được, Hân gọi đi - Uhm.

Nhỏ cặm cùi chọn món, la đói bụng mà toàn gọi mấy món ăn vào chẳng thấy no tí nào, toàn là đồ ăn để nhậu. Mà cũng đúng, đây là quán nhậu mà, nhưng được cái bù lại là số lượng món ăn cũng nhiều nên hai đứa ăn chắc cũng no.

- M uống gì không...bia hay rượu - Thôi cho xin đi....đâu có biết nhậu - Hihi hỏi chơi thôi. Anh cho tụi em hai chai sữa nha - Có ngay!

Anh phục vụ vui vẻ cầm menu quay đi. Nhỏ Hân ngồi thẳng người dậy cời áo khoác bỏ sang ghế bên cạnh.

- Sao vậy?

- Cởi ra cho mát - Trời đất! Mới than lạnh mà - Giờ hết lạnh rồi - Thôi đi cô. Mặc áo vào đi, mặt tái mét kìa - Kệ Hân... - Bệnh cho biết - Uhm.

- Mà sao tự nhiên chạy lên đây chi giữa đêm hôm vậy hả?

- Thích thì lên. Ý kiến gì hôn - Ờ thì lên chi cực khổ - Lên chơi mà cực khổ gì - Ờ ờ!

Nhỏ im lặng tay xoay xoay bình trà nóng. Nó cũng không hỏi nhiều nữa vì có hỏi nhỏ cũng có chịu trả lời đâu. Được một chút thì món ăn bắt đầu được dọn ra, nóng nghi ngút khói, mùi thức ăn bốc lên giữa cái lạnh tái người làm người ta cảm giác thèm ăn nhiều hơn nữa.

- Có đồ ăn rồi nè. Ăn đi rồi về ngủ - Từ từ. Làm gì gấp ngủ dữ vậy?

- Ờ thì sợ Hân mệt thôi - Khỏi lo đâu ha. Khỏe hơn M nhiều - Ờ ờ - Nè ăn đi!

Nhỏ gấp đồ ăn vào chén nó.

- Thôi dc rồi Hân ăn đi M tự gấp dc mà - Biết rồi! Nói nhiều @@ Nói nhiều cũng bị la nói ít cũng bị ghét...riết chẳng biết làm sao cho vừa ý cô nàng này nữa. Thôi ăn cho đỡ mệt óc. Đồ ăn nhiều nên hai đứa mất cả tiếng đồng hồ vừa ăn vừa nghỉ nói chuyện vu vơ mới xong. Trời khuya, quán cũng còn bàn nó và một bàn nữa, gần 3h sáng...ăn no, cũng đến lúc về phòng rồi chứ nhỉ.

- Nè!

- Gì!

- No chưa?

- Muốn gì nói gì - Thì ăn xong rồi về phòng ngủ. Bộ hông mệt hả - Hết mệt rồi. Làm gì cứ đòi về phòng hoài vậy?

- Thì giữa khuya rồi không về nghỉ chứ đòi đi đâu nữa?

- Chạy ra hồ chơi đi - Trời đất. Thôi giờ ra hồ làm gì? Mai đi - Nhưng Hân chưa muốn về phòng - Gì kỳ vậy?

- Không biết. Đi ra hồ chơi nha...đi đi!

Không biết học ở đâu ra cái chiêu nhõng nhẽo nữa, cầm tay nó lắc lắc bắt chước y chan bà cô đang ngủ ở phòng kia, chẳng thấy giống nhỏ Hân thường ngày gắt gỏng với nó bao giờ.

- Ờ ờ...thì đi - Hihi!

Nhỏ cười đứng dậy đi ra xe trước. Nó tính tiền xong cũng đi theo dẫn xe ra chạy về phía hồ. Trời tối lại lạ đường nên nó chạy xe rất chậm, vậy mà vẫn không tránh được những cơn gió đêm thổi lùa vào, không áo lạnh, trời lại lấm tấm những hạt mưa phùn, mai bảo đảm sẽ có hai đứa lăn ra bệnh cho coi, mà chắc chỉ mình nó bệnh, nhỏ có mặc áo ấm kia mà >.<.

-----oOo-----

Chương 18: Chương 17

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chạy xe gần tới hồ thì vai nó nặng nặng, nhìn qua gương chiếu hậu, nhỏ ngủ mất đất rồi thì phải...khô thiệt, mệt thì cứ nói bày đặt ngang bướng chi không biết. Chẳng biết làm gì, nó đành cho xe chạy đánh một vòng quanh hồ để quay trở về khách sạn. Chợt có tiếng điện thoại reo, nó dừng xe móc điện thoại ra, vừa bắt máy đã nghe tiếng thì thầm như con nít - Nhox ơi!

- Uh nhox nghe nè.

- Nhox đâu rồi?

- Uhm nhox đang ngoài đường.

- Tự nhiên bỏ chị ở phòng có một mình dạ..nhox đi đâu...nhox về nhanh đi - Uhm nhox về liền nè. Sao chị không ngủ tiếp đi - Hix...không chị chờ nhox về rồi ngủ. Nhox về nhanh nhanh nha - Rồi về liền. Có bất ngờ cho chị nè - Gì dạ?

- Chút biết.

- Uhm...nhox về nhanh nha.

- Ờ ờ

Nó siết ga tăng tốc về mặc cho chạy nhanh thì người nó nổi cả gai ốc, lạnh run...sau lưng nhỏ Hân hình như cũng tỉnh giấc nhưng vẫn im lặng mặc nó làm gì thì làm, chắc nhỏ mệt mỏi lắm rồi. Về đến khách sạn nó dắt xe vào

kéo nhỏ Hân đi nhanh lên phòng. Nó cũng chẳng hiểu sao nó lại vội về khách sạn như vậy nữa, nhưng mà không đi nhanh chậm chậm tí nữa chắc lật xe vì lạnh :s. Nó bước vào phòng, nhỏ Hân chen lên - Hân rửa mặt cái!

- Ừ Nó treo chìa khóa lên phòng đưa mắt tìm chị, chẳng thấy đâu... - Chị ơi!...nhox về rồi nè!

Không thấy trả lời. Quái! Giờ này đi đâu mất rồi nhỉ. Nó nhẹ nhàng đi tìm, phòng không rộng nhưng thiếu ánh sáng nên cũng mất vài giây nó mới tìm ra chị. Thì ra nữ hoàng nhà mình đang ngồi sát mép giường phía cửa sổ, người cuộn trong đồng mền mắt nhắm nghiền. Bó tay, ngủ luôn đi không chịu bày đặt chờ chờ chị không biết. Nó đến ngồi cạnh chị khẽ đỡ chị nằm xuống giường chứ để chị ngồi ngủ thế này mỗi lưng chết. Vừa nằm xuống chị đã nũng nịu kéo tay nó nằm xuống bên cạnh mắt vẫn nhắm.

- Nhox đi đâu vậy? Chị thức dậy tìm hoài hông thấy - Sao không ngủ luôn đi! Tìm nhox chị - Chị sợ ngủ một mình ở chỗ lạ - Ừa vậy ở nhà chị ngủ với ai - Ngủ một mình! Nhưng đi chỗ lạ chị sợ lắm Ra là vì lí do này nên sáng nào thức dậy nó cũng thấy chị ngồi ngủ cạnh nó.

- Uhm thôi nhox về rồi đừng lo - Nhox đi đâu giữa đêm vậy?

- À nhox đi rước khách quý Nó vẫn nhẹ nhàng trả lời chị, hai đứa nằm cạnh chụm đầu vào nhau, cảnh này giống như hồi xưa nó ngủ nhà nhỏ bạn thân, hai đứa vẫn thường nằm trên giường chụm đầu vào nhau để ôn bài, thi thoảng chơi xếp hạc giấy, xếp sao. Có lúc mẹ nhỏ bắt gặp thì chọc vài câu chứ chẳng cấm cản gì...nói chung từ nhỏ nó chơi với bạn bè nhất là bạn khác giới chẳng hiểu vì sao luôn có sự ưu ái từ phụ huynh bên kia, nhỏ có thể bị ba mẹ nhỏ cấm chơi thân hay gần gũi với những đứa con trai khác nhưng với nó thì rất thoải mái. (Hy vọng thoải mái hông phải vì họ nghĩ nó bị gay @@). Mỗi nói chuyện với chị nó quên mất trong phòng còn có nhỏ Hân. Quay lưng lại suýt đứng tim vì nhỏ Hân đang đứng lù lù sau lưng, chẳng nhìn rõ mặt nhỏ, chỉ thấp thoáng ánh mắt dưới ngọn đèn ngủ loe loét của phòng. Nó cười búng mũi chị - Nè...nè dậy đi coi ai lên chơi nè - Ai vậy?

Chị khẽ nhướn đôi mắt mê ngủ lên nhìn về phía nó chỉ - A...Bé Hân!

Chị ngồi bật dậy, xui cho nó là mặt nó đang kề sát mặt chị thành ra nó lãnh nguyên cái đầu chị vào môi - Ayda!!!

Nó ôm miệng nằm bật ngửa ra giường. Hix còn cái người gây hậu quả nghiêm trọng cho nó thì đâu có thèm để ý, chị phì cười nhìn nó rồi nhảy xuống giường chạy lại nắm tay nhỏ Hân. Hai chị em làm như xa nhau mấy chục năm trời vậy, tay bắt miệng hun thắm thiết, bỏ mặt thẳng nó nằm ôm miệng một mình dưới giường. Thôi xong, có nhỏ Hân lên nó thành người đứng mất tiêu, không ai thèm để ý tới nó luôn. Nói chung là chỉ có mình chị là nói luyên thuyên, hỏi lung tung chứ nhỏ Hân có kịp trả lời câu nào đâu. Thân phận bị bỏ rơi, nó cũng hồng thêm để ý hai cô nàng nói chuyện nữa, nằm lẩn ra một góc kéo cái mền trùm lại, tay xuýt xoa cái mỗ vừa bị thương, sáng dậy bảo đảm sung một cục cho coi @@.

Sáng! Chẳng biết đêm qua hai người kia nói chuyện đến lúc nào mà ngồi chờ mãi chưa chịu dậy, nó ngồi uống gần hai bình trà từ sáng đến giờ bụng đói cồn cào, không lẽ giờ nằm lẩn ra ngủ tiếp. Ờn trời, cuối cùng nhỏ Hân cũng chịu dậy. Nhỏ chui khỏi mền đứng dậy vươn vai, bảo đảm không phải nó mà thằng con trai nào khác ngồi đó cũng phải sặc nước trà. Mền ời đêm qua ngủ nên chẳng biết gì, trời Đà Lạt lạnh thế này mà nhỏ vẫn mặc đồ mỏng tanh đi ngủ, quần ngủ mỏng, áo mỏng nhìn thấy tận cả bên trong. Hix nó đứng hình cả buổi trời, con gái gì có con trai trong phòng mà tự nhiên thấy sợ, mặc cho cái mặt nó đứng hình nhìn nhỏ cũng hồng tở ra quan tâm gì tới nó, vô tư vươn vai, vặn người làm đủ thứ động tác cứ như muốn trêu tức nó ấy. Xong xuôi nhỏ đi thẳng vào WC để vệ sinh cá nhân. Người chứ đâu phải thánh đâu mà không nóng trong người, nó đành uống nước trà để quên đi vụ hồi nãy.

Vệ sinh cá nhân xong, cũng may lần này chịu mặc đồ giống bao người lên Đà Lạt, giờ mà ở SG chắc gì nhỏ chịu ra đường với bộ quần áo kín mít ẩm áp thế này. Nó chạy xe vòng xuống bờ hồ, ghé vào quán cà phê sát đường, chọn một chỗ ngồi cao nhất để có thể nhìn rõ về phía dưới đường cũng như bờ hồ để ăn sáng. Còn chị của nó hôm qua thức khuya nên hôm nay làm cách nào cũng không lôi dậy được, cứ cuộn trong mền bông đuổi hai đứa nó đi ăn. Nó chọn cho mình món bò bit-tết và một ly cà phê nóng, còn nhỏ Hân thì trứng ốp-là và một ly sữa nóng, cũng chẳng nói gì, thi thoảng trò chuyện, ngắm cảnh, chủ yếu là nhỏ Hân hỏi han nó tình hình mấy hôm nay thế nào, đi chơi với chị những đâu, còn nó chỉ ậm ừ cho có. Kể ra nhỏ cũng chịu khó thật, nói chuyện với tên lúc nào cũng cụt ngùn ừ ừ mà không tỏ ra chán hay bức tức gì cả, cứ như nhỏ đã quen và thích cách nói chuyện với nó như vậy rồi.

Nắng cũng đã lên, nắng nhẹ thôi vì Đà Lạt mấy hôm nay chẳng hôm nào

nhìn thấy rõ mặt trời cả. Nó cũng giật mình chẳng hay rằng đã giáng sinh tự lúc nào, mãi mê rong chơi, mãi mê với thế giới riêng của mình, cũng quên mất ngày tháng vẫn qua đi, giáng sinh đã rời xa thành phố tự lúc nào, năm mới cũng đang đến bao giờ cứ như chẳng hề liên quan đến nó vậy. Cuộc sống bên dưới đường vẫn tiếp diễn, vòng quay thời gian chưa bao giờ ngừng, nó như một kẻ lảng du đứng bên đường nhìn dòng người, nhìn cuộc sống chuyển động trước mắt một cách thờ ơ mặc dù nó nhìn thấy rất rõ mọi thứ...mắt nó nhìn đây nhưng lòng lại nhìn về hướng khác phía ấy có rất nhiều lời hẹn ước, có rất nhiều dự định cho ngày giáng sinh, cho cả năm mới sẽ đến của em và nó ở nơi này, thành phố hoa ngọt ngào hương sắc của lúa đôi...và tất cả những dự định ấy đã chẳng bao giờ xảy ra, mãi mãi chỉ là dự định, là hình ảnh vội vàng mà nó và em hồn nhiên vẽ lên để rồi nằm lại đó trong đầu mỗi đứa. Hụt hẫng, đau khổ hay tiếc nuối bây giờ cũng chẳng là gì cả vì mọi thứ đã ở nơi nó ở. Em giờ này đang ở đâu đó phía bên kia bán cầu, nó thì vẫn ngồi đây với ly caffe đắng, với một cô bạn trước mặt im lặng nhìn dòng người đi đi lại lại. Nó bật cười khi một cơn gió lùa qua, lạnh buốt, có lẽ không quá lạnh, chắc là có là có gì đó lạnh từ bên trong nên lồng ngực cảm thấy nhói mà thôi. Bắt được nụ cười vô thức của nó nhỏ Hân tròn xoe mắt... - Nè nè! Đang nghĩ gì mà cười vậy?

- Ồ...nghĩ linh tinh à - Nghĩ gì nói nghe coi?

- Không nghĩ gì cũng cười được vậy - Nhưng mà nhìn M cười lạ lắm. Ghê ghê sao đó - Bộ cười xấu lắm sao la ghê?

- Không phải. Tại Hân thấy M cười...nói sao giờ...hix nói chung là thấy sợ sợ - Sợ cái gì? Cười chứ có ăn thịt Hân đâu lo. Mà có cái cười thôi nghiêm trọng dữ - Tùy thôi! Mấy người tự nhiên ngồi cười một mình thì một là điên, hai là có chuyện gì đó thực sự thôi.

- Vậy Hân nghĩ M cười vì 1 hay 2?

- Uhm...tất nhiên điên thì chắc chắn M điên rồi (sax...nó điên hồi nào hử@@) còn có chuyện thì cũng có chuyện mà.

- Hay quá ha...làm như thầy bói không bằng.

- Hồng phải thầy bói mà là trực giác của con gái đó biết chưa - Là cái quái gì?

Nó phì cười vì sự nghiêm trọng hóa vấn đề của nhỏ.

- Xí! Chừng nào làm con gái đi rồi biết ông khùng ời!

Nhỏ khoanh tay nghênh mặt lên ra vẻ tự hào về việc mình có trực giác của con gái lắm vậy. Nhỏ nói cũng đúng, tất nhiên nó cười là vì nó điên thường trực rồi, còn cười vì điều gì thì chính nó cũng chẳng dám nghĩ đến, vì nghĩ đến là nó lại bật cười.

- M đừng có cười như vậy nửa được hôn? Nhìn thấy sợ quá à!

Nhỏ Hân lại kiểm chuyện với nụ cười của nó nữa. Lần này nó im lặng thôi cười, còn nhỏ lại chăm chú ngắm nhìn về phía hồ, chắc là để khỏi nhìn thấy nó cười nữa đây.

- M có muốn hỏi gì về nhỏ Thy hông?

Bất giác nhỏ hỏi nhẹ, một chút giật mình...là người bình thường ai lại không muốn hỏi về em lúc này, nhỏ Hân là người duy nhất gần em và tiễn em đi kia mà...nhưng vì là nó nên ngay lập tức nó thờ nhẹ:

- Ờ! Không!

Nhẹ nhàng, thờ ơ như chính cách nó đến gần em, và giờ nó cũng dùng sự thờ ơ này để tàn nhẫn bắt đầu cho cuộc sống những ngày đưa hình bóng em rời xa...Hình như nhỏ Hân cũng không thèm để ý đến việc nó sẽ hỏi hay là không, nhỏ vẫn tiếp tục nói - Thy nó nói với Hân nhiều lắm. Có nhiều chuyện sau này Hân sẽ nói cho M biết. Giờ cứ chờ cho thời gian qua hai người bình tâm trở lại rồi mới tính tiếp. Nó có gửi cho M một lá thư. Nó hỏi ý Hân sau khi viết, nhưng mà đọc xong Hân xé luôn rồi. Từ từ nhìn thái độ M tự Hân nói M nghe. Vậy ha! Nhìn người nhỏ con ốm yếu vậy mà cũng cứng rắn quá hen.

- Uhm!

Nó gật đầu. Chẳng thắc mắc em đã nói gì trong thư, cũng chẳng thắc mắc cách làm của nhỏ Hân nữa, đó là tính nó, chẳng giải thích và cũng không cần ai giải thích bất kỳ điều gì. Mọi chuyện như thế nào thì tự nhiên nó sẽ như thế ấy mà thôi...với lại thời điểm này nó cũng lười phải biết nhiều hơn lắm, thà thờ ơ biết những điều nó biết như vậy thôi cũng không phải lựa chọn tồi. Để yên cho cả hai như lời hẹn ước vậy.

- Mà bộ còn cả chạy lên đây chỉ để nói có nhiều với M đó hả - Không?

- Chứ sao? Còn gì nữa không?

- Uhm! Chỉ là muốn ở đây với M lúc này vì đây là lúc duy nhất Hân có thể....

Đột nhiên nhỏ không nói nữa, bật cười. Nó ngơ ngác nhìn. Lại thiết, nói gì mà ngập ngừng. Con gái đúng là lúc nào cũng khó hiểu với nó.

- Sao hồng nói nửa mà cười vậy?

- Hi hi...thôi nói ra Hân sợ - Sợ cái gì?

- Hồng nói được đâu. Còn tùy sau này ông trời ông xúi thái độ M ra sao nữa - Liên quan gì ông trời? Nói gì khó hiểu quá?

- Đã nói là chờ rồi mà. Con trai gì chưa gì hết thiếu kiên nhẫn quá vậy - Cái này mới ngang ngược nè. Nói nửa chừng rồi đổ thừa M thiếu kiên nhẫn...biết gì đâu mà kiên với nhẫn == - Kệ Hân đi. Tò mò quá không tốt đâu - Ồ vậy thôi - Hihi Nhỏ cười nhẹ, nhưng rồi nét mặt thoáng chút lo lắng gì đó. Chỉ là cảm giác của nó vậy thôi, ai mà biết được trong đầu cô bạn này đang nghĩ những gì. Ngồi đây đấu trí với cô nàng này chỉ cho mệt óc, về kéo chị đi chơi coi bộ có nghĩa hơn, đấu trí một hồi nhỏ nói nhưng điều nó không nên biết về em thì mất công lại thêm lo lắng suy nghĩ nữa.

- Ồ mà nè - Gì Nó quay người lại hỏi nhỏ trong khi chạy xe về khách sạn - Rồi chừng nào mới cho M về lại SG?

- Ngoan dữ! Làm như Hân là bà chủ hồng bằng. Muốn về chừng nào thì về mắc gì hỏi ý M - Ồ ngon! Vậy chừng nào Hân về!

- Tùy M! Bộ muốn về SG rồi hả?

- Ừ về chứ. Bỏ học bỏ làm lâu rồi. Hồng lẻ tính kiu M sống trên này luôn chắc - Xí! Hân mới lên. Chưa gì đòi về. Người gì độc ác vậy. Biết đi xa mệt lắm hông?

- Thì ai kiu lên chi - Tại M chứ bộ - Gì tại M - Uhm. Tại M hết. Giờ thì ở đây một hai ngày nữa đi rồi về. Cũng phải cho người ta đi chơi chỗ này chỗ kia, chưa gì hết bắt về uống công đi lắm nha - Ồ thì đi. Mà chơi đâu giờ?

- Chút về hỏi chị Phương rồi đi - Bà đó biết gì đâu mà hỏi - Mệt! Lo chạy

xe đi nói nhiều quá Đau tim chưa. Giờ lại ngang ngược chẳng thua gì...ờ mà nói cũng như không, nó là nó thấy đứa con gái nào hề tiếp cận quen thân với nó thì cũng trở nên ngang ngược hết chứ chẳng riêng gì nhỏ Hân. Bộ cái mặt nó dễ bị ăn hiếp lắm sao trời??? Nói gì thì nói, buồn đau vu vơ lãng mạn hay thơ thần thế nào cũng được, thực tế cuộc sống vẫn là thực tế, ở suốt trên này, tiền thì hết, việc thì bỏ bê, học lại càng không được...coi bộ hậu quả sau vụ tiền em đi này cũng căng à nha...ông Kha chắc không đuổi việc nó nhưng trường nó thì đâu có giống ông...kỳ này về xác định kỷ luật chắc luôn...hix đi chơi cho đã...rồi về có nuôi tui không hả cô kia!!!

-----oOo-----

Chương 19: Chương 18

Nguồn: EbookTruyen.VN

Về gọi chị dậy sau đó ba đứa kéo nhau đi ra quán ăn. Vì có ba người nên dẹp xe máy ở nhà, phương tiện di chuyển tất nhiên chỉ còn taxi là tiện nhất. Ăn xong lại kéo nhau đi tham quan vài chỗ nổi tiếng ở Đà Lạt, ăn uống, đến tối thì đến Đà Lạt Night như thói quen thường ngày, vô hình có lẽ nó cũng trở thành khách quen của quán. Mọi thứ vẫn lặng lẽ như vậy, nó cũng không quan tâm đã ở lại Đà Lạt bao lâu nữa, có lẽ sắp đến giáng sinh thực sự rồi, phố núi với nắng gió, sương, mưa và những làn khói mờ mờ mỗi ngày như xoa dịu điều gì đó trong lòng. Chị với nhỏ Hân vẫn vui vẻ ăn uống, trò chuyện, cặp tay nhau kéo nó đi chơi khắp nơi tuyệt nhiên chẳng người nào nhắc gì đến em nữa, nó vẫn như thường ngày, im lặng mỉm cười, im lặng thưởng thức niềm vui nho nhỏ từ chị và nhỏ Hân cố gắng mang lại, thi thoảng trêu chọc chị, thi thoảng một mình trong đêm, thi thoảng cà phê một mình với tiếng côn trùng, tiếng xe, tiếng rao, tiếng gió...Phố núi dường như thân quen, dần dần trở thành điều gì đó nhẹ nhàng bình yên trong lòng nó...Ít ra bị mọi người bắt ở lại Đà Lạt lâu như vậy cũng tốt chứ nhỉ, vô hình dung Đà Lạt tự đó trở thành nơi nó cảm thấy thoải mái, bình yên nhất mỗi khi tìm về, cuộc sống vội vã, vất vả, xô bồ lắm...ai cũng phải có một nơi nào đó để tạm dừng chân, để tìm lại chính mình hay đơn giản là xoa dịu những nỗi đau.

Chuyến xe khách vòng vèo xuyên những cánh rừng thông bạt ngàn đưa nó từ từ rời xa phố núi. Hôm nay là ngày nó quay trở lại SG...đi xa đã lâu,

giờ sắp quay trở về, mọi thứ cứ nôn nao chẳng thể nhắm mắt ngủ được tí nào. Chị nằm hàng ghế giữa, chút chút lại lăn qua lăn lại, ngồi dậy rồi nằm xuống vì không quen đi xe, gương mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi. Phía bên kia nhỏ Hân thì nằm im lặng, có lẽ ngủ, nhưng cũng có thể vẫn thức vì từ lúc lên xe đến giờ nhỏ chưa hề thay đổi tư thế nằm. Đến trạm dừng chân đầu tiên, vẫn còn ở trong địa phận của núi rừng, thời tiết có vẻ nóng hơn nhưng vẫn còn chút gì đó se se lạnh của buổi sớm. Khách trên xe xuống hết, nhỏ Hân cũng xuống, chị thì mệt mỏi kéo nó lại ngồi. Giống như chăm sóc con nít vậy, thuyết phục mãi chị mới chịu xuống xe nghỉ ngơi ăn sáng.

- Đi xe này mệt quá à. Chị sắp chết rồi nè!

- Chết gì được mà chết. Ăn cho nhiều vào là khỏe liền - Ăn xong vẫn chết biết chưa nhox!

- Trời đất!

Nó lắc đầu chịu thua với cái tính ngang bướng của chị. Ăn xong còn dư chút thời gian, ba đứa kéo nhau ra ngoài sân ngồi uống nước. Xe tiếp tục hành trình về SG. Chưa yên vị trên xe nữa chị đã nhảy sang ghế nằm của nó.

- Gì nữa?

- Hihi - Nhảy qua đây chi? Về chỗ nằm đi!

- Hông!

Bó tay, nó toan đứng dậy để nhường ghế cho chị thì bị kéo lại - Gì nữa - Nhox ngồi đây với chị đi!

- Sao đủ chỗ mà ngồi?

- Đủ mà, nè thấy hông Chị ngồi sát vào đầu bên kia ghế, kéo nó lại chỉ cho nó thấy rõ hai đứa ngồi còn dư một khoảng trống to đùng.

- Bộ tính ngồi miết hông nằm hả?

- Uhm! Chị hết buồn ngủ rồi. Mình ngồi chơi đi - Chơi gì?

- Chơi game nè Chị móc ipad trong giỏ ra đưa cho nó.

- Nhox mở game chơi đi, chị chơi nữa - Đưa nhox làm gì? Có biết sài ba cái này đâu?

Nó là nó vẫn chưa được phổ cập công nghệ iphone, ipad đâu nên cầm ipad trên tay cứ như cầm cục sắt ấy. Chị lè lưỡi chọc quê nó xong cầm lấy ipad mở trò chơi, nó còn nhớ máy chị có rất nhiều trò chơi, toàn do chị bắt anh Phong tải về. Chị chọn trò chém trái cây để hai đứa chơi. Đây là lần đầu tiên nó biết tới trò chém trái cây này chứ từ xưa giờ nó chẳng bao giờ chơi trò chơi bằng điện thoại, điện thoại nó có trò chơi nào là nó xóa hết.

- Rồi chơi sao?

- Thì nhìn nè!

Chị vui vẻ dùng tay quét quét chém những trái cây trên màn hình ra làm đôi, nó ngồi kế nhìn bữu môi:

- Có nhiều thôi hả? Trò vậy cũng chơi!

- Xí! Biết chơi hông mà chê Trong đầu nó luôn nghĩ rằng những trò chơi đơn giản thế này chẳng có gì hấp dẫn cả, với nó thì chỉ có bắn súng, đá bóng hay những game online sắc mùi kiếm hiệp. Vậy mà giờ chị lại lôi nó ra chơi những trò nó luôn bỏ qua chẳng bao giờ đụng đến.

- Biết sao không! Nhìn dễ ẹc có gì đâu mê hông biết - Nè chơi thử đi...xạo sự!

Muốn bật ngựa với chị luôn, vậy là nó cầm ipad bắt đầu chơi, trò này dễ, chẳng có gì là khó nhưng vấn đề là chơi với sự theo dõi chăm chú, hơi thở âm ỉ từ chị thì áp lực hơn rất nhiều. Xe vẫn bon bon trên đường, người trên xe đều ngủ hết tất nhiên trừ hai đứa ngồi phía bên trái xe đang chụm đầu vào nhau chỉ để chơi cái trò chém trái cây đơn giản. Chơi một mình đúng là không vui bằng hai người cùng nhau chơi game, dù game đơn giản nhưng thực sự rất cuốn hút.

- Xí này nói trò dễ ẹc hông mê mà - Tại chị ép chơi chứ bộ - Đồ xạo sự! Nằm xích qua coi - Cái gì nữa! Chọn rộn hoài lật xe người ta giờ - Hihi kệ! Nhox xích qua đi! Nè nằm dzậy nè...đó!

Chị chui mình vào sát cửa sổ xe, đẩy nó nằm xuống ghế nhưng là nằm sát phía ngoài, do hai đứa ngồi ghế dưới sàn xe nên nó có thể nằm một chân

trong ghế một chân bỏ ra ngoài sàn xe cho thoải mái, sau đó chị đặt đầu lên ngực nằm gọn trong lòng nhưng thấp hơn nó, tội nghiệp cái chân dài quá chị không biết nên vẫn phải co ro chứ hông được duỗi thẳng như nó. Vậy cũng có cái lợi, chị co hai chân lên nên có thể dựa ipad vào chân chị, hai đứa tíu tíu nằm chơi game, tất nhiên chơi với chị thì không thể hòa bình được rồi, thì thoảng trêu chọc thách thức nhau, thì thậm cười tùm tùm khi có người nhìn, lâu lâu chị lại đưa tay cốc nhẹ lên đầu nó...Hai đứa chơi game rất lâu, đến khi máy gần hết pin mới chịu buông máy xuống. Trong xe có điều hòa nên khá lạnh, chị với tay kéo cái mền phủ lên người rồi im lặng nhắm mắt ngủ, nó cũng chẳng để ý làm gì, cứ để chị nằm im trên người, nó quay mặt nhìn ra bên ngoài cửa kính, không còn cảnh vật đặc trưng của núi rừng nữa rồi...nắm chặt bàn tay run run vén màn ra sau để nhìn rõ hơn, nắng rọi vào...Sài Gòn...không còn bao xa nữa nhỉ?

Tỉnh giấc dậy bởi sự trở mình của chị, nhìn ra ngoài cửa sổ, nắng rọi vào gay gắt, nóng nồm nao...mùi không khí không thể lẫn vào đâu được...SG đã ở rất gần. Hình như do chơi game mệt nên nó và chị ngủ thẳng giấc bỏ qua hai trạm dừng chân nửa thì phải. Người nó mỗi như một bên vì bị chị nằm đè lên, tay tê gần như chẳng còn cảm giác nhưng vẫn thường lệ, nó không hề cử động vì sợ chị thức. Phía bên kia xe nhỏ Hân nằm nghiêng về phía cửa kính xe...thoảng phút chốc nó chợt cảm thấy có điều gì đó có lỗi trong lòng...chỉ là cảm giác mơ hồ thôi, chẳng có gì rõ ràng cả.

Cuối cùng xe cũng về đến SG, đường phố vẫn đông người, chiếc xe giường nằm to đùng phải cố gắng nhích từng mét trên đường để thoát khỏi hàng xe kẹt dài đằng đằng ở cửa ngõ vào SG. Chị thức dậy rồi, nhưng vẫn nằm yên nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nó khẽ trở mình lấy khăn lạnh xé ra lau mặt cho chị xong mới tự lau mặt cho mình. Chị đưa mắt nhìn nó, nó mỉm cười kéo chị ngồi dậy thu dọn đồ đạc. Trưa nóng, kẹt xe thế này biết chừng nào về đến trạm xe, thôi kệ dọn đồ trước cho nhanh. Đúng là SG, ngta có thể chạy 100km trong 30 phút nhưng ở SG ngta chỉ có thể dành 100 phút để đi đoạn đường 30km. Vật vã cả tiếng đồng hồ mới thoát khỏi dòng xe để về đến trạm. Mọi người lục đục xuống xe, tất nhiên nó lãnh nhiệm vụ xách hành lí cho cả ba người trong khi chị với nhỏ Hân tỉnh bơ mang giày cặp tay nhau đi lon ton xuống xe trước. Bên kia đường anh Phong đang ngồi ngay trên đầu xe chờ 3 đứa, ngồi trong xe cho mát không chịu nhảy lên đầu xe ngồi cứ như đang khoe thân chụp hình vậy, hèn gì cũng kha khá ánh mắt của những cô gái hướng về phía đó. Người xấu như nó ngồi vậy người ta nói vô duyên chứ cao to, đẹp trai như anh thì lại rất phong cách. Cũng nhờ anh Phong mà từ đó đến giờ nó mới thông cảm phần nào cho sự

cuồng của mấy cô bé fan Kpop, ông thần này coi vậy chứ cũng điệu lắm chứ chẳng đùa. Thêm hai cô nàng này nữa, nữ bỏ rơi nó lóng ngóng qua đường với 2 vali, 1 balo, 2 giỏ xách tay...chạy tọt qua xe anh Phong rồi nhảy lên xe đứng chụp hình nữa. Hix cũng may anh Phong chạy lại phụ nó mang đồ vào xe chứ một mình nó chắc nửa tiếng mới sang đường được quá.

- Lẹ lên đi nhox...nóng muốn chết nè!

Chị đứng vô tư trên xe vầy vầy nó. Bà cô này đứng chẳng thèm để ý là đang giữa đường giữa xá, nhảy như con nít mà còn nhảy vầy trên đầu xe nữa chứ.

- Từ từ...bỏ người ta xách đồ một mình nhanh bằng mắt hả - Hihi ráng chịu đi. Con trai phải ga-lăng biết chưa Chị leo xuống kéo tay nhỏ Hân đẩy vào trong xe ghế trước còn nó thì chị kéo bắt ngồi hàng ghế sau.

- Giờ đi đâu Phương?

- Uhm để coi! Về nhà Phong ha - Cũng được Anh Phong cho xe chạy hướng về Q7, nó chưa qua nhà anh lần nào nhưng chắc anh cũng ở gần nhà chị thôi. Xe chạy được một đoạn nó lên tiếng - Anh Phong ngừng xe cho em xuống đây được rồi?

- Sao vậy em - Xuống đây chị nhox?

Nó mỉm cười. Hỏi là hỏi vậy chứ anh Phong cũng cho xe ngừng lại trên lề. Nó khoác balo, mở cửa xe không quên quay lại nói với chị:

- Nhox có việc! Chị với mọi người cứ về trước. Có gì gặp sau nha!

- Nhưng mà nhox đi đâu...sao tự nhiên..

- Không sao! Về đi!

Có thể lúc nào nó cũng nghe lời và không bao giờ làm trái lời chị. Nhưng đôi lúc khi có điều gì đó trong đôi mắt nó lúc này, nó nghĩ chị cũng không thể làm gì được ngoài chiều theo điều nó nói. Nó đóng cửa, khoác balo đứng nhìn quanh...Khoảng 2 phút thì một chiếc xe bus vừa đến, nó nhảy thẳng lên xe chẳng thèm ngoái đầu nhìn lại phía sau, nơi xe anh Phong vẫn chưa kịp lăn bánh vì họ chưa kịp hiểu nó đang định làm gì.

Xe lăn bánh, nó quăng balo xuống băng ghế cuối trên xe, trả tiền vé rồi ngồi dựa mình vào cửa kính. Nó chẳng nhìn gì cả, chỉ là muốn ngồi và để mặc xe chở nó đi đâu nó không cần biết. Dòng người xuống rồi lên, chỉ riêng chỗ ngồi của nó là không thay đổi. Xe đến cuối trạm, nó đoán vậy vì không còn người khách nào trên xe ngoài nó, bác tài và anh soát vé. Nó là người xuống xe cuối cùng thì phải, bước xuống xe nhìn quanh, chẳng biết là chỗ nào, nhìn lên thành xe mới biết xe bus đã đưa nó ra đến tận Thủ Đức. Là trạm cuối trong khu vực làng đại học, lần đầu tiên nó ra đến đây nên cũng ngơ ngác và lạc lõng lắm. Vác balo chen vào dòng sinh viên vội vã đi trên đường để tránh cái nắng nóng SG buổi xế trưa, nó ghé một quán nước mua một ly caffè, hỏi đường ra quốc lộ rồi tiếp tục hành trình lang thang vô định. Ra đến quốc lộ cũng vừa kịp lúc có chuyến xe về trở lại trung tâm thành phố. Nó lên xe, cố chen xuống tìm chỗ ngồi băng cuối, vứt balo, im lặng nhìn ra bên ngoài khung cửa mặc cho xe chạy, mặc cho những tiếng cười đùa của đám sinh viên trước mặt, mặc kệ những dòng xe kẹt nối dài, mặc kệ mọi sự ồn ào xung quanh. Nó nhớ hôm đó trời trong xanh lắm, mây đẹp, nắng đẹp và cũng rất nhiều những chiếc xe sang trọng, bóng loáng vụt nhanh phía làn đường bên kia.

Xe về đến chợ Bến Thành. Nó xuống xe, vứt ly nhựa vào thùng rác rồi bước đi. Nó nhìn xung quanh những ngôi nhà cao tầng, nó dừng chân lại khi ngang một cửa hiệu sang trọng nào đó để nhìn vào bên trong, nó nhìn nó trong những khung cửa kính, rồi nhìn những hàng quán ven đường, thì thoảng mỉm cười kéo hai bàn tay ra khỏi túi quần để lau mồ hôi, sửa lại cái balo bị lệch. Lang thang hàng tiếng đồng hồ, nó mua thêm một ly caffè, quăng balo nhảy lên ngồi ở nơi cao nhất giữa hồ Con Rùa, nằm dài lên thành hồ nhắm mắt. Không phải ngủ, mà chỉ là nhắm mắt để tránh những ánh nắng chiều xuyên qua những tán cây cao, xung quanh xe cộ ồn ào, xung quanh tiếng trò chuyện của vài cặp tình nhân, vài nhóm bạn đùa giỡn hay tiếng mời mọc của hàng quán rong trên đường. SG vẫn nóng nhưng đã nghe những cơn gió hanh hao cuối năm lùa qua tán cây, lùa vào mái tóc nó như bàn tay ai đang vỗ về giấc ngủ. Tất nhiên họa có điên mới nằm ngủ ngon lành giữa SG thế này để người ta trộm balo, điện thoại, tiền bạc. Và đúng là nó điên nên nhắm mắt đi rất nhiều phút. Tỉnh dậy trời đã gần tối, ánh mặt trời đã gần khuất sau những dãy nhà cao tầng, tán cây....phố sắp lên đèn, chính xác là những chiếc xe dưới lòng đường đã lấp lánh ánh đèn vàng. Nó ngồi dậy, vẫn còn say xắm mắt mảy vì mệt, đưa tay tìm ly caffè...Suýt đứng tim...bàn tay ai đó cầm ly caffè đưa ra trước mặt nó... - Nè! Uống đi! Điên hết biết!

-----oOo-----

Chương 20: Chương 19

Nguồn: EbookTruyen.VN

Không khó để nhận ra nhỏ Hân đang ngồi kế bên tự lúc nào. Nó cầm ly coffe uống lấy một ngụm thật dài, hình như là ly mới, vẫn còn vài viên đá lạnh trong ly, kệ, chủ yếu là uống cho đã khát tỉnh ngủ chứ nhâm nhi thì để sau.

- Sao ở đây?

- Biết còn hỏi? Tự nhiên đi lung tung như tên điên vậy?

- Ờ thì cũng hơi điên - Điên thì về nhà đi. Lại còn ngủ giữa đường giữa xá, có biết nằm đây ngủ nguy hiểm lắm không. Rủi té xuống dưới rồi sao. Lớn rồi mà hồng suy nghĩ gì hết vậy hả. Làm người khác lo không à!

- Thôi...xin lỗi mà..

- Xin lỗi gì mà xin lỗi. Biết người khác... - Nhưng sao Hân lại lo cho M như vậy?

Nó cắt ngang lời nhỏ, đưa ánh mắt lạnh lùng đặc trưng của mình nhìn xoáy vào nhỏ Hân. Chỉ là bây giờ nhớ lại nó mới biết nhìn như vậy là dò xét thái độ của Hân thôi còn ngay lúc ấy nó cũng không nghĩ sẽ có ý dò xét tình cảm của Hân đối với nó. Hân bối rối lảng tránh ánh mắt của nó:

- Thì...ừ thì tại mình là bạn... - Uhm...nhưng lúc trước ghét M nhất mà?

- ...Thì...vẫn...vẫn ghét...nhưng - ???

Nó vẫn nhìn, nhỏ Hân cúi mặt nhìn xuống dưới, đôi tay bấm vào nhau - Trước...trước lúc đi Thy nó...nó có nhờ Hân để ý tới M Nó đỡ mặt nhỏ nhìn quay qua nhìn vào nó - Thật hả? Thy nói vậy thật hả - Uhm Hân kéo tay nó ra, đưa mắt nhìn sang chỗ khác. Có thể ngày thường dữ dằn với nó nhưng lúc này Hân cứ như con mèo con vừa bị bắt gặp ăn trộm cá khô vậy, bối rối và đáng yêu.

- Thy còn nói gì nữa không?

- Nó...nó nói Hân...chăm sóc M thay...thay nó...M...Hân..

- Vậy à... Nó đứng dậy, đưa mắt nhìn lên tán cây, nơi bầu trời vừa chập tối.

- Cảm ơn vì đã lo lắng. Nhưng M...đâu phải con nít!

Nó bật cười...(chưa xót nhỉ...ai mà cần em lo chứ...a không lo được cho em thì thôi, ai cần em tìm người khác lo lắng cho anh hả?). Nhỏ Hân vội đứng dậy, tay nhỏ bấm lấy vai nó run run... - Mon...Mon đừng hiểu lầm. Hồng phải ý đó...Hân chỉ nói... Giờ ngồi nhớ lại nó mới biết thái độ lúc ấy của Hân là vì sao chứ ngay lúc đó nó cũng không hiểu và không để ý gì cả, chỉ hiểu đơn giản là em gửi nó cho Hân mà thôi. Nó mỉm cười khoác balo, kéo tay Hân đi - Thôi! Đói rồi. Minh đi ăn nha - Nhưng mà đi đâu... Mon...ý Hân là... - Ừ biết rồi...giờ đi ăn...M đâu có giận Hân đâu mà lo.

Nó kéo tay Hân đi, giờ nhỏ chỉ im lặng đi theo nó một cách ngoan ngoãn, không nói gì nữa. Nó kéo nhỏ rảo bước trên đường Phạm Ngọc Thạch, rồi vòng thẳng vào Diamond plaza, không phải mua sắm mà nó biết phía trên plaza có một cửa hàng KFC. Bước vào KFC, nó gật đầu chào nhân viên rồi chọn món - Nè! Hân ăn gì? Gọi đi?

- Ừ ừ...mà M... - Sao?

- Tay nè Nó nhìn xuống tay, thì ra nãy giờ nó quên mất đang nắm tay nhỏ chưa thả ra. Vậy mà hồng chịu nói cứ để yên cho nó nắm rồi giờ ra về bối rối nữa chứ, chắc đi lâu ngoài đường nên đổi tính tình hay sao nhỉ?

- À...quên! Hân gọi đi!

Nhỏ im lặng chỉ tay vào món ăn, mặt hơi ửng đỏ. Trả tiền, nhận đồ ăn xong, nó chào nhân viên rồi rinh đồ ăn đi tìm chỗ ngồi. Giờ này tầm chiều tối nhưng quán khá vắng, chỉ loe hoe vài người, nó bước đến chỗ ngồi sát cửa kính có thể nhìn ra phía ngoài nhà thờ. Nhỏ Hân vẫn tò tò đi sau lưng nó ngập ngừng. Nó mỉm cười đứng dậy để tay lên vai đẩy nhỏ ngồi xuống ghế bên cạnh, đưa tay sờ trán nhỏ - Nè sao hồng ngồi? Nay sao vậy, có sao hông?...bộ Hân mệt hả?

- Uhm..hồng hồng sao. Mon về chỗ ngồi ăn đi - Ừ!...

Nó xoay qua ngồi ghế đối diện nhỏ, bụng vẫn thắc mắc. “ nay sao vậy nhỉ, bộ sợ mình giận hay đôi tính bất tử???” - Ăn đi. Đói quá! À quên...chờ chút M đi lấy tương cho!

Nó cầm hai chén nhỏ chạy đi rót một chén tương ớt và một chén tương cà rồi vui vẻ ngồi xuống chỗ cũ - Xong! Ăn đi...chà gà thơm thiệt...đi cả ngày đói méo bụng luôn. Ăn đi Hân.

- Uhm uhm Hân biết rồi.

Nó vô tư ăn gà bằng tay một cách ngon lành. Thơm thần cả buổi trời, tô hủ tiếu ăn ở trạm dừng chân chắc bay theo mồ hôi hết rồi hồng chừng. Nhỏ Hân dường như cũng lấy lại bình tĩnh nên lấy lại được phong độ thường ngày. Nhỏ đánh tay nó một cái:

- Ăn từ từ. Lớn gì ăn uống như con nít vậy hả. Sao hồng ăn bằng dao nữa - Thôi! Ăn vậy thoải mái hơn - Mà có rửa tay chưa đó?

- Ờ ờ nãy có lau tay rồi - Trời ơi! Ờ dơ vừa vừa thôi nha.

- He he..ăn đi la hoài - La rồi có ăn thua gì mấy người đâu. Điền hết chỗ nói!

- Hehe Nó cười nhăn răng uống ực một hơi pepsi cho đã khát rồi tiếp tục ăn. Chẳng mấy chốc nó làm sạch hai miếng gà to dùng với đông khoai tây chiên, thấy vậy nhỏ Hân cầm một cánh gà đưa sang cho nó - Nè! Ăn phụ Hân đi. Làm như chết đói hồi khuya giờ ăn gì thấy sợ - Sao la còn đưa gà cho người ta chi?

- Thì ăn hồng hết. Ăn dùm đi bỏ tiếc tiền - Ờ ờ Nó gạt đầu ra vẻ hiểu, cũng đúng, lâu lâu mới đi ăn KFC, tiền nhiều nên không được bỏ phí. Kệ nhỏ là con gái ăn mấy món này nhiều chắc sợ mập đây, ốm yếu như nó đành hy sinh thôi. Làm sạch cái cánh gà khá to nhai luôn xương tủy nó mới ngả người ra ghế thở...bụng no căng...hưởng thụ máy lạnh. Nhỏ Hân cũng vừa ăn xong, miếng gà của nhỏ vẫn còn đầy đủ xương, nhìn sang đĩa nó thì xương xẩu nằm ngổn ngang lung tung trên đĩa. Nhỏ cầm khăn giấy chòm qua đánh tay nó một cái - Nè! Ăn xong làm ơn lau tay lau miệng dùm đi. Dơ ghê người ta hết bây giờ - Ủ ừ! Quên! Hehe Nó vui vẻ lau tay rồi ngồi im nhìn về phía cửa sổ nhâm nhi ly pepsi, nhỏ Hân đứng dậy dọn dẹp rồi đặt khay qua bàn bên cạnh để nhân viên dọn đi, nhỏ cũng ôm ly pepsi trong tay ngồi nhìn nó.

- Bộ Hân đi theo M từ trưa tới giờ hả - Uhm!

- Đi bằng gì?

- Xe ôm!

- Tự nhiên đi theo chi hông biết - Kệ Hân. Ai biểu M khủng khủng đi lung tung chi? Chưa từng thấy ai như M...điên hết biết!

- Hi! Thì Mon vốn điên nào giờ. Lâu lâu đi dạo SG cho thoải mái đầu óc ấy mà!

- Mới đi chơi tuốt Đà Lạt về chưa đã sao còn đi lung tung. Vừa bụi vừa nắng vừa mệt - Vậy mà vẫn có người đi theo M đó thôi Nó bật cười nhẹ - Tại...xí...đáng ghét!

Nhỏ chồm người dậy định đánh nó một cái, nhưng nghĩ sao không biết liền rút tay lại mân mê ly pepsi. Hôm nay tuy không nhìn thẳng vào mắt nhỏ nhưng nó nhận ra Hân cũng không phải đánh đá chanh chua gì, chỉ là đang cố tỏ ra là một cô gái mạnh mẽ trước mặt nó thôi, khi nó cố tình trêu thì nhỏ cũng bối rối như thường. Sài Gòn đã bước về đêm rồi nhì. Phố lấp lánh những ánh đèn đường, đèn xe, đèn trang trí lộng lẫy, mùa giáng sinh mà, năm mới sắp đến, giáng sinh đến trong từng ngõ ngách, chẳng biết mấy ngày nữa mới giáng sinh, hay chính đêm nay là giáng sinh dám chừng nó cũng chẳng hay biết nữa. Đơn giản là nó rất vô tâm với ngày tháng lễ lộc. Ngồi ngắm cảnh, trò chuyện linh tinh một hồi, nó với nhỏ Hân ra về. Hai đứa bắt một chiếc taxi theo yêu cầu của nhỏ, đưa nhỏ về đến nhà... trong lúc trên xe nhỏ còn nhét vào balo của nó vài hộp khô, hộp kẹo rồi cả vài thứ linh tinh tụi nó mua ở Đà Lạt làm suýt tí không kéo khóa balo lại được.

- Hân vào trước nha. Về nhà liền đi đừng có đi lung tung nữa biết chưa?

- Rồi rồi! Giờ về thiệt nè...mệt rồi đi hông nổi nữa đâu! Đồng chí yên tâm!

- Yên cái đầu Mon đó! Chú chở tên khủng này về nhà dùm con nha. Đừng chở hăn đi đâu nữa Nhỏ quay lên nói với chú tài xế sẵn tiện nhét vội tờ tiền vào tay chú lái taxi. Thiệt tình làm như nó là con nít hông bằng vậy, còn bày đặt trả tiền trước nữa, dễ điên thiệt. Chú lái taxi gật đầu cho xe lăn bánh về hướng nhà nó, nhìn trong kính nó thoáng thấy ông bật miệng cười...hix nhỏ Hân làm ông taxi cũng chọc quê nó luôn rồi...hix hix. Cuối

cùng xe cũng về đến đường vào nhà nó. Bước xuống xe, nhận lại tiền thối, nó ghé ngang mua một ly caffè của quầy nước ven đường rồi cuốc bộ vào hẻm. Căn phòng thấp thoáng trong bóng đêm, dưới ngọn đèn đường thôi cũng đủ nhìn thấy bụi phủ đầy trên cửa, đi cũng lâu giờ quay về, cảm giác như kẻ lữ hành mệt mỏi quay về quê hương vậy. Nó mở cửa bước vào, mùi hương của cây hoa trước nhà vẫn không ngăn đi mùi hương nào có còn vương lại trong phòng, có một chút bụi dưới chân thì phải...ừ đi lâu mà, chắc căn phòng giờ bụi nhiều lắm. Nó mỉm cười quăng balo xuống góc phòng, chẳng quan tâm có cái quái gì trong góc. Nó nằm vật xuống chiếu, ôm lấy cái gối hít nhẹ...chẳng có bụi nào cả, chỉ có mùi hương, mùi nước hoa, mùi tóc, mùi mồ hôi của chính nó..và nhiều thứ mùi gì đó rất thân quen. Có sợi tóc vương vào môi nó, đưa mắt cố nhìn quanh phòng, ngọn đèn đường len lỏi vẫn không đủ cho nó nhìn rõ mọi thứ...từng góc phòng mờ mờ hiện ra trong đêm đen, cái móc áo, gương trên tường, quạt máy, màu kim loại trên bếp ga, chiếc xe cà tàng trong góc. Nó rút cọng dây nịt ra quăng về góc phòng, cởi áo, bật chiếc quạt máy duy nhất trong phòng lên rồi kéo chiếc mền phủ trùm lên đầu. Hai bàn tay run run của nó siết chặt chiếc gối ôm vào người, nó đưa môi hôn lên gối, nhắm mắt hít lấy hít để mùi hương...mọi thứ...vẫn vẹn nguyên...mùi em vẫn vẹn nguyên trong từng hạt không khí, trong từng thớ vải, trong từng milimet bờ môi... Nó bật cười...cười như một thằng điên nhưng không để bật thành tiếng... Nó cứ nằm như vậy, cảm nhận điều gì đó trong bóng đêm, ở góc phòng, cho đến khi màn hình điện thoại chợt sáng...Nó bắt máy - Alo!

- M về tới nhà chưa?

- Ừ! Về rồi!

- Thiệt hôn? Đang làm gì vậy?

- Ồ nằm ngủ - Uhm! Vậy ngủ đi... - Ok!

- À nè? Mon hồng sao chứ?

- Yên tâm!...Khỏe như voi - Ai nói vụ đó - Chứ sao nữa?

- Uhm thôi hồng có gì. Ngủ đi - Ừ...Hôn ngủ ngon!

Nó cup máy, nhấn một tin báo đã về nhà cho chị an tâm rồi quăng điện thoại qua một bên nhắm mắt cố đưa mình vào giấc ngủ. Nó không bật điện lên kể từ khi bước vào phòng đến giờ, cũng không quan tâm dọn dẹp hay

làm gì cả. Giờ nó chỉ muốn ngủ, muốn ngủ thật lâu, thật lâu...vậy thôi. Đêm ấy nó ngủ say lắm, chẳng có giấc mơ nào cả...nó cảm nhận tiếng xe, tiếng người bên ngoài...có lẽ trời sáng...nhưng mặc kệ, chẳng quan tâm, nó lại vùi mình vào giấc ngủ...Lâu lâu có điện thoại của nhỏ Hân, nó bắt máy, nói vài câu, rồi cúp, rồi nhắm mắt. Cứ như vậy đến khi trời sụp tối... nó mới tỉnh giấc thực sự. Bụng đói cồn cào, khát nước khô cổ họng. Loạng choạng đứng dậy bật đèn. Ánh sáng của chiếc đèn duy nhất trong phòng khiến nó suýt té vì choáng. Nó nhắm mắt trước ánh sáng bất ngờ, mắt khá lâu nó mới làm quen được với ánh sáng, người quay cuồng cứ như thăng say, hai bàn tay tê dại đi...vẫn cố cầm ly bấm nút. Nước chảy ào ra, phun tràn ra cả ngoài đất. Nó đưa ly nước lên tu ừng ực...nó uống như một thằng điên cho đến khi không thể uống thêm ly nào nữa mới tỉnh. Đưa mắt nhìn quanh...mọi thứ trong phòng vẫn vậy, chẳng mất đi cũng chẳng thêm được món đồ nào. Cứ tưởng mọi thứ lung tung, đầy bụi và tơ nhện... nhưng không, đồ đạc, quần áo được sắp xếp gọn gàng, laptop, đồng hồ, chén đĩa đều ngay ngắn ở vị trí thường ngày bởi bàn tay của ai đó mà nó chưa dám nhớ tên...và cũng chẳng cần nhớ tên nó cũng biết là ai đó đã sắp xếp, quét dọn cái ổ của nó trước khi đi xa. Bật cười! Còn ai khác vào đây nữa nhỉ?

Nó bước vào WC, xả nước rồi up mặt vào thùng nước, thổi thật mạnh, mở mắt nhìn bong bóng sủi bọt trong thùng, đến khi không còn thở được nữa nó mới sặc sụa đứng lên, mắt nhắm mắt mở với tay bước ra ngoài tìm cái khăn...bỗng đầu nó đụng vô tường...suýt té...nhưng...nó bật cười một mình...chẳng có ai phì cười quăng cái khăn vào mặt nó hết...tự mò tìm khăn, tự lau mặt rồi ngồi im lặng. Nó tỉnh ngủ...nhưng...lòng dường như vẫn còn say...vẫn chưa biết làm gì tiếp theo...Bên ngoài, tiếng rầm rầm của những chiếc xe tải phóng nhanh trên đường, tiếng còi xe, tiếng chó sủa râm rang, tiếng côn trùng rả rích, những cơn gió tháng mười hai lùa vào căn phòng, không lạnh như Đà Lạt nhưng cũng đủ làm nó nao lòng. Khẽ đưa mắt nhìn lên hộp kem để trên bàn, cỏ ba lá vẫn xanh, tuy có ỉu rử vì thiếu nắng nhưng vẫn xanh, xanh lắm, lá to tràn ra cả bên ngoài. Nó đứng dậy mỉm cười bước ra bên ngoài đứng dựa vào cửa, giấu chặt hai bàn tay trắng run run vào túi...mắt nhìn về phía ngôi nhà cao tầng sáng đèn phía xa...bất giác...gió lùa qua...se se...bình yên cay nồng khóe mắt...Sài Gòn...mùa em xa!

-----oOo-----

Chương 21: Chương 20

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thèm một cơn mưa phùn để có cớ giấu mình dưới mưa, thỏa sức nhặt nhanh ký ức mà không phải trốn tránh cảm xúc thật. Đêm SG hanh hao. Nó đưa mắt nhìn vào màn hình điện thoại đang rực sáng trong nhà, là chị, nhạc chuông đặc biệt nó cài riêng cho số của chị. Nó cầm điện thoại lên bấm nút nghe, chưa kịp nói đã nghe cái giọng oang oang trong máy:

- Nhox ơi nhox ơi! Qua chở chị đi chơi đi! Nhanh nhanh lên nha nhox!

- Ờ ờ mà giờ này đi đâu nữa?

- Hồng biết! Qua chở chị đi dạo mát đi, ở nhà chán muốn chết - Ờ cũng được. Chờ nhox chút.

Nó khoác vội cái áo xỏ đôi giày vải rồi phóng chiếc Dream cũ của mình ra khỏi hẻm, ghé ngang bơm bánh xe cho cứng rồi mới len lõi trong dòng người sang nhà chị. SG những ngày giáng sinh gió hanh hao se lạnh, chẳng có mưa phùn như nó muốn, chỉ có tiếng gió lùa vào tán cây rì rào, không phải ai cũng biết cách để lắng nghe những âm thanh nhẹ nhàng ấy giữa những ồn ào xe cộ. Đường vào nhà chị khá vắng, chỉ có ngọn đèn đường, thi thoảng vài bóng áo xanh bảo vệ tuần tra trên đường, hiếm hoi lắm mới có một chiếc xe máy như nó len lõi vào khu vực này. Sang đến nhà chị cũng gần cả tiếng đồng hồ, chị đang ngồi trước cổng, nay mặc cái áo màu trắng, quần cụt ngắn mang cả một đôi dép có hai bông hoa to đùng.

- Sao lâu dạ - Chạy từ đầu này qua đầu kia thành phố hồng lâu mới lạ - Hihi vậy hả? Ai biết!

- Giờ đi đâu. Mà mặc đồ gì kỳ vậy?

- Đồ ngủ của chị đó đẹp hông?

Vừa nói chị vừa xoay một vòng khoe với nó.

- Đẹp thì đẹp...mà tính mặc đồ này ra đường thiệt hả - Uh! Ý kiến gì hôn?

- Ờ ờ thôi tùy chị. Giờ đi đâu?

- Nhoc chở chị đi vòng vòng đi? Ở nhà chán chết luôn nè - Ăn gì chưa?

- Rồi! Mà giờ đói nửa nè - Vậy kiếm gì ăn nhé - Uhm! Chị muốn ăn kem - Sax!

- Ý kiến gì hả nhox con?

- Ờ ko...thì đi mua kem ăn - Hihi Chị vui vẻ nhảy lên xe nó ngồi nhún nhún như trẻ con, khổ thân chiếc xe, công nguyên bà cô nhún nhún kiểu này chắc đi được chút là gãy sườn xe quá. Nó chở chị chạy một vòng ra đường chính, ghé ngang cửa hàng KFC ngay góc đường vì chị còn đói ăn KFC nữa. Mua hai phần KFC, ghé siêu thị mua thêm một hộp kem dâu, một hộp socola rồi thêm mấy bịch poca...hix cả đồng đồ sao mà ăn hết không biết @@. Vũ khí lương thực sẵn sàng giờ chỉ còn tìm chiến trường tác chiến thôi, chạy vòng vào mấy con phố cuối cùng chị cũng chọn được chỗ, bãi đáp hai đứa là một quán cà phê ngay góc đường với những chiếc ghế gỗ, đây là dạng cà phê theo phong cách của những quán cà phê góc phố nó vẫn thường xem trên tivi, bày ghế tràn ra đường bên dưới tòa nhà cao tầng sang trọng. Tất nhiên nó và chị nhận được ngay ánh mắt có vẻ gì đó hơi khó chịu của anh chàng giữ xe, có vẻ anh ấy chưa quen với việc giữ xe cho một thằng nhox chạy dream cả tầng lên lỏi vào khu chỉ có những người có tiền và người nước ngoài mới tự tin tìm đến. Chị kéo nó vào ngồi trên chiếc ghế dành cho hai người, vui vẻ gọi cho mình một cốc cà phê cao bọt tuyết, nó vẫn như cũ, một cà phê đá không đường trước ánh mắt hơi ngạc nhiên của cô bạn phục vụ. Trong khi chờ món uống chị bắt nó lôi hai hộp KFC bày ra bàn, tự tay nó phải trút tương ra sẵn cho chị - Nè ăn đi...sướng thấy sợ...có cần đút cho ăn luôn hông?

- Hihi đáng ghét!

Chị đánh nhẹ nó một cái nhưng rồi cũng chu cái miệng ra trước ánh mắt ngỡ ngàng của nó... - Nói chơi tưởng thiệt hả?

- Chứ sao! Ai kiu nhox nhiều chuyện chi...nhanh lên chị đói lắm rồi nè!

Nó lắc đầu nhìn nhìn quanh xem có ai để ý không rồi mới dám xé một miếng gà chấm tương đút cho chị, cảm giác cứ như đi ăn trộm ấy...hồi hộp đến nỗi rót cả tương xuống bàn...Cuối cùng cái trò đút ăn của nó với chị cũng bị nhò phụ vụ mang nước ra phát hiện, thiếu điều muốn độn thổ vì ánh mắt của nhò nhìn nó luôn, còn chị thì cứ như chẳng có chuyện gì xảy ra, ngồi vui vẻ cầm ly nước lên hút rột rột...Trời SG mùa giáng sinh có vẻ

như chẳng ảnh hưởng gì đến chị cả, gió lua ngang se se đến nỗi nó cũng nổi cả gay óc vì lạnh nhưng chị thì không mặc dù đồ chị mặc vừa mỏng vừa ít vải. Nó và chị cứ ngồi như vậy giữa tiếng nhạc, tiếng xe, tiếng gió... chị ngồi dựa người vào nó, hai chân duỗi thẳng lên thành ghế dài hát vu vơ, thì thoảng hé miệng ra để nó hút đồ ăn, hút kem cho chị, thì thoảng nói vài câu đùa với nó rồi thôi. Chỉ có vậy mà ngồi gần như cả buổi tối ngoài đường, sức ăn của chị thật đáng nể hai hộp kem sạch trơn, KFC, poca chỉ còn lại vỏ không. Nó thì no căng cả bụng còn chị vẫn có thể hút sạch thêm một ly cacao bột tuyết nữa. Bên chị, nó chẳng còn thời gian để nghĩ về những chuyện không vui khác, quên mất nghĩ về em, nghĩ về chuỗi ngày sắp tới. Nó bận rộn với việc chiều theo chị nữ hoàng, bận rộn lắng nghe những bài hát không rõ lời của chị, bận giữ cho nụ cười của chị mãi trên môi như nó đã luôn tự hứa với lòng từ cuộc nói chuyện với anh Phong lần trước.

- Nhox ơi!

- Sao chị?

- Chị buồn ngủ rồi - Ủ! Vậy về ha - Uhm Nó gọi tính tiền, dẫn chị ra xe, đội nón bảo hiểm cho chị rồi chạy xe hòa vào dòng người trên đường - Nhox ơi!

- Sao?

- Chị chưa muốn về nhà - Sao vậy? Buồn ngủ mà?

- Uhm...nhox chở chị chạy vòng vòng đi nha.

- Ủ cũng được.

Nó mỉm cười vòng xe chạy thẳng hướng về Q1, dù gì nó cũng chưa muốn về phòng ngay lúc này. Nó cho xe chạy thật chậm trên đường, vòng vèo khắp phố...Sau lưng chị ngồi dựa người vào nó lẩm nhẩm giai điệu quen thuộc mà trong nhạc chuông, nhạc chờ điện thoại chị bao giờ nó cũng nghe thấy. Chưa bao giờ nó hỏi chị về ca khúc đó, có lẽ một lúc nào đó phải trò chuyện với chị về bài hát này mới được. Tháng mười hai đưa không khí giáng sinh ngập tràn trên phố, giờ đã hơn 12h khuya, đường khá vắng, dù là những ngày giáng sinh nhưng khuya thế này chắc cũng ít ai ra đường hoặc chỉ vì nó toàn lựa những con đường vắng người để đi. Đừng ai nói SG không bao giờ có mùa lá đỏ nhé, vì người đó chưa bao giờ lang thang

SG, chưa khám phá hết những ngõ ngách của cái thành phố hoa lệ này, SG cũng có những mùa lá, cũng có những con đường rải rác cánh hoa hay những mùa nắng gió bay khắp phố phường. Đêm nay cũng có lá đổ, những cánh lá xoay xoay tròn xung quanh những ngọn đèn đường lấp lánh ngợp trời...nếu là người khác ngồi sau lưng có lẽ nó sẽ chẳng quan tâm, nhưng đây là chị, con người kỳ lạ luôn mang đến cho nó cảm giác bình yên, giúp nó quên đi mọi suy nghĩ không vui. Không đi với chị lúc này, có lẽ nó cũng chẳng muốn về phòng ngay...cảm giác nhìn mọi thứ yêu thương của một người đã xa...thực sự chẳng dễ chịu tí nào. Tự nhủ có lẽ nên tìm một điều gì đó khác hơn để tránh cảm giác quen thuộc ấy...chưa biết phải làm gì, nhưng chắc chắn nó sẽ thay đổi một điều gì đó.

Chạy xe gần như khắp mọi con đường lớn trung tâm SG, sau lưng chị cũng nhắm tịt mắt tự lúc nào. Nó cho xe quay về hướng nhà chị, nó thì thức đến sáng cũng được vì trước đó nó ngủ khá nhiều còn chị dù sao vẫn là con gái không thể cứ để chị phóng phanh rong ruổi dưới cái tiết trời se lạnh thế này mãi được. Đường về nhà chị buổi tối đã vắng, giờ trời khuya lại càng vắng hơn nữa. Nhà chị hiện ra trong ánh sáng mờ ảo của đèn đường, nháy một tòa cũng điện thu nhỏ giữa lòng thành phố vậy. Tưởng tượng thế thôi chứ nhà cũng chỉ là nhà thôi mà.

- Nè nè - Gì vậy nhox?

Mắt chị vẫn nhắm - Tới nhà rồi! Chị vào nhà ngủ đi nhox về - Sao chạy về nhà chị dạ?

- Chị mệt rồi kìa? Vào nhà ngủ đi!

- Còn nhox?

- Nhox về nhà ngủ luôn - Hi...cũng được...nhưng nhox nhớ cẩn thận nha - Ủ!

- Nhox đi đi - Không chị vào nhà rồi nhox mới về - Uhm Chị đứng xuống đường khẽ bấm điện thoại thì thầm gì đó trong điện thoại. Vài phút sau cửa mở, thì ra là gọi người mở cửa. Nó gật đầu chào chú ba, lần trước nó có gặp một lần nên giờ vẫn nhớ mặt chú. Chú là người bà con của mami chị ở dưới quê lên ở nhà chị vừa trông nhà, vừa làm tài xế, kiêm cả bảo vệ, phụ chị chăm sóc vườn cây.

- Chị vào nhà đi Nó kéo tay chị xuống xe...nhưng vô ích chị vẫn gục trên

vai nó không chịu đứng xuống bước vào nhà, chẳng biết định giờ trò gì nữa.

- Sao vậy? Vô nhà ngủ đi cô hai. Chú ba chờ kìa Chị dụi dụi đầu vào vai nó ra về từ chối - Nhox ơi!

- Gì? Dậy đi kiu réo chi nữa - Nhox làm giống Phong với papa chị đi - Là sao?

Nó chưa kịp hiểu chú ba đã cười xoa bước hẳn ra cửa nói với nó - Cỗ (cách gọi chỉ đích danh cô ấy theo của người miền tây) đòi cậu công dzia phòng ngủ đó cậu Chắt giọng của chú ba đặc sệt miền tây nghe rất dễ gần gũi.

- Hả!

- Hihi Nó hả họng tròn mắt với câu trả lời của chú ba còn chị thì chỉ cười hihi rồi dụi đầu lên vai nó, mắt nhắm nghiền nhưng miệng thì mỉm cười.

- Trời đất...cổng cái gì mà cổng cô hai @@. Sao con cổng chị vô nhà được chú?

Nó vừa nói với chị vừa quay qua đưa ánh mắt cầu cứu với chú ba - Cỗ thích vậy đó. Cậu ráng đi cho cỗ vui.

- Nhưng mà hai bác biết rồi sao chú - Ông bà ít khi nào ở nhà lắm. Hôm rày ông bà đi đám tuốt Bình Dương lận. Ở nhà còn vợ với nhỏ con gái tui ngủ dưới phòng hồng sao đâu.

- Dạ dạ... - Cậu công cỗ vô đi tui giữ xe cho. Phòng cô ở trên đó đó Chú ba bước hẳn ra cổng đứng cười. Gương mặt chú cũng đậm chất người miền tây, những nếp nhăn ẩn hiện dưới ngọn đèn đường càng làm nó cảm thấy gần gũi hơn với chú. Cùng là dân miền tây, gặp nhau cảm giác thoải mái cũng không có gì lạ.

- Dạ vậy chú chờ con chút!

Nó gật đầu nhẹ nhàng quay lại nhéo nhẹ cái mũi chị một cái rồi công chị xuống khỏi xe - Sướng như bà hoàng quá ha!

- Hihi Chưa kịp đi qua khỏi cổng nhà chị đã nhảy xuống khỏi lưng nó chạy lại nói nhỏ gì đó vô tai chú ba xong rồi mới chạy trở lại leo lên lưng nó.

Lúc nhảy xuống nhìn đầu có giống người mê ngủ tự đi vô phòng hồng nổi đầu, vừa leo lên lưng nó cái là mắt nhắm tịt lại gương mặt thể hiện sự mê ngủ một cách rất chân thực. Cái người này hồng đi làm diễn viên coi bộ ổng phí tài năng dữ lắm à.

- Rồi đi được chưa bà cô!

- Hihi đáng ghét!

Nó lắc đầu ngao ngán lê cái thân tàn cồng trên lưng một cục nợ gần 50kg. Không nói tới nhà chị vì nó chẳng có tâm trí đâu nhìn quanh trong nhà chị, nó chỉ quan tâm là cái cầu thang lên phòng chị kia...hix sao nhiều bậc thang quá vậy trời...kiểu này cồng chị lên tới phòng xong chắc thở bằng lỗ rún luôn quá. Cũng may lưng nó cũng đỡ đau với lại vết thương chưa đủ thời gian dài để có cơ hội tàn phá sức khỏe nó, lúc này nó vẫn khá khỏe, mang vác vật nặng vẫn không thành vấn đề nói gì cồng chị. Lên tới phòng chị, nó mở cửa vừa đứng thở vừa với tay tìm công tắc để mở đèn. Căn phòng rực sáng bởi ánh đèn, nó thực sự bị choáng ngợp bởi những gì đang có trong phòng chị. Toàn là màu trắng tinh, trắng tinh khôi từ chiếc giường cho đến tường nhà, phòng chị cứ như thiên đường của màu trắng, nhưng không phải màu trắng đơn điệu không mà còn xen kẽ bởi những gam màu khác, không quá đậm mà nhạt nhạt vừa đủ để bất cứ ai cũng phải ngỡ ngàng trước sự tinh tế. Lần đầu tiên nó mới cảm nhận được sự quyến rũ của gam màu trắng. Nó chậm chậm bước chân vào, đây là lần đầu tiên nó bước chân vào phòng chị, đến tận giây phút đó nó vẫn sẽ không thể biết rằng đó là bước chân thực sự đầu tiên của nó bước vào cái thế giới kỳ lạ của chị...và nó cũng không biết rằng bước chân ấy là bước chân đầu tiên cho những chuỗi ngày dài đầy những sự việc kỳ lạ, khó tin, hoang đường....về sau.

Nó nhẹ nhàng đặt chị nằm lên giường. Giường chị màu trắng, những chiếc gối bông, chiếc mền cũng là màu trắng tinh khôi xen lẫn với những đóa hoa cúc đại li ti đúng như sở thích của chị. Chiếc giường êm và mát ngay khi chạm vào, gương mặt chị lún sâu vào chiếc gối bông, người chị cũng nhỏ bé hơn bởi bao quanh chị là màu trắng của mền bông êm ái, nhìn rất giống phong cách của chiếc giường ngủ người nước ngoài nó hay bắt gặp trên phim. Phòng chị máy lạnh hình như vẫn chạy suốt ngày nên không khí trong phòng khá lạnh nhưng chẳng có mùi của không khí máy lạnh đâu nhé, ngược lại là mùi hương lavender thoang thoảng, nó nhận ra mùi này bởi nó cũng thích xịt phòng bằng mùi lavender.

- Rồi chị ngủ đi nhox về nha Nó mỉm cười kéo chiếc mền phủ lên người chị, vừa định leo xuống giường đi về thì chị kéo tay nó lại - Nhox!

- Sao chị?

- Nhox ru chị ngủ đi!

- Sax!...Trời đất! Nhox đâu có biết ru!

- Thì nhox đọc cái này cho chị ngủ đi...nha..cái này nè Chị với tay rút từ phía sau gối ra một cuốn sách. Là cuốn Rừng Naуй. Nó im lặng cầm cuốn tiểu thuyết từ tay chị.

- Giờ mà đọc tiểu thuyết gì...rồi chừng nào nhox mới được về - Hihi ai cho về. Đọc cho chị nghe đi...chừng nào ngủ nhox hả về.

- Nhưng mà khuya rồi...hông tiện đâu!

- Đi...nhox...đọc cho chị nghe đi...nhox Đố thằng con trai nào ngồi đó như nó nghe cái giọng nhõng nhẽo của chị mà không xiu lòng, nó vốn chẳng bao giờ làm trái lời chị thì dù cái tính cộc cằn khô khan của nó có lạnh lùng đến đâu cũng phải chịu thua chị.

- Rồi rồi...cũng phải để nhox ra nói với chú ba một tiếng chứ - Hihi nãy chị nói rồi.

- Nhưng mà để đi ra rửa mặt uống miếng nước rồi chào chú ba một tiếng đã.

- Vậy hả...nhox đi nhanh nhanh nha.

Nó bước xuống cầu thang cũng vừa lúc chú ba đang đóng cửa chính nhà lại.

- Dạ con - Ừ nãy cô Phương nói với tui rồi. Xe câu tui để trong nhà xe. Cậu ngủ hông quen ngủ trong phòng cổ thì chút vô cái phòng kế bên ngủ cũng được. Phòng đó cổ để dành cho cậu Phong ngủ.

- Dạ...con biết rồi. Bộ thường ngày chị hay nhõng nhẽo như vậy lắm hả chú - Hề hề vậy đó cậu. Mà cổ chị nhõng nhẽo với cậu Phong thôi, cậu là người thứ hai cổ cho vô phòng đó. Nhà này cổ hông cho ai vô phòng cổ ngoài cậu Phong. Cậu quen cổ lâu chưa bào nào giờ tui hông thấy tới chơi

- Dạ con quen chị cũng mới đây. Nói mới nhớ chắc cũng một năm thôi chú
- Chà! Vậy lạ ghê. Nào giờ tui hồng thấy ai được vô phòng cổ hết.
Khách khứa bạn cổ tới chơi toàn ở phòng khách. Chắc cổ quý cậu lắm.
Cậu là sao với cô Phương?

- Dạ con coi chị như chị ruột đó chú - Tui hiểu rồi! Vậy cậu cứ tự nhiên
giống cậu Phong. Có gì cậu cứ hỏi tui.

- Dạ vậy chú cứ đi ngủ trước. Con vô chơi với chị.

Chú ba cười xòa bước về phía sau, nó cũng quay trở lên phòng chị mon
men vào toilet để rửa mặt cho sạch bụi đường, rót một miếng nước uống
rồi mới lại ngồi xuống kế chị.

- Sao nhox đi lâu quá dza?

- Thì nói chuyện với chú ba chú - Xí! Làm chờ lâu muốn chết. Suýt ngủ
mất tiêu rùi nè - Ngủ luôn phê, đỡ đọc mỗi miếng - Hihi đáng ghét...nhox
đọc đi...mà cho chị uống nước với.

Chị giật ly nước trên tay nó uống ực cái hết sạch rồi mới chịu nằm nghiêng
người trở lại nhìn nó. Cầm cuốn tiểu thuyết lên lật lật sơ qua, không khó
đề nó tìm thấy chỗ đánh dấu trang đã đọc rồi của chị.

- Đọc thiệt hả?

Nó nhìn chị dò xét. Chị gật đầu mỉm cười.

- Hihi thiệt mà!

- Mệt ghê! Giống ru con nít ngủ quá trời!

- Hihi kệ chị!

- Rồi vậy nhắm mắt lại chuẩn bị nghe tra tấn nè - Hihi Nó bắt đầu đọc từ
trang chị đánh dấu. Trước giờ nó đọc sách đều đọc thắm cho nên giờ đọc
thành tiếng cũng không quen, cộng thêm tâm lý là đọc cho chị ngủ nên nó
đọc thì đọc chứ chả nhập được miếng nào trong câu chuyện tiểu thuyết,
chẳng nhớ chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì hết. Thi thoảng nó ngừng đọc
liếc qua nhìn chị, uống miếng nước rồi tiếp tục đọc. Căn phòng im lặng,
chỉ còn âm thanh từ một thằng nhox đọc tiểu thuyết ru chị ngủ, tiếng kim
đồng hồ...thi thoảng có tiếng gió lùa nhẹ vào cửa kính chưa được

đóng chặt. Nó đọc khá lâu, khoảng nửa tiếng gì đó thì phát hiện chị của nó đã ngủ say từ lúc nào, gương mặt chị ngủ giữa đồng mền gối bông màu trắng thực sự rất giống thiên thần trong tưởng tượng của nó. Mỗi người đều tưởng tượng về hình mẫu thiên thần khác nhau...có lẽ nó đã tìm ra hình mẫu chính xác nhất trong trí tưởng tượng của nó về thiên thần. Bất giác thực sự cảm thấy mình quá may mắn khi có một người chị xinh đẹp đáng yêu như vậy...Giấc ngủ của chị bình yên, xinh đẹp như gương mặt chị lúc này vậy...nó mỉm cười, cảm giác bình yên len lỏi vào trong người nó, mọi đau buồn dường như tạm lắng lại nhường chỗ cho niềm vui nhẹ nhàng. Thầm cảm ơn sự có mặt của chị...nếu như không có người chị này bên nó ngay lúc ấy, không biết nó sẽ đau khổ, điên cuồng như thế nào bởi đằng sau cái nụ cười của nó ngay từ lúc nhìn em đau đớn, ngơ ngác đưa ánh mắt về phía nó trên thánh đường...là cả một con quỷ đang gào thét vì đau, vì giận, vì hận những con người đưa em đi xa. Nó là một thằng nhóc còn trẻ, suy nghĩ của nó vẫn còn rất nóng, rất nhiệt như chính cái tuổi của một thằng con trai vừa mới lớn, như bao người, nó vẫn mang trong mình cái tính bông bột, bốc đồng của tuổi trẻ....và không có chị xuất hiện có lẽ ngay khi bước chân về SG nó sẽ làm một cái gì đó có thể là điều đại dột không chừng.

Nhẹ nhàng đứng dậy bước khỏi giường chị. Nó đi lại khẽ đóng sập cái cửa kính ngoài ban công phòng chị lại cho gió khỏi lùa vào. Bên ngoài trời không quá tối vì có những ngọn đèn đường, cả đèn phía trước cổng và đèn bên trong vườn nhà chị khiến cảnh vật xung quanh hiện lên một cách bình yên, dịu dàng. Nó rót một ly nước, tắt đèn rồi bước đến ngả người lên chiếc ghế sofa trong phòng chị...Lần đầu tiên nó qua đêm trong phòng một người con gái kể từ khi đặt chân lên SG, lần đầu tiên nó im ngủ giữa thế giới riêng của chị...thế giới của nữ hoàng...thế giới của những điều kỳ lạ. Sài Gòn...bình yên lắm!

Gửi những ai đã và đang kiên nhẫn dõi theo từng dòng chữ của My Life rồi đến My Daisy ngày hôm nay....gửi cả những ai đã không thể kiên nhẫn đọc đến dòng chữ này...rằng..."My Daisy...thực sự mới bắt đầu"

-----oOo-----

Chương 22: Chương 21

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ghế sofa nhà chị khá êm lại to nên nó nhanh chóng lấy được giấc ngủ rất say đến nỗi bình minh lên tận ngọn cây bên ngoài cửa sổ, nắng chiếu vào phòng nó mới mở mắt ra. Không phải ở Đà Lạt nhưng căn phòng vẫn se lạnh vì máy điều hòa, đêm qua nó bật điều hòa hơi nhỏ nên lạnh đúng rồi. Chỉ cảm thấy lạnh ở mặt thôi chứ cả người nó đang được đắp một chiếc mền bông màu trắng, đầu nó được ai đó đặt vào chiếc gối êm ái... Nó mỉm cười giờ mền lên, chị nữ hoàng của nó đang ngồi cuộn mình dựa đầu vào ghế ngủ ngon lành. Đã bắt đầu nhận ra thói quen yêu thương thứ hai của chị dành cho nó sau cái món caffè son môi, hơi muộn những vẫn nhận ra...mỗi sáng ngủ dậy luôn nhìn thấy chị ngồi ngủ với nó bên chiếc ghế sofa tuy nhiên nó vẫn chưa biết chị thường thức dậy lúc nào và trèo xuống giường ngủ mới nó nữa, có lẽ sau này phải rình mới được.

Nhẹ nhàng rút người ra khỏi mền vòng tay dùng hết sức bê nguyên người chị cùng chiếc mền từ từ đi lại đặt lên giường, chị ngủ say lắm hoặc có thể giả vờ ngủ say nên chỉ phản ứng lại nó bằng cách cuộn mình trên giường nằm im ngủ, nó tăng nhiệt độ máy điều hòa lên rồi mới đứng dậy đi vào WC rửa mặt cho tỉnh ngủ. WC khá rộng, toàn là kính, mọi vật dụng trong WC cũng toàn màu trắng tinh. Trên kệ linh tinh những sữa tắm, dầu gội, nước hoa, khăn...ngồi đếm chắc cũng không dưới cả trăm món. Lục lục, mãi chẳng thấy bàn chải đánh răng nào khác ngoài cái bàn chải màu trắng khá ngộ gấn trên tường nó đành tắc lưỡi sai đại cái bàn chải này, của chị thì kệ chị bữa ngủ nhà nó chị cũng ngang nhiên sai bàn chải của nó kia mà, người đẹp vậy chắc bảo đảm an toàn vệ sinh răng miệng 100% mà nhỉ. Đánh răng rửa mặt xong nó cầm cái chai màu xanh xanh mắt sạch nhãn hiệu bên ngoài, chỉ có một cái hình hoa cúc nhỏ nhỏ dán trên nắp chai, nhà nó cũng có một chai nên nó đoán là nước súc miệng Listerin đây mà. Đề phòng trúng độc nó mở nắp hít hít mấy cái cho chán ăn rồi mới dám ngậm một họng. Sáng sớm ngậm cái nước này cai muốn nhũn não, mà lỡ ngậm rồi thành ra đành ráng chịu đựng phùng mang trợn má sục qua sục lại cho sạch miệng vậy. Ngậm cái này phải ngậm 2-3 phút đứng không hoài cũng chán nên nó tính vừa ngậm vừa đi ra ngắm phòng chị chút vô nhõ ra cũng được. Mới quay lưng bước được một chân ra khỏi phòng thì nguyên con ma trắng tinh đầu tóc bù xù bù xòa đầu nhảy ra trước mặt la thẳng vào mặt nó:

- AAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!

Nó thề là tim nó thiếu điều muốn nhảy khỏi lồng ngực, mắt trợn trắng phun hết toàn bộ những gì ngậm trong miệng vô mặt con ma trước mặt

(cái này là hết hồn phun thiệt chứ hông có cố ý), chẳng những vậy nó còn trượt chân té cái bịch ra phía sau, cũng may võ công cao kịp chống tay chứ không là chấn thương sọ não theo con ma đi châu diêm dương rồi. Phần con ma sau khi lãnh toàn bộ listerin thần chương à nhằm thần phun của nó xong đứng im lè lè lười nhẹ nhẹ ra nếm thử xem nước gì, từ từ cái mặt con ma xụ xuống cái mỏ chu ra la làng thiếu điều muốn nổ cái phòng.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!

Nó vừa kịp hoàn hồn đưa tay dụi mắt từ từ ngồi dậy...Mặt nó tái mét, tim đập trở lại trên cả mức bình thường, mắt mở tối đa...nhận ra con ma đó là ai rồi, nó lùi lại vì sát khí đằng đằng từ con ma nữ hoàng. Thôi xong, xuân này con không về rồi phụ huynh ơi @@...Lùi sát tường, hết đường chạy, biết phận mình nó vội giơ một tay lên đầu một tay xoe ra đưa về phía chị.

- Ê...ê...đứng im đó nha...đừng đừng có qua đây nha... - Nhoxxxxxxxxx connnnnnnnnnnn đáng chếtttttttttttt Chị nghiêng răng, gương mặt đầy sát khí, tay lăm lăm cái mền bông tiến lại về phía nó.

- Hông cố ý nha...tại tại....

- Tại cái đầu nhox aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

- Ê...ê bình tĩnh...đừng có làm bậy....nhox la....aaaaaaaaaaa...ặc ặc... àng....ứu...ui....ứu....ết...ết..ui....aaaaa!!!!

Chưa kịp nói hết câu chị của nó tàn nhẫn quăng cái mền to dùng vô nó rồi nhào vô đẩy nó té cái bịch trợn lỏn vô bồn tắm, chẳng biết chị làm gì...nó chỉ nó là trong vài giây đã bị chị leo lên người không chế hoàn toàn, mặt mũi tối sầm nó hết đường chống đỡ trước toàn là ngắt nhéo, bóp cổ, cú đầu của chị.

- AAAA cho chết nè....dám phun nước vô mặt ta...cho nhà ngươi chết luôn...hừ hừ....nhox con đáng chết...huhu (nghe tiếng ma hu hu thiệt)
Chả biết nghe đứng chị nói vậy không, chỉ thấy trời đất tối sầm, đau chảy cả nước mắt. Thân này há chôn xác nơi WC lạnh lẽo hoang vu này sao phụ huynh ơi hix hix...Sau phút đầu tối sầm, nó cũng thấy được ánh mặt trời...giấy dựa một hồi nó thọt được tay, rồi chân, rồi đầy đủ tứ chi ra khỏi cái mền... - Phản conggggggggggggggggggggggggggggggg!

Nó hét lên dùng hai tay chọt liên liên vô eo chị, hiểu quả tức thì, chị vội rút

tay lại chống đỡ cười ngặt nghẽo.

- Hihi...trời ơi...nhột nhột...bỏ chị ra...hihi Ngay lập tức nó vùng dậy đẩy chị té khỏi người nó ngồi dậy tay đè tay chị, tay chọt hết công xuất vô eo - Zà zà... coi ai chết biết liền!

- Haha...tránh ra...bỏ chị ra...đồ nhox con...hihi..bỏ người ta ra...bớ người ta...hihi - Bớ thoải mái...hehe... - Đáng ghét..hihi nhột mà...nhox con đáng chết...hihi chết...chị....

Chị cũng không chịu kém chống cự một cách quyết liệt, ngắt nhéo, đâm đập, cắn cạp...nói chung có bao nhiêu chiêu thức chị đều đem ra chiến đấu với nó. Vậy hai con người vật lộn, la hét, cào cấu, cắn cạp, chọt chọc... v.v...nhau với một chiếc mền bông trong cái bồn tắm to màu trắng. Cửa khóa trái, hix hix la hét kiểu này có khi chút mở cửa ra chắc công an hàng xóm người nhà chị đứng đầy ngoài cửa vì tưởng phòng có thể chiến thứ 3 quá. Cũng may, phòng chị kín và cách âm khá tốt, chiến trường lại trong nhà tắm nên hai đứa thỏa sức mà làm “đau” nhau bằng mọi cách. Cái này giỡn xong nó mới biết chứ uýnh lộn với chị làm quái gì nghĩ được bao nhiêu thứ. Cuộc chiến cuối cùng cũng kết thúc, hai phe tổn thương vô số, người tê rần, thở hổn hển... - Nghỉ nghỉ....nghỉ giải lao....mệt quá - Nghỉ thì nằm im đi... - Chị nằm im trước đi...ayda...bỏ ta...trời ơi giải lao... uidaaaa - Không...óc im ước ikkkkkk (đang ngậm nguyên bắp tay nó) - Rồi rồi...nhả ra đi đừng cắn nữa...ui da....im nè Nó chẳng biết nó đang chọt vào đâu trên cơ thể chị nữa. Nhận thấy sự nhượng bộ của đối phương chị cũng từ từ nhả tay nó ra nằm im thở. Nó thề là nó mệt và tê toàn thân đến nỗi nó chẳng còn biết gì nữa, chỉ biết nằm im nghỉ mệt hồi phục sức khỏe đã. Chị cũng vậy, thở phì phì, cười hì hì nửa mới ghê chứ.

- Mệt mệt quá...đau quá...nghỉ mệt chút đi... - Hihi...nghỉ thì nghỉ...chị cũng đau muốn chết nè - Xạo nha...chọt lét chứ có ngắt nhéo gì chị đâu mà đau... - Mệt...hihi mệt...nghỉ nói nha...hihi - Ồ...hix... Nó nằm im, chẳng quan tâm gì ngoài việc nhắm mắt nghỉ mệt. Sau trận chiến luôn là không khí bình yên. Nằm được một lúc chưa kịp hết mệt chị đã lên tiếng - Nhox ơi!

- Gì...Thôi chưa hết mệt nha!

- Hồng phải!Hihi chị mệt quá - Rồi sao?

- Cũng chị lên giường đi! Chị ngủ chút!

Nó vẫn nhắm mắt nhất quyết không đứng dậy - Thôi dẹp! Đau mệt muốn chết. Tự mà đi!

Chị cúi nhẹ đầu nó.

- Đi! Công đi đi!

- Không!...No...để yên nằm nghỉ!

Nó lạnh lùng, giờ có giết nó nó cũng chỉ muốn nằm thôi, mệt đứt hơi, chỗ nào trên người cũng tê rần vì bị ngất nhè cào cấu cắn cạp... - Hihi đáng ghét...hồng lẽ nằm đây ngủ?

- Kệ chị! Hồng biết!

Nó xoay đầu sang một bên, chẳng biết hướng nào, nhắm mắt nằm im - Hihi Khó ưa - Ủ!

- Vậy kệ nhox!

- Ủ - Chị cũng ngủ lun đây - Ủ - Hihi Chị nằm im không nói nữa, nó cũng nằm im chuẩn bị tinh thần ngủ. Người nó với chị và cái mền bông to trộn lẫn vào nhau thành món thập cẩm người bông. Nãy giờ nó cũng chẳng biết chị và nó đang nằm ra sao nữa vì nó vẫn chưa kịp hoàn hồn. Giờ thì im lặng, sự im lặng đến đáng sợ, chỉ còn tiếng thở nhẹ, tiếng tim đập...cảm giác không ổn chút nào...nó cảm nhận vậy...hồn đã hoàn....có cái gì đó là lạ...nó run run, tim đập thình thịch...chị chị hình như đang nằm dưới, nó nằm trên, cảm giác ấm ấm, lạnh lạnh, mịn mịn rất là quen. Nó mở mắt ra, đầu đầu khểng ngẩng lên để nhìn cho rõ...màu da người hiện ra trước mắt, li ti, trắng trắng...khể cử động người...cử động tay...hồn nó giờ nửa muốn chạy nửa đang cố tìm về với xác để cảm nhận rõ...rõ...rõ dần dần...nó đang nằm trên chị, đầu nó hình như đang nằm trọn trên ngực chị, tay nó một tay bị đè lên lưng, tay còn lại đang đặt trọn trên “O.O” (không dám cảm nhận nữa @@), tay chị một tay trên đầu nó, tay còn lại chưa kịp xác định ở đâu. Hình như chị cũng đang dần dần cảm nhận việc gì đang diễn ra trong bồn tắm...im lặng...rồi...Nó vùng ngồi dậy, chị cũng đẩy đầu nó lên, cái mền mắc vào đầu nó nên khi ngồi dậy nó kéo theo cái mền, người chị hiện ra trước mắt...hoàn toàn...hoàn toàn không có gì trên người. Bốn mắt nhìn nhau, nó đứng hình nhìn xuống...rồi lại ngược nhìn mặt chị...và....

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA -
AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA Hai đứa đồng
loạt hét lên thảm thiết khi biết việc gì đang xảy ra trong bồn tắm... Nó
vùng đứng dậy, chị thì ngồi sát vào góc bồn tắm... - Nhox nox....

- AAA...áo...AAA....gì kỳ vậy....

Nó bối rồi, chưa bao giờ nó bối rồi như gà mắc tóc như vậy, cái này là cả
một đồng tóc luôn chứ chẳng đùa. Còn chị chẳng biết sao chứ nó thề là
mặt chị đỏ ửng lên, nhả hết sức có thể, mắt nhắm tịt, vừa la vừa cười và
cũng vừa mếu...rất biểu cảm :v . Nó bối rồi đứng dậy nhìn chị, nó thề nó
không có ý nhìn, chỉ là chị ngồi ngay tầm mắt nó thôi. Chị còn quần nhưng
phần trên thì hoàn toàn trống không... - AAAAA...huhu chết rồi...trời
ơi...aaaaaa - Áo...áo chị đâu?

- Huhu áo chị...huhu AAAA chị hông biết... Nó hoảng hồn, bối rồi đứng
lồm cồm tìm xung quanh. Hai đứa một đứa cuốn cuồng tìm áo, một đứa
ôm ngực nhắm mắt vừa khóc vừa cười la hét...thành ra đều ngốc đến nỗi
chẳng biết kéo cái mền quần người lại...Kiếm như thằng điên cũng có thấy
cái áo chị đâu đâu.

- Huhu chết rồi...nohx làm gì dza???

- Kiếm...kiếm cái áo... - Kiếm gì nữa...huhu nox đi ra ngoài nhanh đi...
- Ờ ờ...rồi rồi Nó luống cuống leo khỏi bồn tắm chân này treo chân kia lủi
lủi ra khỏi phòng, chưa bao giờ đi một cách vội vã và khó khăn thế này... -
Nhoxxxxxxxxxxxxxxxx - Gì...gì...nửa Giật mình quay mặt lại...trời à...lại
nhìn thấy cả người chị. Hix hix...chắc đau tim chết quá...Chị mới buông
tay che ngực xuống vội nhắm mắt đưa tay trở lên che và hét:

- AAAA đồ khủng...không được quay lại - Chết...sorry...quên quên..

Nó giật bắn người quay mặt qua chỗ khác - Huhu...đưa cái mền cho chị -
Rồi...rồi Thì ra nó vội đi ra nên kéo theo cái mền bông hồng hay. Run run
cầm cái mền tính quay người bước lại đưa thì chị lại ra lệnh:

- Đứng im - Gì nữa - Lấy tay kia che mắt lại - Rồi!

Nó như robot, chị nói sao nó dứt khoát làm ngay vậy.

- Hông được hí nha!

- Rồi nè có thấy gì đâu - Rùi! Đưa mền đây!

- Ủ...ừ!

Một tay cầm mền một tay che, nó nhắm tịt mắt dò dẫm bước quay trở lại đưa mền về hướng chị, mặt vẫn quay sang chỗ khác.

- Nè!

- Đáng ghét!

Chị giật mạnh cái mền.

- Rồi! Đi ra - Ủ ừ!

Nó như thằng ngố lúng túng dò dẫm đi ra ngoài. “Bình!”. Hix đầu nó cũng vô cánh cửa đang nửa mở nửa đóng nhà tắm...tối tăm mặt mày... - Đi ra nhanh! Đồ dê xồm! Làm gì dợ!

Tiếng chị hét sau lưng... - Hồng thấy đường nè! Từ từ..đau muốn chết!

- Kệ nhox! Đi ra!!! Hihi... Nó ôm đầu đẩy cửa luống cuống bước ra khỏi phòng. Nó thề..nó thề là nó nghe tiếng chị vừa nói vừa khúc khích cười rõ ràng...hồng nghe lầm đâu mà (tự trấn an mình)...Người nó nóng bừng, chạy lại ngồi xuống ghế sofa...tim nhảy hip-hop rất sung, thờ phì phì ráng lấy lại bình tĩnh. “Rầm” Nó giật bắn người khi nghe tiếng chị đóng cửa WC lại...thôi rồi...kỳ này thành dê chiên xù chắc chắn luôn rồi. Không khéo chị lại nghĩ linh tinh giận nó luôn không chừng. Nảy giỡn sung quá ai biết làm cái quái gì trong mền, tối tăm mặt mày có biết đâu là áo, đâu là người đâu. Nó nhìn lại mình, quần bung cả khóa thắt lưng, cổ áo thun bị kéo dẫn xuống tận bụng không còn nhận ra có phải áo hay cái giẻ lau nhà nữa. Thấy nhột nhột, đưa tay ra sau lưng...ngoài cái áo còn một thứ khác mịn mịn, mát mát hơn áo thun nó nhiều. Cầm thứ đó ra trước mắt xem...hix hix còn gì khác ngoài cái áo ngủ của chị, còn mùi thơm nước hoa, mùi đồ ăn, mùi mồ hôi nữa nè.

- Chị ơi! Kiếm được cái áo rồi nè!

Nó tài lanh đứng bật dậy chạy lại tính gõ cửa thì đột nhiên cửa mở bung... “Rầm!...Bình!...Uidaaaaaaa!AAAAAA!” Một chuỗi âm thanh vang lên... cái cửa mở bất ngờ nó lảnh tròn vẹn cái bình vô mớ suýt bật ngửa. Sau khi

hét lên xong chị mới từ từ mở cửa hí hí rồi ló cái đầu ra nhìn nó làm mặt nghiêm (giờ nghĩ lại cái mặt đó mặt gian thì có>”<) - Gì nửa dạ đồ dê xôm Trời trời! Bị tai nạn lại còn bị la dê xôm nữa, thiệt oan ức quá! Thôi kệ dù sao cũng có phần lỗi ráng nhìn để còn thoát thân khỏi cái động này mới được.

- Kiếm được áo rồi nè!

Nó chìa cái áo ra trước mặt. Lần này thì cố ý nhìn chị thiệt...tiếc ghê, chị quần cái mền rồi nên chẳng được thấy gì ngoài cái mặt lườm lườm thiếu điều nhảy vào ăn tuôi nuốt sống nó.

- Nhìn gì mà nhìn! Đồ dê cụ! Đưa áo cho chị!

Chị giật áo rồi đóng cửa cái rầm. Hình như bà cô bịt miệng cười hay sao nhỉ...chắc nhìn lầm. Nó gãi gãi đầu, ôm cái trán dự báo sắp sưng một cục đi lại ghé ngò, rót ly nước, soi soi mặt trong màn hình tivi coi có bị chảy máu không. Giờ nên ở lại giải quyết hậu quả hay trốn về cho chắc ăn nhỉ... Mà nghĩ kỹ làm quái gì có chìa khóa mở cổng mà về, có leo tường cũng hồng ỏn, rui nhà có chó hay nửa chừng chị phát hiện lấy cây chọt một cái là thấy diêm vương liền....Hix...trầy vì tróc vảy theo nghĩa đen thực sự, cả người toàn vết móng tay, dấu răng cả vết son môi hay máu nó cũng hồng dám phân biệt nữa. Ngồi cả buổi trời hồng thấy chị ra, lại trò gì nửa đây, đừng có nói ở trong đó úp mặt vô O.O tự tử vì bị nó nhìn thấy à nha. Nó lò dò lại gõ gõ cửa.

- Chị ơi! Mặc áo xong chưa...làm gì lâu vậy!

- Kệ chị! Huhu!

- Làm gì đó!

- Huhu rách áo rồi!

- Thì mặc đồ quần cái mền ra kiếm áo khác - Huhu! Hồng ra đâu!

- Sao vậy! Giận hả...xin lỗi...hông có cố ý... - Huhu chị hông biết chị hông biết...nhox xấu xa!

- Hix xin lỗi mà...này hông có thấy gì hết...thiệt!

- Nói dóc! Nhìn chăm chăm mà hông thấy gì?

- Thiệt! Này quỳnh quá đâu có kịp nhìn thấy gì!

- Thiệt hôn?

- Thề!

- Huhu... Nó nghe tiếng mở khóa cửa, tiếng chị làm bầm cái gì đó chẳng biết. Cửa hé mở, nữ hoàng bước ra, cái mặt chủ ụ xụ xuống y chan con nít. Bất gặp ánh mắt nó nhìn...chị bịt mắt lại xấu hổ - AAAA huhu đồ xấu xa! Hồng cho nhox nhìn nữa - Trời ơi mặc đồ rồi ai thấy gì đâu trời Nó cười phì trước vẻ mặt mắc cỡ đáng yêu của chị. Nói hồng thấy gì là nói dóc chị chứ giờ thấy gần như toàn bộ cơ thể chị vì cái áo bị rách, quần thì ngắn cũn, chỉ che được những nơi nhạy cảm.

- Huhu thấy chưa cái bản mặt...nhìn nửa kia...đồ dê xồm đồ xấu xa!

Chị vừa mắng vừa chạy ào nhảy lên giường cuộn người vô cái mền khác trên giường. Nó chung hững...kiểu này là mắc cỡ, giận hay khóc nhe thiệt đây trời @@. Dám giận lắm à, nó là nó đang sợ chị nghĩ gì không hay rồi hiểu lầm nó lắm nên vội đi lạy kéo nhẹ nhẹ cái mền - Chị..chị! Giận hả Không thêm nhúc nhích, nó chọt tiếp - Nè....đừng có nghĩ linh tinh nha. Này giống đâu có biết gì đâu? Hồng thấy gì thiệt mà -

- Đừng giận nha...chị...không thấy gì hết...thề luôn....mà cũng tại chị, ai biểu giống đê nhox sung quá chị!

Chiêu đồ thừa này công nhận hiệu nghiệm thiệt. Gì chứ ai mà đồ thừa cho chị dù chị có lỗi hay không thì bảo đảm cũng gân cổ lên cãi cho coi.

- Hồng dám! Tại nhox con á!

- Tại nhox cái gì...chị giống trước chứ bộ!

Suýt bị chị bật dậy cụng đầu. Nó nhìn gương mặt xấu hổ còn nguyên nét hồng hồng trên phì cười.

- Đó cái bản mặt gian như quỷ đó. Thấy ghét!

- Ờ..giống đê uýnh người ta đã rồi la ghét!

- Hồng ghét sao được! Ai biểu nhox chọc lét chị?

- Đứa nào nhàu vô đề cắn nhox trước?
- Cho chết! Ai biểu chơi dơ phun nước vô mặt người ta?
- Ê! Cái này tại người ta đâu nhảy ra hù mình nha!
- Không biết không biết!

Càng nói nó càng phì cười vì cái kiểu gân người lên cãi một cách vô lý và đui lý của chị, vậy mà vẫn cố cãi... - Cái đồ xấu xa... đồ dê xồm... chơi gì chơi xé áo người ta - Hix hix... xé hồi nào - Hồng xé sao áo rách nè... nè... này thấy hết... còn đưng vô... vô - Vô gì... Nó sưng người khi chị vô tư kéo cái chỗ áo rách dí ra trước mặt để cãi nhau với nó. Hix cái này có không cố ý nhìn cũng bị nhìn thấy nữa... làn da trắng ngần, mịn màng của chị khiến nó suýt phun máu mũi chết tại chỗ. Phát hiện ánh mắt nó, chị giật mình vội rút người lại kéo mền che người.

- Đó đó! Huhu cái đồ xấu xa... hai con mắt dê xồm nhìn nửa kia!
- Trời ơi! Ai biểu đang nói chuyện tự nhiên vạch ra rồi la!
- Có đâu! Huhu tại nhox chứ bộ!
- Chơi đồ thừa!
- Kệ chị kệ chị! Tại nhox hết... huhu tại nhox hết!

Nó bật cười nhẹ, sợ chị bắt gặp nó cười phì nên vội đi leo xuống giường đi lại bàn lấy ly nước uống... Sau lưng chị vẫn nói lảm bảm trong miệng, mặt xụ xụ rất buồn cười!

- Huhu... đồ xấu xa... nhìn thấy của người ta... huhu đồ dê xồm... huhu đưng hết người... đưng ngực người ta luôn rồi... Chị lảm bảm một mình nhưng cũng vừa đủ cho nó nghe. Nó uống hết ly nước ráng nhin cười đi lại giường kéo tay chị ra khỏi mặt.
- Nè lèm bèm gì đó - Hứ! Tại nhox hết! Nhox con xấu xa!
- Rồi rồi tại nhox... ai biểu mặc áo... mỏng lét mà còn giỡn chi - Kệ chị! Huhu xé áo người ta còn đồ thừa... đáng ghét!

Nãy giờ khóc, thấy được giọt nước mắt nào chết liền... chị quay mặt đi ra

vẻ giận. Nó cười...biết cãi nhau nãy giờ nghĩa là không sao rồi, chị sẽ không nghĩ bậy rồi giận nó đâu. An tâm nó cười phì trêu tiếp - Ồ giận đi! Kéo cái áo xuống kia...thấy hết giờ...công nhận người trắng ghê...mát ghê...nãy đưng vô...đã tay ghê...hehe - AAAAAA đồ xấu xa...đừng có nói nữa...huhu Chị bịt tay lắc lắc đầu chui tọt vô mền bông. Đau tim với bà chị này, cứ như con nít...Nó định đi lại chọc chị tiếp thì nghe tiếng gõ cửa.

- Nè! Im...có người kiu cửa nè..đừng có lèm bèm nữa!

- Kệ nhox! Đồ xấu xa...huhu cởi áo người ta...còn nói....huhu - Nói một hồi người khác nghe bây giờ - Mở cửa đi đồ khùng!

Dọa một tiếng chị vội ngừng cái giọng kẻ lẻ than khóc vụ nó dè xòm ngay. Tai nạn thôi mà chứ nó có kịp cảm nhận hay nhìn sao đâu mà dè với đẹp. Nó đi ra mở cửa, sau lưng chị đứng dậy lò dò bước theo, người cuộn cái mền ngang ngực. Nó mở cửa...đứng hình, chị nhảy từ phía trong ra sau lưng nó - Ai dza?

- Hả!!! Hai người!....

Người xuất hiện sau cửa sững người hả hốc miệng nhìn nó và chị...bịch trái cây rớt xuống đất...hix...là....

-----oOo-----

Chương 23: Chương 22

Nguồn: EbookTruyen.VN

Anh Phong đang đứng ngoài cửa, đeo kính đen, dáng vẻ chẳng khác nào diễn viên ca sĩ nhưng lại xách trên tay linh kinh nào trái cây, bánh, rau, cà chua...nhiều thứ khác chẳng thấy hợp tí nào với vẻ ngoài lãng tử của anh. Nhìn thôi nó cũng suýt phì cười rồi, tất nhiên những thứ đó giờ đang rớt lăn lóc dưới sàn nhà. Nó chưa kịp chào vì cũng hơi bất ngờ khi gặp anh, ngược lại chắc chắn anh Phong cũng rất sock khi nó là người mở cửa phòng chị đón anh. Chị nhảy ra sau lưng nhí nhảnh ôm cổ nó chào anh:

- A! Phong! Có mua đồ cho Phương hôn?

- Ủa anh mới qua hả Nó cười chào anh sau đó quay lại phía sau kéo cái tay chị ra bởi kẹp cổ nó thì thôi lại còn kéo cái áo gần rách tới nơi của nó nữa chứ - Làm cái gì vậy...nhột mà...!

- À..anh... “Bốp!!!” nó quay lại, chưa kịp nói thêm câu nào đã nhận ngay một cú đấm như trời giáng của anh vào mặt. Nó ngả văng vào cửa té xuống đất, đầu óc tối sầm khó mà kịp hiểu chuyện gì xảy ra cũng như ngồi dậy ngay được (ăn một cú đấm của anh chàng cao to khỏe mạnh rất khác với những lần trước bị mấy anh giang hồ róm còm nhóm đánh nhé)....

- Đồ khốn!...

Nó chỉ loáng thoáng nghe được anh Phong nói thế bởi ngay sau đó chị đã lao đến một tay kéo cổ áo anh lại một tay giật kính đen trên mặt anh vừa hét lên - Anh Phong! What do you do! Men!

- Phong!...Phong chỉ!!!

Anh Phong sững lại lộ vẻ bất ngờ trước việc chị hét vào mặt. Hét anh Phong xong chị vội cúi xuống đỡ đầu nó dậy, gương mặt chị chực rơi nước mắt.

- Nhox ơi...nhox...nhox hông sao chứ...nhox!

- Phương! Phong!!!

- Are you crazy?

Anh Phong vẫn chưa biết làm gì tiếp theo bởi anh cũng đang bối rối, ngay lập tức chị quay mặt lại rồi đứng dậy đẩy kính vào ngực anh rồi hét rất dứt khoát - Get out!

- Phương!...Phong...!

- I said!....Get outtttttttttttttttttt! Get...outtttttttttttttttt!...

Chị vẫn hét và chỉ tay thẳng vào ngực anh, gương mặt chị lộ rõ sự giận dữ dường như không thể kiềm chế được nữa. Nước mắt chực trào ra, nó khiến anh Phong dù cao hơn chị nhưng nó cảm thấy lúc ấy anh chỉ là một chú nai sợ sệt trước con sư tử to gấp nhiều lần. Anh bối rối quay lưng đi xuống lầu không dám quay lưng lại nhìn chị một cái nào. Chị quay qua nhìn nó, gương mặt chị vừa lo lắng nhưng cũng chưa kịp vui nét giận dữ. Chị bước

ra ngoài chỉ tay xuống cầu thang - Phong! Stay there! Ok!

Rồi quay trở vào trong chạy lại đỡ nó ngồi dậy - Nhoc nhox ơi! Huhu nhox hông sao chứ?

- Ủ..ừ hông sao! Chị đừng khóc mà!

- Phong thật quá đáng! Nhoc có đau hông?Nhox ơi... - Ồ...hơi choáng mà không sao...đừng có khóc mà - Chảy máu rồi kìa...trời ơi!....Trời ơi!!!

Chị lấy tay quẹt máu trên khóe miệng nó đưa lên nhìn rồi quỳnh quáng chùi vào ngực nức nở như một đứa trẻ vậy. Chị vốn đang lo lắng cho nó lại rất sợ máu nên mất bình tĩnh ngay lập tức. Nó vội cầm tay chị lại cố hết sức mỉm cười - Thôi thôi! Hông sao mà!Bình tĩnh bình tĩnh nè - Huhuh Chảy máu nè..huhu làm...làm sao giờ?

- Không sao! Dập môi thôi!...Đề nhox lên giường nằm được rồi Nó gắng đứng dậy định lếch lại giường nhưng chị đã đứng dậy xoay người lại - Đề chị đỡ nhox!

Chị ôm lấy phần ngực nó cố hết sức lôi nó lên giường, có vẻ lôi không được, chị đứng hẳn dậy cầm hai tay nó hì hục kéo nó sềnh sệch trên sàn... hix hix chưa từng thấy ai đỡ người bị thương như bà cô này, 100 người chắc chết sạch 99 người trước khi được cấp cứu quá, người duy nhất may mắn sống chắc chỉ có nó vì nó ăn đấm vào mặt không đến nỗi nào @@). Phải nói về mặt và cách chị loay hoay kéo nó lên giường khiến nó phì cười, tất nhiên mới ăn đấm xong nên miệng đau đâu có cười to ra mặt được. Thấy chị vậy nó cũng giả bộ nằm xụi lơ để xem chị cấp cứu nó ra sao. Hì hục cả buổi cũng kéo nó lên giường được, chị kéo cái mền đắp lên người nó theo kiểu nhồi nhét đúng hơn == Sau đó chị nhảy xuống giường chạy lại tủ đồ màu trắng lôi ra một cái hộp khá to, nó chỉ thấy loáng thoáng thôi chứ bị cuộn một cục vô đồng mền làm gì mà thấy rõ được chị làm gì. Lục tung cái thùng lên cuối cùng chị cũng tìm được một tuýt gì đó màu trắng và 1 bịch bông chạy trở lại giường. Chị lấy tay quẹt nước mắt như một đứa trẻ rồi cúi xuống chấm chấm máu trên miệng nó, sau đó xịt một tí thuốc thoa nhẹ nhẹ lên bên ngoài môi, thoa luôn lên má chỗ nó mới ăn đấm (còn cái trán nó sao không chịu thoa không biết @@). Chị quỳ trên giường, người cúi sát nó, hix hix trời à chăm sóc người khác mà đồ đạc trên người mặc cũng như không thể này có mà muốn nó lên máu chết đây mà. Không muốn nhìn cũng không được nữa vì ngay tầm mắt như vậy sao né được. Nói là nói đùa vậy chứ đầu óc nó giờ chỉ buồn cười vì gương mặt

lo lắng chăm chú chăm sóc vết thương nó của chị, đôi mắt long lanh vì nước mắt chưa kịp khô, hai môi mím chặt vào nhau, hơi thở chị nhè nhẹ phá vào mặt nó thơm thoang thoang. Lại một giọt nước mắt chị rơi xuống môi nó...mít ướt thấy sợ, có gì đâu mà khóc không biết nữa, nữ hoàng ngốc này thiệt làm nó khó xử ghê. Nó vội đưa tay lau nước mắt cho chị mỉm cười - Ngốc à! Nhox có sao đâu mà khóc chi hồng biết. Chị nín đi... - Khóc hồi nào đâu! Chị lo cho nhox con chứ bộ - Rồi! Giờ khỏe rồi nè! Đừng khóc nè nữa...xấu rồi sao - Hồng thêm! Nhox còn đau hông? Nhox đau nhiều hông?

- Ủ! Hết đau rồi! Chị đừng vậy nữa. Ủa anh Phong đâu chị?

Chị quắc mắt nhìn ra phía cửa, đồ đạc nằm la liệt - Him thật quá đáng! Chị ghét hần!

- Thôi thôi...chắc tại ảnh hiểu lầm mà! Chị xuống coi ảnh đâu rồi!

- Kệ hần! Chị không chấp nhận kiểu như vậy! Không tốt! Không tốt chút nào!

- Được rồi! Đừng giận nữa. Chị xuống coi nói chuyện với anh đi! Coi chừng ảnh bỏ về rồi hiểu lầm tùm lum khó xử lắm - Hứ! Hần dám về thử coi!

- Hè! Nóng ghê! Thôi nhox không sao rồi chị xuống nói chuyện với anh đi! Nhanh đi chị! Đi!

- Nhox hết đau thiệt hôn?

- Thiệt!

- Xí! Đừng nói dóc chị!

- Không có mà, đỡ đau thiệt rồi, chị xuống nói chuyện với anh đi - ... - Đi đi! Chị! Nghe lời nhox đi!

- ...Uhm! Cũng được... Chị mím môi suy nghĩ một hồi rồi gật đầu đồng ý đứng dậy leo khỏi giường. Được vài bước chị quay lại - Nhox nằm yên đó, không được đi đâu nghe chưa?

- Ủ ừ - Nhớ đó! Xử hần xong chị sẽ lên ngay!

Chị đi lại tú kéo một cái áo choàng loại dài dành cho con gái khoát lên người rồi mang chiếc dép bông bước ra cửa. Nó nhìn theo chị mỉm cười, những bông chốc nó cảm thấy điều gì đó từ sau lưng chị, cả dáng đi...rất khác những gì trẻ con của chị, rất khác.

Chờ một lúc để cho chắc chị đi xuống dưới lầu nó mới chui người khỏi đồng mền của chị ngồi dậy, khá đau, nó dùng tay xoa nhẹ nhẹ trên mặt nơi vừa bị đánh, thực sự rất đau, anh Phong nắm thật chặt. Nó đứng dậy leo khỏi giường đi ngang nhìn vào kính, ngay cả nó cũng giật mình bởi dáng vẻ của nó, áo thun trễ xuống tận bụng, mặt mày bơ phờ, trên cổ, vai, trán và cả áo toàn là vết son môi, vết tương ớt, vết dầu mỡ của đồ ăn và cả vết thương bị chị cào cào nữa. Nhìn thoáng qua xong nó đi lại dọn những thứ đồ anh Phong bỏ lại trên sàn, chắc anh đi siêu thị mua sắm đồ cho chị, đa số là đồ ăn với vài vật dụng linh tinh khác. Ghé mắt nhìn xuống bên dưới, chẳng thấy chị với anh đâu, chắc anh phong giận bỏ đi đâu chị đi kiếm rồi, dù sao hai người cũng yêu nhau mà, tất nhiên chị phải đi tìm anh rồi. Nó gom tất cả lại cho vào bao, riêng mấy trái cây bị đập thì để một bao riêng, mang mọi thứ để dưới góc bàn nó lấy một trái táo bị đập một miếng đưa lên áo chùi chùi cho có lệ rồi cắn một miếng. Không tự lượng sức mình, mấy loại trái nhỏ khác không ăn vụng, đi ăn vụng táo, vừa cắn một phát đã ê ẩm cả miệng, nhai mà cứ tưởng như răng với hàm sắp rụng tới nơi rồi. Vậy chứ cũng ráng nhai cho đỡ cắn thẳng, lòng nó thấy lo lắng chứ, gì thì gì, tự nhiên bắt gặp nó và chị ngay trong phòng riêng quần áo nó xộc xệch còn chị cũng đâu có kín đáo gì mấy, đối ngược lại nó là anh thì cũng nổi điên lên thôi. Chỉ lo là vì chuyện hiểu lầm này ảnh hưởng đến tình cảm của anh chị đó là chưa kể cảm tình anh em của nó với anh Phong cũng sẽ không như trước nữa. Sau này chắc phải giữ gìn ý tứ trở lại chứ cứ vô tư thế này thế nào cũng làm mọi chuyện rối tung lên thì không hay chút nào. Nghĩ vậy thì nghĩ vậy nó cũng suýt phì cười một mình khi nghĩ đến chị, giống cho dữ rồi tới lúc giận cũng vậy...mặt ngốc ời là ngốc ^.^...Nhưng... cũng lạ, tự nhiên nay giận lên nói toàn tiếng anh với anh Phong...ngộ thiệt.

Nằm nghĩ ngợi mà lòng cứ nóng rang, đi đâu mà lâu vậy? Không biết chị có nói chuyện ồn cho anh Phong hiểu không nữa. Vừa định đứng dậy ra ban-công ngồi chơi thì chị quay về phòng, phía sau là anh Phong. Chị đi lại ghé ngồi xuống bên cạnh nó ngồi khoanh tay nhìn anh Phong, còn anh cũng lẳng lặng đến ngồi đối diện nhìn nó, mặt anh không biết đang nghĩ gì, chỉ thấy vẻ mặt giống như lúc anh bị chị la hồi nãy. Chị đưa mắt nhìn anh, chân tréo một bên ra dáng nữ hoàng lăm lăm - Nói đi! Sao nãy hùng hổ lăm lăm mà

- Ủ ừ...biết rồi biết rồi Anh khẽ giật mình liếc nhìn chị rồi quay qua nó - Mon! Anh xin lỗi! Này anh... - Dạ! Không sao đâu...cũng tại em với chị...úm...úm... Chưa nói hết chị đã bịt miệng nó rồi quay qua nói với anh Phong - Vậy được rồi! Phong về đi!

- Ủ ừ! Phong về! Anh về nha Mon!

Anh Phong vội vàng đứng dậy đi về phía cửa, nó chẳng hiểu gì cả, chưa thấy giải quyết hay nói gì xong đã đuổi anh về, vậy mà anh răm rắp nghe theo hổng dám nói hay thắc mắc một lời nào, bà cô này thật kinh khủng @@.

- Nè - Sao Phương?

- Đem đồng đồ này xuống để vào tủ lạnh cho Phương!

- Ủ ừ!

Anh Phong cầm cúi xách đồng đồ lủi thủi đi ra cửa, nhìn anh với anh mắt thông cảm nó khẽ liếc qua nhìn chị - Chị nói gì mà anh sợ dữ vậy - Nói gì kệ chị. Nhox sao rồi? Đâu đưa cái mặt khùng cho cho coi coi!

- Mà chị có giải thích với anh là tụi mình giỡn không?

- Không!

- Sax! Sao vậy?

- Chị không cần phải giải thích với him gì hết! Chuyện đó nox đừng lo!

- Hix nhưng mà anh sẽ hiểu lắm.

- Đó là chuyện của him chị hổng cần biết.

- Biết là vậy những... - Mệt quá đồ nhiều chuyện, ngồi im coi!

Chị cốc đầu nó một cái rồi tay và mắt vẫn chăm chú xoa xoa trên má nó xem xét vết thương. Chẳng hiểu gì cả, không giải thích chứ nói gì cả buổi trời ngoài đó, hổng lẽ chị không giải thích chuyện nó và chị giỡn sao, vậy nghĩa là anh Phong vẫn còn đang hiểu lầm nó và chị. Rắc rối tới nửa rồi thiệt tình, thôi đành chịu có gì nói chuyện với anh sau cũng được.

- Ok! Chút nhox mang chai thuốc đó về thoa nha.
- Ờ ờ!
- Chắc sẽ sung cho coi. Phong thật quá đáng.
- Thì cũng tại tui mình làm ảnh hiểu lầm mà.
- Chị không cần biết. Đó là lỗi của him. Him không được hành động như vậy. Chị rất ghét.
- Ờ ờ - Nhưng nếu lúc nãy là nhox nhox có làm như Phong không?
- Cũng chưa biết?
- Sao vậy?
- Thì còn phải tùy hoàn cảnh nữa.
- Hoàn cảnh nào?
- Nếu nhox bắt gặp chị với anh thì bình thường thôi vì chị làm gì với người yêu là chuyện của chị mà. Còn nếu chị bị người khác ép...thì nhox mới làm như anh. Cũng chưa biết được, tùy tình hình mà hành động thôi.
- Hihi vậy hen. Nói gì cũng được, chị không thích Phong hành động đáng ghét như vậy.
- Thôi ghét cái gì mà ghét. Cũng tại ảnh ghen mà - Sao lại ghen?
- Vậy cũng hỏi? Đòi lại là nhox nhox cũng ghen.
- Vô duyên! Ai cho mà bày đặt ghen...hihi - Trời ơi! Ví dụ mà - Ví cái đầu nhox con á..pleee!

Chị chu miệng khúc khích cười, tay mân mê áo nhìn ra ngoài cửa sổ. Lại cái kiểu nói chuyện không đâu vào đâu, nói chẳng thèm để ý cho ai hiểu gì rồi cười hì hì làm duyên. Nói tới nói lui nãy giờ cũng chưa chịu đi thay đồ vệ sinh cá nhân nữa, bó tay chị của nó luôn, tuy có khoác áo ngoài nhưng giờ ngồi chéo chân nên nhìn chị cứ như không mặc quần. Quay qua, bắt gặp ánh mắt nó, chị trợn mắt chu miệng lấy tay nhéo tai nó một cái rõ đau.

- Đồ xấu xaaaaaaaa...lại nhìn cái gì nữa hả? Ai cho nhox nhìn...hừ hừ...

- Uida...ế ế nhox có nhìn gì đâu... - Hồng nhìn mà cái mặt gian thấy sợ nè

- Hix hix có đâu! Mà chị đi thay đồ đi! Mặc đồ vậy chi rồi đồ thừa người ta nhìn - Kệ chị. Kệ chị. Không cho nhox nhìn - Ngồi ngay mắt người ta hồng cho nhìn sao được.

- Hihi đó là chuyện của nhox? Vô duyên!

Chị chẳng thèm nghe lời nó đứng dậy tung tăng chạy lại nhảy lên giường cuộn người vào mền - Oa oa! Ngủ thôi, sáng sớm tùm lum chuyện mệt lắm luôn Nó ngo ngác đứng dậy kéo mền khỏi đầu chị - Gì ngủ nữa hả?

- Chứ làm gì giờ - Đi đánh răng rửa mặt thay đồ ăn sáng đi? Tính nhịn đói hả?

- Thui chị làm biếng rồi. Chị muốn ngủ nữa - Rồi còn nhox?

- Nhox làm gì kệ nhox.

- Ờ vậy thôi chị ngủ đi nhox đi về nha - Không!

- Chứ sao nữa?

- Ai cho mà về. Hihi nhox ngủ nữa đi?

- Thôi giờ ngủ gì nữa...gần trưa rồi - Trưa kệ. Nhox ngủ đi chừng nào dậy nhox phải chở chị đi ăn đó - Gì kỳ vậy - Kỳ đâu! Ai bử nhox con dê chị chi - Cái đó đâu có dê - Xé áo người ta còn nguy biện - Giỡn nó rách hồi nào ai mà biết - Kệ kệ chị không biết. Nhox con dê xồm nhox con đáng ghét. Nằm xuống liền nghe chưa - Nhưng mà - Nằm xuống. Muốn ướnh phù mỗ hông hả?

- Ờ...thôi để lại ghế... - Giờ muốn gì?

Chị dứ dứ nắm đấm trước mặt - Trời ơi mới bị hiều làm hồi nãy sao mà ngủ chung được - Xí! Ai cho ngủ chung đâu hihhihi nè Chị lấy cái gối ôm đây xuống sàn nhà, đây thêm cái mền xuống, sàn nhà chị nói là sàn chứ cũng trải thảm nên khá sạch, giường chị không cao hơn sàn nhà bao nhiêu, cùng lắm chỉ cao hơn một tấm nệm đặt trực tiếp lên sàn chút xiu thôi.

- Hihi nằm dưới đó đi. Cho lạnh chết luôn - Bó tay! Ờ thôi sao cũng được

Nó lắc đầu kéo cái gối nằm xuống sát giường chị, nói thì nói chứ cũng mệt, sáng giờ giờ, bị đấm lại cái nhau chí chóc với chị, thêm bụng đói mà phòng chị rất thơm, có máy lạnh thành ra nó cũng thèm ngủ thua gì chị đâu. Sau khi ép nó nằm ngủ dưới sàn xong, chị vui vẻ ôm gối nằm đưa đầu sát ra mép giường vừa đủ để lộ gương mặt chị ngay tầm mắt nó. Chị nhìn nó cười nhẹ - Ngủ đi nha! Chị muốn mở mắt ra nhox phải nằm đó! Biết chưa?

- Ồ ờ! Biết rồi - Ngoan! Trốn về giận đừng trách! Plee

Chị lè lười trêu nó xong mới nhắm mắt ngủ. Hết nói nổi chị, làm gì cũng hồng thèm để ý tới người khác, thích là làm tính ra ngang cũng chẳng thua gì em nếu không muốn nói ngang còn hơn em nhiều. Căn phòng trở lại sự im lặng, một buổi sáng chẳng bình yên chút nào mang lại nhiều niềm vui nhưng cũng có điều lo âu, nhất là chuyện với anh Phong, không biết anh có nghĩ gì xấu cho nó không nữa, khó chịu thật. Nó nhắm mắt, cố đưa mình vào giấc ngủ, kệ...tới đâu hay tới đó vậy. Cảm giác ai đang nhìn nó...có lẽ vậy...

-----oOo-----

Chương 24: Chương 23

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhiệt độ trong phòng khá thấp lại được cuộn mình trong chiếc mền bông rất êm nên nó ngủ khá say. Đang ngủ ngon thì cảm giác có sự va chạm hay ai đó đang làm gì nó, từ từ mở mắt ra, nó mỉm cười khi nhìn thấy gương mặt chị đang chăm chú nhìn nó. Chị không nằm trên giường nữa mà leo xuống nằm sấp dưới sàn tự lúc nào, vừa thấy nó thức chị cười khi chu miệng rụt tay lại, không biết đang âm mưu gì đây.

- Đồ con heo mê ngủ thấy sợ luôn!

Mới dậy chưa kịp xử tội âm mưu hiểm hiểm gì mà dám nói xấu nó rồi -
Làm gì đó?

- Làm gì đâu hihi - Lợi dụng người ta ngủ lén lén lút lút gì đó?

- Hồng có mà - Không gì sao leo xuống đây làm gì?

- Chị thích làm gì nhau - Ồ ngon Nó lắc đầu định ngồi dậy, đầu óc đau ê ẩm nên không thèm đôi co với chị nữa, nó đưa tay nắn nốt chỗ bị đâm hồi sáng, giờ đang sưng thì phải, khá đau, bên trong miệng thì rất khi nó cử động lưỡi chạm vào vết thương. Nó quay phắc qua, chị đang nằm vui vẻ chống cằm chăm chú nhìn nó với ánh mắt rất hồn nhiên, rõ ràng có âm mưu gì đây nên mới vui vẻ nhìn nó đau khổ vì vết thương như vậy. Thôi kệ chút tính sau, nó đứng dậy vươn vai một cái, cũng nhờ đứng dậy mà nó phát hiện một cái máy ảnh lú ra phía bên hông chị, hồi nãy rút tay lại giấu chứ đâu. Thừa lúc chị chưa kịp để ý nó nhảy tới vỗ lấy cái máy ảnh, tiếc là máy ảnh để sát người chị nằm đè lên nên nó đâu có dễ lấy được. Ngay lập tức chị xoay người qua nằm đè lên máy ảnh, hai tay giơ lên cổ sức cản nó lao tới.

- Hihi làm gì dza đồ khủng - Giấu cái gì đó?Đưa cho nhox!

- Hông! Vô duyên đồ của người ta...hihi bỏ chị ra...nhột mà Không để chị nói hết nó giữ tuyệt chiêu chọt lét, hiệu quả không ngờ chị cười ngặt nghẽo hai tay ôm nó vật qua một bên, nó nhanh tay chộp luôn cái máy ảnh. Bị giật máy ảnh, chị vội ôm cổ leo hẳn đè lên người nó.

- AAA trả đây! Hihi hông được coi - Không trả! Để coi coi... - Hihi trả đây đồ khủng!

Mặc chị bóp cổ, ngất nhéo trên người nó vẫn gồng hai tay mở máy ảnh xem, vừa vật lộn với chị vừa sử dụng cái máy ảnh lạ nên mất khá lâu nó mới mở hình lên xem được. Suýt phun máu khi nhìn thấy cái mặt hả hê của chị hiện ra trên màn hình, quan trọng là cái backgroup phía sau theo hướng ngón tay chỉ của chị là cái mặt ngủ đẹp trai vô đối của nó đã bị chị tàn phá nhan sắc bằng mấy hình vẽ bông hoa, mặt cười. Thật quá sức tương tượng, dám cả gan xúc phạm nhan sắc tiềm ẩn của nó, điên mất...chắc xé áo bà cô này chụp hình lại trả thù mới hả giận quá. Nó xoay người lại quắc mắt nhìn chị, bị nó phát hiện tấm hình cái mặt chị cười khúc khích, lè lưỡi trêu nó...cha chả là tức...xé áo thiệt quá.

- Trời ơi!!! Cái này là sao hả!!!

- Hihi! Là hình người đẹp và tên ngốc! hihi - Hừ hừ...đứng yên đó!

Nó quăng máy ảnh qua một bên lấy hai tay chọt vô eo chị, lập tức chị cười ngất lẩn qua một bên, thừa cơ nó cầm hai tay chị đè sát xuống sàn, tất nhiên chị vẫn chống cự rất dữ dội tiếc là nó ngồi trên nên cuối cùng cũng

khóa được một tay lại một tay mò mẫm xung quanh kiếm cây bút lông. Khởi cần tìm lâu, hung khí nằm ngay sát hiện trường, nó cầm bút trước sự chống cự của chị, kỳ này vẽ mặt mèo cho chết mới được khả khả.

- Hihi Bỏ chị ra...hihi bớ người ta!!!

- Dám vẽ mặt nhox! Nằm im!

- Hihi vẽ hồi nào...hihi trời ơi...nhột mà...bỏ chị ra - Không là không!

Chị giấy dựa lưng tung nhằm thoát khỏi không cho nó vẽ mặt, vừa cười vừa kêu cứu, khi bút từ từ hạ xuống chưa kịp chạm mặt thì chị quẫy mạnh mấy cái, lại hình ảnh cấm trẻ em người già, phụ nữ mang thai và đang cho con bú hiện ra trước mắt nó @@ Nguyên cái áo chị bị tuột ra dễ dàng, nó đứng sững người suýt phun máu mũi tại chỗ, có trời xuống mà biết được cái hồn nó ở đâu lúc này.

- AAAAA đồ dê xồm...đồ dê cụ đáng ghét...

Chị nhân lúc nó mất hết sức chiến đấu vụt ngồi dậy vừa hét vừa kéo áo lên chộp luôn cái máy ảnh chạy tót vào trong WC, bỏ lại nó té lăn ra sàn... máu mũi chảy thành sông :v. Chưa hoàng hôn chị lú đầu trở ra dứ nắm đấm cái mặt nghinh lên sắc lẹm - Chờ đó chị sẽ xử nhox sau! “Rầm” Chị đóng cửa thật mạnh như dằn mặt nó. Người nó nóng bừng, nó thề là nó không có cố ý mà sao cứ gặp tai nạn này hoài, hix mai một chắc phải bắt chị mua thêm vài chục cái áo ngủ giống vậy giỡn cho dễ quá =]]. Nằm một chút lấy lại tinh thần nó đứng dậy rót ly nước đi lại cái gương to dùng trong phòng, hix hix mặt nó hơi sưng, đỏ đỏ, đã vậy còn chít chít hình vẽ của chị, điên mất. Nó lắc đầu mở cửa ban-công đi ra ngoài rửa mặt, cũng may loại mực nước này cũng dễ rửa nên ngồi kỳ cọ trong đau đớn vài phút cũng giải quyết xong đồng hình. Mai một phải cảnh giác cao độ mới được chứ càng ngày càng thấy chị nghịch nhiều trò con nít ác lắm rồi đó. “Cốc” – uiiida!!!!

Đứa nào cú đầu nó suýt muốn lủng đầu. Còn ai khác trong phòng này nữa, chị đứng một đồng sau lưng chống nạnh chu cái mỏ trợn mắt nhìn nó.

- Đồ dê xồm! Nhox hư quá nha nha - Đâu có!

- Xí! Xé áo chị hoài nha! Chị uỳnh nhox chết giờ! Biết chị là chị nhox hông hả? Đáng ghét quá đi! Hừ hừ - Hix không có cố ý! Ai biểu giỡn mặc

áo đỏ hoài chi - Kệ chi! Mặc gì kệ chi nha. Đồ nguy hiểm!

- Xin lỗi mà..ai biểu chị giỡn trước chi - Giỡn cái đầu nhox con á...thấy ghét Nó gãi gãi đầu thanh minh, chẳng biết nói gì nữa đành cười giả lã cho qua chuyện vậy. Còn chi thì vẫn chu cái miệng ra cốc đầu nó thêm một cái rồi quay lưng đi vào trong - Một ghê! Đi ăn thôi! Nhox con phải trả tiền đó!

- Ồ ờ Chị tung tăng đi xuống phòng khách trước bỏ lại nó chung hững đứng nhìn theo, xử tội dè xôm gì lằng xẹt vậy trời, đang tưởng bị chi la nửa chứ. Nghĩ cũng đúng, tai nạn mà nó có cố ý đâu, giờ mới thấy đôi bụng, nãy nhìn hình 18+ chỉ tổ đau tim chứ có no miếng nào đâu.

- Chờ nhox với!

Nó chạy ào theo chị xuống nhà. Thừa gửi vợ chồng chú ba xong nó với chị kéo nhau đi ăn bằng xe của chị bởi vì trời đang mưa nhẹ chị không muốn đi xe máy. Tất nhiên là chị lái xe rồi chứ nó có biết chạy đâu. Chạy vòng vèo mấy con đường chị ghé một nhà hàng món âu vui vẻ dừng xe kéo tay nó vào trong. Nó miễn cưỡng đi theo chị, nãy giờ cãi nhau chí chóe trong xe còn giờ nó bỗng im bất bởi nơi chị đang kéo nó vào có lẽ đồ ăn sẽ ngoài tầm với của nó, thật khó xử. Hai đứa yên vị bên cạnh cửa sổ, ngoài trời mưa lất phất khiến khung cảnh Sài Gòn nhìn qua lớp cửa trở nên mờ ảo đẹp say lòng, những hạt mưa rơi vào khung cửa vỡ òa, những hàng cây nghiêng ngả trong gió và cả vài chiếc bóng người ta mặc áo mưa chạy vội qua đường nữa...nếu không phải nó đang bận với suy nghĩ về giá của những món ăn người ta sắp đem ra trong menu thì nó sẽ mỉm cười thưởng thức vẻ đẹp ngoài phố.

Người phục vụ nhẹ nhàng đặt hai cuốn menu xuống trước mặt nó và chị rồi im lặng đứng kế bên, tất nhiên ánh mắt của anh chàng đang hướng về phía chị trước tiên - Mời chị chọn món!

- Dạ mời anh!

Chị gật đầu - Hihi 5 phút sau anh hả quay lại nha - Dạ!

Anh phục vụ nhẹ nhàng quay đi, nó khẽ liếc nhìn xuống menu đồ ăn thờ nhẹ một cái, ờn trời giả cũng không quá sức tưởng tượng của nó. Lâu lâu ăn một lần thì được chứ giá này mà ăn mỗi ngày chắc bán thân sớm.

- Nhox nhox ăn gì?

Chị hồn nhiên chạy qua đứng sau lưng nó chống cằm chăm chú nhìn vô menu trên tay nó. Giật mình, nó đưa mắt nhìn quanh vì chị vô tư đến nỗi những người khách và cả phục vụ đang hướng mắt về bàn nó.

- Sao hồng coi menu của chị nhảy qua đây chị người ta nhìn kìa - Hihi! Nhox ăn cái này đi. Ngon lắm đó. Cái này cái này...món này nửa nè...ùhm khoang...món đó cay lắm chị ăn hồng được...uhm...món này nửa nè hihi... Mặc nó nói, chị chẳng thèm nhìn để ý xung quanh, vẫn vô tư chăm chú nhìn vô menu vui vẻ chọn món, nó cũng đành lắc đầu nhìn theo ngón tay chị trên menu. Dường như với chị ở cái nhà hàng trang trọng này, cả những ánh mắt của phục vụ, của những người khách lịch sự khác chẳng làm chị bận tâm, gương mặt chị vẫn vui vẻ không thèm nhìn xung quanh dù chỉ một cái liếc mà chăm chú thì thầm chọn món với nó. Có hai đĩa mà chỉ thiếu điều muốn hết cái menu người ta.

- Thôi chọn hai ba món thôi ăn sao hết - Hihi nhưng món nào chị cũng muốn ăn mà - Biết vậy mà nhiều thiệt mà - Vậy hả!

- Ủa chọn lại đi - Xí! Một ghê! Vậy ăn cái này, cái này, cái này với cái này nửa - 5 món hả - Hoy nha! Ít dữ lắm rồi đó - Ờ rồi sao cũng được - Khó ư!

Chị vui vẻ chạy trở về chỗ ngồi tay vẩy vẩy anh phục vụ đứng cách đó không xa.

- Anh cho em món này, món này..này này nửa...nhanh nhanh nha - Dạ! Phiền chị chờ vài phút ạ!

Anh phục vụ quay đi, có vẻ cũng lắc đầu trước sự nhí nhảnh của chị, ợn nó thít bó tay toàn tập rồi.

- Nè nè! Nhox bỏ cái mặt ngố đó đi... - Mặt nào - Đó! Mặt gì bí xị thấy ghét - Bí đâu mà bí - Cười như chị nè Chị chu miệng cười tí mắt làm nó cũng phì cười theo - Đó vậy mới ngoang - Nay mình ăn thả ga luôn hihi - Ờ ờ - Ăn xong bắt nhox con ở lại trừ nợ hihi chị hồng có đem tiền theo đâu đó - Trời đất!

- Hihi sợ chưa - Sợ khi! Bỏ chị lại thì có - Hồng dám! Tự nhiên bắt chị chi - Ờ xấu xí quá người ta bắt đem bán lấy thịt - Uýnh chết giờ, dám nói chị

xấu hả. Bắt nhox mần thịt thì có - Hè nhox ồm nhôm không sợ, có chị ăn cho nhiều vô ú nu người ta bắt chắc chắn - Xí! Bắt nhox con...hihi chị của nhox xinh đẹp người ta sẽ không nỡ làm hại chị đâu - Sao biết - Vì chị là chị xinh đẹp của nhox con mà hihi - Lí sự cùn - Kệ chị Nói linh tinh thì nói chứ nó cũng nhột lắm chứ bộ, nãy giờ gọi nhiều món chắc đi cả tháng lương của nó chứ đùa à. Cũng may trong bóp nó vẫn còn kha khá tiền vì lúc về nhỏ Hân đã nhét tiền trở lại vào bóp nó, cả tiền em bỏ trong balo ở nhà nữa nên giờ tính ra nó cũng có kha khá.

- Hù nhox đó!

- Hù gì?

- Hihi ai thèm cho nhox con ở lại đây đâu, chỉ có chị mới có quyền bắt nhox con mần thịt thôi - Sax! Đâu ra cái vụ đó vậy - Mới nghĩ ra - Ngon ha lấy quyền đâu đòi bắt người - Quyền làm chị của nhox biết chưa - Bắt rồi nuôi được không mà bày đặt - Hihi ai thèm nuôi nhox chứ, nhox con phải nuôi chị thì có - Mơ đi - Đáng ghét!

Nó cười quay mặt nhìn ra ngoài cửa. Chị hay thiệt, vài lời nói linh tinh mà xóa đi mọi âu lo về mặt vật chất tiền bạc mà nó đang nghĩ trong đầu, tưởng chừng ngay lúc ấy nó không còn nhớ gì về những con số nằm bên phải trong cuốn menu đồ ăn nữa. Ừ chơi thì chơi tới bến sợ, ngay mai là chuyện của ngày mai, thả tẹt ga luôn...cùng lắm là mỳ tôm chan nước mắt thôi mù =]]. Trời bên ngoài vẫn mưa nhẹ làm người ta có cảm giác như sắp tới đến nơi dù chỉ mới 3h chiều. Vòng vòng trước mắt đã thấy sắp trọn 2 ngày rong chơi với chị rồi, ăn xong chị thả nó về mới là chuyện lạ, thôi đành dờn kế hoạch chiều qua quán trình diện ông Kha xin đi làm lại vậy.

- Nhox nghĩ gì vậy?

- À nghĩ tới vụ chị ăn nhiều ú nu bán được nhiều tiền đó - Đáng ghét! Hihi nói dóc!

- Thiệt!

- Ai cho mà nghĩ linh tinh chứ - Đầu nhox nhox nghĩ gì cảm sao được - Hihi mai mốt sẽ cảm luôn...sẽ quản lý luôn - Ngon dữ!

- Chứ sao!

- À mà nè - Sao?

- Ủ thôi chút nói tiếp người ta đem đồ ăn ra rồi kìa.

Nó ngừng nói khi nhìn thấy hai anh phục vụ đang mang đồ ăn ra chiếc bàn khá nhỏ nên đồ ăn chỉ dọn ra từng món chứ không dọn ra hết một lần. Nhìn hai đĩa đồ ăn nó mới gật gù, hèn gì nãy chị đòi chọn tùm lum món cũng đúng, cái đĩa to dùng mà miếng đồ ăn có chút xíu, nhìn muốn khóc gì đâu. Chưa kịp bắt tay vào ăn chị đã đứng dậy đi sang bên cạnh nó nói nhỏ vào tai anh phục vụ, anh gật đầu rồi nhẹ nhàng kéo cái ghế của chị sang để sát vào ghế nó.

- Gì nữa?

- Hihi chị không thích ngồi đối diện - Sao vậy?

- Vì chị là chị nhox - Rồi liên quan gì tới ngồi đối diện?

- Mình là chị em chứ đâu phải đang hẹn hò đâu mà ngồi đối diện hihi - Sax có vụ đó nửa hả - Có!

- Sao nhox hông biết? Giờ mới nghe thấy vụ này đó - Hihi ai biểu nhox là hai lúa chi - Có vụ đó thiệt hả - Hihi nhiều chuyện, với chị là như vậy - Nghi quá - Nghi gì - Đòi qua ngồi kế để giành ăn chứ gì - Vô duyên! Ai thèm giành với nhox chứ!

- Ồ! Chút đùa nào giành là heo - Ủ! Chơi luôn hihi Nói là thì nói, thề thì thề đã đòi cũng không thoát khỏi tay chị. Ngồi ăn mà cứ nhăm nhe hết chột cái này trong đĩa nó lại chột cái khác, tuy không công khai giỡn như những lần trước nhưng cũng ăn uống không ngớt tiếng cười đùa nho nhỏ vừa đủ hai đứa nghe. Lần lượt năm món nhanh chóng được hai chị em giải quyết gọn, đồ ăn khá ngon, tuy hơi lạ miệng nhưng nói chung nó cũng thích nghi nhanh với mùi vị đặc trưng của món âu. Ăn xong, trong lúc ngồi nhâm nhi nước uống với trái cây tráng miệng, chị vẫy tay gọi một anh theo bản tên đeo trên ngực thì là quản lý quán thì phải.

- Anh anh!

- Chị cần gì ạ?

- Cho em mượn điện thoại của anh đi - Dạ!

Anh quán lý có vẻ hơi ngạc nhiên nhưng rồi cũng gật đầu đi lại quây lể tân mang trở lại cho chị một chiếc điện thoại.

- Điện thoại chị đâu?

- Ở nhà rồi - Sao hồng nói lấy điện thoại nhox nè Nó đưa tay sờ túi quần, mền điện thoại đâu mất rồi - Khởi kiếm ha! Chị để điện thoại nhox ở nhà luôn rùi hihi - Gì kỳ vậy?

- Chị thích!

- Haizz Chị không thèm nói với nó nửa quay qua bấm số. Tiếng nhạc chờ vang lên một lúc thì có người bắt máy - Alo! Tôi nghe - I'm Phương - Ủ ừ sao Phương Thì ra gọi cho anh Phong, chị ngồi kế nghe điện thoại bên tay trái nên nó có thể nghe thấy tiếng anh nói chuyện.

- Phong tốt bụng ời!

Nghe giọng chị thiếu điều tim muốn rớt khỏi lồng ngực, đạt chuẩn nhõng nhẽo. Mới hồi sáng theo nó nghĩ là chị mới làm chuyện có lỗi với anh vậy mà giờ chưa gì đã tự tin giờ cái giọng nhõng nhẽo ra rồi - Thôi thôi hiểu rồi. Phong biết lỗi rồi Phương làm gì làm đi.

- Vậy hen...thanks you!

Chị cup máy, nói chuyện ngắn gọn chẳng hiểu gì hết. Nó ngơ ngác nhìn chị trả điện thoại cho quán lý.

- Ủa nói vậy thôi hả - Uhm hihi - Là sao không hiểu - Hihi kệ chị!

Nói xong chị vui vẻ móc trong ví ra một cái thẻ màu vàng vàng đưa cho anh quán lý - Thanh toán cho em nha anh - Dạ chị chờ chút ạ!

Anh quán lý nhẹ nhàng nhận chiếc thẻ rồi quay lưng đi. Nó giật mình nhìn chị - Gì vậy - Hihi trả tiền chứ gì?

- Sao hồng để nhox trả - Ai cho nhox trả chứ! Có người trả rồi - Ai?

- Tên đánh nhox hồi sáng đó - Hà sao bắt ảnh trả - Hihi vì hấn có lỗi mà - Ủa ở đây thanh toán bằng thẻ được hả chị?

- Uhm - Vậy thẻ đó của anh Phong hả?

- Uhm - Sao thẻ ảnh mà chị giữ?

- Chị trộm hồi sáng - Sax Chị vui vẻ cười tươi cầm một trái dâu cho vào miệng ăn ngon lành, mặt rất chi hạnh phúc và gian...chẳng hiểu rõ hết vụ này nhưng mà tự nhiên nó thấy thương anh Phong quá, vừa chứng kiến cảnh người yêu mình ngoại tình hồi sáng chưa kịp làm gì giải tỏa giờ còn bị chị trấn lột tiền đi ăn uống với thằng “gian phu” nữa chứ @@.

Sau khi nhận thẻ, nó và chị còn ngồi ngắm cảnh mưa rơi thêm một chút nữa rồi mới kéo nhau đi khỏi quán. Chị lái xe vòng qua một quán cafe bắt nó mua cho chị một ly cafe kem mang đi, tự nó chọn một ly cafe đá không đường rồi lên xe mặc cho chị lái xe đi đâu thì lái. Trời vẫn mưa nhẹ, không to nhưng sẽ rả rích suốt cả ngày, mấy hôm nay không có đọc báo xem tin tức nhưng nó đoán chắc đang có bão vì chỉ khi bão SG mới thường có những cơn mưa nhẹ kéo dài. Lợi thế của ô tô đó là trời mưa người ta vẫn có thể đi dạo ngắm phố SG bình thường, đường hôm nay vì mưa nên cũng không quá đông người lưu thông nên xe chị chạy khá thoải mái. Chị cho xe chạy vòng vèo khắp các con đường lớn nhỏ của quận 7, cuối cùng dừng lại ở ven đường, một bên là đường, một bên là khu cỏ lau rộng lớn, phía xa là những tòa nhà cao tầng đang xây dựng. Chị bật nhạc, bản pop balad nhẹ nhàng vang lên, chị cởi khóa dây an toàn cầm ly cafe kem lên uống một ngụm, sau đó nhắm mắt nhắm theo lời bài hát. Nhìn gương mặt chị giờ toát lên sự vui vẻ, thoải mái mặc dù cả ngày nay chẳng làm việc gì căng thẳng, toàn ngủ gật và ăn. Nếu ai đó ngồi đây ngay vị trí nó lúc này cũng sẽ mỉm cười nhìn chị chứ không nói lời nào, chỉ nhìn thôi nhé vì nữ hoàng giờ không phải nữ hoàng nữa mà là một cô gái bình thường nhắm theo lời bài hát, bình yên, bình yên lắm. Nhạc chuyển sang bài khác, cũng vẫn giai điệu balad du dương, chị khẽ ngồi dựa người vào nó, tay vẫn cầm ly cafe, hiểu ý, nó cũng nhẹ xoay qua một tí để chị dựa hoàn toàn vào lòng cho thoải mái. Bên ngoài mưa rơi lộp độp lên nóc xe, mưa va vào cửa kính vỡ tan...đường như người ta sẽ quên đi mọi thứ xô bồ của cuộc sống ngay lúc đó...chỉ là người ta thôi nhé vì nó làm sao quên đi được mọi thứ kia chứ. Chỉ là không nói ra thôi, chỉ là không nói đến thôi chứ làm sao nó không nhớ đến mọi thứ kia chứ. Trước mắt nó là cả cánh đồng cỏ lau rộng lớn, mưa càng làm tầm nhìn người ta mờ đi, càng làm mọi thứ trước mắt xa xôi, rộng lớn biết bao...Khoảng cách từ đây qua bên kia cánh đồng...ừ chỉ cần bước ra, ướt mưa vài phút là đến thôi mà, nhưng khoảng cách từ đây qua bên kia đại dương...sẽ vượt qua bằng cách nào đây.

Nó im lặng đưa ánh mắt nhìn xa xăm, có một bàn tay nhẹ nhàng xoa vào tóc nó, khẽ nhìn xuống, chị mỉm cười, mắt vẫn nhắm...chợt thấy lòng bình yên...hình như không cần nhìn, chỉ cần chạm vào...chị cũng hiểu lòng nó. SG mưa, ngoài đường loe loét những ánh đèn, sắp tối...vậy mà vẫn có hai con người từ xa lạ...hai con người hoàn toàn khác nhau...cuộc sống đã ngọt ngào để cả hai ngồi đây trong chiếc xe với những ca khúc ru đời, cảm giác của gia đình luôn bình yên như vậy, và có một người chị trong gia đình cũng tuyệt vời như điều bình yên ấy...Bắt đầu từ giây phút ấy nó tự nhủ với lòng, mỗi giây, mỗi phút, mỗi ngày tiếp theo sau này, từng việc, từng lời nói, từng hành động của những người yêu thương, nó sẽ nhớ, sẽ ghi lại và trân trọng tất cả. Mưa SG, mưa của yêu thương!

-----oOo-----

Chương 25: Chương 24

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mưa càng lúc càng nặng hạt, tiếng hạt mưa va vào kính xe xen lẫn với tiếng nhạc như hòa quyện vào nhau du dương như tiếng nhịp đập bên lồng ngực trái. Người ta có thể sợ hãi, người ta có thể lo lắng về rủi ro nguy hiểm nào đó khi trời càng lúc càng tối, phía bên ngoài những chiếc xe hạng nặng rầm rập lao nhanh trên đường nhưng người ta sẽ không để ý đến những điều đó khi ở bên chị, nhìn đôi mắt nhắm nghiền, đôi môi mấp máy theo từng hơi thở...ai lại nỡ đánh thức giấc ngủ của một thiên thần bao giờ. Nó mỉm cười vắn nhỏ điều hòa trong xe, tìm công tắc bật sáng đèn xe trước rồi ngả đầu vào cửa kính đưa đôi mắt cố nhìn ra bên ngoài màn mưa...giác ngủ đến nhẹ nhàng, chợt nghĩ SG có ai điên dám đậu xe ở nơi này và ngủ chưa nhỉ?

Nó chẳng có giấc mơ nào cả, ngủ rất sâu và tỉnh dậy khi cảm nhận được sự rung chuyển nhẹ của chiếc xe khởi động máy. Chị quay qua nhìn nó cười nhẹ - Dậy rồi hả - Ủ! Chị dậy hồi nào - Được nửa tiếng rồi đó - Ờ ờ - Ngủ ngon ghê - Máy giờ rồi Nó dụi dụi mắt ngồi thẳng dậy - 11 giờ rồi đó - Trễ dữ - Uhm. Trễ nên chị mới đói bụng nè - Vậy giờ tính đi đâu đó?

- Kiểm gì ăn rồi về ngủ - Giờ biết còn ai bán gì không đây.

- Ai biết hihi chạy vòng vòng cũng có mà - Ờ Chị cho xe chậm chậm nhập vào làn đường rồi lao đi. Về đến trung tâm, nó tự vỗ đầu mỉm cười, SG có

bao giờ ngủ đâu.

- Chị muốn ăn gì?

- Ăn gì cũng được, nhox biết chỗ nào ăn ngon hôn?

- Uhm biết - Vậy nhox chỉ đường đi - Ờ ờ Nó chỉ chị chạy qua một quán mà lúc trước em dẫn nó tới, đây là một quán lẩu dê lẻ đường nhưng khá sạch sẽ nằm giáp ranh quận 7 và quận 1. Hai đứa chọn một bàn nằm ngay góc đường vui vẻ ngồi xuống, sau lưng cơ sở nhiều ánh mắt đang nhìn về phía nó và chị hay nói đúng hơn là hao hao nhìn vào chị. Nó cũng chẳng quan tâm, dù sao thời gian bên em, đi với chị, nhỏ Hân hay những người bạn của em, nó đã quen với những ánh mắt chú ý của mọi người xung quanh.

- Ờ thôi chết - Gì vậy nhox?

- Quên hỏi chị biết ăn thịt dê không - Hả...thịt...dê hả?

- Ừ quán này món đó ngon nhất - Hix...ngon thiệt hôn - Chị hông biết ăn hả?

- Uhm. Chị chưa ăn lần nào - Ờ vậy giờ sao? Muốn ăn thử hôn Chị mím môi suy nghĩ, gương mặt cứ như đang làm việc gì đó rất nghiêm trọng ấy - Ăn thử ha. Ngon lắm - Thề đi - Thề gì nữa - Ăn mà bị máu dê như nhox là chị sẽ giết nhox - Trời đất!

Nó suýt té lăn ra ghế bởi cái ý nghĩ xấu của chị dành cho nó, thiệt oan ức...oan ức cho mấy con dê, máu dê trong người nó có sẵn chứ đâu phải lỗi của mấy con dê - Trời gì! Thề đi...nhìn là biết ăn thịt dê nhiều rùi - ... - Thành ra cái mặt dê như quỷ - Dê hồi nào nha - Xí! Chị dư sức biết nhox dê xồm, khỏi chối chi mất công ha - Nói xấu hoài luôn - Hihi có tốt đâu đòi nói tốt - Rồi rồi chịu thua, giờ có ăn không nhox gọi món. Hay nhất quá hông dám ăn đó - Ăn thì ăn...sợ nhox hả đừng hòng - Ờ ngon!

Nó quay qua gãi gãi đầu vì mắc cỡ với cô bạn phục vụ đứng cười tủm tỉm nãy giờ. Gọi một món nướng, một món lẩu với một món ngẫu hứng sả theo yêu cầu của chị, tất nhiên thêm hai lon 7up để giải khát. Món ngẫu hứng ra trước, rất nhanh chóng chui hết vô bụng hai đứa. Còn lại hai món dê, trong lúc chờ lẩu sôi nó để thịt dê lên nướng, mùi thơm của thịt nướng lẫn với mùi gia vị tẩm ướp bốc lên thơm lừng, bảo đảm cái bà cô ngồi bên dù chưa

ăn thịt dê lần nào chắc cũng thèm dữ lắm đây. Cái mặt chăm chú nhìn nó nướng là biết rồi. Thịt chín, nó gấp một miếng đưa qua đưa lại trước mặt chị - Nè...giờ sao dám ăn hôn - Dám...dám - Dám sao thấy ấp úng miếng cưỡng quá nhể - Thì nhox đưa đây chị ăn cho coi - Tự gấp đi chứ - Muốn bị giết hôn chộc hoài hả - Hehe bình tĩnh hết sức bình tĩnh. Rồi để chấm nước chấm đã Nó chấm thịt vào nước chấm nhẹ rồi quay qua nhìn chị - Rồi...mời nữ hoàng khai mở à quên khai món mới - Hihi đáng ghét!

Chị nhắm tịt mắt khế hé môi vừa đủ để nó đút miếng thịt vào miệng, ăn thịt dê thôi mà cứ như bị tra tấn, kiểu này không biết ăn thịt chó mặt chị ra sao nhỉ. Nó phì cười - Sao? Thấy sao? Ngon hông?

- Hông! Thấy ghê!

- Sax! Vậy mà chê. Ờ thôi hông ngon để nhox ăn một mình Nó gấp một miếng thịt cho vào miệng ăn ngon lành, nhìn mặt chị dư biết đang nói xạo âm mưu muốn giết nó chứ gì, kệ ai chê thì chê, thưởng thức món ngon trước cho sướng miệng rồi chết sau cũng được.

- Chị ăn nửa - Haha sao la thấy ghê - Kệ chị! Ai biểu cái mặt nhox ăn thấy ghét quá chi - Ê! Đồ thừa hả - Hihi ừ rồi sao muốn gì?

- Ờ ai dám làm gì nữ hoàng dê - Uýnh chết nha. Dám đặt tên chị lung tung hả - Mới ăn thịt dê đó, kỳ này thành nữ hoàng dê đúng rồi chối gì được - Nhox dê thì có. Tính chộc chị để nhox ăn một mình hả. Đừng hòng. Gấp cho chị ăn nửa đi - Rồi rồi!

Nó xua tay đầu hàng rồi gấp thêm miếng thịt cho chị. Vậy là món thịt dê nướng với nồi lẩu nhanh chóng bị tiêu diệt một cách triệt để, ăn uống no nê hai đứa kéo nhau lên xe chạy về nhà, đang suy nghĩ có thiệt chị chưa ăn thịt dê lần nào không đây @@.

Tất nhiên về đến cổng nhà chị lại trở về làm con nít nhõng nhẽo bắt nó phải cõng lên phòng ngủ, việc lái xe vào gara được nhường lại cho chú ba. Đặt chị lên giường, tháo giày, đắp mền xong nó mới đứng dậy, chưa kịp đi đâu chị đã kéo tay nó lại - Nhox đi đâu đó?

- Đi về nhà - Khùng hả khuya rồi đi đâu nửa - Ờ về mai đi học sớm. Nghĩ bữa giờ rồi - Mai về sớm. Nhox ở lại đây đi - Ờ nhưng mai nhox còn phải... - Đọc cái này ru chị ngủ đi Chị dúm cuốn tiểu thuyết hôm qua vào tay nó - Hihi - Nhưng mà - Hihi Chị chẳng thèm nói gì, chỉ nhìn nó bằng

ánh mắt như con nít, điệu này có 10 thằng nó cũng hết dám nói gì để từ chối.

- Ờ rồi...thua chị luôn đó!

- Hihi ngoan ngoan!

- Chờ chút đi rửa mặt đã - Nhanh nha Nó lặc đầu đi vào wc tranh thủ rửa mặt, trung dụng cái bàn chải đánh răng trong wc rồi quay trở ra rót đầy hai ly nước một cho nó một cho chị mang lại giường.

- Rồi đọc nè! Nhắm mắt ngủ đi nha - Uhm! Nhox con ngủ ngon - Ờ chị ngủ ngon Bó tay, chưa ngủ nửa đã chúc trước. Nó bắt đầu đọc tiếp theo trang đánh dấu hôm qua, chị nhắm mắt ôm con gấu bông cuộn mình ngủ. Không biết chị lắng nghe nó đọc được bao nhiêu không nữa, dù sao nó cũng kiên nhẫn đọc đến khi chắc rằng chị đã ngủ nó mới dừng lại. Cầm ly nước vừa uống vừa lòng vòng kiểm cái điện thoại sau đó mới đi về phía ghế sa-lông nằm xuống, nó đưa mắt nhìn trở lại giường để yên tâm chị đã ngủ say rồi mới dám nhắm mắt. Căn phòng rộng nhưng cũng ấm áp lắm.

Sáng, chiếc điện thoại đồ chuông báo thức, nó vội vàng tắt chuông vì sợ làm hỏng giấc ngủ của chị. Và như mọi lần nó không thể ngồi dậy ngay lập tức bởi chị đang kê đầu lên cánh tay nó ngủ ngon lành. Lắc đầu cười trước cái thói quen ngốc nghếch của chị, nó khẽ rút tay lại, nhẹ nhàng đứng lên vòng tay ôm chị đặt lên giường sau đó kéo mền đắp lên người rồi đi vào wc vệ sinh cá nhân. Đêm qua thức hơi khuya nên chị vẫn ngủ rất ngon lành. Vậy là nó yên tâm đi xuống. Ánh sáng yếu ớt đầu ngày len lỏi vào căn nhà qua những khe cửa sổ, cộng thêm ánh đèn vàng khiến căn nhà đã rộng trở nên rộng hơn.

- Cậu dậy rồi hả?

- Dạ! Chú dậy sớm vậy?

Nó hơi giật mình khi chú ba đứng ngay cửa chính nhà nói vọng lên, trên tay chú đang cầm bình nước với kéo cắt cây cảnh.

- Ờ dậy sớm quen rồi cậu?

- Dạ! Chú làm gì vậy?

- Rảnh hông làm gì, tui tĩa mấy cây bông của cô Phương - Bộ sáng nào chú cũng làm sao chú?

- Ờ cô Phương khoái trồng bông lắm. Tui phụ cô cho có công chuyện làm. Cậu ăn sáng chưa vô nhà tui kêu bà nấu đồ ăn sáng cho cậu - Dạ thôi cảm ơn chú. Con tranh thủ về đi học sớm - Ờ vậy để tui dẫn xe ra cho cậu - Thôi chú để con tự dẫn, chú mở cửa dùm con được rồi - Ờ cũng được. Chờ tui chút Chú ba lục trong túi ra chìa khóa điều khiển cửa gara bấm một cái - Rồi cửa mở rồi đó cậu vòng đường nay dẫn xe từ từ ra trước chờ tui chút - Dạ!

Nó nhẹ nhàng đi vào trong gara dẫn xe ra. Hơi ngạc nhiên vì hôm trước nó nhớ xe nó dơ dử lắm chưa kịp rửa vậy mà giờ trắng sáng, sạch sẽ như mới. Có lẽ ở nhà chú ba đã giúp nó rửa xe thì phải. Dẫn xe ra tới cổng chú ba cũng vừa ra tới mở cổng cho nó rồi móc lên xe nó một cái bánh mì kẹp gói cẩn thận trong bọc.

- Cậu đem bánh mì theo lên trường ăn sáng. Đi gấp quá chứ bà đang nấu bò kho ở trong.

- Dạ...dạ con - Cậu đừng ngại cậu bạn cô Phương tui coi như con cháu trong nhà thôi - Dạ vậy con cảm ơn chú. Con đi đây - Cậu chạy cẩn thận. Mai một qua chơi thường với cô Phương - Dạ. À sau này chú đừng kêu con cậu cậu nữa, con nghe cũng ngại quá - Hề hề...Cậu nói giống hệt cô Phương. Tui kêu vậy quen rồi cậu lo chi cho mệt. Đi cẩn thận cỡ này đường xá tui nó chạy xe ẩu lắm.

- Dạ!

Nó chạy xe đi, khẽ đưa mắt nhìn chú trong gương chiếu hậu, lòng thấy hơi ái ngại vì chú cứ gọi nó cậu này cậu nọ nghe cứ xa lạ, cao sang quá, cảm giác cứ như đang sống trong một vở cải lương trên truyền hình vậy. Nhưng chú ba chu đáo thiệt bụng, đúng tính cách của người miền Tây, thật thà hiếu khách.

Nó phóng xe ghé qua nhà gom đại cuốn tập với cây viết rồi mới chạy lên lớp học, chẳng biết hôm nay học môn gì, cũng không có ý định chép bài với lại cũng đâu có sổ đưa nào trong lớp để call hỏi học môn gì đâu, kệ cứ đem theo tập viết cho giống sinh viên ấy mà. Nó bước vào lớp, chui vào góc cuối quen thuộc ngồi im, phía trên thầy đang giảng bài, vài đứa ngồi gần nhận ra sự có mặt của nó hỏi vu vơ vài câu rồi thôi. Cơ bản nó cũng

không thân lắm với ai trong lớp nên sự có mặt của nó sau hơn tuần nghỉ học cũng chẳng ảnh hưởng gì đến ai, có chăng là giờ nghỉ giải lao nó được nhận giấy cảnh cáo của phòng công tác học sinh sinh viên vì tội nghỉ liên tiếp nhiều ngày do lớp trưởng dúi vô tay nó. Ngồi góc lớp, đầu óc nó lúc thì chăm chú vào bài giảng của thầy, lúc lại để tâm đến những dòng xe chạy phía dưới đường bên ngoài cửa sổ. Chợt mỉm cười khi nghĩ đưa mắt nhìn khắp lớp, mỗi người làm việc riêng, mỗi đứa như đang chăm chú vào cuộc sống riêng của mình, có lẽ nó nghĩ sai, có lẽ chỉ có một mình nó trong hơn trăm đứa sinh viên trong lớp này là có đủ lạnh lùng và bất cần để cuộc sống bên ngoài lớp học của nó là điều bí ẩn mà chẳng đứa học chung lớp nào biết. Cứ như hai con người, hai thế giới hoàn toàn tách biệt hẳn với nhau, trên lớp nó là tên nó trong thẻ sinh viên, còn nó bên ngoài lại là nó dưới cái tên M với một cuộc sống kỳ lạ, khác người.

Tan học, nó chạy về nhà, ghé tiệm mua vội hai gói mỳ tôm để ăn tạm vì giờ này cũng lười nấu ăn lại không thích chen chúc dưới cái nắng trưa trong quán cơm bụi ven đường. Với lại giờ nó phát hiện mặt nó đang sưng lên ngả màu bầm tím vì cú đấm hôm qua của anh Phong, lúc sáng gặm bánh mỳ kẹp của chú ba cho đã thấy hơi đau, lúc nghỉ giải lao có nói vài câu với tụi trong lớp mới phát hiện vết thương đang thấm, mặt sưng rõ ràng hơn. Về tới nhà, bật bình nước, đổ mỳ ra tô rồi ngồi ăn một cách chậm rãi. Chẳng thấy ngon, cũng chẳng có cảm giác gì ngoài nhói đau bên má. Có điện thoại, là nhỏ Hân - M nghe nè - Có nhà hôn?

- Có. Mới về - Ăn gì chưa?

- Đang ăn mỳ - Chút Hân qua. Nghỉ ăn mỳ đi - Sao vậy... Chưa nói hết câu đã cúp máy, mà hình như cái giọng hơi lạnh lùng thì phải. Chắc nhỏ đang có chuyện gì bức mình, ừ mà cũng phải, trưa nóng thế này ai mà hổng bức mình. Mà nhỏ nói vậy chắc chút đem đồ ăn qua cho nó, ờ khỏe khỏi phải gặm mỳ tôm, vậy là nó hí hửng đem tô mỳ ra đổ vào cái tô cũ của con cún nhà hàng xóm. Con cún này khá lớn, cái gì cũng ăn được, nuôi theo dạng giữ nhà thả rong giống dưới quê chứ hổng phải loại cún cưng. Khoảng hơn 15 phút thì nhỏ Hân chạy xe qua tới. Nó đứng dậy đi ra mở cửa, nhìn thấy gương mặt đặng đặng sát khí của nhỏ, nó chưa kịp cười chào tự nhiên ăn luôn một cái tát nảy đom đóm kem theo cái mặt giận dữ nói như hét vào mặt nó - Đồ khốn! Sao M làm chuyện như vậy được hả?

Nó vừa đau vừa bất ngờ chẳng hiểu tự nhiên bị nhỏ đánh, lại bị đánh ngay cái má sưng đau nữa chứ, nổi điên nó chỉ tay vào mặt một tay nắm chặt cửa để nén giận - Gì nữa? Giỡn gì kỳ vậy. Tự nhiên đánh M. Cái mặt đang

sung biết hok?

- Biết đau nửa hả? M là đồ khốn! Còn hông biết làm sai gì nửa hả?...

Nhỏ giận dữ, đôi mắt ngấn nước, tay nhỏ giơ lên định đánh thêm 1 cái nữa lên cái mặt đau nó nhưng chưa chạm mặt nó nhỏ dừng lại, ngáp ngừng rồi lấy tay kia tát vào mặt bên kia của nó. Chẳng hiểu chuyện gì nhưng nó nhận ra rõ nhỏ thấy mặt nó đau nên mới ngáp ngừng tát bên không đau, cú tát có sự kiềm chế thì phải, chỉ vừa chạm mặt nó rồi buông...hix cũng còn chút lương tâm @@.

- Gì nửa? Chưa nói gì đánh M hoài vậy? Điên hả

- Ủi điên đó rồi sao...Hôm qua M làm gì hả. Sao M dám làm chuyện đó... trong khi con Thy nó mới đi...trong khi... - Làm chuyện gì mới được? M có làm gì Hân đâu!

- Làm gì còn hông biết hả. Hân hông thể tin được M lại là người như vậy. M khốn nạn như bao thằng con trai khác. M... - Hân!...

Nó nắm chặt tay nhìn thẳng vào mắt Hân. Nói là nổi giận nhưng cũng chẳng điên đến mức có ý nghĩ sẽ đánh con gái nhất là nhỏ. Nó mím chặt môi gồng giọng lớn.

- Chừng nào bình tĩnh rồi nói chuyện!

Nó quay lưng hậm hực đi vào trong nhà - Đứng lại nói cho rõ ràng coi. Đi đâu đó?

Nhỏ hét sau lưng, nó quay lại cũng hét luôn - Đi ngủ?

Nó ngồi phịch xuống chiếu, đập cái rằm lên nút mở quạt, quạt tốt thiệt bị đập vậy mà không hư lại còn thổi gió mát phù phù. Nhỏ dùng dùng đi ra dẫn xe vào nhà. Nó chẳng thèm quan tâm, nằm úp mặt xuống gối, trong đầu cũng chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ bị nhỏ đánh nửa, tranh thủ úp mặt xuống cho đỡ bị đánh vô mặt đau. Nhỏ dẫn xe vào, đóng cửa cái rằm, ngồi xuống đánh một cái vô lưng muống lưng phôi nó luôn - Ngồi dậy! Làm chuyện xấu xa rồi trốn tránh hả?

- Ui da! Đánh hoài nha! Làm cái gì nổi điên lên vậy hả?

- Người điên là M đó là M đó biết chưa?

- Làm gì đâu?

- Còn bày đặt giả nai. Hôm qua M làm gì?

Hôm qua đi chơi cả ngày với chị, có gặp hay nói gì làm nhỏ giận đâu nhỉ, với lại điện thoại bị chị giấu đâu có liên lạc với ai, có khi nào hồng trả lời điện thoại nhỏ nổi điên không...mà hồng trả lời điện thoại thôi mà đâu cần quá đáng như vậy.

- Hôm qua đi chơi, có gặp Hân để làm gì cho Hân giận đâu trời!

- Đi chơi. Nói nghe hay ha. Rồi có nhớ mình làm chuyện xấu xa gì hông hả?

- Làm gì mà xấu?

- Còn giả bộ. Hèn quá vậy. Dám làm phải dám chịu chứ!

- Nói đàng hoàng thì nói còn nổi nóng nói bậy hoai thì ngồi nói một mình đi nha. M đi ngủ!

Nó quay mặt vô tường, giờ nhỏ đánh hay làm gì kệ, mệt óc với mấy người nóng hừng hực hung dữ quá.

- M quay ra đây! Quay ra!

Trời à nổi điên lên mất - Gì nữa?

- Quay ra đây nói cho rõ ràng coi!

- Bình tĩnh đi rồi nói.

- Bày đặt nhiều chuyện. Đang bình tĩnh. Quay ra đây!

- Rồi! Nói gì nói đi.

Cái mặt giận cũng dễ thương thiệt, có điều đôi mắt cứ như sắp cắn xé nó ra ngay lập tức vậy - Hôm qua đi đâu làm gì?

- Đi chơi với chị Phương - Chơi...Dám nói chữ đó nữa hả?

- Thì đi chơi nói đi chơi chứ nói gì giờ?

- M...Sao M dám làm chuyện đó với chị Phương? Sao M dám... - Chuyện gì?

- Hân biết hết rồi đừng có giả bộ - Biết gì mà biết - Giờ này còn giả bộ ngơ ngác. Sao M hèn quá vậy. Dám làm mà hồng dám nhận - Không nói rõ sao hiểu cái gì mà nhận Nó nóng bừng mặt, dễ sắp có khối xì lỗ tai chắc luôn.

- Ở chung phòng, quần áo mặc như hông...M làm chuyện đó với chị Phương rồi còn giả bộ ngu ngơ nữa hả - Chuyện....- nó hả hóc miệng-hả!!!... - Hèn! Dám làm chuyện đó phải dám nhận. Làm như oan ức lắm ha!

- Hà!!!

Nó sắp điên thiệt, thì ra nhỏ đang nói tới chuyện đó đó của nó với chị@@@

- Ai nói Hân biết - Còn ai nữa?

- Anh Phong hả - Ủ! Hết chối chứ gì. Hân thật không ngờ M...M lại là kẻ khôn nạn như vậy. Ủng công con Thy nó yêu thương M, nó mới đi chưa mấy ngày M đã chạy đi làm chuyện như vậy rồi. M không khác gì mấy thằng con trai khác, giả tạo, khôn nạn, bạc tình bạc nghĩa. Ủng công mọi người an ủi lo lắng cho M, Hân nhìn lầm M, ủng công Hân... - Hân sao... - Hân...giờ nói cũng vô ích. Coi như Hân nhìn lầm M. Hân nhìn lầm luôn cả chị Phương. Hân không ngờ chị ta cũng là người... - Hân!

Nó đập tay cái rầm vô tường nhìn thẳng vào mắt không cho nhỏ nói nữa - Hân có thể la có thể chửi thậm tệ M sao cũng được. Đừng bao giờ nói một chữ nào xúc phạm tới chị Phương. Hiểu chưa!

Nhỏ có vẻ bất ngờ và sợ trước thái độ dữ dội bất ngờ của nó, ngay cả nó lúc đó cũng không giải thích được.

- Sao...sao cũng được. Dù...dù sao Hân cũng rất thất vọng về M...tại sao M có thể là người như vậy được. Hân đã lầm về con người M!

Giọng nhỏ ngập ngừng xúc động...nhưng không phải sắp khóc, nó cảm giác chỉ là nhỏ hơi ngại khi thấy nó giận thực sự thôi. Nhưng dù sao nhỏ cũng là con gái lại đang giận, dù sao nó cũng là con trai, không thể dùng ánh mắt dữ dần, cái đầu nóng nói chuyện với nhỏ được.

- Nhìn lầm thì bỏ luôn đi qua đây nói chi nữa.

Nó đứng phát dậy đi thẳng vô wc - Đi đâu đó?

- Đi làm chuyện đó!

- Chuyện gì?

- Chuyện mấy thằng hèn người không hèn biết chi?

- Đứng lại coi! Nói chưa xong tính trốn hả. Làm gì?

Nhỏ kéo áo nó lại, nó lạnh lùng quay lại cười khẩy một cái rồi buông 1 câu tỉnh bơ.

- Đi tắm! Được chưa!

Nó vô wc, lột quần áo quăng ra ngoài (trong wc còn đồ sạch treo nên mới đủ tự tin quăng đồ ra cho hả giận trêu nhỏ). Nó xả nước tắm, làm mọi thứ va chạm lớn tiếng hết sức có thể để nhỏ nghe thấy. Chẳng biết nên cười hay nên giận trước cái tình huống này nữa. Ngày gì xui xẻo, mới bị đánh oan hôm qua, hôm nay tới lượt nhỏ đánh, còn mắng chửi thậm tệ nó nữa. Ông già Phong nhìn vậy mà cũng nhiều chuyện đến không ngờ, nghĩ sao chuyện hiểu lầm có chút vậy chạy đi méc với nhỏ, chẳng những vậy còn nói hồng rõ ràng làm nhỏ nổi điên kiếm chuyện với nó. Đánh đau gần chết mà còn chửi như tát nước, nhắc tới lại đau cũng may nhỏ tát có một cái không chắc khóc tiếng miên luôn... Thôi kệ ai điên gì điên nói gì nói, tắm xong chuẩn khỏi nhà cho đỡ mệt óc. Tắm xong, cái đầu nóng cũng bốc hỏa bớt, nó mặc quần sọt đi ra, nhỏ đang ngồi một góc, gương mặt hậm hực đưa mắt nhìn nó. Chẳng nói gì nó đi thẳng lại phía nhỏ - Làm gì đó?

Nhỏ lù lù lại sát tường.

- Làm chuyện đó.

- Cái gì? Muốn chết hả...M...vừa phải thôi nha. Đừng tưởng Hân con gái hiền muốn làm gì làm nha.

- Sợ Hân quá.

- Thử đụng tới Hân đi rồi biết.

- Rồi. Sợ rồi. Tránh ra làm chuyện đó coi!

- Chuyện gì? M dám... - Lấy đồ mặc chứ muốn chuyện gì?

Làm như nói chuyện đó là chuyện đó vậy, dễ điên với nhỏ thiệt. Nó lấy quần dài, mặc áo sơ-mi đồng phục vào rồi dắt xe ra ngoài, nhỏ đi lại nắm đầu xe nó - Đi đâu đó.

- Đi làm chuyện đó. Tránh ra coi - Chưa nói rõ ràng, tính trốn hả?

- Cho nguyên cái nhà muốn làm gì làm. Tránh ra đi coi!

- Đi đâu?

- Đi làm chuyện đó, hỏi hoài!

- Chuyện gì?

- Qua quán làm. Được chưa!?

- Giờ còn thái độ đó nữa hả. Giải thích rõ ràng đi rồi đi luôn cùng được.

- Nhà ở đây...đồ đạc ở đây đi luôn sao được mà đi.

- Hân không cần biết. Giải thích rõ ràng rồi muốn đi đâu mặc kệ M - Không có gì giải thích. Ha!

Nó gắng giọng đưa mặt sát vào mặt nhỏ ha một tiếng thật lớn khiến nhỏ giật mình lùi lại, lập tức nó đề máy xe phóng luôn ra đường (quẹt cái cột trước hàng ba suýt té), dừng xe lại nói vọng vào trong.

- Muốn gì điện thoại hỏi chị Phương hay ông Phong cho rõ ràng rồi hả nhỏ điên nghe chưa. Giờ đi làm chuyện đó, muốn hiểu sao hiểu.

- Điên hả. Trốn được trốn luôn đi ha. Đừng có vác mặt về đây.

- Đây cứ về làm gì nhau. Ha!

Nói xong nó rít ga mạnh hết sức có thể phóng ra khỏi con hẻm chạy ào hướng về phía quán cafe. Đầu óc lúc này dễ muốn giết người lắm à, vừa bị oan vừa bị đau, hồi nãy còn ngu đi đổ tô mỳ làm giờ đói muốn rụng rún, ước cái nãy thoáng thấy bạch đồ ăn nằm vắt vẻo trên xe nhỏ như trên người mới tức. Nay ngày gì vậy trời, hùng hổ ra khỏi nhà quên đem chìa khóa, nhà mình mà hông được ở n @@ Số con rệp!

-----oOo-----

Chương 26: Chương 25

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chạy xe được một chút thì thấy rát rát tay, nhìn lại mới biết cái cột nhà lấy hết miếng da làm kỷ niệm, vội buông tay xắn áo lên cao một chút để khỏi bị dính máu lên đồng phục. Bon chen dưới cái nắng bức bối của SG cuối cùng cũng tới quán, hình như có bảo vệ mới thì phải, đi thẳng từ cổng vào quán, lâu ngày đi làm trở lại, quán cơ bản cũng không có gì thay đổi, mọi thứ không đổi trừ con người theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Cơ bản là thấy vài gương mặt phục vụ mới, chắc là ông Kha mới thay một số đứa phục vụ, dịp cuối năm đa số phục vụ là sinh viên làm thêm nên nó đoán đây cũng là khoảng time sinh viên bước vào các kỳ thi hết môn chuẩn bị sang học kỳ mới, cả nó cũng sắp thi hết môn, lúc sáng đi học có nghe tụi trong lớp nói. Thu ngân cũng mới, tự nhiên chột dạ, có khi nào thay nguyên dàn nhân viên quán không ta, đương nhiên về quán làm lần này... chính nó cũng thay đổi. Đi vòng vòng kiếm ông Kha thì hồng thấy, thôi kệ đang đói vào bếp coi có gì xin nhét bụng tính sau. May quá chú đầu bếp vẫn còn làm, thăm hỏi vài câu mới biết ông Kha chạy đi công chuyện với chị Tiên. Xin một ổ bánh mì với chén cà-ri nó trôn lên lầu ăn. Hí hửng chạy vào phòng, có một thoáng giật mình khi nhìn xuống dưới nền thảm, nhìn xung quanh căn phòng.... Giờ này khu D chưa có nhận khách nên từ trước giờ đi làm có đồ ăn vụng nó đều trôn lên đây ăn. Ráng thò tay vào góc phía sau cái màn che, nó nhớ có mấy lần nó với em lên đây ngồi chơi ăn vụng, em có giấu nước ngọt trên này để mỗi lần nó ăn vụng chỉ cần lấy 1 ly nước đá lên là có đồ uống, cái góc này chẳng ai để mắt quét dọn tới cả...(A-men, ông Kha mà đọc được dòng này chắc tức lắm). Xui quá, chẳng còn lon nào, đành chạy xuống lấy một ly đá, rót nước lọc vào chạy trở lên, để ly nước lên bàn rồi kéo ghế ngồi, cái ghế bị hỏng một bên chân, phải đứng dậy loay hoay kiếm giấy cuộn lại lót dưới ghế, lui cui thế nào chẳng biết bỗng nhiên nghe tiếng đổ vỡ phía trên đầu. Vội đứng dậy, thì ra cái ly nước bị ngã lăn từ trên bàn rơi xuống nền, nước và đá văng tung tóe loang khắp bàn, cả dưới nền nữa... Nó đứng im đưa ánh mắt nhìn vào những mảnh thủy tinh vỡ, có điều gì đó vụt qua trong lòng, đủ để nhói một tí. Tự vỗ tay vào trán mình “Tệ thiệt! Lẽ ra không nên lên căn phòng này ăn mới phải”...lỡ lên rồi, dù sao cũng chỉ là căn phòng caffe thôi mà, cười nhẹ một cái nó quay lưng đi ra cửa lấy cây chổi với ki hốt rác mang vào

quét dọn gom thủy tinh lại đổ vào thùng rác rồi kiểm ly nước khác ngồi ăn. Tránh nhò Hân chạy đi làm sớm tới đúng giờ ca làm của nó nên cũng không có gì gấp gáp.

Ăn xong thì dọn dẹp rồi đi xuống lầu, ông Kha cũng về tới, đem đóng giấy tờ gì đó bỏ vào tủ trong phòng rồi trở ra ngoắc nó đi ra một góc coffe ngồi

- Đi làm sớm vậy?

- Dạ ở nhà nóng quá!

- Nóng con khi mà Đ.M cái thằng trời đánh!

Vừa nói ông quát 1 cái bóp lên đầu nó rồi mới ngồi xuống đối diện nó - Gì nữa ông già mới vô kiểm chiến hả?

- Đ.M mà...anh em thì anh em...lần này tau thấy mà bận thiệt... Nó ngo ngác xoa xoa đầu - Vụ gì nữa, em làm gì đâu bận?

- Mà ngon! Nói tau nghe mà thương con Thy thiệt không? Đ.M nói gì thì nói chưa gì hết mà làm vậy bận quá. Tau đéo bệnh mà được. Coffe không mà?

Ông làm một trà xong quay qua thằng nhân viên mới gọi hai ly coffe. Chờ ông gọi coffe xong nó mới lên tiếng tiếp - Này giờ nói gì hiểu chết liền - Mà làm chuyện um sùm qua giờ quên hả mà. Móa gì thì gì có ăn vụng cũng phải biết chùi mép. Nhưng tau thấy con Thy nó mới đi mà điên hay sao đi làm chuyện động trời với bạn gái thằng Phong. Móa tau coi mà là anh em nhưng mà làm sai tau đéo bệnh được. Tau nói mà tự suy nghĩ.

- Hà?

Nó sưng người nhìn ông Kha. Bắt đầu thấy mọi chuyện tào lao rồi đó nha.

- Ai nói anh biết vậy?

- Còn ai nữa? Thằng Phong nó qua nói chuyện với tau hôm qua. Có con Hân nữa. Tau là tau thấy Hân nó giận dữ lắm đó. Mà mà gặp nó chưa?

- Rồi! Mới qua nhà tát em mấy cái nè.

- Đưa mặt tau coi coi.

Ông xoay mặt nó qua giả bộ coi coi rồi vỗ luôn một cái vô chỗ sung của nó, - Uida..đau ông - Biết đau hả con. Thăng Phong đánh mày hả?

- Ồ! Bị anh quất một cái!

- Nó hông đánh mày chết là may rồi con. Đ.M dám ngủ với bồ người ta...

- Ngủ hồi nào cha.

- Còn chối hả. Mày coi suy nghĩ rồi nói tau biết mày tính sao. Kỳ này mày bậy quá.

Rối nùi một cục. Chưa gì ai cũng biết chuyện này hết rồi, mà toàn biết chuyện đó chứ hông biết rõ chuyện đó là không phải chuyện đó. Nó cũng bực mình vì bị oan ức rồi nha. Hông lẽ chị chưa nói rõ mọi chuyện với anh Phong hả trời, mà dù không nói rõ thì với cái phong cách của anh Phong, lịch lãm như vậy làm gì như bà 8 đi kể chuyện lung tung, méc tùm lum người chuyện không hay này. Đến nó nếu rơi vào hoàn cảnh như anh thì cùng lắm là điên lên rồi tự tìm cách giải quyết, dù gì cũng chuyện tế nhị ai lại đi rêu rao khắp nơi thế kia.

- Nghĩ xong chưa mậy. Đâu mày nói giải thích tau nghe coi.

- Nghĩ con khỉ! Có làm gì đâu mà nghĩ. Mệt quá không có gì giải thích hết. Từ từ rồi anh biết. Đi làm đây!

- Đ.M mày cứng đầu quá. Đợi thăng Phong qua nó cho mày mềm xương đừng có cầu cứu tau nha con.

- Nhức đầu quá. Em không có làm gì hết. Tin không tin tùy anh.

Nó đứng dậy quay đi vào trong mặc kệ ông Kha ngồi nhìn theo. Nó cũng tính ngồi nói chuyện với ông thêm chút nhưng đã thoáng thấy bóng nhỏ Hân đi vào từ cổng nên nó đứng dậy đi sớm cho lành, ngồi lại toàn kể địch hỏi này hỏi nọ truy vấn bắt giải thích nữa. Nó là nó đang bực mình, chẳng có hơi sức ngồi giải thích làm gì cho mệt, giải thích với ông Kha còn được chứ với cô nàng hung dữ kia hông khéo ăn thêm cái tát giữa quán chắc bỏ xứ đi luôn quá.

- Ê! Uống cà phê mậy?

- Thôi ngồi lại chị hai đó ỳnh em chết!

Nó nhường nhường đầu chỉ nhỏ Hân ngoài cổng rồi đi vào trong. Cũng chẳng quan tâm nhỏ Hân với ông Kha nữa. Nó làm việc bình thường, thì thoảng cũng đi ngang qua nhưng chẳng nhìn đến nhỏ một cái. Quán bắt đầu đông khách, ông Kha cũng đứng dậy đi làm việc, kiểm tra xung quanh, nói chung cũng không nghe ông nói gì với nó về chuyện đó nữa ngoài việc mai dọn vào sớm đầu ca chiều để ông giới thiệu nó cho nhân viên mới biết mặt. Nhỏ Hân thì vẫn ngồi đó, được một chút thì chuyển bàn sang gần lối đi trung tâm quán, chỗ từ hồi cả đám chơi chung nhỏ, em, chị Tiên hay bạn bè nhỏ với em hay ngồi chơi, tiện cho việc nó với ông Kha vừa làm vừa dễ ghé qua nói chuyện mà vẫn có thể nhìn thấy bao quát khắp nơi trong quán. Nói gì thì nói nó cũng cầu trời cho nhỏ ngồi đó đừng có về, có về thì cũng gởi chìa khóa nhà lại cho nó không là đêm nay màn trời chiếu đất chắc luôn.

Công việc cuốn nó đi, buổi tối là lúc quán đông khách nhất trong ngày, đến nỗi cả ông Kha cũng phải lao vào phụ nhân viên. Lâu rồi không đi lại làm việc nhiều cộng thêm hai bàn tay có vẻ không còn khỏe như trước nên bản thân nó thấy khá mệt và đau hai tay. Trời về khuya, đa số là khách còn ngồi lại chứ không còn khách mới vào quán nữa, nó mới có thời gian đứng nghỉ mệt. Nhỏ Hân vẫn ngồi đó nhìn nó, dường như nhỏ quyết tâm chờ nó nghỉ làm để ăn thua đủ chuyện hồi sáng đây mà. Nghĩ đến nhỏ là thấy mọi chuyện từ sáng giờ tao lao lăm nhé, vừa đau vừa mệt cả óc. Giờ lành đã điểm, nhân viên lục đục ra về, nó cũng phụ ông Kha thu dọn một số thứ cần thiết rồi cũng quay ra dắt xe chuẩn bị về. Nhỏ Hân thì chào hỏi ông Kha từ trước rồi cũng đi ra cổng leo lên xe ngồi chờ nó. Giờ nhỏ không lên tiếng thì thôi chứ nó cũng hông biết nói gì giờ nữa, có điều mặt nhỏ giờ hình như bay hết sát khí hồi sáng thì phải, không biết có điện thoại cho chị hay anh Phong hỏi kỹ mọi chuyện chưa.

- Có đem chìa khóa nhà ra cho M hông?

Nó bước lại gần nhỏ vừa nói hai tay vừa che che hờ trên mặt đề phòng bị nhỏ tát, gì chứ cái mặt nó giờ sưng đau lăm rồi, ăn thêm 1 tát nữa chắc tàn phai nhan sắc luôn.

- Cũng biết nhớ chìa khóa nữa ha. Sao hông đi luôn đi - ... Nó im lặng lên xe đề máy chạy đi. Vậy là xác định đêm nay hết được vào nhà của mình ngủ, thôi kệ đành chạy xe tránh mặt nhỏ trước rồi kiếm cách sau, cùng lắm là chạy qua nhà thằng Duy ngủ mai về làm chìa khóa sau vậy. Nó là nó không còn sức mà đứng đó đôi co với nhỏ nữa đâu. Chạy xe vòng vèo, ghé mua ổ bánh mỳ, mò tay vô túi kiểm tiền trả thì mắt sáng như sao, hình như

nhỏ Hân bỏ chìa khóa vào áo khoác nó lúc nào hồng hay, nói chung là đêm nay không phải ngủ ngoài đường. Coi vậy mà cũng còn có chút lương tâm. Ghé tiệm mua thêm 1 lon coca với 1k nước đá rồi trở về mái ấm thân yêu. Về tới nhà, quăng ổ bánh mỳ lên bàn, đổ nước đá vào ca, ực một hơi coca cho đã khát rồi nhảy vào wc tắm cho mát, cả người mới như, mặt sung húp. Cú đấm của anh Phong được trợ lực với cú tát của nhỏ Hân đúng là thảm thiết, giờ nhìn mình trong gương mới thấy hãi hùng nhan sắc @@. Tắm xong bước ra thì có tiếng xe ngừng trước nhà, ra mở cửa suýt bật ngựa bởi nhỏ ngồi một đồng trên xe trước nhà. Hix thôi xong đêm nay chắc hoặc bỏ nhà đi hoặc là bỏ xác chốn này rồi.

- Gì nữa?

- Trưa giờ có ăn gì hôn?

- Mặc làm chuyện đó rồi hồng có rảnh ăn.

Nói xong nó quay lưng đi vào trong mặc sau lưng nhỏ chu miệng ra mắng nó thấy ghét. Nói gì thì nói nhỏ cũng tự phóng xe vào nhà, đừng có nói bữa nay tính ở đây tra khảo nó cả đêm nha.

- Nè!

- Gì!

- Ăn cái này nè. Bỏ bánh mỳ đi?

- Hà?

Nhỏ chìa hộp cơm thơm ngát mùi thịt nướng ra trước ánh mắt ngỡ ngàng của nó. Hix có khi nào nhỏ bỏ độc trong hộp cơm không trời.

- Có bỏ độc không đó - Khùng! Ăn đi nhiều chuyện quá - O... Nó vẫn nhìn chằm chằm nhỏ, chưa dám cầm hộp cơm. Với thái độ này của nhỏ, một là nhỏ định dụ dỗ thủ tiêu nó luôn thiệt, hai là nhỏ đã biết mình hiểu lầm nó. Sao cũng được, nói chung là hộp cơm thơm quá, không thể cưỡng lại nữa rồi, thôi vì hộp cơm đánh phó mặc thân này cho nhỏ muốn giết muốn làm gì làm vậy. Nó nhận hộp cơm, ngồi xuống mở ra, cơm sườn bì trứng, nhìn miếng sườn đã thấy ngon rồi. Có điều cái mặt sung thể này ăn sao ngon được mà ngon không biết.

- Đưa mặt Hân coi coi!

- Hả? Thôi nha có đánh đánh chỗ khác đi. Sưng đau lắm - Khùng quá! Đưa đây coi coi - Ở ở hờ kéo nó lại xem xét cái mặt nó.

- Đáng đời! Ăn đi Hân luộc trứng gà thoa cho bớt sưng.

- Ở ở Không thể tin vào mắt mình nữa, thay đổi 180 độ luôn.

- Biết hết rồi hả - Biết gì?

- Chuyện đó đó - ... Nhỏ xụ mặt quay đi kéo cái gối lại ôm, thái độ bồi rồi này là thái độ của sự biết lỗi đánh oan cho người xấu rồi nè.

- Mệt quá! Ăn đi - Ở!

Nó khẽ kéo kéo mặt nhỏ quay qua nó - Quay qua đây coi! Sao tự nhiên đỏ mặt vậy - Đỏ hồi nào...hồng có nha - Ở! Chứ hồng phải biết lỗi nói oan cho M rồi hả - Ai nói!

- Nhìn mặt biết rồi, chứ hông làm gì có ai tốt đem đồ ăn qua cho mình, hồi sáng hùng hổ đánh mình nữa mà - Tại... - Tại gì - Tại...tại M chứ bộ - Ở đồ thừa hay nhỉ?

- Ai biểu hồng nói rõ ràng - Ở! Chửi như tát nước, còn đánh người ai dám nói gì nữa - Hông dám! Kiu giải thích mà M có thêm giải thích đâu - Giải thích rồi có ai tin ko mà đòi giải thích?

- Thì...thì...mệt quá! Ăn đi nhiều chuyện!

Nhỏ đứng dậy chạy lại chỗ bếp ga lấy nồi ra nấu trứng nhằm tránh bị nó trêu. Thiệt là nếu nó mà là con gái thì chắc cũng vờ giận ngược lại nhỏ rồi, đằng này nó là con trai, ai lại nhỏ nhen giận ngược lại con gái bao giờ, với lại nhìn thái độ của nhỏ trông buồn cười quá cũng không có đầu óc đâu ra mà giận nhỏ được. Thôi thì trêu chút cho vui cửa vui nhà, có hộp cơm ngon như vậy cũng đủ bù đắp cho cái tát hồi sáng rồi. Ăn xong nhỏ cũng lột trứng mang lại dè mặt nó ra lăn.

- Uida....nhẹ nhẹ...đau - Ngồi im! Biết đau nữa hả? Đáng đời!

- Hix! Ai đánh M hồi sáng. Còn nói nữa.

- Hihi...thì xin lỗi mà!

Nhỏ cười khúc khích, nhìn mặt chẳng có chút hối lỗi gì cả.

- Bộ cái mặt này bị anh Phong đánh hả?

- Ờ!

- Đáng đời! Ai biểu giỡn chi - Hix hix. Ai biết đâu!

- M đó nha. Tối ngày giỡn như con nít với chị Phương. Anh Phong hiểu lầm là đúng rồi ở đó ai biết đâu!

- Giờ sao...phe nào!

- Phe anh Phong, ai mà thêm ở phe với M. Xí!

- Ờ giỏi!

Nhỏ lăn trứng gà cho nó, nó cũng hông thêm từ chối cho nhỏ giúp nó lăn, ai bảo cái tội đánh nó hồi sáng giờ phải đền bù, vậy là dễ dàng cho nhỏ lắm rồi.

- Rồi hồi trưa ai nói Hân biết rõ chuyện này vậy?

- Chị Phương chứ ai?

- Uhm!

- Vậy kỳ vậy ta?

- Kỳ gì?

- Nhớ hôm qua chị Phương có nói chuyện với anh Phong là hiểu lầm rồi. Sao anh còn đi nói với Hân với anh Kha vậy cho hai người chửi M?

- Hân cũng hông biết. Để chút Hân gọi điện hỏi anh coi - Ờ...

Nó thở phà, cũng lo, chẳng biết chị nói gì với anh nữa...sao lại tùm lum hết lên, mệt cả óc.

- À! Mà nè!

- Sao?

- Sao hồi sáng hùng hỏ nổi nóng dữ vậy?

- Biết chuyện vậy ai mà hồng giận.

- Cái này mới lạ. A Phong nổi điên là đúng rồi. Còn Hân sao nóng dữ vậy nhỉ? Ông Kha ông cũng biết chuyện mà có làm gì M đâu? Sao vậy nhỉ...?

Nó trầm tư suy nghĩ, mắt nhìn nhỏ dò xét. Nó ngập ngừng, bối rối thấy rõ - Thì...tại...tại Hân...

- Hân sao?

- Thì...thì Hân là bạn con Thy. Hân giận dùm con Thy chứ bộ. Nghĩ coi, nó mới đi M chạy đi làm chuyện đó với người khác liên ai mà hồng bất bình. Hân là bạn thân của nó quên hả?

- Ờ ờ! Làm gì dữ vậy?

Nó đưa ly coca lên ực một hơi, giận dùm em vì là bạn thân em...hợp lý. Nghĩ vậy nó hết hỏi nhỏ thêm nữa mà tập trung vào xuýt xoa vì đau. Ngồi nói chuyện linh tinh chút thì nhỏ đứng dậy.

- Về hả - Ủ! Hân về đây! Ngủ sớm đi nha - Thôi để M đưa Hân về - Còn xe Hân sao. Khỏi cần Hân tự về được.

- Khuya rồi! Để M lấy xe đi chung với Hân về!

Nó đứng dậy mặc áo khoác vào dẫn xe hai đứa ra. Nhỏ cũng hồng từ chối nửa, chắc cũng sợ về khuya đây mà, đường vào nhà nhỏ vẫn hay có cướp giật mà. Đưa nhỏ về, nó quay trở về nhà lăn ra ngủ. Bị hiểu lầm một cách lằng xet rồi giải hòa cũng nhanh chóng một cách lằng nhách....Ngày tào lao thiệt!

-----oOo-----

Chương 27: Chương 26

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bình minh thức giấc sau một đêm dài ê ẩm với cái mặt sưng vù. Thức dậy đánh răng rửa mặt rồi phóng xe lên lớp học. Ngồi góc cuối với nó còn có một vài đứa con trai, cũng toàn đám hay đi trễ với hay trốn học nên mới ngồi cuối lớp thôi. Ra chơi nó chạy vào phụ cô xuân một chút rồi rình chiến lợi phẩm là một ly cafe rồi trốn mình ra ngoài phía sau cửa sổ. Đây là một tấm bê-tông nằm bên ngoài tường để chống nước mưa tạt vào cửa sổ phòng học, chỉ vừa đủ chỗ cho 2 người ngồi cùng lúc và có lẽ chỉ có một mình nó là đủ điên để ngồi cái nơi nguy hiểm này. Có mấy lần tụi con gái với mấy đứa bạn la nó nhưng rồi nó cũng trốn ra đây ngồi một mình. Cái cảm giác ngồi chênh vênh trên tầng cao nhìn xuống bên kia đường xe chạy...vừa nguy hiểm nhưng cũng vừa đủ để yên tĩnh không ai làm phiền đến nó vì làm gì có ai dám leo ra bên ngoài tường ngồi như nó thế này bao giờ... Chợt có tiếng điện thoại reo. Nó bắt máy, là anh Phong.

- Alo em nghe nè anh Đã chuẩn bị tinh thần để nói chuyện với anh.

- Ủ! Mặt em không sao chứ?

- Dạ ko sao...nhưng... - Uhm anh xin lỗi, hôm đó anh nóng quá - Dạ!

- Anh đang ở ngoài Hà Nội.

Ừa sao lại ở ngoài Hà Nội, không lẽ vì chuyện đó mà anh giận đến mức bỏ đi ra Hà Nội... - Ủa sao anh ra ngoài đó chi?

- Trốn - Hả! Ai làm gì phải trốn?

- Phương chứ ai. Phương bảo trong vòng 1 tuần không muốn thấy mặt anh ở SG.

- Sao vậy?

- Phương giận a vụ anh đánh em đó?

- Dạ dạ...Nhưng chuyện cũng đâu đến nỗi đó đâu - Anh biết rồi! Hân mới nói với anh đêm qua...vậy mà... - Bộ chị chưa nói rõ với anh chuyện hiểu lầm sao...em cũng tính hỏi anh sao tự nhiên anh nói tùm lum với nhỏ Hân rồi anh Kha nữa. Có gì từ từ anh em mình nói chuyện. Sao anh làm vậy?

- Chuyện Phương nói với anh thì Phương không cho anh nói với em. Anh hứa rồi, đó là bí mật của Phương. Còn chuyện anh kể cho anh Kha với Hân

biết là do....

- Sao anh?

- Do...do Phương bắt anh phải kể đó - Hả? Kể chi?

- Ai mà biết Phương nghĩ gì. Phương bắt anh kể la để kiểm tra gì đó anh chẳng hiểu. Em biết chuyện gì không?

- Em đâu có biết. Hix làm tự nhiên em bị Hân với anh Kha la quá trời. Em còn tưởng anh mách lẻo nữa. Ai dè là bà cô đó bày trò...sợ thiệt - Haha chuyện này thì cũng bình thường anh bị riết quen rồi. Hình như Hân có tát em đúng ko?

- Dạ! Ăn 2 cái.

- Vậy hả... - Mà chị nói gì với anh vậy. Đừng có nghe chị nói linh tinh nha. Bữa em qua chị chơi rồi chị hồng cho em về thành ra anh mới thấy em với chị ở trong phòng. Còn quần áo em te tua là sản phẩm của bà cô đó đó, giỡn dè uỳnh em gần chết.

- Vậy hả...sao Phương nói với anh khác. Thôi! Anh hiểu rồi. Nói chung chuyện sao cũng là lỗi tại anh nóng quá. Anh sợ Phương thiệt thòi nên... - Dạ em hiểu. Cũng tại em vô ý vô tứ quá. Lần sau không có chuyện làm anh hiểu lầm nữa đâu. Anh về SG đi...mọi chuyện hiểu lầm hết chạy ra đó chi không biết. Có gì em nói chị cho.

- Thôi! Phương không cho anh về đâu. Ở đây tuần sau anh về, sẵn đi chơi với mấy thằng bạn.

- Hix hix bộ anh sợ chị dữ vậy hả - Không phải sợ nhưng nói chung anh không muốn Phương giận. Haha đôi lại là em anh thách em dám làm trái ý Phương đó. Anh em mình nói chuyện đừng cho Phương biết nhé, anh nghĩ Phương lại bày trò chọc em chơi đó thôi. Phương nghịch lắm, chơi với Phương lâu lâu anh cũng phải giả bộ không biết gì để Phương vui hehe.

Anh Phong bật cười trong điện thoại, nó cũng cười. Đúng là anh Phong luôn lo lắng cho chị kể cả vứt bỏ luôn hình tượng đàn ông lịch lãm của mình chỉ để giữ cho chị được vui một cách tốt nhất có thể. Đôi khi nhìn anh đối xử với chị, nó cảm thấy đây chính là hình mẫu của một chàng trai chăm sóc cô gái mình yêu thương.

- Cầm gì trốn ra đó. Nhà anh anh ở miễn không gặp chị trong một tuần là được chứ gì.

- Haha tại em hông biết đó chứ anh làm gì có nhà nữa - Sao vậy?

- Bị Phương chiếm lâu rồi em. Anh mà ở nhà Phương qua bất ngờ là chết anh. Phương giận lên anh hông đỡ nổi đâu.

- Thật kinh khủng?

- Haha từ từ em còn sợ chị của em hơn anh luôn giờ. Thôi cho anh sorry lần nữa nhé. Có gì gặp em sau.

- Dạ - Bye em!

Nói chuyện với anh Phong xong người nó muốn rút xuống đất luôn vậy. Thì ra mọi chuyện là do cái người ngang ngược đó bày trò ra hết, thật hết biết nói nổi chị luôn. Boss cuối đây chứ đâu @@.Cái này là quyết tâm hại nó chết mới vừa lòng hả dạ đây mà. Chờ đó quân tử báo thù 10 năm chưa muộn, cái tội làm nó bị tát rồi bị la oan ức cần phải xử lí một cách triệt để mới được. Nói đi cũng nói lại chẳng biết chị đang muốn làm gì, kiểm tra gì, với lại không biết nói gì với anh Phong mà bí mật dữ, hy vọng không nói gì lung tung làm anh Phong nghĩ sai về nó. Cái chuyện tào lao 2 hôm nay cuối cùng cũng giải quyết xong xuôi, giờ chỉ còn xử lí bà cô xấu xí kia nữa là mọi chuyện có hậu liên. Ngồi nhâm nhi li caffe xong nó nhảy trở vào phòng tiếp tục học.

Tan học vừa về đến nhà đã thấy cửa phòng mở toang, bên trong nhỏ Hân đang ngồi lấy laptop nó ra chơi game một cách ngon lành.

- Về rồi hả?

Nhỏ quay qua buông một câu hững hờ rồi quay qua chơi game tiếp. Nhà nó có khóa mà sao mấy người này ai muốn vào bất cứ lúc nào thì vào, riết chắc khỏi khóa cửa luôn cho khỏe quá.

- Ủa qua hồi nào - Mới qua - Sao vô nhà được hay vậy?

- Có chìa khóa - Chìa khóa đâu ra?

- Ở đâu kệ người ta. Nhiều chuyện. Ăn gì chưa - Ờ chưa. Mới tan học tính về tắm rồi qua quán - Qua quán chi? Chiều mới tới giờ làm mà?

- Tính qua làm chứ ở nhà cũng chán.

- Đi tắm đi - Ờ ờ Tự nhiên đâu ra thêm một người thích quản lí nó nữa trời...chẳng có chút thái độ hối lỗi vì hôm qua tát oan cho nó chút nào. Nó lặng lặng chui vào wc tắm qua loa cho xong rồi đi trở ra mặc đồ vào.

- Tắm nhanh vậy? Khăn lược đâu để cái đầu thấy ghê vậy?

- Ờ ờ - Ờ dơ lược lược chưa từng thấy. Đi uống trà sữa nha. M dẫn xe ra nhanh đi - Hả?

- Đi uống trà sữa. Hân mời, đền vụ hôm qua được chưa.

- Ờ ờ!

Nó thở phào nhẹ nhõm miệng cười tươi ngay khi nghe được mời trà sữa. Coi vậy cũng còn chút lương tâm, biết chuộc lỗi vậy là tốt. Đang trưa nắng nóng được uống trà sữa còn gì bằng mặc dù nó không thích trà sữa cho lắm, quan trọng là được người khác mời, vậy là vui.

- Nghe ăn uống là khoái lắm. Chạy nhanh nha. Nắng lắm đó - Biết sợ nắng sao hồng đem áo khoác?

- Không thích.

Sợ nắng mà mặc áo mỏng te, nắng chiếu vào thấy rõ bên trong màu gì luôn vậy còn bày đặt than thở. Chen chúc giữa dòng người giữa trưa tan tã là một cực hình. SG cuối năm tuy thời tiết không nóng bằng mùa hè nhưng chỉ cần kẹt xe, khói bụi là đủ làm người ta khó chịu bức mình nhất là với một thằng đang mang nặng nhiều tâm trạng như nó. Ngay lúc này thật cảm thấy khó mà yêu nổi SG. Nhưng tình yêu nhanh chóng quay trở lại ngay khi nó ngả lưng nằm dài xuống chiếc gối êm ái, hít thở cái không khí mát lạnh từ chiếc điều hòa đang chạy hết công suất của quán trà sữa. Nhỏ Hân cần nhả nó vài câu rồi gọi trà sữa và món bít-tết bánh mì kẹp quen thuộc mỗi khi đến đây.

- Hân nói chuyện cho anh Phong biết rồi đó - Ừ! Hồi nãy anh có gọi nói chuyện với M.

- Ờn hết chưa - Ờ giải quyết xong rồi.

- Sao anh có vẻ buồn buồn - Vậy hả. M cũng không biết nữa. Cái này phải

hỏi lại chị P.

- Chị Phương sao?

- Ủa anh Phong hông có nói với Hân vụ chị Phương hả?

- Uhm có nói mà hông rõ ràng. Hân hông hiểu gì hết.

Có lẽ không nên cho nhỏ biết rõ vì nhỏ biết rõ có khi lại ảnh hưởng tới trò đùa của chị. Phù! Đúng là nó cũng đang muốn học theo anh Phong...đôi khi cũng nên giả vờ không biết gì để chị tha hồ mà vui.

- À ừ M cũng hông hiểu cho lắm. Thôi kệ ảnh không muốn nói rõ thì thôi cũng nên tôn trọng ảnh. Dù gì cũng là lỗi của M mà.

- Chứ hông lẽ lỗi của ai...giỡn cho dữ. Tối ngày như con nít. Người đã nhỏ xíu mà còn giỡn hoài. Mai mốt bị đánh ráng chịu ha.

- Ồ! Có bị thì cũng bị Hân đánh chứ ai vào đây nữa!

- Cái đó...cái đó...tại..lỗi tại M chứ bộ. Ai bủi hông chịu giải thích - Ồ! Lỗi của mình...tại mình...tại mình nóng quá nhàu vô đánh người ta...ừ tại mình... Giờ thì nắm được nhiều yếu điểm của nhỏ Hân rồi nhé. Người lúc nào cũng tỏ vẻ đánh đá, hung dữ nhưng rất dễ bị bối rối, miễn bình tĩnh hiểu được nhỏ thì sẽ trêu nhỏ dễ dàng. Bằng chứng là nó giả vờ trêu một hai câu đã thấy nhỏ lộ rõ vẻ lúng túng, gương mặt xụ lại... - Mệt quá! Thì giờ dẫn đi ăn uống đền cho nè. Muốn gì nữa.

- Thì ai nói gì đâu - M đó nha. Cỡ này gan dám chọc Hân luôn. Coi chừng đó. Mà lớn rồi bỏ cái tật khùng khùng đó đi, nhìn hông chừng chạc miếng nào.

- Ờ ờ biết rồi! Khùng vậy có người chơi chung...haizz Nó nhún vai ực một hơi hết ly trà đá rồi nằm xuống mặc cho nhỏ Hân bậm môi tỏ vẻ tức tối với nó. Giờ chọc thêm chắc nhỏ lại sài chiêu kẹp giống lần đầu tiên gặp nhau là tiêu. Đồ ăn và trà sữa được đem ra ít phút sau đó, nó ngồi dậy vui vẻ ăn uống với nhỏ, cũng thi thoảng nói chuyện công việc học hành của nó với nhỏ Hân, tuyệt nhiên không ai nhắc gì đến em. Có lẽ nhỏ hiểu nó cũng cần thời gian xoa dịu mọi thứ trong lòng cho nên nhỏ cũng không nhắc đến bất cứ từ nào liên quan đến em trước mặt nó nữa. Lại có điện thoại của chị, không cần nhìn màn hình cũng biết là chị nhờ tiếng nhạc chuông quen

thuộc.

- Nhoc khùng! Hết đau chưa? Nhoc ở đâu? Nhoc làm gì đó?
- Hỏi từ từ làm gì ào ào vậy? Nhoc đang đi uống trà sữa với nhỏ Hân.
- Hả! Sao sao nhox dám đi chung với nhỏ Hân? Bộ Hân hông làm gì nhox hả - Làm gì là làm gì?

Biết ngay mà, rõ ràng bà cô này chủ mưu mọi chuyện, chắc đang nghĩ trong bụng nó bị nhỏ Hân với ông Kha tẩy chay đây mà.

- Thì...thì - Thì gì mà ấp úng đó! Âm mưu gì khai ra coi.
- Có gì đâu. Mệt quá!
- Nghi lắm!
- Hihi đồ khùng. Mà nhox nè?

- Bộ Hân hông làm gì nhox thiệt hả?

Chị thì thầm nhỏ tiếng đi, chắc sợ nhỏ Hân nghe chứ đâu.

- Làm gì? Bộ đang muốn Hân làm gì nhox hả?
- Hông phải...hông phải mà. Hihi Đang đi với nhỏ Hân thiệt hả?
- Ủ! Rồi sao? Muốn gì hỏi linh tinh miết?
- Vậy...vậy nhox chở nhỏ Hân qua nhà chị chơi đi.
- Giờ hả?
- Uhm! Giờ! Chị ở nhà một mình buồn muốn chết nè...sắp chết thiệt nè!
- Sao hông kêu anh Phong qua chơi!
- Xí! Ai thèm chơi với kẻ xấu như Phong. Mệt nhox quá chở bé Hân qua chơi với chị đi...nhanh nhanh lên.
- Rồi thì cũng phải hỏi ý Hân đã - Uhm nhanh nhanh nha hihi Chị vui vẻ

cúp điện thoại, thôi kệ vui là được, chắc hí ha hí hửng nằm nhà suy nghĩ cách để chọc nó chứ đâu. Phải để phòng mới được, nhân vật đó càng ngày càng nguy hiểm theo đúng nghĩa đen, nghịch như trẻ con.

- Chị Phương hả?

- Ừ! Chị kêu M chở Hân qua nhà chơi liền kìa. Đang than thở nằm nhà một mình buồn.

- Uhm cũng được. Vậy giờ mình đi hả?

- Ờ!

- Vậy ăn nhanh đi. Nè ăn phụ Hân với.

- Ế từ từ....

Nhỏ trút gần hết đĩa đồ ăn của nhỏ qua cho nó. Phù! Người mẫu trẻ có khác, ăn mới có mấy miếng là nghỉ. Hôm nào nhỏ vui vui phải góp ý mới được, nhỏ nó chưa nhắc vụ ăn uống cho đảng hoàng chứ em thì nó la thẳng từ lâu rồi, làm gì làm cứ sợ tăng cân mà nhịn ăn là không được. Còn cái nhân vật nữ hoàng nằm ở bên Q7 kia thì khỏi phải nói rồi, có mà may miếng nhỏ lại cho bớt ăn chứ làm gì có vụ nhịn ăn đối với chị. Giải quyết xong đồ ăn với hai ly trà sữa nó chở nhỏ Hân lại chen vào dòng người giữa trưa để sang nhà chị.

- Hình như chưa qua nhà chị Phương lần nào phải hông?

- Uhm!

- Vậy giờ qua đúng rồi. Chơi chung phải biết nhà chứ - Nhiều chuyện quá!

Đến nán, cố gắng trò chuyện không chịu thì thôi, đỡ mỗi miếng. Nó quay mặt lên tiếp tục dùng hết khả năng luồn lách của mình để chạy sang nhà chị càng nhanh càng tốt, nhà chị có máy lạnh...bảo đảm sẽ kéo được tình yêu SG trở lại trong nó liền. Vừa qua tới nhà đã thấy chị ngồi nghịch hoa trước nhà còn chú ba thì đang ngồi trên tường nhà.

- Cậu M qua chơi hả?

- Dạ con mới qua. Ủa chú đang làm gì vậy?

- Tui đang sửa cái ống phun nước, có mấy chỗ nó bị nghẹt.

Nó nhìn theo tay chú ba. Thì ra chú đang sửa giàn phun sương, giờ mới để ý xung quanh nhà là những màn nước li ti bay trong gió dưới cái nắng trưa SG, nhà chị nhiều cây mát giờ thêm giàn phun sương khiến không khí cũng dễ chịu hơn hèn gì nữ hoàng nhà mình mới vui vẻ ngồi ngoài sân chơi giữa trưa thế này.

- Cậu dắt xe vô trong gara dùm tui luôn cho mát.

- Dạ! Con biết rồi. À đây là bạn con tên Hân, chị kêu chờ qua chơi với chị.

- Vậ hả! Chào cô. Cô vào nhà chơi - Dạ còn chào chú!

Nhỏ Hân ngẩng đầu lên chào chú ba xong cũng lẻo đẻo theo nó đẩy xe vào trong nhà. Nghe tiếng nó qua tới, chị chỉ liếc nhìn qua lè lưỡi với nó một cái rồi cầm củi nghịch cây hoa tiếp.

- Đó là chú ba người nhà chị Phương đó, còn vợ chú với con chú cũng ở chung nhà với chị luôn.

- Uhm.

- Hân lại chơi với chị đi theo M vô gara làm gì?

- Uhm quên!

Nhỏ Hân đi lại ngồi với chị còn nó dắt xe vào gara xong đi trở ra ngồi phịch xuống chiếc ghế gỗ dài nằm dưới gốc cây nhìn chị với nhỏ Hân ngồi nói chuyện. May quá trên bàn có một giỏ trái cây với một bình thủy tinh có nước coca sẵn trong bình. Nó rót một ly đầy tu một hơi rồi ngồi nhâm nhi mấy trái dâu nhắm mắt mặc kệ sự đời. Đang lim dim ngon lành nó nghe tiếng chị la lớn - Á! Trái cây của chị ai cho nhox ăn!

Chị chạy ào tới bóp miệng giựt cho bằng được trái táo nó đang cắn dở trên miệng - Trả đây! Đồ vô duyên! hihi - Trái cây nào của chị?

- Xí! Trái cây của nhà chị nha - Ồ! Có khắc tên hông mà đòi của chị - Đáng ghét! Ai cho nhox ăn?

- Không cho thôi. Ăn cái khác!

Nó buông tay bóc trái dâu cho vào miệng. Chị lại giành, cái này là công khai kiếm chuyện với nó đây mà. Hai đứa giành qua giành lại, chị ngồi hẳn lên chân nó để giành. Chợt nhận ra sự có mặt của nhỏ Hân, nó ngừng lại nhẹ giọng nói nhỏ vô tai chị.

- Rồi rồi...chịu thua!

- Hihi sao nhát dĩa?

- Nhát cái gì? Nhỏ Hân nhìn kìa?

- Ừ hen!Hihi quên mất tiu!

Hai đứa cứ như trẻ con trộm bánh bị người lớn phát hiện vậy, vội vã buông ra ngồi ngay ngắn lại. Nhỏ Hân nhìn nó với chị lắc đầu - Đó! Lớn rồi giỡn như con nít. Hèn chi anh Phong hiểu lầm đúng rồi - Ờ thì... - Suyt! Chờ chị chút!

Chị vội đứng dậy chạy lại bịt miệng nhỏ Hân lại kéo đi vào trong nhà. Nó nói với theo - Đi đâu vậy?

- Xí ngồi đó ăn cho mập đi đồ con heo!

- Kéo Hân đi đâu hỏi hồng nói trời!

- Chuyện riêng con gái! Ai cho nhox theo! Cắm vào đây đó!

Chị lườm nó một cái rồi kéo tay nhỏ Hân đi thẳng vào trong. Chẳng biết lại bày trò gì nữa, kêu nó qua đây đã đời giờ hất hủi nó ngồi một mình với giỏ trái cây. Thôi đành ra làm bạn với chú ba coi bộ có nghĩa hơn. Nó đứng dậy đi ra cổng.

- Hư nặng không chú. Có cần con phụ gì không?

- Thôi khỏi sao cậu hồng ở trống chơi với cô Phương?

- Hai người đó bỏ rơi con rồi. Có gì chú cứ chỉ con phụ chung cho đỡ mệt.

- Ờ cũng được. Cậu lên đây vịn phụ tui cái này. Cái thang tui bỏ ngoài hè nè. Coi chừng té đó!

- Dạ!

Nó xăng quần leo lên tường, vậy là hai chú cháu hì hục người vịn người sửa, nước bắn tung tóe khắp mặt mày, giữa trưa nắng nghịch nước thì còn gì mát bằng. Làm leo trèo, phụ chú ba sửa cũng được hơn nửa tiếng thì xong. Hai chú cháu gom góp đồ đạc đem cất rồi trở ra sân ngồi. Lúc đi cất đồ với chú ba ngang phòng khách có nhìn qua cửa sổ vào trong thấy chị với nhỏ Hân đang ngồi trên ghế, mặt mày có vẻ nhập tâm như đang nói chuyện gì đó có khá quan trọng. Chẳng lẽ con trai giờ chui vào nghe lén thì mất hình tượng quá, với lại chị phát hiện nó nhìn vào giờ nắm đấm lên dọa. Thôi kệ, không cho nhiều chuyện thì thôi, nó ra sân ngồi chơi nói chuyện với chú ba cho đỡ mệt óc. Có khi còn thu thập thêm thông tin hay tật xấu gì đó của chị thì vui hơn. Chú ba và vợ con lên SG tính ra cũng chưa lâu. Chủ yếu là có mặt chị ở VN thì gia đình chú ba mới lên ở để chăm sóc chị theo yêu cầu của anh Phong. Chị cũng chỉ thích vợ chồng chú ba chứ không thích thuê ai khác làm người làm. Nhà cũng có người làm nhưng từ khi chị về thì đều cho họ nghỉ việc hết. Lương không tiện nói ra vì lương là do anh Phong trả, chủ yếu gia đình chú ba quý chị, thương chị nên lên sống cùng chăm sóc chị chứ ở quê nhà chú cũng có cơ sở làm ăn khá ổn không nghèo đến nỗi phải đi làm osin, ở Sg cũng tiện cho con chú đi học cao đẳng. Tiền học hành của con chú là do anh Phong lo, ngoài ra anh cũng nhờ người đến để dạy vợ chú ba nấu ăn để hợp theo sở thích của chị, còn chú thì được anh lo cho học lái xe...Càng nói chuyện nó càng thấy anh Phong chăm sóc chị thực sự rất chu đáo, vậy mà toàn bị chị hành hạ ăn hiếp...^^...nói gì đến nó, tối ngày chộc tức chị hèn gì càng bị hành hạ nhiều hơn anh Phong. Có vài điều nó thắc mắc về chị hay anh Phong thì chú ba chỉ cười nói rằng những chuyện đại loại như vậy chị đã dặn chú không được nói với nó. Người coi vậy thông minh thấy sợ, những gì nó biết về chị là do chị cho phép nó biết ngoài ra những gì chị vẫn muốn giấu thì chị chặn hết mọi đường ngăn nó biết. Còn nhiều lắm bí ẩn về chị của nó, mỗi bí ẩn dường như là một điều thú vị rất đáng để mỉm cười khi biết đến.

-----oOo-----

Chương 28: Chương 27

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hai chú cháu nói chuyện với nhau cứ như người thân lâu ngày gặp lại, chủ đề xoay quanh những gì liên quan đến chị. Tuy nhiên nó cảm thấy trên

gương mặt và giọng nói của chú nói về chị có điều gì đó lạ lắm, mặc dù nó không thể nhận ra rõ ràng nhưng cũng đáng để nó lưu ý về sau.

- Ba nó kêu mấy đứa nhỏ vào ăn cơm. Nói gì nói miết quên ăn uống luôn hả?

- Ờ ờ nghe rồi!

Là tiếng của vợ chú ba đang đi ra từ phía sau.

- Cậu vô ăn cơm với cô Phương cho vui Thím ba nhìn nó cười hiền từ. Nó vội đứng dậy xua tay - Dạ con mới ăn ngoài tiệm với bạn con rồi. Cô chú cứ ăn tự nhiên.

- Vậy coi sao được. Cô Phương biết cô buồn lắm. Để tui vô nói với cô Phương. Má nó vô dọn cơm ra trước đi.

Chú ba đi thẳng vào phòng khách tìm chị với nhỏ Hân chẳng kịp cho nó nói thêm lời nào, thím ba cũng đi theo sau chú vào trong nhà. Tất nhiên nó không thể nào từ chối được trước nắm đấm đe dọa cấm cãi của chị. Vậy là nó với nhỏ Hân đành lon ton theo chú thím dọn đồ ăn ra một chiếc bàn màu trắng đặt bên ngoài ngay chỗ nó với chú ba ngồi trò chuyện theo ý muốn đột xuất của chị. Đồ ăn nhìn sơ qua thôi cũng biết khả năng nấu nướng của thím ba vượt xa sự tưởng tượng của nó. Dọn đồ ăn ra xong chú thím quay trở vào trong không quên nói với ba đứa nó - Cô cậu ăn ngon miệng.

- Ủa sao cô chú hông ăn?

- À! Tui với bà vô phòng ăn trong bếp ăn?

- Sao vô bếp ăn chi mất công chú?

Nó với nhỏ Hân ngơ ngác nhìn chú thím rồi nhìn chị. Gương mặt chị từ vui vẻ bỗng xụ xuống dậm chân đưa ánh mắt hờn giận về phía cô chú. Nó chưa hiểu gì thì chị đi lại kéo tay chú thím trở lại bàn ăn.

- Phương nói bao nhiêu lần rồi sao ba má hông chịu nghe. Đây là khách của Phương chứ hông phải khách của papa mami.

- Nhưng rui ông bà về bắt tử nhìn thấy là hông hay đâu Phương!

Thím ba nhẹ giọng.

- Ba má ngồi xuống đi. Phương muốn ba má ăn chung với Phương, có gì Phương chịu hết.

- Nhưng... - Thôi ba nó ngồi đi. Tui vô lấy thêm chén.

Vậy là hai người đã đồng ý ngồi ăn chung với tui nó, mặc dù chưa biết chuyện gì nhưng nó cũng biết hình như papa và mami chị khá khó tính với người làm trong nhà. Có lẽ những bữa ăn ở căn nhà này, họ không bao giờ muốn có sự hiện diện của người làm cùng ngồi trên mâm cơm. Không khí trở nên vui vẻ hơn khi chị kéo tay nó ngồi xuống trên chiếc ghế dài đủ cho hai người cùng ngồi.

- Hihi nhox nhox ngồi đây với chị nè. Bé Hân ngồi đó đi, ba má ngồi bên này nè. Mum mum mời cả nhà!

Cả bốn người tính cả nó đều lắc đầu cười trước sự sắp xếp của chị, cứ như nữ hoàng thật ấy. Nhỏ Hân và nó đều quen với việc mặc định rằng mỗi lần đi chơi hay ăn uống với nhau, nó là dành để ngồi cạnh chị, chẳng ai giành được với chị hết. Thím ba vui vẻ gấp đồ ăn cho nhỏ Hân xong quay qua lột một con tôm định đưa về phía chị thì chị lắc đầu.

- Bữa nay má ăn khỏe đi hihi đừng lo cho Phương - Sao vậy cô? Mọi khi tui vẫn... - Biết rồi biết rồi, nay má lo cho ba đi khỏi lo cho Phương hihi Chú thím ba nhìn chị với ánh mắt ngạc nhiên, nó thở dài một cái, nhìn đủ biết thường ngày ở nhà bảo đảm thím ba là người chăm sóc chuyện ăn uống của chị, còn bây giờ thì... - Nhox!

Chị quay qua nhìn nó cười, ánh mắt đầy sự đe dọa và ra lệnh. Nó thở dài thêm một cái nhìn nhỏ Hân cầu cứu nhưng vô ích, chẳng biết chị làm gì mà nãy giờ nhỏ Hân cứ như người hoàn toàn khác, im lặng, gương mặt cũng hiền hơn thường ngày. Hiểu số phận mình, nó đành tự tay lột một con tôm để vào đĩa của chị.

- Hihi nhox ngoan! Ăn đi ăn đi!

Nó lắc đầu rồi đưa mắt nhìn xung quanh.

- Cậu kiếm gì vậy?

- Dạ nôi cơm đâu chú?

- Cậu muốn ăn cơm hả. Để tui xuống bếp lấy. Tui quên mất tiêu nay có cô cậu là khách chứ bình thường ở nhà cô Phương hồng có ăn cơm.

- Sao...sao hồng ăn cơm - À!...

- Hihi chị ít ăn cơm lắm. Mà đồ ăn nhiều quá trời nhox khỏi ăn cơm mắc công, ăn cái này với chị nè hihi Chị gấp một miếng gà to đặt vào chén nó. Giờ nó mới nhớ từ hồi đi chung với chị đến giờ hình như chưa lần nào nó thấy chị ăn cơm hết. Bàn ăn toàn đồ ăn, chị đang dùng đũa chứ không phải chén như nó, quan sát kỹ thì đồ ăn toàn được nấu và trang trí, sắp xếp rất tây. Cũng phải, có lẽ chị của nó vẫn giữ cái thói quen ăn uống đậm chất văn hóa phương tây, nơi chị sinh sống một thời gian dài trước khi trở về Việt Nam. Điều này nó đoán được do lần trước anh Phong có nói tuy nhiên nó vẫn chưa biết chị về VN sống bao lâu và chị đã ở bên Mỹ bao nhiêu lâu, nó cũng có hỏi nhưng chị không cho nó biết. Tạm gác những suy nghĩ trong đầu về chị quan một bên vì trước mặt quá nhiều đồ ăn ngon, mặc dù vừa ăn với nhỏ Hân lúc trưa nhưng nó vẫn thấy thèm, nhất là toàn những món nó cũng rất thích và giữa không khí vui vẻ thế này, nó đâu thể ngồi im mà suy nghĩ mãi được. Nó và chị vẫn như bao lần trên bàn ăn, tranh cãi, giành giật nhau như con nít, mặc dù hai đứa có hơi sợ sợ mỗi lần bị nhỏ Hân quắc mắt nhìn nhưng rồi im được vài giây thì đâu lại vào đó, nhưng nhờ có vậy mà bữa ăn diễn ra nhiều nụ cười hơn, cả chú thím ba cũng quên mất chuyện mình là người làm đang ăn cơm cùng cô chủ.

Ăn uống no nê, nó ngồi thở phì phì vì cái bụng không còn chứa thêm gì nữa. Cũng tại thím ba cứ ép ăn thêm dọa để thừa thì tội lắm làm nó hí hửng dựa vào cái lí do đó mà ăn thỏa sức. Chị cũng ăn chẳng kém nó bao nhiêu vậy mà giờ vẫn ngồi vui vẻ nhâm nhi trái cây với ly kem dâu to dùng với nhỏ Hân. Còn nó là nó xin chịu thua không thể nuốt xuống kem nào nữa chứ nói gì là cả một ly kem.

- Hihi ăn kem hôn nhox con...lêu lêu...kem ngon ghê hihi - Ăn đi cho mập. Trêu chọc vô ích nhé...ợ @@ - Mập mà tập nập người theo ha - Ờ theo để nuôi nữ hoàng heo chứ ích lợi gì - Xí...nhox con đó nha...dám nói xấu chị coi chừng cú đấm nè nè - Sợ quá - Muốn gì - Ngon nhàu vô - Hứ... Chị đứng dậy tính nhàu vô ăn thua đủ với nó nhưng nhớ kế bên có nhỏ Hân nên chị lăm lét nhìn nhỏ Hân xong thu nắm đấm lại ngồi xuống ăn kem tiếp. Nó cũng chẳng dám nhìn nhỏ Hân, đưa ánh mắt nhìn ra vườn hoa. Chú thím ba ngồi uống trà gần đó cũng cười xều xòa vui vẻ, có vẻ chú

thím cũng thấy vui khi nhìn cô chủ của mình đang vui vẻ thực sự trước những lời trêu đùa với thằng nhox con là nó. Ăn xong ly kem to, chị lại lấy trái cây ra nhâm nhi. Sức ăn công nhận khủng khiếp, vậy mà chẳng hiểu sao không thấy chị mập ra, cái này khoa học có khi cũng bó tay quá.

Ăn xuống, trêu đùa nhau đã đời, đến giờ nó phải về chuẩn bị đi làm. Thời gian biểu của nó chẳng ngày nào giống ngày nào trừ giờ đi làm, tuy nhiên cũng không bao giờ xuất hiện một giây nào cho việc cầm giáo trình lên để gọi là cho giống một thằng sinh viên đang đi học. Nó chậm chậm cho xe chạy dưới cái nắng nóng xé chiều chở nhỏ Hân về quay trở về phòng.

- Nè!

- Gì?

- Sao vậy?

- Sao là sao?

- Nhìn Hân có vẻ khác khác. Chị nói gì với Hân mà thấy nãy giờ ngơ ngơ lắm!

- Vô duyên nha! Ngơ hồi nào? Nay ăn phải mật gấu sao dám nói với Hân vậy hả?

- Êo! Đó...lại nóng dữ nữa rồi. Người ta mới hỏi có xiu đã... - Kệ Hân!

Nó nhún vai chẳng dám nói gì nữa, quay lên tập trung chạy xe. Được một chút nhỏ Hân lên tiếng - M nè?

- Hà?

- Bộ con gái phải dịu dàng con trai mới thích hả - Ồ! Thường vậy, ai mà hông thích con gái dịu dàng.

- Uhm!

- Ví dụ là M, M có thích con gái dữ dữ, cá tính ha đánh đá một chút hôn?

- Ồ! Cái này cũng hông nói chắc được. Nói chung con gái dịu dàng, hiền, duyên dáng thì tất nhiên dễ làm M có cảm tình hơn. M cũng là con trai mà, đứa nào hông vậy.

- Sao nữa?

- Ừ nhưng mà con gái cá tính cũng hay. Nói chung nếu quen biết lâu dài thì tính tình sao cũng được.

Nhỏ có vẻ im lặng lắng nghe nó.

- Vậy M thấy Hân sao?

- Hân hả...hehe quá dữ! Giống như con nhím xù gai vậy, mau mau hiện bót đi không là ế thiệt đó “Chát”...nó đang cười hề hề thì nhỏ đánh vào lưng nó một cái - Hứ!

- Thôi thôi! Chọc đó cô nương, chưa gì đánh người rồi. Bắt chước chị Phương hời nào vậy? Nói chứ sao tự nhiên hỏi M vậy chi?

- Thì...thì hỏi chơi...Sẵn coi thái độ của M luôn. M đó nha tối ngày giỡn giỡn. Dám chọc Hân luôn hả? Hân hông phải chị Phương đâu mà thái độ kiêu đó nha.

- Rồi rồi! Nghiêm chỉnh được chưa. Khó tính như bà cụ non quá!

- Nói gì đó?

- Ờ ờ hông có gì...nói Hân đẹp được chưa.

- Liệu hồn đó. Lớn rồi mà như con nít. Thiệt hông hiểu nổi sao có người ngu tới đi thích M.

Hình như trong mắt nhỏ, nó hiện thân của toàn bộ những gì xấu trên thế giới hay sao ấy. Thôi kệ, nhỏ là bạn nó, nghĩ sao là quyền của nhỏ mà nó cũng không có cách nào dám ngăn nhỏ nói xấu nó nữa. Có lẽ chỉ có em là ngốc đến nỗi đi yêu một thằng xấu xí trong mắt nhỏ Hân là nó mà thôi. “Nè nha tui là tui thấy mấy người là bạn tui mới trêu thôi ha, gặp người khác coi tui có thêm nói tới câu nào không biết liền”. Nó thâm thì trong miệng chứ đâu có dám nói ra cho nhỏ nghe. Về tới nhà, nhỏ chẳng thèm chào nó một câu lên xe đi mất, nó thở phào nhẹ nhõm khi thoát khỏi nhỏ. Nhiều lúc cũng dễ thương nhưng nhiều hơn cái nhiều lúc chẳng dám hó hé trước mặt nhỏ. Tính ra em của nó cũng không khác nhỏ Hân là mấy, có điều em đến với nó bằng thái độ lạnh lùng nhưng quan tâm nhẹ nhàng, thôi suy qua suy lại nó thấy mấy người con gái xung quanh nó hình như ai

cũng dữ với nó hết trơn @@. Số con rệp có khác mà hix hix.

Nằm nghỉ một chút rồi nó cũng thay đồ chạy qua quán làm. Mọi việc đều diễn ra bình thường ngoài cái thái độ thay đổi nhanh chóng của ông Kha. Chẳng thấy thằng chả có chút thành ý hối lỗi gì hết sau cái vụ nghĩ oan cho nó, ngoài chuyện vỗ vỗ lên vai nó cười hề hề cho qua chuyện. Công việc, chuyện học cuốn nó đi. Bên cạnh sự xuất hiện của nhỏ Hân và chị, còn lại nó chui mình vào cái góc mang tên im lặng của riêng mình. Với bạn bè trong lớp, nó vẫn là nó, sinh hoạt, học tập bình thường như chưa bao giờ xảy ra chuyện gì, họ cũng chẳng biết nó đã từng đi qua một cuộc tình ngọt ngào hay cay đắng như thế nào, cũng chẳng đưa nào để ý đến việc đã từng có một con nhỏ xinh đẹp xuất hiện ở cửa lớp để đưa nó đồ ăn sáng hay đã từng đứng chờ nó tan học dưới cái nắng trưa SG. Ngày hôm qua của nó như một giấc mơ, một giấc mơ bí ẩn tách biệt hoàn toàn với cuộc sống sinh viên, với những đứa bạn gọi là thân trong lớp. Đến giờ này chính nó cũng không tin được nó có thể giữ mọi thứ tách biệt hoàn toàn với nhau một cách hoàn hảo như vậy giữa cuộc sống với em và cuộc sống của một thằng sinh viên giữa bọn bè là sách vở, giáo trình, bạn bè, thầy cô. Có chẳng họ chỉ loáng thoáng nhìn thấy nó đi chung, ăn uống, hay đưa người nào đó xinh đẹp về phòng. Bây nhiêu không bao giờ đủ cho để làm thành một ký ức nào đó trong họ...cũng phải thôi...vì em...chỉ là của riêng nó vào những ngày đã từng đó...còn bây giờ chính nó cũng không dám nghĩ đến rằng...em là của ai nữa.

Nó bật cười khép lại cánh cửa phòng đầy những yêu thương, chất đồ đạc lên xe rồi nổ máy từ từ chạy ra khỏi con hẻm nhỏ len vào dòng người đông đúc.

- Cười gì thế mày?

Thằng bạn vọt xe lên quay qua hỏi nó bằng cái giọng đặc trưng của miền Trung, sau xe linh kính mền gối, bếp ga, chén đĩa...Đó là những thứ có thể mang đi được từ phòng nó mà đa số do chính em mua. Cuối cùng cũng đến căn nhà mặt tiền hẻm xe hơi khá rộng cách khá xa phòng trọ của nó. Dọn đồ đạc vào trong nhà, đám sinh viên chào đón nó khá niềm nở. Toàn bộ căn phòng ở tầng hai dành cho nó và đám sinh viên ngủ, học bài, nấu nướng. Có cả một ban-công nhỏ phía trước phòng. Bà cụ chủ nhà chào hỏi dẫn dò nó vài câu về quy định chung trong nhà, thu tiền trọ trước rồi quay lưng đi trở về căn phòng riêng nằm dưới nhà. Có một chút khó chịu trong người vì mùi thức ăn, mùi quần áo dơ và nhất là mùi thuốc lá trong phòng nhưng rồi nó cũng vui vẻ sắp xếp đồ đạc vào một góc rồi cùng mấy thằng

sinh viên trong phòng kéo nhau ra quán caffe để làm thủ tục chào phòng cho nó. Hối hán, chém gió cả buổi trời lại kéo nhau đi ăn nhậu (nó chỉ ngồi góp vui chứ nhất quyết không đụng đến ly rượu thứ hai ngoài ly duy nhất xã giao), tăng cuối cùng là bi-a kéo dài cho đến nửa đêm mới kéo nhau lên lên về phòng trước cái ngáp ngủ khó chịu của ông anh con của bà cụ chủ nhà ra mở cửa cho cả đám vào.

Trời SG khuya, căn phòng trở lại với không khí bình thường như bao phòng trọ đông người khác, tiếng ngái ngủ, tiếng thở, tiếng quạt quay hết công suất và cả tiếng côn trùng rả rích bên ngoài. Nó đưa ánh mắt nhìn lên chiếc quạt trần quay trong cái ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn đường len vào khe cửa sổ, quần áo treo xung quanh tường nhà, ánh đèn lead những màu xanh đỏ chớp tắt của cục sạc pin điện thoại đa năng chớp tắt liên tục trong góc nhà... Mọi thứ đều ồn ào theo cách riêng, im lặng theo cách riêng. Nó vẫn chưa thể ngủ được vì những suy nghĩ ngổn ngang trong đầu. Những đêm nằm giữa căn phòng trống quen thuộc một mình, những mùi hương vương vấn còn lại trên từng thớ vải mềm gối, những giấc mơ vụt đến vụt tan, một mình choàng tỉnh ngơ ngác những buổi sáng tỉnh mơ giữa SG ồn ào, bộn bề, hoa lệ... tất cả như nói với nó rằng đến lúc cần một sự thay đổi. Ngay từ lúc quay trở về SG bước chân vào phòng trọ, nó đã nghĩ đến việc có nên thay đổi điều gì đó trong cuộc sống hay không. Và đây chính là câu trả lời của nó về sự thay đổi. Nó không cần hỏi ý kiến bất cứ ai cả, chỉ là nghĩ đến điều này, gặp thằng bạn trong lớp và dọn đồ về đây. Mọi thứ nhanh chóng và đơn giản chỉ trong vòng một buổi chiều. Nó không biết điều này là tốt hay không tốt dành cho nó khi từ bỏ cuộc sống riêng để tìm một trải nghiệm mới. Có lẽ đến lúc nó phải rời xa nơi yêu thương ấy để tìm một sự ồn ào nào đó để bắt đầu cuộc sống không em, có lẽ đến lúc từ bỏ cuộc sống một mình để tìm thêm một vài sự mới mẻ hay đơn giản một ngày nào đó khi trưởng thành nó có thể mỉm cười ngân nga vài câu hát “ bạn tôi sáng nhin ăn lên giảng đường, bạn tôi sáng đạp xe hai mươi cây số...thằng đi dạy thêm, đứa làm tiếp thị, thằng làm quán cơm tối về một gói mì tôm...”

-----oOo-----

Chương 29: Chương 28

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyện nó chuyển nơi ở ngay lập tức bị phát hiện sau 3 ngày bởi nhỏ Hân qua phòng tìm nó để bắt đi siêu thị với nhỏ. Tất nhiên nhỏ bắt ngờ đến nỗi suýt la làng trong điện thoại với nó. Chính nó cũng cảm thấy khó chịu khi đột ngột chuyển khỏi căn phòng đó, tuy nhiên mọi chuyện cũng đã rồi và dù nó đang phải ngồi im ru ra về thành tâm biết lỗi trước gương mặt trách móc của cô bạn xinh đẹp dữ dằn này thì cũng không thay đổi được gì. Có thể nhỏ chẳng là gì với nó và chuyện nó chuyển phòng hay không nhỏ cũng không có quyền gì can thiệp hay trách móc nó, nhưng chẳng hiểu vì sao lúc đó nó cũng không thể không dấm và cũng không bao giờ xuất hiện được ý nghĩ như vậy chứ nói gì đến cãi lại nhỏ. Cũng may quán cà phê giờ đang giờ giao ca, quán cũng thưa thớt vài người khách chứ không nó cũng chỉ còn cách đào lỗ tự chôn vì bị một đứa con gái đem ra trách móc giữa quán.

- Làm gì cũng không coi trước coi sau, không nghĩ tới ai hết...thiệt hết nói nỗi M... - ... - Bây giờ tan làm?

- Ờ thì giống mọi ngày cỡ 10h30 - Vậy chút xin anh Kha nghỉ sớm đi nha?

- Chi?

- Hỏi nhiều quá...đang bực mình đó...Hân kêu xin thì xin đi. Mà thôi để Hân nói anh Kha cho. 9h chạy xe qua chở Hân đi công chuyện. Vậy nha.

- Ờ ờ!

Nó tiu ngẩn đứng nhìn nhỏ hùng hổ đi lại nói chuyện với ông Kha. Tất nhiên thẳng chả nhìn nó với ánh mắt như đang hỏi “mày làm gì mà nó la tau luôn vậy?” và không dám từ chối lời xin phép cho nó nghỉ làm sớm của nhỏ. Tự nhiên trở thành người có lỗi rồi bị làm ô-sin cho nhỏ, hix chẳng biết nhỏ có nhớ là nó mới thất tình trầm trọng cách đây không lâu không nữa.

Đúng 9h nó có mặt trước hẻm để chở nhỏ Hân đi công chuyện. Trời SG cuối năm tuy không lạnh như Đà Lạt nhưng cũng đủ nổi gai ốc người mỗi khi gió lùa qua, đa số người SG đều có xu hướng ăn mặc có vẻ kín hơn. Vậy mà cô nàng nhà ta vẫn mặc cái áo ca-rô trắng đen cách điệu mỏng tanh, quần jean cứ như mới bị ai cắt xé mấy đường ở đùi. Chở nhỏ mà người nó cứ cứng đờ như khúc củi vì áp lực, nghĩ đi nghĩ lại vẫn có ý nghĩ giống lúc chở em và cả chị...người đẹp như vậy mà phải ngồi trên chiếc xe cà tàng thì phí thật.

- Giờ đi đâu đây?
- Qua chỗ ở mới của mấy người chứ đi đâu.
- Qua chi giờ? Sao la đi công chuyện mà?
- Uhm! Công chuyện đó...rồi sao ý kiến gì hôn?
- Nhưng?
- Bộ có gì mờ ám giấu Hân nên hông dám cho biết chỗ ở> - Ờ không phải.
- Vậy chạy nhanh đi.
- Ờ ờ!

Hết cách, đành phải chạy xe qua nhà lòng thầm mong cho giờ này nhà tui bạn đi làm với đi chơi chưa về còn bà cụ chủ nhà thì ngủ sớm cho đỡ phải đựng mặt. Trong nội quy bà cụ dặn có cái khoản không được dẫn con gái về phòng hay sao không nhớ rõ, điều quan trọng là ngay từ đầu nó đã muốn tách biệt hoàn toàn mối quan hệ với em, Hân, chị và bạn bè của em với bạn bè trong lớp học, càng không muốn để mấy thằng sinh viên cùng nhà tò mò về những người con gái nó quen bên ngoài lớp.

May là đám cùng phòng thằng đi làm, thằng đi chơi chưa về nhưng xui cái là bà cụ chủ nhà hôm nay chẳng biết có giác quan thứ 6 biết trước nó sắp lên dẫn con gái về nhà hay sao mà giờ chưa chịu đi ngủ đúng 9h tối như thường ngày. Dừng xe sát lề đường cách cửa nhà một đoạn, nó bước xuống - Chờ chút lại xin phép bà chủ nhà cái - Sao vậy?

- Bà hông cho dẫn con gái về phòng - Trời sao khó vậy?

- Ai biết?

- Uhm mà cũng đúng con trai mấy người dẫn gái về phòng toàn làm chuyện tầm bậy. Hông cho đúng rồi Ờ...con nhỏ này, tầm bậy là tầm bậy cái gì, phải nói là chuyện thiêng liêng cao quý mới đúng chứ. Nói kiểu như nó xấu lắm không bằng vậy. Nghĩ thì nghĩ vậy chứ nó cũng không dám đứng nói nhiều với nhỏ nữa mất công bà cụ lại thấy hai đứa đứng tùm đầu xì xầm giữa đường xong nghĩ nó với nhỏ tính làm chuyện mờ ám (à nhà chuyện trong sáng) trong nhà thiệt thì nguy.

- Chuyện gì thế con?

- Dạ bà cho phép con đưa nhỏ bạn lên phòng chơi.

- Chơi gì khuya thế này mà chơi gì con. Bà đã bảo nhà bà không cho dẫn con gái bồ bịch về nhà kia mà.

- Dạ hồng phải bồ bịch. Nhỏ là nhỏ bạn thân, biết con mới chuyển phòng thành ra muốn qua xem chỗ ở con ra sao. Lên mấy phút về liền bà ơi.

- Thế nó là gì của con có quyền mà phải kiểm tra? Nhà bà là nhà đảng hoàng chứ đâu phải trộm cướp gì của ai mà đòi kiểm tra?

- Ấy hồng phải ý vậy. Tại lên đây con chỉ có mình nhỏ là bạn thân nên nhỏ mới lo chứ tụi con đâu có dám nói nhà bà hồng tốt. Hehe bà thông cảm cho con một lần nha.

Bà cụ là người gốc bắc gia đình cách mạng nên có vẻ hơi khó tính chứ thực ra chỉ mới ở mấy ngày nó là một trong hai thằng bà quý nhất nhà vì không hút thuốc, không theo mấy tên còn lại đi nhậu, đánh bài trong phòng hay bi-a về khuya cho nên chỉ cần bóp bóp vai bà vài cái, nói nhỏ nhẹ một tí là bà xiu lòng ngay.

- Được rồi lên xem rồi xuống ngay. Bà bảo này, nó có muốn vào chơi thì con dẫn nó xuống đây ngồi ngay phòng khách, có ghế có nước đảng hoàng chứ không được ở trên phòng lâu. Mấy thằng kia nó về bà khó nói chuyện lắm. Vậy nha.

- Dạ con biết rồi. Hehe cảm ơn bà.

Nó thở phào quay trở lại dẫn xe đưa nhỏ vào nhà, chính nó bắt đầu cùng thấy cái bất lợi và khó chịu khi chuyển về đây ở rồi đó vì không còn được tự do dẫn bạn nhất là con gái về phòng chơi. Nhỏ cúi mặt thì thầm.

- Nói gì lâu dữ vậy?

- Bà già rồi hơi khó tính. Xin muốn rụng lưỡi mới được đó. Nè cười tươi tươi cho bà vui dùm M cái.

- Biết rồi!

Nhỏ đi trước chào hỏi bà cụ còn nó thì loay hoay dẫn xe lên thêm trước

nhà. Sự ẩm thấp và mùi cũ kỹ của ngôi nhà làm nhỏ Hân hơi nhăn mặt vì không quen. Lên đến phòng lại càng khiến nhỏ khó chịu hơn, dù sao cũng là phòng của con trai, trong đám sinh viên ở đây cũng chẳng có thằng nào ngăn nắp nên quần áo sạch dơ treo khắp tường.

- Ăn ở vậy đó hả?

- Ờ ờ thông cảm phòng con trai mà.

- Con trai thì con trai bộ con trai là có quyền ở dơ, đồ đạc quăng như ổ chuột vậy hả? Máy người kia đâu?

- Đi làm thêm chưa về. Bộ muốn gặp hả?

- Hỏi biết thôi. Không cần. Rồi M ngủ chỗ nào?

- Đó Nó chỉ vào góc tường nằm sát cửa sổ. Đây là vị trí có thể nói là sạch, đẹp, ngăn nắp nhất phòng vì nằm xa chỗ nấu ăn, xa lối đi, có cửa sổ. Ngăn nắp không phải tại nó ngăn nắp mà vì thằng bạn nằm cùng góc với nó là thằng ngoan hiền, sạch sẽ kỹ tính nhất phòng cho nên đồ đạc nó cũng sắp xếp gọn hơn. Tất nhiên kế bên là chỗ nó nằm thì trái ngược hoàn toàn. Nhỏ Hân khoanh tay trước ngực như phụ huynh đi thăm phòng trọ của con cái vậy, nhỏ đi vòng vòng xem xét, rồi ngồi xuống chỗ nó ngủ nhăn mặt.

- Tưởng dọn qua chỗ nào được lắm ai ngờ tệ hơn. Không biết đầu óc M nghĩ gì luôn. Ngồi xuống đi ai bắt đứng đâu.

- Ờ ờ Nhỏ ngồi dựa lưng vào tường vừa nói chuyện vừa xếp mền gối, quần áo, sách vở của nó. Nói chung cần nhẫn, khó chịu là vậy chứ nhỏ cũng không đánh mất sự quan tâm thường ngày dành cho nó, có bạn là con gái bao giờ cũng vậy, đôi khi cũng sượng như tiên. Bà cụ chủ nhà thì vẫn lo sợ nó dẫn nhỏ Hân lên phòng làm chuyện trong tối thành ra bà không còn ngồi ở dưới nhà mà đi lên đứng ngoài cầu thang giả vờ xem xét ổ điện, bóng đèn phía ngoài. Ban đầu nó cứ nghĩ có sự cố thật nên cũng đi ra xem sửa giúp nhưng rồi đâu cũng vào đấy, bà cụ vẫn đứng đó xua nó vào phòng. Sau nhiều phút chứng kiến cảnh đó nhỏ Hân cũng cảm thấy không thoải mái.

- Nè! Sao bà cụ cứ đứng đó hoài vậy.

- À ờ hình như hư điện gì đó.

- Sao M hông sửa đi? Hay dở tẻ tới hông biết sửa gì hết.

- Biết! Mà bà cụ hông cho sửa nè.

- Sao vậy?

- Ai biết.

Nhỏ đâm chiều mặt đứng dậy đi ra ban-công đứng nhìn xung quanh một lúc rồi kéo tay nó đi trở xuống nhà.

- Xong rồi. Đi chỗ khác chơi đi.

- Hả? Giờ này đi đâu chơi nữa?

- Đi ăn tối. Ngồi cả buổi trong cái ổ của M mệt mỏi bức mình lắm. Làm ơn mai mốt sắp xếp chỗ ở cho ngăn nắp sạch sẽ coi. Nhìn một lần hết muốn qua chơi nữa luôn rồi đó.

- Ờ ờ Nhỏ đứng xem xét phòng khách trong khi nó quay xe dắt ra ngoài. Cứ tưởng mọi êm xuôi mọi chuyện thì bỗng thẳng ôn cùng phòng kéo cửa cái ọt phóng vào nhà suýt đâm sầm vô người nhỏ Hân.

- Áiiii!

- Đi đứng kiểu gì vậy hả?

- Ồ...chị chị là ai? Xin xin lỗi hông biết có người trong nhà.

- Thôi thôi có gì đâu. Thằng này ở chung phòng với M - Vậy hả? Chào anh!

Nhỏ nhìn thẳng bạn cười một cái đầy đe dọa rồi cầm nón bảo hiểm đi tuốt ra ngoài đường bỏ lại nó với thằng bạn nhìn nhau chẳng biết phải nói gì đầu tiên. Lấy được bình tĩnh thằng bạn nhìn nó ngơ ngác - Ai vậy?

- Ờ bạn tau.

- Đ.M làm hết hồn. Bạn gì dám đưa về phòng bà hông la hả?

- Ờ xin rồi. Lên chút rồi đi liền nè. Sao làm về sớm vậy?

- Đang làm mới nhớ quên cục pin sạc lâu sợ hư chạy về gỡ ra.

- Rồi đi nữa hả?

- Ừ!

- Thôi tau đi nha? Chờ bạn tau về.

- Đ.M mày ghê lắm thằng quý.

Thằng bạn nhìn nó cười khì khì, thằng này tên Lộc, quê Bến Tre, cùng là dân miền tây nên tính tình khá thoải mái, dí dỏm, làm phục vụ quán nhậu nên thường xuyên về khuya, nó là một trong hai đứa có xe máy trong số sinh viên trong nhà. Thôi coi như chuyện đưa con gái về phòng sẽ bị nó đem ra công khai cho mấy thằng còn lại trong phòng biết. Suy nghĩ nhiều mệt óc cuối cùng cũng chẳng giấu được ai, cuộc sống đông người đúng là sự riêng tư cũng dần trở thành điều gì đó xa xỉ.

- Lâu lắc!

- Ờ xin lỗi! Giờ đi đâu đây?

- Đi ăn hủ tiếu Nam Vang nha.

- Ờ sao cũng được?

- Vậy chạy qua chợ Phạm V.H đi Hân biết một chỗ bán ngon lắm.

- Xa vậy?

- Biết đường hông mà nói xa - Ờ sơ sơ - Biết hay không nói, bày đặt sơ sơ. Tính chạy luôn rồi lạc tới sáng hả?

- Ờ thì biết.

- Mệt!

Nó là nó cũng mệt óc lắm rồi chứ cũng có khỏe miếng nào đâu, hiện hiện, dịu dàng một tí có chết ai đâu, tối ngày xù lông nhím ra chi không biết. Đường SG cận khuya nhưng cũng không vắng xe tí nào, mất hơn 20 phút nó mới chạy xe qua tới quán ăn. Ăn no chưa chịu về, bắt nó ghé một quán sinh tố gần nào nhỏ để uống sinh tố.

- Nè - Bộ tính ở đó luôn hả?
- Ồ! Để sống thử một thời gian xem sao.
- Chỗ đó Hân nghĩ nó hông hợp với M đâu.
- Sao biết?
- Hân nghĩ vậy. Hông nói tới vụ ăn ở rồi tung của mấy người nhất là M, thấy tính M mà ở đông người bảo đảm mất tự do liền.
- Ừ cũng khó chịu thiệt. Nhưng thôi kệ, ở thử một thời gian xem sao.
- Sao hông muốn ở một mình nữa. M sợ gì hả? Hay hông đủ tiền ở một mình.
- Ừ tiền cũng một phần nhỏ thôi. Chỉ là M muốn thay đổi một chút cuộc sống của mình.
- Một M ghê, thì cũng kiếm chỗ nào 2 người nữa thôi, tự nhiên đi chui vô cái phòng 6-7 người. Hông biết tới mấy người nằm kiểu gì đủ chỗ ngủ nữa?
- Hehe vậy mới hay.
- Hay cái đầu M. Dạn nè. Ăn ở sạch sẽ chút - Ồ - Ồ rồi có làm hôn?
- Có.
- Còn nữa. Tiền bạc, điện thoại giữ cho kỹ. Bạn bè thì bạn bè ai biết mấy người đó ra sao. Mai một M gửi hết tiền vào thẻ ATM đi. Giữ khoảng hai ba trăm trong túi thôi, hết tiền đi rút nữa. Nói biết nhiều lần hông bao giờ thay đổi, đã hông có nhiều tiền còn bỏ lung tung.
- Biết rồi biết rồi.
- Nói thì mai làm liền đi nha.
- Ồ rồi rồi!

Riết thấy giống mẹ hơn là bạn rồi đó, cứ như mẹ trẻ đang dạy con trai lần đầu đi xa nhà ấy. Hồi mới chuẩn bị đi học mẹ nó cũng chẳng dặn dò gì

như nhiều như những gì nhỏ Hân và cả em của nó dạo lúc trước, không phải mẹ nó chẳng lo lắng mà vì cũng không phải là lần duy nhất nó sống xa gia đình.

Ngồi trò chuyện, chủ yếu là nhỏ Hân nói chứ nó thì vẫn âm ừ cho có, thì thoảng trêu tức nhỏ một vài câu...đã đời trời cũng khuya, chính xác là 12h đêm. Gió cuối năm khô hanh thổi lùa, vừa uống sinh tố xong, cái se se bên ngoài và cái lạnh của nước sinh tố hợp sức với nhau làm nhỏ Hân lạnh run run, môi nhỏ mím lại mỗi khi có một cơn gió lùa qua. Thấy cái hại của mặc đồ mỏng rồi đó, đi khuya mà quần áo lúc nào cũng mỏng tanh, sexy cho đỡ vô. Nó đưa cái áo khoác cho nhỏ - Nè mặc vào đi cho đỡ lạnh.

- Còn M? Hồng lạnh hả?

Nhỏ tròn xoe mắt nhìn nó cứ như đây là lần đầu tiên nó ga-lăng nhường áo cho nhỏ mặc vậy.

- Trời cũng mát không đến nỗi lạnh tới chịu hồng nổi - Hay quá? Tương yếu xiu bày đặt nói dóc.

- Dóc chi. Trời này nhằm nhò gì. M có thể chịu được lạnh hơn. Yên tâm. Khuya rồi cái mặt lạnh tái mét kia, về nha - Uhm.

- Vậy mặc áo đi rồi về - Biết rồi.

Nhỏ đứng dậy đi trước ra xe quay mặt nhìn ra đường, có cái áo khoác của nó nên trông nhỏ cũng bớt run. Khuya mà đi uống sinh tố thì lạnh cũng hồng có gì lạ, nói đâu xa, em nó với cả bà cô nữ hoàng còn ghê gớm hơn, trời Đà Lạt hay trời đêm SG gì cũng vô tư ăn kem mà lúc nào người cũng phờ phợt như không. Nó cho xe chạy từ từ hướng về nhà nhỏ Hân, SG bao giờ cũng nhộn nhịp, dòng xe vẫn chen nhau trên đường, hai bên đường, hàng quán vẫn sáng đèn như để nói với nó rằng khuya thì khuya, SG sẽ chẳng bao giờ ngủ đâu nhé. Người ngồi sau lưng cũng là một đứa con gái xinh đẹp không thua kém em, người ngồi sau lưng cũng đang mặc chiếc áo khoác của nó, im lặng dưới tiết trời cuối năm, vẫn là mùi con gái hòa quyện vào mùi hương của SG...nhưng đó không phải là em. Nó không thể giá mà sau lưng là em để nó đưa tay nắm thật chặt, quay đầu lại phía sau chỉ để nhìn thấy gương mặt em cười nhắm mắt tựa lên vai nó. Cuộc sống đã thay đổi một chút ít và dù nó có lạnh lòng hay thờ ơ thì đêm SG vẫn nặng lắm tên em. Nó biết điều đó nhưng nó vẫn đủ sức điều khiển lí trí của mình rằng không bao giờ được giá mà sau lưng là em, đó là bạn em,

cũng là bạn nó, là người đã cùng với chị, anh Phong, ông Kha...đã và đang bên cạnh giúp nó vượt qua nỗi buồn. Một từ giá mà chỉ xuất hiện trong suy nghĩ thôi cũng là một sự không tôn trọng dành cho cô bạn sau lưng.

Suy nghĩ cả buổi cuối cùng cũng đưa nhỏ về đến nhà sau đó nó phóng ào trở về phòng. Hôm nay đi về khuya nhưng cũng không bằng mấy thằng ở cùng phòng, giờ chỉ mới có nó và thằng Kim nằm gần nó trong phòng. Thằng Kim nằm ngủ trong góc, mền đắp bít từ chân lên đầu, mấy hôm đầu tiên dọn về đây nằm kế nó mà cứ như nằm kế xác chết, thói quen ngủ nghĩ đến đã ớn lạnh rồi, nằm ngửa tay chân xếp ngay ngắn, mền bao giờ cũng đắp kín từ đầu tới chân. Hèn gì đám kia tốt bụng đẩy nó ra vị trí ngủ gần thằng này, đêm đêm thức dậy mà quay qua nhìn thấy thằng này thôi cũng đủ rụng tim, mai mốt có lãnh lương chắc phải mua cho nó cái mền khác chứ để nó chơi cái mền trắng thế này không vui chút nào. Cầm ly nước nhâm nhi trước ban-công ngắm nhìn bầu trời đêm thêm một chút rồi nó cũng tranh thủ đi nằm ngủ để mai đi học sớm.

-----oOo-----

Chương 30: Chương 29

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sáng, thằng xác chết luôn là người dậy đầu tiên lẳng lẳng lên lớp học, người tiếp theo là nó, còn mấy thằng khác thì khỏi phải nói, chùng nào trên lớp có đưa call về sắp tới giờ phòng công tác học sinh sinh viên bắt đầu đi phát phiếu điểm danh thì mới bò lên lớp. Công nhận nó chọn chỗ ngồi cũng như chọn người dọn về ở cùng quá chuẩn, tinh thần học tập luôn luôn đội sổ về sau cứ mỗi kỳ thi lại, người ta luôn luôn nhìn thấy các thành phần này có mặt. Nói đi cũng phải nói lại, đám phòng nó đều có hoàn cảnh khó khăn, thằng Kim một tháng chỉ được nhà chu cấp 500 ngàn, biết được vụ này thật không thể tin được làm sao nó có thể tồn tại ở đây trong ngần ấy năm, còn những thằng khác, đứa mất mẹ, thằng ở xa tít quê nghèo khó khăn...phải làm thêm, làm đêm, làm khuya để có tiền ăn học, có thằng làm quán nhậu hôm nào cũng 3-4 giờ sáng mới thấy lò dò trở về phòng nằm vật xuống...sáng dậy đi học nhiều lúc chính nó cũng không nỡ gọi tụi nó dậy đi học. Nghĩ lại hoàn cảnh của mình mới thấy nó may mắn hơn những thằng cùng phòng rất nhiều. Dù gia đình nó cũng không khá giả nhưng cơ bản mẹ cố gắng hết sức hy sinh bản thân nhịn ăn nhịn sai thì vẫn có đủ tiền

lo cho nó đi học với mức sống tiết kiệm một chút, cả dì dượng ở quê cũng bắt nó tập trung vào học không cần phải làm thêm, tiền bạc có gì mọi người tính cho. Nó lao đầu vào đi làm thêm cũng chỉ đơn giản là để trải nghiệm, có thêm thu nhập, quan trọng nhất là cái tôi khá lớn của nó không muốn là gánh nặng cho mẹ và giờ khi cuộc sống đưa nó dính vào những mối quan hệ đặc biệt như em, Hân, chị, ông Kha, anh Phong, bạn bè em... thì nhu cầu tiêu tiền của nó cũng vô hình cao hơn một người sinh viên bình thường. Đúng là dính vào yêu đương là dính vào con đường mỳ tôm chan nước mắt mà.

Nó thay đồ sạch sẽ, cầm cuốn giáo trình nhìn một lượt mấy thằng bạn nằm ngủ la liệt trong phòng xong lò dò đi xuống nhà. Bà cụ chủ nhà như thường lệ ngồi trước hiên uống sữa, trò chuyện với những cụ hàng xóm. Nhìn thấy nó bà cụ đứng dậy kéo nó vào góc nhà.

- Bà bảo này! Sau này đừng dẫn bồ bịch về nhà nữa. Gia đình bà có bàn thờ tổ tiên, mấy bác hy sinh nữa nên chúng mày giữ gìn một tí. Hôm qua bà cứ sợ hai đứa linh tinh trên phòng nên bà phải giả vờ đứng đấy chứ nhà chả hư hỏng gì đâu.

- Dạ con biết rồi. Bà yên tâm.

- Đây bà nói thế để con thông cảm không lại giận bà thì khổ. Thôi đi học đi kẻo muộn. Mấy thằng kia chưa dậy à?

- Dạ chưa. Kệ cho tụi nó ngủ chút nữa cũng được bà.

- Khổ thân. Đi làm thế này học hành sao nổi.

Nó chỉ biết cười chứ chẳng biết nói gì thêm với bà cụ, ngay cả bà cũng không làm gì được giúp cho tụi nó ngoài việc cố gắng không bao giờ tăng tiền nhà. Nó nhớ lần duy nhất bà tăng tiền nhà là do ông cụ ở quê ốm, mất giấy tờ nên bị người ta làm khó khăn vụ chế độ thương binh, tụi nó cũng vui vẻ chấp nhận tăng tiền phòng trên cả mức bà cụ muốn. Thực ra trên phòng nó còn một góc nữa luôn sạch sẽ, không có quần áo treo, không đồ đạc để bên dưới vì đó là bàn thờ của hai người anh bà cụ hy sinh trong chiến tranh, từ khi về ở thằng Kim tình nguyện hằng ngày thay hoa, thay nước, đốt nhang, mang cơm lên cúng tất cả bàn thờ trong nhà giúp bà cụ vì để cho tụi nó dễ sinh hoạt, bàn thờ trong nhà luôn đặt rất cao. Chính vì hiểu hoàn cảnh của bà cụ nên vấn đề bà không cho tụi nó dẫn con gái về phòng thằng nào cũng chấp nhận, riêng nó kể từ đó nó lựa lời nói với nhỏ

Hân nên nhỏ cũng không còn đòi về phòng nó thêm lần nào nữa đòi lại chính nó toàn phải chạy qua nhà nhỏ mỗi lần có việc đi chung. Vậy nên ngoài thằng Lộc với bà cụ ra hình như không còn ai chung nhà biết mặt nhỏ Hân.

Hai ngày sau, chuyện nó chuyển chỗ ở bị chị phát hiện, không phải nhỏ Hân nói nhưng chẳng biết vì sao chị biết.

- Đáng ghét!

- Uiida...đánh hoài nha - Ai kiu chuyển chỗ ở hông nói chị biết.

- Sao biết hay vậy - Xí! Đừng hông giấu chị.

- Hân nói hả?

- Hông phải. Mấy hôm nay chị đâu nói chuyện với bé Hân - Chứ sao biết?

- Bí mật!

- Làm như chiến tranh tới không bằng. Bí với mật.

- Im đi...miễn sao chị biết được rồi.

Có mỗi chữ im đi của chị thôi mà làm khách khứa xung quanh đều nhìn về bàn chị ngồi. Hôm nay ông Kha sáng mở cửa hông coi giờ hay sao mà cả buổi từ lúc nó bắt đầu ca làm tới giờ chị đã có mặt ở quán để xử tội nó. Ông Kha cũng hết biết đường bảo vệ nhân viên của ông trước mặt chị luôn, làm phục vụ mà cả buổi bị chị bắt ngồi chơi với chị như khách, nháy mắt kiu ông Kha lấy danh quản lý cứu nó mà ông cứ ngơ ngơ không thèm để ý. Mắng nhiếc, hành hạ nó đã đòi lại đi vòng vòng quán, hết nghịch cái này đến đụng vô cái kia, quán cà phê mà cứ như viện bảo tàng để chị tham quan sờ nghịch vậy. Cuối cùng ông Kha đành cho nó nghỉ làm sớm để đem chị đi chỗ khác chứ để nữ hoàng đi vòng vòng quán thế này mấy khách nam chán thương cổ vì ngó theo mắt.

- Dẫn chị đi ăn KFC đền tội đi nhox?

- Tội gì nữa?

- Dám tự quyết định chuyển chỗ hông cho chị biết.

- Trời đất chỗ ở của người ta liên quan gì chị tự nhiên mang tội.

Với người khác hay nhỏ Hân nó chẳng dám nói vậy đâu, còn chị thì chẳng sợ. Biết ngay mà, chị chu miệng lên cãi liền.

- Kệ nhox chứ. Chị nói có tội là có tội. Mau mau chuộc tội đi không chị hồng thêm về. Ngồi đây luôn.

- O! Nay ai dạy cho chiêu ăn vạ nửa vậy?

- Giờ sao.

- Ờ ngon ngồi đó đi coi tới sáng nhox có dẫn đi ăn KFC không biết liền.

- Nhớ nha...ngồi luôn.

Vậy là chị kéo cái ghế của anh bảo vệ giữ xe người ta đang ngồi đến ngồi ngay giữa quán chỗ lối dẫn vào bãi để xe của khách. Ăn vạ cũng tính toán khôn thấy sợ, ngồi kiểu đó chẳng những mấy ông bảo vệ chạy bị máu mũi mà còn không có chỗ để xe khách ra vào, chưa kể cái ô-tô màu trắng tin của chị đã chiếm diện tích hơn bình thường rồi đó.

- Hai đứa mày còn làm rộn rộn gì nữa hả? Sao chưa đi chơi nữa. Thằng kia sao mày chưa giải con nhỏ...à quên...sao chưa mời người đẹp đi chơi đi ở đây làm quán rồi tỉnh lên hết hả?

Ông Kha đi ra đứng gần cổng nói với nó như tát nước còn mỗi lần quay qua chị là điệu giọng như nịnh thần vậy.

- Sao em ngồi đó. Đi chơi đi. Ngồi vậy sao khách khứa vô được.

- Tại hần đó!

Chị chỉ tay về phía nó mặt phụng phịu, giỏi nhỉ biết đem ông Kha ra làm người lớn để méc. Ông Kha đi lại gần quỳnh lên đầu nó cái bốp.

- Đ.M mày làm gì nữa thằng ôn?

- Có làm gì đâu.

- Biến nhanh dùm tau. Muốn làm tau đẹp quán hả mậy?

- Biết rồi ông. Thì đi nè!

Nó đành lắc đầu đi lại kéo tay chị đứng dậy - Rồi chịu thua. Thì đi được chưa.

- Sao thách ngồi tới sáng mà - Ồ! Tới sáng chắc đẹp quán người ta luôn quá. Đi ăn được chưa.

- Plee... Chị le lưỡi đắc thắng đứng dậy đi theo nó vào lấy xe máy nó đi còn xe chị thì gửi lại quán. Sau lưng ông Kha cũng lắc đầu thở phào nhẹ nhõm. Tới tiệm KFC quen thuộc ở tuốt bên đường Nguyễn Văn Cừ mới chịu chứ nhất quyết không cho nó ghé tiệm KFC gần. Gọi hai phần combo giống nhau nó với chị chạy lên tầng cao nhất sát cửa sổ ngồi ăn trò chuyện rất vui vẻ. Chị bắt nó chụp hình tùm lum, giỡn náo loạn góc tiệm xong lại đòi đi ăn kem mặc dù nó thuyết phục rằng KFC cũng có kem mà chị vẫn không chịu. Bắt phải chở đi chỗ khác sẵn tiện đi dạo luôn. Chạy một vòng ra quận 1, kiếm một cái siêu thị mini nhỏ có tủ kem, chị tung tăng vào lựa hai hộp dâu và sô-cô-la to nhất rồi quay trở ra xe để mặc nó trả tiền. Sau đó chở chị đến nơi quen thuộc chị vẫn thường muốn đến để ngồi vắt vẻo trên xe ăn kem.

- Nhox là đồ vô tâm, ngốc nhất chị từng biết.

- Hả! Tự nhiên nói xấu nhox.

- Hihi ai bêu nhox vô tâm vậy chi - Ai làm gì chị đâu mà la người ta vô tâm.

- Biết vậy được rồi. Từ từ nhox sẽ nhận ra.

- Nói chuyện đâu đâu không.

- Chị nói thiệt. Vậy mà cũng có người yêu nhox mới lạ.

- Gì nữa? Tự nhiên lôi yêu đương ra đây làm gì?

- Xí ngoài vụ đó nhox còn vô tâm nhiều lắm đó.

- Vô tâm gì nói nghe coi.

- Cái gì cũng vô tâm. Nói chung phải có người quản lý nhox mới được. Để nhox như vậy hoài sẽ có người rất buồn.

- Lại lèm bèm như bà già nữa rồi đó. Đây không phải con nít đâu mà phải có người quản lí.

- Kệ nhox chứ. Hihi nhox con mà biết gì, phải kiếm người quản lý nhox.

- Kiếm đâu ra quyền đó vậy thím 2.

- Chị là chị nhox đó nha. Chị có quyền.

- Đâu ra!

- Từ đây ra nè!

Chị đưa tay chỉ vào ngực nó.

- Chẳng hiểu gì?

- Đó mới thử một chút đã thấy nhox hơi hột vô tâm rồi đó. Nhìn hông kỹ gì hết. Ghét nhox quá.

- Tự nhiên nói lung tung, rồi chỉ linh tinh ai mà hiểu gì.

- Đồ ngốc!

Chị mỉm cười, nó giật mình, nụ cười có một chút thoáng buồn trong ánh mắt. Nó vô tâm và ngốc đến vậy sao nhỉ. Nó đứng dậy leo khỏi xe dựa lưng vào lan can, gió vẫn lùa vào tóc nó, vào tóc chị...nhè nhẹ bay. Ngọn đèn vàng trên đầu rọi ánh sáng màu vàng càng làm phổ mang dáng vẻ cô đơn, lặng lẽ hơn. Lặng lẽ nhưng không yên tĩnh đâu nhé vì bên dưới đường những chiếc xe sáng đèn vẫn qua lại, phía xa thành phố hoa lệ lấp lánh màu trắng đỏ vàng xanh...ồn ào, lung linh như vậy mà vẫn không thể xua đi được màu đen của đêm SG. Giống như chị của nó vậy, ồn ào, hồn nhiên, nghịch ngợm đầy màu sắc bên nó nhưng cũng không thể che giấu đi màu đen bí ẩn, màu đen của cuộc sống nào đó mà chị vẫn đang che giấu nó một cách hoàn hảo, một con người khác chẳng.

- Chị nè!

- Gì nhox?

- Chị có biết chị bí ẩn, kỳ lạ và khó hiểu lắm không?

- Uhm! Chị biết mà?

- Vậy sao còn trách nhox vô tâm, ngốc nghếch, đáng ghét nữa.

- Hihi... Chị lại cười nhẹ. Nó cũng không nghĩ chị sẽ trả lời thêm nữa, mọi cuộc nói chuyện với chị đều kết thúc bằng một điều gì đó bí ẩn nhẹ nhàng. Nó ngả lưng ngẩn mặt đưa ánh mắt nhìn về dưới dòng sông màu đen phía bên kia, một chiếc tàu chở cát chậm rãi xuôi theo dòng nước, rải rác dọc lan can là những con người xa lạ nhưng có lẽ cũng cùng sở thích đến nơi này để ngắm nhìn thành phố về đêm đang thắm thì câu chuyện riêng. Chị ôm hộp kem còn chưa ăn hết đứng xuống dựa ngực vào lan can quay mặt nhìn nó.

- Chị đã bỏ ra nhiều năm để làm một việc dành cho một người. Chính xác hơn là một lời hứa thách đố nửa là hứa hẹn. Chị hông biết nữa vì việc này mất rất nhiều thời gian, công sức của chị. Đôi khi chị thấy mình làm chuyện vô ích, nhiều lúc chị muốn bỏ đi...hihi nhưng đến giờ càng lúc chị càng nhận ra hình như mình đúng, mỗi ngày, mỗi giây trôi qua nó rất thú vị. Hihi chị thấy vui, chưa có gì rõ ràng, chị cũng hông chắc nữa nhưng chị nghĩ chị sẽ cố gắng tiếp tục. Nếu là việc làm chị vui thì chị phải tiếp tục đúng không nhox.

- ... - Chị hông bí ẩn nhiều như nhox nghĩ đâu. Hihi tại nhox con vô tâm thì có.

- Ờ...ờ. Lại nói gì nhox không hiểu gì hết. Việc của chị với người đó sao tự nhiên liên quan tới nhox?

- Có thể có, có thể không. Rồi một ngày người đó xuất hiện nhox sẽ biết. Giờ nhox con ngốc như vậy làm sao hiểu chị được. Chị là nữ hoàng đó, hông phải dễ hiểu đâu. Ráng đi nhox con.

- Ờ ờ... Chị là vậy đó, lúc nào cũng thích làm nữ hoàng, bao giờ cũng nói những chuyện không đầu không đuôi, kỳ lạ và khó hiểu...liệu những câu chuyện của chị có quá bí ẩn hay chỉ bí ẩn riêng với thằng vô tâm như nó thôi chẳng...Nó mà còn mệ óc với chị thế này thì chắc anh Phong bên cạnh chị từ nhỏ chắc cũng tự thắc mắc nhiều lắm những câu hỏi.

- Nhox ăn kem hôn nè?

- Ngán rồi chứ gì?

- Xí! Người ta có lòng tốt cho ăn kem chung chứ bộ.

- Tốt quá, ăn gần hết rồi mới rủ.

- Hihi giờ sao, có ăn hôn?

- Ăn thì ăn sợ gì.

- Vậy nè ăn đi.

Chị đẩy hộp kem lạnh ngất vào ngực nó, hai tay chị xuýt xoa chà chà lên mặt mình thích thú vì hơi lạnh từ bàn tay truyền vào đôi má. Nó cầm hộp kem múc một muỗng định đưa lên miệng thì chị đã thò cái mặt vào sát người nó hé môi nhẹ nhàng, đôi mắt tíu tít cười. Bó tay với chị luôn. Nó lắc đầu dứt muỗng kem vào miệng chị, hình như đúng ý người ta hay sao mà cái miệng nhanh chóng nuốt trọn muỗng kem đúng đưa tay vừa thưởng thức kem vừa hát khe khẽ. Có ánh đèn lấp lánh trong đôi mắt chị, chẳng sáng chói như trong phim đầu mà ấm áp, ngọt ngào lắm. Nó cũng ăn kem, cái món ăn mà một thằng con trai không thích ăn ngọt như nó hiếm lắm mới đụng đến. Cũng là kem socola như của em vậy đó, cũng lạnh, ngọt, đắng...nhưng lại mang đến cho nó cảm giác rất khác trên đầu lưỡi. Có lẽ vì bên em, người yêu nó thì khác so với ngày hôm nay bên cạnh là chị gái, hay khác ở chỗ bên em, nó chỉ việc ngồi im để em dứt kem còn hôm nay, bên nữ hoàng nó phải là người múc kem cho chị...đó là chưa kể đến này giờ muỗng kem chắc cũng dính nhiều lắm món son môi ngọt ngào riêng mình chị có mà thôi. Vớ vẩn nhỉ...có mỗi chuyện ăn kem thôi mà cũng nghĩ cho lắm chuyện, khủng khiếp ^^.

Hộp kem hết từ lâu rồi, trời khuya lắm rồi, đường vắng đi lắm rồi, cả hai đứa cũng buồn ngủ lắm rồi vậy mà chẳng đứa nào chịu lên tiếng đòi về trước. Hình như cả nó và chị đều đang thi xem ai sẽ là người bỏ cuộc ngắm thành phố đêm này trước để trở về nhà ngủ. Và như chuyện đương nhiên, lúc nào nó cũng sẽ là người giả vờ thua cuộc trước, không thua sao được khi chị đã tựa hẳn người vào lan can, đầu đặt trên vai nó, đôi mắt nhắm, miệng mỉm cười như đang mơ sâu lắm.

- Thôi về ngủ nha.

- Uhm - Vậy lên xe về nè. Nhìn cái mặt chị kìa, ngổ tồ, ngủ mà cũng cười như trẻ con.

- Hihi. Cẩn nhox chết giờ.

Chị nói giọng nũng nịu giờ nắm đấm lên chạm nhẹ nhẹ vào mũi nó. Mặc kệ chị đe dọa, nó cuồi người cõng chị lên xe, cài dây nón bảo hiểm rồi chạy chậm chậm hướng về nhà chị. Về đến nhà, chú ba mở cổng cho nó cõng chị lên phòng. Làm nữ hoàng sướng như tiên, cứ nằm cuộn tròn trên giường, việc cởi giày, đắp mền là việc của người khác, xong xuôi còn chẳng cho về, một hai nắm tay kéo lại đùi quyền tiểu thuyết đọc dở dang hôm trước vào người khác rồi nằm im nhắm mắt hihi cười lắng nghe để ru giấc ngủ riêng mình. Bên dưới nhà xe nó chắc cũng đã được chú ba dắt vào gara, tiếng đóng của cánh cổng lớn vang vào phòng, đèn sân vụt tắt báo hiệu rằng đêm nay lại bị nhốt ở đây không được về phòng. Cũng không sao khuya rồi với lại chẳng có lệnh nữ hoàng đó thẳng nó dám về. Thôi kệ ở đây nằm ngủ trên sô-pha coi bộ dễ ngủ hơn là về căn phòng nóng nực đầy mùi mồ hôi, thằng bạn xác sống và những nhớ nhung. Nó đã từng nói rằng bên chị nổi đau trong lòng nó sẽ luôn nằm im đâu đó nhường chỗ cho bình yên chưa nhỉ... Dù đã nói hay chưa thì mỗi lần gặp chị, nó đều sẽ nhắc lại điều này vì nếu không có chị, chắc nó sẽ điên lên mất. Mỗi khi đau, có lẽ mỗi người nên tìm về gia đình, người thân yêu của mình, hãy để nó trở thành bản năng quen thuộc, có thể đó là ích kỷ, đó là không công bằng nhưng chẳng sao cả, người thân yêu sẽ không bao giờ quan trọng chuyện đó đâu. Đã nhiều ngày xa, mỗi ngày nó đều tìm đến việc gì đó để sống tốt, đã xa gia đình từ nhỏ, không có cái thói quen mệt mỗi là tìm về, bạn thân ư, lũ bạn của nó giờ mỗi đứa một nơi khó mà bên cạnh lúc này... và chị của nó dường như trở thành người duy nhất để ánh mắt nó hướng về, người duy nhất nó nghĩ sẽ bên cạnh nó. Ai chăm sóc ai cũng được, chỉ cần khi ta đau, có một ai đó kề bên... tự nhiên sẽ mạnh mẽ, hay đơn giản việc đứng lên sẽ dễ dàng hơn.

Hình như những suy nghĩ của nó đã đề sớt một người thì phải. Không phải người thân, càng không phải bạn thân... mà là một điều gì đó chính lúc đó nó cũng không nghĩ được là gì. Và khi nó đọc chưa đến trang tiểu thuyết thứ 5 thì tiếng điện thoại từ số người đó đã vang vang khiến nó và cả chị suýt giật mình. Màn hình rực sáng với cái mặt nghiêm nghị của nhỏ Hân hiện lên, cái hình nó đã lên chụp lại hôm trước đi cắm trại với bạn bè em, phải năn nỉ mua chuộc bằng cả buổi làm osin đưa nhỏ đi siêu thị mới được nhỏ cho phép để hình đó trong danh bạ điện thoại khi nhỏ phát hiện được. Khuya rồi không biết gọi làm gì đây. Nó vội bấm liên tục nút im lặng đứng dậy vuốt nhẹ vào tóc chị.

- Nhoc xin lỗi...chị giết mình hả.
- Chị khẽ gật đầu.
- Không sao mà, chị nhắm mắt ngủ đi nhox nghe điện thoại đã.
- Ai vậy nhox?
- Uh nhỏ Hân.
- Uhm... Chị khẽ ừm rồi nhắm mắt quay mặt qua bên con gấu bông to đùng bên cạnh. Nó bấm nút nghe, khẽ vội vàng đi lại cửa sổ.
- M nghe nè - Ngủ chưa?
- Chưa. Sao gọi khuya vậy?
- Sao M chưa ngủ nữa? Thức chi vậy. Mai có học sáng mà thức khuya ha. Hân tưởng sẽ làm M thức ai ngờ thức khuya.
- Ờ thì chút ngủ liền. Gọi có gì hôn chưa gì la M rồi.
- Hồng có gì. Tự nhiên bấm số gọi thôi.
- Bộ không có chuyện gì thiệt hả?
- Uhm. Thì cũng có. Hơi khó ngủ thành ra nằm nhắm mắt miết hồng ngủ được nè.
- Sao vậy. Cả ngày có ăn uống gì khó ngủ ha làm gì căng thẳng không?
- Hồng. Nhưng có chuyện suy nghĩ nhiều, hồng bỏ ra khỏi đầu được.
- Ờ.
- M hồng thắc mắc chuyện gì sao?
- Vậy sao ờ không?
- Không biết hỏi làm sao. Sợ hỏi Hân lại nói M nhiều chuyện.
- M...M đúng là... - Sao?

- Đáng ghét... - ... Giọng nhỏ có vẻ nổi giận...bộ nó nói sai gì hay sao nhỉ.

- Xin lỗi. M nói gì sai hả?

- Lúc nào cũng xin lỗi. Mà M nói cũng đúng có gì sai đâu. Tại Hân dữ quá đúng không?

- Sao nữa?

- Thôi hông có gì.

- ... - M nè?

- Sao?

- Cảm giác sao rồi?

- Cảm giác gì?

- Về nhỏ Thy đó!

- Thì sao?

- M đã quên được chút nào chưa?

- Ờ... - Lại ờ. Chưa quên đúng không?

- Hỏi chi vậy?

- Hỏi để kiểm tra. Hihi biết là M chưa có quên chút nào mà, thời gian chưa dài M ha.

- Ờ ờ... Nó cười. Ừ thì có quên chút nào đâu, chỉ là nằm đó thôi mà, thời gian chưa dài, nhưng...cũng không phải ngắn để nó quay trở về với cuộc sống bình thường. Bình thường...ừ thì bình thường???

- Tự nhiên nhắc tới chuyện không vui. M đừng trách Hân nha. Chỉ là Hân... - Không sao...đừng lo lắng. M vẫn đứng, vẫn sống bình thường nè. Mọi chuyện ổn cả rồi. Miễn giảm la M đi là được ấy mà.

- Làm như người ta dữ lắm đó.

Nhỏ bật cười trong điện thoại, giọng trách nhưng vui vui.

- Hehe M mà còn bị la vậy. Hồng biết người yêu Hân có bị hông ha?

- Người yêu nào?

- Ờ thì người cũ, rồi người sắp tới nữa?

- Nói linh tinh nửa nha. Đừng nhắc người cũ nữa. Anh ta là con số 0 từ lâu rồi.

- Thật không đó?

- Thật!

- Số không cũng có ý nghĩa đó nhé!

- Số 0 này vô nghĩa luôn.

- Gì mà dứt khoát dữ vậy. Dù gì cũng... - Cũng đã từng yêu chứ gì?

- Ờ!

- Không phải từng yêu đâu. Chỉ là từng quen, ở gần nhau thôi. Giờ Hân biết nó không phải tình yêu mà?

- Sao kỳ vậy?

- Cảm giác...vì có một cảm giác khác Hân mới biết đó chứ không giờ Hân vẫn nghĩ mình yêu anh nữa đó.

- Cảm giác khác. Là người mới hả?

- Sao biết. Nay thông minh đột xuất ha?

- Ờ...thì cũng đâu ngu lắm đâu.

- Nè! Tự nhiên lôi chuyện cũ của Hân ra nói vậy?

- Thì lôi đại. Suy nghĩ không ngủ được thì chắc chuyện tình cảm.

- Chuyện tình cảm thì đúng nhưng đâu có nghĩa là nói về người cũ.

- Thì M nói đại. Chứ Hân đang nghĩ về người khác hả?

- Uhm.

- Ờ. Ra vậy. Có người mới thì tốt. Sẽ nhanh chóng vui vẻ và hồng khó tính với M nữa.

- Đó! Chọc hoài nha. Hỏi sao người ta không khó tính.

- Ờ ờ... - Người mới...chưa chắc vui đâu.

- Sao vậy?

- Hihi vì... - ... - Thôi M ngủ đi. Khuya lắm rồi đó. Cái thân thương tích tùm lum không được thức khuya quá. Ngủ đi.

- Ồ - Ồ gì mà ơ. Ngủ đi. Nãy giờ tự nhiên nói linh tinh. Hân mệt rồi. Ngủ đây... - Ờ ờ.

- Ngủ ngon!

- Ờ...ngủ...tít... Nó đưa điện thoại ra trước mặt nhìn vào màn hình hiện lên cuộc gọi kết thúc. Vẫn chưa kịp nói hết chữ ngon đã nghe tiếng tít của điện thoại cúp máy rồi. Lâu lâu mới nói chuyện theo kiểu tâm sự, vậy mà vẫn xù lông nhím...không có sở trường lạnh lùng thì thôi, cố gắng chỉ cho mệt không biết. Vui vẻ làm bạn thân hơn với nó có mất miếng thịt nào đâu mà sợ. Nói chuyện nãy giờ, bỏ chị nằm thui thủi trên giường, không biết đã ngủ chưa. Nó tắt chuông điện thoại đi lại ngồi lên giường cạnh chị, khẽ cố tìm gương mặt chị trong đồng mền bông.

- Chị ơi! Ngủ chưa?

- ... - Còn thức hả? Nhox nói chuyện hơi lâu. Sao chị hồng ngủ đi chờ làm gì.

Nó nhìn thấy đôi mắt chị vẫn khẽ mở, chị im lặng xoay mặt qua nhìn nó. Trong phòng tắt hết đèn, ngọn đèn bàn để nó đọc tiểu thuyết chỉ rọi sáng xuống đầu giường nên hơi tối, không nhìn rõ được ý nghĩa ánh mắt đó là gì.

- Khuya lắm rồi đó. Chị ngủ đi. Nhox đọc tiếp cho nè.

Nó cầm quyển tiểu thuyết lên cất giọng đọc tiếp...nhưng chị khẽ đưa tay che trang sách lại.

- Nhox!

- Sao vậy?

- ... - Hồng đọc nửa hả?

- ... Chị khẽ gật đầu...nó cũng chưa biết nói gì tiếp theo.

- Nhox ngủ đi.

- Còn chị. Không nghe tiểu thuyết nửa hả?

- Uhm. Đọc dở ẹc...để yên chị ngủ.

- O!

Chị khẽ cười, quay người qua một bên, gương mặt nằm trên hai bàn tay chắp lại lên gối bông. Nó đọc dở thì đúng rồi nhưng...sao lạ vậy nhỉ...tự nhiên đôi ý đột ngột khó hiểu thiệt. Nghĩ đi nghĩ lại cũng không có gì lạ, chị vốn thay đổi tâm trạng nhanh hơn thời tiết SG cả trăm lần ấy mà. Nó tắt đèn đứng dậy đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, cầm cái áo khoác vắt lên thành ghế rồi ngả lưng ra sofa nhắm mắt. Giấc ngủ đến nhẹ nhàng sau một ngày rong chơi cùng chị...đâu đó Sg đang bình yên...hình như trong giấc ngủ chập chờn...có bóng ai đứng nhìn nó thì phải. Không rõ ràng...hình dung...Phù! Lại mơ rồi nhỉ! :)

-----oOo-----

Chương 31: Chương 30

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khuya, tỉnh giấc ngủ vì sự đụng chạm, nó khẽ hé đôi mắt nhìn. Ánh sáng nhỏ nhoi của đèn công nhà rọi vào căn phòng không đủ để người ta nhìn thấy rõ bất cứ thứ gì trước mặt, nhưng vẫn đủ để nó nhìn thấy bóng người đang nhẹ nhàng kéo chiếc mền bông đắp lên người nó rồi ngồi xuống kế bên. Nó vội nhắm mắt vì sợ chị phát hiện nó thức, may quá chị không biết

nó đang lên nhìn chị. Nhiệt độ trong phòng khá thấp, nó nhớ hình như 20 độ thì phải vì trước khi đi ngủ nó có thoáng nhìn lên chiếc máy điều hòa. Có chiếc mền đúng là hết cảm giác lạnh, tính nó là vậy ngủ mà bị lạnh thì cũng không giật mình thức được để tự đắp mền, chỉ khi nào có ai đó đụng vào người thì nó mới thức. Mền nhà chị to lắm, phủ trọn cả cái ghế sofa vậy mà vẫn dư sức cho chị cuộn người vào trong, hồi tối còn bày đặt quay mặt qua bên kia không thèm cho nó đọc tiểu thuyết nữa vậy mà giờ thì lại len lén đưa tay vào trong tìm cho bằng được tay nó kéo ra một bên để ngả đầu vào rồi mới chịu ngồi yên. Coi bộ có người vui lắm, đến nỗi chẳng thèm quan tâm có phá giấc ngủ người khác hay không mà còn vô tư bấm mấy cái vào tay nó rồi mới nằm im. Rồi kiểu này coi như xác định sáng dậy bàn tay nó sẽ mất hết cảm giác vì bị trưng dụng làm gối đây nè. Không biết khi ở bên anh Phong hay ba mẹ chị có làm như thế này không, còn với nó, từ khi lên Sg đến giờ, bên chị nó đã dần quen với những hành động khó hiểu nhưng đầy yêu thương của chị, quen với những đêm nằm ngủ, sáng dậy đã thấy chị ngồi ngủ ngon lành kế bên. Cảm thấy thực sự mình quá may mắn khi cuộc sống để nó được quen, thân thiết với chị và giờ thì gần như chị đã trở thành người chị thân thương hơn cả ruột thịt của mình. Nó vẫn từng nói nó luôn thích có một người chị gái kia mà. Nghĩ ngợi linh tinh một hồi nó cũng ngủ luôn lúc nào không hay. Lần này thì ngủ ngon đến tận sáng.

Đoán không sai mà, bình minh thức giấc bởi chiếc điện thoại rung trong túi quần. Lại là nhỏ Hân gọi cho nó... - Dậy chưa?

- Suyt! Nói nhỏ nhỏ. Dậy rồi gọi chị vậy?

Nó nhẹ giọng thì thảo trong điện thoại vì sợ sẽ làm chị thức.

- Sao vậy? Ngủ ngon hôn?

- Ừ cũng ngon. Sáng gọi có gì ko?

- Uhm...tôi qua gọi khuya sợ mấy người ngủ trễ sáng dậy hồng được đề đi học nên gọi kiu dậy nè.

- Ờ ờ...đâu được nay tốt bắt tử vậy.

- Thôi nha! Sáng sớm muốn chọc tức hả?

- Ờ ờ thì cảm ơn được chưa?

- Tính tình kỳ cục. Dậy đi học đi. Bye ha.

Nhỏ cúp máy. Nó cũng chung hững luôn, sáng sớm đã kiếm chuyện với nó, không biết tình tình ai kỳ cục hơn ai à. Nó lắc đầu nhẹ nhẽ cố rút tay ra khỏi đầu chị, đoán chẳng sai mà, cái tay nó giờ tê dại đi phải ngồi bóp bóp gần cả phút mới cảm giác mình có lại bàn tay. Như lần trước nó ôm chị mang lại giường ngủ, đắp mền sau đó vào phòng vệ sinh cá nhân qua loa cho xong rồi mới chạy thẳng trở về phòng lấy cuốn giáo trình đi học. Hơi trễ một chút nhưng không sao, nó vẫn thanh thoi ngồi trong căn-tin rung đùi ăn hộp cơm gà thím ba treo lên xe nó trước khi nó ra khỏi nhà chị. Bên cạnh nó còn ba đứa con gái lớp khác ngồi tám với cô Xuân. Nói tới ba đứa này tuy là lớp khác nhưng lại chơi chung với nó còn thân hơn mấy đứa trong lớp, hai nhỏ ở miền Tây, một trên Tây Nguyên, lí do quen đơn giản cả bốn đứa đều xem căn-tin cô Xuân là căn cứ chung, ba nhỏ gọi cô Xuân mà mẹ luôn cho thân, tính ra nó cũng như anh em trong căn nhà chung này. Mỗi giờ giải lao là 4 đứa kéo nhau vào phụ căn-tin, đến khi rảnh tay rồi mới tụm nhau ngồi một góc trong quán ăn uống, từ đó trong quá trình học, tuy khác lớp nhưng giáo trình, tài liệu, bài tập riêng, sách vở, giấy viết phục vụ học hành của nó toàn do ba nhỏ thay nhau lo giúp nó, nghỉ học thì chỉ cần nhờ ba nhỏ điểm danh. Phải nói cái số sướng có khác cho nên làm sinh viên thì cách học của nó cũng không khác gì hồi còn cấp ba..long nhong ơ bờ cao ngạo. Tất nhiên vì ba con nhỏ đều thuộc dạng có số trong lớp, sau này là trong trường cho nên tự nhiên mối quan hệ của nó với lớp ba con nhỏ cũng thân hơn so với những đứa trong lớp nó đang học. Nếu ai hỏi tại sao nó được sự ưu ái của mấy đứa con gái như vậy thì nó cũng chỉ biết cười mượn lời của thằng bạn “mày có cái duyên”.

Giải quyết xong hộp cơm ngon lành nó vòng ra phía ngoài bờ tường leo qua lan can, chờ cô quay lên bảng nó nhảy tọt từ phía bên ngoài cửa sổ vào trong lớp học. Đây là chỗ nó ngồi tự kỷ thường ngày và cũng là chỗ nó đột nhập vào lớp những khi đi trễ, tuy có nguy hiểm nhưng không giảng viên nào có thể ngờ có sinh viên lén vào lớp từ con đường bên ngoài cửa sổ tầng ba thế này.

- Đồ quý! Đi trễ nửa hả?

- ... Tiếng nhỏ bạn ngồi kế cửa sổ giật mình vì nó nhảy từ ngoài vào, nhỏ khá xinh mang gương mặt đặt trung của con gái miền núi. Lần nào đi trễ trước khi đột nhập lớp mà quan sát không thấy giảng viên trên bục thì nó đều phải kêu nhỏ giúp nó xác định vị trí đứng của giảng viên vì từ bên ngoài bờ tường chỉ có thể nhìn thấy được một góc phía bục giảng. Đa số

trong lớp những đứa đi trễ rất ít ai dám liếc nhìn nó cho nên hầu như con đường vào từ cửa sổ này nó là người quen thuộc. Nhìn con nhỏ nó cười trừ gãi đầu vài cái rồi chui vào góc cuối lớp của riêng mình. Ngồi được một chút thì có đứa chuyên cho nó một miếng giấy nhỏ: “ Mai kiểm tra giữa môn. Đừng đi trễ nha”. Nó ngẩn mặt lên, là nhỏ ngồi kế cửa sổ đang quay xuống nhìn nó ra dấu hỏi nó đã nhận được giấy chưa. Nó gật đầu rồi quay mặt ra cửa sổ đưa hồn vào cái góc tối quen thuộc của riêng mình, nói là học hành làm việc bình thường nhưng dư âm của nỗi đau vẫn làm nó luôn có xu hướng đưa ánh mắt mình nhìn ra bầu trời bên ngoài cửa sổ, nơi những chiếc máy bay cất cánh, hạ cánh hằng ngày đều gầm rú ngang qua. Chẳng thể biết trong số ấy chiếc máy bay nào là chiếc đã đưa em đi xa khỏi SG, giá mà biết chắc nó cũng cố kiếm vật gì ném lên cho hả lòng nữa. Nó không thể có ở phi trường để nhìn em đi, vậy mà định mệnh lại ưu ái để ánh mắt nó hằng ngày nằm ngay đường bay đến và đi của những chiếc máy bay to và rõ mồn một hình dung. Tuổi thơ những đứa trẻ ngoại tỉnh như nó đều thích thú chạy ra ngoài nhìn lên bầu trời mỗi khi có chiếc máy bay nhỏ xíu ngang qua, đứa nào cũng ao ước được một lần nhìn thấy những chiếc máy bay ấy thật gần. Giờ thì mỗi ngày nó đều nhìn thấy chúng, hình dáng, màu sắc, từng chiếc cửa sổ...mọi thứ đều rõ ràng, nhưng chúng đã không còn là niềm thích thú nữa mà trở thành một điều gì đó nuôi dưỡng nỗi nhớ trong lòng. Ít nhất là ngay lúc này mỗi lần có tiếng máy bay là nó lại đưa mắt ra ngoài cửa sổ, tự mỉm cười xoa dịu nỗi nhớ.

SG cuối năm...mọi thứ vẫn ồn ào xô bồ, nhất là buổi trưa nắng nóng thế này mà nó vẫn phải nai lưng ra làm ô-sin cho nhỏ Hân hành hạ. Sáng giờ mua sắm cái quái gì đi mấy vòng cái chợ, xong chạy qua tận bên Q5 cày giáp con đường Nguyễn Trãi, xong xuôi chui vào siêu thị đi mòn cả giày mới chịu ngừng lại trong cửa hàng thức ăn nhanh để nghỉ ngơi. Người mặc quần xanh, áo hồng mỏng tanh, mang giày cao gót bằng cả gan tay vậy mà đi cả buổi chẳng thấy nhỏ có dấu hiệu đau chân, còn nó thì muốn khóc vì mỗi chân, mỗi tay. Sung sướng quá mà, tung tăng đi khắp nơi chỉ cầm theo có mỗi cái ví tiền còn nó thì khệ nệ theo sau với cơ sở túi xách linh kinh chẳng có món nào là của nó hết.

- Uống gì?

- Coca đi.

- Có ăn hôn?

- Cho gì ăn đó...mệt quá rồi.

Nó thở phì phì nằm dài luôn ra bàn mặc kệ chỗ này có đông người hay không.

- Đàn ông con trai gì yếu xìu. Đi có chút than hoài nha. Ngồi ngay ngắn dậy coi.

- Để yên nghỉ chút. Hồng thấy rình cả đồng đồ hả?

- Xí...ngụy biện.

Nó le lười đánh vai nó một cái rồi đứng dậy đi về phía quầy bán thức ăn nhanh để mua đồ ăn. Chưa tới tết mà nhỏ đã sắm nhiều thế này, không biết tới tết còn dư dôi cỡ nào nữa. Tự nhiên thấy chột dạ vì đơn giản làm gì nhỏ tha nó thoát khỏi những buổi mua sắm, sai vặt, ô-sin không công thế này. Chắc phải mau mau kêu nhỏ kiểm người yêu gấp chứ để thế này hoài là không ổn...mệt lắm chứ chẳng đùa.

- Nè ăn đi!

Nhỏ Hân đặt đĩa đồ ăn xuống trước mặt nó cùng với hai ly coca. Ngay lập tức nó chụp lấy ly nước tu một hơi hết sạch.

- Trời đất! Hết rồi hả - Ồ!!!

- Bộ chết khát hả, uống từ từ thôi.

- Sáng giờ có cho người ta uống gì đâu. Đang khát mà.

- Đi với con gái mà than thở suốt. Ga-lăng chút bộ chết hả.

- Sắp chết thiệt nè. Rình cả đồng đồ đó cô nương.

- Có chút xíu đồ. Làm thấy ghê! Ăn đi. Chán M ghê!

Nó chẳng thèm đôi co với nhỏ chi nữa lẳng lặng cầm cái cánh gà trong đĩa lên ăn ngon lành. Nhỏ mua cả một đĩa cánh gà, đùi gà, xúc xích, cá viên to đùng, chắc mua nhiều đồ ăn đên cho vụ hành xác nó từ sáng đến giờ đây mà.

- Ăn hông biết mời ai hết vậy.

- Rồi...mời bà chủ!

- Nói gì đó?

- Ờ không...mời người xinh đẹp ăn nè Nó cười trừ cầm một miếng gà khác đưa cho nhỏ, cầm cánh gà lườn nó thiếu điều muốn giết người xong nhỏ mới chịu nhận cánh gà ăn.

- M liệu hồn đó nha.

Đồ ăn khá nhiều, đang đói nên nó ăn một cách ngon lành, nhỏ Hân thì vẫn giữ thái độ nghiêm nghị đó, ăn có phần chậm hơn nó. Khổ thân, ăn toàn đồ nóng mà cái ly coca hồi nãy lỡ đại hút sạch, giờ chẳng còn chút gì cho nó hút ngoài tiếng rột rột. Hồn nhiên hút những gì có thể hút được trong ly mà chẳng để ý đó là hành động hơi bị vô duyên của một thằng con trai đang đi ăn với con gái mà nhất là người khó tính như nhỏ Hân. Nhận ra cái sai của mình, nó vội bỏ ly nước lên bàn khẽ liếc lên nhìn nhỏ Hân, nói chẳng sai mà, nó cũng lườn nó chậm chậm...tương sẽ lại bị cắn nhằn thì nhỏ lắc đầu đưa ly nước đang hút trên miệng cho nó - Nè! Uống đi.

- Ờ ờ!

Hơi bất ngờ, nó nhẹ nhàng đỡ ly nước từ tay nhỏ. Coi vậy cũng còn có chút lương tâm, biết chia sẻ nước uống cho người đang khát như nó. Nhỏ đứng dậy đi lại quầy mua thêm ly nước, còn nó thì ngồi giải quyết đĩa đồ ăn. Hình như ly nước nhỏ hút mới có một chút nên còn khá nhiều, đủ để kéo dài cho hết bữa ăn luôn. Ăn uống xong xuôi nó chở nhỏ về nhà cất đồ đạc với ý định nghỉ một chút rồi qua quán làm. Nhưng chuyện đâu có dễ dàng vậy, nhỏ không cho nó về, bắt phải đưa nhỏ đi lấy giấy tờ gì đó rồi phải đi xem phim vì hôm nay có ra mắt phim mới ngoài rạp. Từ chối sao được khi nhỏ đã lấy điện thoại gọi cho ông Kha xin cho nó nghỉ. Tất nhiên thằng cha lùn đó chẳng những đồng ý mà còn bằng cái giọng ha hả hí hửng trong điện thoại nữa. Anh hùng không qua khỏi ả mỹ nhân, ông không phải anh hùng thì càng không lọt được cái ả của cô bạn xinh đẹp này, hể nhỏ Hân, chị, hay ai là con gái đẹp nói ngọt một cái là ông cười hề hề nghe theo liền, nhất là với chị Tiên, ăn to nói lớn cỡ nào cứ gặp chị Tiên là ngoan hiền vô đối, nhìn ông là đủ biết có tiềm năng sợ vợ khời bàn luôn.

Chở nhỏ lên quận, xong chạy vòng vào đi photo giấy tờ, nhỏ kêu thì nó làm chứ nó cũng chẳng để ý tới giấy đó là giấy gì nữa, đụng vô mấy thủ tục hành chính là nhức đầu nên nó hổng đại gì mà đọc cho mỗi mắt. Hết

đứng rồi nằm, bọc dọc, cau có cả buổi trời cũng giải quyết xong việc giấy tờ riêng của nhỏ Hân, hình như đó là tâm trạng chung của tất cả những người đi làm thủ tục hành chính xung quanh nó. Có lẽ nhỏ Hân cũng bọc nhưng được cái là không đem nó ra trút bọc vì nhìn cái mặt nó lúc này cũng đầy sát khí chứ giỡn à, đùng vô đi rồi tự đi coi phim một mình rảnh chịu. 5 giờ kém, hai đứa thoát khỏi cái chỗ làm giấy tờ đi ăn bún thịt nướng xong ai về nhà nấy để tắm rửa, thay đồ cho mát mẻ rồi mới đi xem phim. Lần này là nhỏ mời vì công sức nó cả ngày làm ô-sin cho nhỏ. Thường khi đi xem phim nhỏ Hân đều giành phần mua vé vì nhỏ có thể thành viên vip. Nói chung kể từ khi quen nhỏ đến giờ, tuy lúc nào cũng trách nó không biết ga-lăng nhưng rốt cuộc chuyện tiền bạc những khi đi chơi, ăn uống, công việc thì nhỏ đều chủ động sòng phẳng với nó, nhỏ mời xem phim thì nó mời ăn uống... Là phim mới ra nên rạp khá đông người chen chúc nhau xếp hàng. Xung quanh ồn ào, tìm một chỗ ngồi chờ cũng khó khăn. Ở những rạp chiếu phim như thế này có lẽ là một trong những nơi người ta hay có xu hướng ăn mặc, trang điểm một cách xinh đẹp nhất có thể, hiếm lắm mới có người mặc đồ thông thường để vào nơi này. Chính vì vậy nhỏ Hân cũng không còn quá nổi bật trong dòng người không thiếu các cô gái ăn mặc sexy, điệu đà, cá tính và xinh đẹp. Có chăng nhỏ cũng như mấy cô gái đó, dễ dàng thu hút những ánh mắt nhìn của mấy anh con trai. Còn riêng nó thì vẫn vậy, chìm ngấm không thấy tia hy vọng để lọt vào mắt cô gái nào, nếu ai nhìn thì chắc chỉ vì nó đi chung với nhỏ Hân thôi.

Rút kinh nghiệm những lần xem phim trước, bao giờ đi với nhỏ Hân nó cũng mua đúng 2 phần bắp. Lần nào cũng vậy, phim chưa kịp chiếu hết phần dạo đầu là nhỏ đã giải quyết xong một hộp bắp, hộp còn lại thì mới nhâm nhi từ từ cho đến hết phim. Nó thì chỉ thích uống nước chứ chẳng bao giờ ham thích mấy cái món ăn vừa ngọt vừa béo này. Phim khá hay, rạp đông người nên không khí có vẻ nóng hơn bình thường, kéo dài tới 100 phút mới hết. Ra khỏi rạp chiếu nó và nhỏ tranh thủ đi vệ sinh trước khi về. Nó giải quyết rất nhanh rồi ra đứng phía ngoài lối dẫn vào khu wc chờ nhỏ. Mỗi cả chân cũng không thấy nhỏ ra, sốt ruột nên nó ngó ngó vào lối đi tìm nhỏ thì thấy nhỏ đang đứng nói với một cô gái ăn mặc rất điệu đà, bên cạnh là anh chàng cao cao, có đeo hoa tai khá phong cách. Ba người hình như vô tình gặp nhau thì phải nên chỉ đứng nói chuyện được một chút thì nhỏ Hân ngán mặt lên đưa ánh mắt ra phía ngoài, hình như đang tìm nó. Đoán vậy nên nó bước hẳn ra giữa lối đi giơ tay ra hiệu cho nhỏ nhìn thấy. Cả ba đều nhìn nó, nhỏ Hân vội rảo bước về phía nó, sau lưng hai người kia ngập ngừng một tí rồi cũng đi theo sau. Vừa đến gần

nhỏ đã tươi cười ôm lấy bắp tay nó.

- Chờ em lâu hôn anh? Hihi tại em gặp lại bạn cũ đó!

- Ồ... Nó ngỡ ngác suýt đứng tim trước hành động tình cảm của nhỏ, vô wc té đập đầu hay sao tự nhiên chơi cái thái độ như phim với nó thế này.

- Bạn em nè. Đây là anh Quân với bạn gái anh. Còn đây...hihi Nhỏ vẫn ôm chặt tay nó để giới thiệu ngay khi hai người kia vừa đến gần, chưa hết câu nhỏ đã quay ngược qua cười với anh chàng kia.

- Bạn em nè. Thôi em với anh về trước đây, hai người đi sau nha, bữa nào coffe. Đi anh... Nhỏ kéo tay nó đi, nó bất ngờ đến nỗi chẳng ớ được lời nào, chỉ kịp gật đầu chào hai người kia, trong đó ánh mắt của anh chàng đang nhìn nó thì có vẻ dò xét hơn là ánh mắt thiện cảm chào nhau. Tuy có lạ với thái độ của nhỏ, nó hơi chậm hiểu nhưng không ngốc đến nỗi làm gián đoạn hành động của nhỏ. Từ chỗ chờ thang máy cho đến khi lấy xe ra khỏi hầm phóng đi nó cũng im lặng không nói lời nào mặc cho nhỏ ôm lấy tay suốt từ tầng chiếu phim xuống đường. Phải đi khá xa một đoạn giữa dòng người đông đúc thì nhỏ mới ngồi lại không ôm lấy vai nó nữa. Mãi cho đến khi về đến nhà đứng xuống đường nhỏ mới ngáp ngừng lên tiếng.

- Sao im ru vậy?

- Ồ... - Bộ hông thắc mắc tại sao Hân làm vậy hả?

- Có.

- Sao hông thấy hỏi?

- Ồ! Tiện thì nói không thì thôi không sao đâu. Vô nhà đi M về.

Nó mỉm cười... - Nè...đừng nghĩ gì nha...Hân xin lỗi. Hi tự nhiên làm vậy...tại Hân..

- Hehe có gì đâu. Tự nhiên được người đẹp ôm...đang sung sướng trong bụng nè...vô nhà nghỉ sớm đi. Về nha... - M...xí! Cái mặt nham nhở thấy ghê. Về cẩn thận nha.

- Ủ! Vô nhà trước đi.

- Sao vậy. M về trước đi!

- Bình thường toàn chờ Hân vô nhà M mới về mà. Đường vắng cẩn thận chút có sao đâu.

- Uhm vậy Hân vô nhà nha. Bye!

Nhỏ quay lưng mở cổng vào nhà. Nó thì đứng chờ đến khi nhỏ khóa cổng rồi mới đề máy xe chạy đi. Bình thường đưa đón em, chị, nhỏ Hân hay bất cứ ai là con gái ban đêm nó vẫn làm như vậy, luôn chờ đối phương vào hẳn trong nhà rồi mới đi sau. Lần này đường về không thuận lợi như bình thường. Vừa chạy qua khỏi cổng nhà nhỏ Hân một tí nó đã gặp phải một anh chàng lạ hoặc chạy xe sát nó nhìn nhìn. Không lẽ tính giựt đồ nó hả trời, bộ đói ăn lắm sao đi kiếm nó để giựt, giờ thân nó có gì đâu cho giựt ngoài cái điện thoại với mấy trăm ngàn trong túi, muốn giựt được thì chắc phải đề có thể, hiểm lắm mới có người mặc đồ thông thường để vào nơi này. Chính vì vậy nhỏ Hân cũng không còn quá nổi bật trong dòng người không thiếu các cô gái ăn mặc sexy, điệu đà, cá tính và xinh đẹp. Có chăng nhỏ cũng như mấy cô gái đó, dễ dàng thu hút những ánh mắt nhìn của mấy anh con trai. Còn riêng nó thì vẫn vậy, chìm ngấm không thấy tia hy vọng để lọt vào mắt cô gái nào, nếu ai nhìn thì chắc chỉ vì nó đi chung với nhỏ Hân thôi.

Rút kinh nghiệm những lần xem phim trước, bao giờ đi với nhỏ Hân nó cũng mua đúng 2 phần bắp. Lần nào cũng vậy, phim chưa kịp chiếu hết phần dạo đầu là nhỏ đã giải quyết xong một hộp bắp, hộp còn lại thì mới nhâm nhi từ từ cho đến hết phim. Nó thì chỉ thích uống nước chứ chẳng bao giờ ham thích mấy cái món ăn vừa ngọt vừa béo này. Phim khá hay, rạp đông người nên không khí có vẻ nóng hơn bình thường, kéo dài tới 100 phút mới hết. Ra khỏi rạp chiếu nó và nhỏ tranh thủ đi vệ sinh trước khi về. Nó giải quyết rất nhanh rồi ra đứng phía ngoài lối dẫn vào khu wc chờ nhỏ. Mỗi cả chân cũng không thấy nhỏ ra, sốt ruột nên nó ngó ngó vào lối đi tìm nhỏ thì thấy nhỏ đang đứng nói với một cô gái ăn mặc rất điệu đà, bên cạnh là anh chàng cao cao, có đeo hoa tai khá phong cách. Ba người hình như vô tình gặp nhau thì phải nên chỉ đứng nói chuyện được một chút thì nhỏ Hân ngẩn mặt lên đưa ánh mắt ra phía ngoài, hình như đang tìm nó. Đoán vậy nên nó bước hẳn ra giữa lối đi giơ tay ra hiệu cho nhỏ nhìn thấy. Cả ba đều nhìn nó, nhỏ Hân vội rảo bước về phía nó, sau lưng hai người kia ngấp ngừng một tí rồi cũng đi theo sau. Vừa đến gần nhỏ đã tươi cười ôm lấy bắp tay nó.

- Chờ em lâu hôn anh? Hihi tại em gặp lại bạn cũ đó!

- Ồ... Nó ngơ ngác suýt đứng tim trước hành động tình cảm của nhỏ, vô wc té đập đầu hay sao tự nhiên chơi cái thái độ như phim với nó thế này.

- Bạn em nè. Đây là anh Quân với bạn gái anh. Còn đây...hihi Nhỏ vẫn ôm chặt tay nó để giới thiệu ngay khi hai người kia vừa đến gần, chưa hết câu nhỏ đã quay ngược qua cười với anh chàng kia.

- Bạn em nè. Thôi em với anh về trước đây, hai người đi sau nha, bữa nào cafe. Đi anh... Nhỏ kéo tay nó đi, nó bất ngờ đến nỗi chẳng ớ được lời nào, chỉ kịp gật đầu chào hai người kia, trong đó ánh mắt của anh chàng đang nhìn nó thì có vẻ dò xét hơn là ánh mắt thiện cảm chào nhau. Tuy có lạ với thái độ của nhỏ, nó hơi chậm hiểu nhưng không ngốc đến nỗi làm gián đoạn hành động của nhỏ. Từ chỗ chờ thang máy cho đến khi lấy xe ra khỏi hầm phóng đi nó cũng im lặng không nói lời nào mặc cho nhỏ ôm lấy tay suốt từ tầng chiếu phim xuống đường. Phải đi khá xa một đoạn giữa dòng người đông đúc thì nhỏ mới ngồi lại không ôm lấy vai nó nữa. Mãi cho đến khi về đến nhà đứng xuống đường nhỏ mới ngáp ngừng lên tiếng.

- Sao im ru vậy?

- Ồ... - Bộ hồng thắc mắc tại sao Hân làm vậy hả?

- Có.

- Sao hồng thấy hỏi?

- Ồ! Tiện thì nói không thì thôi không sao đâu. Vô nhà đi M về.

Nó mỉm cười... - Nè...đừng nghĩ gì nha...Hân xin lỗi. Hi tự nhiên làm vậy...tại Hân..

- Hehe có gì đâu. Tự nhiên được người đẹp ôm...đang sung sướng trong bụng nè...vô nhà nghỉ sớm đi. Về nha... - M...xí! Cái mặt nham nhở thấy ghê. Về cẩn thận nha.

- Ủ! Vô nhà trước đi.

- Sao vậy. M về trước đi!

- Bình thường toàn chờ Hân vô nhà M mới về mà. Đường vắng cẩn thận chút có sao đâu.

- Uhm vậy Hân vô nhà nha. Bye!

Nhỏ quay lưng mở cổng vào nhà. Nó thì đứng chờ đến khi nhỏ khóa cổng rồi mới đề máy xe chạy đi. Bình thường đưa đón em, chị, nhỏ Hân hay bất cứ ai là con gái ban đêm nó vẫn làm như vậy, luôn chờ đối phương vào hẳn trong nhà rồi mới đi sau. Lần này đường về không thuận lợi như bình thường. Vừa chạy qua khỏi cổng nhà nhỏ Hân một tí nó đã gặp phải một anh chàng lạ hoặc chạy xe sát nó nhìn nhìn. Không lẽ tính giựt đồ nó hả trời, bộ đòi ăn lăm sao đi kiếm nó để giựt, giờ thân nó có gì đâu cho giựt ngoài cái điện thoại với mấy trăm ngàn trong túi, muốn giựt được thì chắc phải đề có thể, hiem lăm mới có người mặc đồ thông thường để vào nơi này. Chính vì vậy nhỏ Hân cũng không còn quá nổi bật trong dòng người không thiếu các cô gái ăn mặc sexy, điệu đà, cá tính và xinh đẹp. Có chăng nhỏ cũng như mấy cô gái đó, dễ dàng thu hút những ánh mắt nhìn của mấy anh con trai. Còn riêng nó thì vẫn vậy, chìm ngấm không thấy tia hy vọng để lọt vào mắt cô gái nào, nếu ai nhìn thì chắc chỉ vì nó đi chung với nhỏ Hân thôi.

Rút kinh nghiệm những lần xem phim trước, bao giờ đi với nhỏ Hân nó cũng mua đúng 2 phần bắp. Lần nào cũng vậy, phim chưa kịp chiếu hết phần dạo đầu là nhỏ đã giải quyết xong một hộp bắp, hộp còn lại thì mới nhâm nhi từ từ cho đến hết phim. Nó thì chỉ thích uống nước chứ chẳng bao giờ ham thích mấy cái món ăn vừa ngọt vừa béo này. Phim khá hay, rạp đông người nên không khí có vẻ nóng hơn bình thường, kéo dài tới 100 phút mới hết. Ra khỏi rạp chiếu nó và nhỏ tranh thủ đi vệ sinh trước khi về. Nó giải quyết rất nhanh rồi ra đứng phía ngoài lối dẫn vào khu wc chờ nhỏ. Mỗi cả chân cũng không thấy nhỏ ra, sốt ruột nên nó ngó ngó vào lối đi tìm nhỏ thì thấy nhỏ đang đứng nói với một cô gái ăn mặc rất điệu đà, bên cạnh là anh chàng cao cao, có đeo hoa tai khá phong cách. Ba người hình như vô tình gặp nhau thì phải nên chỉ đứng nói chuyện được một chút thì nhỏ Hân ngẩng mặt lên đưa ánh mắt ra phía ngoài, hình như đang tìm nó. Đoán vậy nên nó bước hẳn ra giữa lối đi giơ tay ra hiệu cho nhỏ nhìn thấy. Cả ba đều nhìn nó, nhỏ Hân vội rảo bước về phía nó, sau lưng hai người kia ngập ngừng một tí rồi cũng đi theo sau. Vừa đến gần nhỏ đã tươi cười ôm lấy bắp tay nó.

- Chờ em lâu hôn anh? Hihi tại em gặp lại bạn cũ đó!

- Ô... Nó ngơ ngác suýt đứng tim trước hành động tình cảm của nhỏ, vô wc té đập đầu hay sao tự nhiên chơi cái thái độ như phim với nó thế này.

- Bạn em nè. Đây là anh Quân với bạn gái ảnh. Còn đây...hihi Nhỏ vẫn ôm chặt tay nó để giới thiệu ngay khi hai người kia vừa đến gần, chưa hết câu nhỏ đã quay ngược qua cười với anh chàng kia.

- Bạn em nè. Thôi em với ảnh về trước đây, hai người đi sau nha, bữa nào cafe. Đi anh... Nhỏ kéo tay nó đi, nó bất ngờ đến nỗi chẳng ú ớ được lời nào, chỉ kịp gật đầu chào hai người kia, trong đó ánh mắt của anh chàng đang nhìn nó thì có vẻ dò xét hơn là ánh mắt thiện cảm chào nhau. Tuy có lạ với thái độ của nhỏ, nó hơi chậm hiểu nhưng không ngốc đến nỗi làm gián đoạn hành động của nhỏ. Từ chỗ chờ thang máy cho đến khi lấy xe ra khỏi hầm phóng đi nó cũng im lặng không nói lời nào mặc cho nhỏ ôm lấy tay suốt từ tầng chiếu phim xuống đường. Phải đi khá xa một đoạn giữa dòng người đông đúc thì nhỏ mới ngồi ngay lại không ôm lấy vai nó nữa. Mãi cho đến khi về đến nhà đứng xuống đường nhỏ mới ngáp ngừng lên tiếng.

- Sao im ru vậy?

- Ờ... - Bộ hông thắc mắc tại sao Hân làm vậy hả?

- Có.

- Sao hông thấy hỏi?

- Ờ! Tiện thì nói không thì thôi không sao đâu. Vô nhà đi M về.

Nó mỉm cười... - Nè...đừng nghĩ gì nha...Hân xin lỗi. Hi tự nhiên làm vậy...tại Hân..

- Hehe có gì đâu. Tự nhiên được người đẹp ôm...đang sung sướng trong bụng nè...vô nhà nghỉ sớm đi. Về nha... - M...xí! Cái mặt nham nhở thấy ghê. Về cẩn thận nha.

- Ủ! Vô nhà trước đi.

- Sao vậy. M về trước đi!

- Bình thường toàn chờ Hân vô nhà M mới về mà. Đường vắng cẩn thận chút có sao đâu.

- Uhm vậy Hân vô nhà nha. Bye!

Nhỏ quay lưng mở cổng vào nhà. Nó thì đứng chờ đến khi nhỏ khóa cổng rồi mới đề máy xe chạy đi. Bình thường đưa đón em, chị, nhỏ Hân hay bất cứ ai là con gái ban đêm nó vẫn làm như vậy, luôn chờ đối phương vào hẳn trong nhà rồi mới đi sau. Lần này đường về không thuận lợi như bình thường. Vừa chạy qua khỏi cổng nhà nhỏ Hân một tí nó đã gặp phải một anh chàng lạ hoắc chạy xe sát nó nhìn nhìn. Không lẽ tính giựt đồ nó hả trời, bộ đối ăn lăm sao đi kiếm nó để giựt, giờ thân nó có gì đâu cho giựt ngoài cái điện thoại với mấy trăm ngàn trong túi, muốn giựt được thì chắc phải đè nó xuống lột quần mới thành công à, quần jean của em mua túi sâu và chắc lắm nhá. Chắc nó lo hơi xa, anh chàng đó chạy theo nhìn nó khoảng 100m rồi chạy chậm lại quay ngược đầu xe mất hút trong dòng người. Một chút khó hiểu hiện ra trong đầu nhưng rồi nó cũng chẳng để ý làm gì, chuyện gì đến nó đến vậy thôi.

Nó chưa chạy xe về nhà vội, còn sớm chưa tới giờ quán đóng cửa nên ghé qua một tí. Giờ quán hết nhận khách nhưng khách có sẵn thì vẫn còn khá đông. Ông Kha thì đang ngồi nhip nhip đùi nói chuyện với chị Tiên. Chẳng biết hai ông bà tình cảm tiến triển tới đâu rồi mà dạo này thấy chị Tiên qua quán suốt. Ông Kha khác nó ở chỗ ông là quản lý chính nên cũng không có nhiều thời gian để rời khỏi quán nếu không quá cần thiết cho để gặp nhau thì chị Tiên phải chịu khó qua quán thường xuyên. Còn với những mối quan hệ của nó ví dụ là em hay nhỏ Hân thì không cần thiết cho lắm vì dù gì nó cũng không bị buộc phải ở quán nhiều, hết ca làm thì về, hôm nào nghỉ thì xin, ông Kha cần thì ông sẽ kêu qua.

- Về sớm mấy?

- Ờ thì hết phim về sớm. Chị qua lâu chưa?

- Chị mới qua. Ủa em đi với con Hân hả?

- Dạ.

- Hèn gì chị kiếm nó đi chơi mà hông thấy. Thì ra em bắt cóc nó hả hihi - Em bị bắt thì có. Đi mua đồ tùm lum mệt muốn chết.

- Cái thằng! Đ.M được đi chung với người đẹp sướng thấy bà. Tau như mày là tau đi tới bến luôn... - ... Nó im ru không thèm trả lời lại ông Kha. Đơn giản thôi, thằng chả phun chữ mà quên rằng đang ngồi kế chị Tiên.

Nó là người ngoài thôi mà đã cảm nhận được sát khí đằng đằng của chị Tiên liếc nhìn ông nói chị là người trong cuộc.

- Chị xử ông từ từ ha. Em lấy nước uống cái.

- Ế! Từ từ mà... Nó đi vô trong quầy pha chế xin một ly caffe mang ra chỗ ông Kha ngồi chơi. Công nhận nghe ông năn nỉ giải thích với chị Tiên đã con mắt thiệt, càng coi càng mắc cười ông anh mình, bên ngoài hùng hổ ăn nói như hét ra lửa mà giờ mắt hết hình tượng. Đang khoái chí xem phim nịnh thần của ông Kha thì nhỏ Hân gọi điện thoại cho nó.

- Nghe nè!

- A..n...h...Uhm M đang làm gì đó?

Nó thề là nghe loáng thoáng từ anh...hay tại quán nhạc hơi to nên nó nghe lầm.

- Đang uống caffe - Sao chưa về nhà nữa hả?

- Ừ còn sớm ghé quán chơi chút về.

- Quán anh Kha hả?

- Ừ.

- Tưởng giờ này chạy đi uống caffe nữa. Mà tối rồi uống caffe chi cho khó ngủ. Mai hông đi học sao?

- Ờ! Quen rồi không sao đâu. Sao Hân không ngủ đi ở đó nói M. Đi cả ngày trời... - Biết lo nữa ha. Mệt thì mệt mà ngủ hông được.

- Sao vậy?

- Nay gặp lại người đó đó.

- Người đó nào?

- Là người hồi nãy coi phim gặp đó.

- Ờ!

- Bạn trai cũ của Hân đó. Thấy sao?
- Uhm M không biết.
- Không biết ha không quan tâm.
- Ừ! Không quan tâm.
- ... - Đang buồn hả?
- Uhm...không phải. Tại tự nhiên nghĩ lại chuyện cũ thấy bức mình một chút. Thêm một người gì...vô tâm nữa... - Hả? Ai vô tâm. Bạn trai cũ Hân hả?
-
- ... Nó cũng im lặng không biết nói gì với nhỏ bây giờ. Gặp lại người xưa...mấy ai ngăn được suy nghĩ khác trong lòng. Bề ngoài nhỏ lúc nào cũng tỏ ra mạnh mẽ, cứng rắn vậy chứ cũng trong lòng chắc còn buồn lắm. Nó chưa bao giờ biết rõ ràng chuyện vì sao nhỏ Hân chia tay bạn trai, nhỏ chỉ toàn tâm sự với nó không đầu không đuôi và nó chỉ im lặng lắng nghe chứ chưa bao giờ hỏi rõ.
- Nhỏ đi chung với anh...là bạn gái mới đó.
- Ừ!
- Nhỏ cũng là bạn Hân.
- Ồ!
- M có muốn biết lí do sao Hân chia tay anh không?
- Tiện thì nói. Còn thấy nói ra làm mình buồn hơn thì thôi...không sao đâu.
- Có buồn đâu. Buồn với lo vụ khác kia.
- Vụ nào nữa.
- Vụ hôm nay nè. Cho xin lỗi nha. Hồi nãy tại Hân sĩ diện nên lỡ làm vậy đó.

- Làm vậy là làm sao?
- Bộ hông hiểu thiệt hả?
- Ờ không... - Hihi hông hiểu là hông để ý chuyện đó nửa đúng hông.
- Ờ...đương nhiên không rồi. Hehe... - Vậy ngủ đi...cái người gì... - Người sao?
- Thôi hông nói nữa. Hân ngủ trước đây.
- Ờ ờ.

Nó cười nhẹ rồi cúp máy. Ừ thì ngốc chứ cũng đâu đến nỗi không hiểu gì đâu. Hiểu thì đã sao, lại càng làm cho nhỏ Hân thêm suy nghĩ nửa mà thôi, cá tính của nhỏ là vậy, không thể để nhỏ cảm thấy xấu hổ vì nhỏ đã mượn nó để che mắt người cũ. Không biết sắp tới sẽ xảy ra những chuyện gì nửa đây, bắt đầu cảm thấy sắp vướng vào một chút rắc rối mà nó cũng chưa nghĩ ra được là gì rồi đó. Khách đã về gần hết, tụi phục vụ rục rịch dọn dẹp chuẩn bị đóng cửa, nó cũng đứng dậy phụ một tay. Đến khi người khách cuối cùng về hết nó mới chào ông Kha chị Tiên về phòng. Đi cả ngày mệt lắm rồi...nay ngủ sớm hơn thường ngày một tí vậy. Sắp đến tết cổ truyền, nó vẫn nghe tụi bạn trong lớp bàn tán như vậy, không biết còn bao nhiêu ngày nữa. Trước mặt vẫn bộn bề việc học hành, thuyết trình, tài liệu và cả các kỳ thi cuối môn sắp cận kề...ngày nào cũng rong ruổi với những mối quan hệ rắc rối này không biết có vượt qua hết được mấy môn học không đây...

-----oOo-----

Chương 32: Chương 31

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mọi chuyện vẫn không có vẻ gì rắc rối đến với nó vì hai ba ngày nay nó cũng học, làm bình thường. Chị của nó từ hôm anh Phong được cho phép trở lại SG thì cũng không dành hết thời gian hành xác nó nửa với lại hôm kia có than thở nhức đầu việc gì đó, chắc là lại bận công việc riêng đây mà. Nó nhét cuốn tài liệu vào tay nhỏ bạn giữ dùm rồi gỡ luôn một cục áo cho đỡ ngột ngạt, vừa kết thúc xong buổi thuyết trình của tất cả các nhóm

trong lớp. Nóng và mệt thiếu điều muốn tìm một cái hồ nước nhảy ào vào cho sáng khoái, cả buổi chui rúc trong góc để điều chỉnh âm thanh, hình ảnh, micro, điện đóm...cho cả buổi thuyết trình, giờ mới được tự do nên dẹp hết mấy cái hình ảnh sinh viên áo đóng thùng lịch sự từ đầu giờ. Trong lớp hơn 100 con người này, ban đầu có phân công theo nhóm nhưng do khả năng, tinh thần trách nhiệm...dần dần mọi việc về kỹ thuật, âm thanh, hình ảnh mỗi buổi học cũng như máy móc, trang thiết bị phục vụ việc học mỗi buổi đều do nó phụ thầy cô lo lắng, mỗi buổi thuyết trình hay trình chiếu thì nó lại yên vị trong góc với máy móc. Thi thoảng cũng có lớp trưởng hay một hai thành nào đó thay thế vị trí nó nhưng đa số đều do nó phụ trách. Chẳng phải siêng hay giỏi giang gì đâu mà tại phần đó cũng là sở thích, nếu phụ trách lo vụ kỹ thuật thì không phải ngồi dưới đôi mắt với những câu hỏi, những trang tài liệu dày đặc, chiêm được cảm tình của giáo viên và nhất là ở cái góc đầy dây điện, máy móc thiết bị đó nó sẽ luôn được im lặng một mình, không phải tranh luận, không phải nói nhiều, không phải quan tâm mình phải thân với ai, phải gia nhập nhóm nào... - Làm gì cái mặt khó chịu dữ vậy?

Nhỏ Hân từ đâu bất thành linh xuất hiện kế bên đưa cho nó ly trà sữa hình như mới mua ở cái tiệm trà sữa nhỏ nằm góc đường gần chỗ nó học. Căn-tin cũng vắng người, chỉ có nó, nhỏ bạn và một hai đứa khác nán lại chỗ học để tránh cái nắng nóng của buổi trưa SG, sau giờ học là giờ nghỉ trưa nên nhỏ Hân vào đây cũng không có gì làm ồn ào cả. Nhưng hơi lạ là không hiểu vì sao nhỏ lại vào được đây vì nơi nó học có công an canh gác nghiêm ngặt theo kiểu trừ khi là sinh viên, công an, người có công vụ, quân đội...thì sẽ không ai được quyền đến gần kể cả đậu đầu xe gần cổng cũng không được.

- Ủa sao vô đây được?

- Sao nghỉ học rồi hông chịu về. Ở đây chi vậy? Chờ ngoài cổng cả buổi hông thấy nên vô kiểm nè.

- Ờ ngồi chút về. Nắng quá làm biếng.

- Con trai mà cũng sợ nắng nửa hả?

- Ờ...làm biếng thiệt.

- Tối ngày làm biếng. Có về nhà mà cũng làm biếng rồi mai mốt làm ăn gì được.

- Ờ ờ mà qua kiểm chi vậy?
- Mai một có gì gọi M qua. Đừng vô trường nữa?
- Xí bộ quen Hân xấu lắm hả mà tối ngày đòi giầu.
- Nghĩ sao cũng được. M không muốn mọi việc giữa học và bạn bè bên ngoài lẫn lộn vào nhau vậy thôi.
- Xí. Hồng cho thì thôi mai một hồng thêm qua nữa - Ờ!
- Người gì kỳ cục.

Nhỏ chu miệng ra vẻ khó chịu, thôi kệ nhỏ nó cũng đang mệt vì nắng nóng chẳng thèm đòi co nhiều với nhỏ làm gì cho mỗi miệng. Hút một hơi trà sữa cho đã khát nó đứng dậy kéo tay nhỏ Hân.

- Thôi về. Tối sắp tới giờ lớp ca chiều nó học rồi.
- Từ từ. Mới vô chưa nói được gì mà - Có gì ra quán ăn nói luôn. Đói bụng rồi.
- Cũng được.

Nó dẫn nhỏ Hân xuống bãi lấy xe ở gần cổng ra vào. Nhỏ tươi cười chào anh công an đang ôm súng ngồi trong phòng gác, nó im lặng dẫn xe ra ngoài mặc cho nhỏ Hân đang đứng nói chuyện với anh công an. Nhận ra nó đang định đề máy xe chạy đi trước nhỏ Hân vội nói với theo.

- Nè từ từ chờ Hân với. Người ta hồng có xe đó!
- Há? Vậy hồi nãy qua đây bằng cái gì?
- Đi taxi.
- Vậy nhanh lên, nắng quá nè!

Nhỏ vội quay lại chào anh công an rồi tiến lại ngồi lên phía sau nó.

- Hồng có nón hả?
- Ờ đi có một mình hai nón chi mất công.

- Thì cũng phải để sẵn 1 cái nón trên xe đề rùi có chở ai nữa chứ.
- Khỏi cần. Không có đi chung với ai đâu mà chở.
- Người gì kỳ cục. Vậy Hân là cái gì?
- Hân là bạn đột xuất không tính. Giờ qua quán ăn có chút xiu à không sao đâu. Ngồi im đi.
- Bị công an bắt ráng chịu.

Không thêm đôi co với nhỏ nữa nó cho xe chạy ào qua quán ăn quen thuộc của nó những lúc nó đi chung với bạn. Quán này khá nhiều món tự chọn, sạch sẽ lịch sự, nếu đi một mình thì nó sẽ không qua quán này ăn thay vào đó sẽ chui vào tiệm cơm bụi bình dân hơn. Ăn trưa xong, người dân phục hồi năng lượng nên đầu óc cũng nhẹ nhõm thoải mái hơn, nó chở nhỏ Hân qua một quán cà phê cóc khá mát mẻ để ngồi tránh nóng chứ giờ nhỏ cứ theo nó thế này làm sao mà về phòng ngủ hay đi chơi game chờ tới giờ đi làm được. Gọi cà phê xong nó ngả người ra cái ghế bố thưởng thức cái bóng mát rượi của mấy cây bàng trước quán.

- Sao nay tính làm gì mà qua tận lớp kiểm M vậy? Hỏi này giờ hồng nói.
- Bộ có chuyện mới được qua kiểm M hả?
- Không phải. Mà nhìn cái mặt là biết có chuyện rồi.
- Xí nay thông minh quá ha.
- Rồi sao có nói không?
- Từ từ người ta nói. Làm gì dữ vậy.

Rõ ràng sắp có chuyện muốn nhờ hay ép nó làm đây nè. Nhìn cái thái độ là biết rồi. Nó im lặng nhấp một ngụm cà phê đá mát lạnh đưa ánh mắt nhìn ra đường, từng dòng xe hối hả lao nhanh đi nhưng cũng muốn trốn tránh cái nắng nóng của trưa SG.

- Tối nay...cho Hân mượn M một ngày nha Muốn té ghế với nhỏ luôn vậy. Làm một câu bất ngờ còn hơn cái xe tải lao ầm trên đường kia nữa.
- Là là sao hồng hiểu?

- Thì mượn M đi với Hân một đêm.
- Nay bày đặt mượn nửa. Mọi khi vẫn đi chung bình thường mà. Nay tính mua gì nửa, bữa mới mua cả đồng đồ rồi mà.
- Tài lạnh nửa. Ai nói đi mua đồ.
- Chứ làm gì? Hix nghĩ làm hoài bị ông Kha la chết.
- Hồng sao đâu. Hân xin anh Kha rồi.

Hay nhỉ, tự tiện quyết định trước khi nói với nó luôn, cái này là ép người vào đường không thể từ chối nè còn bày đặt mượn mượn nửa chi không biết.

- Mà đi đâu làm gì nghiêm trọng dữ vậy?
- Đi sinh nhật.
- Há sinh nhật ai?
- Sinh nhật bạn Hân.
- Ờ M có quen không mà kiu M đi. Tự nhiên không mời đi làm gì?
- Có mời mà....
- ... - Nhờ hai người bữa trước gặp ở rạp chiếu phim hông?
- Ờ hơi nhớ.
- Nhỏ đó mời Hân đi sinh nhật.
- Rùi sao... Nhỏ Hân cúi cúi đầu, tay bấm bấm vào nhau tỏ vẻ bối rối.
- Thì nó mới Hân với...với bạn Hân đi - Ý là kèm M luôn đó hả?
- Uhm... - Kèm M chi. Quen biết gì đâu.

Hình như nó ngổ thiệt thì phải, càng hỏi càng thấy khó hiểu.

- Tại...tại... - Gì tại tại hoài vậy?

- Mà M hứa M chịu đi với Hân đi.

- Nói gì úp úp mở mở vậy. Đi thì đi bạn bè có gì đâu mà nghiêm trọng dữ vậy.

- Bộ M quên bữa Hân nói người con trai đi với nhỏ đó là ai hả?

- Ờ không.

- Thì nhỏ đó. Nó là người làm Hân với anh chia tay đó. Chuyện dài lắm. Nói chung...Hân...Hân không muốn đến đó một mình.

- Ờ...sao nữa?

- M đi với Hân nha...hổng phải đi kiểu bình thường. Mà cho Hân mượn M làm người yêu một ngày nha.

- Hả!!!

Nghe xong câu này còn muốn té ghế tập hai, đau tim ngang với việc giờ có chiếc xe tải nào đó lao vô người nó luôn vậy.

- Thôi không giỡn. Tự nhiên sinh nhật rồi người yêu gì nữa?

- Nó...con nhỏ đó nó muốn làm Hân xấu hổ vì bị nhỏ lấy mất bạn trai. Hân không thể không đi. Chuyện đã qua rồi...chấp nhất những người đó làm gì cho khổ không biết. Cảm thấy đi được thì đi, không thì thôi việc gì đặt nặng hơn thua chi.

- Hân biết vậy. Nhưng hổng phải Hân tranh thắng thua với con nhỏ đó đâu. Nó hổng đáng cho Hân bận tâm nữa mà. Hân chỉ muốn chứng minh cho anh ta thấy không có anh ta Hân vẫn sống tốt, vẫn vui vẻ và có người yêu thương.

- Biết là vậy nhưng... - Hân biết làm vậy kỳ lắm. Nhưng Hân thực sự cần một người đi cùng.

- Biết nhiều người bạn tốt hơn M sao hổng kêu. Đi kêu M làm người yêu. Có khi M còn làm xấu mặt Hân hơn nữa đó. Không thấy M thua xa người cũ của Hân về mọi mặt sao.

- Ai nói thua... - Lùn hơn, xấu hơn, ngay cả quần áo rồi xe cộ nhìn sơ là

lép vế hơn người ta rùi. Dem M theo chi cho thêm mắc cỡ. Hay là nhờ anh Phong đi. Anh Phong mà đóng vai người yêu Hân thì đồ ai dám chê.

- Hân không cần anh Phong. Hân chỉ muốn mượn M thôi....

Nhỏ Hân có vẻ hơi xúc động và nhất quyết chỉ muốn nó đóng vai người yêu đi sinh nhật với nhỏ. Thực sự nó không thể hiểu nổi biết bao nhiêu người tốt hơn nó, nhất là mấy anh chàng vệ tinh xung quanh nhỏ đều hợp vai hơn là thằng nhóc con như nó kia mà. Nó là nó không có thích mấy cái trò này đâu, đóng giả rồi cố thể hiện mình hơn người khác để lấy uy...đâu có hợp với con người của nó.

- Việc gì M cũng giúp Hân được. Nhưng chuyện này M thấy không ổn chút nào. Hân tìm người khác đi được không chứ M không hợp với những chuyện này đâu.

- Không muốn tìm người khác. Với lại đâu thể tìm người khác thay M được.

- Tại sao?

- M hông nhớ bữa trước hai người đó gặp tụi mình hả. Hân lỡ nói với ảnh M là bạn trai mới của Hân rồi mà. Cách đây mấy bữa ảnh có nói liên lạc với Hân tỏ ý níu kéo muốn xin Hân thêm một thời gian để ảnh xác định lại tình cảm. Hân thì không còn yêu ảnh nữa, càng hông thèm ngồi chờ ảnh xác định tình cảm làm gì vì Hân đâu có rảnh mà ngồi ngang hàng tranh giành tình yêu với con nhỏ kia. Hân muốn ảnh biết Hân đang sống tốt, Hân có người yêu rồi, Hân muốn ảnh nhìn thấy Hân có người yêu rồi để ảnh với con nhỏ đó tránh xa để yên cho Hân sống. Bởi vậy Hân mới muốn M đi với Hân, ý Hân là vậy đó hông phải đòi M theo để ganh thắng thua với con nhỏ đó đâu.

- ... Nó im lặng. Lý do nhỏ Hân đưa ra đúng là có chút hợp lý giải thích cho việc nhỏ chọn nó vào vai người yêu của nhỏ. Nhưng dù lý do hợp lý như thế nào thì cái trò này cũng chẳng phải hay ho gì mà chỉ làm sinh thêm nhiều rắc rối không hay thôi chứ vui vẻ gì đâu.

- Mình là bạn mà. Đóng giả có một ngày chứ có bắt làm người yêu thiệt luôn đâu làm gì sợ dữ vậy.

Giọng nhỏ có vẻ buồn buồn.

- Không phải sợ. Tại hơi bất ngờ với thấy sao sao ấy.
 - Vậy M vẫn từ chối phải không. Thực ra Hân cũng hông muốn ép M. M suy nghĩ đi, nếu không được cũng hông sao, Hân đi một mình cũng được.
 - Đừng có vậy mà...hix từ từ M nghĩ cách cho.
 - Khùng quá. Ai cần M nghĩ cách. M suy nghĩ đi. Có gì cho Hân hay. Nhờ thì nhờ vậy chứ cũng biết M sẽ hông dễ đồng ý đâu mà, yên tâm đi Hân hông có giận M đâu.
 - Ờ...thì từ từ để M tính... - Một ghê. Thôi Hân về trước đây.
 - Thôi mà. Tự nhiên làm vậy...chờ tính tiền M đưa Hân về - Khỏi. Hân đi taxi được rồi.
- Ôi sợ nhất là con gái buồn kiêu này, lòng dạ sắt đá cỡ nào cũng phải ngán cái chiêu hạ giọng như thế này của con gái.
- Nói là chờ chút mà. M đưa Hân về....bất ngờ quá thì cũng phải cho người ta suy nghĩ chút chứ có ai nói nhất định từ chối đâu.
 - Vậy sao?
 - Đang mệt thêm Hân nói cái giọng kiêu đó nữa. Về nghỉ đi chiều tính.
 - ... - Lên xe nè! Ngồi đó xụ mặt xấu thêm chứ ích lợi gì đâu.
 - ... Về đến cổng nhà nhỏ Hân bước vào trong đóng cổng đứng nhìn nó. Trời SG trưa nóng, tuy không bằng với những buổi trưa hè vì giờ cũng dịp sắp cuối năm nhưng mà sau cánh cổng là ánh mắt của nhỏ Hân nhìn nó trong trường hợp này thì càng làm tăng thêm sự khó chịu trong nó. Đành bầm bụng chạy xe đi thật nhanh tránh ánh mắt của nhỏ vậy. Dừng xe dưới gốc cây mát gần đó nó lấy điện thoại dò tìm số chị.
 - Gì đó nhox con?
 - Đang làm gì? Ở đâu?
 - Hông làm gì. Nằm ăn hàng ở nhà nè.
 - Sướng ta. Ở nhà mà cũng có đồ cho ăn hàng luôn.

- Hihi Phong mua cho chị đó.
- Vậy cho qua với.
- Hii qua thì qua đi. Mà qua chơi thì được hông có giành ăn với chị đó.
- Ai thèm. Nóng quá qua kiếm máy lạnh.
- Vậy qua nhanh nhanh nha. Chị chờ.
- Ờ đang chạy qua nè.

Nó tắt điện thoại quay ngược đầu xe hướng về nhà chị. Chẳng hiểu sao lúc này lại muốn gặp chị, không phải nó có ý tìm chị để hỏi ý kiến chị mà đơn giản gặp chị đầu óc nó sẽ thoải mái trở lại để xử lý cho ổn tình huống nhay cảm này. Tự nhiên đang yên lành phải đi đóng vai người yêu của một đứa bạn, mà còn là bạn thân của em nữa...thấy tào lao làm sao ấy. Cuối cùng cũng qua đến nhà chị. Dắt xe vào chào hỏi chú thím ba xong nó đi thẳng lên phòng chị. Giờ việc nó qua nhà chị chơi cũng không còn xa lạ với chú thím ba nữa, còn lên phòng chị thì đã trở thành cái đặc quyền từ lâu nó sở hữu rồi. Vào phòng đã thấy chị của nó nằm vắt vẻo hồn nhiên trên giường, xung quanh lung tung đồ ăn vặt anh Phong mua từ Hà Nội mang về cho chị. Nó cũng được chị cho mấy thanh socola và một hộp sấu gọi là món gì nó chẳng nhớ, chỉ biết ăn thấy giòn giòn, ngọt ngọt, chua chua, mặn mặn khá là ngon (chính thức mê món sấu từ đó, nay qua chắc chôm thêm 1 hộp đem lên lớp ăn). Tai chị đeo cái headphone màu trắng to đùng dán mắt vào màn hình tivi. Chẳng hiểu vừa ăn uống ngay trên giường ngủ, vừa nghe nhạc thì lấy đâu ra tâm trí xem phim đang chiếu trên tivi không biết.

- Nè! Sung sướng quá ha.

Nó lại gần kéo tai phone ra khỏi tai chị.

- Đừng có giành món này của chị nha. Nhoc ăn cái đó kìa kìa. Chị ngán rồi.

Hết nói nổi luôn. Chưa kịp làm gì đã nói cứ như nó qua đây là lao ngay vào giành ăn với chị không bằng, đón đầu trước luôn chứ không theo nói chuyện chào hỏi dạo đầu gì hết. Toàn suy bụng me ăn của mình ra bụng người khác không luôn.

- Ai thèm giành ăn với chị. Nay hồng làm gì sao nằm nhà sung sướng vậy.

- Hihihi có đồ ăn ngon làm chi mệt người.

- Ăn riết mập như con heo rồi khóc ha - Xí! Đừng trù ẻo chị. Hồng mập được đâu, chị sẽ xinh đẹp hoài luôn đừng hồng nói xấu chị.

- Cái này là nói thiệt. Trù làm gì.

- Khỏi lo. Lo thân nhox kia. Ăn nhiều vô. Ôm nhôm như con ma.

- Biết con ma ra sao không mà so sánh đó.

- Biết!

- Dóc!

- Hihi đó...có nguyên con ma khủng trước mặt chị nè ple ple... Chị chu miêng chỉ tay vào nó rồi nằm xích qua một bên để nhường chỗ cho nó. Chưa từng thấy người nào ăn uống hồn nhiên trên chính cái giường ngủ của mình. Không có thím ba chu đáo dọn dẹp thì chắc cái người này bị kiến nó tha đi làm thịt từ lâu rồi. Nó nằm dài ra kế bên chị nhắm mắt thờ phỉ một cái như trút hết mọi nóng nực, bức bối, khó chịu ra bằng một cái phỉ dài vậy. Phòng chị mát lạnh, yên lặng tách biệt hoàn toàn với cuộc sống ồn ào nóng nực bên ngoài. Chị nằm úp người lại chống cằm đút một trái sầu to vào miệng nó.

- Bộ có chuyện gì bức hả nhox con.

- Sao biết hay vậy?

Nó nhai trái sầu một cái ngon lành nhắm mắt trả lời không cần nhìn chị.

- Hihi vì chị là chị của nhox mà.

- Uh. Có chuyện rắc rối nè.

- Ai đem rắc rối cho nhox con vậy?

- Ờ thì nhỏ Hân.

- Hihi - Biết gì không chưa gì cười rồi.

- Nếu là từ bé Hân thì không phải rắc rối - Sao vậy?

- Vì chúng ta là những người thân thiết với nhau. Mọi việc lớn cỡ nào cũng không phải là rắc rối. Hihi.

-Ồ ờ... Nó chợt hiểu ra điều gì đó trong lòng từ lời nói của chị. Đã là bạn thân thiết của nhau vậy mà từ nãy tới giờ nó lại nghĩ chuyện của nhỏ Hân mang đến với mình là rắc rối. Nói như vậy chẳng khác nào nó xem nhỏ Hân là một cục rắc rối chứ đâu phải là bạn thân nữa, thêm một minh chứng cho cái tính bất cần, khó chịu khó khăn của nó.

- Nếu hông phải rắc rối thì nói ra chị sẽ cùng nhox giải quyết nè. Không được mang cái mặt nhăn nhó mệt mỏi đó trong phòng chị biết chưa.

- Rồi rồi... - Ngoan.

- Nói đi - Cho miếng nữa coi.

- Xí...miếng nữa thôi đó. Không cho nhox ăn nhiều đâu. Sắp hết rồi.

Chị bóc thêm một trái sầu to đút vào miệng nó, mát lạnh, giòn tan.

- Hân kiu nhox đóng vai người yêu đi sinh nhật bạn với nhỏ. Để cái anh người yêu cũ của Hân biết Hân có người yêu rồi ấy mà.

- Nhox từ chối đúng không?

- Uhm. Nhox thấy không ổn. Với lại chị nhìn coi nhox có tốt hơn ông kia đâu. Thua sút đủ thứ từ ngoại hình tới điều kiện này nọ... - Ai nói nhox thua hẳn!...Nhox tốt hơn hẳn rất nhiều.

- Biết ông kia sao không mà nói tỉnh bơ vậy. Nhox gặp rồi. Ông đó cao hơn nhox một chút, ăn mặc cũng sành điệu, đẹp trai lắm.

- Hẳn ra sao kệ hẳn chứ chị có thèm quan tâm đâu. Nhox hơn hẳn hẳn chắn rùi vì nhox là nhox con của chị mà hihi - Sax...lí do lằng xẹt... - Xí! Tại nhox tối ngày suy nghĩ khủng khủng như mấy người đó mới thấy vậy. Chị nói nhox hơn là nhox hơn.

-Ồ nói thì nói...hay là mượn anh Phong đi...thấy ảnh hợp hơn. Bảo đảm ăn đứt ông người yêu cũ của nhỏ Hân.

- Cái tên mê gái đó nói tới chi. Mà không được đâu. Bé Hân chọn nhox là có lí do mà đúng không. Nhox không được đẩy cho người khác đâu.

- Sao biết có lí do?

- Hihi tên vô tâm như nhox mà biết gì. Bộ bé Hân phải nói lí do rõ ràng nhox mới chịu hả?

- Lí do gì nữa. Thì Hân la tại hôm trước ông kia gặp nhox rồi nên không nhờ người khác được.

- Hết rùi hả?

- Ờ hết rồi. Bộ còn lí do nào nữa hả?

- Hihi mệt quá nhox biết vậy được rồi.

Chị cười, ngồi thẳng dậy rót nước ép trái cây ra ly.

- Chị hỏi nhox nhé. Nếu giờ bé Hân đi tới buổi sinh nhật đó một mình, nhox ngồi đây...cảm giác nhox sẽ ra sao. Hihi.

Chị đưa ly nước ép lên miệng uống một hớp rồi kéo nó dậy đưa ly nước ép cho nó, còn mình thì nằm xuống ôm lấy con gấu bông im lặng nhìn nó. Còn phần mình, nó ngơ ngác nhận ra mình đang đáng trách như thế nào. Nó ôm cái tính cao ngạo bất cần của mình và quên rằng Hân là bạn của nó, cô ấy gặp khó khăn và nó đã ngập ngừng không sẵn sàng bên cạnh cô ấy, tất cả tại nó ích kỷ, nó mãi so sánh mình với bạn nhỏ Hân rồi sợ rằng mình sẽ thua. Ừ ngay bây giờ có lẽ nó thua bất cứ người con trai nào trên thế giới này bởi vì nó không dám bên cạnh khi bạn mình cần. Nhất là người ấy lại là nhỏ Hân. Câu hỏi của chị đơn giản nhưng làm nó ngỡ ra nhiều điều trong lòng mình. Nó uống một hơi hết sạch ly nước ép, trả ly về tay chị nó mỉm cười.

- Uhm nhox hiểu rồi.

Nó lấy điện thoại ra bấm số nhỏ Hân.

- Hân nghe nè.

- Tối nay mấy giờ đi?

- Là sao... - Thì mấy giờ đi M qua đón Hân.

- Thật hả...M đồng ý chịu đi với Hân hả?

- Uhm.

- Hihi - Giờ mấy giờ đi. Sau này có chuyện gì ráng chịu nha...không có bắt đền M đó.

- Biết rồi hihi. 7h M qua đón Hân nha.

- Ờ. Thôi ngủ chút đây. 7h gặp - Uhm. Ngủ đi.

Nó cup máy. Vậy là ổn, lỡ rồi chơi tuốt luôn ngán gì ai. Cùng lắm là trao thân cho nhỏ Hân muốn làm gì thì làm, tự nhiên đang trong giai đoạn thất tình lại được có người yêu một ngày, lại đẹp nữa...trời thương ta rồi. Nó tự trấn an dẹp mọi lo lắng ra khỏi đầu rồi nằm xuống im lặng nhắm mắt ngủ.

- Chị nhox ngủ chút nha.

- Uhm. Chị cũng muốn ngủ.

Rồi chị cũng im lặng ôm con gấu bông nhắm mắt ngủ không nói thêm lời nào với nó nữa. Đồ ăn vẫn lung tung trên giường, nó cũng nhắm mắt, lòng vẫn không yên cho lắm...có điều gì đó nó làm sai với ai đó thì phải. Không phải với em...mà thấy sai...sai với một ai đó khác không rõ hình dung nữa. Phù chắc tại nó nghĩ ngợi nhiều quá thôi.

Thức dậy bởi ai đó đang sử dụng nó làm trò nghịch. Chị chứ còn ai nữa. Chị đang cầm một lọ mứt dâu trên tay ngồi chăm chú quẹt dâu lên mặt nó. Bị nó phát hiện chị liền nhéo mũi nó một cái rồi đứng dậy nhảy khỏi giường trốn tuốt phía sau mấy cái ghế sofa to đùng. Nó lấy tay quẹt quẹt trên mặt, liếm liếm...hix cái mặt nó còn ngọt hơn cái lọ mứt luôn chứ giỡn à.

- Ngon ha...nhắm chạy thoát không hả?

- Hihi dám qua đây hôn chị ỳnh xiu luôn đó.

- Đứa nào chạy là heo.

Nó thủ thế phóng xuống giường quyết tâm bắt cho được chị. Đúng là chị đầu có chạy, bốc nguyên một nắm mứt nhỏ quăng luôn vô mặt nó. Không ngờ được chị lại chơi cái chiêu không ai nghĩ ra thế này, nó lãnh nguyên nắm mứt vô giữa mặt, ngọt, cay cay khóe mắt ôm mặt ngồi xuống vì không thấy đường. Lập tức nó bị chị lao đến đè luôn xuống nền quẹt mứt túi bụi khắp đầu tóc mặt mũi. Dám tấn công người một cách trắng trợn, nó vùng dậy ôm chị lại dúi tất cả những chỗ nào nó biết có mứt vào người chị... - Nè...chơi dơ hả - Hihih bỏ chị ra..bớ người ta...dơ đồ chị... - La vô ích...hừ hừ..

- Bỏ ra...dơ thiệt nè...hihi đồ mới đó...bớ người ta...cứu tui...hihihi Giòn vui thiệt...chỉ có giòn với chị mới thoải mái thế này thôi. Đang vật nhau ra để quẹt mứt lên người nhau thì chị vôi giơ tay đầu hàng.

- Thôi thôi...hihi nghỉ giòn... - Sao..sợ rồi hả?

- Xí ai thêm...tới giờ nhox đi với bé Hân kia Chết chưa, lo giòn suýt tí quên mất chuyện quan trọng với nhỏ Hân.

- Một nhox ghê...ngta kiu cho dậy hồng cảm ơn thôi. Ăn hiệp chị này giờ luôn.

- Ai ăn hiệp hồi nào à.

- Nè...dính mứt hết luôn nè...ngứa muốn chết nè - Ai bủ giòn trước chị.

- Một ghê...hihi nhox tắm đi. Trễ rồi đó.

- Thôi rửa sơ xong nhox về nhà tắm thay đồ sau.

- Sao kịp. Nhox tắm đi. Chị kiểm quần áo cho thay.

- Hả. Chị làm gì có quần áo cho nhox mặc.

- Một nhox quá. Tắm đi. Chị lấy khăn với đồ ở nhà của chị cho mặc.

- Đẹp...Nhox là con trai đó nha.

- Hihi biết sợ hả...một ghê nhox tắm đi chị có đồ cho con trai chứ bộ. Mặc đồ chút thui chị sẽ kiểm đồ cho nhox mặc đi sinh nhật.

- Được không đó.

- Được mà...nhanh nhanh đi... Chị đẩy nó vào wc rồi chạy vô tủ đồ nếu không muốn nói là cái phòng chứa quần áo giày dép túi xách của chị. Nó tranh thủ tắm rửa cho thật sạch mát trên người. Được một lúc chị gõ cửa phòng tắm.

- Nhoc chị để đồ ngoài này nè. Chút đưa tay ra ngoài góc phải nhox là thấy nha.

- Ờ biết rồi.

Nó nhìn ra ngoài cửa phòng tắm, mờ mờ nhưng cũng đủ thấy bóng trắng của chị đi xa dần, nó mở cửa lấy đồ vào. Là một cái quần cộc và áo sơ mi sọc ca-rô to thùng thình so với nó. Kệ mặc đỡ chút ra ngoài tính cách cũng được. Mặc đồ xong nó đi ra ngoài, chị quay lại nhìn nó rồi cười ngặt nghẽo.

- Hihi đồ ngố tồ...đồ con nít...hihi - Quê nha... - Hihi đồ ngố đồ ngố... Thật ngu khi chịu mặc bộ đồ này để làm trò cười cho chị, còn gì hình tượng lạnh lùng của nó nữa chứ.

- Đẹp nghỉ giỡn. Rồi giờ sao. La có đồ cho nhox mặc đi sinh nhật mà, hông lẽ mặc vậy đi @@.

- Hihi chứ sao. Mặc vậy đi...nhìn dễ thương đó. Hihi - Zzz - Chờ chút đi. Cho chị ngắm nhox chút. Hihi đồ con nít.

- Ai con nít hơn ai à. Mà chị tắm đi. Mình mấy toàn mát không kìa.

- Chút. Đang chờ nè - Chờ gì?

- Chút biết. Hihi cho chị ngắm nhox con chút coi. Hihi Chắc nhảy lầu ba tự tử cho xong đời chứ ngồi đây cho chị chọc hoài thế này còn quê hơn chết nữa =.=. Ngồi nói linh tinh, chịu trận bị chị chọc khoảng mười lăm phút thì có tiếng chuông cửa. Chị chạy ào xuống ra ngoài cổng, nó đứng trên nhìn theo từ cửa sổ. Một anh nào đó trông khá lạ phóng chiếc xe LX độ màu trắng pha xanh lá cây vào sân nhà bước xuống vừa tươi cười vừa nói gì đó với chị, người đó rút chìa khóa đưa chị cùng với một bọc màu đen rồi đi ra cổng. Chị bước theo đóng cổng lại rồi tung tăng chạy trở lên phòng.

- Nhoc nhox. Quần áo cho nhox nè.

- Đâu ra vậy?

- Hihi mới mua đó. Nè đẹp hen. Nhox con mà mặc vô là thành hot boy liền.

- Ờo...làm quá không.

Chị lấy từ trong bọc ra một cái quần kaki trắng cùng chiếc áo sơ mi trắng cách điệu, vừa nhìn đã thấy mê rồi nói gì mặc vào.

- Ai đem đồ cho chị vậy?

- Bạn Phong đó cũng là bạn chị luôn. Này chị gọi điện kiu anh mua giúp chị đó. Nhox mặc vô đi rồi ra đây chị làm tóc cho. Cái đầu bù bù như tên ngố xấu xí quá à.

- Thôi thôi chảy bình thường được rồi.

- Mệt! Nghe lời hok hủ. Nhanh đi Chị đẩy nó vào trong phòng tắm để nó thay đồ còn mình thì ngồi hát la la la gì đó. Đồ đẹp thật, rất hợp với dáng người thấp, ốm như nó, mặc vào trong nó có vẻ lịch sự hơn, mập ra hơn một tí. Vừa thay đồ nó vừa nói chuyện với chị.

- Sao anh đó biết mà mà mua đồ nha với vừa quá vậy chị?

- Xí! Chị chọn đồ đó.

- Sao chọn được?

- Đơn giản mà. Chị là chị nhox sao hông biết nhox mặc ra sao cho đẹp được. Chị gọi điện chỉ anh chỗ mua với kiểu đồ mua đó. Nhanh lắm.

- Bộ anh ở gần hả?

- Hông phải. Anh đó đang làm trong công ty gần đây thôi. Nhà anh tuốt quận 8 đó.

- Hix anh đang làm việc hả. Tự nhiên chị bày chi cho phiền anh.

- Kệ. Chị hông quan tâm chuyện đó. Nhox xong chưa? Ra đây.

- Rồi xong rồi.

Nó bước ra, chị mỉm đang ngồi vắt vẻo trên thành ghế so-pha nhìn nó, chị mỉm cười nhảy xuống xoay nó qua lại xem xét.

- Hihi thấy chưa. Đẹp trai rùi nè. Nhox ngồi xuống chị chải lại tóc cho.

- Ờ ờ.

-

- Anh đó về rồi hả? Sao hồng mời vào chơi?

- Hihi qua đưa đồ xong hết chuyện rồi. Cho ở đây chi nhox?

Một câu nói thật lạnh lùng, cái người này đáng sợ làm sao @@.

- Rùi sao anh bỏ xe lại?

- Hihi chút nhox lấy xe đó chở bé Hân đi sinh nhật nha.

- Hả sao vậy?

- Xe chị mượn đó. Đẹp hok. Hihi - Rồi anh về bằng gì?

- Hồng biết. Đó là chuyện của anh hồng phải chuyện của nhox. Hỏi nhiều quá à ngồi im coi.

Hix nó đang chung phe với cái người khủng khiếp thế này sao trời, tội nghiệp cái anh hồi nãy, vì nó mà bị chị hành xác =.=.

- Đi sinh nhật thôi mà chị bày chi đủ thứ hoành tráng quá vậy.

- Hihi phải vậy mới được. Ngoại hình, xe cộ hồng quan trọng nhưng trong tình huống này phải khác. Nhox ra sao với chị không quan trọng. Nhưng chị muốn với người khác nhox con phải tốt nhất trong mắt họ. Hôm nay nhox phải thật đẹp để bé Hân vui vẻ chứ hồng phải đẹp cho nhox đâu. Làm người yêu của người ta dù một ngày cũng phải làm thật tốt. Biết chưa.

- Biết rồi. Nhưng thấy ngại ngại sao ấy.

- Nhox khủng! Tự tin lên coi. Hôm nay phải hạ gục hết mấy người đó... hihi nhox mà đóng vai hồng đẳng hoàng về chị ỳnh phù mỗ đó... làm sao

cho coi được đó nha nha.

- Biết rồi!

Có sai lầm khi qua đây gặp chị không trời. Làm cứ như ra trận hay đi biểu diễn văn nghệ không bằng, chăm sóc, đồ đạc xe cộ còn hơn ca sĩ diễn viên nữa. Mà dù giờ nó có nghĩ hay nói gì cũng vô ích, chị của nó muốn làm gì rồi là làm chứ chẳng thêm cho nó cơ hội từ chối. Siêu ngang bướng là nữ hoàng đó chứ không ai ra đây so với chị được nữa đâu. Không biết có biết làm tóc không nhưng chăm chú nghịch cái đầu nó cả buổi cuối cùng trông khá ổn, tóc nó chị chải rẽ một bên trái, tạo kiểu lượn sóng nhìn mặt nó cá tính hơn, lịch sự hơn. “Sắm tuồng” cả buổi xong, từ bàn tay của chị, nó lột xác khác xa một thằng nhóc ngổ bĩnh thường hằng ngày. Đúng là người đẹp vì lụa mà. Chị mỉm cười nhìn nó, ánh mắt của chị toát lên niềm vui thực sự, nó thấy điều đó. Chị nghiêng nghiêng mặt nhìn nó, cả người chị vẫn bù xù quần áo đầu tóc, cả màu dơ bẩn của mứt dâu, đồ ăn vương trên người...hình như chị mãi mê làm đẹp cho nó mà quên mất bản thân mình.

- Xong rồi! Nhoc con lẳng tử đi đi. Chị phát hiện một điều rồi nha.

- Điều gì?

- Nhoc con...không xấu như chị tưởng...lêu lêu... Cái này khen thiệt hay chộc nó đây nè trời, sao cũng được...biết nhận ra cái vẻ đẹp tuyệt vọng của nó là tốt.

- Chứ sao...đã nói nhox có một vẻ đẹp tiềm ẩn mà.

- Hihi thấy ghê...tìm hoài mà nó ẩn suốt thì có. Phải có chị nhox mới đẹp được đó. Hôm nay bé Hân sẽ ngạc nhiên vì có người yêu khủng như nhox..ple ple... - Kiếm chuyện hoài nha.

- Nhoc đi đi. Sắp tới giờ kìa. Chừng nào xong về qua đây kể chuyện chị nghe nha.

- Ờ ờ.

- Đi đi! Chị chờ!...

Nó đi xuống nhà ngồi lên chiếc xe độ của anh bạn chị. Trước khi đi nó còn quay lại nhìn chị, chị đang đứng ở cửa sổ tươi cười nhìn nó.

- Cho mấy người đó biết nhox của chị tốt như thế nào...cố lên nhox con

Đi dự sinh nhật, đóng vai người yêu nhỏ Hân thôi mà chị làm cứ như nó đang đi thi nét đẹp thanh lịch toàn thành không bằng. Tưởng nó mà đi thi thì vòng gửi xe cũng không có vé vào luôn nhé. Nó phóng xe ra khỏi nhà chị hướng về nhà nhỏ Hân. Hôm nay...là ngày đầu tiên nó được chị chăm sóc chuyện ăn mặc...hôm nay là ngày đầu tiên sau nhiều ngày một mình... nó sắp có người yêu nữa rồi...Hơ hơ...SG đẹp nhỉ :D

-----oOo-----

Chương 33: Chương 32

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hôm nay thời tiết khá mát mẻ vào buổi tối, mặc dù chen giữa dòng xe đông đúc nhưng không cảm thấy bức bối như bình thường. Qua đến nhà đã thấy nhỏ Hân đứng trước cổng đợi nó, chắc nhỏ đã chuẩn bị đi từ sớm chứ không nó lại phải ngóng cổ ngồi chờ ngoài đường như thường ngày rồi. Nó ngừng xe lại, hai cặp mắt nhìn nhau và người đầu tiên lên tiếng trước là nhỏ Hân. Hôm nay nhỏ mặc chiếc quần jean đen bó sát với những đường cắt thấp thoáng da thịt trắng ngần, áo sơ mi sọc ca-rô mỏng tanh bỏ áo vào quần trông cực kỳ cá tính, không biết có phải trùng hợp hay không nhưng với đôi mắt thẩm mỹ sơ cấp của nó cũng nhận ra nó với nhỏ hôm nay đi chung hình như đẹp đôi vô đối ngoại trừ đôi giày cao gót của nhỏ đang chìm hàng chiều cao của nó tàn nhẫn.

- Xe đâu vậy?

- Ồ mượn.

- Sao hồng đi xe kia.

- Ồ lên xe đi từ từ nói sau.

- Uhm.

Nhỏ leo lên xe, chờ nhỏ đội nón bảo hiểm vào xong nó mới rít nhẹ ga cho xe lao vào dòng người. Novou luôn là chiếc xe nó thích nhất từ lâu, giờ lại được chạy một chiếc còn độ khá công phu, sau lưng là cô bạn “người yêu”

xinh đẹp, bản thân mặc đồ cũng trông khá ổn nên càng thấy tự tin hơn. Dù sao nó cũng là một người rất trẻ nên giờ xe xịn, đồ đẹp, gái xinh cho dù không thể hiện ra ngoài mặt nhưng trong lòng cũng có chút gì đó gọi là “ngông”. SG dường như cũng hào nhoáng, xa hoa hơn ngày thường.

- Nè!

- Gì?

- Bộ mua đồ mới hả? Nay ai bày cho mà biết điệu nữa vậy?

Nhỏ Hân ghé sát vào nói nhỏ bên tai nó.

- Ồ! Thấy cũng bình thường mà.

- Hihi hông dám! Người như M làm sao biết lựa đồ đẹp được. Nè nói đi quần áo nay mặc của ai vậy?

- Bạn!

- Mua ha mượn?

- Mượn đó.

- Hihi - Sao cười?

- Cảm ơn nha.

- Chuyện gì?

- Vì M đã chịu đi với Hân lại còn chuẩn bị chu đáo đến vậy.

- Ồ...không có gì.

Nó mỉm cười im lặng nhìn thẳng về phía trước. Nó không biết nên nói gì thêm vào lúc này và cũng không muốn trả lời thật về những thứ hôm nay trên người nó là do chị chuẩn bị. Có lẽ nên giấu nhỏ về việc nó mang chuyện này ra nói với chị thì tốt hơn là nói thật.

- M nè!

- Sao?

- Hôm nay...tụi mình đổi cách xưng hô luôn nha.
- Là sao.
- Thì gọi nhau kiểu khác đó.
- Kiểu gì?
- Người gì chậm hiểu thấy sợ....hôm nay mình làm...làm người yêu chứ bộ.
- Ờ rồi sao? Ý Hân muốn nói gì M hiểu chết liền ấy.
- Còn kêu tên nửa hả. Kêu khác đi. Ai đời đang yêu nhau mà kêu tên vậy hông?

Nó gật gù, giờ mới nhớ...công nhận nhiều lúc cái đầu nó cũng ngơ ngác thiệt... - Ồ ờ! M biết...à quên...anh biết rồi.

Nhỏ khề để tay lên vai nó bấm nhẹ... - Hihi Nó cho xe chạy thẳng lên một nhà hàng nhỏ nằm trong khu vực chuyện ăn uống tiệc tùng của quận 5. Nhà hàng nhỏ nên nhỏ nên bạn bè của nhân vật chính bàn nhau bao trọn buổi tối nay để tha hồ vui vẻ. Khách khứa cũng không qua nhiều, nó cũng không có cảm giác xa lạ cao sang như lần nó cùng em đi sinh nhật. Nói chung theo lời nhỏ Hân nói lúc trên đường đi thì khách của bạn nhỏ cũng bình thường, sinh viên có, nhân viên văn phòng có, thiếu gia, tiểu thư nhà giàu thì cũng một vài người. Nói thì nói vậy chứ nó cũng biết nhỏ Hân chỉ cố trấn an nó thôi, nhỏ cũng lo xa quá, lúc nào nhỏ cũng sợ nó không quen với không khí của những buổi tiệc xa lạ này, với những người có điều kiện tốt hơn nó nhiều lần. Cũng đúng thôi, không chỉ vào khoảng thời gian ấy mà mãi cho đến bây giờ nó cũng không thể nào quen được với không khí của những nơi ồn ào, sang trọng của SG...nó cũng không bao giờ muốn quen bởi vì nó muốn giữ lại một chút gì đó “hai lúa” trong con người mình.

Đón tiếp nó là anh chàng người yêu cũ của nhỏ Hân, tuy chỉ nhìn qua bề ngoài những theo nó đánh giá có lẽ đây cũng là một người khá sành điệu bằng chừng là trang phục rất hợp dáng người, còn mái đầu thì hoàn toàn có màu khác, kiểu khác so với lần đầu tiên nó gặp. Ngay khi bước vào cửa nhà hàng nhỏ Hân đã chủ động tìm lấy tay nó khoác nhẹ vào, còn nó thì im lặng bỏ tay vào túi quần như thói quen hằng ngày.

- Hi em! Sao tới muộn vậy Anh chàng cười tươi bước ra khỏi bàn tiến về phía cổng giờ tay chào nhỏ Hân bằng chất giọng rất SG.

- Ủa em thấy sớm 10 phút mà anh?

- Ủ ha anh quên coi đồng hồ. Chắc tại trông em nên thấy lâu.

- Tự nhiên trông em chi?

- Thì....

Có một chút bối rối trên gương mặt của anh chàng đó trước câu hỏi của nhỏ Hân. Ngay lập tức anh ta tìm qua nó để né tránh câu hỏi chẳng biết có phải cố tình hỏi của nhỏ Hân hay không.

- Đây là... - Người yêu của em. Hồi bữa anh gặp rồi mà - Em có giới thiệu tên tuổi gì cho anh biết đâu.

- Uhm hen em quên. Anh gọi ảnh là Mon được rồi, ảnh nhỏ hơn anh 3 tuổi. Còn đây là anh Khoa người em nói với anh ở nhà đó.

Nhỏ vừa giới thiệu vừa quay qua nắm tay nhẹ vào tay nó. Hiểu ý nó khẽ chủ động đưa tay ra bắt tay anh Khoa.

- Chào anh.

- Ủ! Chào em. Bữa nay thấy em khác với bữa ở rạp chiếu phim đó nha.

- Cũng vậy mà anh.

- Anh thấy khác.

- Chắc tại quần áo đó chứ em thấy cũng bình thường mà.

- Ok. Vậy em có nghe cô bé này kể về anh chưa?

- Dạ em mới biết anh hồi bữa đi coi phim thôi.

- Ủa? Bộ Hân không kể về anh với em ha tại em không hỏi về anh.

- Ờ em không quan tâm.

Một lần nữa nó nhìn thấy thái độ có một chút gì đó bớt vui trên gương mặt anh Khoa. Có lẽ câu trả lời của nó hơi nặng thì phải, nó chẳng có ý gì xấu với anh ta cả, chỉ là nó nghĩ gì nói đó vậy thôi.

- Thôi tính đứng đây nói chuyện hoài hả anh Khoa.

- Ừ chết anh vô ý quá. Rồi hai người vào đây. Chọn chỗ đẹp cho em luôn ok chưa.

- Sao cũng được mà anh. Ừ nhân vật chính đâu?

- Dưới bếp. Đang nói chuyện gì đó với chủ nhà hàng.

- Quen hả anh?

- Ừ bà chủ là bạn của mẹ bé Mai.

Nó và nhỏ Hân được anh Khoa dẫn vào ngồi vị trí gần nhất với vị trí đặt bánh kem sinh nhật. Nó đoán cũng là vị trí của chủ nhân buổi tiệc ngồi vì anh Khoa cũng ngồi xuống cạnh đó, không biết là cố ý hay vô tình nhưng thực sự có vấn đề khi anh ta ngồi kế nhỏ Hân luôn. Buổi tiệc hình như cũng đang diễn ra từ từ vì trên bàn cũng đã có vài món ăn nhẹ. Đặt hai tủy đá trước mặt nó và nhỏ Hân, anh Khoa khui liền hai chai ken chủ động rót bia vào đầy ly của nhỏ Hân. Đến khi chuẩn bị rót cho vào ly trước mặt thì nó khẽ đưa tay cản lại.

- Thôi cảm ơn anh. Em không uống được.

- Trời đất sao vậy thằng em. Sinh nhật vui mà uống đi chứ.

- Anh thông cảm, em... - Không có lý do ý trấu gì hết. Uống với mọi người cho vui.

Nó cũng không nói gì nữa, vậy là anh Khoa rót đầy ly bia của nó rồi vui vẻ đứng dậy thay hô hào mọi người cụng ly. Nó cũng im lặng cụng ly với mọi người rồi uống một ngụm nhỏ.

- Ý mấy người chơi kỳ hông có tui ở đây dám cụng ly âm âm hả. Biết bữa nay sinh nhật ai hôn hả?

Mai, người hôm trước nó gặp ở rạp chiếu phim chắc ở dưới bếp vừa lên tới tươi cười lên tiếng. Ngay lập tức vài tiếng trêu chọc rộn lên hướng về phía

đầu bàn. Nhân vật chính xuất hiện làm cuộc vui trên bàn ngày càng ồn ào hơn. Khách khứa cũng hình như đến cũng đông đủ cho nên không lâu sau đó anh Khoa lại đứng dậy phát biểu làm chủ buổi sinh nhật. Mọi người vui vẻ hát hò chúc sinh nhật Mai, một cô gái cũng khá sành điệu cũng như xinh đẹp không kém gì với nhỏ Hân. Không chỉ nhỏ Mai mà khách khứa còn lại cũng có khá nhiều trai xinh gái đẹp. Buổi tiệc diễn ra khá vui vẻ, mọi người đều ăn uống, cười đùa như bao buổi tiệc sinh nhật khác của bạn họ. Chỉ riêng nó là lạc lõng giữa cái không khí vui vẻ ấy bởi vì nó đến đây với tư cách là người yêu nhỏ Hân, ngoài ra nó với những người có mặt tại đây đều hoàn toàn xa lạ với nhau. Giữa buổi tiệc, sau khi nhiều lần đưa ánh mắt về phía nó và nhỏ Hân nhưng không tiện nói chuyện vì bận tiếp chuyện với bạn bè, giờ Mai mới lên tiếng.

- Sao bạn trai mày hông uống Hân?
- Ừ anh ít uống bia rượu lắm.
- Kỳ vậy? Giả bộ ha hông biết uống thiệt?
- Thiệt.
- Trời! Hiền quá vậy anh. Mà anh tên gì vậy?
- Gọi là Mon được rồi Nó cười nhẹ.
- Uống với em một ly nha.
- Ờ cũng được.

Nó đứng dậy cầm ly lịch sự cùng với nhỏ vì dù sao cũng là chủ buổi tiệc, uống một ly với nhỏ cũng được.

- Ghê nha anh trai. Vậy mà nó hông biết uống, ực một hơi hết sạch hông thèm chớp mắt luôn.

Nó không nói gì ngồi xuống mặc cho nhỏ Mai lắc lắc ly trước mặt nói với nó.

- Nè uống được hông đó?
- Ờ không sao. Một hai ly thì được.

- Được mới nói nha. Có gì chút Hân nói đỡ cho.
- Ừ.
- Nè ăn đi. Uống được thì uống, không thì thôi, chút mà xin đừng có la đó.
- Biết rồi.

Buổi tiệc tiếp tục diễn ra, giờ thì nói chung đa số đã không còn giữ được đúng vị trí ngồi ban đầu của mình nữa, ly chén thì tiện đâu là cầm lên cụng đến đó trừ nó, nhỏ Hân là vẫn giữ nguyên vị trí ban đầu của mình, có vài chiến sĩ đã sắp rụng nụ khỏi bàn, có người mặt mày đỏ rần nhưng vẫn nhiệt tình tham gia cuộc vui, cũng có vài người ra về trước vì mệt hoặc có việc riêng. Đa số những người còn ở lại thông qua những câu trò chuyện nó biết toàn là bạn bè thân với nhỏ Mai. Trên bàn nó chỉ im lặng ngồi uống ly nước lọc nhỏ Hân xin cho nó, ăn nhưng món đồ ăn nhỏ Hân gấp cho ngoài ra chẳng tham gia vào bất cứ câu chuyện nào của mọi người, thì thoảng trả lời cho có mỗi khi anh Khoa và nhỏ Mai nói đến. Ngay cả việc anh Khoa trò chuyện với nhỏ Hân mặc dù ngồi kế bên nhưng nó cũng chẳng thêm để ý nghe đến. Chỉ nhận ra thực sự có gì đó không bình thường giữa mối quan hệ của 3 người họ vì ánh mắt của nhỏ Mai cũng như anh Khoa rất thương xuyên nhìn chăm chăm vào nhỏ Hân.

Cuối cùng cũng gần tan buổi sinh nhật. Khách khứa đa số lác đác về, chỉ còn lại vài người thân thiết ở lại chuẩn bị cho tặng hai. Tất nhiên nó không có ý kiến gì về việc phải tham gia tặng hai vì hôm nay là nó đi theo nhỏ Hân kia mà. Quyết định về hay ở là chuyện của nhỏ. Hình như hồi nãy nhỏ cũng có ý muốn về nhưng anh Khoa với nhỏ Mai thuyết phục ở lại đi tặng hai thì phải. Điểm đến là một quán karaoke khá sang trọng nằm ở trung con đường nhiều quán karaoke nổi tiếng của trung tâm SG. Giờ thì phải gọi là tặng hai của những cặp tình nhân mới đúng nếu tính luôn cả cặp tình nhân dỏm của nó với nhỏ Hân. Ngoài cặp nó và cặp anh Khoa nhỏ Mai thì còn 4 cặp khác tham gia. Cặp nào ngồi gần với cặp đó nhưng điều đặc biệt là trong cái căn phòng lấp lánh đèn mờ này vị trí của anh Khoa và nhỏ Hân lại gần nhau như ở buổi tiệc ngoài nhà hàng. Rượu và đồ ăn lại được mang vào, lần này là hai chai rượu tây mà nó thì chẳng quan tâm xem đó là hiệu gì. Nhỏ Mai cầm ly rượu đứng dậy chủ động hướng về phía nhỏ Hân và nó để mời. Tất nhiên nó cũng chỉ cầm lên để cụng chứ không uống hết ly. Nhỏ Mai đặt ly rượu đã hết của mình xuống bàn tỏ ý không hài lòng.

- Sao anh không uống hết đi. Đàn ông con trai gì mà yếu hơn đàn bà nữa

vậy?

- Anh không có thói quen uống nhiều. Em thông cảm.
- Anh coi thường em quá đó. Yêu đuối vậy coi chừng không giữ được người yêu đó.
- Uống được rượu hai không liên quan gì việc giữ được người yêu?
- Em nói vậy thôi. Hôm nay em mời anh tới một là để làm quen anh. Hai là em muốn nhắc nhở anh một chút thôi. Hồng thôi ảnh hưởng tới chuyện của em với anh Khoa thì phiền lắm. Anh giữ người yêu chắc người yêu của anh thì cũng tốt cho em đó anh.

Giờ mới bắt đầu nói những lời như thế này, nó không quá khờ đến nỗi không nhận ra nhỏ Mai đang bắt đầu muốn kiểm chuyện rồi đó, không phải với nó mà là hướng lời nói của mình về phía nhỏ Hân. Đúng là rượu vào lời ra, ông bà nói chẳng sai kia mà. Nó còn hiểu ý nhỏ Mai thì Hân càng không thể không hiểu rồi.

- Sao mà nói vậy Mai? Ý mà đang nhắc khéo tau đó hả?
- Ủa tau nói chuyện với anh Mon mà. Mà có tạt giạt mình sao Hân?
- Thôi mà. Tự nhiên em nói lung tung gì nữa đó? Đang vui vẻ mà Mai.

Anh Khoa chen vào để xoa dịu hai cô nàng, nhưng vô ích càng như châm dầu vào lửa.

- Anh vui quá ha. Từ đầu tới giờ em để ý anh cứ nhìn nó hoài. Gặp lại tình cũ anh vui nhất rồi đúng hôn?
- Gì nữa? Cái này là em mời Hân chứ có phải ý anh đâu.
- Không mời làm sao kiểm tra được thái độ của anh. Thử anh thôi.
- Em làm gì mà thử anh. Lúc nào cũng lên cơn vậy ai mà chịu nổi.
- Anh chịu hồng nổi thì giải quay về với ai kia đi. Người ta có người yêu rồi đó...giải thì giành lại đi.
- Em!!!

Anh Khoa bực tức ra mặt. Nhỏ Hân lập tức chen vào.

- Nè nè. Chuyện của hai người cãi nhau làm gì thì làm đừng có lôi đây vào nha. Mà không thích thì mời tau làm chi. Tau về, đừng có ăn nói kiểu đó.

- Mời mà tới để giải quyết cho dứt chuyện này. Cho mà gặp người tình cũ của mà công khai phải vui mới đúng chứ người đẹp.

- Tau nói cho mà biết. Mấy tháng nay tau không có gặp ảnh lần nào hết. Đừng có suy bụng ta ra bụng người. Yêu đương gì mà không tự tin giữ người yêu tới ngày lo sợ mất chứ gì. Sợ là đúng rồi, làm chuyện như vậy.

- Tau làm gì phải sợ mất. Ai mới là người làm mất người yêu ở đây đây.

- Chuyện xưa rồi bạn ơi. Xin lỗi mà chứ tau cũng phải cảm ơn mà. Không có mà chen vào chắc tau còn phải gắn bó cuộc đời với con người đáng quên này.

- Giữ hông được bày đặt lên giọng. Giờ có suy nghĩ lại hông? Có gì tau nhường đó.

- Nè. Em ăn nói kiểu gì vậy hả. Uống vào say xin rồi kiếm chuyện phải không?

Anh Khoa lại ngắt ngang cuộc đôi co của hai cô nàng. Công nhận hai cô nàng này lúc đầu ngoài mặt có vẻ tươi cười bạn bạn bè bè vậy chứ giờ thì cứ như sắp đánh nhau tới không bằng. Đúng là rượu bia nói chuyện với nhau có khác, thật đáng sợ.

- Nói trúng tâm đen nên anh nổi giận chứ gì. Vô ích anh ơi. Anh hông nghe người ấy nói sao. Con người đáng quên đó. Giỏi thì cứ mơ mộng hão huyền nói lại tình xưa đi anh.

- Em điên vừa vừa thôi Mai. Tối ngày nói năng kiểu như vậy. Yêu đương con mẹ gì ghen ghen suốt.

- Giờ mới biết hả. Hối hận bỏ nó theo em chứ gì?

- Đẹp em đi. Chừng nào tỉnh đàng hoàng rồi nói chuyện với anh.

Anh Khoa tức giận đứng dậy đi ra ngoài đóng cửa lại cái rầm. Còn lại trong phòng là một bầu không khí căng thẳng giữa nhỏ Hân và Mai, chỗ

trống anh Khoa để lại giống như một quả boom sẵn sàng bùng nổ chiến tranh giữa hai cô nàng xinh đẹp bằng mặt nhưng không bằng lòng này. Nhỏ Hân vừa định lên tiếng gây chuyện trước thì nó lập tức nắm tay nhỏ quay qua ngăn lại.

- Em!

Nó cũng không ngờ nhỏ nghe lời nó khác với thường ngày như vậy, im ngay tức thì.

- Tính nói gì hông nói đi. Sợ hả?

- Tau hông rảnh gây với mày nữa. Người yêu tau không thích như vậy.

Hix câu này còn dữ hơn là gây lộn tiếp nữa đó cô nương ơi, lôi nó vào cuộc chiến lun rồi. Nhỏ Mai cũng tính lên tiếng, lập tức nó nhanh miệng đóng vai sứ giả hòa bình bất đắc dĩ liền.

- Thôi cả hai say rồi. Đừng cãi nhau nữa. Hôi này còn đang vui vẻ mà.

- Bạn bè nói chuyện chơi thôi anh.

- Được rồi. Đừng nói chơi vậy nữa anh nghe anh còn sợ nói gì tụi em.

- Anh trai ơi anh ngây thơ quá. Em nói vậy cũng tốt cho anh đó. Biết đâu sau này anh phải cảm ơn bữa nay vì em giúp anh cảnh giác giữ người yêu mình không thôi mất đó anh. Có gì sợ, em có ăn thịt anh đâu...hen!

- Ồ! Thôi được rồi. Chắc anh về trước đây. Em với mấy bạn ở lại chơi vui vẻ nhé.

- Cái anh này. Tự nhiên về chi. Ở lại cho tụi em nói chuyện vui vẻ với nhau chút. Đâu phải dễ có dịp gặp nhau.

- Em thì nói chuyện vui ra sao là chuyện của em. Anh không quan tâm, nhưng anh không thích để bạn gái anh nói chuyện xàm xàm như vậy. Chào nha. Về em!

Nó nắm tay nhỏ Hân đứng dậy đi thẳng ra cửa mặc cho sau lưng nhỏ Mai cố nói với theo điều gì đó. Nó không quan tâm và cũng không thèm cố lắng tai nghe tiếng nói của nhỏ giữa ồn ào tiếng nhạc làm gì. Điều quan trọng là nó muốn đưa nhỏ Hân ra khỏi chỗ này càng nhanh càng tốt vì nó

thực sự không thích chứng kiến một cuộc nói chuyện vui tào lao như vậy. Ra đến cổng nó bắt gặp anh Khoa đang đứng hút thuốc trước cửa ra vào karaoke.

- Hai người đi đâu vậy?

- Đi về chứ đi đâu.

- Em cho anh xin lỗi. Tự nhiên Mai nó lên cơn vậy anh cũng hông biết làm sao.

- Là do anh chọn mà anh phải biết làm gì với bạn gái anh chứ. Có nhiều mà hông biết làm gì thì anh yêu đuổi quá. Em thất vọng về anh lắm...thiệt đó. Sẵn em nhắc luôn từ nay cũng đừng nhắn tin ha gọi cho em làm gì nữa mất công con Mai nó biết rồi kiếm chuyện với em phiền phức.

- Thôi em đừng có nói sock anh nữa. Chuyện qua lâu rồi bộ em còn giận anh nhiều dữ vậy sao.

- Em đâu có rảnh. Anh hông thấy bạn trai em ở đây hả?

- Ừ...ừ anh quên. Mon cho anh xin lỗi nha. Tự nhiên đang vui vẻ vậy mà thành ra thế này.

- Không sao đâu. Thôi em về trước đây.

Nó quay lưng đi ra cổng, nhỏ Hân im lặng nắm chặt tay nó theo sau. Đường SG, dòng người vẫn vội vã trên đường trừ nó.

- Sao im ru vậy?

Nhỏ Hân khẽ nói nhỏ vào tai nó.

- Chứ nói gì giờ?

- Hồi nãy thấy sao?

- Về cái gì?

- Chuyện với con nhỏ đó đó.

- Ờ... - Sao?

- Thấy tào lao.
 - Xí! Chưa biết hết chuyện gì nói như đúng rồi hông bằng.
 - Chuyện gì cũng được. Hơi đâu ngồi đó mà đòi co.
 - Hông thấy nó kiếm chuyện sock trước hả?
 - Không thích thì đi về. Ngồi nói qua nói lại toàn sock linh tinh thua hai đứa con nít. Gặp mấy người nói xàm xàm vậy im ru đi luôn cho khỏe. Tính ở một hồi ỳnh lộn mới chịu hả?
 - Sợ nó chắc.
 - Ờ ngon!
 - Xí! Ngta bị ăn hiếp đó hông bênh thì thui còn bày đặt cần nhần. Bộ giận hả?
 - Đó là chuyện của Hân. Sau này có muốn đi cãi nhau linh tinh vậy đừng lôi M vào. Chuyện gì giúp cũng được hết còn đi nói chuyện kiểu đó...M không thích.
 - Hihi biết rồi biết rồi mai một không thèm nói chuyện với mấy người đó nữa được chưa. Bữa nay ngẫu quá hen.
 - Ờ.
- Chợt nhỏ nhỏ miệng cười ghé sát người nó hơn. Chắc tưởng nó giận nên cố nhìn cho được cái mặt nó từ phía sau để thăm dò đây mà, giận thì ko có chỉ là thấy mọi chuyện thiệt tào lao vớ vẩn vậy thôi.
- Nè!
 - Gì!
 - Từ nay đừng kêu tên nữa hen.
 - Chứ kêu sao.
 - Kêu giống nầy giờ đi.

- Sao vậy? Hồi trước không thích gọi vậy mà.
- Giờ khác. Tính ra gọi vậy cũng đúng, dù sao anh cũng lớn tuổi hơn em mà. Kêu vậy thấy cũng dễ nghe.
- Đổi tính bất tử vậy?
- Thì kêu vậy nghe hiền hiền. Kệ cho làm anh đó.
- Nhưng kêu tên quen rồi. Đổi chi.
- Nói thì nghe đi. Hỏi nhiều quá à. Làm mất ngủ được làm hoài hả.

Nhỏ nghiêng răng thiếu điều nó nghe luôn được tiếng gió xé sau lưng.

- Ờ thì sao cũng được. Gọi tên cũng mấy người đòi, giờ gọi anh em cũng hông phải tại bên này à.
- Biết rồi. Được kêu anh khoái muốn chết bày đặt.
- Không có à nha.

Nhỏ mỉm cười, nó cũng thấy nhẹ trong lòng một chút, dù sao cũng thông cảm cho nhỏ vì đã phải đến dự buổi tiệc mà nhỏ biết là không vui, lại còn bị người ta nói này nói nọ. Lỗi trong chuyện này không phải do nhỏ, có chăng là do cá tính riêng của mình, nhỏ không bao giờ chịu ngồi yên để người ta tổn thương mình mà ngay lập tức sẽ xù lông nhím đầu tranh với họ.

- Nè anh!
- Gì!
- Đi chơi vòng vòng chút đi.
- Thôi nãy thấy em uống cũng nhiều với lại gặp chuyện không vui. Về nghỉ sớm đi.
- Sao vậy. Em đâu có mệt đâu.
- Biết vậy. Mà gần 12h rồi. Về còn trả xe cho người ta nữa.

- Vậy hả. Ừ thì về.

- Đừng có làm cái giọng bí xì đó. Về ngủ đi. Mai mệt đi bù.

- Anh nói đó nha.

- Ờ.

Nhỏ có vẻ miễn cưỡng. Nhưng nó cũng không muốn đi thêm nữa vì giờ này đã gần khuya, nó thực sự muốn nhỏ Hân về nhà nghỉ vì cả buổi nó thấy nhỏ uống khá nhiều. Có lẽ đó chỉ là cái cớ thôi chứ giờ này trong đầu nó thấy khá bồn chồn vì...nó lo chị của nó vẫn đang chờ ở nhà. Ai chứ chị mà nói chờ là chị sẽ chờ cho dù đó là lời nói vu vơ theo kiểu xả giao... khuya rồi, chắc bà cô đó trông nó về để được nhiều chuyện lắm đây. Về đến nhà, nhỏ bước xuống xe, dáng đứng có vẻ liêu xiêu, hình như thâm say chứ còn gì nữa, bắt về nhà ngủ là đúng. Nó gác chống xe diu nhỏ qua vào mở cổng. Nghe tiếng xe và tiếng khóa mở cổng, chị nhỏ bước ra nhìn nhìn rồi chạy lại đỡ nhỏ từ nó.

- Sao xĩn dữ vậy nè.

- Dạ sinh nhật mấy người kia bắt uống suốt.

- Em là bạn trai nó hả?

Chị nhỏ nhìn nó cười cười.

- Dạ hồng phải. Em là bạn thân thôi.

- Phải không đó ông tướng. Thấy đưa đón đi chơi suốt. Hồng phải bạn trai chắc cũng đang tán chứ gì. Phải hông Hân.

- Mệt chị quá. Nói gì đâu không.

Nhỏ xua tay đi vào trong nhà. Chị nhỏ vội đỡ nhỏ không quên quay lại nói với nó.

- Vô nhà chơi em.

- Thôi khuya rồi. Em về.

- Ừ bữa nào qua chơi nha.

- Dạ.

Nó lên xe đề máy phóng xe hoa vào dòng người. Đây là lần thứ hai nó nói chuyện với chị nhỏ Hân mặc dù nó qua chở nhỏ Hân đi chơi, công việc khá nhiều. Lần trước cũng bị điều tra vậy mà lần này nói chuyện cũng bị điều tra y như lần ghé nhà trước. Bà chị này coi bộ cũng khá vui tính đây mà. Nhắc đến chữ chị thì lại nghĩ đến bà cô nữ hoàng, thôi chạy nhanh qua chứ để chị thức khuya quá không tốt.

-----oOo-----

Chương 34: Chương 33

Nguồn: EbookTruyen.VN

Qua đến nhà đã thấy cổng nhà chị mở sẵn, đèn bên trong khuôn viên vẫn sáng. Chị đang ngồi bó gối trên chiếc ghế sofa dài màu trắng ôm con gấu bông, trên bàn có hai ngọn nến, một hộp bánh poca, giỏ trái cây và bình nước bằng thủy tinh mà nó đoán bên trong chắc là coca hoặc nước ép trái cây. Nó phóng xe vào thẳng gara rồi đi trở ra chỗ chị ngồi. Nhận ra nó về chị đứng dậy nhảy khỏi ghế chạy lại kéo tay nó như con nít mừng người thân mới về.

- Nhox nhox...sao đi lâu quá dạ. Chị tưởng nhox hông về lun chứ.

- Thì tan tiệc chạy về liền nè.

- Hix lâu quá chừng.

- Bộ chờ nhox thiệt đó hả?

- Uhm. Chờ lâu ời là lâu. Suýt chút nữa ngủ mất tiêu luôn.

- Hay quá. Ai mượn chờ rồi than. Sao hông ở trong phòng chui ra đây ngồi chỉ cho sương xuống lạnh bệnh rồi sao?

- Ở trong phòng buồn muốn chết.

- Ra đây ngồi một mình hông buồn hả?

- Hông! Ra đây ngồi thoải mái hơn. Hihi papa khiến ghé ra cho chị ngồi

nửa nè.

- Hèn gì nay có ghé êm ngòì sường ha.
 - Chứ sao. Hồng lẽ nhox bắt nữ hoàng ngòì dưới đất chờ nhox hả. Đừng hòng.
 - Ê! Ai mượn chờ rồi kể công.
 - Kệ chị! Nhox ngòì đi. Nè bữa nầy uống rượu nửa hen.
 - Ờ bị ép mấy ly.
 - Hồng biết uống bày đặt.
 - Ờ bị ép. Có mấy ly thôi không sao mà.
 - Xí! Tưởng nhỏ đi lâu mê nhậu lun. Về xĩn mà quậy chị uýnh phù mỗ lun.
 - Rảnh quá. Ngòì suy diễn lung tung.
- Nó ngòì xuống ghé, chị líu ríu ngòì xuống theo, tay cầm bình thủy tinh lên rót đầy một ly nước đưa cho nó.
- Nhox uống đi. Ăn bánh hôn?
 - Ờ thôi nầy ăn còn no quá.
 - Sường hen. Được đi ăn tiệc, chị ở nhà ăn có một hộp bánh nầy thôi nè. Thấy tội nghiệp chưa?
 - Thiệt không. Khó tin quá.
 - Thiệt chứ bộ.
 - Vậy để vào hỏi thím ba coi hỏi tới chị có ăn gì khác không nha.
 - Ý...khoan... - Gì đó? Để đi hỏi?
 - Hỏi chi. Má ngủ mất tiêu rồi đừng hòng.
 - Vậy hỏi chú ba. Bảo đảm chú ba chưa ngủ.

- Sao biết.

- Chứ ai hút thuốc đó.

Nó cười chỉ tay vào trong, chú ba đang đi ra tay cầm điều thuốc và một đĩa gà rán, lại gần mới biết là đĩa gà rán còn nóng ran bốc hương thơm lừng. Nó tùm tùm cười, còn chị thì chu chu cái miệng xụ mặt đứng dậy chạy lại đón đường chú ba.

- Mệt ba ghê...tự nhiên ai mượn ba ra chi dza.

- Ủa? Bà nói cô kiu làm gà cho cô ăn chờ cậu M mà?

- Có đâu có đâu. Mệt quá...ba đi vô ngủ đi...đi đi... - Tui biết rồi. Còn gà nè, hai đứa ăn đi ở trống còn đó.

- Đi vô ngủ đi..đi đi...ghét ba quá à... Chị cầm đĩa gà, tay còn lại đẩy lưng chứ ba bắt chú đi vô ngủ.

- Cậu M ở chơi tui vô ngủ trước.

- Dạ. chào chú!

Nó tùm tùm cười trước thái độ mờ ám giấu giấu một cách vụng về của chị.

- Xí! Ai cho cười. Cười gì hả?

- Cười chơi. Cười cái người mờ mờ ám ám chứ cười cái gì.

- Uýnh chết giờ. Người ta chờ, dặn làm gà cho ăn, để dành nước cho uống còn cười người ta nữa.

- Ờ...cảm động ghê. Bởi vậy mới phải hỏi rõ chú ba coi chị có ăn tối chưa để nhox còn biết mà lo lắng nữa nè.

- Lo gì hả?

- Thì nhường hết gà cho ăn không giành.

- AAA...mệt nhox quá...hồi nãy hông có tính là ăn tối.

- Haha chứ sao - Lúc đó là ăn chiều. Còn tối hông có ăn.

- Ồ...rồi...coi như hợp lý.
- Coi cái đầu nhox á. Giờ ăn gà hôn ha ngồi chọc hoài hả?
- Thì ngồi xuống đàng hoàng đi. Ai phạt đâu đứng hoài vậy.
- Xí hông thềm ngồi chung với nhox nữa.

Chị để đĩa gà xuống, phui phui tay kéo cái gối trên ghế xuống đất rồi ngồi xuống luôn. Cái người này vẫn nghịch như thường ngày, gối sạch người ta để lót lưng giờ đem xuống nền cỏ ngoài sân ngồi xuống vô tư như trong nhà vậy.

- Tự nhiên ngồi trên ghế không ngồi nhảy xuống đó chi vậy?\ - Ngồi trên đó cho nhox chọc chị hoài hả?
- Ai rảnh đâu chọc hoài. Mà ngồi đó cũng chọc được vậy?
- Nhox! AAA...tức quá...cấn chết giờ.

Nó chưa kịp phản ứng chị đã kéo tay nó lại há miệng cắn một phát muốn lũng thịt nó thiệt luôn.

- AAA....đau...trời ơi cắn thiệt hả...nhả ra...thôi thôi không chọc nữa...nhả ra đi...đau...đau nhox.

- Hừ hừ!

Chị nhả tay nó ra, cái mặt tím tím cười coi bộ vừa lòng hả dạ lắm. Nó ôm tay suýt xoa, nguyên dấu răng đều như hai hàng bắp in rõ trên bắp tay nó, không biết có chạy nọc viêm nhiễm về sau không nữa đây.

- Chơi gì chơi cắn.
- Ai bủ chọc chị chi.
- Ai bủ nói dóc chi.
- Dóc đâu. Mệt nhox ghê chị nói vậy nhox phải tin là vậy, hông có được nghi ngờ biết chưa.
- Nói dóc cũng bắt người ta tin. Ngang ngược nhỉ?

- Hihi kệ chị đi. Ai bủu nhox là nhox con của chị chi.
- Đây là của đây. Không có sở hữu của ai hết, của chị hồi nào.
- Không biết. Không biết...hihi chị đã nói sẽ quản lý nhox rồi mà.
- Cái người này...úm... - Đồ nói nhiều ăn đi nè!

Chị không cho nó nói nửa nhét nguyên cái cánh gà vô miệng nó suýt ngộp thở luôn, cãi nhau không lại là cứ ý như rằng sẽ sai tới bạo lực để khuất phục nó. Lắc đầu cầm lấy miếng gà ăn ngon lành, chị cũng vui vẻ ăn một cánh gà khác ngon lành như trẻ con mặc dù trên đĩa thím ba có chuẩn bị sẵn mấy cái nữa. Thực ra nó cứ tưởng chị sẽ chờ nó về để hỏi dồn dập chuyện đi giả làm người yêu của nhỏ Hân vậy mà cả buổi trời toàn cãi nhau linh tinh với nó chẳng nghe chị đá động gì đến chuyện đó hết. Chị không hỏi thì nó cũng không nhắc đến làm gì vì cũng chẳng có gì hay ho với lại tính nó vốn ít nói nhất là về chuyện người khác, nghĩ thì nghĩ vậy chứ người khác hỏi nó có thể ậm ừ cho qua nhưng nếu là chị thì nhất định nó sẽ kể rõ mọi chuyện. Cả buổi đi dự cái tiệc sinh nhật toàn người xa lạ lại phải chứng kiến cái chuyện tranh cãi vớ vẩn, cộng thêm mấy ly bia rượu làm đầu nó khá căng thẳng, giờ về đây với chị, ăn gà, uống nước trái cây, tranh cãi, cười đùa vu vơ với chị gái...thực sự thấy nhẹ đầu, vui vẻ thoải mái rất nhiều. Ngồi vừa ăn vừa nói chuyện một hồi chị cũng khai thiệt là hồi chiều có ăn với chú thím ba rồi bày đồ đạc ra đây ngồi chơi chờ nó luôn. Sáng dậy chú ba nói chị cứ bắt chú ba phải để cổng mở sẵn cho nên chú ba đành mở cổng đó rồi ngồi vòng vòng ngoài vừa chăm sóc vườn cây cũng vừa trông bà cô nhiều chuyện này luôn, trời tối, đường khá vắng mở cổng thế này chú ba không dám để chị ngồi một mình sợ xảy ra chuyện không may. Anh Phong cũng có ghé qua chơi mua trái cây cho chị, ngồi được một chút rồi cũng bị chị đuổi về. Chị là vậy đó, nói làm gì thì nhất định sẽ làm cho dù đó chỉ là lời nói thoáng qua.

Cuối cùng đĩa gà rán cũng vơi đi hơn phân nửa, cả trái cây nữa. Chị lười đến nỗi không thèm leo lên ngồi ghế mà dựa hẳn người vào chân nó, hai chân duỗi thẳng ra nền cỏ.

- Nhox kể đi.
- Kể gì?
- Chuyện nhox đi sinh nhật đó.

- Tưởng quên luôn chứ.
- Hihi quên đâu. Nhox kể đi.
- Ờ thì kể. Mà ngồi lên ghế đi. Ngồi dưới lạnh bệnh bây giờ.
- Hồng có lạnh. Có cái gối nè. Ấm lắm.
- Ờ!

Nó bắt đầu kể, tính vốn không thích nói nhiều nhưng với chị thì nó lại kể rành mạch từng hành động, từng lời nói từ lúc qua chờ nhỏ Hân cho đến khi tan tiệc đưa nhỏ về nhà. Vừa kể vừa ăn trái cây vừa uống nước. Cũng định kể hết từ đầu tới cuối cho chị nghe đó chứ nhưng mới được nửa câu chuyện thôi đã phát hiện chị của nó ngả đầu lên đùi, hơi thở phập phồng nhẹ nhẹ, tay còn cầm trái táo cắn dở, tay kia vòng ôm lấy chân nó ngủ ngon lành. Mái tóc dài của chị xõa xuống, đung đưa nhẹ trong gió heo may khô hanh của đêm Sài Gòn chậm chậm bước vào mùa Tết. Con gấu bông nằm ở một góc ghế sofa cứ như đang mỉm cười nhìn vào nó và chị. Chắc chị đã mệt lắm vì ngồi ngoài sân chờ nó cả buổi tối, không biết chị có quan tâm đến việc nó đi sinh nhật với nhỏ Hân không, hay chỉ đơn giản là chờ nó về chơi với chị mà thôi. Ngồi nhìn một hồi nó mới lấy khăn giấy lau tay cho mình xong gỡ trái táo trên tay chị xuống, lau sạch tay cho chị rồi dùng hết sức nhẹ nhàng vòng tay ôm chị đi vào trong nhà. Ôm yếu thì ôm yếu nhưng không đến nỗi không nhắc được chị đi quãng đường cũng không quá dài từ sân vào trong phòng. Có hơi đuối một chút ở khúc đi lên cầu thang thôi, tới phòng nó nhẹ nhàng đặt chị xuống giường, vuốt mấy cọng tóc đang phủ lên mặt chị, kéo mền đắp đàng hoàng lại rồi mới đi trở xuống sân dọn đóng cổng dọn dẹp. Vừa xuống cầu thang đã bắt gặp chú ba.

- Ủa sao chú chưa ngủ?
- Tui chờ cậu với cô Phương ngủ tui mới ngủ được.
- Dạ. Mất công chú quá.
- Chuyện phải làm mà cậu. Thấy hai người vui vẻ tui cũng vui dùm cô Phương.
- Dạ...chị em không mà chú.

- Ồ! Cậu lên ngủ đi để tui đi đóng cổng, cậu hông biết đóng đâu.

- Dạ. Vậy để con ra dọn cái bàn.

- Khỏi cậu lên với cổ đi. Cậu biết chỗ nào đâu mà dọn mất công. Để tui biết tui dọn cho.

- Dạ vậy cảm ơn chú. Con lên với chị trước.

Nó toan quay đầu bước trở lên cầu thang thì dừng lại gãi gãi đầu nhìn chú Ba - À chú?

- Chuyện gì cậu?

- Dạ...con...cứ lên ngủ trong phòng chị hoài...có gì bất tiện không chú? Dù sao cũng trai với gái mà.

- Tui hiểu. Không sao, cô Phương cho phép thành ra có chuyện gì tui cũng hông ý kiến. Trong nhà này cái gì cổ đồng ý nghĩa là cổ muốn vậy, hông ai nói này nói nọ đâu.

- Dạ. Tại con thấy chú thím cũng coi chị như người nhà nên.

- Tui biết cậu muốn nói gì. Yên tâm, cô Phương nói cậu như em cổ thì tui tin vậy. Tui biết tính cô Phương mà, còn theo tui thấy cô Phương chơi với cậu vui thiệt, hai người có gì hơn chị em tui thấy cũng an dạ. Nói thiệt bụng tui với bà thấy cậu cũng hiền dàng hoàng cô Phương mới cho lên phòng chứ bình thường cũng nhiều cậu tới chơi cổ chỉ cho ngồi ngoài sân. Tui mang tiếng người làm trong nhà lẽ thường hông được xen vô chuyện của cô chủ nhưng trong bụng tui với bà coi cổ như con cháu thành ra tui nói cậu đừng giận, ai dám làm hại tới cô Phương tui mà biết tui đập đầu nó liền, chịu tội sao tui ưng bụng hết.

- Dạ! Con biết rồi. Thôi con lên với chị.

- Ồ chào cậu!

Nó quay lưng đi lên phòng, chú ba thì lẳng lẳng đi ra đóng cổng, tắt bớt đèn rồi dọn dẹp bàn ăn của nó với chị. Đứng nhìn xuống sân qua khung cửa kính phòng chị nó tự hiểu sau này nó chỉ được làm chị vui, nói dí dỏm một chút là muốn cái đầu còn nguyên thì đừng có làm hại đến chị. Cảm thấy vui trong lòng vì ít ra chị cũng có chú thím ba yêu thương chăm sóc

chứ không riêng gì nó và anh Phong. Còn người thân của chị ngoài ba mẹ ruột quá cố, nó không biết họ đối xử với chị như thế nào nữa vì chưa bao giờ chị nhắc đến cũng như suốt time dài nó qua nhà chị chơi đến giờ chưa bao giờ nó nhìn thấy sự xuất hiện của người thân chị ngoài chú thím ba. Đứng ngẫm nghĩ một hồi nó mới đi lại giường xem xét chị một cái rồi mới ngả lưng lên chiếc ghế sofa dần quen thuộc để ngủ.

Sáng dậy, nó rục rịch thức giấc bởi cái điện thoại rung rung trong túi. Qua nhà chị nó không bao giờ để chuông vì sợ làm chị giật mình, nó nhẹ nhẹ rút tay mình khỏi tay chị móc điện thoại. Là nhỏ Hân gọi.

- Anh!

- Hả!!!

Nó giật mình, cái hả không phải là trả lời nhỏ mà hả vì ngạc nhiên bởi cách gọi của nhỏ, mới tỉnh ngủ nên quên mất cái vụ tối qua thỏa thuận gọi nhau anh em với nhỏ.

- Làm gì la lớn dữ vậy.

- Ờ ờ...tại mới tỉnh ngủ.

- Trời ơi! Ông thần dậy đi học kìa. Hồi tối có xin hôn đó.

- Ở đâu có. Cũng còn sớm mà.

- Dậy đi. Qua đi ăn sáng với em nè.

- Hồi tối thấy xin quá trời. Dậy chi sớm dữ không ngủ thêm chút đi.

- Ai ham ngủ như anh. Nói chung qua chở em đi ăn sáng rồi hả đi học. Nay em đãi cảm ơn vụ hôm qua.

- Ồ! Vậy cỡ nửa tiếng nửa ha.

- Sao lâu vậy? Đang đâu đó.

- Ờ thì để tắm cho tỉnh rượu cái Nó nguy biện.

- Xí! Đàn ông con trai gì uống có mấy ly mà bày đặt nghiêm trọng. Vậy nhanh nhanh đi nha.

- Biết rồi biết rồi.

Nó lục đục ngồi thẳng dậy nhẹ nhẹ dụi mắt cho tỉnh ngủ tí, quay quay cái tay cho đỡ tê lấy lại cảm giác vì cả đêm bị chị đè lên. Sức mạnh trở lại, nó lắc đầu mỉm cười ôm chị rinh đem trở lại giường ngủ rồi đi vô wc đánh răng rửa mặt cho tỉnh, thay trở lại bộ quần áo hôm qua của nó rồi trở ra thì thềm vô tai chị mặc dù chẳng biết bà cô đó có nghe hay không.

- Nè nhox đi học nha!

Không thấy phản ứng, chắc vẫn ngủ ngon, nó quay lưng đi xuống nhà chào hỏi chú thím ba một tiếng.

- Ăn sáng rồi hả đi cậu Mon.

- Dạ thôi thím, con có hẹn ăn sáng với đứa bạn rồi đi học luôn.

- Vậy hả. Tui sợ cậu gấp hông ăn tại chỗ được thành ra cũng có vô hộp sẵn cho cậu nè. Giờ sao.

- Dạ...thì... - Thôi cậu đem theo trưa học xong ăn. Đồ ăn để tới trưa được hông má nó?

Chú ba đi từ ngoài cửa nói ngược vào.

- Được! Để tui lấy cái hộp giữ ấm.

Thím ba đi trở vào bếp lục lấy một cái hộp mà dưới miền tây người ta thường gọi là cà-men. Thực ra không phải cái hộp bình thường như dưới quê nó mà hộp này có thể giữ được thức ăn ấm lâu hơn so với hộp bình thường giống như bình nước giữ nhiệt thôi. Vậy là nó có món ngon để trưa tan học ngồi ăn rồi. Nhảy lên con xe cũ của mình, khoác trở lại bộ quần áo bình thường, nó phóng xe nhanh thật nhanh trở về phòng thay vội cái áo thun khác rồi mới chạy ngược qua nhà nhỏ Hân, vòng vòng cũng mất hơn nửa tiếng. Đương nhiên nó phải đối diện với cái mặt quạu đeo khó chịu của nhỏ vì phải chờ nó lâu.

- Tưởng anh ở nhà lun chứ.

- Ờ thông cảm kẹt xe mà.

- Xạo. Chỗ anh qua đây sao có kẹt xe.

- Ờ thì kẹt xe trong nhà tắm. Mặc chờ thằng bạn nó tắm sự ở trông lâu quá.

- Tự nhiên sáng vô nhà tắm tắm sự là sao?

Cô nàng này, làm như hông có óc hài hước thì phải.

- Biết tắm sự là gì hông?

- Ý gì đó?

- Thì thằng bạn nó vô toilet, tuột quần ra...tắm sự haha Nhỏ ngần tò te rồi chột hiểu ra, chu cái mặt đánh vô vai nó một cái mạnh hết sức.

- Cái đồ quý. Sáng sớm ăn nói vô duyên nha.

- Ai bủ nói từ đầu không chịu hiểu chi.

- Xí! Đầu óc em hông có đen tối khùng khùng như anh đâu ha.

- Thôi thôi giờ ăn gì đây. Trễ học rồi nè.

- Uhm...tại anh lâu chứ tại ai. Giờ đi ăn bánh canh hen.

- Ờ gì cũng được. Mà ăn ở đâu.

- Chạy đi em chỉ cho. Gần trường anh đó.

- Ờ!

Hai đứa kéo nhau qua cái quán ăn nằm góc đường mà giờ nó mới biết là có bán đồ ăn sáng, tưởng chỉ bán đồ nhậu buổi tối thôi chứ.

- Nè! Cảm ơn hen.

- Vụ gì nữa?

- Hồi tối giúp em đó.

- Ờ! Cảm ơn mấy lần rồi. Khách sáo dữ.

- Hihi. Mà anh nha. Hồi tối dám nói em tào lao hả.

- Tào lao thiệt.

- Cái người gì ăn nói với con gái thẳng tuột hết vậy. Không sợ em buồn hả.
- Sợ. Mà không lẽ tào lao đi khen hay.
- Kiểm từ khác nói cho nhẹ nhàng hơn chút coi. Bộ anh phe con nhỏ kia hả?
- Quen biết gì đâu mà phe với phe. Không thấy đưa về tận nhà sao còn hỏi.
- Hừ!
- Thì mình chung phe được chưa.
- Vậy coi còn có lương tâm. Mai một có gì anh phải bênh vực em đó.
- Bênh thì chắc chắn bênh nhưng mà làm ơn đừng có gây chuyện kiểu hời hợt nữa. Anh không thích ba cái chuyện tào lao đó.
- Nửa. Nói em tào lao hoài nha. Biết rồi ông cụ. Miễn mai một nó đừng kiểm chuyện với em trước thì em hông thêm gây với con đó được chưa.
- Ờ! Mấy chuyện không đáng anh thấy em nên làm lơ đi cho khỏe.
- Sao anh biết hông đáng. Chuyện tình cảm chứ bộ.
- Biết là chuyện tình cảm. Mà không phải hôm trước em nói với anh em đâu có còn đề ý tới chuyện đó nữa. Xem như số không rồi mà.
- Ừ hen! Quên mất tiêu. Người coi vậy nhớ dai ha. Nhớ rồi, cảm ơn nhắc nhở hen.
- Ờ!

Vừa ăn vừa nói thành cả cả buổi mới xong được tô bánh canh. Vậy là xác định tiếp tục đi học trễ nửa tiếng. Nhỏ tính tiền xong nó mới chở nhỏ lên trường chứ không cần phải đưa nhỏ về nhà vì nhỏ có hẹn với bạn nhỏ qua đón nhỏ ở cổng trường nó. Tới gần cổng trường đứng chờ khoảng 5 phút thì bạn nhỏ tới, cô bạn này nó có gặp vài lần nên cũng tươi cười chào hỏi nhau vài câu. Tự nhiên nhỏ đưa cho nó một ly cafe.

- Nè cho anh nè!

- Đâu ra vậy?
- Con quỷ này nó dặn em mua đó.
- Ờ ờ cảm ơn hen.
- Nghi lắm nghi lắm. Lo lắng dữ...dặn mua caffe ngon cho mới chịu.

Nhỏ nhìn nó chỉ chỉ tùm tùm cười, chẳng hiểu gì hết, lập tức nhỏ Hân uỳnh nhỏ đó một cái.

- Con quỷ! Nói xàm nữa. Đi nhanh về rồi mà. Anh vô học đi.
- Chu cha...bữa nay anh luôn vậy. Ngọt dữ...haha - Ờ thôi anh vô hai người đi đi.

Nó quay lưng dẫn xe tọt vô cổng cho rồi, đứng đây vừa không hiểu vừa gây chú ý cho mấy đứa đi học về như nó nữa.

- Hihi đi nha anh. Caffe đó của em mua đó hông phải của nó đâu. Uống bảo đảm ngon hơn nó nhiều.
- Tau lạy mà...nhiều chuyện.

Tiếng hai cô nàng trêu chọc nhau xa dần. Nó vui vẻ xách caffe cùng với hộp đồ ăn thím ba chuẩn bị từ từ tà tà lên phòng. Trở lại với việc học hành, cái không khí chỗ này luôn luôn làm người ta có xu hướng buồn ngủ thành ra có ly caffe uống nhâm nhi coi như giờ học có chút hứng thú hơn.

Giờ ngh, nó nhảy vọt vào căn-tin phụ cô Xuân bung bê vì hôm nay học hai buổi cho nên số sinh viên ở lại ăn trưa ngay tại căn-tin cũng nhiều. Nó cùng ba con bạn phụ nên mọi chuyện diễn ra khá nhanh. Khi mọi người tản ra khắp căn-tin để ăn uống thì nó, ba con bạn và cô Xuân mới dọn đồ ăn ra ăn chung cho vui. Dọn xong nó mới nhớ ra mình vẫn có đồ ăn thím ba chuẩn bị.

- À! Chờ chút! Nay có đồ ăn ngon nè.
- Đồ ăn nào nữa ông?
- Để tui đi lấy.

Nó chạy vào lớp xách trở ra cái hộp đồ ăn. Mở ra thì hầu như bốn đĩa đều ồ lên ngạc nhiên vì đồ ăn nhìn thôi đã thấy ngon rồi. Vẫn còn ươm ươm một chút, mùi thơm còn nguyên luôn. Hôm nay ngoài mấy món ăn bình thường của căn-tin cô Xuân thì cả đám còn được chia sẻ nhau hộp bò lúc-lắc ngon lành.

- Nay chơi sang ông. Ai làm cho vậy?

- Tui!

- Nghe biết xạo! Cái mặt ông nấu đồ ăn được chắc sập cái trường này rồi.

- Ê! Cui thường nhau quá.

- Thôi xạo quá. Ở đâu ra dợ?

Nhỏ bạn cao nhất đám chen vào.

- Nói chơi thôi của chị tui làm cho đó.

- Ủa ông có chị trên này hả?

- Ờ! Chị gái tui!

Thôi kệ coi như nói dóc chút PR luôn cho chị gái mình chứ nó cũng không tin cái bà cô nữ hoàng đó trình độ nấu nướng hơn được nó.

- Thôi nói nhiều quá ăn đi đói quá rồi.

- Ủ! Má ơi ăn với tui con luôn.

Cô Xuân lau tay bước tới ngồi xuống cầm đĩa ăn chung với tui nó luôn. Tất nhiên ăn thì ăn chung vậy chứ cũng vẫn tính mỗi đĩa một phần cơm nhưng được cái nhiều đồ ăn và thoải mái hơn so với mấy đĩa sinh viên khác thôi. Hôm nay món ăn ngon nhất chắc chắn là món bò lúc lắc trên danh nghĩa của chị nó làm rồi. Nhắc tới chị hình như có linh tính hay sao ấy, vừa ăn xong còn tòm tèm vì thèm thì chị gọi điện thoại.

- Nhox nhox!

- Gì đó?

- Đang làm gì?
- Đang nghỉ trưa.
- Ở đâu! Chút chị qua chỗ nhox chơi nha.
- Trời đất! Tự nhiên qua chi giờ này.
- Chị muốn xem chỗ ở của nhox.
- Có gì đâu xem.
- Chị là chị của nhox mà. Hihi - Thôi!
- Sao hông cho chị qua.
- Bà cụ chủ nhà khó lắm.
- Khó sao.
- Không cho tụi nhox dẫn con gái về phòng.
- Gì kỳ vậy.
- Ủ tại cụ không thích với lại có lý do riêng có gì từ từ nói cho nghe.
- Kệ đi. Chị vẫn muốn qua.
- Nhưng mà... - Chị là chị của nhox. Hihi chị sẽ qua. Nhox chỉ chỗ cho chị đi. Lệnh đó - Nhưng mà bà cụ... - Chị nói hông sao mà. Hihi chị sẽ qua!
- Ờ rồi...mà tối đi. Hay mai đi.
- Sao vậy?
- Chút nhox còn học buổi chiều. Xong còn qua quán làm nữa.
- Hix nhưng chị muốn qua hôm nay.
- Vậy tối được không. Hông ấy chút tan học qua một chút rồi nhox đi làm luôn chứ chờ tới tối thì khuya quá.
- Uhm. Vậy mấy giờ nhox tan học?

- Theo lẽ 5h nhưng thôi vậy 4h cũng được. Cúp một tiết.

- Một tiết là gì nhox?

Ôi trời, cả một tiết chị cũng không biết là gì, hơi lạ à nha.

- Ủa hông biết một tiết là gì thiệt hả?

- Thiệt mà.

- Ờ thôi tự nhiên cũng hông biết giải thích sao. Coi như là một tiếng đi.

Nó cũng thấy mình giải thích từ một tiết học cũng củ chuối thiệt, thôi kệ ai chứ chị chắc tin liền.

- Hihi vậy hen. Đơn giản vậy mà nói hông biết giải thích sao. Đồ khờ.

- Ờ rồi giờ sao.

- Vậy chút 4h chị qua trường nhox hen.

- Ủa có rủ anh Phong đi không?

- Ai thèm cho hấn đi. Nay hấn la đi công việc của hấn rồi. Chút chị tự lái xe qua. Nhox khỏi cần qua đón chị.

- Được không đó. Biết đường không.

- Hihi chị đâu có ngổ như nhox.

- Ờ cẩn thận đó. Có gì hỏi đường người ta.

- Biết rồi!

Chị cúp máy. Lại bày trò quản lý nó nữa đây mà. Đau tim thiệt, giờ sao ăn nói với bà cụ thế nào để được dẫn chị lên phòng đây, hy vọng khi giới thiệu là chị gái chắc bà cụ chủ nhà cũng thông cảm cho nó. Cũng may nó hẹn chị tới trước, lúc đó tụi bạn cũng chưa đi học về mà có học về thì đa số tụi nó cũng sẽ kéo nhau đi ăn chiều rồi đi làm luôn như vậy cũng tránh cho tụi nó gặp chị. Cái phòng giờ như cái ổ chuột, bữa bộn hết chỗ chê, kỳ này dẫn chị qua coi như lại mất luôn hình tượng cả đám.

-----oOo-----

Chương 35: Chương 34

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nói chuyện với chị xong, nó quay vào chụp ly sting trên tay con bạn đưa lên hút một hơi mặc cho nhỏ la lối rồi ngồi im ru, chẳng còn hứng nói chuyện với mấy đứa bạn nữa. Từ đó cho đến khi bước vào giờ học chiều, nó vẫn mang cái bộ mặt lo lo đó, vẫn chưa biết nói làm sao để bà cụ cho phép nó dần chị về thăm phòng, dù sao nó cũng không muốn làm mất lòng bà cụ vì không phải dễ để quyết định về đây sống. Nghĩ mãi cũng chẳng nghĩ được gì, toàn là lo lắng vớ vẩn linh tinh không đâu, làm cả buổi không biết trên bảng cô giảng viên đang nói cái gì luôn. Rồi cũng tới giờ, lúc này cô cũng điểm danh xong nên nó cũng an tâm để cup trước một tiết đi tiếp chị, đừng nói chút cuối giờ cô điểm danh thêm lần nữa là coi như xui nguyên ngày luôn nha. Chờ cô quay lên bảng nó quăng cuốn giáo trình cho thằng bạn giữ dùm rồi phóng luôn qua cửa sổ vòng trở ra cầu thang rồi khỏi lớp học sau khi cười trừ một cái với cô Xuân ngoài căn-tin. Đi ra tới cổng ở phía xa xa đã nhận ra chiếc xe màu trắng quen thuộc của chị dừng ở một góc đường. Nó chạy xe lại gần, chị mở kính xe lú cái đầu ra xụ mặt.

- Đồ khó ưa.
- Gì nữa?
- Kiếm đường mệ muốn chết luôn nè.
- Trời đất. Liên quan gì nhox.
- Ai biểu ở chi tuốt bên này vừa xa vừa khó đi.
- Đồ thừa nữa.
- Không biết. Tại nhox hết.
- Ờ ngon...ai kiu không biết đường bày đặt tài lanh.
- Xí! Tại nhox ở xa chứ bộ. Phải gần gần đi chị biết đường liền.

- Vậy sao nhox ở bên này mà biết đường qua nhà chị?

- Tại...tại...AAA tại nhox khùng.

Bó tay với chị luôn. Chác nãy giờ đi lạc dữ lắm thành ra giờ lấy nó ra trút bực một cách ngang ngược thế này nè. Cũng may là nó cũng đã kịp quen với tính khí thất thường ngang như cua của chị rồi nên chị càng xụ mặt nó lại càng muốn phì cười. Nhưng mà đứng cãi nhau chí chóc ngoài đường như vậy có vẻ hơi làm nổi nên thôi đi gấp cho lành chứ không một hồi công an họ đi ra hốt hai đứa đem nhốt luôn thì nguy.

- Thôi thôi giờ qua nhà nhox. Đứng cãi một hồi người ta bắt bây giờ.

- Ai bắt...ai dám bắt.

- Ờ ngon lại nói với mấy ông công an trong chót kia.

- Đâu.

- Đó...ngon lại đó đi.

- Xí! Chị hông có khùng như nhox đâu ha.

- Coi vậy cũng biết sợ nhỉ.

- Sợ cái đầu nhox á. Bắt nhox thì có, chị của nhox xinh đẹp người ta sẽ không nỡ bắt đâu.

- Rồi rồi. Sợ cái xinh đẹp của chị rồi. Thôi về phòng.

- Biết rồi. Chạy chậm chậm nha. Chị mà lạc một lần nữa chị cắn nhox chết luôn đó.

- Ờ ờ.

Nó lắc đầu đề máy xe từ từ chạy về hướng nhà, chị cũng cho xe chạy chậm chậm ngang với nó. Về tới hẻm nhà, một con hẻm khá rộng đủ cho hai oto đi cùng lúc, gần nhà có một khoảng đất trống nên nó hướng dẫn cho chị đậu xe vào đó. Ngay lập tức sự có mặt của chị ở cái xóm này đã gây chú ý với người đi đường, đầu tiên chính là sự nổi bật của chiếc xe có nhãn hiệu rất nổi tiếng này. Còn chị thì khỏi nói rồi, lúc nào mà không nổi bật một cách quá đáng luôn là khác. Nó chạy xe thẳng vào nhà rồi chạy ù trở ra với

chị.

- Đi vô nhà, chạy ra đây chi nửa?

- Khoang! Từ từ!

- Sao dza?

- Chưa xin phép bà cụ chủ nhà nữa. Để từ từ nghĩ coi.

- Hihi coi cái mặt nghiêm trọng của nhox ngó thấy ghê. Một bà cụ sẽ hồng làm khó đâu.

- Sao biết! Bà khó lắm. Không thích tụi nhox dẫn con gái về phòng.

- Hihi chị nói đừng lo mà. Chị sẽ nói chuyện với bà cụ.

- Hay quá. Làm như quen thân lắm vậy.

- Hồng quen kệ đi. Chút quen liền cho nhox coi.

- Tính làm gì đó.

- Hihi đi đi...mệt nhox ghê.

Chị nắm tay nó kéo đi, riêng nó thì cũng chưa biết nói gì với cụ vì hôm trước vừa qua quyết hứa với bà cụ không dẫn con gái về nữa thì giờ dẫn ngay về mà lại một người có độ nghịch hơn nhỏ Hân hàng trăm lần.

Những người hàng xóm hóng mát trên vỉa hè cũng bị chị thu hút ngoại hình, nói chi là bà cụ chủ nhà đang ngồi tòm tèm nhai trầu trước nhà. Chưa gì nó đã nhận ra vẻ mặt có vẻ khó chịu của bà cụ rồi nên nó chị gãi gãi đầu chào bà cụ chứ không biết nói gì đầu tiên. Ngay lập tức nó chuyển sang há hốc miệng trố mắt nhìn chị chạy lại ngồi xuống kế bên nắm lấy tay bà cụ.

- Hihi con chào bà. Bà là chủ nhà của tên kia đứng hôn. Bà khỏe hôn. Hihi con là... Nó nghĩ bà cụ cũng đang bất ngờ với cái sự hồn nhiên đến khó tin của chị, thành ra chưa thấy bà cụ phản ứng gì ngoài đưa mắt nhìn chăm chăm vào người chị. Không đợi bà cụ trả lời chị quay qua nó - Nhox nhox đi đi - Đi đâu.

- Đi lên phòng trước đi cho chị nói chuyện với bà.

- Tự nhiên đuổi nhox là sao.
- Một nhox ghê. Đi đi, nhanh nhanh đi...cấm nghe trộm đó nha.
- Là sao.
- Thì đi đi. Nhiều chuyện quá.

Chị kéo tay nó lại rồi đẩy đẩy vào trong. Không biết bày trò gì nữa đây, nó đành im lặng khẽ đi lên phòng trong đầu rối mù, kỳ này coi như lên dọn đồ chuẩn bị ra đường ở luôn cái chắc, cái người đó nghịch như vậy thế nào cũng làm bà cụ không hài lòng, nó rành tính khó khăn của bà chủ nhà quá mà. Nói thì nói vậy chứ nó cũng muốn lên phòng trước để coi có hàng hot của thằng nào quăng lung tung thì giấu nhanh kéo mất hình tượng cả đám. Giờ mới hiểu cảm giác của đời sinh viên dẫn con gái về phòng, bảo đảm tên nào cũng như nó cuộn cuộn gom đồ đạc quăng lung tung vô một góc rồi lấy cái mền trùm lại, cơ bản là cỡ mười phút cái phòng có vẻ gọn hơn rất nhiều trừ khi chị tò mò giờ cái này giờ cái nọ lên coi. Dọn sơ cái phòng xong nó lục tung cái giỏ kiếm được chai xịt phòng hồi bên phòng cũ em mua đem ra xịt khắp nơi. Coi như khá ổn, nó đứng thở phì phì, mồ hôi ra như tắm nhìn xung quanh xem xét thành quả. Giờ thì xuống nhà coi chị bày trò gì, có khi bà cụ dọn đã đời bà cụ không cho chị lên phòng mà đuổi cổ luôn hai đứa là coi như công cốc.

Không thể tin vào mắt mình nữa, nó đứng ngay cầu thang không nói thành lời nhìn bà cụ đang nói chuyện cười rất vui vẻ với chị cứ như hai người là người thân lâu ngày gặp lại không bằng. Chị quỳ gối để cầm chống lên ghế, ngả đầu vào người bà cụ, còn bà cụ thì một tay nắm một tay xoa xoa đầu chị. Phát hiện nó đứng sau lưng chị quay đầu lại chu miệng dứ nắm đấm trước mặt hướng về phía nó.

- Tên kia ai cho nhà người đứng đó nghe lén hả? Nghe được gì rồi đó...muốn chết hôn mà dám hông nghe lời chị.
- Nghe được gì đâu mới xuống bị chị phát hiện rồi nè.
- Đồ nhiều chuyện! Hấn hừ lắm bà đánh đòn hấn nhiều lên nha bà.

Chị lại quay qua cười tươi với bà cụ, tưởng tuyết người khó khăn như bà chủ nhà thì sẽ không bao giờ thích cái kiểu nói chuyện trêu đùa nhau linh tinh theo kiểu nó với chị vậy mà giờ thấy chị với nó hăm he nhau bà cụ lại

cười hiền từ.

- Hai cháu thích trêu nhau nhỉ. Thôi thằng M mày dẫn chị lên phòng chơi đi bà ra đầu ngõ mua nước cho chúng mày uống.

Sau câu nói của bà cụ, phải chi lúc đó nó mà đang ngậm nước chắc cũng phun đầy nhà ngay lập tức vì sốc. Bình thường dẫn con gái về đã bị la, đằng này hôm nay cười nói vui vẻ với chị lại còn tự nguyện đi mua nước về cho nó tiếp chị nữa.

- Thôi thôi được rồi để con tự mua, tự nhiên bắt bà đi mua sao coi được.

- Mày vớ vẩn, ở nhà mà chơi với con bé. Bà mua nước sẵn tiện đi lại một tí cho đỡ cứng cái chân. Bà đi nhá... - Hihi con uống coca nha bà ơi.

Chị cười tươi nói với theo bà cụ, hồn nhiên chưa từng thấy, ai đâu lại để một bà cụ lớn tuổi đi mua nước cho hai đứa con nít lại còn đòi hỏi vô tư hết nói luôn. Bà cụ đi khỏi nhà, chị đứng đung đưa người nhìn xung quanh căn nhà, căn căn môi ra về cán bộ xem xét căn nhà nó ở, hai tay chấp sau lưng. Nó thì nhìn chăm chăm chị, thực sự rất khó hiểu không biết chị làm cách nào mà thuyết phục hoàn toàn bà cụ thay đổi thái độ một cách khó tin đến vậy.

- Nè!

- Gì nhox?

- Sao hay vậy?

- Hay gì?

- Nói sao hay bà cụ hồng la mà còn vui vẻ dữ vậy?

- Hihi nói gì kệ chị. Bà dễ thương muốn chết vậy mà nhox nói bà khó tính.

- Khó thiệt mà. Bữa dẫn nhỏ Hân về xong bị bà la đó.

- Ủa nhox có dẫn bé Hân về rồi hả. Uhm chi hông biết nhưng chị nói chuyện một chút bà sẽ dễ tính với chị liền.

- Sao hay vậy?

- Hỏi hoài. Bí mật bí quyết riêng của chị đó nhox.
- Nhưng cũng phải có lí do chứ? Nghi quá.
- Nghi gì?
- Có quen bà trước hông đó?
- Đồ khủng. Lần đầu tiên chị gặp bà đó nhox.
- Nhưng... - Hỏi nhiều quá. Hihi nói chung chị của nhox xinh đẹp dễ thương nên ai cũng sẽ dễ tính với chị hết biết chưa.
- Trời đất...lãng xẹt.
- Cấn nhox chết giờ. Nói xấu chị hả.
- Thôi sao cũng được. Hồng bị bà la là tốt rồi. Giờ có lên phòng chơi không hay ngồi đây thôi.
- Lên sao hông. Đi đi!

Chị tung tăng đẩy lưng nó đi lên phòng. Trong đầu nó vẫn chưa thôi cái suy nghĩ không biết chị làm gì mà thu phục hoàn toàn bà cụ khó tính như vậy, nếu thực sự đây là lần đầu tiên chị gặp bà cụ thì đúng là nữ hoàng tình nghịch nhà mình....đáng sợ thiệt @@.

Nói chung cũng không có gì đặc biệt, lên phòng nó chị lại đi xung quanh xem xét, có khi chau mày, có khi lại gật gật đầu, hay nhăn nhăn cái mặt. Phòng nó có một cái ban-công nhỏ, chỗ cho tụi trong phòng ngồi đó học bài, hút thuốc, nói chuyện điện thoại, nhắn tin...riêng nó thì không sử dụng ban-công đó phần vì mùi thuốc lá của đầu lọc tụi bạn quăng trong bồn hoa, phần quan trọng nơi nó hay ngồi không phải ban-công mà là nóc nhà. Ban-công chỉ là nơi để nó đặt chân tạo đà leo lên nóc nhà phía trên để ngồi chơi thôi. Có lẽ với nó...bao giờ cũng luôn cố tìm một nơi cao nhất, xa nhất, sâu nhất hoặc nơi...im lặng ít người nghĩ đến nhất để ngắm nhìn cuộc sống. Tất nhiên nó không thể không khoe với chị cái vị trí đặc biệt đối với nó của căn nhà này. Khỏi phải nói chị cũng nhất quyết đòi leo lên cho bằng được với nó mặc dù trang phục cũng như đôi giày cao gót chị đang mang gây nhiều khó khăn cho chị. Loay hoay cả mười phút đồng hồ cãi nhau chí chóe mới giúp chị leo lên được nóc nhà.

- Tự nhiên ở dưới hông ở leo lên đây chi cho mệt...chút khỏi xuống cho coi.
 - Hihi ai bủ nhox nói nhox hay leo lên đây ngồi chi.
 - Thì người ta leo được còn chị con gái leo trèo sao bằng nhox được.
 - Nhưng giờ chị đã ngồi trên này rồi nè. Hihi hông làm được nhưng chị có nhox giúp chị rùi nè.
 - Ờ chút xuống từ từ. Để nhox xuống trước đỡ cho chứ không té một cái là tiêu hai đứa.
 - Biết rồi biết rồi. Nhox nè. Trên này mát ghê ha.
 - Ờ. Bởi vậy nhox mới thích leo lên nè. Ngồi đây mát, học bài cũng dễ hiểu hơn.
 - Xí! Nhox mà học gì. Lên ngồi nghĩ khùng khùng thì có.
 - Ê! Nói xấu hoài nha. Sao biết nghĩ gì mà la khùng.
 - Nhox khùng nghĩ gì mà hông khùng.
 - Nói xấu hoài xô xuống luôn giờ.
 - Xô đi...nè nè thách đó. Xô đi rồi té chung ha.
- Chị dứ nắm đấm trước mắt nó rồi ôm chặt lấy tay ra dẫu nó mà xô chị thế nào cũng sẽ bị kéo theo.
- Tiếc ghê. Bị mấy cái nhà đó che mất tiêu. Hông thấy được gì hết luôn.
 - Ngồi hông mát thôi chứ thấy gì. Nhà có một tầng sao so được với khách sạn người ta.
 - Chứ nhox lên đây nhìn cái gì?
 - Thì lên ngồi cho mát thôi. Sáng sáng nhiều người đi tập thể dục, chiều chiều người ta đi chơi đi làm. Nhìn linh tinh thôi.
 - Xí! Đồ mê gái!

Chị đánh nó một cái.

- Gì nữa?

- Nhìn con gái đi tập thể dục chứ gì...cái mặt nhox khỏi nói cũng biết rùi.

- Lại suy diễn linh tinh nữa đi.

- Hihi suy diễn đúng chứ hông có linh tinh nha. Ai mà hông biết nhox là đồ dê xồm.

- Dê hồi nào à.

- Dê chị nè.

- Rảnh quá. Chị xấu xí dê làm gì.

- Đánh nhox giờ nha. Ai cũng nói chị xinh đẹp có mình nhox tối ngày chê tùm lum. Thấy ghét!

- Đâu thấy đẹp gì đâu. Mà ăn ngủ cho nhiều vào thể nào cũng mập ra. Lúc đó thành nữ hoàng heo lười cái chắc.

- Đáng ghét! Dám nói chị vậy hả. Mập mà vẫn tập nập người theo ha. Ai như nhox ốm nhom. Hay ngồi trên nay đi bữa nào gió thổi bay xuống dưới cho biết.

- Thôi mệt nghỉ cái. Nói chuyện với chị mỗi miệng muốn chết.

Nó mỉm cười quay mặt ngược nhìn xuống bên dưới con đường. Chị đánh nó một cái nữa rồi vòng tay ngồi từ từ ngả đầu lên vai nó. Trời dần về chiều tối, gió heo may thổi nhẹ nhàng luồn vào tóc chị, len lỏi trên da thịt khiến cho nó khẽ rung mình nhẹ, lòng nôn nao. Heo may về nghĩa là tết sắp tết rồi, có lẽ cũng chẳng còn bao lâu nó sẽ lại được đóng vai thằng sinh viên xa nhà trở về quê như bao người sinh viên khác. Bên dưới đường, những người hàng xóm đang lục đục dọn hàng, cửa hiệu sửa xe, quán cơm trưa, cửa hàng vật liệu xây dựng...đổi lập lại đó là quán ốc, hàng bắp nướng, chuối chiên...thì bắt đầu dọn ra. Dòng người tan ca, tan học trở về nhà, trên vai lấm tấm màu áo bị ướt bởi mồ hôi, bụi đường sau một ngày làm việc. Phía xa, đám sinh viên đang kéo nhau ra đá cầu, mấy anh sửa xe cũng lao rửa tay chạy ra gia nhập, những cụ già, trẻ nhỏ đi đi lại lại dọc con hẻm để tập thể dục, hóng mát, trò chuyện với nhau. Cuộc sống xô bồ

có vẻ tạm lắng đi vào khoảng thời gian chiều tối này, hay ít nhất là một góc cuộc sống trước tầm mắt của hai con người đang im lặng ngồi trên nóc nhà này. Bất giác nó thấy nhẹ lòng lắm, thoải mái và bình yên lắm. Cảm giác khác với thường ngày ngồi trên này một mình, im lặng một mình, học bài, ăn cơm hay đơn giản nghe nhạc một mình...ừ không khác sao được khi bên cạnh nó chính là chị kia mà, người có lẽ giờ này cũng đang nhìn mọi thứ giống như nó đang nhìn.

- Mon! Mon à. Hai đứa đâu rồi.

Tiếng bà cụ chủ nhà vọng lên từ dưới nhà. Bà đi ra ngoài về chắc chờ lâu không thấy tụi nó xuống uống nước nên bà cụ mới đi tìm. Chị ngồi thẳng người dậy mỉm cười, nó nhìn chị rồi mới la lớn trả lời với bà cụ.

- Dạ tụi con ngồi chơi trên này. Xuống ngay ba ơi!

- Xuống uống nước này. Bà chờ chúng mày lâu quá tìm mày giờ. Đang ở đâu vậy?

- Dạ trên này ba ơi hihi.

Chị cũng chen vào trả lời cụ. Hay quá leo nóc nhà lại còn đứng dậy vui vẻ vậy vậy để ba cụ biết vị trí nữa chứ. Nghe tiếng trả lời bà cụ đi ra giữa đường trước nhà ngược nhìn lên.

- Ôi trời leo lên trên ấy làm gì thế. Xuống ngay không ngã bây giờ.

- Dạ dạ xuống liền!

- Ôi hai đứa ranh con này! Ngã chết con à! Xuống ngay, cẩn thận đấy.

Nó với chị loay hoay tìm đường xuống, nó thì dễ chứ còn chị thì khá khó khăn nên cả buổi trời, đổ hết mồ hôi hột mới đỡ được chị xuống, bên dưới bà cụ chủ nhà cũng tham gia hướng dẫn, lo lắng sợ nó với chị té mà nói đúng hơn là lo chị té chứ nó thì chẳng thấy nói tới câu nào. Xuống đến, tay chân nó có xây xát chút ít vì phải đỡ chị từ nóc nhà xuống ban-công, mắt mũi hai đứa lăm lăm mồ hôi phải tranh nhau cái wc duy nhất trong nhà để rửa tay rửa mặt. Bà cụ chủ nhà chỉ biết nhìn lắc đầu trước cảnh chị với nó nghịch nước với nhau trong wc. Xong xuôi kéo nhau ra ngồi uống nước với bà cụ, bà chỉ uống nước trà, còn nó với chị thì uống coca. Nói chuyện một lúc thì bàn nhau rút vì nó phải qua quán làm, mãi chơi nên trễ giờ làm

mất tiêu, với lại nó cũng không muốn chị ở thêm vì tội bạn về gặp hỏi này hỏi nọ cũng không tiện. Không chỉ riêng nó muốn vậy đâu mà kể từ khi quen nhau đến giờ chị bao giờ cũng muốn làm một người chị bí ẩn với phần còn lại của cuộc sống nó, bạn bè lớp học đều không biết về việc nó quen chị. Thực ra cũng không phải sợ hay né tránh gì quá đáng mà chỉ là hạn chế được việc mối quan hệ với chị đi sâu vào các mối quan hệ bạn bè bình thường của nó càng tốt, cũng như với bạn bè chị ngoài anh Phong ra nó không nghĩ có bất cứ ai biết về nó.

Trời nhá nhem tối, hai đứa chào bà cụ chủ nhà để chị đi về, nó thì đi làm. Chị ra xe trước, còn nó thì loay hoay dắt xe ra ngoài bà cụ kéo nó lại nói nhỏ.

- Con bé con nhà ai mà dễ mến quá. Mà cũng biết lựa vợ lắm con à Nghe xong câu nói muốn đột quy.

- Hả? Ai nói bà chị là vợ con.

- Chả cần ai nói. Bà nhìn là bà đoán ra được hết. Chúng mày không sớm thì muộn thôi con. Lúc này bà có nhìn tay nó.

- Trời đất. Không có đâu bà ơi. Chị là chị gái thôi, đâu có phải người yêu gì đâu mà vợ chồng.

- Bà có bảo chúng mày là vợ chồng khi nào. Bà bảo sớm muộn nghĩa là tương lai đấy con. Hai đứa bây cãi nhau như trẻ con giống bà với ông mày khi xưa.

- Thôi cho con xin. Con còn nhỏ, chị lại lớn hơn con, gia đình khác xa lắm, con chỉ coi chị như chị gái trong nhà thôi không có chuyện yêu đương đâu.

- Nhất gái lớn hơn hai nhì trai lớn hơn một. Bà thấy hai đứa mày đẹp đôi đấy. Hồi xưa bà cũng con gái nhà giàu, hoa khôi cả vùng đấy nhưng vẫn thành vợ thành chồng với ông mày. Hôm nào bà cho xem ảnh ông với bà khi xưa, ông mày còi cọc thấp hơn bà nhiều con à, bộ đội mà.

- Haha thôi con biết rồi bà cứ chọc hoài. Con có người yêu rồi có điều có chuyện xảy ra hơi buồn thôi. Chị cũng có người yêu rồi đó bà.

- Ừ! Mày chối đi. Để bà xem sau này mày trở lại ăn nói sao với bà. Thằng ranh.

Bà cụ cười đánh nhẹ một cái lên trán nó.

- Thôi mày đi làm đi. Hôm nào rồi dẫn con bé qua chơi.

- Ủa...dẫn con gái về nhà...không sao chứ bà?

- Không! Con bé ngoan bà thích nó. Thêm nữa mày bảo nó là chị mày còn gì. Lũ kia nói gì bà bảo chị mày là xong. Bà bảo này, đừng nói cho lũ kia bà ưu tiên hai đứa mày đấy.

- Dạ con hiểu rồi. Thôi con đi.

- Ừ đi đi!

Nó cười gật đầu chào bà cụ rồi dẫn xe ra ngoài phóng ừ tới cạnh xe chị cũng đang dừng lại góc đường. Chị mở kính xe lú đầu ra chu chu miệng.

- Làm gì lâu quá dạ?

- Ồ bà hỏi chút chuyện.

- Hỏi gì... - Ồ! Thì hỏi sao chị ú quá vậy. Hehe!

- Đánh nhox chết bây giờ. Đừng hòng nói xạo nói xấu chị. Bà khen chị xinh đẹp hoài đó biết chưa.

- Khen xả giao thôi người ơi.

- Xí hông thèm nói với nhox nữa. Giờ đi đâu đây?

- Thì nhox qua quán làm. Chị về đi chứ đi đâu nữa. Nhớ đường không đó.

- Coi thường chị quá nha nhox. Nhưng giờ chị chưa muốn về.

- Chứ muốn sao nữa?

- Qua quán nhox chơi hen. Chị khát nước.

- Mới uống cả lon coca, giành uống lon của nhox nữa khát cái gì mà khát.

- Thì...tại chị vẫn còn khát được hôn.

Chị chu miệng lên chống chế, ngang ngược có thương hiệu luôn mà, nó cũng chỉ biết lắc đầu.

- Ờ rồi thì đi. Mà ngồi một chỗ uống nước chơi thôi nha. Đừng có đi lung tung nghịch quán người ta.

- Biết rồi biết rồi. Ngồi im luôn được chưa.

- Ờ nhớ đó. Chút nghịch nhox kiu bảo vệ cột vô ghế luôn cho biết.

- Chị cần nhox chết thì có. Đồ vũ phu. Hihi.

- Haizz...thôi đi nhanh trễ giờ làm rồi. Ông Kha ổng la cho banh xác.

- Đồ nhát gan!...

Chị chu miệng nói xấu nó thêm một câu nữa rồi rúc đầu vào trong xe đi theo nó. Qua đến quán ông lùn đang đứng chống nạnh ngoài cổng chỉ hai ông bảo vệ thay lại mấy bóng đèn bị hư. Thấy nó phóng xe vào ông đứng ra giữa lối đi giơ tay đánh vô đầu nó một cái, cũng may võ công cao, tay ông ngắn thành ra nó né thành công.

- Đ.M mày đi luôn đi con. Quán lu bu muốn chết tới giờ mới qua hả mày.

- Trời ơi em bị hành anh ơi. Chút tới anh bây giờ khỏi lo.

- Ai hành mày?

- Đó!

Ông quay lại sau lưng theo hướng tay chỉ của nó, chắc hiểu ra vấn đề thành ra ông cũng ngẩn mặt đứng đó không nói thêm gì với nó. Trong lúc chú bảo vệ hướng dẫn cho chị đậu xe vào khu vực xe ô-tô thì nó cũng vừa cất xe máy đi trở ra.

- Đang thay bóng đèn hả đại ca?

- Thấy còn hỏi mày. Đ.M đi làm dẫn theo bà chúa chi thằng quý?

- Trời ơi đòi theo chó em có dẫn đâu.

- Mày Đ.M tới ngày gái. Nói chứ nay làm cho hết ca hả về. Tau mới cho

ngủ 2 đứa thiếu người lắm.

- Em nói anh rồi gần tết đang thiếu người cho ngủ chỉ không biết. Ráng dễ dễ chút cho qua cái tết rồi hả siết lại.

- Biết! Mà tụi nó giỡn mặt tau ngứa mắt. Nội quy là nội quy. Thiếu thì tau tuyên gấp lo gì.

- Tuyên ba ngày nay có ai đâu. Còn mấy chứa chạy vắt giò lên cổ ở đó mà tuyên.

Nó nhăn mặt than thêm một câu nữa rồi bỏ ổng ở đó với mấy ông bảo vệ còn mình thì chạy vào trước thay đồ. Chị đậu xe xong đi từ phía trong bãi trở ra, chạy theo không quên chào ông Kha.

- Rồi ngồi đó đi! Chị uống gì nhox gọi pha chế làm cho.

- Cho chị coi menu đi.

- Bày đặt nữa.

- Xí! Đối xử với khách vậy hả? Lấy menu cho chị.

- Biết rồi. Ở đó mà hành một mình đi ha nhox đi thay đồ.

Nó đi luôn vào phòng nhân viên, ghé ngang đưa bạn phục vụ nhờ mang menu lại cho chị. Biết nó không nghe lời chị dứ dứ nắm đấm từ xa vào nó đe dọa, hành thì hành được nó thôi chứ chị cũng nhanh chóng thay đổi thái độ với đứa bạn phục vụ thay nó, nếu không muốn nói là ngay lập tức lấy lại gương mặt nữ hoàng.

Sài Gòn trời sụp tối nhanh chóng từ khi nào không hay, những ánh đèn trang trí lấp lánh khắp quán. Gần tết quán khá đông khách nhất là vào buổi tối, công việc cuốn nó đi đến nỗi không có quá nhiều thời gian để ghé qua ngồi nói chuyện với chị. Hôm nay có điều gì đó lạ, nó cảm nhận rõ ràng điều này với vì hôm nay chị của nó không chạy xung quanh xem cái này, nhìn ngắm sờ mó cái kia nữa mà rất “ngoan” ngồi đúng một chỗ. Chị không ngồi ở góc em thường ngồi, nhưng chị ngồi ở một nơi dù nó bận rộn công việc khu vực nào ở quán cũng chỉ cần ngược nhìn về là sẽ thấy chị. Nữ hoàng mà, phải ngồi ở trung tâm quán, nơi chị khiến vị trí ấy nổi bật thu hút tất cả mọi ánh nhìn.

-----oOo-----

Chương 36: Chương 35

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quán đông khách lắm, lại thiếu người cho nên đĩa nào cũng chạy theo kiểu vắt giò lên cổ. Mồ hôi nhễ nhại trên mặt, ông Kha cũng phải lao vào phụ, trông xe cho khách để một anh bảo vệ có ngoại hình tốt hơn ông vào làm phục vụ. Chị ngồi im đó chứ không nghịch như thường ngày. Không phải chị hiền hay không thích nghịch đâu, chỉ vì chị biết hôm nay nó bận lắm không có thời gian cho chị nghịch, với lại chị đã hứa sẽ không nghịch nữa mà. Tính chị là vậy, những lời hứa người khác nhìn vào thì chỉ là lời hứa vu vơ hay nói đùa cho qua nhưng chị thì vẫn sẽ giữ lời. Tính tình chị, nó rõ như lòng bàn tay, nó hiểu lúc nào chị nghĩ gì, hiểu ngay khi chị cần nhìn gương mặt thôi cũng đủ biết chị muốn gì, lúc nào chị đùa, lúc nào chị thực sự nghiêm túc trong vấn đề nào đó. Chỉ có cuộc sống, công việc cũng như các mối quan hệ bên ngoài của chị nó hoàn toàn mù tịt và cũng không dành thời gian tìm hiểu làm gì, lúc nào chị cho nó biết tự nhiên nó sẽ biết còn không thì nên tôn trọng. Thi thoảng nó ghé qua bàn chị ngồi xuống uống vội miếng nước rồi lại đứng dậy ngay, thực ra với vị trí của mình trong quán, nó cũng như ông Kha có quyền ngồi chơi không làm gì cả nhưng nhìn mấy đứa bạn phục vụ bận rộn như vậy mà mình nhảy ra ngồi không thì còn mặt mũi nào nhìn họ. Những lúc thế này cũng hay, bận rộn thật nhiều để biết thái độ của chị đối với nó khi nó bận làm việc không thể ngồi chơi với chị như thế nào. Coi vậy mà cũng biết quan tâm cho người khác lắm, vì ly nước của nó lúc nào cũng đầy nằm nguyên trên bàn chị, mỗi lần ghé qua ngồi uống thì chị cũng nhẹ nhàng lau mồ hôi cho nó hay sửa sửa lại cái áo xộc xệch, có lúc nóng quá nó xúc cả nút áo chị cũng kéo nó lại cài rồi mới đẩy nó đi làm việc tiếp. Nghĩ đến nhiều về buổi làm việc này là vì hôm nay là ngày đầu tiên chị đến quán ngồi im quan sát nó làm việc giống như em ngày trước, hôm nay cũng là ngày đầu tiên đánh dấu cho những chuyện đáng nhớ sau này xảy ra cũng xuất phát từ ngày hôm nay.

Bận cả buổi trời cuối cùng khách cũng vơi bớt, nhìn đồng hồ cũng hơn 10 giờ, khách mới vào ít đi, chỉ còn lại khách ngồi sẵn trong quán mà thôi. Không còn phải chạy quá nhiều nó mới có thời gian ngồi nghỉ. Vài đĩa phục vụ tranh thủ gặm vội ổ bánh mì, hộp xôi ông Kha dặn nhà bếp chuẩn

bị xem như tăng cường để mọi người có thêm sức làm việc vì quán rất thiếu nhân viên.

- Quán bữa nay đông dữ vậy nhox?

- Ủ cuối năm mà, người ta đi chơi hẹn hò nhiều hơn.

- Hôm bữa chị qua thấy nhiều nhân viên lắm mà sao hôm nay có mấy người vậy.

- Ờ cuối năm gần tết tụi sinh viên nghỉ nhiều lắm. Thường thường tết quán nào cũng thiếu nhân viên hết.

- Sao vậy?

- Thì người ta phải về quê ăn tết đó.

- Hihi chị biết rồi. Hèn gì thấy nhox chạy tùm lum hết lun.

- Ờ có mấy đứa mệt phờ râu.

- Xạo!

- Hồng thấy người ta mệt sao...xạo chị làm gì.

- Đồ con nít làm gì có râu mà phờ.

- Sao biết không có râu. Nè nhìn cho kỹ đi nha thím hai.

- Đâu... - Nè Nó ghé sát mặt cho chị coi, chị cũng chăm chú nhú mày để nhìn. Trời tối thành ra cũng hơi làm khó chị, đèn chớp chớp thế này nhìn ra được mấy cọng râu non trên mặt nó thì mắt chị chắc cũng sáng dữ lắm à. Sai lầm khi cho chị xem râu...không biết chị có nhìn thấy cọng nào không mà chỉ thấy chị đưa tay bứt một phát thiếu điều muốn rút cái cằm nó xuống đất luôn vậy. Chắc hả dạ lắm nên cười tùm tùm một mình. Đau không nói nên lời chứ giỡn à...định mở miệng la làng cho đỡ đau thì có khách gọi tính tiền gần đó nó đành ôm mặt đứng dậy.

- Nhớ nha...chút trả thù sau.

- Hihi đáng đời nhox con!

Lại bận rộn chạy tính tiền, thay trà cho khách, công việc cuốn nó đi mãi cho đến khi người khách cuối cùng ra về, quán tắt đèn dần dần, nhân viên cũng lục đục ra về, còn vài người bảo vệ ở lại quán để thu dọn một số thứ. Ông Kha thì cặm cụi kiểm tra sổ sách. Lúc này chị mới tung tăng lại gần ông Kha để nghịch. Chẳng biết chị nghịch với nói gì mà cái góc thu ngân chỗ ông Kha ngồi nhồi cả lên, tiếng ông tưởng chừng như thảng thốt vì bị chị hành. Tất nhiên nó đang mệt đâu có đại chạy lại chịu chung số phận với ông, ở ngoài này phụ mấy anh bảo vệ dọn dẹp coi bộ lành hơn. Mười một giờ hơn mọi thứ xong xuôi, nó mới đi vào để kéo chị về giải thoát cho ông Kha. Coi bộ cái mặt ông sắp điên tới nơi rồi, trán nhăn đủ 3 đường luôn mà.

- Nè nè!

- Gì nhox Chị đang ngồi vắt vẻo trên quầy quay mặt qua cười toe toét.

- Về! Xong hết rồi.

- Vậy hen. Ở chơi chút nữa đi.

- Có gì đâu chơi.

- Thôi anh xin em. Hai đứa đi về dùm anh. Nhức đầu quá rồi.

Ông Kha làm bộ mếu máo đuổi chị về, tất nhiên chị đâu có chịu, tay bấm tùm lum lên bàn phím máy tính của ông khiến cái màn hình giật giật đủ chương trình chạy.

- Em hông về em hông về...giờ sao anh chịu hôn chịu hôn.

Không biết đang đòi ông Kha cái gì mà có vẻ khốc liệt, kiểu này là đang dùng áp lực buộc ông đồng ý đây nè. Đây qua đây lại một hồi ông Kha vò đầu chấp tay xá xá chị.

- Rồi rồi muốn sao cũng được. Giờ làm ơn về dùm anh đi. Nhức đầu quá.

- Hihi chịu hen.

- Rồi! Ok hết!

- Ký hợp đồng đi em mới chịu.

- Đẹp!...Nói dóc làm chó được chưa?

- Xí! Người lớn bày đặt thề.

- Kệ tui. Giờ làm ơn về đi cho anh làm việc. Thằng kia mày đưa nó về nhanh dùm tau.

Ông quay qua nạt nó một tiếng rồi lấy tay đẩy đẩy chị ra khỏi quây. Không biết bày trò gì mà quây ông dữ vậy. Lòng thắc mắc nhưng tay thì kéo chị đi ra cổng.

- Thôi về về. Ở đó quây ông chi không biết.

- Hihi ai bêu ảnh khó tính chi.

- Khó gì? Đòi gì mà là ông khó đó.

- Hồng phải đòi mà là thỏa thuận biết chưa nhox.

- Khi! Nhìn là biết ép buộc người ta rồi ở đó bày đặt thỏa thuận.

- Kệ chị đi nhox con. Nhiều chuyện quá à.

- Ờ vậy thì kệ.

Nó bỏ tay vô túi quần đi ra bãi lấy xe, giờ chỉ còn xe của nó với mấy ông bảo vệ cùng chiếc xe trắng tinh của chị. Đường trông nên chắc cũng không cần người hướng dẫn chị vẫn lúi xe ra đường được. Nhưng chị đâu có chịu để nó yên, chị chạy xe ra đến cổng thì ngừng lại quay xe ngang chặn hết đường ra của nó luôn.

- Kiểm chuyện nửa hả? Sao không về đi trời?

- Chị đói bụng!

Chị lúi đầu ra khỏi xe xụ mặt.

- Thì về nhà ăn đi. Chắc thím ba sẽ nấu đồ ăn sẵn mà.

- Chị đói bụng!

- Nè nè giờ muốn sao nói đi than hoài có một câu ai biết đường mà tính.

- Chị đói bụng!

Cái mặt từ xụ xụ chuyển sang sắp phì cười nhìn dễ ghét thiệt, kiếm chuyện với nó thôi.

- Biết rồi. Giờ đi ăn được chưa.

- Hihi!

- Lui xe ra đi.

- Không!

- Muốn sao nữa?

- Nhoc chở chị đi đi.

- Là sao.

- Là nhox đưa chị đi ăn đi chứ sao.

- Còn xe chị bỏ ai ăn.

- Chị không biết tự nhox tính đi.

- Lớn rồi còn như con nít. Tính gì mà tính. Hai đứa hai xe tính sao được.

- Chị không cần biết!

Nhấn mạnh một câu cứ như ra lệnh cho nó vậy, riết thành con nít ba tuổi chứ không phải chị gái nó nữa rồi.

- Biết rồi! Khuya lơ khuya lác còn bày đặt bày đủ thứ chuyện hành người khác nha. Chạy xe vào bãi đi.

- Hihi!

- Ồ vui lắm!

Nó lắc đầu đẩy xe mình sang một bên gác chống xe rồi đi ngược trở vào trong kiểng ông Kha. Vừa thấy nó ổng cứ như gặp ma vậy, giật mình suýt rớt xuống ghế.

- Đ.M sao chưa biến đi ở đây chi nữa?
- Biến được biến rồi ông. Cho gửi chiếc xe trong bãi nha.
- Xe nào? Dẫn vô đây để luôn cho an toàn bỏ ngoài bãi ai coi xe cho mày?
- Xe bà Phương ông ời chứ xe em gửi làm gì.
- Sao nó hông chạy về bến để đây chi?
- Không chịu về, đòi em đưa về mới chết nè.
- Thôi tau mệt hai đứa mày muốn làm gì thì làm. Phá banh cái quán càng tốt tau đỡ nhức đầu. Đ.M mày kêu nó de xe vô bãi bỏ đó đi. Tưởng xe mày thì đem vô đây còn xe nó thì bỏ ngoài bãi được.
- Ờ! Thôi em về đây.
- Biến!
- Ờ khoan!
- Gì nữa?
- Nãy bả đòi anh gì mà nhoi hết vậy?
- Từ từ rồi biết mày. Nó cho tau nói con mày.
- Nghe lời dữ ông.
- Mày ngon ra nói với nó đó.
- Hê hê. Thôi về đây.

Nó chạy vội trở ra cổng, coi vậy chứ ông Kha cũng biết nghe lời chị lắm, không nghe chị quậy cho vài ngày chắc ông lùn thêm một khúc quá. Ra tới thì chị đã ngồi sẵn sau xe nó. Lại phải tự tay đội nón bảo hiểm cho chị rồi mới phóng xe hòa vào dòng người của đêm SG dần về khuya. Giờ này hàng quán ăn uống vẫn còn nhiều lắm, SG mà không bao giờ thiếu chỗ để ăn khuya mà. Tranh cãi lo nhoi cả buổi trời mới quyết định được là đi ăn lẩu cho lành. Phóng nhanh qua quận 5 ghé một quán lẩu khá nổi tiếng nằm ngay góc đường. Hai đứa kéo nhau vào gọi một cái lẩu hải sản, một tôm

nướng, một nghêu hấp sả cùng hai lon coca, chị còn đòi kêu thêm nhưng mà nó không cho vì sợ ăn không hết. Nói đâu có sai, ăn phình bụng mới giải quyết được hết ba món ăn. Nó nê rồi thành ra cái mặt chị tươi lăm, ngòì xoa xoa bụng than no nhưng mặt thì cười toe toét.

- Giờ sao?

- Sao là sao?

- No rồi! Về được chưa?

- Chưa.

- Chứ đi đâu nữa?

- Chị muốn đi hóng mát.

- Khuya lơ khuya lắc hóng gì nữa?

- Còn sớm muốn chết. Hồng thấy ngoài đường người ta còn đi chơi hả?

- Biết. Mà mai phải qua quán làm sớm. Đang thiếu người lăm.

- Mai là chuyện ngày mai. Hihi chị muốn đi chơi nữa.

- Hồng tội nghiệp cái thân tàn của nhox hả. Đuối thiệt nè.

- Hihi kệ nhox. Mai chị đền cho cái khác. Giờ mau mau chở chị đi chơi nữa đi.

- Ồ! Ráng hành đi....mai mốt chết coi lấy ai ra cho chị hành nữa.

- Nói nhiều quá...đi thôi!

Chị đâu có thềm đề ý tới lời nó than thở, vui vẻ đứng dậy tung tăng đi ra bãi xe giữa ánh mắt của không dưới hai mươi thực khách phục vụ đang có mặt tại quán. Có thể chị không chừng diện như vài cô khách ở mấy bàn khác nhưng công bằng mà nói thực sự chị nổi bật hơn họ khá nhiều. Nó lặng lẽ móc bóp tính tiền rồi mới đi ra lấy xe sau chị.

- Giờ đi đâu.

- Chị muốn ăn hột gà nướng.
- Bụng còn chỗ chứa hả.
- Đương nhiên.
- Ăn thấy sợ vậy trời.
- Kệ chị nha..
- Ủa! Biết món hột gà nướng luôn.
- Sao hông.
- Ai dạy cho ăn món đó vậy.
- Phong chứ ai. Chị biết món đó lâu rồi nha nhox con.
- Ghê! Cái gì liên quan tới ăn hàng thì giỏi lắm.
- Xỏ xiên chị hả nhox. Quýnh chết bây giờ. Đi nhanh đi.
- Từ từ.

Đúng là SG đôi lúc muốn tìm cái gì đó thì nó biết tìm, khi không tìm thì cứ hiển hiện tro tro trước mặt. Chạy vòng vèo cả chục con đường cũng không tìm thấy một người bán hột gà nướng nữa, phải qua tuốt bên quận 4 mới bắt gặp một cô đây xe bán hột gà nướng. Mua cho chị 6 hột gà nướng với một hộp bắp xào, xong xuôi chạy ngược trở về quận 7 kiếm một quán sinh tô khuya ngồi hóng mát. Sài Gòn khuya, ngồi sinh tô dưới cái tiết trời hanh hao cuối năm là một cảm giác khá tuyệt nhất là với những người thích lang thang. Mọi cảm giác mệt mỏi của một buổi làm việc dường như tan biến đi ngay từ lúc nó uống một ngụm sinh tô mát lạnh vào người. Xung quanh xe cô có vẻ ít đi vì dù sao đây cũng không phải là trung tâm của SG, bên cạnh có một cặp tình nhân người nước ngoài đang xì xào trò chuyện, ngoài ra xung quanh cũng cò thêm khoảng 10 người khách. Nó thả người dựa hẳn vào ghế thờ phỉ một cái như để trút đi hết tất cả mệt mỏi.

- Nhox đỡ mệt chưa?

Chị quay qua dựa vào vai nó.

- Ồ đỡ rồi. Máy bữa nay ngày nào cũng chạy gần chết. Mệt thiệt đó.
- Hihi - Biết hỏi câu đó còn không chịu về ngủ sớm. Bắt chạy vòng vòng như vịt ấy.
- Mệt ghê! Giờ đèn cho nè.
- Đèn gì?
- Nè!!!

Chị cầm ly sinh tố của chị lên đút lên miệng nó.

- Cho uống miếng nè.
- Có nhiều thôi hả.
- Chứ nhox muốn gì nữa?
- Ít ra cũng phải hun một cái chớ.
- Á! Đồ dê xồm!...cần nhox chết thì có..năm mơ đi nha cưng.
- Giỡn thôi...ai thèm dê chị. Hun anh Phong anh biết anh dạt mỗ hai đứa thì có.
- Hihi biết sợ hen.
- Sợ sao không. Bữa ăn nguyên cú đấm...sợ tới già.
- Hihi ai bêu nhox con dê chị chi.
- Ồ đồ thừa thì giỏi lắm. Nhiều chuyện toàn tại nhox hết được chưa.
- Biết vậy tốt. Hihi sau này chị làm sai gì nhox cũng phải chịu trách nhiệm biết chưa.
- Ở đâu ra. Thân ai nấy lo.
- Nhox phải lo nhox phải lo.
- Tại sao.

- Vì chị là chị của nhox.

- Lãng xẹt.

- Hihi.

Nó cũng bật cười hút một ngụm sinh tố trong ly của chị rồi ngả người ra ghế. Chị ngồi thẳng người dậy gỡ vỏ hột gà rồi mới dựa vào vai nó tiếp, vừa ăn vừa dứt cho nó. Hai chị em cứ ngồi nói chuyện linh tinh như vậy mãi cho đến gần 1h hơn mới chịu rời quán sinh tố về nhà. Tất nhiên như thói quen, nó phải cõng chị lên phòng, ngồi đọc tiểu thuyết ru chị ngủ rồi mới được ngả lưng xuống ghế sofa ngủ. Hôm nay nhắc tới anh Phong mới nhớ cũng lâu rồi không gặp anh. Bữa nào rảnh rủ anh đi uống cà phê mới được. Dù sao ngoài ông Kha ra người nó thân ngoài bạn bè trên lớp chính là anh, ngoài tính tình và vẻ ngoài lịch lãm của anh, thực sự anh là một người khá giỏi trong công việc, điều này nó biết được thông qua lời chị kể, chơi với anh, học hỏi được gì thì tranh thủ tốt chút ấy. Sắp ngủ được thì có điện thoại của nhỏ Hân.

- Ngủ chưa.

- Ồ đang chuẩn bị ngủ.

- Máy bữa nay anh đi đâu mất tiêu vậy?

- Mất đâu mất. Đi học, rồi làm bên quán có đi đâu đâu. Cỡ này thiếu nhân viên ở bên quán suốt.

- Anh nói dối!

- Gì nữa đây.

- Anh đi chơi với chị Phương đúng hôn?

- - Ồ!

- ... - Sao im ru vậy?

- Thôi anh ngủ đi.

- Sao vậy?

- Anh ngủ ngon!

Vậy là nhỏ cúp máy. Không hiểu gì hết, giọng có vẻ buồn. Chắc đang có chuyện gì buồn mà nó thì mãi làm, làm xong là bị chị bắt cóc liền quên mất nhỏ. Đành chịu thôi chứ đâu phải lúc nào nó cũng có thời gian nhiều để dành cho bạn bè. Mấy hôm nay tại nhỏ cũng không kiếm nó chứ tự nó cũng đâu có sắp xếp được thời gian. Ngay cả chị hôm nay muốn chơi với nó thì cũng phải đợi cả buổi ngoài quán chờ nó làm xong mới đi chơi được chút mà. Thôi ngủ cho khỏe bữa khác tính, con gái khó hiểu thiệt, nói gì thì nói chắc mai qua rủ nhỏ đi uống nước coi nhỏ có chuyện buồn gì không.

Sáng dậy, hôm nay không có tiết học cho nên điem đến chắc chắn phải là quán như kế hoạch hôm qua. Chị đêm qua đi chơi về khuya nên giờ vẫn ngủ ngon lành. Nó ôm chị đem lên giường cho chị ngủ đàng hoàng xong xuống nhà tranh thủ ăn sáng chung với chú thím ba rồi mới ba chân bốn cẳng qua quán làm. Ông Kha cũng đang phụ mấy đứa nhân viên ca sáng sắp xếp lại bàn ghế chuẩn bị đón những vị khách đầu tiên trong ngày. Caffe sáng bao giờ cũng đem lại cho người ta cảm giác bình yên, trong lúc tụi phục vụ tranh thủ ngồi tùm tùm ăn sáng khi quán chưa có khách thì nó với ông Kha cũng nhâm nhi caffe. Ông giờ sáng nào mà hông phải chạy qua chở chị Tiên đi ăn sáng sớm rồi mới quay ngược trở về quán, tính về khoảng siêng năng đưa đón bạn gái đi ăn uống mỗi ngày thì ông đứng số một. Chuyện của ông với chị Tiên nhìn qua vậy thôi chứ cũng nhiều sóng gió, bởi vì dù sao hai người cũng đã lớn nên cũng nhiều vấn đề xảy ra hơn, nhất là ông Kha lại là người theo kiểu xã hội. Nói thì nói vậy chứ mỗi lần ông đi với chị Tiên nó thấy thế nào cũng phì cười vì sự chênh lệch chiều cao của cặp đôi đó. Tính ra nói là xứng đôi thì nhìn hai người không xứng chút nào nếu nói về chiều cao, chênh lệch còn hơn nó đi với em nhiều.

Đã có khách vào quán. Nó với ông vẫn ngồi uống caffe nói chuyện phiếm vì giờ chưa phải lúc đông khách, để mấy đứa phục vụ ăn xong tiếp cũng được. Điều làm nó suýt đứng tim đó là chị không biết ở đâu xuất hiện ngay cửa. Chẳng những vậy mà lại còn mặc váy màu trắng, cao gót, make up đàng hoàng. Không phải lần đầu tiên nó nhìn thấy chị diện đẹp nhưng hôm nay vẫn ngỡ người ra nhìn chị, phần vì đẹp phần vì bất ngờ. Nay lại bày trò gì không ở nhà ngủ chạy qua đây chị không biết. Quán xôn xao vì sự xuất hiện của chị, phía sau anh Phong cũng bước vào. Anh thì cứ như người hầu chị vậy, tay xách cái ví đầy nữ tính của chị, chân mang giày trắng, quần short, áo thun bình thường. Chị vui vẻ đi lại ngồi xuống kế nó

mặt cười cười.

- Nè! Nè!

- Gì?

- Cái mặt nhox làm gì ngơ ra dạ. Nhìn ngố quá chừng... - Sao hồng ở nhà ngủ đi đâu qua đây?

- Hihi đi đâu kệ chị đi.

- Hi em. Hi anh Kha.

Anh Phong cũng vừa đi vào tới kéo ghế ngồi xuống. Hỏi chị không được thì hỏi anh.

- Anh!

- Sao em?

- Nay chỉ bày trò gì nửa vậy. Này thấy còn ngủ ngon ở nhà...tự nhiên qua đây chị.

- Ai biết. Anh đang ngủ bị lôi dậy bắt chở qua đây nè.

- Không biết thiệt hả. Mà nay sao chỉ dậy sớm được hay vậy?

- Ủ anh cũng thấy lạ chưa dám hỏi.

- Hix! “Cốp”, chị cú một cái lên đầu hai anh em.

- Nè! Hai anh em mấy người xì xầm gì đó hả. Nói xâu ta hả.

- Có đâu. Mà qua đây làm gì hỏi hoài hồng nói.

- Kệ chị. Hihi Chị ngênh mặt rồi quay qua ông Kha nháy mắt. Hai người này có chuyện gì nè, cái mặt ổng cũng nhăn nhăn như mèo chống cằm giả bộ làm lơ. Vậy là cả bàn cafe chỉ có mỗi mình chị vui vẻ còn ba người còn lại thì một người suy tư hai người thì ngơ ngác không biết chuyện gì. Không khí có lẽ cứ căng thẳng như vậy nếu không có một số khách bước vào quán. Nó đứng dậy đi vào trong lấy trà ra tiếp khách, ông Kha cũng đứng dậy đi vào trong quầy chỉ còn lại anh Phong với chị ngồi tại bàn, anh

Phong uống caffe còn chị thì hút rột rột ly nước ép dâu tây một cách ngon lành. Mãi tiếp khách, mang nước ra cho khách nên không để ý bàn chị, tới hồi rảnh tay chạy trở ra thì suýt đột quy khi thấy chị đang đứng sáng bừng cả cái cổng quán tươi cười với người khách đang bước vào quán. Chuyện gì đây trời, bày trò gì nữa đây....nhìn qua anh Phong, cái mặt anh cũng ngơ ngác nhìn chằm chằm về cổng. Nó lò dò bước lại ngồi xuống kế anh Phong.

- Anh! Anh!

- Gì gì em?

- Chỉ làm gì vậy?

- Em đừng hỏi anh.

- Chứ hỏi ai giờ?

Hai anh em ngơ ngác bàn thần ngồi ngẩn mặt nhìn ra cổng, như cùng chung ý nghĩa sự xuất hiện của ông Kha đúng là điều duy nhất để anh em nó biết chuyện gì đang xảy ra. Ông Kha vừa ngồi xuống, nó với anh Phong vội quay qua nhìn ổng. Chắc ổng cũng hiểu, thờ dài một cái vồ vồ đầu.

- Hai đứa mày khỏi hỏi.

- Nói đi anh!

- Nó đòi qua đây làm đó.

- Hả!!!!!!!

- Làm gì bên này. Tự nhiên đòi làm bên này làm gì...sao anh dám cho làm?

- Mày hông thấy hôm qua nó hành tau cả buổi hả. Nặng nề đòi làm cho bằng được, hông cho nó quậy hoài sao tau chịu nổi.

- Trời ơi! Lâu lâu qua một lần là loạn cái quán rồi giờ cho làm đây chắc đẹp quán quá ông.

- Đ.M tại mày chứ ai...Mày tự mà quản lý nó đi. Tau là tau sợ nó số một.

- Rồi anh cho chỉ làm gì vậy?
 - Nó đòi làm, la cho làm gì cũng chịu thành ra tau cho nó làm lễ tân.
 - Ồ!...rồi lương sao?
 - Mà y hỏi nó đi. Nó bắt tau bí mật.
 - Trời ơi ông già làm gì sợ chỉ dữ vậy?
 - Mà y ngon! Hai đứa mà y anh hùng quá. Đ.M mà y quản lý nó nha thằng ôn. Kệ chiều nó vài ngày. Đứng vài ngày bảo đảm sợ chạy mất dép liền.
 - Haha Anh Phong phá lên cười - Cười gì đó anh?
 - Không có gì em. Thì ra bữa nay đòi qua đây làm nhân viên. Bó tay rồi Phương lại bày trò nghịch phá nữa rồi hai người cẩn thận! Haha.
 - Mà Đ.M cười con khỉ. Yêu đương gì con nhỏ muốn làm gì cũng đeo biết. Đ.M - Hehe!
- Anh Phong chỉ biết cười còn nó thì cũng hết biết nói gì nên lời lúc này. Không biết suy nghĩ cái gì trong đầu rồi bày trò gì nữa đây.
- Anh!
 - Sao?
 - Sao sao em bắt đầu thấy sóng gió rồi đó.
 - Haha Phương là vậy mà em!
 - Hix hix!

-----oOo-----

Chương 37: Chương 36

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sài Gòn buổi sáng dù công việc có bận rộn đến đâu người ta cũng cố dành

một ít thời gian để uống cà phê sáng, gặp gỡ bạn bè, người thân hay đối tác làm ăn. Chính vì vậy cơ hội để nó rảnh tay ngồi lo lắng vấn đề về chị cũng không có nhiều. Chỉ có anh Phong là vẫn được ngồi uống cà phê ngắm chị làm việc. Nó nghĩ chị chưa bao giờ làm công việc này cũng như làm nhân viên của một quán cà phê nên có lẽ bày trò nghịch vài ngày chắc chán sẽ chán rồi bỏ giống như anh Kha nói thôi. Việc lễ tân đứng cổng chào khách cũng không phải là chuyện gì quá lạ, bình thường các cô gái lễ tân của quán cũng xinh đẹp vượt trội nếu không muốn nói không thua gì so với những người được gọi là ca sĩ hay người mẫu. Điều không bình thường hôm nay chính là có đến 3 cô lễ tân khiến cho vài vị khách quen vào quán đều thắc mắc với nhân viên hoặc ông Kha. Thực ra từ khi bắt đầu những mối quan hệ với em, nhỏ Hân hay bạn bè nhỏ dường như nó quên mất việc ngay tại quán của mình lúc nào cũng có rất nhiều cô gái xinh đẹp ngang ngửa thậm chí là hơn. Những cô lễ tân ông Kha tuyển vào đều rất chất lượng về ngoại hình và giao tiếp, làm việc không theo ca mà theo tiếng cho nên đều luân chuyển thay đổi không cố định thời gian. Sài Gòn không thiếu con gái đẹp Thy, Hân, hay bạn bè họ cũng chỉ là những người con gái xinh đẹp của SG. Điều quan trọng đó là cuộc sống có đưa bất cứ ai họ đến gần với nó hay không thì là chuyện khác. Có lẽ nó may mắn hơn những người con trai khác đó là được làm việc ở một môi trường có điều kiện tiếp xúc, quen biết, gần gũi hơn với họ và trong hàng tá những người xinh đẹp ấy, có một vài người đã bên cạnh nó như những món quà cho đến bây giờ.

Chị và nó lại là một trường hợp riêng biệt, chị và nó quen nhau từ trước. Từ cái mối quan hệ có sẵn ấy mà thân thiết với nhau, trở thành chị em và bây giờ mới trở thành hai người làm việc chung ở một quán cà phê. Nó không biết trong đầu chị đang nghĩ gì lúc này mà đòi qua đây làm, nó càng không đoán ra mục đích của cái trò nghịch này của chị nhưng nó chắc chắn rằng dù có ra sao việc chị qua đây làm việc cũng chỉ vì chị muốn ở gần nó nhiều hơn, thực sự điều này khiến nó có cảm thấy vui. Chị học rất nhanh, chỉ cần đứng hỏi han quan sát cách hai người lễ tân khác làm việc một chút là đã thấy chị làm việc với phong cách rất chuyên nghiệp chứ không lóng ngóng như một số cô bạn từng đến thử việc. Cứ nghĩ chị sẽ nghịch phá lắm nhưng điều là gần hết buổi sáng rồi vẫn chưa thấy chị nghịch gì hết, chăm chú làm việc, chăm chú cười nói mời những người khách bước vào quán. Thi thoảng nó vẫn chạy ra hỏi thăm chị có mệt không, đem nước cho chị uống hay lau vội mồ hôi trên mặt chị. Nó cũng đâu có khá hơn bao nhiêu, khách đông nhân viên ít nên chạy vắt chân lên cổ, mồ hôi ướt cả áo. Anh Phong vẫn kiên nhẫn ngồi uống cà phê ở một góc

bàn gần cổng, lúc này còn có thêm hai người bạn của anh vừa ra tới. Chắc cũng quen chị nên cả ba người vừa nói chuyện vừa trêu chọc chị với hai cô lễ tân kia. Đặc biệt một trong hai người vừa đến ngồi chơi với anh Phong nó nhận ra đó là một diễn viên khá quen mặt trên tivi. Hình như anh này cũng quen với chị nên cùng với anh Phong ngồi cười nói trêu chọc chị.

Giờ nghỉ trưa, nó và chị được ông Kha lừa vào góc ngồi ăn trưa, chị và nó không ăn cơm của quán mà tùm lại giành nhau món gà rán của chị bắt anh Phong chạy đi mua về. Đưa gà cho chị em nó xong anh Phong với bạn anh cũng bị chị đuổi về luôn. Mọi chuyện cứ bình thường như vậy thì đâu có gì đáng nói, điều đáng nói là đang vui vẻ ăn uống thì nhỏ Hân xuất hiện từ ngoài cổng đi vào. Nhỏ không nói gì hết kéo ghế ngồi xuống một góc bàn chỗ ông Kha đang ngồi ghi ghi chép chép gì đó. Nó thôi giỡn đứng dậy đi lại gần sẵn lấy một ly trà cho nhỏ luôn.

- Ủa mới qua hả?
- Uống gì không anh đi lấy cho.
- Cho gì uống đó.
- Là sao. Phải nói mới biết chứ.
- Quen biết bao lâu hông biết em thích uống gì sao?
- Không.

Nó trả lời tỉnh bơ, một chút thoáng buồn từ gương mặt nhỏ, nhưng rồi cũng chịu mở lời tiếp.

- Em muốn uống coffe.
- Uống được không đó.
- Đó là chuyện của em. Anh cứ làm đi.
- Ờ.

Nó thở dài quay lưng đi vào trong, ông Kha ngẩn đầu lên nhìn hai đứa một cái rồi cặm cùi vô sổ sách tiếp cứ như ổng không quen biết gì tới nó với nhỏ Hân vậy, nói chung chắc ổng cũng muốn yên thân nên giả bộ làm ngơ đó thôi. Nó mà được làm ngơ như ổng chắc nó cũng làm luôn cho rồi, mới

vào quán đã thấy cái mặt khó chịu sắp kiểm chuyện với nó rồi đó.

Nó đem caffè ra cho nhỏ.

- Nè! Pha ngọt cho dễ uống đó.

- Ai mượn pha ngọt vậy?

- Không pha ngọt em nhầm em uống được không.

- Đó là chuyện của em.

- Giờ sao. Ai chọc giận gì qua đây làm mặt bị xị đó.

- Ai nói.

- Nãy giờ muốn kiểm chuyện với anh chứ gì, nhìn là biết.

- Anh... Nhỏ bặm môi... định nói gì đó nhưng lại thôi, đưa tay kéo ghế lại chỉ vào ghế.

- Ngồi xuống đi.

Nó lắc đầu ngồi xuống theo lời nhỏ.

- Rồi. Muốn gì.

- Muốn gì là muốn gì? Tự nhiên muốn gì là sao?

- Chứ em kêu anh ngồi mà. Sao lại hỏi anh.

- Bộ ngồi chơi hổng được sao phải muốn gì mới ngồi được.

- Rồi...thì ngồi...không muốn gì.

Nó nhún vai im lặng, mỗi lần nhỏ bực là cái mặt trông buồn cười lắm, chắc hẳn chỉ có mỗi nó mới dám cả gan có cảm giác này mỗi khi nhỏ giận thôi.

- Có gì muốn nói không?

- Không.

- Vậy thôi anh đi làm tiếp à.

Nó toan đứng dậy, nhỏ kéo nó lại - Khoang...có!

- Gì...thì nói đi.

- Chị Phương qua đây làm gì vậy?

- Ồ! Thì qua chơi.

- Xạo!

- Xạo gì.

- Chị Phương qua đây làm đúng hôn?

Nó cũng tỉnh bơ, chẳng phải nó muốn giấu nhỏ mà cả buổi nay nó cũng chỉ nghĩ chị qua đây để nghịch chơi vài hôm thôi chứ không phải đi làm thiệt.

- Ồ! Sao biết vậy?

- Sao anh giấu em.

- Giấu hồi nào.

- Rõ ràng vậy còn chối nữa.

- Thì chị qua đây làm chơi vài ngày chán thì thôi chứ em nghĩ chị Phương làm hoài bên này được sao.

- Được...Chắc chắn được.

Nhỏ quả quyết.

- Sao biết.

- Chỉ nói.

- Nói hồi nào.

- Có một lần em nói chuyện với chị. Chỉ nói từ nay sẽ ở bên anh.

Nó nghe xong, bật cười... - Ồ! Rồi sao.

- Anh hông cảm thấy gì hả?

- Thấy gì là thấy gì. Bình thường thôi, tất nhiên anh với chị là chị em, không ở bên anh chứ không lẽ bên ai.

- Anh... - Sao.

- Anh nghĩ mọi chuyện đơn giản như vậy hả.

- Chứ mọi chuyện rắc rối cỡ nào nữa mới đúng.

- Nhưng như vậy là không được.

- Tại sao không được.

- Tại....

Nhỏ im lặng, lại bị câu hỏi của nó xoáy vào, nhỏ lại ngập ngừng không nói nên ý nghĩ của mình, nó cũng không hiểu nhỏ đang nghĩ gì trong đầu nữa.

- Thôi được rồi. Bữa nay có chuyện gì không vui nói anh nghe. Ở đó giận làm chi cho mệt.

- Ai nói em giận.

- Chứ nãy giờ thái độ vậy là sao?

- Hồng có thái độ gì hết. Em chỉ không muốn mọi thứ đi khỏi sự kiểm soát của mình.

- Kiểm soát quản ý gì ở đây nữa?

- Anh.

- Tự nhiên kiểm soát anh là sao?

- Nếu không chỉ một thời gian nữa thôi...anh sẽ của người khác mất.

- Anh là của anh...ở đâu ra mà của người này người nó mà ngồi suy nghĩ lung tung vậy đó.

- Anh vẫn không hiểu em muốn nói gì hả?

- Tất nhiên là không. Tự nhiên nói lung tung cả lên như vậy ai mà hiểu gì

cho kịp.

- Anh giả ngốc hay thực sự là một tên ngốc hả?

- Ai mà biết!

Nó cũng sắp mất bình tĩnh rồi đó. Thiết tình là rồi bù xù cái đầu chẳng nghĩ ngợi được gì làm sao hiểu ý nhỏ muốn nói gì được. Đang yên lành vui vẻ dùng một cái qua đây kiếm chuyện nói gì tùm lum hết làm sao nó theo kịp cái suy nghĩ của nhỏ được.

- Cuối cùng hai đứa mày có để cho tau yên tính sổ sách hay là không? Ê muốn gì kéo nhau về nhà đóng cửa gậy. Anh mày còn ngồi đây chứ hông phải vô hình nhá.

Nãy giờ nói chuyện với nhỏ Hân, nó cũng quên mất tại bàn còn có ông Kha ngồi một đồng đó. Cũng phải thôi, nói chuyện xung quá, giờ có 10 ông Kha chắc nó với nhỏ Hân cũng không để ý tới nữa là. Tất nhiên nhỏ Hân mà nổi giận lên rồi thì làm gì còn nghe lời người khác nữa, nhỏ quắc mắt nhìn ông Kha.

- Kệ tui em. Anh đi chỗ khác làm chuyện của anh đi.

- Ê! Con nhỏ này. Quán của... - Rồi sao... Ông Kha cũng á khẩu luôn với nhỏ, ngang ngược đến thế là cùng, ổng hả hê hít một hơi thiết mạnh, thở phào một cái lấy bình tĩnh rồi lẳng lặng cầm cuốn sổ lên lon ton đi vào trong. Giờ thì hết biết ai mới là người lớn nhất có quyền nhất ở cái quán này luôn rồi.

- Thôi. Anh không nói chuyện với em nữa. Tự nhiên qua đây kiếm chuyện...còn ăn nói như vậy với anh Kha nữa. Em muốn làm gì làm đi. Anh đi làm việc tiếp.

Nó cũng im lặng quay lưng đi làm việc tiếp để lại nhỏ một mình ngồi đó. Bao giờ cũng vậy, giận vui vui thì được còn tự nhiên kiếm chuyện kiểu này cách nó đối xử thì dù là ai cũng vậy, im lặng đi chỗ khác. Nó thì đi chỗ khác nhưng có một người siêu vô tư chưa biết chuyện gì xảy ra nên tung tăng chạy lại gần nhỏ Hân đó là chị. Giải quyết xong món gà rán ngon lành nên mặt tươi cười hơn hờ chạy ra bàn nhỏ Hân, nó thì đang đi vòng phía xa nên không kịp chạy lại cản. Và tất nhiên chị sà ngay vào bàn tươi cười nắm tay nhỏ Hân. Nó đứng từ xa nhìn chứ chưa biết phải làm gì.

Hai cô gái gặp nhau, một người mặt cười, một người mặt căng thẳng, cuộc nói chuyện diễn ra, không nghe rõ họ nói với nhau gì, chỉ thấy chị tắt nụ cười, nhỏ Hân thì đứng thẳng dậy. Chị ngo ngác đưa ánh mắt nhìn xung quanh, có lẽ chị tìm nó, có lẽ chị cũng không biết vì sao tự nhiên nhỏ Hân lại giận đến vậy. Cá tính của nhỏ là vậy nhưng hôm nay có vẻ như cái cá tính ấy đã đặt nhầm nơi và nhầm người mất rồi. Nó vội chạy lại kéo chị đứng dậy.

- Chị đi vô trong đi.

- Nhưng mà nhox... - Đi đi. Nhanh - Uhm uhm... Chị đi vô, thi thoảng lại ngoái nhìn. Nó lắc đầu quay qua nhỏ em.

- Em nói gì với chị vậy?

- Hỏi có mấy câu bình thường thôi.

- Hỏi bình thường mà như cãi lộn vậy hả. Hôm nay em sao vậy?

- Chuyện đó phải hỏi anh.

- Anh làm sao biết em nghĩ gì mà hỏi anh. Tự nhiên em kiếm chuyện với tất cả mọi người là sao. Có gì thì trút hết vào anh nè. Đề cho chị yên.

- Nhưng em không thích. Em không thể để yên được. Em không muốn anh gần gũi với chị Phương.

- Tại sao không? Tất cả đều quen biết, bạn bè chị em với nhau. Hôm nay tự nhiên lại gây chuyện nói lung tung cả lên là sao. Nói anh nghe, chị Phương làm gì sai với em hả.

- Không làm gì sai. Nhưng em....

- Thôi được rồi. Này giờ to tiếng giữa quán như vậy là đủ rồi. Anh nghĩ em nên về đi.

- Em chưa nói hết.

- Muốn gì tối tính. Giờ đang giờ có khách trong quán. Này giờ nói chuyện như cãi lộn giữa quán ai cũng nhìn không thấy kỳ sao? Em về đi. Tối nay anh qua rồi muốn nói gì nói. Ok.

Nhỏ im lặng ngồi xuống, đưa ánh mắt xoáy vào nó, có lẽ nhận ra gương mặt nó cũng rất dứt khoát cho nên nhỏ cũng xiu lòng, suy nghĩ một hồi nhỏ đứng dậy cầm ví đi thẳng ra ngoài không quên bỏ lại một tờ tiền 100 trên bàn.

- Anh nhớ lời anh nói đó. em chờ.

Bóng nhỏ khuất sau cánh cổng chính quán, nó lắc đầu thở dài một tiếng rồi thu dọn ly mang vào trong. Ông Kha ngồi ở quầy nhướng mắt nhìn nó hỏi.

- Mà chọc gì con nhỏ làm um sùm cái quán vậy thằng kia.

- Em biết chết liền. Bữa gặp bình thường. Mấy nay có gặp được đâu lấy gì chọc.

- Tau mệt tui mày quá. Làm banh cái quán tau tui mày mới vừa lòng. Đ.M
- Chắc em khỏe lắm à.

Nó để đồng ly vào quầy rồi đi trở ra kiểm chị. Cũng không khó lắm để tìm ra chị, đang ngồi ôm gối bông mặt rất đăm chiêu suy nghĩ. Nó lại gần ngồi xuống chọt chọt vô mặt.

- Nè! Nè!

- Đánh chết giờ, chọc chị hả?

- Đừng buồn ha.

- Buồn gì đâu?

- Nhìn cái mặt vậy mà hông buồn. Này Hân nói gì chị vậy?

- Thôi nhox đừng biết chi.

- Không cho biết thì thôi, mà chị đừng có làm cái mặt vậy nữa. Nhìn ngố lắm.

- Ngố cái đầu nhox đó. Tại nhox hết.

- Chuyện gì nữa.

- Ai biểu nhox ngốc quá chi.

- Ngốc hời nào.
 - Bộ nhox chưa hiểu bé Hân nghĩ gì thiệt hả?
 - Hiểu cái gì đâu. Tự nhiên qua làm âm kiểm chuyện hết người này tới người kia. Ông Kha cũng bị kiểm chuyện kìa.
 - Bộ bé Hân giận chị lắm phải hôn nhox?
 - Sao biết giận?
 - Chị đoán! Chắc chị làm gì sai rồi.
 - Làm gì là làm gì. Mấy bữa trước hai người nói chuyện riêng với nhau gì mà giờ thái độ nhỏ Hân có vẻ khác quá vậy? Có gây nhau không đó.
 - Hông mà. Chị có làm gì đâu. Bé Hân nhắn tin nói muốn nói chuyện riêng với chị. Bé Hân hỏi nhiều lắm luôn, chị nghĩ sao thì nói vậy, chị đâu nói gì làm bé Hân buồn đâu.
 - Ờ! Ủa vậy hông phải chị bày trò đòi nói chuyện riêng với nhỏ Hân hả.
 - Hông có. Bé Hân đòi nói trước đó. Hihi nhờ vậy chị mới biết bí mật của bé Hân đó.
 - Bí mật gì?
 - Xí! Nhox tự hiểu đi ha. Đừng hông dù dõ chị nói.
 - Không nói thì thôi.
- Nó ngồi thẳng dậy cầm ly trà uống ực một hơi. Chị ngẩn mặt lên nhìn nó.
- Nhox nè!
 - Gì?
 - Bộ nhox hông hiểu ý bé Hân thiệt hả?
 - Hiểu chết liền.
 - Đồ ngốc! Hihi chị là người ngoài chị còn biết từ lâu. Nhox chơi thân với

bé Hân nhiều như vậy mà nhox còn hồng hieu người ta. Vô tâm ời là vô tâm...vậy còn hồng hieu...nói gì tới... - Tới gì? Nói luôn đi ngập ngừng chi nữa?

- Tới cái đầu nhox. Tự hiểu đi ha. Đồ khờ.

Hết nói nó ngốc tới nói nó khờ. Cái người âm âm ngang ngược như nhỏ Hân đã đủ nhưc đầu rồi, giờ thêm bà chị bí bí hiểm hiểm này nữa, suy nghĩ riết chắc hói đầu thiệt luôn quá.

- Thui mệt quá. Chị muốn về.

- Sao về? Hồng làm nửa hả?

- Chị muốn về. Mai làm nửa.

- Thỏa thuận làm ca nào với ông Kha sao giờ đòi về?

- Kệ chị đi. Nhox nhiều chuyện quá à. Chị muốn về!!!

- Ờ thì về đi.

- Đánh nhox chết giờ...hihi đi nhanh lên....

- Hay quá ha...chút mắc làm mà...đi bộ về đi ha... - Hihi nhanhhhhhhhh... Chị tươi cười kéo tay nó dậy đi ra cổng. Vui vui buồn buồn thay đổi nhanh như chong chóng, chẳng biết đường nào mà tính.

Đưa chị về nhà xong, nó lại chạy ngược trở ra quán tiếp tục làm công việc của mình. Buổi trưa quán không quá đông khách nhưng lại là khoảng thời gian làm việc mệt nhất trong ngày. Cứ như vậy mãi cho đến đêm, quán hết khách, dọn dẹp qua loa cho xong rồi chào ông Kha về trước. Một ngày làm việc dài, người mệt nhoài, chỉ muốn nằm dài ra nền phòng mà ngủ một giấc cho thiệt đã, nhưng làm sao nằm được giờ này khi trong đầu lại hiện ra gương mặt của nhỏ Hân. Dù sao cũng là bạn bè, nhỏ lại là con gái, chiều một chút cũng chẳng chết được, thôi cứ mò mặt qua cho nhỏ muốn chém muốn giết gì cho hả giận thì làm.

Nó chạy qua, call cho nhỏ, nửa tiếng sau nhỏ bước ra im lặng, nó dẫn xe lên lè. Nhỏ mặc đồ ở nhà khoe đôi chân dài, áo thun ôm sát người. Xinh đẹp là điều không phải bàn cãi nhưng chẳng hợp với cái vẻ mặt bí xị này, đến giờ nó cũng chưa nghĩ ra nó làm gì có lỗi mà tự nhiên nhỏ lại thái độ

như vậy với nó nữa. Hai đứa ngồi im lặng trên vỉa hè, cứ như cặp tình nhân đang giận nhau mà chưa biết phải làm lành thế nào vậy. Nó lặng ngắt đường phố về khuya, dòng xe xuôi ngược còn nhỏ Hân thì nhìn nó, ko cần nhìn nhỏ nó cũng cảm nhận được ánh mắt nhỏ đang hướng về nó, có khi nào đang chuẩn bị nhào vô ăn thịt nó không nhỉ.

- Em xin lỗi!

- Ồ!

- Hồi sáng có phải em quá đáng lắm hôn?

- Với anh thì không sao nhưng với anh Kha, chị Phương thì có.

- Anh Kha em sẽ xin lỗi sau. Nhưng em không làm gì quá đáng với chị Phương.

- Anh không biết, nhưng nói chuyện với em xong chị buồn lắm.

- Anh thực sự quan tâm đến chị Phương nhiều vậy sao?

- Tất nhiên.

- Còn em.

- Ý em là sao?

- Giữ em và chị Phương anh quan tâm ai nhiều hơn?

- Không thể hỏi như vậy được.

- Tại sao?

- Em khác, chị khác. Em là bạn anh, có thể nói là bạn thân cũng được. Còn chị như chị gái của anh. Làm sao so sánh hay đánh giá quan tâm ai hơn được.

- Anh nói thì hay lắm. Nhưng trong lòng anh đâu có nghĩ vậy đúng hôn.

- Chứ em nói coi anh nghĩ sao.

- Em hông biết. Em hông dám nghĩ tới.

- Em hôm nay làm sao vậy? Đột nhiên cứ đem mình ra so sánh với chị. Anh đã nói đừng mang chị vào nói nữa vì chị là chị, em là em, anh không thấy hai người có việc gì mà em phải tự làm khó mình như vậy.

- Ý anh nói em tự suy diễn đó hả?

- Anh không có nói vậy.

- Em hông có suy diễn. Em quan sát từ lâu rồi, bộ anh không thấy hai người thân thiết quá mức bình thường hay sao?

- Anh với chị đó hả?

- Uhm!

- Anh thấy bình thường mà. Đâu có làm gì quá đáng đâu.

- Nhưng cứ như vậy hoài...em sợ... - Sợ gì?

- Em....

Nhỏ lại im lặng, nó cũng càng không hiểu gì cho lắm. Nhưng cũng mờ mờ đoán được ý của nhỏ. Có lẽ nhỏ đang lo lắng việc nó thân thiết với chị và sẽ quên đi lời hứa với em, dù sao từ lâu nó đã đoán việc trước khi đi chắc em có gửi gắm nhỏ Hân ở lại để mắt đến nó giúp em.

- Đó! Toàn nói được chút lại ngập ngừng không nói rõ ra, vậy làm sao anh hiểu em muốn gì. Con gái tụi em thật phức tạp.

- Là anh ngốc, anh vô tâm thì có.

- Được rồi thì tại anh hết được chưa. Biết nói anh ngốc thì có việc gì làm ơn nói rõ ra hết đi cho anh biết, cứ che che giấu giấu nói chuyện kiểu nửa vờ vậy rồi la anh.

- Dù sao em cũng là con gái mà. Anh không thể để tâm một chút, nhìn sâu một chút để hiểu hay sao. Anh có biết vì sao hôm nay em nổi nóng như vậy không. Vì em không biết mình còn kiên nhẫn được bao lâu nữa, em biết mình sai nhưng nếu em không làm gì, sớm muộn anh sẽ đi.

- Anh đi đâu đâu. Ai nói em anh sẽ đi.

- Ý em nói là nghĩa bóng chứ bộ.
- Là sao.
- Em không biết em không biết. Em không biết mình đang nói cái gì nữa.
- Thôi nè. Tự nhiên xúc động dữ vậy?
- Tại anh chứ tại ai. Còn hỏi nữa? Thiệt hông hiểu nổi trên đời có một tên vô tâm như anh.
- Ồ! Sao cũng được.

Nó lắc đầu thở dài nhìn lên trời tự hỏi “mình làm gì mà ai cũng nói vô tâm hết nhỉ?”. Nhỏ Hân lại im lặng, chắc đang suy nghĩ sẽ nói gì tiếp theo, giờ có nó muốn nói gì thì nói chứ nó là nó chẳng biết gì để nói với nhỏ đầu. Chợt nhỏ Hân lại lên tiếng.

- Anh có biết nhỏ Thy trước khi đi đã từng nói gì với em về anh không?
- Nói gì?
- Anh là một tên lãng tử. Nếu không có nhỏ bên cạnh, anh sẽ nhanh chóng có một người khác. Lúc đó em hông tin, nhưng càng ngày em càng cảm nhận được anh đúng là người như vậy. Anh có biết anh là tên đào hoa đáng ghét nhất hông hả?
- Ồ! Thy nói vậy thiệt hả.
- Em nói dóc anh làm gì. Sao, tới người yêu anh cũng nói anh như vậy, hết chối đúng hông.
- Ồ! Thì anh có chối gì đâu. Em với Thy muốn nghĩ anh sao thì nghĩ, anh cũng hông có gì giải thích.
- Đúng quá rồi giải thích được gì nữa.
- Ồ ờ! Vậy sao Thy chịu yêu anh chi trời.
- Tại nó ngốc chứ sao...cả em...càng ngốc hơn... Câu nói vừa thốt ra, nó chưa kịp nghe hết, nhỏ đã im bật, quay mặt đi chỗ khác...nó sững người... đưa ánh mắt nhìn nhỏ, tất nhiên nó cũng chưa nghĩ gì quá sâu xa, đơn giản

là thấy thái độ nhỏ tự nhiên im bất nên thắc mắc một tí.

- Là sao? Nói tiếp đi.

- Anh...tự hiểu đi.

- Nói thiệt đầu anh giờ cũng rồi mù, em bắt anh hiểu anh chịu thua, không nghĩ được gì đâu.

- Anh!!!

Nhỏ mím môi, gương mặt lộ rõ vẻ vừa khó chịu vừa như muốn nói rằng “em bó tay với anh luôn”. Tự nghĩ lại lúc đó công nhận nó ngu vô đối luôn nhì...Nó gãi gãi đầu quay qua nhìn nhỏ.

- Nè! Bộ em thấy anh vậy thiệt hả?

- Bay bướm, vô tâm, lãng tử vô cùng. Nói quỵt toẹt ra đi bày đặt như vậy. Tính xấu rõ mồn một, sợ quá hồng dám nói thẳng chứ gì.

Hix hix cái cô nương này, có cần phải nói thẳng băng ra như vậy không, bộ phải nói xấu cho nó đâm đầu xuống hố chết nhỏ mới vừa lòng hả dạ hay sao nè.

- Anh thấy mình cũng đâu có tệ tới vậy đâu.

Nó cười khì khì.

- Anh còn cười được nữa hả. Nói trúng tim đen anh rồi, khỏi chối đi ha.

- Ờ ờ!

- Cứ cười đi đồ xấu xa. Hồng hiểu tại sao...em lại dính vô anh nữa. Nói hoài anh vẫn hồng hiểu, nói hoài anh cứ vô tâm cười hì hì hoài.

- Anh!...

Có điều gì đó đi qua trong đầu, nó hiểu điều gì đó, không rõ hình dung, như rõ ràng nó sắp hiểu điều gì đó. Cảm thấy hơi khó thở một tí, ngột ngạt một tí, bối rối một tí. Nhỏ im lặng, nó cũng im lặng. Rồi nhỏ đứng dậy đưa mắt nhìn chằm chằm vào nó rồi xoay lưng đi hướng về phía nhà nhỏ.

- Anh về đi! Em mệt rồi! Em muốn ngủ! Anh ngủ ngon!

- Ờ ờ!

Nó cũng đứng dậy dựa người vào tường đưa ánh mắt nhìn theo nhỏ. Đêm SG hanh hao những cơn gió heo may, không có những hạt sương lấm tấm trên vai vào cái tiết trời khô hanh thế này. Dòng người qua lại, những ngọn đèn đường, những ánh đèn xe vụt qua, vụt lại. Tiếng gió xào xạc lùa vào tán cây, tiếng côn trùng rả rích. Giữa cái một chút ồn ào nhẹ nhàng, bình yên của đêm SG, tưởng chừng như người ta có thể lắng nghe được cả hơi thở, lắng nghe được cả nhịp đập bên trong lồng ngực. Nó im lặng đưa ánh mắt đờm buồn của mình nhìn theo bóng nhỏ Hân khuất dần sau cánh cổng sắt.

“Ừ đã biết anh là tên lãng tử đào hoa, ừ đã biết anh là kẻ vô tâm đáng ghét, ừ đã biết anh là tên nhóc con xấu xa...nhưng...sao em lại yêu anh làm gì hả....Ngốc!”

-----oOo-----

Chương 38: Chương 37

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thì quá khứ...của quá khứ...

Những ngày đầu mùa hè cuối năm lớp 7, nó háo hức cùng đám bạn trong đội văn nghệ thành phố biểu diễn thành công chương trình văn nghệ của thành phố tổ chức mừng ngày 27-7 (nó nhớ rất rõ ngày này vì gần với một ngày rất đặc biệt đối với nó). Phần thưởng cho cả một năm tập luyện, biểu diễn nhiều chương trình do nhà văn hóa thiếu nhi thành phố tổ chức là một chuyến du lịch Đà Lạt trong 5 ngày. Tất nhiên nó phải giấu gia đình, giấu cả người dì nó sống cùng từ nhỏ để đi du lịch vì nó biết chắc chắn dì sẽ không cho nó đi. Nó xin dì về quê nghỉ hè sớm chơi với mẹ, vậy là nó sẽ thoải mái lên xe cùng đoàn đi du lịch Đà Lạt một chuyến trước khi thực sự trở về quê nghỉ hè. Tất nhiên khi vừa đặt chân xuống Đà Lạt nó mới call về cho mẹ nói dóc là nó đi thi diễn với đội văn nghệ của trường cấp hai ở tỉnh khác sợ dì không cho nên nhờ mẹ giấu dùm. Vậy là tha hồ tung tăng ở Đà Lạt chẳng sợ mẹ hay dì ý kiến bởi vì có cho hay không thì chuyện cũng đã rồi, cùng lắm là đánh, chửi phạt gì đó thôi.

4 ngày trôi qua một cách vui vẻ, nó được cô chú phụ trách dẫn cả đoàn đi tham quan khá nhiều địa điểm ở Đà Lạt. Mùa đó trời không đến nỗi lạnh, chỉ lạnh vào sáng sớm và đêm không nhằm gì với dân bản xứ, nhưng đối với khách du lịch thì khác, cả đám tụi nó đều được cô chú phụ trách dẫn đi mua áo lạnh, nó chọn một cái áo lạnh màu kem có hình một con quái vật xanh xanh khá ngầu cầm chiếc đinh ba màu đỏ. Tối ngày thứ 4, nhóm những đứa lớn học cấp 2 được tự do đi chơi trong thành phố theo kiểu xả trại. Vậy là cả đám bàn nhau đi ra chợ ăn vặt, vô công viên chơi trò chơi. Tính nó thì ít nói và lạnh nên cũng không thích đi chung cả đám cho lắm, chỉ muốn đi một mình để tự do khám phá thành phố về đêm. Vậy là mặc tụi cùng nhóm rủ rê nó quăng cái áo lạnh trên phòng, mặc đồ mong manh tách ra đi một mình để hưởng cái lạnh của Đà Lạt. Lang thang khắp chợ nhìn ngắm đồ đặc lung tung những chẳng dám mua gì vì sợ tốn tiền với lại các cô phụ trách dặn có mua gì thì chờ người lớn đi cùng, lóc nhóc loi chơi như nó mà mua đồ sẽ bị người ta chém, có mua thì chỉ mua đồ ăn hay mua vé trò chơi thôi. Tiền dành dụm của nó cả năm trời cũng không nhiều nên tiết kiệm là quốc sách hàng đầu, còn phải để dành tiền mua một chiếc xe đạp leo núi nữa.

Cầm bịch đậu luộc với bịch sữa đậu nành nóng lang thang, xem hết cái này đến cái nọ đã đòi nó đi ra bờ hồ chơi. Sắn sức trẻ nó đi dạo luôn một vòng hồ cho mỗi chân chơi rồi quay về chờ kiếm gì ăn no bụng là sướng. Đi được gần nửa vòng hồ, trời tối, phía bên này ít người hơn phía bên thành phố, thì thoáng mới có một vài người đi xe đạp đôi, đạp vịt, tập thể dục hay đi dạo ngang. Đột nhiên nó phát hiện phía trước có một con ma màu trắng đang đứng ở mép hồ, cũng hơi sợ nhưng vẫn liều đi lại gần xem coi con ma mặt mũi ra sao chứ từ nhĩ tới giờ chưa được thấy ma lần nào. Lại gần mới biết đó hồng phải con ma mà là một nhỏ con gái, mặc váy ngắn màu trắng, áo khoác cùng màu trắng và đội cái mũ len cũng màu trắng tinh, tay nhỏ đang ôm một con gấu bông tròn nhiên đi chậm chậm gần mép hồ. Nó thấy lạ nên đi theo sau lưng, dù không đi theo thì nhỏ cũng đang đi cùng hướng với nó mà. Vừa đi hình như nhỏ vừa hát, hát tiếng anh mới ghê chứ. Nói chung là kiểu đi dạo của nhỏ hồn nhiên, khác người thường lắm vì chẳng đứa con gái nào độ tuổi đó dám đi ra phía bờ hồ vừa tối vừa ít người qua lại thế này mà không có người lớn đi cùng.

Đang hát vu vơ, chợt con nhỏ không để ý nhìn đường, nó nhớ lúc đó con nhỏ mang giày bột khá cao nên bị vấp cục đá hay vấp gì đó. Hậu quả nhỏ té lăn mấy vòng rồi lết đùng luôn xuống hồ. Nó hoảng hồn quăng luôn bịch đậu với sữa trên tay chạy lại định kéo nhỏ lên, do vội quá nó bất ngờ

bị con nhỏ kéo rơi luôn theo, hơi hoảng nhưng nói chung hồi đó nó rất tự tin vào tài bơi lội của mình cộng với tình hình nguy cấp, nó cũng đâu có đầu óc đâu đứng yên suy nghĩ được Hồ Xuân Hương là hồ sâu và nguy hiểm như thế nào. Con nhỏ chơi với tay đập loạn xạ, chính vì vậy con nhỏ lâu chìm hơn, cộng thêm nhỏ mặc đồ nên nó vẫn thấy được con nhỏ dưới mặt hồ tối om. Mới té nên con nhỏ cũng không bị trôi ra xa bờ hồ cho lắm nên nó tóm ngay được cái áo nhỏ kéo vô, may là nó tóm được áo chứ tóm ngay tay nhỏ là thế nào cũng bị nhỏ kéo theo xuống thăm hà bá chắc luôn. Dùng hết sức bình sinh một tay nó nắm đại cỏ hay nhánh cây trong bờ, một tay nó lôi con nhỏ vào. Con nhỏ la hét cầu cứu toàn bằng tiếng anh, càng la nhỏ càng bị sặc nước - Help...Help me... Hix người đã nặng lại còn la hét, tay đập loạn xạ lên người nó, vừa mỏi vừa đau nó bực mình - Im coi - Help...huhu...Ặc Ặc...help..

- Im...tui nói im coi... Nó hét hết công suất vô tai nhỏ, giật mình, nhỏ im bật - Năm cỏ nè... Nhỏ im nhưng vẫn chơi với vì sặc nước. Nó ráng hết sức một tay bám vào cỏ một tay cố kéo đầu nhỏ lên khỏi mặt nước.

- Im...La hoài...ráng nắm cỏ tui đẩy lên nha Nó nói như hét, tình hình lúc đó rất nguy vì nó rất mỏi. Nhỏ hình như cũng hiểu nên gật gật đầu, hai tay không còn quơ loạn xạ nữa mà nắm lấy cỏ cố sức leo lên. Nó nhăn mặt vì nhỏ vụng về, bờ lại cao, leo hoài không lên được... - Đạp lên đầu tui leo lên...nhanh...đạp nhanh - Ừ...ừ... Con nhỏ ngập ngừng một hai giây rồi đạp lên vai nó cố sức leo lên. Nó hít một hơi thật sâu, tay ráng nắm bờ cỏ mong manh, ngụp đầu xuống nước để nhỏ leo lên cho dễ. Nhờ nó để đầu hẳn xuống nước nên nhỏ vòng chân ngồi luôn lên đầu nó, chân nhỏ mang giày bột nên đạp lên vai rất đau. Cuối cùng nhỏ cũng leo lên được bờ nhờ sự giúp sức của nó, hậu quả nó tuột tay khỏi cỏ, mỏi nhừ, đau rát, người nó ướt lại mặc nguyên quần áo rất nặng, hầu như không thể bơi được. Tim đập thình thịch vì sợ, người run bần bật, dấu hiệu của đuối sức và rất đau ở vai, tất nhiên nó không dễ dàng buông xuôi, ráng hết sức bình sinh ngoi đầu lên hít một hơi sau đó nó để mình tự do chìm, cong người lại tháo vệt đôi giày, kéo dây nịt lột luôn cái quần dài. Vùng vẫy cuối cùng cũng thoát được cái quần dài nặng nề, như thoát được cục chì đeo chân nó dễ dàng bơi ngoi đầu lên khỏi mặt nước. Vừa ngoi đầu lên đã nghe tiếng con nhỏ la hét cầu cứu vì thấy nó chìm - Cứu...help....ai cứu...cứu...huhuhu... Nó lên tiếng - Nè hông sao...đừng có hoảng!

Nó bơi vào sát bờ cố với tay nắm cỏ để leo lên, nhưng tay nó bị xước, đau nên không thể leo lên, chỉ có thể vịn nhẹ đủ để nổi trên mặt nước đỡ bị

đuổi sức.

- Nè...kéo tui lên được không?

- Ủ ừ... - Mà lột đôi giày ra...té xuống nửa giờ.

- Biết biết rồi... - Mà thôi cởi cái áo khoác ra quăng một đầu áo xuống đây...hiểu hông?

- Hiểu hiểu Nhỏ vội cởi áo ra quăng luôn xuống trùm luôn nguyên cái đầu nó, vậy mà la hiểu hả trời @@ - Trời ơi quăng một đầu thôi!

- Ủ ừ biết rồi Nó cô đưa một đầu áo lên cho con nhỏ, nó nắm lấy đầu còn lại, con nhỏ dùng hết sức kéo, nó một tay cố bám nhẹ vào cổ, một tay nắm tay áo để nhỏ kéo, chân cố với lên bờ...hix hix sức nhỏ con gái làm sao kéo nổi nó...ơn trời, chợt có một vài người nghe kêu cứu chạy lại, một chú chạy xe ào tới quăng xe cái rầm lao xuống nắm tay nó kéo lên bờ. Nó thở phào vì thoát nạn, lại nhìn thấp thoáng trong bóng tối gương mặt con nhỏ méo máo khóc làm nó suýt phì cười. Nếu không một vì đầu lại bị chú kia xoay người qua lại hỏi thăm thì nó đã cười chọc con nhỏ rồi. Nói chung kể thì nghe có vẻ to tát vậy chứ cũng không có gì nguy hiểm nhiều, tại con nhỏ hoảng quá đâm ra nó cũng rồi theo chứ ở dưới quê tám kênh tám sông, đi chơi ao hồ cũng lòi mấy đứa đuối nước vào bờ hoài. Sau khi kéo nó lên hỏi vài câu xong, chú bắt hai đứa lên xe chở ào vô một nhà gần bờ hồ. Nó và con nhỏ được người lớn lau khô, băng vết xước và hỏi han đủ thứ. Giờ con nhỏ hết hoảng sợ, hết khóc nên trả lời rất bình tĩnh, nó cũng vậy... người lớn cũng la hai đứa vài câu cho có lệ, đòi đưa về nhưng con nhỏ từ chối, chỉ nhờ gọi giúp một chiếc taxi để hai đứa tự về khách sạn. Nó với nhỏ lên taxi, lúc này nó với con nhỏ mới bình tĩnh quan sát, nói chuyện với nhau.

- Mấy người hỏi nãy kỳ cục tự nhiên la mình Nó khá cộc tính - La đứng rồi!...Đi đứng kiêu đó ai mà hông la Con nhỏ sững người ngạc nhiên nhìn nó, chắc bất ngờ vì tưởng nó cùng phe ai dè bị nó la luôn - Dám lớn tiếng với tui hả - Sao hông dám! Đi đứng một mình lo hát hông nhìn đường suýt chết đó thấy chưa - Đáng ghét! Tưởng cứu người ta rồi muốn nói gì nói hả - Thấy sao nói vậy - Vừa phải nha. Xưa giờ chưa đứa con trai nào dám la tui đó nha - Giờ có rồi đó - Đồ khó ưa...đồ...đồ... Tiếng chú lái taxi chen ngang - Thôi thôi hai đứa đừng cãi nữa. Giờ về đâu nói chú chạy này?

- Dạ chú cho con về đường...số....

- Khoan..chú chở con về số...đường trước Con nhỏ chen ngang, chú taxi cười - Chỗ của nhóc này gần hơn đây, về đó trước nhá?

- Dạ...dạ..

- Không! Chú cứ chạy về chỗ con trước - Nhưng chỗ tui gần hơn mà - Không cần biết...về chỗ tui trước - Vừa phải thôi nha.

- Im!

- Không!

- Im...con trai phải nhường con gái.

- Nhưng... - Nói nhiều!

- Con gái gì ngang ngược dzậy?

- Kệ tui! Kệ tui! Kệ tui!

Nó hết biết nói gì trước cái mặt chu ra nhắm tịt mắt kệ tui ngang ngược của con nhỏ. Thôi dù sao cũng là con trai, nhường con nhỏ một bước cho khỏe, đỡ cãi nhau nhiều mất mặt nam nhi. Vậy là nó quay mặt qua một bên chẳng thèm nhìn con nhỏ nữa, làm ơn mắc oán, con gái gì vừa ngang ngược vừa hung dữ...nó hậm hực. Vậy là taxi đành phải chạy về chỗ ở của con nhỏ trước. Đúng như chú taxi nói, chỗ con nhỏ khá xa, chạy gần 15 phút mới tới. Một căn nhà khá to và đẹp, tuy trời tối nhưng nhờ đèn đường nó có thể nhìn thấy được bên ngoài cổng căn nhà, (căn nhà là hồi đó nó nghĩ vậy chứ bây giờ thì phải gọi đó là villa mới đúng). Con nhỏ bước xuống không quên nói với chú tài xế - Chú chờ con chút!

Rồi chột năm tay nó kéo xuống - Gì nữa?

- Xuống đây!

- Chi! Đề tui về kéo đi đâu nữa.

- Xuống đây! Nhanh!

Con nhỏ trợn mắt...chẳng hiểu sao tự nhiên nó hồng dấm làm trái lời, lú lú leo xuống xe. Nhỏ bấm chuông, một lúc sau có người mở cửa, là một phụ nữ khá trẻ và đẹp, nhìn có thể đoán trẻ hơn mẹ nó nhưng cũng không

phải là con gái...chắc là mẹ con nhỏ. Ngay lập tức người phụ nữ bước vội ra ôm chầm lấy nhỏ, hai người đối thoại với nhau bằng tiếng nước ngoài và tất nhiên là nó không hiểu, về sau con nhỏ dịch lại đại khái là mẹ nhỏ lo lắng vì con nhỏ trốn đi chơi buổi tối...Sau khi nhỏ giới thiệu gì đó về nó với mẹ, cô bước đến thanh toán tiền taxi, nắm tay nó khẽ cúi đầu chào nói với nó bằng tiếng Việt, giọng hơi là lạ không thuần giọng người Việt - Chào con!...Vào nhà chơi với cô!

- Dạ dạ... Nó ngăn người đi từ từ theo sau lưng, con nhỏ tung tăng ôm cánh tay mẹ, lại còn quay lại lè lưỡi trêu nó một cái nữa chứ.

- Ngồi đó chờ tui chút nha Con nhỏ chỉ tay xuống cái ghế bông giữa phòng. Nó đứng tần ngần không dám ngồi vì cái ghế đẹp mà người nó lại đang ướt sũng ghế. Một lúc sao mẹ con nhỏ đi ra trên tay là một cái khăn bông to dùng nhẹ nhàng nói với nó.

- Sao con không ngồi?

- Dạ!...Con sợ ướt ghế.

- Khờ quá! Được rồi con vào đây với cô.

- Dạ dạ!

Mẹ nhỏ dẫn nó vào một căn phòng mà nó đoán là phòng tắm. Có một chiếc bồn tắm (lần đầu tiên nó nhìn thấy tận mắt) màu trắng, đang được hai chiếc vòi nước xả nước vào bồn. Mẹ nhỏ nhìn nó mỉm cười rồi bước lại gần đưa tay cởi khóa áo của nó.

- Được rồi. Cô sẽ giúp con tắm nước nóng.

Nó giật mình lùi lại.

- Dạ dạ để con tự tắm.

Mẹ nhỏ vẫn cười nhẹ nhàng kéo nó lại gần.

- Đừng ngại. Hãy để cô giúp con!

Nó khá rụt rè bước lại gần mẹ nhỏ mà không thể từ chối thêm nữa bởi vì giọng nói và vẻ bề ngoài đẹp một cách dịu dàng khiến nó ngần ngại nghe lời mẹ nhỏ như bị ru ngủ. Nó đứng im ru để mặc mẹ nhỏ cởi quần áo cho

nó, người vẫn run run vì cái lạnh.

- Được rồi, hãy bước vào bồn tắm nào.

Nó bước vào bồn, ngồi xuống...cả người được bao phủ với dòng nước ấm khiến nó cảm thấy rất dễ chịu. Mẹ nhỏ lấy một chai nhỏ đổ vào bồn, hương thơm nhẹ nhàng càng làm nó thấy thoải mái hơn, phải chi được ở mãi trong chiếc bồn nước ấm này thì đã biết mấy. Mẹ nhỏ lấy một chiếc khăn trắng rồi nhẹ nhàng chà lên người nó. Giật mình nó lùi ra phía bên kia bồn...nhưng mẹ nhỏ lại dùng cái nụ cười dịu dàng mím môi ra hiệu với nó hãy lại gần.

- Yên nào. Đừng sợ!

Nó rụt rè trở lại gần mẹ nhỏ, mẹ nhỏ xoay người nó lại rồi chà nhẹ lên lưng. Cảm giác vừa êm vừa lạ khiến nó cứ như người bị mê ngủ, từ từ nhắm mắt. Đang ngon lành hưởng thụ sung sướng thì mẹ nhỏ lên tiếng.

- Cherry! Con không được nhìn lên như vậy!

Nó giật mình đứng dậy quay phắt lại. Cánh cửa phòng tắm đang hé mở, nó thấy rõ cái đầu con nhỏ lấp ló sau khe cửa. Tự nhiên con nhỏ la lên.

- Mẹ! Con cũng muốn được....AAAAAAAAA!!!

Nó chột dạ nhìn xuống rồi cùng hoảng hồn la lên ngồi thụp xuống.

- AAAAAAAAAAAAA!!! Đi chỗ khác!!! Trời ơi!!!

Con nhỏ cũng vừa la vừa chạy đi, tiếng bước chân chạy của con nhỏ lẫn vô tiếng la của hai đứa khiến căn nhà trở nên ồn ào hơn hẳn và tất nhiên mẹ con nhỏ cũng bật cười thành tiếng. Thôi xong, cha mẹ nó, ông bà ngoại, các dì, cô y tá và mẹ nhỏ là người lớn không tính...nhưng nếu nói bị một đứa con gái nhìn thấy là mất zin thì nó biết chắc cái thời điểm nó bị mất zin là khi nào rồi đó >.<...(cũng may hồi đó còn nhỏ chưa biết zin là gì chứ ko chắc trở ra hồ tuần tiết rồi quá). Vậy là phần còn lại của buổi tắm diễn ra mà cái mặt nó cứ nóng rần rần vì mắc cỡ, thêm vào mẹ nhỏ vừa giúp nó tắm mà còn cười khúc khích như trẻ con nữa chứ. Tắm xong, mẹ nhỏ giúp nó lau khô rồi dẫn lên một căn phòng phía trên lầu mặc cho nó một chiếc áo màu trắng kiểu áo mà mấy diễn viên trong những phim nó thường từng xem đã mặc lúc tắm xong hoặc lúc chuẩn bị ngủ. Áo dày và

rất ảm.

- Được rồi con hãy ngồi đây chờ một tí.

Mẹ nhỏ bước ra ngoài hồi lâu rồi quay trở lại cầm một chiếc máy sấy tóc (lúc đó nó vẫn chưa biết đó là cái máy sấy tóc). Mẹ nhỏ nhẹ nhàng khởi động máy làm khô tóc cho nó.

- Quần áo con cô đang làm sạch, chờ một tí sẽ khô ngay.

- Dạ!

- Tóc con mềm hơn tóc bé Cherry của cô nữa.

- Dạ!

- Cảm ơn con rất nhiều. Cherry là tất cả thế giới của cô...mất Cherry gia đình cô sẽ không biết ra sao nữa, cô sẽ không bao giờ sống nổi. Cảm ơn con...cảm ơn con chàng trai trẻ...Thực sự ngoài việc này ra cô chưa biết phải làm gì khác để cảm ơn con...cô... Mẹ nhỏ nói với nó bằng cái giọng run run xúc động, nó quay lại khẽ giật mình vì nhìn thấy gương mặt mỉm cười nhưng nước mắt đang lăn dài từ mắt mẹ nhỏ. Bất giác nó nhận ra nó vẫn còn quá nhỏ để ý thức được việc nó đã làm với gia đình nhỏ ý nghĩa như thế nào, nó càng chưa đủ lớn để cảm nhận tình yêu của mẹ nhỏ đối với nó lớn như thế nào...nó chỉ biết đó là lần thứ hai nó nhìn thấy một người phụ nữ khóc trước mặt nó. (Người đầu tiên không ai khác chính là mẹ nó). Nó vội đưa tay lau nước mắt cho mẹ nhỏ.

- Cô ơi cô đừng khóc! Cô đừng nói vậy...người khác nhìn thấy cũng sẽ giúp bạn đó mà. Con...chỉ... - Khờ quá Hai đứa chỉ là những đứa trẻ... Con có biết con đã mạo hiểm mạng sống của mình vì một người lạ...nếu không có con...Cherry sẽ sẽ... - Dạ!...Dạ! Con... Nó cũng bối rối trước sự xúc động của mẹ nhỏ. Thực sự nó cũng không nghĩ quá nhiều vì lúc đó nó còn nhỏ, mọi việc trong mắt nó rất bình thường, hồi ở quê tắm sông đuối nước tụi nó cũng giúp qua giúp lại lôi nhau vào bờ. Đến giờ nghĩ lại nó mới thấy rùng mình vì sợ, với sự nguy hiểm của cái lạnh và sâu, nó và con nhỏ thực sự thực sự đã rất may mắn khi vẫn sống sót được khi bị té xuống hồ Xuân Hương.

- Cô ơi! Cô đừng khóc nữa... - Uhm...cô không sao. Thật xấu hổ khi khóc trước mặt một đứa trẻ. Được rồi...tóc khô rồi đó. Con hãy xuống nhà trước

cô sẽ xuống ngay.

- Dạ!

Nó đứng dậy đi xuống nhà. Có tiếng chân người chạy phía ngoài khi nó đi lại gần cửa. Xuống tới, nó đưa mắt nhìn quanh, con nhỏ đang ngồi trên ghế ôm con gấu bông màu trắng dán mắt vào màn hình tivi, bên cạnh là những hộp bánh kẹo, trái cây khắp trên bàn. Nó còn chưa biết làm gì thì đã bắt gặp ánh mắt con nhỏ nhìn nó. Chột dạ, nó vội cúi xuống kéo kéo cái áo lại cho chắc ăn vì sợ con nhỏ lại nhìn thấy lần nữa. Nhận ra hành động của nó, con nhỏ cũng vội quay mặt ra chỗ khác, tay bốc một cái bánh ăn cắn một cái rồi chu miệng.

- You ngồi đó đi.

Con nhỏ chỉ tay vào cái ghế sofa bên cạnh vuông góc với ghế con nhỏ đang ngồi. Nó nhẹ nhàng đi lại ngồi xuống. Hai đứa im lặng, nó im lặng vì máu đang rần rần trong người vì mắc cỡ. Con nhỏ cũng không có khác hơn gì nó nhưng vẫn làm bộ dán mắt vào tivi, cái tay xé bánh ăn không mà cũng run run làm rớt là đủ hiểu rồi. Dám tò mò nhìn lên trai tám mà bình tĩnh sao được chứ hả... Thời gian chậm chậm trôi qua... cũng hơn mười phút hai đứa im lặng như vậy, hình như cũng bình tĩnh trở lại con nhỏ đưa một cái bánh quy màu đen có kem về phía nó mắt vẫn nhìn vào tivi.

- Nè! Quên mời you ăn!

- Ờ ờ...được rồi...không ăn đâu.

- Cầm lấy nhanh. Bánh ngon lắm. Tui mời you mà...cầm...nhanh!

Cái con nhỏ này đúng là vừa ngang, mời bánh người ta mà cứ như ra lệnh không bằng, lại còn mời cái bánh con nhỏ mới cắn một miếng nửa chứ. Bó tay luôn. Nghĩ thì nghĩ vậy nó cũng đưa tay cầm cái bánh con nhỏ đưa nhưng không ăn vì hơi ghê ghê, cái bánh con nhỏ cắn ăn rồi sao nó dám ăn (hồi đó còn ngây thơ nên tinh thần vệ sinh răng miệng cá nhân rất cao :D). Con nhỏ quay mặt qua liếc nhìn nó.

- Sao you hông ăn đi. Chê bánh của tui hả.

- Hông phải...tại... - Hông tại gì hết! Ăn đi!

- Nhưng...!

- Ăn!

Nó bị con nhỏ quắc mắt la một tiếng vội đưa cái bánh lên nhắm mắt cắn một miếng, nó thề đó là lần ăn bánh kinh khủng nhất trong đời vì phải ăn chung cái bánh của một đứa con gái đã cắn rồi. Trời à đây mà hồng phải nhà con nhỏ chắc nó sẽ không có nghe lời tới vậy đâu, ý nhà mình rồi ngang ngược ăn hiếp nó (haizzz).

- Ngon hông?

Con nhỏ vừa cắn một cái bánh khác vừa nhìn nó hỏi.

- Ờ ờ! Ngon!

- Vậy ăn nửa đi...bánh của tui mà hihi!

Nó bị con nhỏ giám sát ăn bánh một cách trắng trợn nên đành ngậm đắng nuốt ngọt ăn hết cái bánh.

- Ngon hen! Nè ăn nửa đi!

Cái con nhỏ này, không có biết vô tình hay cố ý đầu độc nó hay sao mà toàn mời bằng cái bánh vừa cắn trên tay trong khi xung quanh đâu có thiếu bánh kẹo nguyên vẹn không dính em-zin của con nhỏ. Hồi nhỏ đi học tại trong lớp đồn ăn chung với đứa khác là bị sida, mặc dù chưa biết rành sida là bệnh gì nhưng mà đứa nào cũng sợ thành ra giờ bị con nhỏ ép ăn bánh kiểu này, rầu nhũn ruột chứ có biết bánh ngon dở ra sao đâu. Mùi bánh socola nhân kem dâu có ngon cách mấy thì cũng trở thành ác mộng trong mắt nó lúc đó. Buổi ăn bánh nhớ đời chẳng ngon lành gì với một thằng con nhóc lớp 7...mà con nhỏ cứ chu chu cái miệng lên vui vẻ mới ngộ chứ...

-----oOo-----

Chương 39: Chương 38

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đêm SG đôi khi nôn nao khó ngủ lắm. Giống như lúc này vậy, nó không

thể nào nhắm mắt ngủ được vì những suy nghĩ đan xen vào nhau trong đầu. Từ khi biết tới chuyện tình cảm trai gái nó luôn rất bối rối mỗi khi phát hiện hay cảm nhận có ai đó thích nó. Lần này cũng vậy, có thể nó vô tâm, ngu ngốc nhưng cũng không đến nỗi không nhận ra tình cảm nhỏ Hân dành cho nó. Đêm nay, khi nhỏ bức xúc gần như nói quỵt toẹt ra thì nó mới giật mình nhận ra mình đã quá vô tư bên cạnh nhỏ mà không giữ khoảng cách. Không phải lần đầu tiên cũng như không phải nó ít gặp phải trường hợp dùng một cái có một người thích nó mà chính nó không hay biết. Nhưng lần này thì khác...nhỏ Hân không phải là một cô bé còn tuổi học trò, nó càng không còn là một thằng nhóc cấp 3 ngày nào. Cách nhau có vài tháng thôi nhưng cuộc sống đã vội vã làm nó ít nhiều trưởng thành hơn, già dặn hơn so với cái tuổi của nó bằng những trải nghiệm từ cuộc tình cùng em...Tuy vậy ngay lúc này nó cũng không thoát khỏi sự bối rối, không biết phải làm gì, không biết phải đối mặt ra sao với nhỏ Hân cũng như càng chưa nghĩ ra nên đối xử thế nào với nhỏ.

Dòng suy nghĩ cứ loang quanh trong đầu cho đến khi nó quyết định tìm đến một người để trò chuyện. Mò tìm cái điện thoại giữa đồng mền gối nó nhấn nút gọi cho chị. Nhạc chờ vang lên một lúc thì chị bắt máy, giọng nhè nhè nũng nịu vì bị phá giấc ngủ.

- Người ta đang ngủ...làm gì dza?
- Hehe...thông cảm đi. Có chuyện mà.
- Mệt ghê! Giờ muốn gì?
- Không ngủ được. Cho qua ngủ ké nha.
- Xí! Tự nhiên đòi qua ngủ ké. Có ý đồ gì hả nhox con.
- Ý đồ gì đâu. Nhớ chị quá hông được hả?
- Thôi đi! Đồ nịnh đầm! Nay uống lộn thuốc dám chọc ghẹo chị hen.
- Nói thiệt! Giờ sao có cho qua hông?
- Mua đồ ăn cho chị ăn đi!
- Êo! Giờ ăn gì nữa?
- Xí! Chị đang ngủ nhox phá chị còn hỏi hả. Mau mau mua đồ ăn qua cho

chị ăn đi nha nha.

- Hix tối ngày ăn uống.

- Ai bủ phá người ta ngủ chi.

- Rồi rồi để coi giờ có gì mua đó, không ngon ráng chịu nha.

- Xí! Hồng ngon chị cho ở ngoài sân.

- Ồ! Vậy giờ qua nè.

- Nhanh nhanh!

- Biết rồi!

Vậy là nó lôi thằng chung phòng dậy nhờ mở cửa, cái thằng đi làm về giờ cũng không thèm ngủ nằm ôm điện thoại nhắn tin rồi ngày nào cũng vô lớp gục lên gục xuống. Hai thằng lui cui trong bóng tối để nó dẫn xe ra ngoài mà không làm bà cụ trong phòng thức giấc. Mặc vội cái áo lạnh nó cho xe chạy từ từ đi qua nhà chị. Không phải lần đầu tiên nó chạy xe giữa đường SG về khuya nhưng lần này lại thấy đường phố vắng đến lạ. Khuya thế này tự nhiên nói kiếm gì ăn thì cũng không phải muốn là có ngay nhất là khi cái đầu rối tung chuyện tình cảm làm gì nhớ ra chỗ nào có bán gì ngon. Vậy là mua đại mỗi thứ ba bốn xâu từ cái xe cá viên chiên trên đường nó nhìn thấy, tuy mua vội vàng vậy chứ nó biết chị cũng mê mấy món này lắm. Đời sinh viên mỗi lần muốn ăn cá viên chiên thì cũng phải suy nghĩ mua bao nhiêu cho đỡ tốn tiền nhưng mua cho chị ăn thì nó chẳng thèm để ý đến hỏi giá chứ nói gì đến đo. Qua tới nhà chị đã thấy cánh cổng hé mở, chắc là chị để cửa sẵn cho nó đây mà. Nó mở cửa đẩy xe vào sân, ánh đèn trong sân nhà cộng với ngọn đèn đường bên ngoài cũng đủ soi sáng vườn nhà chị một ánh sáng đủ để nó mỉm cười khi nhìn thấy chị của nó ôm mền bông nằm ngủ ngon lành trên cái ghế dài. Nó đóng cửa xong quay xách hộp cá viên chiên nhẹ nhàng lại ngồi xuống ghế cạnh chị mở hộp ra. Vẫn còn nóng, nó vẫn nghĩ mùi thơm bay ra làm nó cũng thèm thường chứ nói gì chị. Hình như chị ngủ say lắm thì phải nên ngay cả mùi đồ ăn cũng không đánh thức được. Cũng không định qua đây để nói gì nhưng nhìn thấy chị ngủ ngon lành như vậy dù nó có muốn nói nhiều ra sao cũng không còn muốn nói nữa. Để hộp đồ ăn sang một bên nó im lặng nhìn chị. Được một chút thì chị trở mình xoay người lại nằm lên đùi nó tay kéo theo cái mền bông cuộn tròn lại.

- Nè! Tự nhiên qua đây ngồi im ru vậy?
- Nhox làm chị thức hả?
- Xí! Biết hỏi vậy còn đòi qua làm gì.
- Ừ! Nhox xin lỗi. Tự nhiên phá chị ngủ.
- Hihi! Nhox khờ!

Chị cốc nhẹ lên đầu nó một cái rồi lôi hộp cá viên chiên để lên ngực, tay chọt chọt nó, hiểu ý nó lấy bịch tương ớt đổ ra hộp giúp chị, xong xuôi chị chỉ việc thưởng thức món ăn ngon lành. Thi thoảng chị lại nhẹ nhàng đút cho nó một miếng cá viên chiên, chị còn chuẩn bị sẵn một bình coca to dùng nửa mà. Có thể ban đầu nó muốn qua chị là để nói chuyện về những rắc rối đang làm nó khó xử, nhưng giờ thì nó thấy nhẹ lòng không còn muốn nói gì nữa. Người ta có thể ra ngoài làm bất cứ điều gì, đi đâu bao nhiêu tùy thích, gặp hàng trăm chuyện lớn nhỏ khác nhau nhưng đến lúc cần nghỉ ngơi, cần một nơi chia sẻ người ta sẽ quay trở lại với gia đình, người thân. Ở cái nơi Sài Gòn phồn hoa này nó không có một ai là người thân để trở về, chỉ có chị là chị gái nó, gặp chuyện rắc rối nó lại tìm về, chẳng để nói gì cả, đơn giản chỉ để im lặng bình yên như thế này.

- Nhóc con! Qua đây làm gì ngồi im ru hoài đó?
- Ừ! Không có gì! Qua chơi với chị thôi.
- Hihi đồ xạo! Chuyện gì nói mau.
- Không có gì. Nãy có chuyện giờ thì thấy tự giải quyết ổn rồi. Không sao!
- Thiệt hôn! Gì nhanh vậy?
- Thiệt!
- Uhm! Hihi! Kệ tha cho nhóc đó, mai một suy nghĩ lại nhớ nói chị nghe nha.
- Rồi, sao cũng được.
- Hihi nói vậy thôi ta cũng biết chuyện gì à.

- Hay ha.

- Chứ sao.

Nó bật cười, chị cũng chun mũi lại cười tươi. Có thể chị đoán ra chuyện gì, có thể chỉ là suy đoán linh tinh, sao cũng được miễn là lúc này nó cười, chị cũng cười thực sự vậy là ổn. Ngồi giải quyết xong hộp đồ ăn, nghe nhạc một chút thì chị lại chọt chọt nó.

- Nhóc nè!

- Sao?

- Sắp tết rồi đúng hôn?

- Uhm!

- Vậy nhóc thì sao?

- Sao là sao?

- Tên Phong hẳn nói tết này nhóc sẽ phải về quê ăn tết đúng hôn?

- Ừ!

- Nhóc có thể hông về được hôn?

- Chuyện này thì khó lắm. Sinh viên ngoại tỉnh ai cũng phải về nhà với gia đình, nhất là nhóc còn bà ngoại rồi thầy cô, chưa kể nhà có đám giỗ nữa. Ai đi xa cũng mong tết sẽ được về quê mà.

- Nhóc nói chuyện y hệt tên Phong.

- Tự nhiên hỏi vụ đó chi vậy? Mà tết này người thân chị có tập trung về ăn tết không?

- Papa nói có. Nhưng...chị không thích cho lắm. Chị thích nhóc ở đây đi chơi với chị thôi.

- Biết vậy! Nhóc cũng muốn đi chơi tết với chị nhưng mà không thể không về, nhà la chết.

- Chị biết! Haizzz khó nghĩ ghê.

Vậy là chị của nó mang cái mặt xù xụ vì buồn ngồi chống cằm lên đùi cứ y như bà cụ non. Nó cũng không biết tính sao, đi với chị thì vui rồi nhưng tết này là tết đầu tiên nó làm sinh viên về thăm nhà, xa xôi cách trở hàng ngàn km thì không nói, chứ có hơn 200km mà không về thì vô lý thật.

- Nhóc!

- Uhm!

- Nhóc về quê nhưng nhóc phải lên nhanh nhanh nha.

- Ồ! Để nhóc tranh thủ.

- Nhưng nhóc phải đèn cho chị.

- Gì đèn ở đây nữa?

- Nhóc phải đi chơi với chị rồi mới được về quê.

- Đâu ra vụ này nữa? Mà đi đâu?

- Nhóc hứa đi! Rồi tự chị tính toán.

- Ồ hứa thì hứa.

- Hihi! Vậy tốt! Nhóc ngoang!

Chị cười tí mắt kéo tay nó đi vào trong nhà, không biết chị lại sắp bày trò gì nữa đây.

Sáng sau khi kết thúc môn cuối cùng của học kỳ nó xách xe chạy thẳng qua quán ông Kha làm. Qua đến quán đã thấy ông Kha, anh Phong, chị Tiên, nhỏ Hân đang ngồi chơi giữa quán, hôm nay ngày gì mà tự nhiên đông đủ như đi hội vậy nè. Nó lò dò đi vào quán ông Kha vừa thấy mặt nó đã lên cái giọng ồm ồm.

- Thằng kia! Mà đi học lâu dữ vậy.

- Ồ hết giờ mới được về không lẽ cúp ông.

- Đồ đạc mà y đâu đi cái mình không lấy gì đi?

- Hả! Đồ đạc gì? Đi đâu nữa?

Nó ngơ ngác.

- Đ.M mà y bày đầu cho đã giờ mà y không biết là sao?

- Em thề với anh này giờ em hiểu anh nói gì chết liền. Em bày đầu gì đâu?

- Vậy sao con....

- Ủa! Vậy không phải em rủ mọi người đi chơi sao Mon ?

Anh Phong chen vào... - Em không biết. Mà có ai nói em biết chuyện gì không?

- Haha anh hiểu rồi. Thôi em vào hỏi bà cô kia kìa.

- Đã đời tụi mà y hành tui phát mệt Ông Kha nhăn nhó ngồi xuống than thở, chị Tiên đánh vai ông một cái cười....

- Kệ đi có đi chơi là vui rồi, tết mà hihi.

Nó mặc kệ sau lưng ông Kha đang nói giỡn cùng ông Kha mà quay lưng đi thẳng vào trong theo lời anh Phong chỉ. Chị đang tung tăng nghịch phá với 2 đứa nhỏ một trai một gái. Phát hiện ra nó chị vui vẻ chạy lại nắm tay nó cười tí - Nhóc đi chơi đi chơi hihi. Nhóc về lấy đồ nhanh đi mọi người đợi sáng giờ đó.

- Hả! Đi chơi gì?

- Hả gì hả. Nhóc hông nhớ hồi tối nhóc hứa gì sao?

- Thì hứa đi chơi.

- Vậy giờ mình đi chơi nè hihi.

- Trời đất! Gì nhanh vậy mới nói hồi tối giờ làm liền hả?

- Chứ sao. Chị thuyết phục mọi người cả buổi luôn đó. Giờ chờ có mình nhóc con thui, nhóc về nhà lấy đồ nhanh nhanh đi.

- Mà đi đâu. Chơi gì mới nói hồi tối giờ ào đi như tên lửa vậy nè.

- Hihi mệt nhóc ghê. Nhanh đi nhanh đi.

- Biết rồi! Thì cũng từ từ hồi dữ.

Chị đẩy lưng nó, một tay quay ngược trở lại vẫy vẫy hai đứa nhỏ.

- Bí bo theo chị nhanh nhanh!

Vậy là nó đi ngược trở ra cổng không quên đi ngang nhìn mọi người nhún vai một cách bó tay, thì ra đây hoàn toàn là chuyện chị bày ra rồi đem đồ cho nó. Mới hứa một câu vu vơ hồi tối mà giờ chị đã vận động mọi người ngay lập tức biến thành sự thật liền. Đi chơi còn nhanh hơn tên lửa, nói một cái là đi, không hiểu sao chị dụ dỗ ép buộc kiểu nào mà đầy đủ mọi người nhất là ông Kha công chuyện tùm lum vậy vẫn bị kéo đi được. Nó loay hoay dắt xe ra được đến cổng thì nhỏ Hân xuất hiện đứng lù lù trước mặt, không nói không rằng tự lấy nón bảo hiểm lại gần leo lên ngồi sau lưng nó luôn, nó ngo ngác hỏi.

- Đi đâu đây?

- Đi lấy đồ.

- Nhưng... - Nhưng nhị gì. Cái người hậu đậu như anh thế nào cũng đem đồ tùm lum cho coi. Đi theo coi chứ sao.

- Đồ của anh em biết gì mà đòi coi.

- Biết hết khỏi lo ha.

- Nhưng..

- Nhanh!

Nhỏ quắc mắt, nó im bật thở dài rít ga chạy thẳng qua nhà luôn. Hôm nay không sợ bà cụ chủ nhà vì lúc sáng bà đã ra xe về quê chuẩn bị đón tết với ông cụ chỉ còn lại anh con trai của cụ ở lại để coi nhà khi nào đám sinh viên tụi nó về quê hết thì anh mới về sau. Bình thường đã ngại để con gái vào cái ổ bừa bộn này, giờ càng ngại hơn khi người vào là một con nhỏ khó tính. Chọn đại một vài cái quần áo mà nó nghĩ sạch đẹp nhất để đi chơi còn nhỏ Hân thì đứng cặp tay sau lưng cứ như giám sát viên càng làm

nó loay hoay mãi chẳng xong. Chắc đứng nhìn lâu chịu không nổi nhỏ nhảy vô lực tung cái giỏ đồ nó lên để chọn luôn đẩy nó ra ngoài đứng ngẩn ngơ nhìn. Nói chung con gái mà chọn đồ thì luôn nhanh gọn hơn nó cho nên cái balo mang đi không to đùng như bình thường nếu người chọn là nó vì bao giờ nó cũng nhét đại đồ vào balo chứ không bao giờ biết xếp.

- Xong rồi! Đồ đạc nhồi nhét tùm lum nhăn hết luôn, anh làm ơn gọn gàng chút coi.

- Biết rồi biết rồi!

- Tối ngày giờ cái giọng xuề xòa cho qua không.

- Thôi đi nhanh ở đó mà cần nhăn hoài.

- Người ta nhắc nhở anh thôi vậy mà là cần nhăn hả?

- Ừ không cần nhăn thì thôi. Anh biết rồi, sau này gọn gàng lại chút được chưa.

- Coi sao được thì làm.

Nó với nhỏ vừa đối thoại vừa đi trở xuống nhà dắt xe ra. Kể từ lúc vào nhà cho đến khi ra khỏi cửa, ngoài nó ra nhỏ Hân chẳng thêm nói tới bất cứ đũa bọ trong nhà nó một lời nào kể cả anh chủ nhà mà chỉ gật đầu chào nhẹ.

- Anh biết hôm nay tụi mình đi đâu hông?

- Không!

- Sao chị Phương la anh là người bày đầu.

- Ờ anh có hứa đi chơi tết với chị trước khi về quê ăn tết, dùng một cái đòi đi anh còn hông biết hôm nay đi nữa nè.

- Anh lúc nào cũng ngơ ngơ chị nói gì nghe liền vậy hả.

- Uhm phải nghe vì chị là chị anh mà.

- Nhưng đâu phải chị ruột đâu.

- Không phải chị ruột thì sao?
- Thì việc gì lúc nào cũng phải nghe lời răm rắp vậy. Em thấy chị Phương đòi làm gì là anh chiều liền.
- Cũng có gì quá đáng đâu, chị là chị của anh mà.
- Anh tối ngày đem cái câu chị là chị của anh ra nói hết.
- Ừ ngoài lí do đó ra em nói anh còn lí do nào khác để đối xử vậy với chị không?
- Có!
- Lí do gì?
- Em hông chắc, nói ra mất công anh lại chối rồi nói em suy đoán linh tinh.
- Tự em cũng biết linh tinh là hiểu rồi ha. Nhưng sao tự nhiên dạo này em hay khó chịu với chị vậy. Bộ hai người có cãi nhau gì hay chị làm gì sai với em sao.
- Hông có gì, ai nói anh em khó chịu với chị hồi nào, tại em thắc mắc vậy thôi.
- Ừ...không có thì thôi. Nếu hai người có gì không ổn với nhau được thì nói anh nghe, có khi hiểu lầm nhau rồi bất hòa thì không tốt. Em là bạn anh, chị là chị anh, đừng làm anh khó xử.
- Anh nói vậy là sao? Ý anh là em gây chuyện hả?
- Đó! Anh có nói vậy hồi nào đâu. Anh chỉ nói nếu có gì bất hòa thì nói cũng nhau giải quyết chứ chơi chung với nhau bằng mặt không bằng lòng mất vui.
- Ai nói anh em với chị bằng mặt hông bằng lòng, tự nhiên anh nghĩ vậy rồi nói em.
- Ừ không có thì tốt, coi như anh nhiều chuyện được chưa. Nhưng sau này lỡ chị có làm gì sai em cứ nói với anh, để anh chịu cho...đừng giận chị nha, tại tính chị như con nít nhiều khi vô tình làm sai chứ chị không có ác ý gì đâu.

- Nói linh ta linh tinh. Mà anh làm như chị thánh thiện lắm không bằng, rồi chị có ý gì đó anh tính sao?

- Thứ nhất em đừng nói chị như vậy. Thứ hai chị không thánh thiện gì hết nhưng anh hiểu chị.

- Em hông có ý nói xấu chị. Em chỉ nói anh đừng lúc nào cũng dễ tin người vậy. Ngay cả em cũng chưa chắc hông lừa dối anh ít nhiều mà, anh hông sợ người khác tốt với anh là có dụng ý hết sao.

- Em là bạn anh, anh không nghĩ anh sẽ đề phòng em làm gì. Còn ngoài ra ai anh không biết nhưng chị thì anh hiểu, dù không hiểu anh cũng tin vì chị là chị của anh.

Nó mỉm cười, sau lưng chắc nhỏ Hân lại khó chịu vì nó lại dùng cái lí do “vì chị là chị của anh” để nói về chị.

- Anh!...hết biết nói gì với tên ngốc như anh luôn. Để em coi anh sống được bao lâu với suy nghĩ đó. Nghỉ nói, nói chuyện với anh tha nói với cái cây sượng hơn.

- Ồ! Nghỉ đúng rồi, tới quán kìa cô nương.

- Hứ!

Nhỏ xuống xe đi luôn vô trong không thèm chờ nó đi chung. Cũng may cuộc nói chuyện nhanh chóng kết thúc vì về đến quán và cũng tại cái kiểu nói chuyện tung tung của nó làm nhỏ cụt hứng chứ nhỏ mà hỏi tới giữa em và chị anh chọn ai thì chắc bó tay. Nói chuyện với nhau thì nói vậy chứ nó vẫn cảm nhận có điều gì đó giữa chị và nhỏ Hân, hay ít nhất từ phía nhỏ Hân đã bắt đầu khó chịu với chị mặc dù nó không biết chuyện gì xảy ra giữa hai người này. Bất giác nó tự hỏi lòng mình, một ngày nào đó rồi (rủi thôi nhé) chị và nhỏ Hân cãi nhau nó phải đứng về phía người nào.

Đó là chuyện suy nghĩ linh tinh của riêng nó thôi, còn trước mắt là một chuyến đi chơi đến cái nơi mà nó chưa biết là đi đâu nhưng dự đoán sẽ nhiều lắm vui vẻ. Đơn giản thôi, đây là chuyến đi với chị theo lời hứa tới qua, đi với chị thì dù đi đâu cũng sẽ vui. Hơn nữa, năm mới tết đến, còn gì vui vẻ hơn việc gác lại công việc, học tập để đi du lịch đây đó với bạn bè, người thân. Theo như nó quan sát thì có cả ông Kha, chị Tiên cũng đi chung kia mà.

- Ủa ông lùn! Anh cũng đi chơi nữa hả.
- Đ.M mày bộ lùn hông được đi chơi hả mày.
- Đi bỏ quán sao cha.
- Ý kiến con khi. Tau ở nhà thì mày đi được tau con mày.
- Nhân viên tết được quyền nghỉ nha ông.
- Ờ mày ngon nghỉ luôn tau coi.
- Ngon thì đương nhiên ngon rồi. Khai thiệt đi ông, sợ chị Tiên buồn thành ra bỏ quán đi chơi tết một chuyến chiều lòng người đẹp chứ gì.
- Đẹp! Tau mà sợ hả. Ai nói mày tau bỏ quán.
- Chớ hai anh em mình đi quán ai coi.
- Thằng đệ bên nhà tau coi. Mày không quen đâu, tranh thủ đi vài ngày về bán xuyên tết luôn.
- Ờ vậy cũng được, đi vậy chứ tết bán suốt không đưa chị Tiên đi đâu chơi chỉ buồn tội nghiệp.
- Nó la tết tranh thủ qua phụ tau mày thành ra giờ cho đi chơi bù trước.
- Vậy mà la không sợ chị Tiên buồn hơ hơ.

Nó cười cười nháy mắt chọc ông Kha, ngay lập tức ông đập nó một cái.

- Đ.M giỡn mặt mày. Đi rinh mấy thùng bia với nước ngọt tau để trên kệ tủ lên xe nhanh.

Nó nhảy sang một bên né cú đập của ông Kha rồi nhanh chân chạy vào trong vác bia với nước ngọt ra xe. Hôm nay đi bằng xe 12 chỗ bên nhà ông Kha cho rộng rãi, đồ ăn nước uống ông Kha với chị Tiên chuẩn bị đầy đủ từ sớm. Mọi người đều bận rộn bung vác sắp xếp đồ đạc ra xe đi, còn cái người bày đầu thì thành thoi đi vòng vòng chơi với hai đứa nhỏ cháu của chị Tiên dẫn theo cho vui. Chưa từng thấy ai đi chơi nào như đám của nó mang tiếng là bận rộn chuẩn bị đi chơi chứ hỏi người nào cũng không ai biết là sắp đi đâu, chỉ có một người duy nhất biết không ai khác là chị của

nó, có nhiều cũng giấu hết nói nỗi chị luôn.

Quán đồ rực những câu đối, đèn hoa trang trí ngày tết, mọi người đều bận rộn với công việc riêng của mình. Còn ở một góc phía ngoài quán, nó cũng với mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng cho một chuyến du xuân ngày tết. Một năm bận rộn học tập, làm việc, đây là những ngày duy nhất người ta gác mọi việc lại để vui chơi, đi đây đi đó. Nó chưa biết đi đâu, nhưng dù có đi đâu thì cũng coi như nó hoàn thành lời hứa hồi tối với chị. Hơn nửa đầu phải lúc nào cũng có dịp mọi người đều rảnh rỗi cùng nhau đi chơi xa như vậy. Chuyến đi hôm nay có mặt tất cả mọi người mà nó có được kể từ khi rời quê lên SG đi học một năm nay. Ông Kha, chị Tiên, anh Phong, Hân và chị... họ đều là những người có mặt trong suốt một năm qua của nó đang ở đây cùng nhau vui vẻ bên cạnh nó... tất cả họ... trừ em.

-----oOo-----

Chương 40: Chương 39

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyến đi chơi này sử dụng xe bên nhà ông Kha, loại xe 16 chỗ cho rộng rãi đặc biệt ông Kha tháo luôn 2 hàng ghế cuối để đồ đạc và tất nhiên ông cũng là người cầm lái. Nhỏ Hân ngồi cùng với anh Phong, chị Tiên quản lý hai đứa nhỏ và tất nhiên nó chỉ còn có thể ngồi chung với chị theo lệnh sắp xếp cho nên ông Kha lẻ loi một mình. Hai đứa nhỏ lên xe giỡn chí chóc với nhau được một chút là lăn ra ngủ. Chị vẫn chưa cho nó biết sẽ đi đâu cho đến khi xe đến ngã ba Dầu Dây, tự nó nhận ra xe đang đi về đâu, nó im lặng dựa người vào cửa kính xe nhìn ra bên ngoài. Trời về chiều, mặt trời lấp ló sau những hàng cao su thẳng tắp hai bên đường, ánh nắng nhuộm một màu đỏ rực trên nền đất ba-dan. Thi thoảng vài tốp công nhân xuất hiện ở những lối vào rừng ven đường, vài chiếc xe ngược chiều phóng nhanh qua. Nó nhìn cả những đàn bò, nhìn cả những hàng quán ít ỏi bên đường... nhìn đến mỏi cả mắt cũng không buồn nhắm mắt ngủ đi như mọi người trên xe. Quốc lộ 20 chưa bao giờ là một con đường bằng phẳng dễ đi, thi thoảng ông Kha lại chửi thề vài tiếng vì đường xấu... có lẽ ngoài tiếng xe, đó là âm thanh duy nhất nó nghe được vào lúc này. Khẽ kéo cái áo khoác đắp lên người chị rồi nhẹ nhàng đỡ người chị nằm hẳn lên đùi, có lẽ người khác đi xe nằm sẽ mệt nhưng chị thì vẫn ngủ ngon lành... vai nó gầy nhỏ lấm dựa vào ngủ làm sao yên.

Tranh thủ trời chưa tối ông Kha cho xe ghé vào trạm dừng chân để nghỉ ngơi. Nhỏ Hân, chị Tiên và hai đứa nhỏ đều mệt mỏi vì phải ngồi xe đường xa làm ông Kha với ông Phong phải thuyết phục cả buổi mới chịu xuống xe ăn uống gì đó cho khỏe. Chị cũng không khá hơn là mấy, mặt mày xụ xuống trông rất buồn cười, tất nhiên dù mệt cũng không chịu rời nó nửa bước trừ lúc đi vệ sinh, rửa mặt. Trong lúc phái nữ chụm đầu vào menu gọi món thì nó, ông Kha, anh Phong gọi cafe uống trước cho tỉnh người. Chưa kịp kêu 3 ly cafe nữa chị đã quay qua cốc đầu nó một cái.

- Chưa ăn ai cho nhóc uống cafe.

- Nhưng mà... - Cấm cãi! – Rồi chị quay qua nói với phục vụ - Anh làm hai ly cafe trước thôi nha!

Nó nhăn mặt vì tự nhiên nay quản lý luôn cả việc uống cafe của nó, ông Kha cũng tính bênh nó.

- Con nhỏ này! Tự nhiên dở chứng hông cho nó uống cafe là sao vậy?

- Chưa ăn gì uống cafe vô sẽ bị đau bao tử đó.

- Tào lao! Nói như mày bộ anh với thằng Phong uống cafe chắc hông bị đau hả?

- Uhm! Bị chứ.

- Sao mày hông cản luôn tụi anh?

- Uhm! Kệ hai người chứ.

Chị lè lưỡi nói một câu tỉnh bơ làm ông Kha hết biết nói gì với chị luôn. Nó tiếc ngẩn tiếc ngơ vì không được uống cafe dành ngồi uống nước suốt chờ ăn. Ăn uống xong xuôi ngồi tám chuyện một chút thì khởi hành đi cho hết quãng đường còn lại. Trước khi lên xe chị Tiên bày trò đánh bài, đồ đạc được dồn hết lên băng giữa xe, không biết có dự tính trước không nhưng chỗ trống sau xe đủ chỗ cho bốn người tha hồ chát chém nhau. Chị Tiên vẫn là người chủ động chia phe.

- Đề coi. Giờ chia phe sao ta.

- Em chơi nửa em chơi nửa.

Chị nhoi nhoi hưởng ứng đặt chỗ đầu tiên.

- Rồi rồi. Vậy con Phương một phe.

Anh Phong chen vào.

- Ủa Phương biết đánh bài hả?

- Hông!

- Thiệt hả?

Nó giật mình quay qua nhìn chị.

- Thiệt. Chị đâu biết đánh đâu - Sao còn đòi chơi.

- Thì nhox phe chị mà hihi...Chị Tiên ơi nhox con phe em nha.

- Rồi sao cũng được. Hai đứa một phe, chị một phe, con Hân với Phong...

- Anh chơi với!

Chị Tiên chưa nói dứt lời ông Kha đi từ xe lại vừa xia răng vừa nói, chị Tiên bậm môi quay qua liếc ông Kha.

- Rồi ai lái xe ông già.

- Ờ quên!

- Thôi anh Kha xuống đánh bài đi để em lái xe thay cho.

Anh Phong vỗ vai ông Kha.

- Em lái xe này được không? Đường tối khó chạy lắm à. Thôi giỡn vậy chứ để anh lái.

- Anh cứ chơi đi em lái được không sao.

- Ok. Vậy là ổn mọi người lên xe đi.

Trời nhá nhem tối, con đường lên Đà Lạt càng tĩnh mịch hai bên đường, đôi lúc cảm giác như chỉ có mỗi trong xe là có ánh sáng của sự sống. Tiếng xe như che lấp đi bởi không khí ồn ào trong xe, tiếng cười nói tranh cãi vui vẻ

xua tan đi mệt mỗi đường dài. Lúc đầu chị ngồi phía trước bắt bài chủ yếu làm người đánh, nó ngồi sau lưng vừa làm chỗ cho chị dựa vừa chỉ chị đánh bài. Chơi được khoảng hơn nửa tiếng thì chị mỗi tay nhường vai trò chủ lực lại cho nó, đánh thêm được vài ván thì ông Kha với chị Tiên tự nhiên bật cười, chột dạ nhìn lại nữ hoàng nhà ta ngủ mất tiêu hồi nào không hay.

- Con nhỏ này như con nít ấy. Người ta đánh bài um sùm mà nó ngủ hay thiệt.

- Chắc mệt lắm rồi. Thôi cũng mệt hết rồi, nghỉ chơi ngủ một chút đi mọi người Chị Tiên uể oải tự xoa bóp vai.

- Cũng được. Thôi giải tán về chỗ.

Ông Kha dẫn hai đứa con nít leo lên băng trước ngồi, chị Tiên với nhỏ Hân cũng leo theo, chị Tiên quay lại hỏi nó.

- Sao còn ngồi đó Mon?

- Mọi người về chỗ ngồi đi em ngồi đây cũng được chị Phương đang ngủ mà.

- Uhm chiều chuộng chị quá nha.

- Dạ có gì đâu. Ngồi đây cũng thoải mái mà chị. Chị quăng cho em cái áo lạnh với.

- Ok!

Chị Tiên nhường người đưa cho nó cái áo lạnh rồi ngồi xuống chung băng với ông Kha và hai đứa nhỏ, còn nhỏ Hân cũng im lặng leo lên tận ghế trước xe với anh Phong. Nó lấy áo đắp lên người chị rồi im lặng nhắm mắt cố vỗ giấc ngủ, khẽ trở mình dụi hần người vào nó, hai chân duỗi thẳng coi bộ ngủ thoải mái lắm. Nói là ngủ chứ làm gì ngủ được, đèn bên trong xe tắt từ lâu để mọi người ngủ vì vậy nó càng được nhìn rõ hơn cảnh vật nhuộm màu đen hai bên đường. Những chuyến xe đêm luôn luôn mang đến cảm giác cô đơn đến nao lòng, đó là lúc con người ta sống với những cảm xúc thật, những suy nghĩ thật nhất. Nó cũng vậy, giờ này nó nghĩ đến những chuyện đã qua, nghĩ đến em, nghĩ đến cảm giác của nó ngay bây giờ, không giống với cảm giác của ngày em còn bên cạnh. Chị khẽ trở

mình lấy tay cào cào nhẹ vào ngực nó thì thâm... - Nhoc ngủ hồng được hả?

- Uhm.

- Nhoc hồng mệt sao?

- Ừ mệt mà ngủ không được.

- Nhoc đang nghĩ gì đó?

- Nghĩ linh tinh thôi. Chị ngủ tiếp đi.

- Chị cũng hết muốn ngủ rồi.

- Sao vậy? Đường sóc quá hả?

- Hồng phải. Tại chị hết muốn ngủ rồi hihi.

- Muốn thức chung với nhox chứ gì, tí mệt rồi than nha.

- Hihi.

Xe vẫn chạy với tốc độ không quá nhanh, nếu không muốn nói là chậm, không phải vì anh Phong không quen chạy xe đường dài mà vì anh đặt sự an toàn của chị Phương là trên hết.

- Nhoc có buồn hôn?

- Buồn gì đâu.

- Nơi mình tới là Đà Lạt đó, nhox hồng buồn thiệt hả?

- Uhm không sao, đi chơi mà buồn cái gì.

- Nhoc còn nhớ tới bé Thy nhiều hôn?

- Uhm có.

- Vậy mà la hồng buồn.

- Không có thật. Mọi chuyện cũng đã qua một thời gian rồi, nhox đã hứa

với chị không buồn lâu rồi đúng chưa?

- Uhm. Chị nhớ. Nhưng mà nhox hồng trách chị gây áp lực với nhox chứ?

- Khờ quá! Làm gì trách.

- Ai biết được hihi.

- Mà sao muốn lên đây chơi vậy?

- Chị thích trên này. Không khí mát nè, có nhiều hoa nữa.

- Vậy thôi hả?

- Còn nữa nhưng giờ bí mật hồng cho nhox biết đâu.

- Lại bí với mật.

- Hihi...thì từ từ nhox sẽ biết mà, ráng chờ đi.

- Uhm!

Xe leo đèo, cùng sắp đến nơi rồi, mọi người hình như vẫn ngủ ngon lành chỉ riêng nó và chị là còn thức nói chuyện linh tinh với nhau ở cuối xe cho đến khi thành phố lấp lánh ánh đèn hiện ra phía trước. Thành phố vẫn như vậy, sương mù giăng khắp mặt hồ, trên những con đường, ngõ phố, những con dốc và cả khung cửa kính xe nữa. Anh Phong cho đi lên con dốc nằm ven thành phố rồi dừng lại trước một ngôi nhà khá lạ mang kiểu kiến trúc tây tây đặc trưng của Đà Lạt.

- Đến rồi mọi người dậy đi Anh Phong tắt máy xe bật sáng đèn vồ vồ tay gọi mọi người dậy. Có hai người từ trong nhà bước ra, một nam một nữ trạc tuổi anh Phong. Người nam nhanh đưa tay vồ lên vai anh Phong.

- Sao tới giờ mới lên mậy. Tau chờ chiều tới giờ.

- Ủ tau chạy xe hơi chậm.

- Sợ mày chạy xe đêm có chuyện gì, tau gọi cả chục lần không thấy mày bắt máy.

- Tau không biết. Chắc tại tắt chuông không hay.

- Thôi mày kêu mọi người vào nhà đi.

- Ok.

- Chào mọi người, vào nhà nhanh nhanh cho ấm nào! Em dẫn các bạn vào nhà nhé.

Người nam mở cửa xe đưa đầu vào xe tươi cười, chắc đây là bạn của anh Phong. Mọi người lục đục thu gom đồ đạc xuống xe, riêng chị thì vẫn nhắm mắt chưa chịu đứng dậy ra khỏi xe.

- Nè giờ ngủ gì nửa, xuống xe nè - Chị mệt lắm...ư ư... - Ráng vô nhà rồi nằm.

- Hello bé Phương! Sao nằm đó chi nửa. Nhớ anh không?

Anh bạn của anh Phong bật cửa sau dậy vỗ vỗ lên sàn xe, nó quay qua gật đầu chào anh, chị thì vẫn không thèm mở mắt ra lè lưỡi trả lời - Xí! Ai thèm nhớ anh chứ!

- Haha thôi dậy vào nhà nè công chúa, lớn rồi còn nhõng nhẽo nửa hả?

- Kệ em nha. Nhắc lại em là nữ hoàng hồng phải công chúa nha nha nha.

- Rồi rồi mời nữ hoàng vào nhà.

- Mệt anh quá, vô trước đi kệ em.

- Con bé này vẫn bướng nhỉ. Nằm đó đi xem ai lạnh nhá.

- Kệ em... Chị chu môi trả lời rồi quay qua cào cào tay nó.

- Nhox!

- Gì nửa? Tính nằm đây luôn hả trời.

- Hihi!

Chị cười giơ hai tay vòng qua cổ nó.

- Rồi! Hiểu!

Nó lắc đầu khẽ đẩy chị ra ngồi nhôm dậy cho hai chân xuống, anh bạn của anh Phong vẫn đứng dựa vào cửa xe nhìn nó cười.

- Bó tay con bé này luôn. Chào em, chắc em là Mon đúng không? Anh là Khải, bạn thằng Phong.

Anh Khải chìa tay ra, nó hơi ngạc nhiên ngập ngừng đưa tay ra bắt, nó không biết anh nhưng sao anh biết nó vậy nhỉ?

- Dạ dạ! Ủa sao anh biết em?

- Haha biết chứ! Em chính là...úm...ừ...úm...ì ể....on é ày....ngộp...ở... Anh Khải chưa nói hết lời đã bị chị bật dậy lấy tay bịt miệng lại không cho nói.

- Một quá anh nhiều chuyện quá! Đi vô nhà trước đi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Rồi rồi! Không cho nói thì thôi làm gì dữ vậy. Anh vô đây, hai đứa vô sau nhé.

Anh Khải bật cười đưa tay xách hai cái vali nằm trong góc rồi đi thẳng vào trong nhà. Trên xe còn lại nó với chị, phía trước xe anh Phong cũng đang cùng ông Kha rinh đồ đạc, bia và nước ngọt vào trong.

- Làm trò gì nữa vậy chị?

- Hihi chuyện người lớn nhox biết chị.

- Ồ lớn quá ha.

- Một một đừng nghe ông già nhiều chuyện đó. Hihi vào nhà đi nhox.

Chị cười tinh nghịch xoay đầu nó ra phía cửa xe rồi vòng tay ôm lấy cổ nó.

- Bí với mặt tối ngày.

Nó lắc đầu than thở vài tiếng rồi đứng dậy công chị ra khỏi xe đi vào trong nhà. Ngồi xe lâu lại bị chị ngồi dựa vào người cả buổi nên hai chân nó bị tê, công chị loạng choạng suýt té mấy lần mới vào được tới trong nhà. Chị chỉ tay xuống cái ghế sofa giữa nhà, hiểu ý nó đi lại nhẹ nhàng đặt chị xuống ghế rồi ngồi kế bên. Hai đứa nhỏ tung tăng rượt đuổi nhau trước nhà, nhỏ Hân chị Tiên đang ngồi phía trước nha chào hỏi người con gái

đứng cạnh anh Khải lúc này. Đồ đạc chuyển vào tập kết ngay giữa phòng khách, ông Kha cho xe lùi sâu vào trong góc sân theo hướng dẫn của anh Khải rồi cũng bước vào ngồi xuống cạnh chị Tiên. Anh Khải đứng giữa phòng tươi cười:

- Được rồi. Tự giới thiệu lại nhé. Mình là Khải, bạn thằng Phong, còn đây là Nga bà xã mình. Lần này mọi người lên chơi cứ thoải mái xem đây như nhà mình. Chơi chán rồi về lúc nào cũng được. Giờ mọi người sắp xếp đồ đạc về phòng rồi xuống chuẩn bị ăn tối. Chắc đi đường xe mệt lắm rồi. Cứ tự nhiên nhé!

- Ê tau chưa giới thiệu mà Anh Phong đứng dậy lên tiếng, nhưng đã anh Khai vỗ vai ngược lại anh Phong:

- Từ từ mày, giờ cứ cho mọi người sắp xếp chỗ ngủ trước, chút ăn tối làm quen sau. Em hướng dẫn chỗ nghỉ cho mọi người nhé.

- Dạ!

- Mày ra đây tau nói chuyện một chút!

- Ok!

- Mọi người tự nhiên nhé, mình có chuyện riêng hỏi thằng Phong một tí.

Anh Khải kéo anh Phong đi ra ngoài sân, chị Nga tươi cười đứng dậy nắm tay chị Tiên:

- Giờ mọi người sắp xếp chỗ ngủ nhé, trên lầu có 3 phòng, dưới này một phòng ngủ của vợ chồng mình nữa là 4, mọi người chịu khó chia nhau ngủ chung nhé.

- Chị khách sáo quá. Vậy là đủ chỗ ngủ rồi chị ơi.

- Vậy giờ ai ngủ với ai Tiên sắp xếp đi.

- Ok.

Sau năm phút chị Tiên cũng chia xong chỗ ngủ. Vợ chồng anh Khải vẫn ngủ phòng của anh chị. Nó, anh Phong, ông Kha ngủ một phòng to phía ngoài, chị Tiên với hai đứa nhỏ một phòng, phòng còn lại dành cho nhỏ Hân và chị. Sau khi mang đồ đạc về phòng, mọi người tụ tập xuống ăn tối,

căn bếp tuy không rộng nhưng vẫn đủ chỗ cho cả nhóm ăn uống với nhau. Đồ ăn được chị Nga chuẩn bị sẵn từ trước cho nên tụi nó chỉ việc dọn ra và thưởng thức. Chuyến xe đường dài khiến mọi người đều mệt mỏi cho nên ăn uống xong là chia nhau về phòng của mình ngủ lấy sức mai sẽ đi chơi sớm. Điều đặc biệt là anh Khải thi thoảng cứ nhìn nó chăm chăm như để dò xét gì đó, điều này sau này nó mới nhận ra chứ khi đó nó hoàn toàn chẳng để ý gì nhiều.

Đêm đầu tiên trở về Đà Lạt, trời vẫn se lạnh, không quá buốt nhưng đủ để ai cũng chỉ muốn chui vào chăn ấm để ngủ vùi nhất là phải ngồi xe cả một đoạn đường dài, sóc. Có lẽ người không muốn ngủ ngay không ai khác ngoài nó, ông Kha đã ngái đều đều từ lâu, anh Phong nói chuyện với anh Khải khoảng nửa tiếng rồi cũng nằm ngủ. Mọi thứ im lặng, không còn tiếng trò chuyện của ai trong nhà, thi thoảng vang lên tiếng côn trùng bên ngoài, tiếng đồng hồ treo tường, tiếng chó sủa xa xa...nhiều âm thanh đến vậy nhưng nó vẫn cảm thấy quá im lặng. Nhấp nhẹ một chút trà cho ấm sau đó nó thả người ra chiếc ghế dựa trước sân đưa mắt nhìn lên bầu trời. Sương giăng khắp ngọn cây, giăng đầy quanh ngọn đèn đường phía ngoài và lấp lóm những hạt nước li ti trên vai áo nó. Cảm nhận cuộc sống trôi đi chậm hơn, nhẹ nhàng hơn, ngay chính lúc này...nó cảm giác có điều gì đó rất lạ trong người. Cứ tưởng về đây lần này sẽ lại nhớ em nhiều lắm, sẽ đau lắm....nhưng không, mọi thứ trong lòng nó nhẹ nhàng, bình yên như trở về nơi thân quen từ lâu lắm. Nó đã vơi bớt nỗi đau, đã bình thường trở lại hay chỉ vì cảm xúc đã chai lì tự bao giờ.

-----oOo-----

Chương 41: Chương 40

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ai đó nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh nó, vòng ôm lấy bắp tay rồi ngả đầu lên vai nó, không cần nhìn nó cũng dễ dàng nhận ra là chị vì mùi hương đã quen thuộc từ lâu.

- Nhóc lại nhớ bé Thy rồi hả?

- Ừ!

- Nhóc có buồn nhiều hông?

- Có một chút...nhưng thấy lạ lắm.
 - Lạ gì nè?
 - Không rõ nữa, chỉ là nhóc cảm thấy nó không buồn, không đau như nhóc tưởng.
 - Sao nữa.
 - Không sao hết, thấy khác khác nên hơi khó chịu.
 - Đồ khờ! Hồng buồn nhiều là tốt rồi. Có ai tự nhiên khó chịu chỉ vì hồng buồn đâu. Làm chị cứ lo nhóc sẽ buồn vì chị bắt nhóc lên đây chơi với chị.
 - Sao lại buồn...đi chơi mà.
 - Nếu là chị, bắt chị quay trở lại chỗ chị mất người chị yêu chị sẽ hồng chịu nổi đâu.
 - Uhm! Vậy trước giờ có từng như trở lại chỗ nào đó có kỷ niệm buồn chưa?
 - Rồi nè! Hihi nhưng chị hồng dám đi một mình đâu, sợ buồn lắm nên chị luôn bắt một người đi theo. Như vậy chị mới hồng khóc nhiều, vì khóc nhiều rất xấu, ba mẹ chị hồng thích đâu.
 - À! Ra là chị đang nói đến chuyện ba mẹ chị.
 - Nhóc nghĩ chị đang nói về ai.
 - Thì kỷ niệm về người yêu ấy.
 - Hihi ngoài ba mẹ ra chị chưa mất ai là người yêu hết.
 - Ồ...quên...anh Phong đâu có đi đâu mà mất. Vậy ra đó giờ chị yêu có một mình anh Phong đúng hông?
- Chị ngẩng mặt lên nhìn nó rồi đưa ngón tay ra trước môi mỉm cười nháy mắt ra dấu “ bí mật”. Nó gật đầu mỉm cười, chị lại ngả đầu lên vai, ngồi sát hơn vào người nó.
- Sắp đến lúc nhóc sẽ biết nhiều hơn rồi. Nhóc ráng chờ thêm một thời

gian nha.

- Biết cái gì mới được?
- Vài chuyện mà tên ngốc như nhóc hồng hồng biết.
- Tối ngày bày trò bí mật này nọ ai mà biết cho được.
- Thì vậy nhóc con mới là tên ngốc.
- Ồ! Thì ngốc! Mà sắp là chừng nào, có dấu hiệu gì không?
- Sắp rồi. Còn phải xem nhóc ra sao nữa.
- Ra sao là sao? Có gì nói luôn cho rồi, bày đặt úp mở chi khó chịu muốn chết.
- Vậy mới vui, nhìn cái mặt nhóc kìa ngổ hết sức luôn. Hihi nói chung còn tùy vào biểu hiện của nhóc nữa.
- Thôi mệt! Muốn làm gì làm đi, đây hồng rảnh mà biểu hiện với mấy người hen.
- Hồng rảnh cũng phải rảnh hihi lệnh của chị nhóc không được quyền cãi đâu.
- Cãi tuốt.
- Thách!
- Ồ ngon! Thì cãi nè.
- Cấn nhóc giờ hihi!

Chị bật cười cấn nhẹ nhẹ lên tay nó rồi ngồi im. Lại trò chuyện không đầu không đuôi, chẳng hiểu được gì nhiều, càng chẳng biết được gì nhiều hơn. Có thể chị lúc nào cũng vui vẻ hồn nhiên như trẻ con nhưng về khoảng bày trò giữ bí mật thì giỏi vô cùng, kích cỡ nào cũng không làm chị lỡ miệng nói ra được. Nó với chị ngồi đó hứng sương lạnh thêm được một chút thì chị ngủ gục, nó lại phải ôm chị vào trong phòng. Chuyến xe đường dài chắc làm nhỏ Hân mệt lắm nên nó đưa chị lên giường, lục đục cởi giày, kéo mền đắp cho chị cả buổi mà không thấy thức. Tất nhiên tiện tay nó

cũng kéo luôn cái mền đắp cho kín đến tận cổ giúp nhỏ rồi mới đi ra khỏi phòng. Ông Kha ngái vang cả cái phòng ngoài, vậy mà anh Phong nằm ngủ kể vẫn chịu được hay thiệt. Nó không ngủ chung với 2 người này mà ôm cái mền leo lên chiếc ghế sofa dài đặt sát cửa sổ phòng, chỉ cần ngồi đây thôi là vừa tầm nhìn thẳng ra bên ngoài ban-công. Đêm Đà Lạt bình yên, nói là không buồn, không nhớ về chuyện cũ quá nhiều vậy mà cũng lặng lẽ thức khuya một mình, cũng khó ngủ như bao ngày cho dù đường xa khiến người nó mệt mỏi.

Sáng! Cái lạnh tê tái của bình minh phố núi khiến người ra co ro, rúc sâu hơn vào bất cứ thứ gì bên cạnh để tìm hơi ấm như bản năng khi ngủ. Nó cũng vậy, vẫn chưa muốn thức dậy giữa cái tiết trời thế này, khẽ xoay người qua, bất giác nó lại phát hiện hơi thở ai đó nhẹ nhẹ phả vào ngực. Nó giật mình mở mắt giờ mền lên nhìn, mỉm cười phát hiện gương mặt chị ngủ ngon lành. Bó tay chị luôn, nhớ tối qua đã mang vào tận giường, đắp mền cho ngủ yên rồi mà giờ thì lại phát hiện ra ngồi ngủ ở đây với nó tự lúc nào. Có nắng chiếu nhẹ vào phòng, nó đưa mắt nhìn quanh, ông Kha với anh Phong chắc dậy từ lâu, chỉ còn nó với chị ngủ ở đây thì phải. Nằm im được một tí thì anh Khải từ dưới lầu bước lên.

- Dậy chưa ku, xuống ăn sáng chung cho vui. Còn hai đứa ngủ thôi đây!

- Dạ! Qua thức khuya quá. Hay anh với mọi người ăn trước đi.

- Sao thế?

Nó giờ mền lên chỉ chỉ vào chị, giờ nó mà đứng dậy thế nào cũng làm chị thức giấc.

- Dạ...chị còn ngủ, hôm qua chị cũng thức khuya lắm.

- Cái thằng này, mày chiều nó cho dữ vô. Để anh!

Anh Khải đi ra luôn ngoài ban-công, nó ngán mặt lên nhìn, anh Khải cho hai tay vào bồn vuốt nhẹ mấy cây hoa. Ngay lập tức hai bàn tay anh ướt đầm vì những hạt sương sớm, ông này coi vậy mà cũng nhanh trí ghê. Nó còn chưa kịp phản ứng gì thêm thì anh Khải đã cho hai bàn tay ướt lạnh đó bẹo má chị rồi hét lớn.

- Dậy đi heo con!

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!

Bị lạnh, bị giật mình, chị hét một tràng dài ngồi bật dậy vội lấy tay quẹt lấy quẹt để lên mặt để lau. Anh Khải cười ngất, chị xụ mặt rồi chu miệng khi phát hiện ra thủ phạm.

- AAAA Cái ông già này muốn chết hả!!!! Đừng lại cho em!!!

Chị bật dậy rượt anh Khải chạy vòng vòng phòng rồi rượt luôn xuống dưới nhà. Sáng sớm, không gian im lặng vỡ òa bởi tiếng chị và anh Khải rượt nhau dưới nhà. Nó mỉm cười vui vẻ đi vào wc đánh răng rửa mặt và thay uôn bộ quần áo khác rồi mới đi xuống nhà. Mọi người đang chuẩn bị đồ ăn sáng dưới nhà, căn phòng rộn rã tiếng cười đùa, trò chuyện. Chị Nga vừa nhìn thấy nó liền tươi cười... - Dậy rồi hả em! Lại chuẩn bị ăn sáng nè. Hai anh em nhà kia nghĩ giỡn đi. Bé Phương em đi rửa mặt rồi ra ăn sáng nhanh.

- Dạ! Tha cho anh đó...hứ!

Chị quay qua cười toe toét với chị Nga rồi leo xuống khỏi lưng anh Khải chạy vèo lên phòng. Mọi thứ dường như đã chuẩn bị xong, chỉ việc dọn ra bàn phía ngoài sân rồi thưởng thức mà thôi. Nhỏ Hân đang cắt trái cây trong bếp, chị Nga, chị Tiên đang sắp thức ăn ra đĩa, ông Kha với anh Phong ngồi đánh cờ tướng ngoài sân, hai đứa nhỏ cháu chị Tiên hợp sức với con anh Khải tung tăng chạy ra chạy vào vận chuyển đồ ăn từ bếp ra bàn ngoài sân. Đồ ăn hôm nay do chị Nga làm người nấu chính, chị Tiên và nhỏ Hân chỉ tham gia phụ nấu. Nói là ăn sáng chứ đồ ăn nhiều đến nỗi chỉ nhìn thôi đã đủ biết khả năng chuẩn bị đồ ăn của chị Nga. Súp cua, hai con gà nướng vàng óng, salad trộn bằng rau củ đặc trưng của Đà Lạt, bánh mì, chả hoa, pa-tê...

Dưới cái tiết trời trong lành, se lạnh buổi sáng của phố núi, cả nhóm ăn uống rất vui vẻ. Không có gì thoải mái như lúc này, dịp cuối năm được họp mặt với những người bạn ăn uống, trò chuyện, đùa giỡn. Ông Kha, anh Phong, anh Khải thay phiên nhau vừa ăn vừa đánh cờ, phái nữ thì vừa ăn vừa tám chuyện nói xấu một nửa của mình. Nó với chị hình như được xếp vào hàng con nít thành ra tách riêng vừa ăn vừa ngồi chơi với mấy đứa nhỏ, nó cũng muốn tham gia vụ đánh cờ lắm nhưng có được yên với chị đâu cho nên mãi đến giờ vẫn mù tịt về cờ tướng. Ăn uống xong xuôi, nhiệm vụ vinh quang rửa chén dành cho ông Kha bởi cái tội cá độ thua nhỏ Hân, ông đầu cờ với anh Phong, nhỏ Hân đặt cược và thắng. Trong lúc

ông Kha lằm bằm một mình với đồng chén đĩa cả nhóm ngồi bàn bạc nơi đi chơi. Kế hoạch vạch ra khá chi tiết dưới sự đòi hỏi của chị và tư vấn của anh Khải.

Dù anh Khải cố hết sức dừng xe nhanh hết mức có thể cũng không kịp cho chị em phụ nữ nhà mình đầu tiên là chị mở cửa nhảy ra khỏi xe, vừa chạy vừa reo lên thích thú bởi màu hồng rực rỡ của những cây mai anh đào ngọt ngào khoe sắc bên hồ. Đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy loài hoa đặc biệt này, nắng nhẹ, trời trong xanh, mai anh đào khoe sắc cuống hút bất cứ du khách nào không chỉ riêng nhóm nó. Chị tíu tít chạy đến gốc cây chỉ để nhanh chóng nhặt những cánh hoa rơi trên đất rồi chạy trở lại khoe với nó. Nhỏ Hân, chị Tiên, chị Nga thì không đến nổi cuồng như chị, tất nhiên máy chụp hình anh Phong cầm trên tay phải hoạt động hết công suất. Gần một tiếng nghịch hoa, đi dạo quanh hồ mỗi cả chân, chụp hình mỗi cả người chị mới chịu cho cả nhóm vào cà phê ngồi chơi. Cà phê trò chuyện linh tinh đến tận trưa cả nhóm mới kéo nhau đi ăn trưa ở một nhà hàng ngay bên bờ hồ vì những hàng hoa mai anh đào khiến chẳng ai trong nhóm muốn đi nơi khác. Nó mỉm cười cầm theo ly nước ép dâu họ tổng chị ra nhặt hoa dưới một cây mai anh đào gần nhà hàng, tay còn lại cầm điện thoại của chị để chụp hình. Chị như đứa trẻ chạy vòng quanh cây, nhặt cho kỳ hết bất cứ cánh hoa nào nhìn thấy rồi cho vào túi áo. Thấy chị nhặt hoa dưới đất mà chẳng đóa hoa nào nguyên vẹn nó định leo lên cây bẻ một nhánh nhưng chị không cho.

- Nhóc đừng hái.

- Sao vậy? Hồng thích hả?

- Thích lắm nhưng chị hồng muốn nhóc hái dâu.

- Sợ người ta la hả? Không sao, nhóc bẻ một nhánh nhỏ thôi chứ nãy giờ có bông nào còn nguyên đâu.

- Hồng có sợ, nhưng nhóc hồng thấy hoa đẹp lắm sao, chị hồng muốn làm hoa đẹp phải rơi khỏi cây. Mình hãy để yên cho nó ở trên cây lâu nhất nha nhóc.

- Ờ không bẻ thì thôi. Mà người khác bẻ cũng vậy à.

- Đó là chuyện của họ. Hihi...Chị thích nhìn hoa tự nhiên trên cây hơn.

- Vậy nầy giờ lượm hoa dưới đất chi đó.

- Hihi đem về chơi.

Nó bật cười đưa ly nước cho chị uống, lau mồ hôi chảy dài trên trán chị.

- Yêu mai anh đào rồi chứ gì - Hồng có! Chỉ say nắng thôi hihi - Tưởng yêu luôn chứ, thấy cuồng quá trời.

- Say nắng thôi, thích thôi hồng thêm yêu đâu. Nhoc biết rõ chị yêu nhất hoa nào mà.

- Thì yêu luôn hoa này cũng được, đẹp đâu thua gì hoa kia đâu.

Chị trả ly nước lại cho nó, nhẹ nhàng chấp tay sau lưng hướng mắt lên tán hoa phía trên đầu nhắm mắt.

- Không! Đã yêu rồi thì chị chỉ yêu mỗi Daisy thôi. Người khác có thể yêu nhiều loài hoa, riêng chị yêu Daisy rồi sẽ không bao giờ yêu thêm một loài hoa khác.

- Uhm!

Nó mỉm cười ngồi bệt luôn xuống đất nhìn ra phía xa bên kia bờ hồ, hàng mai anh đào khoe sắc rực rỡ trên nền trời màu xanh...vài cơn gió thổi nhẹ qua luồn vào tóc chị. Dường như chị đang nói về yêu hơn là đang nói về yêu hoa, nữ hoàng có thể, có quyền thích bất cứ loài hoa nào nữ hoàng nhìn thấy, chị có thể như trẻ con thích thú, mê mẩn trước bất cứ loài hoa đẹp nào...nhưng chỉ thích thôi vì Daisy mới là loài hoa chị chọn để yêu. Dường như mọi thứ của cuộc sống thực tế lúc ấy không hề tồn tại, giây phút đó chỉ có nó ngồi đó, chị đứng kề bên. Như một bức tranh do chính tay chị vẽ bằng những màu sắc diệu kỳ nhất, nó không tìm thấy bất cứ mảng màu nhạt nhòa, đen tối nào cả...Cuộc sống xô bồ, phù phiếm xa hoa, đôi khi người ta chỉ cần có một ai đó bên cạnh như chính lúc này, không cần làm gì cả, chỉ đơn giản bên cạnh là đủ. Có một điều gì đó thoáng qua trong lòng, nhẹ nhàng, ấm áp lắm...chợt nhận ra lý do vì sao nó không còn cảm thấy nỗi đau trong lòng, nhận ra tự lúc nào nó đã trở về với cuộc sống bình thường không em. Mọi thứ không quá tệ như nó đã từng nghĩ sau khi em đi, không vội bàn đến việc nó nhanh chóng quên đi nỗi đau, không bàn đến cảm giác có lỗi với em khi đã quen với việc không em bên cạnh...vì ngay lúc này nó thực sự thấy bình yên lắm.

Cuối cùng cả nhóm cũng rời khỏi nhà hàng để đi đến thung lũng tình yêu, bảo tàng, vườn hoa thành phố chơi. Đà Lạt như nàng tiên khoác lên mình bộ váy màu hồng rực rỡ. Vẫn biết rằng mùa xuân ở đây là thế giới của ngàn hoa nhưng khắp những con đường của thành phố núi này, mai anh đào vẫn nồng nàn khoe sắc. Mọi người vui chơi thực sự rất vui vẻ, nó cũng cười thành tiếng nhiều hơn. Từ trưa cho đến tận chiều tối lúc nào chị cũng tíu tít bên nó vì lí do rất đơn giản chuyến đi chơi này là lời hứa của nó với chị, không ai được quyền giành nó với chị hết. Điểm đến cuối cùng trong ngày của nhóm là quán lẩu dê khá nổi tiếng nằm trên đường Hai Bà Trưng. Vì là cuối ngày nên mọi người nhất quyết không say không về, hình như tiết mục này ông Kha, anh Khải và cả chị Tiên chờ đợi nhất trong ngày. Theo lời thách đố của nhỏ Hân, chị Tiên, chị Nga và ông Kha, anh Khải, anh Phong thì đêm nay để coi phái đẹp tửu lượng cao hơn hay phái nam sẽ gục tại bàn. Chị và nó sẽ làm trọng tài, kiêm đồng sĩ diệt mối. Nó chưa thấy chị uống bia rượu bao giờ nên đoán chắc chị không biết uống, còn nó thì không ai cho phép tham gia nhậu nhất là nhỏ Hân và Chị vì hai người này là hai người biết rõ nhất cơ thể của nó vẫn chưa lành hẳn vết thương. Nói chung quân số hai bên đã cân bằng, phe nữ được quyền ưu tiên chọn chủng loại men để quyết chiến. Chị Tiên phán với nhân viên quán một câu xanh rờn lấy sĩ khí.

- Em cho chị rượu nào mạnh nhất!

Rồi quay qua phía ông Kha ngênh mặt đe dọa.

- Uống rượu cho thấm hồng có bia bọt gì hết!

Phe nữ vỗ tay hưởng ứng dữ dội, phe nam chỉ biết nhìn nhau cười trừ, coi bộ sĩ khí bên nữ hôm nay cao dữ. Anh Khải huých vai ông Kha.

- Chúc mừng anh quen nhâm bợm nhậu!

Chị Tiên dư năm nắm đấm đe dọa anh Khải, ông Kha thì cười khà khà.

- Yên chí yên chí anh lo được hết. Các chiến hữu cứ xả láng hết cho anh.

Hai cái lẩu dê to, vài món nướng, chiên, xào được dọn ra và cuộc chiến khai màn. Để tránh trường hợp thiệt hại quân số giữa chừng, hai phe quyết định cứ mỗi người một ly rót đều mà chiến cho công bằng. Nó và chị ngồi làm chủ xị phụ vụ rót rượu, diệt mối và chăm sóc cho 3 đứa nhỏ ăn. Cuộc chiến diễn ra vô cùng căng thẳng nhưng đầy ắp tiếng cười. Ba đứa nhỏ sau

khi ăn uống xong được cho lên xe đắp mền ngủ trước, thì thoảng nó lãnh trách nhiệm đứng dậy nhìn vào xe xem chừng tụi nhỏ. Sau khoảng hai ba tiếng chiến đấu quyết liệt ông Kha mặt đỏ bừng bừng lè nhè tuyên bố.

- Đ.M chơi ngu rồi! Anh chưa xĩn nhưng mà các em ráng chiến tiếp...anh ngủ trước lấy sức mai đi chơi!

Rồi ông đứng dậy lão đảo đi ra xe mở cửa nhảy luôn lên xe nằm ngủ. Vậy là phe nam hy sinh tại mặt trận một chiến sĩ. Anh Phong, anh Khải mặt mày còn khá tỉnh, nhỏ Hân có vẻ say nhất rồi đến chị Nga, chị Tiên. Riêng nó với chị thì mặt mày cũng nóng hừng hực vì mỗi đứa cũng giải quyết gọn 4 lon nước ngọt. Thắng thua đã rõ, phe nam thất bại vì ông Kha tự loại khỏi vòng chiến đấu, anh Phong ga-lăng chủ động xin thua bởi vì nhỏ Hân đã bắt đầu bị say ra mặt. Nói chung vẫn còn uống được tiếp nhưng để giữ sức mai còn đi chơi nên cả nhóm quyết định ngừng. Thực ra nếu uống tiếp phe nữ sẽ thua vì anh Khải vẫn còn rất tỉnh, anh Phong cũng không kém gì. Chỉ là anh Phong lo nhỏ Hân sẽ say và mệt, nó cảm thấy khá thất vọng khi anh Phong nói như vậy. Thanh toán xong xuôi cả nhóm ra xe, tiếng nói cười vẫn rộn rã suốt trên đường về cho đến khi mọi thứ chìm trong im lặng trong nhà anh Khải. Một ngày vui chơi thực sự rất vui, ai cũng đi ngủ với tâm trạng khá tốt, nó cũng vậy...tuy nhiên theo thói quen, nó vẫn ngồi một mình uống trà phía ngoài sân. Chị sau một lúc trêu chọc ông Kha đã đòi đi ngủ từ lâu nên không ngồi chơi với nó, ai cũng có men rượu trong người nên cũng nhanh chóng ngủ say. Đó là điều nó nghĩ như vậy mãi cho đến khuya, khi chưa kịp ngả lưng lên sô-pha ngủ thì có tiếng chị Tiên đứng ở cửa phòng gọi nó.

- Mon!...Mon! Em còn thức phải hôn?

- Dạ! Chị Tiên hả, sao chưa ngủ nữa?

- Chị ngủ rồi! Em ra chị nói nhỏ nè!

- Dạ!

Nó đứng dậy đi ra cửa, chị Tiên kéo nó đi về phía phòng mình rồi nhẹ nhàng nói nhỏ vào tai nó.

- Hân nó say kêu tên em hoài kìa. Vào với nó một chút đi em!

Nó ngẩn người...Lại chuyện gì đây nhỉ?

-----oOo-----

Chương 42: Chương 41

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thấy nó có vẻ chán chừ chị Tiên đưa tay đẩy đẩy nó về hướng phòng.

- Vô với nó một chút đi em. Ráng dỗ cho nó ngủ dùm chị nha.

- Nhưng mà sao tự nhiên Hân ở bên phòng chị vậy?

- Hồi nãy về nó qua ngồi chơi với chị. Chắc giờ thấm rượu say thiệt hết về phòng ngủ rồi. Thôi em vào dỗ dùm chị đi, chị qua phòng con Phương ngủ cũng được.

- Rồi rồi...thì đi!

- Cảm ơn em nha hihi!

Chị Tiên đẩy nó đến sát cửa rồi mới đi trở lại phòng của chị, lại còn vẫy vẫy tay nháy mắt với nó một cái mới chịu đóng cửa phòng lại, chẳng biết có âm mưu gì đây, tính hiền thân nó cho nhỏ Hân chắc. Tự nhiên thấy hơi lo lo vì chẳng phải lần trước giả bộ làm người yêu nhỏ đi sinh nhật đã biết tính nhỏ lúc có men rượu trong người đó sao. Nó nhẹ nhàng mở cửa phòng bước vào, cố gắng đóng cửa thật nhẹ như sợ nhỏ nghe thấy tiếng cửa sẽ nhìn thấy nó trước khi đến gần. Nhỏ Hân đang ngồi trên giường, hai đứa nhỏ không thấy trong phòng, chắc chị Tiên đem hai đứa nhỏ qua bên phòng chị Phương ngủ rồi. Nó bước đến gần leo lên giường ngồi xuống trước mặt nhỏ, mái tóc nhỏ phủ che hết gương mặt, nó tươi cười ra vẻ trêu chọc nhỏ như thường ngày:

- Sao rồi cô nương, xin quắc cần câu rồi chứ gì? Sao không ngủ đi còn ngồi đây làm gì nữa nè?

Nhỏ im lặng, nó tiếp tục:

- Sao im ru vậy? Xin hết nhận ra anh luôn rồi hả? Ai biểu hồi nãy xung uổng quá... Nhỏ ngán mặt lên, ánh mắt nhỏ nhìn xoáy vào nó, vài giọt nước mắt lăn dài trên má, nó ngừng nói vội đưa hai tay vén tóc nhỏ lên áp

úng:

- Em...em sao vậy? Sao lại khóc. Nè đừng khóc...sao vậy nè?

Nhỏ nhìn nó, nước mắt chảy ra nhiều hơn, rồi nhỏ gạt tay nó ra khỏi mặt nhỏ:

- Anh vô đây làm gì?

- Ừ thì chị Tiên nói em muốn gặp anh.

- Anh vô đây làm gì...anh vô đây làm gì? Hồng phải anh mắc ở bên cạnh chị của anh sao? Anh để ý tới em làm gì?

- Sao em lại nói vậy? Thôi tự nhiên lại khóc rồi, em nín đi! Ngoan đi!

- Anh là gì của em mà em phải ngoan, anh là gì của em mà kêu em phải nghe lời anh. Em khóc là chuyện của em, em khóc là chuyện của em.

- Nhưng mà! Thì anh... - Anh sao mà anh...anh lúc nào cũng bên cạnh chị của anh, anh quên hết mọi thứ, anh hồng thêm để ý tới em nghĩ gì. Anh có biết em... Nhỏ im bật quay mặt đi lau nước mắt, nó khẽ xoay người nhìn nhỏ:

- Em sao?

- Anh còn hỏi nữa? Có phải anh ngốc đến đáng ghét như vậy không hả? Có phải anh không hiểu tất cả những gì em muốn nói với anh trong suốt thời gian qua không hả?

- Anh...! Thôi được rồi, em muốn nói anh sao cũng được. Em say rồi đó, giờ nằm xuống ngủ đi, có gì mai nói cũng được.

Nó đưa tay định dìu nhỏ nằm xuống nhưng bị ngăn lại, nhỏ đẩy nó ra đưa mắt nhìn thẳng vào nó.

- Anh đang cố tránh mặt em có phải hông? Anh đang giả bộ hồng hiểu những gì em nói đúng hông? Em hồng có say xĩ gì hết, anh trả lời em đi... anh trả lời em đi!

- Anh!...Thực sự anh cũng không biết phải nói gì với em lúc này. Anh hơi dở khi buộc phải hiểu con gái tụi em đang nghĩ gì. Em cũng biết rõ anh

vừa trải qua chuyện gì mà. Anh... - Anh sao? Anh tính nói anh còn buồn chuyện của con Thy, anh chưa quên được nó, anh chưa hết đau khổ phải hôn? Có chắc anh còn đau khổ hôn? Em thấy rõ ràng anh đã bình thường trở lại rồi, em thấy anh vui vẻ rồi đó, có buồn nữa đâu!

- Anh...!

Nó không biết phải nói gì nữa, chỉ biết ngừng giữa chừng rồi nằm vật ra giường nhắm mắt suy nghĩ.

- Ủ! Có lẽ em đúng!...Sao cũng được, em nên ngủ đi, cũng khuya lắm rồi đó! Hồi nãy em nhậu hơi...nh...i...ề...u...e...m... Nó không thể nói hết câu nói của mình, đôi môi nó đã bị khóa chặt một cách mãnh liệt bằng đôi môi của nhỏ, người nhỏ ngả hẳn đè lên ngực nó, một tay nhỏ giữ đầu nó lại, một tay nắm chặt lấy bàn tay nó. Không phủ nhận nó thực sự rất bất ngờ vì nhỏ cưỡng hôn nó, trong một phút chốc nào đó dường như nó không thể làm chủ được mình nếu không muốn nói nó đồng tình với nụ hôn của nhỏ. Nếu nói nó vội đẩy nhỏ ra khỏi để chứng minh rằng mình là một người con trai mẫu mực thì có lẽ đó không phải là nó vì vốn dĩ không có ai có thể cưỡng lại sức hút từ một cô gái xinh đẹp, quyến rũ như nhỏ Hân cả. Đôi môi của nhỏ như cố chiếm lấy nó bằng tất cả tình cảm nhỏ dành cho nó bấy lâu nay, có một chút ngọt ngào, một chút đắng, một chút mặn của nước mắt, một chút cay nồng của men rượu...một nụ hôn mang đầy mùi vị của thứ tình cảm đơn phương. Tay nó nửa muốn đẩy nhỏ ra, nửa không nỡ vì sợ rằng rời nó ra nhỏ sẽ đau, nhỏ sẽ khóc vì nó. Người nhỏ như mềm nhũn ra đè nặng lên người nó, đôi tay nó như muốn khám phá cơ thể nhỏ như là bản năng của một thằng con trai...nhưng có điều gì đó thoáng qua trong đầu. Tay nó dừng lại trên bờ ngực nóng phập phồng của nhỏ. Đôi môi nó ngừng sự đồng tình với nụ hôn của nhỏ, nó nhẹ nhàng đẩy nhỏ sang một bên, nó có thể dễ dàng đẩy nhỏ sang một bên có lẽ vì chính nhỏ cũng cảm nhận được nó đã thôi bị cuốn vào nụ hôn và tình cảm của nhỏ. Mọi thứ im lặng, nó cũng im lặng trong bóng tối, dường như ánh sáng yếu ớt của chiếc đèn ngủ phía góc phòng không đủ để soi sáng ánh nhìn của nó. Không quá lạnh lùng, có lẽ cách nó dừng mọi thứ lại cũng không mang đến sự hụt hẫng dành cho nhỏ, ít nhất là nó nghĩ vậy.

- Sao anh dừng lại? Anh hông thích ngủ với em hả?

- ... - Anh có chút tình cảm nào với em không Mon?

- Có! Nhưng không phải tình yêu em à!

- Vậy tại sao anh lại chịu hôn em?
- Có lẽ tại bản năng?
- Bản năng là sao?
- Ai mà cưỡng lại được em, có thằng con trai nào không động lòng trước gái đẹp hả em?
- Vậy sao anh hông làm theo bản năng luôn đi, sợ em nghĩ xấu hả? Em hôn là anh biết rõ anh có thể làm gì em cũng được mà.

Nó bật cười, ánh mắt vẫn nhìn thẳng lên khoảng tối om phía trên trần nhà.

- Ừ thì bản năng! Lúc nào cũng làm theo bản năng thì chỉ có thú vật thôi em. Anh không phải thằng tốt lành gì nhưng anh cũng biết mình nên làm gì, không nên làm gì, anh chưa tính nghĩ làm người đâu.
- Anh sợ em nghĩ anh háo sắc, hám gái hả?
- Nào giờ em cũng nói anh bay bướm mà, anh sợ làm gì nữa. Sao cũng được, em biết rõ anh không thể với em mà?
- Vì sao? Hông phải anh từng nói với con Thy anh đã ngủ với nhiều người rồi mà, thêm em nữa cũng có sao đâu?
- Em thực sự nghĩ sẽ không sao hả? Em đang thử anh đó hả?
- Anh thấy ai ngu đem thân mình ra thử thách anh chưa? Bộ tới giờ anh vẫn chưa hiểu lòng em sao còn nói vậy?
- Anh!...Chính vì anh hiểu nên mọi thứ nên dừng lại. Em nói anh không hiểu anh vậy em có hiểu anh không?
- Em... Không gian lại yên tĩnh đến lạ, chỉ còn tiếng thở của nhỏ và nó.
- Thôi dù sao mọi chuyện cũng đã như vậy rồi, em nên cố gắng ngủ đi, có lẽ hai đứa mình ai cũng say, ai cũng mệt hết rồi. Ngoan! Nếu em không muốn làm cả hai thêm khó xử, thêm buồn thì ngủ đi, có được không?
- Đây có phải là lời từ chối phải hôn anh?

Nó mỉm cười đứng dậy, cầm lấy chiếc mền đắp lên người nhỏ?

- Ngủ đi em?

- Anh!

- Ngủ nhé...ngoan nào!

Nó quay lưng đi, đôi chân nó tưởng chừng như đeo chì từng bước rời xa khỏi chiếc giường nhỏ đang nằm. Chợt nhỏ lại lên tiếng:

- Anh không thể ở bên cạnh em lúc này được hả?

- ... - Anh ở đây với em đi. Em say đó, anh nỡ bỏ em ngủ một mình trong này hả?

- ... - Em có ăn thịt anh đâu? Em có làm gì anh nữa đâu? Sao anh ngủ với chị Phương được mà hông thể ngủ với em?

- Thôi được rồi! Anh đâu hàng chịu chưa, đừng có đem chị ra so sánh nữa. Thì ở lại nhưng mà em phải ngủ ngoan, đừng khóc, đừng suy nghĩ nhiều nữa được chứ?

- Em biết rồi!

- Ồ! Vậy ngủ nhé!

- Uhm!

Nhỏ gật đầu, nó mỉm cười trước sự ngoan đến lạ của nhỏ, một nụ cười khiến nó nhớ mãi cho đến bây giờ. Nó biết nhỏ buồn lắm, thậm chí là tổn thương, tất cả là lỗi của nó, ngay lúc này nó chỉ biết ở lại bên cạnh để nhỏ ngủ thật ngon, thật sâu không phải là một sự bù đắp, không phải sự thương hại, mà đơn giản nó không thể rời khỏi phòng bỏ nhỏ một mình ngay lúc này. Nó nằm lên giường, nhỏ kéo mền đắp cho cả hai đứa rồi ngả đầu rúc vào khuôn ngực nhỏ gầy của nó, cái khuôn ngực chẳng to lớn, đầy nỗi đau và cả vết thương đang hành hạ cơ thể nó. Chợt nhỏ ngẩng mặt lên nhìn nó:

- Em chưa bỏ qua cho anh đâu!

- Được rồi cô nương! Muốn gì ngủ đi rồi mai một làm gì thì làm. Ngủ nhé!

- Uhm!

Nhỏ bám mạnh vào ngực nó một cái rồi mới chịu nằm im nhắm mắt ngủ. Mọi thứ chìm vào im lặng, chỉ còn hơi thở, chỉ còn tiếng chó sủa vắng vắng đâu đó phía xa vọng vào phòng. Nó chẳng dám nghĩ gì thêm nữa, chính vì không dám nghĩ giấc ngủ lại càng khó đến với nó hơn. Trời càng về khuya càng lạnh thấy rõ, thời gian chậm chậm trôi qua, có lẽ cũng hơn một tiếng, hơi thở của nhỏ đều đều tự bao giờ, có lẽ vì khóc, có lẽ vì có men rượu trong người nên nhỏ dễ dàng ngủ say đến vậy hay là vì lúc này nó vẫn còn bên cạnh nhỏ. Sao cũng được, nhỏ ngủ là tốt rồi, cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ với chị Tiên là dỗ nhỏ ngủ, nhưng chẳng thể thở phào nhẹ nhõm được mới một chút. Trời lạnh, không gian yên tĩnh đến lạ mà sao không thể ngủ được, chỉ biết thở dài và mỉm cười trong đêm tối.

Một tiếng, rồi hai tiếng trôi qua, thì thoảng nó lại móc điện thoại ra xem giờ, chỉ ngại trời sáng lại chẳng biết làm gì với cô nàng nằm bên cạnh này. Chợt có điện thoại, bản nhạc chuông quen thuộc nó cài đặt dành riêng cho chị vang lên, nó vội vàng nhấn nút nghe, mắt cố nhìn sâu vào mặt nhỏ Hân xem nhỏ có bị tỉnh giấc không rồi mới thì thầm:

- Nhóc nghe nè chị!

- Nhóc ơi nhóc đâu rồi? Chị kiếm nhóc nãy giờ? Nhóc đi đâu vậy?

Chị nói với nó bằng cái giọng như con nít thức giấc nửa đêm tìm mẹ không gặp:

- Chị đang ở đâu?

- Chị ở ngoài sân nè. Nhóc ra đây đi!

- Sao ra đó làm gì. Chị đứng yên đó nhóc ra ngay.

- Nhanh nhanh nha nhóc! Chị sợ tối lắm!

- Rồi! Ở yên đó đi!

Nó cúp máy nhẹ nhàng gỡ tay nhỏ Hân ra khỏi người leo xuống giường, chẳng hiểu sao nó lại cuống quýt lên đến nỗi té lăn ra sàn, vội lồm cồm bò dậy ghé mặt sát vào xem nhỏ Hân có thức không, may quá vẫn ngủ ngon. Nó kéo mền đắp đàng hoàng lại giúp nhỏ rồi mới đi ra khỏi phòng, ánh

đèn hành lang chỉ đủ soi sáng đường đi chứ không giúp nó nhìn thấy gì phía xa cả. Chị đang ngồi thu lu trên chiếc ghế gỗ nằm ngoài sân, nó vội chạy lại gần nhăn mặt trách:

- Nè nửa đêm tự nhiên ra đây làm gì? Trời tối thui bộ hông sợ hả?

- Chị...chị đi kiểm nhóc. Hồi nãy chị dậy hông thấy nhóc ngủ ngoài ghế, chị tưởng nhóc đói bụng nên chị xuống bếp kiểm mà cũng hông thấy nhóc, rồi chị sợ nhóc buồn nhóc ra sân chơi chị mới ra đây nè, ai biết trời tối thui vậy nhóc chạy đi đâu đâu... Ra là chị lo cho nó, vậy mà chưa gì nó đã trách chị, nó vội nắm tay chị định kéo chị đi vào nhà thì chị khẽ bấm nhẹ tay nó kêu khẽ:

- Ui!!! Đau chị...nhóc nắm nhẹ nhẹ thôi.

- Sao vậy?

- Hồi nãy bị té. Trời tối thui à.

- Đó! Tự nhiên ra đây làm gì hông biết. Đâu đưa nhóc coi.

Nó vội ngồi xuống móc điện thoại ra soi vào tay chị, chẳng biết thương hay trách nữa, hai bàn tay rướm máu, còn đầy bụi, đất dính trên tay. Nó vội xoay chân chị lên soi điện thoại vào, may mà còn biết mặc quần dài nên chỉ thấy hơi đỏ ở đầu gối chứ không chảy máu, lại còn đi chân không nữa chứ.

- Sao hông mang dép, đi chân không chi vậy nè!

- Tại chị tưởng nhóc nằm ngoài ghế, ai biết phải ra tới đây kiểm nhóc đâu.

- Nửa đêm ngủ hông chịu kiểm nhóc chi cho bị như vậy hông biết. Lạnh lắm phải không. Thôi lên nhóc công vô nhà rửa tay nè!

- Hihi!

Chị cười nhẹ như con nít rồi leo lên lưng nó, hay tay ôm chặt lấy cổ thì thầm.

- Tự nhiên nửa đêm đi đâu mất tiêu dza?

- Ờ có đi đâu đâu!

- Vậy nhóc ở đâu chị kiểm hồng thấy?
- Trong phòng nhỏ Hân? Nhỏ xỉn quá chị Tiên kêu vô đồ cho nhỏ ngủ.
- Vậy hen? Vậy bé Hân ngủ chưa? Nhóc có phải vô với bé Hân nữa hông?
- Ờ ngủ yên rồi! Chắc hồng vô nửa đâu, lo cho chị nè.
- Hihi!

Nó cũng chị vô thẳng wc rồi lẹ mọ trong bóng tối đi xuống bếp kiểm nước nóng đem trở vô wc pha ấm ấm để rửa tay cho chị, Cố nhẹ nhàng hết mức có thể nhưng nó biết chị vẫn bị đau lắm, cái mặt nhăn nhăn bặm môi chịu đau mà hồng dám than, nó cười khi:

- Nè đau thì than đại đi, làm cái mặt mắc cười quá!
- Mệt nha! Chọc què chị hả? Tại nhóc đó!
- Rồi rồi thì tại nhóc. Mà đau nhiều không?
- Đau!
- Ráng chịu chút, sắp xong rồi nè!

Nó mỉm cười cố rửa cho xong hai bàn tay chị rồi cũng chị lên ghế sofa ngoài phòng khách rồi chạy vô bếp lục hụi kiểm tủ thuốc để lấy băng. Chị thì nó mới phải chịu khó kiểm đồ băng bó đàng hoàng chứ nếu người bị là nó thì cứ bỏ vậy đi ngủ luôn cho khỏe. May mà nhà anh Khải cũng có thói quen chuẩn bị sẵn tủ thuốc gia đình nên mới có đồ băng bó cho chị. Nói chung cặm cụi băng bó một hồi cũng làm được hai cục băng khá ổn trên tay chị.

- Xong, có gì mai băng lại. Giờ đưa chị vô phòng ngủ nha?
- Còn nhóc?
- Thì nhóc ngủ đây.
- Vậy chị cũng ở đây với nhóc!
- Trời đất! Ở đây sao ngủ được.

- Nhóc ngủ được chị ngủ cũng được vậy.

- Hix thôi vô phòng ngủ đi.

- Hông!

Chị chu miệng khoanh hay tay lại cứ như cố gắng hồng cho nó nắm tay kéo vào trong phòng ngủ vậy, bó tay với cô chị con nít này luôn.

- Rồi rồi! Muốn sao cũng được. Vậy ngồi đây chờ chút.

Nó đi vô phòng chị nhẹ nhàng rút một cái mền riêng của chị trên giường đem ra ngoài ghế.

- Rồi giờ nằm xuống đi!

- Còn nhóc?

- Thì nhóc ngủ dưới đất nè, chứ cái ghế sao đủ hai đứa.

- Đủ mà!

- Đủ đâu đủ! Thôi nằm xuống đi, nhóc ngủ giống chị mọi ngày được rồi. Nay đổi chỗ một lần hen. Ưu tiên người bị thương.

- Hihi cũng được!

Nói vậy chị mới chịu nằm xuống ngủ, nó kéo mền đắp lên người chị rồi mới trải cái mền của mình xuống đất. Nói chung ngủ ngồi kiểu này cũng mỗi, giờ mới biết cảm giác của chị mỗi lần chạy ra ngủ ngồi với nó. Thở phào, cuối cùng cũng được yên tĩnh đầu óc, hết cô nàng xĩn trong kia giờ phải đỡ cô chị trẻ con này, riết cảm giác mình giống bảo mẫu hơn là thằng nhóc lông bông nữa. Ngày em đi cũng chẳng quá lâu, chỉ mới một thời gian rất ngắn thôi nhưng có quá nhiều thay đổi trong cuộc sống nó cũng như thay đổi trong cả tâm lý của những người xung quanh nó. Bên cạnh cuộc sống học tập, bạn bè hằng ngày như bao người, mấy ai biết được nó cũng đang phải đối mặt với nhiều áp lực, không thể mãi vô tâm, cũng không thể mãi ngốc nghếch được. Có ai đó dành tình cảm cho mình là điều tuyệt vời nhưng đôi khi nó cũng không hẳn quá tốt, cảm thấy thực sự khó xử với nhỏ Hân, nó còn vẹn nguyên lời hứa nên dù nó là thằng nhóc đa tình nhưng nó vẫn còn đủ lí trí để biết rằng vẫn không thể có ai khác trong đầu nó lúc này ngoài em.

Giấc ngủ đến với nó giữa bọn bề suy nghĩ, ngày mai trời lại sáng, cảm thấy bình yên nhất mỗi khi ở bên chị...những rắc rối của riêng nó chỉ mong đừng mang lại sự lo lắng trong nữ hoàng, giống như cuộc sống nó trên này, chưa bao giờ mong muốn ảnh hưởng đến gia đình, người thân.

Thông báo của ad bên fanpage: Hôm nay ad cũng muốn thông báo sơ cho các bạn vài điều. Cuối tháng này My Daisy sẽ được phát hành sách, lần ra sách này ad sẽ thay hẳn quyết định hết mọi việc. Sắp tới ad sẽ giúp hẳn tổ chức offline lúc đó mọi người tha hồ chát chém, hỏi hẳn thoải mái. Dự kiến offline sẽ diễn ra khoảng từ 27 đến 30 tháng này, mọi người chuẩn bị sắp xếp thời gian đến chung vui nhé, sau khi chốt ngày giờ địa điểm ad sẽ thông báo chính thức đến mọi người. Nếu có gì thắc mắc muốn hỏi hẳn mọi người hay tới buổi offline, hẳn sẽ trả lời mọi câu hỏi. Ngoài ra chắc mọi người còn nhớ chuyện không may của hẳn vụ ra sách lần trước, lần này là nhà xuất bản rất uy tín, nhà xuất bản phải tiếp cận thuyết phục hẳn từ tháng 7-2013 đến tháng 11-2013 hẳn mới đồng ý tiếp tục xuất bản cho nên lần này ad quyết tâm giúp hẳn làm thật tốt việc ra sách lần này như món quà tiếp tục dành tặng mọi người. Còn lý do đầy đủ hẳn quyết định tiếp tục ra sách, tự hẳn sẽ trả lời mọi người trong buổi offline. Bất mí offline sẽ có nhiều bất ngờ và hoạt động cho mọi người chung vui đó.

-----oOo-----

Chương 43: Chương 42

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sáng, nó với chị vẫn là hai nhân vật dậy trẻ nhất nhà, vì hôm qua cả nhóm uống hơi nhiều nên hôm nay quyết định không tự làm đồ ăn sáng tại nhà mà kéo nhau ra ngoài cafe ngay hồ Xuân Hương để ăn sáng. Mọi người đều vui vẻ trò chuyện, nó cũng cố gắng tỏ ra bình thường nhưng vẫn nhận ra cảm giác nặng nề nào đó, ít nhất là từ ánh nhìn của nhỏ Hân. Ngồi chơi đến gần trưa thì cả nhóm bắt đầu di chuyển đi tham quan vườn dâu. Đây là vườn dâu của người quen gia đình anh Khải chứ không phải vườn của dịch vụ du lịch nào cả. Dịp này cũng là những ngày dâu vào mùa, không biết ai gợi ý mà chị nhất quyết đòi đi cho bằng được, nay mới biết tự nhiên biết mê dâu nữa mới lạ. Phải nói là lần đầu tiên thăm vườn dâu cho nên phái nữ nhà mình vẫn cuồng đến nỗi suýt hái sạch vườn dâu nhà người ta. Lần đầu tiên trong ngày nó nhìn thấy nụ cười của nhỏ Hân, thờ phỉ một cái thăm

cảm ơn cái vườn dâu đã làm gương mặt nhỏ rạng rỡ hơn kể từ sáng đến giờ.

Chiều, sau khi rời khỏi vườn dâu cả nhóm còn kéo nhau đi chơi thác rồi quay trở về nhà một người bạn của anh Khải. Đây là một căn nhà rất đẹp, đẹp nhất là ở cái kiến trúc hoài cổ, vườn hoa, xích đu, hàng rào trắng, có lẽ bao nhiêu là đạt chuẩn để khiến chị mê mẩn ngắm nhìn. Đặc biệt có một chiếc xe ô-tô cổ màu trắng đen trong ga-ra, theo lời anh Chinh chủ nhà đây là chiếc xe anh của một người bạn của ba anh, tuy cũ nhưng anh đã bỏ công mang tận SG sửa sang lại máy móc chủ yếu là để kỷ niệm nhưng thi thoảng vẫn mang ra chạy dạo phố với vợ con. Nghe đến việc chiếc xe có thể chạy được chị reo ầm lên năn nỉ anh Chinh mang ra ngoài cho chị chạy chơi. Tất nhiên anh Chinh vui vẻ đồng ý, vì có không đồng ý cũng không được. Trong lúc mọi người tụ tập với nhau ăn uống trong sân thì chị cầm đầu mấy đứa con nít chơi với chiếc xe. Tận tay anh Chinh hướng dẫn tập chạy xe cho chị vì dù sao đây là xe cổ nên anh Linh nói không phải ai cũng quen điều khiển. Sau khi chắc rằng chị có thể tự chạy xe một mình được anh Chinh mới rời khỏi xe để đi vào sân tiếp tục cuộc vui chung để lại đám con nít chí chèo chơi với chị. Tuy xe cũ, khói nhiều, tiếng ồn cũng khá to nhưng tốc độ khá tốt. Chiếc xe cứ vì vu chạy lên con dốc rồi quay ngược trở lại, mỗi lần xe chạy ngang nhà là mấy đứa nhỏ toe toé vẫy tay la hét. Nghịch xe khoảng nửa tiếng có vẻ chị đã chán cho nên chạy xe trở về đậu gần cổng, mấy đứa nhỏ loi nhoi trong xe, chị cũng ló đầu ra khỏi xe bắt nó đứng chụp ảnh. Được khoảng ba bốn kiểu ảnh thì đột nhiên chiếc xe gầm lên lao nhanh về phía cổng, chỉ kịp hét lên một tiếng rồi ngã trở vào trong xe.

- Grừm...Aaaaaa...nhox ơi...Grừm...Rầm...rầm!!!

Chiếc xe đâm thẳng vào cổng nhà khiến chiếc cổng sắt kiên cố sập một bên xuống ngay trước mặt nó, chiếc xe mắc kẹt vào cổng gầm rú như muốn thoát ra lao đi thêm, khói bốc ra từ phía sau cứ như một bộ phim hành động có cảnh cháy nổ. Mọi người đều giật mình, nó là người đầu tiên hoảng hốt quăng luôn máy ảnh xuống đất chạy ngay lại xe. Nó luống cuống tìm cách mở cửa xe nhưng không được, tiếng hét vì lo lắng của nó át vào tiếng xe rít lên từng hồi làm tình hình càng lúc càng nghiêm trọng hơn. Sau lưng mọi người cũng chạy ào ra, tiếng la hét của mọi người càng làm nó cuống hơn, tay nắm xe mở thế nào cũng không được vì chị khóa chốt từ bên trong, chẳng kịp suy nghĩ nhiều nó dùng tay đập liên tục cái thật mạnh vào cửa kính xe. Tất nhiên nó không khỏe nhưng các diễn

viên và kính xe cũng không dễ vỡ như mấy chiếc xe của phim hành động, bên trong xe chị đang ôm lấy đầu hét lên hoảng sợ không còn nghe tiếng nó gọi nữa. Lúc này anh Khải với anh Linh mới chạy đến gần, anh Khải nhanh trí dùng một cây sắt rút ra từ hàng rào cạy cửa kia của xe từ bên ngoài. Chiếc cửa xe cũ nên không thể cưỡng lại sức mạnh của hai người thanh niên khỏe mạnh bật ra. Anh Chinh lao nhanh vào trong xe tắt máy, chiếc xe rung lên một hồi rồi im tiếng gáo thét, chỉ còn lại tiếng khóc tiếng la của mấy đứa nhỏ trong xe, riêng chị thì không còn la nữa nhưng vẫn ôm lấy mặt gục vào vô-lăng xe, nó nhẩy vọt lên mũi xe leo qua bên kia lồi luôn anh Chinh ra ngoài, hét lên hết sức có thể.

- Anh tránh ra...tránh ra nhanh... Thái độ của nó khiến anh Chinh tuy to người nhưng cũng vọt leo ra ngoài cửa xe sau khi cố gắng với tay mở luôn cửa sau. Nó nhớ hình như anh Khải có vỗ vỗ vai nó, tiếng chị Tiên hay nhỏ Hân nói sau lưng.

- Mon bình tĩnh em...từ từ...đừng có nóng.

- Mon ơi...đừng như vậy.

Nó không hề quan tâm lời anh Khải, không hề quan tâm lời của bất cứ ai, chỉ biết nắm lấy áo anh Chinh kéo ra khỏi xe.

- Anh tránh ra... Anh Chinh rời khỏi xe, nó lao luôn vào ôm lấy chị, run run xoay vọt người chị ra xem xét.

- Chị! Chị ơi...chị có sao không...chị...chị...!

- Chị...chị hông sao...nhóc ơi!

Nó kéo tay chị xuống, gương mặt chị như không còn giọt máu, môi tái mét run run vì sợ, nước mắt rơi trên má.

- Chị có bị thương không, đâu nhóc coi... - Nhóc ơi...nhóc ơi...!

Chị ôm chầm lấy nó, dụi dụi đầu lên vai. Hình như chị không sao hết, chỉ sợ thôi, nó vừa ôm chị vừa lấy tay xem xét tay chân, lưng, vai chị để chắc rằng chị không bị thương chỗ nào, sau đó mới đưa tay vuốt nhẹ nhẹ lên tóc chị an ủi.

- Thôi thôi không có bị gì hết...thôi thôi chị đừng khóc nè, không sao hết

mà...không sao!

Sau một hồi thủ thi an ủi chị mới cười được một tí. Tiếng chị Nga nhẹ nhàng sau lưng.

- Hai đứa sao rồi? Không có gì thì vô nhà đi em!

Lúc này nó mới như bừng tỉnh quay lại nhìn chị Nga gật đầu nhẹ một cái, giờ để ý thì mấy đứa nhỏ đã được đưa ra khỏi xe từ lâu, chỉ còn có nó và chị còn ngồi im trong xe, bên ngoài mọi người đang cùng nhau dọn dẹp bãi chiến trường.

- Nè chị! Mình vô nhà nha...được không?

Chị không nói gì gật gật đầu, nó nhẹ nhàng đỡ chị leo ra khỏi xe đi ra ngồi xuống ghế. Anh Phong im lặng, anh Kha cũng im lặng, anh Chinh và anh Khải lúc này mới chia nhau người leo vào trong xem xét người coi bên ngoài xe, nó để chị ngồi đó rồi đi trở ra phụ dọn dẹp. Anh Khải vừa gỡ cây sắt ra khỏi mũi xe vừa nói nhỏ với nó.

- Con Phương có sao không em?

- Dạ không sao anh. Sợ chút à. Mấy đứa nhỏ sao rồi anh.

- Đ.M giờ này mới nhớ tới mấy đứa nhỏ hả?

Ông Kha ở sau lưng nói chen vào. Anh Khải gật đầu:

- Không sao! U đầu trầy xước sơ sơ thôi, đang thoa dầu trong nhà. Mà thằng em này bình tĩnh chưa thể?

- Dạ!

- Mà...Đ.M nóng quá...con Phương nó phá xe người ta giờ thêm này ăn nói nóng nảy.

Ông Kha lại la nó, anh Chinh bước từ trong xe ra đi lại vỗ vỗ vai anh Kha.

- Thôi anh! Người không sao là được rồi.

- Ban hành cái đầu xe với cái cửa nhà rồi kìa.

- Từ từ em sửa, bé Phương với mấy đứa nhỏ không sao là may rồi. Chắc tại Phương ngừng xe chụp hình quên tắt máy xe, tai nạn thôi có ai muốn đâu.

- Biết là vậy, nhưng mà con nhỏ này, thiệt tình!

Ông Kha lắc đầu ngao ngán, anh Chinh chỉ cười cười nhìn nó.

- Hồi nãy em làm anh cũng quỳnh quáng theo luôn. Làm gì lo lắng ghê vậy ku?

Nó gãi gãi đầu:

- Dạ...tại em rồi quá trời. Nãy hơi nóng, em xin lỗi!

Anh Chinh vỗ vai nó một cái rồi quay trở lại xem xét xe, anh Khải lúc này mới tiếp tục nói nhỏ với nó:

- Nè! Anh thấy em lo cho con nhỏ vậy là tốt, mà sau này có chuyện gì bình tĩnh một chút. Thôi vô nhà băng bó đi để tụi anh dọn cho, máu me tùm lum kia.

Anh Khải cười khi nháy mắt với nó một cái rồi đẩy đẩy nó tránh sang một bên. Giờ nó mới bắt đầu cảm thấy nhói đau ở chân, tay phải tê tê, đầu nắm đầm đìa hết lên, nhìn xuống mới phát hiện chân bị chầy máu hồi nào không hay, ống quần rách một miếng khá lớn. Có lẽ do vội quá nên nó bị hàng rào làm xước chân lúc leo qua đầu xe, giày phải của nó cũng rách một miếng lớn ở mũi, không nhờ giày của nó dày chắc cũng nhận thêm một vết thương. Nó đành đi khập khiễng trở vào trong, chị thấy nó như vậy mới vội chạy tới dìu lấy nó:

- Nhóc nhóc ơi nhóc sao vậy? Nhóc bị thương hả, nhóc có đau hôn? Nhóc đi được hôn?

Nó bật cười:

- Thôi không sao mà, bị xước chút thôi. Đi được mà - Chị dìu nhóc nha, hay chị cõng nhóc vô nhà nha.

- Cũng nổi không mà đòi. Thôi khỏi dìu, có sau đâu mà dìu dắt chi cho mệt, lo chi chị kia. He he!

Nó cười cố đi bình thường hết sức vào trong nhà mặc dù cũng khá rất bấp chận, chị lú lú đi bên cạnh. Vừa vào trong nhà đã thấy tụi con nít cười cười, nói nói ăn trái cây cứ như chưa từng bị tai nạn gì hết, đúng là con nít, dù có bị tai nạn này nọ nếu không sao là nhanh chóng vui vẻ trở lại ngay. Chị Nga và chị Thủy vợ anh Chinh vội kéo chị lại xem xét, riêng chị Tiên và nhỏ Hân thì vẫn đang ngồi chia nhau thoa dầu thoa thuốc gì đó cho mấy đứa con nít. Sau khi xem xét chị xong, chị Nga mới nhìn nó lắc đầu:

- Rồi lại đây chị coi coi. Khổ, đứa bị tai nạn hông sao mà đứa đứng ở ngoài máu me quá trời vậy nè.

- Hi hi...dạ chắc tại em có duyên với máu.

Nó cười xòa, chị Nga vừa lấy hộp sơ cứu trên bàn vừa quay qua nói với nó:

- Duyên cái đầu em. Hồi nãy nóng cho lắm vào giờ biết nói đùa rồi hả. Em ngồi xuống đây tháo giày ra đi, vén cái ống quần lên được không? À mà thôi vén gì được. Thủy lấy dùm Nga cây kéo đi.

Nó ngồi xuống ghé, chị Nga dùng kéo cắt ống quần của nó ra rồi dùng khăn ướt lau nhẹ cho sạch máu.

- Sao ra máu nhiều dữ vậy ta. Thủy ơi Thủy xem xem có cần phải đi bệnh viện may không?

Chị Thủy nhẹ nhàng cúi xuống xem vết thương của nó xong rồi mỉm cười.

- Rách không sâu lắm, băng lại là được rồi Nga, có ô-xi già đó, Nga lau rồi băng. Nhưng về SG phải đi tiêm ngừa uốn ván cho an tâm.

- Rồi! Để Nga băng cho em nó... Rồi quay qua nói với nó.

- Chị Thủy em là bác sĩ đó em. Chị đang học Thủy sơ cứu thuốc men linh tinh để chăm anh Khải.

Chị Nga nhẹ nhàng lau cho sạch hết máu trên chân nó rồi xịt ô-xi già ra dùng bông chấm nhẹ nhẹ vào chân nó. Cảm giác bị thương mà có ô-xi già chấm lên xát trùng thì khỏi phải nói rồi, đau rất nhiều điều muốn nhảy khỏi ghế chạy luôn khỏi băng bó làm gì cho thêm đau khổ. Có điều thân nam

nhi, trước mặt toàn phái nữ và con nít mà như vậy thì mất mặt chết, vậy là đành cắn răng chịu đựng. Cũng may là vừa đau mà vẫn phải phì cười khi chị ngồi kế bên chăm chú nhìn chị Nga băng bó cho nó, tay chị nắm chặt tay nó, miệng chu chu thổi thổi nhẹ nhẹ vào chân nó, chắc là để nó bớt đau. Đúng là người có tay nghề có khác, sau vài phút cái chân nó đã được băng kín nhìn rất đẹp, chứ chân nó mà để chị băng thì chắc thành một cục to như băng bột luôn quá.

- Xong! Đâu em đứng dậy đi thử coi đi được không?

Nó đứng dậy đi thử vài bước, đau rất bấp chân thôi chứ vẫn đi lại bình thường.

- Dạ không sao chị. Em cảm ơn.

Rồi nó quay qua chị nháy mắt.

- Nè! Hết sợ chưa. Nhóc hông sao, đừng có lo.

- Hihi! Nhóc khờ!

Chị cười tinh nghịch rồi chạy ra ngoài sân, nó cũng đi theo, chị nhẹ nhàng chấp tay sau lưng đi lại gần anh Chinh đang loay hoay với chiếc xe giữa sân, phía trong góc là cánh cổng bị đung ngã, những cây sắt bị gãy cũng được gom chung lại.

- Anh ơi!

- Sao em? Mà có sao không cô bé?

- Anh ơi! Em xin lỗi nha...anh đừng có bắt đền em nha...anh bắt đền cái anh kia kìa.

Chị nói với anh Chinh cái giọng không có tí nào thành khẩn nhận lỗi hết, đã vậy còn chỉ tay đổ hết trách nhiệm cho anh Khải. Anh Khải cũng đang ngồi xem xét xe chung với ông Kha, anh Phong quay qua nhìn mặt.

- Ê! Con nhỏ này, quậy cho dữ rồi đổ thừa hả? Đứa nào phá hoại thì tự mà đền đi nhá.

- Em hông biết...anh lo mà đền xe cho anh Chinh đi, em vô can. Xí!

Chị lè lưỡi chọc anh Khải, hai người bắt đầu đổ thừa nhau qua lại một cách vui vẻ, chỉ tội nghiệp anh Chinh, tự nhiên đang yên lành bị chị phá hư xe, hư luôn cổng nhà. Sau khi dọn dẹp, đưa xe vào ga-ra mọi người trở lại với bàn ăn. Chủ đề lại có thêm chuyện tai nạn của chị, ngoài ra anh Chinh cho biết xe vẫn chạy bình thường, chỉ có đầu xe phải mang đi tân trang lại, cổng nhà thì hôm sau kêu thợ tới sửa. Tổng tổn thất chị gây ra là một cái đầu xe móp méo, một cánh cổng và một cái quần mà gương mặt và thái độ cho tới giờ vẫn không có chút hối lỗi nào hết nếu không muốn nói là còn toe toét vui cười nữa chứ.

Rời nhà anh Chinh, cả nhóm trở về nhà anh Khải, chị Tiên lại tổ chức đánh bài cho vui, ông Kha đấu cờ với anh Phong và anh Khải, mấy đứa nhỏ túm tụm coi phim hoạt hình. Đang ngồi coi đánh bài thì chị kéo nó ra, tay ôm theo cái áo ấm của nó.

- Nhóc ơi...đi với chị!

- Hả? Đi đâu?

- Đi đi...chút biết. Nhóc mặc áo vô nè. Chị gọi ta-xi tới rồi nè.

- Ủ ừ...thì đi.

Mọi người đều ngẩng lên nhìn nó và chị, chị Tiên lên tiếng:

- Hai đứa tới rồi đi đâu nữa, sao hồng ở nhà chơi?

- Dạ...tụi em đi một chút.

- Nhưng mà... Anh Khải mỉm cười xua tay ra dấu với chị Tiên:

- Được rồi! Để hai đứa nó đi một chút đi em.

Anh Phong cũng nhìn nó mỉm cười, nhớ không lầm đây là câu nói đầu tiên của anh Phong với nó từ lúc xảy ra chuyện hồi chiều.

- Mon đi với Phương đi em! Đừng về khuya quá nhé!

Nó gật đầu im lặng đi theo chị ra ngoài, trong đầu cảm thấy thắc mắc vì thái độ ủng hộ nhanh chóng thậm chí là có phần khuyên nó nên đi với chị của anh Khải và anh Phong. Nó và chị leo lên chiếc ta-xi đang chờ sẵn bên ngoài. Xe chạy vòng vèo những con đường của thành phố rồi đi thẳng lên

con dốc cao và tối, nhìn ra bên ngoài đường nó cũng đủ biết con dốc này dẫn đi đâu. Đà Lạt Knight hiện ra trước mắt nó nhẹ nhàng trong đêm tối, những ánh đèn dịu dàng, tiếng piano du dương...mọi thứ vẫn ấm áp, quen thuộc đến lạ. Một người phụ nữ khoảng 30-40 tuổi bước ra nhẹ nhàng gật đầu chào:

- Em là Phương và Mon đúng không?

- Dạ phải!

- Hai em vào đi, chỗ của tụi em có sẵn rồi!

- Ủa? Sao chị biết tụi em?

Nó thắc mắc, người phụ nữ mãi thật lâu sau này nó mới đoán ra được là chủ cafe mỉm cười.

- À! Lúc nãy có một khách xưng là anh trai của Phương có điện thoại đặt sẵn chỗ cho hai em, anh ấy có miêu tả trang phục hai đứa, nhưng chị nhìn Phương là đoán ra ngay, cô bé đẹp quá!

- Dạ!

Nó gật đầu thay mặt chị cảm ơn người phụ nữ, còn chị thì chỉ im lặng nắm chặt lấy tay nó. Người phụ nữ đưa hai đứa vào góc phòng riêng nằm sâu bên trong, chỗ ngồi lần trước nó và chị đến đang để trống. Sau khi nó và chị gọi nước xong, người phụ nữ nói gì đó với cô bé nhân viên rồi cả hai đi ra bên ngoài, tiếng piano lại vang lên. Là ca khúc quen thuộc mà chị vẫn thích, không ngờ người đánh đàn có thể chơi được ca khúc này, không biết đây là đặt trước hay chỉ là sự trùng hợp mà thôi. Từ lúc đó cho đến lúc nó và chị rời đi, căn phòng không có thêm một vị khách nào khác.

Nó đưa ly cafe đen lên miệng, không thể chờ thêm để thưởng thức món cafe không đường của riêng mình ở nơi nó yêu thích nhất ở Đà Lạt này, nhưng chị nhẹ nhàng ngăn lại, im lặng cầm ly cafe đưa lên miệng, mím môi lại và xoay xoay. Nó cười nhẹ, lại pha chế món cafe son dành cho nó đây mà. Đặt ly cafe trở lại vào tay nó, chị ngả đầu lên vai im lặng...nó nhấp một ngụm cafe son đắng nồng...để rồi khi quay qua nhìn...dường như vị đắng của cafe đã không còn bằng cảm giác đắng trong lòng khi nước mắt chị rơi trên áo nó. Đôi tay chị ôm chặt lấy nó, dưới ánh đèn dịu dàng của căn phòng, dù tối nhưng vẫn đủ soi sáng gương mặt chị đang

khóc. Nó đưa tay nhẹ nhàng lau nước mắt chị, tay còn lại kéo chị sát vào người nó hơn.

- Nhóc ơi!...Chị sợ lắm...thực sự chị rất sợ. Chị đã cố gắng vui vẻ để anh Khải, để Phong và mọi người không lo lắng...nhưng chị sợ lắm nhóc ơi! Chuyện hồi chiều...nó...nó làm chị nhớ tới papa, mami...chị sợ phải nhìn thấy tai nạn như vậy lắm...nhóc đừng xa chị nha...nhóc sẽ luôn ở bên cạnh chị đúng không? Chị chỉ còn nhóc là người thân thôi đó. Chị xin lỗi nhóc vì đã gây ra chuyện đó...chị xin lỗi. Nhóc ơi...chị sợ lắm...chị nhớ papa mami nhiều lắm!

- Nhóc ở đây nè... chị ngốc!

Nó mỉm cười, bàn tay nó cố kéo chị sát vào vai mình hơn, chị đang nhớ ba mẹ, nó quên mất chuyện tai nạn không may hồi chiều là sự ám ảnh đối với chị, nó quên mất chị đã từng mất ba mẹ cũng vì tai nạn xe. Nó đã quên điều này vì nó thực sự vẫn còn vô tâm ngu ngốc lắm. Trời lạnh đến run người, vài cơn gió lùa vào khung cửa sổ làm nó càng muốn ôm chị chặt hơn nữa, nó cũng không nghĩ mình cần nói thêm lời an ủi nào cả, đơn giản chỉ cần ngay lúc này nó bên cạnh, ôm chị vậy là đủ. Đó cũng là lời duy nhất nó và chị nói với nhau cho đến lúc cả hai rời khỏi quán...Tự nhủ lòng, từ giây phút đó...nó sẽ cố gắng hơn nữa để là gia đình của chị...không phải vì nó tội nghiệp chị đâu, mà vì chị là chị nó mà

-----oOo-----

Chương 44: Chương 43

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trời lạnh, nó cố ôm chị chặt nhất có thể mong giữ cho chị thật ấm, nó chưa từng mất người thân như chị nhưng nó hiểu cảm giác của một người đột ngột mất gia đình sẽ lạnh và dễ tổn thương như thế nào. Quán đóng cửa, nó và chị lên xe trở về nhà, chỉ muốn chị cười một cái thôi cũng thấy bớt lo, vậy mà gương mặt chị cứ như người vô hồn...xót lắm nhưng nó không còn biết làm gì hơn nữa. Xe dừng ở đầu dốc, chị muốn đi bộ một đoạn ngắn. Đêm của Đà Lạt sương giăng mờ những ngọn đèn đường, tưởng chừng người ta có thể với tay chạm lấy chúng dễ dàng như cho tay vào mặt nước...Nó và chị về đến nhà, bên trong mọi người vẫn đang nói về việc của chị hồi chiều. Nó đưa chị lên phòng rồi quay trở xuống đứng ở

đầu cầu thang nói xuống nhà:

- Ngay từ giây phút này, em không muốn bất cứ ai nói gì về chuyện hồi chiều của chị Phương nữa. Trách móc hay nói đùa cũng không, xin lỗi vì em đã hỗn!

Rồi nó quay lưng đi thẳng vào trong phòng của chị. Ngồi được một lúc thì chị ngủ thiếp đi, nó mới thở phào một cái đứng dậy đi ra khỏi phòng. Bên ngoài, nhỏ Hân đang ngồi im trên chiếc ghế sofa của nó.

- Em vô ngủ đi, chị Phương ngủ rồi!

- Anh đang làm gì vậy hả? Mọi người chị nói giỡn thôi mà anh nói gì nghe nghiêm trọng quá vậy?

- Có gì vui đâu mà nói giỡn!

- Chuyện có chút xíu hà!

- Chính vì chút xíu nên đừng ai nói tới nữa.

- Anh...! Em hông biết có chuyện gì khác, nhưng mà anh có cần phải lo lắng cho chị Phương tới vậy hôn?

- Cần chứ!

- Anh! Thái độ của anh thật quá đáng!

- Ừ!

- Anh có biết anh làm như vậy...sẽ...sẽ có một người rất buồn không?

- Ừ!

- ... Nhỏ im lặng nhìn nó một lúc rồi đứng dậy đi vào phòng, nó ngán mặt lên nhìn theo bóng nhỏ khuất sau cánh cửa thềm thì vừa đủ để chỉ mình nó nghe..." Anh xin lỗi!"

Như thường lệ, nó lại khó ngủ vì những suy nghĩ vây lấy đầu, lo lắng cho chị, lo lắng cho cả nhỏ Hân nữa. Lang thang ra ngoài sân, trời lạnh nên thi thoảng nó ho lấy ho để.

- Trời lạnh ra ngoài này chỉ cho ho vậy thằng em?

Anh Chinh bước ra từ sau lưng vỗ vai nó.

- Dạ! Khó ngủ một chút!

- Phương nó sao rồi?

- Không sao, chị mới ngủ hồi nãy. À, hình như anh cũng biết chuyện của chị phải không?

- Biết chứ em! Chị Nga vợ anh là do hai bác bên nhà cưới cho anh mà.

- Dạ!

- Anh mồ côi từ hồi còn bé xíu. Nhờ người bạn của dì anh nên hai bác biết chuyện rồi giúp đỡ dì anh, lo lắng cho anh ăn học, đưa anh sang tận bên kia làm việc rồi cưới vợ cho anh. Nếu không có hai bác, chắc anh cũng khó cưới được chị Nga em vì anh đâu có cha mẹ, có khi giờ này anh cũng không ở được trong căn nhà khang trang thế này nữa. Anh coi hai bác như ba mẹ ruột, bé Phương tất nhiên như em gái anh rồi.

- Dạ!

- Biết vì sao hôm nay anh nói với em chuyện này không?

- Dạ không anh!

- Để thằng em mày biết anh coi bé Phương quan trọng tới chừng nào. Cho nên, em mà đối xử không tốt với nó...đừng trách anh ác!

Nó mỉm cười, một chút rùng mình vì gương mặt anh Chinh trong phút chốc mất đi nụ cười tung tung hàng ngày.

- Dạ! Anh yên tâm!

- Ủ! Anh cũng thấy yên tâm. Mấy hôm nay anh thấy thằng em mày tuy có hơi trẻ con mặt bình tĩnh nhưng như vậy là được.

- Vậy là anh không có trách vụ em hỗn với anh hả?

- Chuyện nhỏ! Biết lo lắng bảo vệ cho con bé là được, chuyện khác anh

không để bụng.

- Dạ!

- Lần này anh đưa vợ con về thăm quê hai tháng, sẵn coi con Phương nó ở bên này ra sao, chắc qua tết anh trở về bên kia.

- Ủa vậy là anh không phải ở đây hả?

- Quê anh ở đây nhưng anh được hai bác đưa qua bên kia ở cũng được gần mười năm rồi.

- Còn nhà này?

- Nhà mua để lâu lâu đưa vợ con về thăm quê, vợ chồng anh bên kia làm việc cũng không phải quá dư nhưng nhờ chênh lệch tiền với bên này nên mua nhà không khó. Cái này là bác trai dạy anh, có đi đâu ở đâu làm gì thì cũng phải cho con cái về thăm quê, biết quê hương đất nước mình. Em cũng thấy đó con anh có đứa nào không nói tiếng Việt được đâu.

Nó và anh Chinh còn nói chuyện với nhau khá lâu, đa số anh kể về chuyện gia đình mình, còn khi nó hỏi về chị nhiều hơn thì... - Thôi biết nhiều được rồi. Con bé nó không cho anh nói chuyện với em nhiều về nó đâu, nay anh em mình nói chuyện với nhau đừng có cho nó biết nhé.

- Sao vậy anh?

- Có trời mới biết con bé nó muốn làm gì. Nói chung nào giờ nó thích bí ẩn vậy đó. Đặc biệt là chuyện gì liên quan tới thằng em mày, nó không có cho ai nhiều chuyện hết.

- Có vụ này nữa?

- Haha kệ đi em, con bé nó thích làm gì cũng được, miễn nó vui là anh vui. Thôi anh vào ngủ, thằng em mày cũng ngủ sớm để có sức mai cho bé Phương nó hành xác. Chào nhé!

Anh Chinh cười khì khì đi vào trong nhà để lại nó sau lưng ngẩn ngơ với những thắc mắc về chị mà không biết bao giờ mới được giải đáp. Cái cô nữ hoàng nhà mình...tuy cũng có chuyện đau buồn nhưng tính ra vẫn luôn có những người xung quanh lo lắng hết mình đó chứ. Nó cũng đi vào nhà ngủ, nằm được một chút thì chị lò dò ôm mền bông đi ra chen lên ghế nằm

ngủ, cảnh này...đã quen thuộc từ lâu. Hôm sau, như lời anh Chinh, chị của nó sau một đêm buồn đã trở lại với nụ cười tươi và những trò nghịch hành xác bắt nó dẫn đi chơi suốt cả ngày. Đến ông Kha cũng than trời vì phải đi nhiều, có lẽ trừ mấy đứa nhỏ ra thì người nào cũng mệt mỏi vì phải đi chuyển liên tục giữa các điểm tham qua khắp thành phố. Xem như trọn vẹn nghĩa vụ đi chơi với chị trước khi về quê.

26 tết, nó yên vị trên xe chuyển xe khách về quê ăn tết. Lòng nôn nao với những cảm giác khó tả, tạm gác cuộc sống sinh viên và những mối quan hệ phức tạp đã qua, chỉ mong gặp lại đám bạn cấp 3 để thỏa sức mà ăn chơi, tám chuyện, trêu đùa. Tính ra đứa nào cũng đã trưởng thành hơn nhiều sau một thời gian xa quê đi học, đứa đi làm, đứa tính xong chuyện chồng con...mỗi người đều đang đi con đường riêng, chỉ dịp lễ tết như vậy mới họp mặt nhau khá đông đủ mà thôi. Không còn là học trò, đến nhà thầy cô tất nhiên đứa nào cũng có quyền được “nhậu” một cách công khai. Vậy là ngay tối 26 tết đã bị lôi kéo đi ăn nhậu, cái lũ quỷ bạn nó thoát khỏi lớp 12 cứ đứa nào cũng lên đô sau một thời gian làm sinh viên tu nghiệp. Riêng nó là phá môi thì nhiều chứ đâu có uống được bao nhiêu, vậy mà hết nhà đứa này, qua nhà đứa nọ, thầy cô...cứ vậy kéo dài đến mừng 4 tết, chẳng ngày nào nó không có men trong người, không có ai kiểm soát thành ra cũng thả mình theo cuộc vui. Nói đến cái mốc mừng 4 tết thôi là vì tối hôm ấy nó đang ngồi chơi với mấy thằng chiến hữu ngoài chợ huyện thì điện thoại reo. Màn hình hiện lên chữ “Chị” cùng với bản nhạc chuông quen thuộc nó dành riêng cho nữ hoàng.

- Nghe nè!

- Hihi nhóc ời nhóc đang ở đâu?

- Quê chứ ở đâu.

- Mà quê là ở chỗ nào?

- Nói biết không mà hỏi. Có chuyện gì?

- Thì nói đi nhóc đang ở chỗ nào?

- Ở đang ngồi chơi với mấy thằng bạn ngoài chợ huyện của nhóc được chưa.

- Vậy nhóc chơi xong chưa hihi ra chơi với chị đi!

- Rảnh nữa, đang ở quê ra bằng niềm tin à. Mà bữa đã la tạm không liên lạc tới qua tết mà.

- Hi tại...tại...chị....(nói rất nhỏ không nghe rõ) - Tại gì nói lớn lên coi, không có nghe gì hết.

- Một nhóc quá! Hihi nhóc đang ngồi chỗ nào?

- Tròi à đã nói đang ở chợ huyện của nhóc.

- Vậy hả. Vậy chợ đó có gần trường “DQD” hôn?

- Ồ gần! ủa sao biết tên trường nhóc vậy?

- Hihi chị đang ở trước cổng trường nè!

- Hà!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nó la lên một tiếng làm mấy thằng bạn đang chén chú chén anh ngà ngà giật mình chửi. Nó cũng không thèm đôi co đứng dậy đi xa khỏi bàn nhậu.

- Hix! Không giỡn à...nói lại coi đang ở đâu?

- Hihi đang ở trường DQD nè ai thèm giỡn với nhóc chứ.

- Tròi đất! Tự nhiên xuống đây chi?

- Chơi chứ chi. Hihi nhóc lại đón chị nhanh nhanh lên đi ở đây tới thui hà.

- Rồi xuống với ai?

- Có một mình chị đâu có ai nữa đâu. Nhóc ra nhanh nhanh nha.

- Rồi rồi ở đó đi ra liền. Bỏ tay chị luôn.

Nó lật đật cúp máy xách xe phóng luôn về trường bỏ lại 3 thằng bạn ngồi ngơ ngác sau lưng. Chợ gần sát trường, nó nhanh chóng nhận ra dáng người cao của chị dưới ngọn đèn trước cổng trường, dưới chân chị là cái vali nhỏ xíu. Vừa nhìn thấy nó chị tươi cười chạy lại nắm lấy tay nó.

- Nhóc nhóc!

Nó dừng xe nhìn chằm chằm vào chị rồi thở dài.

- Lại bày trò gì nữa đây?

- Hihi người ta đi chơi chứ làm gì đâu mà bày trò.

- Tự nhiên xuống đây làm gì?

- Ở trên kia buồn hiu à, tại chị thấy nhóc đi lâu quá trời nên... - Mới có được tuần hơn, lâu gì mà lâu.

- Một tuần là lâu rồi muốn gì nữa?

- Hix rồi xuống đây bằng cái gì? Sao đi có một mình vậy nè?

- Chị xuống bằng xe khách đó. Phong đòi đưa chị đi nhưng chị hông cho.

- Dám đi một mình luôn hả?

- Dám chứ sao không.

- Hổng sợ lạc ha bị bắt cóc hả?

- Ai mà thèm sợ chứ. Hihi Phong dẫn chị ra đúng trạm xe rồi dặn người ta chở chị lại đây luôn nè.

- Ô! Mà sao biết nhóc ở đây mà kêu người ta chở tới?

- Bí mật!

Nó ngơ ngác, mặc dù chị không phải là con nít nhưng thực sự một mình đi xe xuống tận đây là một điều gì đó nó không nghĩ chị dám làm. Nên nhớ chị sống ở nước ngoài từ nhỏ, chỉ mới về VN một thời gian, đường SG chị còn không biết rõ nói gì là cái quê nhỏ cách SG hàng trăm km này.

- Bó tay chị luôn, có đi thì đi sớm, tự nhiên lặn lội tuốt trên đó về dưới này trễ quá trời. Rủi xuống đây gọi điện thoại cho nhóc không được rồi tính sao. Thiệt tình!

- Uhm! Chị cũng hông nghĩ tới nữa. Nhưng chị biết nhóc sẽ luôn nghe máy mà.

- Hay quá! Đâu chắc chắn dữ vậy.
- Vì nhóc đã hứa bất cứ lúc nào chị gọi nhóc cũng sẽ nghe máy mà.
- Ồ! Biết rồi! Mà có xuống cũng phải gọi điện thoại trước để nhóc đón chứ, tối thui như vậy đứng đây một mình có chuyện gì rồi sao?
- Phong có đòi gọi điện thoại nhưng chị hồng cho.
- Sao vậy?
- Chị mà nói nhóc biết trước nhóc cho chị xuống mới lạ - Ồ ngoan quá ha! Chị làm như nhóc hồng cho mà được với chị à.
- Xí! Đáng ghét!

Nó lắc đầu thờ dãi, trong đầu đã nghĩ đến cảnh tượng đêm nay dẫn chị về nhà, thế nào cũng được vinh danh vì mới đi SG một thời gian ngắn đã dẫn con gái người ta về quê “ra mắt”. Rồi phải giải thích, rồi phải ăn nói với người nhà, rồi ai mà biết chị sẽ làm những chuyện gì khi về nhà nó nửa đây. Thôi, lỡ rồi...chết bỏ. Nó bầm bụng lấy quyết tâm rồi xuống cầm vali của chị để lên phía trước xe.

- Thôi! Giờ về nhà nghỉ chứ đứng đây nói chuyện tới sáng luôn hả?

Chị chấp tay sau lưng xoay xoay người qua lại ra vẻ suy nghĩ.

- Hihi chị hồng về nhà nhóc đâu.
- Sao vậy?
- Chị chưa muốn về. Giờ chưa phải lúc.
- Giờ mà phải với lúc cái gì. Bộ tính ngủ ngoài đường hả?
- Hihi mình thỏa thuận với nhau là hồng để bạn bè người thân nhóc biết chị và nhóc quen nhau rồi mà, giờ sao chị về nhà nhóc được.
- Không về chứ sao nữa, tối thui trể lắm rồi. Mà không biết chị nghĩ gì nữa, nhóc với chị quen biết nhau có sao đâu mà tối ngày bí mật này nọ. Giữ bí mật về chị biết bao lâu rồi đó.

- Hihi Chị đã nói là chưa tới lúc để mọi người biết mà. Chị vẫn thích bí mật thôi, chị vẫn muốn nhóc và chị sẽ là một thế giới riêng, chuyện này thỏa thuận rồi hồng có nuốt lời đó.

- Mệt! Nói cho vui thôi ai thèm nuốt lời với chị đâu. Mà giờ hồng về nhà chứ đi đâu, hồng lẽ ngủ ngoài đường.

Chị chu miệng cốc đầu nó một cái.

- Ngủ ngoài đường cái đầu nhóc á đồ khờ. Giờ nhóc đưa chị đi kiếm khách sạn đi.

- Ờ hen! Nhưng ở đây quê mà, không có khách sạn đâu chỉ có nhà nghỉ thôi.

- Nhà nghỉ khác khách sạn hả nhóc?

- À ừ...theo nhóc chắc khác. Nói chung để coi có chỗ nào được không đã. Ở quê mà, toàn mấy chỗ nhỏ sợ không hợp với chị.

- Hihi chị chịu được mà hồng sao đâu. Đi đi nhóc!

- Rồi thì đi!

Vậy là nó đưa chị chạy lòng vòng thị trấn để tìm nhà nghỉ, nói chung đa số nhà nghỉ toàn để mấy cặp đôi hẹn hò chứ ở cái nơi này có cảnh quan gì để du lịch, tham quan đâu mà có khách sạn để khách lưu trú. Tìm được một nhà nghỉ coi như to đẹp nhất thị trấn, nó đưa chị vào thuê phòng dưới ánh mắt nhìn lạ lẫm của ông chủ. Có lẽ những cặp đôi vào đây thuê phòng không lạ với ông chủ nhưng một cô gái xinh đẹp, cao ráo như chị thì có lẽ hơi lạ mắt cũng là chuyện bình thường.

Sau khi thuê phòng, nó nhờ ông chủ quét dọn lại cho sạch sẽ trong khi đó hai chị em kéo nhau đi ra chợ để chị ăn tối. Cái cảm giác chở chị sau lưng giữa phố huyện, thêm cái cảm giác lo lo sẽ bị mấy thằng bạn hay người quen bắt gặp thực sự rất lạ, có một chút gì đó vui vui, thú vị. Thị trấn khuya chỉ còn vài món quen thuộc như bún, phở, hủ tiếu, cháo...Chị của nó ăn hủ tiếu trong khá ngon lành chẳng có vẻ gì không hợp khẩu vị như nó lo cả. Phía xa 3 thằng bạn của nó vẫn đang ngồi chơi giữa khuya mà không biết rằng cách đó vài chục bước chân là thế giới riêng của nó và chị đang vui vẻ ăn uống trò chuyện. Sau khi đưa chị về phòng để chị tắm và

ngủ ngơi, nó xin phép chị chạy ra với mấy thằng bạn một chút.

- Đang chơi chạy đâu này giờ vậy?

- Ờ! Có chút việc.

- Việc gì giờ này ông thần?

- Chuyện riêng của anh, bí mật!

- Bí mật con khỉ. Thôi kệ mày...làm phát coi.

Thằng bạn rót bia vào ly nó rồi hò hét 2 thằng còn lại cùng ly, nó cũng vui vẻ uống với tụi bạn một cách nhiệt tình chứ không từ chối như trước nữa. Ngồi thêm khoảng nửa tiếng thì giải tán vì một thằng phụ huynh gọi về, thằng còn lại nhìn đâu cũng thấy tổ quốc. Chia tay 3 thằng bạn, nó xách xe chạy qua nhà nghỉ với chị mà không cần phải gọi điện thoại về nhà cho hay đêm nay nó không về (từ trước đến giờ nó đi chơi qua đêm bên ngoài cũng không có thói quen xin phép). Về đến phòng, chị đang nằm sấp trên giường chơi game, nó vừa ngồi xuống bên cạnh chị liền ngồi dậy cắn bắp tay nó thiếu điều rút thớt ra luôn mới chịu nhả ra.

- Aiiii...uiiiidaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...cái gì vậy...sao cắn nhóc...đauuu!!!

- Xí! Nay...nhậu nhẹt nửa đúng hôn! Đồ hư hỏng!

- Ờ...hix thì có uống một chút với mấy thằng bạn.

- Biết nhậu hồi nào vậy hả?

- À...thì cũng biết lâu rồi...tại ít nhậu thôi.

- Dám giấu chị hen...đồ hư hỏng! Con nít con nôi bày đặt nhậu. Có biết hại sức khỏe lắm hôn.

- Ờ...thì tại lâu lâu gặp tụi bạn thân nên uống cho vui. Tụi nó ép dữ quá hông chối được.

- Xí! Đồ hư hỏng!

- Thôi mà...la hoài! Lâu lâu cả năm mới uống vài ly mà hehe!

- Ly cái đầu nhóc đó. Nhóc có xĩn không hả?

- Tỉnh bơ! Đô cao lắm để gì xĩn!

- Còn khoe nữa hả. Muốn chị uýnh nhóc phù mỗ hôn? Nhóc mà xĩn chị cho nhóc ra đường ngủ luôn. Chị nói rồi đó, uống vài ly xã giao thì được, chị không thích nhóc uống say xĩn biết không, như vậy sẽ hại sức khỏe lắm. Nhóc có nhớ những chuyện nhóc hay tâm sự với chị không, vì những chuyện đó, chị không muốn nhóc uống say xĩn đâu.

- Uhm. Nhóc biết mà, hông sao đâu chị đừng lo. Đi xe mệt không? Sao hông ngủ đi.

- Chị chờ nhóc về nè sao dám ngủ một mình ở đây được.

- Ừ!

Nó ngồi dậy đưa ly nước mĩa cho chị.

- Nè uống nước mĩa quê nhóc đi, ngon lắm.

- Xí! Làm sai rồi hồi lộ chứ gì!

- Hồi lộ gì đâu...hehe!

Chị cầm ly nước mĩa uống một cách ngon lành. Nó ngồi kế bên xoay xoay cổ, tay bóp bóp đầm đầm vào vai mình. Thấy vậy chị ngừng uống hỏi.

- Nhóc sao vậy? Mỏi lắm hả?

- Uhm! Đi cả ngày, mấy nay ngày nào cũng có bia rượu trong người thành ra cũng hơi mệt.

- Thấy chưa!...Cho đáng đời ham chơi ham nhậu.

- Có đâu! Tại nhà thầy cô, rồi người lớn không à, từ chối khó lắm chứ nhóc cũng đâu có muốn uống đâu.

- Đáng ghét! Nằm xuống đi!

Chị cộc đầu nó một cái nghiêm mặt đề nó nằm sấp xuống giường rồi nhẹ nhàng đầm đầm, xoa xoa vai và lưng nó, tuy không chuyên nghiệp nhưng

nó cảm thấy rất dễ chịu (thực ra cũng có biết đi mát-xa hồi nào đâu mà biết thế nào là chuyên nghiệp thế nào là không @@). Hơi thắm say nên cảm giác mệt nhanh chóng xâm chiếm lấy cơ thể, chắc chị cũng nhận ra nên không nói gì nhiều nữa mà leo xuống giường, được một chút thì chị đem bình thủy nước nóng từ ngoài vào pha nước ấm sau đó lấy khăn vắt sạch lau mặt cho nó.

- Thôi được rồi để nhóc tự làm. Đâu có say nhiều đâu mà chị đừng lo.

Chị không nói gì chỉ nghiêm mặt nhìn nó, cái nhìn vừa trách nhưng vừa lo lắng. Nó đành nằm im, chị lau mặt nó xong thì bắt nó nằm sấp lại xoa bóp tiếp cho nó. Chẳng biết vì sao, có lẽ do say hay vì điều gì đó khó giải thích, tự nhiên nó nhẹ nhàng nói với chị:

- Chị gây lưng cho nhóc đi!

- Uh!

Nó cũng tự nhiên yêu cầu và vô cùng tự nhiên chị mỉm cười đồng ý. Chị kéo áo nó lên rồi nhẹ nhàng gây khắp lưng nó, miệng lầm nhảm một ca khúc bằng tiếng anh. Nó mỉm cười:

- Đã thiệt! Lâu rồi nhóc hông được gây lưng.

- Là sao nhóc?

- Ừ hồi nhỏ xíu ngủ với mẹ ngày nào nhóc cũng được mẹ gây lưng. Rồi xa nhà...lâu lâu về thăm, đêm nào cũng chui vô giường đòi mẹ gây lưng xong mới chịu đi ngủ. Mấy năm nay không còn dám xin mẹ gây lưng nữa, lớn rồi cũng ngại.

- Đồ ngốc!

- Ừ!

- Còn đòi lại là chị, chị sẽ không ngại chút nào đâu.

- Vì chị thích làm con nít hoài mà đúng không?

- Hihi uhm! Chị thích được papa công vào giường nè, papa sẽ đọc sách ru chị nè ngủ nè, sau khi chị ngủ papa sẽ hôn lên trán chị rồi mới tắt đèn để cho chị ngủ nè.

- Ủa vậy còn mẹ chị thì sao?
 - Mami chị sẽ không làm những việc đó đâu.
 - Sao vậy?
 - Vì mami nói mami bận đứng ngoài cửa quay lén lại cảnh papa chăm chị ngủ rồi.
 - Ủa bộ ngày nào cũng quay phim hả?
 - Hihi lâu lâu mới quay, nhưng bình thường mami sẽ đứng ngoài cửa phòng chị nhìn thôi. Papa chăm chị ngủ, nhưng mami sẽ là người đánh thức chị vào buổi sáng.
 - Giống chia nhiệm vụ chăm sóc nữ hoàng quá ha.
 - Hihi chứ sao!
- Nó mỉm cười đưa tay nắm chặt lấy tay chị đang gầy trên lưng nó.
- Có nhóc ở đây rồi...chị...hãy luôn cố gắng vui vẻ nha.
 - Chị biết mà!...Nhóc sẽ là gia đình của chị đúng không nhóc?
 - Ừ!
 - Vậy sau này chị sẽ gầy lưng cho nhóc hen.
 - Chịu luôn...gì chứ vụ này đồng ý hai tay.
 - Hihi đáng ghét!

Chị vẫn tiếp tục vừa gầy lưng vừa xoa bóp vai cho nó, hai chị em cứ như vậy trò chuyện linh tinh những câu chuyện không đầu không đuôi, những mơ mộng của chị, những ký ức về gia đình của chị, về những bình yên chị đã từng có...cho đến khi cả hai chìm vào giấc ngủ tự lúc nào...chính nó cũng không hay.

-----oOo-----

Chương 45: Chương 44

Nguồn: EbookTruyen.VN

Buổi sáng bắt đầu bởi tiếng chuông tin nhắn của con bạn nhắc nhở trưa ghé nhà nó ăn tết, mắt nhắm mắt mở trả lời tin nhắn xong như một thói quen nó đưa tay ôm lấy bất cứ thứ gì vớ được định ngủ tiếp. Cảm giác lạ lạ, nó mở mắt và giật nảy mình vì nhìn thấy gương mặt chị ghé sát vào nó, chỉ một chút nữa thôi là không còn khoảng cách nữa rồi. Thì ra chị đã thức từ lâu và vẫn nằm im đó mặc cho nó ôm. Vội buông chị ra ngồi dậy vỗ vỗ vào đầu mình, mãi mê ngủ quên mất đêm qua nó không có ngủ một mình mà còn có chị nữa.

- Chị dậy sớm vậy?

Chị không thèm trả lời, ngồi hẩn chồm lên vai ghé mắt sát vào mặt nó chớp chớp mắt.

- Nè! Nhóc còn mệt hả? Nhóc ngủ nữa đi, hồi tối nhóc say mà.

Nó vẫn vỗ vỗ đầu cho tỉnh táo:

- Ồ! Còn hơi chóng mặt. Chị đói bụng chưa?

- Chị hông đói đâu, nhóc thấy sao? Nhóc ngủ nữa đi chừng nào hết mệt hả dậy.

- Thôi không sao. Chị muốn ăn gì nhóc đưa chị đi ăn sáng, nhìn mặt biết đói bụng rồi bày đặt lo cho nhóc chị không biết.

Nó gỡ tay chị đứng dậy đi ra ngoài tìm WC rửa mặt, đánh răng sau đó trở vào phòng kéo tay chị đi ăn sáng. Lúc chị ghé mặt nói chuyện với nó là đủ biết chị đã thức dậy vệ sinh cá nhân từ lâu, thà chị ngủ luôn chứ thức từ sớm thì giờ không đói bụng mới lạ. Nó lại đưa chị đến quán phở quen thuộc, chị chủ quán vui vẻ chạy ra đón khách như bao lần.

- Ủa sao giờ này mới lại ăn em? Tụi kia nó mới ăn xong đó.

- Rồi tụi nó đâu chị?

- La đi cafe rồi. À à thì ra nay hẹn hò bạn gái đi chơi hèn gì sáng chị hông thấy em đi chung với tụi thằng Hào. Chu choa...ai mà đẹp vậy nè.

- Dạ chị bạn em. Thôi chị cho em hai tô như cũ nha.

- Rồi chờ chị chút.

Chị chủ quán vui vẻ đi vào trong làm phở cho nó không quên dừng lại bàn gần quầy nhất tám chuyện vài câu.

- Nhóc! Đây phải quán phở nhóc hay khoe với chị hôn?

- Ủ! Nó đó, bảo đảm ngon luôn.

- Hihi! Chị chủ quán vui tính quá hen.

- Ồ khỏi nói, bà tám hồng thua chị đâu hehe.

- Quynh phù mủ giò!

- Mà chị uống gì không?

- Chị muốn uống coca!

Nó giơ tay gọi thêm một lon coca một trà đá nửa rồi vui vẻ ngồi quảng cáo quán phở với chị. Tất nhiên sau khi ăn uống no nê, chị của nó không thể phàn nàn gì thêm về chất lượng phở quê nó. Sau khi tính tiền nó không quên kéo chị chủ quán ra một góc nói nhỏ:

- Chị! Đừng nói tụi kia em có bạn SG về chơi nha. Bí mật!

- Rồi rồi! Ăn mảnh một mình chứ gì.

- Hehe! Thôi em đi nha!

- Mai ghé ăn nửa em. Cái thằng đi SG có mấy tháng gái đâu nhiều thấy sợ.

Nó nhanh chóng chạy ra chờ chị rời khỏi quán.

- Giờ làm gì nửa đây?

- Hihi chị muốn nhóc đưa chị đi chơi.

- Ồ! Mà đi đâu giờ?

- Biển! Nhóc nói quê nhóc có biển mà đúng hôn?
- Có! Mà nhóc cũng kể rồi đó, biển ở đây không có trong xanh như biển chỗ khác đâu đó.
- Biết rồi biết rồi! Nhóc khoe biển của nhóc chị nghe thuộc lòng luôn nè, giờ chị muốn tận mắt nhìn thấy kia.
- Ờ thì đi. Nhưng mà cũng chờ nhóc về nhà thay quần áo cái đã, bỏ đồ mặc đi chơi cả ngày hôm qua rồi.
- Vậy hen! Hihi vậy nhóc về thay đồ đi rồi chờ chị đi.
- Thôi chị đi với nhóc luôn, đường về nhà chung đường ra biển mà.
- Nhưng chị chưa muốn gặp người nhà nhóc đâu.
- Biết rồi, thì cho chị ngồi quán cafe gần đó chứ ai bắt về nhà mà lo.
- Hihi!

Nó đưa chị về phòng lấy thêm quần áo cho chị rồi chạy thẳng về nhà, để tránh người quen biết kể lại với nhà nó chờ chị chạy thẳng tới quán cafe lạ nằm cách xa rồi mới chạy về nhà. Nhảy vào wc tắm sạch sẽ, bận vội bộ quần áo, mượn mẹ một số vật dụng trong nhà bỏ vào balo, sẵn mượn luôn cái dù màu tím mộng mơ thần thánh của ngoại rồi chạy ào đi. Tất nhiên không quên mượn xe chị dâu để chờ chị đi chơi cho đẳng hoàng một tí chứ xe cà tàng của nó đang chạy nhìn không hợp với chị tí nào.

Con đường ra biển hôm nay không đông xe như mấy ngày tết, mừng năm mà đa số mọi người đều kiêng kỵ ra đường chỉ riêng nó là không quan tâm ngày tháng. Tuy nói thì nói vậy nhưng ra đến biển thì không đến nổi vắng, cũng có nhiều người tranh thủ hôm nay đường vắng mà đi chơi biển. Cảm giác mỗi lần trở ra biển tự sau lần đưa em về chơi thực sự hoàn toàn khác trước. Chỉ cần nghe tiếng sóng, hàng dương quen thuộc hiện ra trước mắt là lòng nó nhói lên một chút, cảm giác rất lạ, lạ so với những chuyến thăm biển bình thường trước đó. Đặt chân tới bãi biển cũng như lần đưa em về, lúc này nước chưa lớn, bãi cát chạy dài hàng trăm mét hướng ra phía biển. Hải sản thì nó đã mua trước khi đến biển, chỉ còn mua thêm nước ngọt, nước đá, trái cây rồi mới cho xe chạy chậm chậm trên bãi hướng về chỗ dừng chân cũ. Mọi thứ vẫn vậy, chưa bao giờ thay đổi, chỉ riêng người đi

cùng nó lần này không phải là em mà thôi. Trong lúc chị cặp tay sau lưng đi thẳng ra biển xem xét thì nó bày đồ đạc xuống tắm trải, treo cái võng lên cây rồi im lặng đứng trong hàng thông nhìn ra biển. Những con sóng lăn nhẹ phía xa tít, người chị giờ chỉ bằng một ngón tay nó, tóc chị không quá dài nhưng vẫn đủ để gió lùa vào bay bay. Hôm nay chị mặc một chiếc đầm maxi dài màu trắng điểm thêm vài bông hoa li ti. Tuy là chỗ vắng nhưng thi thoảng vẫn có khách du lịch dạo bước qua lại, có lẽ ai ai cũng muốn đi dọc bãi biển để tìm một chỗ trống trải để có không gian riêng. Có một điều nó tưởng rằng ngồi một mình thế này sẽ nhớ nhiều lắm, ngồi một mình thế này sẽ nghĩ về em nhiều lắm. Nhưng, nỗi nhớ nó không nhiều như nó tưởng, không làm nó thấy quá đau càng không làm nó phải cố mỉm cười để che giấu bớt nỗi đau bên trong mặc dù nó có cười hay không lúc này đâu có ai nhìn thấy. Dường như chính nó cũng không muốn ký ức ủa về sẽ làm nụ cười nó trở nên giả tạo vì hôm nay nó đang đi chơi với chị kia mà. Vội xách cây dù đi về phía chị, chẳng cần đến quá gần, nó đã nghe tiếng chị hát, một ca khúc tiếng anh nhẹ nhàng. Nó xòe dù ra che nắng cho chị, một tay cho vào túi đứng im nghe hát. Đây không phải lần đầu tiên nó nghe chị hát, nhưng đây là lần đầu tiên bài hát của chị không phải ca khúc thiếu nhi.

“...No matter how I try I don't find a reason why...believe me it's no lie I always have you on my mind...No matter what I see guess where I wanna be...love is the answer I will find...”

Có lẽ mãi mê với ca khúc riêng của mình cho nên gần hết bài hát chị mới nhận ra sự có mặt của nó bên cạnh. Chị ngừng hát quay qua khẽ nhìn nó rồi bước từ từ ra gần với những con sóng biển hơn. Nó im lặng bước theo che dù cho chị. Chợt chị lên tiếng:

- Nhóc có nghe được chị hát gì hôn?
- Ừ được một chút, không rõ lắm.
- Không rõ hay không hiểu?
- Ừ nghe không rõ và cũng không hiểu luôn. Nhóc vốn đâu có giỏi tiếng anh.

Chị mỉm cười, nụ cười lạ lắm.

- Đồ ngốc!

Lại im lặng đưa chân nghịch nước, những con sóng nhỏ lăn tăn len vào bờ cát chỉ vừa đủ ướt chân, chiếc váy của chị cũng bị thấm nước lên gần đầu gối.

- Nè! Nước không trong dám tắm biển không đó.

- Hihi kệ chị đi.

Chị ngồi luôn xuống bãi biển, nhìn cũng đoán chị không sợ cái màu nâu đục của những con sóng biển mang trong mình những hạt phù sa. Chiếc váy chị ướt hết cả rồi, nó cũng mỉm cười ngồi xuống bên cạnh. Trời nắng đẹp, nắng cháy người nhưng vẫn đẹp bởi bầu trời trong xanh, có hai đứa tung tung ngồi giữa cái nắng hàng chục phút đồng hồ mà không nói với nhau câu nào, cũng chẳng thèm xuống biển tắm như bao người. Nó nhìn chị, nhìn theo đúng kiểu vừa lén lút vừa công khai. Thời gian quen nhau tính ra thì lâu, nhưng gặp nhau và giờ thì bên cạnh, có thể nhìn chị rõ ràng như thế này thực sự nó vẫn không tin đây là sự thật. Phát hiện có người nhìn mình, chị mỉm cười:

- Nhìn gì nhìn hoài dza nhóc con?

- Ừ! Thích nhìn!

- Xí! Đồ nịnh đầm.

Nó cầm một vỏ ốc quăng thật xa ra biển...

- Chị nè! Đi một mình xuống đây không lo sao?

- Lo gì?

- Anh Phong đó.

- Anh Phong sao?

- Biết là nhóc với chị là chị em, nhưng dù sao nhóc cũng là con trai, chị thân thiết với nhóc nhiều như vậy có khi nào anh Phong buồn nhưng không dám nói ra không.

- Uhm! Sao Phong lại buồn?

- Ghen! Đừng nói là tại anh Phong biết suy nghĩ, tin tưởng chị với nhóc

không có gì, nhưng dù sao ai mà không ghen.

- Hihi ghen thì sao? Nhóc có vì sợ Phong ghen mà hông thèm chơi với chị nữa hông?

- Ờ tất nhiên là không. Nhưng...

- Vậy nhóc lo làm gì như ông cụ non dza.

- Thì lâu lâu cũng phải để ý xung quanh một chút chứ.

- Cái mặt nhóc vô tâm ời là vô tâm, biết gì mà để ý xung quanh. Chị chỉ cần nhóc để tâm tới chị thôi, ai cho để ý xung quanh chứ.

- Gì ngang ngược vậy.

- Hihi

Chị giành lấy cây dù của nó cầm xoay xoay, nó nằm dài luôn ra bãi biển, sóng tràn vào làm cát vô lỗ tai nó, thấy vậy chị cốc đầu nó một cái rồi nâng đầu nó kéo vào gối lên chân chị. Một cảm giác gì đó xuất hiện trong đầu rồi chợt tắt.

- Chị nè!

- Gì nhóc con.

- Hình như thiếu thiếu cái gì đó.

- Thiếu gì. Bộ nhóc tính ngủ đây luôn hả.

- Không có, chỉ là dạo này nhóc không còn nghe chị nói câu đó.

- Câu gì?

- Thì cái câu lúc nào nhóc chọc chị xong chị thường nói đó.

- Hihi từ từ chị suy nghĩ coi.

Chị luồn tay vào tóc nó xoa xoa, vài phút trôi qua, tưởng chừng nó suýt ngủ quên thì...

- Nhóc con không được yêu chị đó nha, chị là chị nhóc đó!

Nó mỉm cười

- Biết rồi biết rồi! Ai mà dám yêu nữ hoàng chứ!

Hai đứa cùng bật cười, bấy lâu nay cũng quên mất những câu nói này. Lần nào nói chuyện với nhau, rồi trêu chọc, tranh cãi xong là chị lại cảnh báo nó không được yêu chị và tất nhiên đáp lại nó lại luôn chê chị là nữ hoàng ngang ngược ai mà yêu. Tất nhiên mọi thứ đều dừng lại ở những câu trêu đùa, vì thế giới của chị và của nó hoàn toàn khác nhau, chưa bao giờ nó nghĩ đến việc chị và nó yêu nhau mà.

- Hihi tại nhóc con đó!

- Vụ gì nữa.

- Tại chị phải lo cho nhóc nhiều chuyện làm chị quên mất tiêu chuyện cấm nhóc yêu chị đó.

- O! Kiểm chuyện nữa. Biết rồi, cấm nhóc yêu để khỏi phân tâm chuyện khác chứ gì.

- Chuyện gì?

- Chuyện yêu anh Phong đó. Hehe giỡn chứ chưa thấy ai như chị, bỏ bê, ăn hiếp người yêu quá trời.

Chị nhéo nó một cái rõ đau, chu miệng.

- Bỏ bê, ăn hiếp thì có nhưng người yêu ở đâu ra hả nhóc khùng.

- Èo! Chối gì không biết, hỏi mấy người khác coi ai mà không biết chị với anh Phong là một cặp, xứng đôi quá chừng. Hehe.

Nó vừa trêu vừa cười, chợt gương mặt chị không còn nét vui vẻ nữa mà chuyển sang nghiêm nghị.

- Không phải! Chị và Phong không phải người yêu của nhau biết biết chưa đồ nhóc con đáng ghét!

Giật mình và bất ngờ trước thái độ của chị, nó ngồi phắc dậy vỗ vỗ vai chị.

- Hix sao vậy, sao tự nhiên giận rồi.

- Hồng biết! Tại nhóc hết đó, ai mượn nhóc nói chuyện với cái thái độ đáng ghét đó.

- Thôi! Thôi đừng có giận, nhóc giận mà hồng phải thì thôi. Nhóc đâu biết đâu.

- Hồng biết mà tối ngày nói linh tinh làm gì. Cái mặt còn cười cười thấy ghét!

- Ờ thì nhờ cái mặt thấy ghét vậy mà có người xụ mặt giận như con nít nè. Ủa mà thiệt hai người hồng phải người yêu của nhau hả?

Chị nắm cát quăng mạnh vào ngực nó, nói như hét vào mặt

- Hồng phải! Hồng phải! Hồng phải!...Vừa lòng nhóc chưa!!!

Nó chưng hửng, tưởng chị giả bộ giận dỗi nó cho vui, giờ thì nhìn vào gương mặt, ánh mắt chị, nó nhận ra chị giận thiệt chứ không phải giỡn. Hôm nay sao thế này, tự nhiên đang ngồi trên linh tinh lại giận thiệt, không có giống thường ngày bao giờ. Nó vội xoa dịu chị để làm lành, nhưng chị hồng thêm nhìn mặt nó, quay qua chỗ khác. Hết cách, nó đành nằm vật ra kế bên:

- Tự nhiên giận thiệt. Bình thường có giận vô lý thế này đâu. Nào giờ chị có nói nhóc biết chị và anh Phong không phải người yêu đâu. Nhóc tưởng...nên chọc chút thôi mà!

Rồi nó im lặng, vừa là để suy nghĩ về chị, vừa để chị không phải nghe tiếng nó mà giận thêm. Nó hiểu chị, giờ càng nói chị càng giận hơn thì không hay, bất cần một tí tự nhiên chị sẽ xiu lòng làm lành với nó ngay ấy mà. Đoán chẳng sai, nó nằm im khoảng mười lăm phút thì có người nghịch nghịch tóc nó, rồi từ từ có người kéo đầu nó cho nằm lên chân mình rồi chọt chọt vào mũi nó.

- Nhóc! Nhóc!...Nhóc giận chị hả? Chị xin lỗi, chị cũng hồng biết tự nhiên chị khó chịu vậy nữa. Nhóc đừng giận chị nha!...

Nó im, nhưng chị cứ chọt chọt vào mũi, cái giọng thì như con nít nha nha nha hoài làm nó cũng bật cười.

- Giận gì đâu. Có chị giận nhóc thì có.
- Biết rồi biết rồi, chị hết giận nhóc rồi, nhóc giận với chị nửa nha.
- Giỡn cái mặt thấy ghét rồi sao.
- Thì chị hông ghét nhóc nữa, hen hen.
- Như con nít!
- Hihi! Chị là vậy mà hihi!

Chị cười toe toét, cứ như chưa bao giờ giận nó vậy. Đúng là hai đứa con nít, vài phút trước còn giận nhau, vài phút sau lại cười hì hì, mà như vậy mới bình thường giống như từ lúc quen nhau đến giờ. Cũng nhờ lần này nó biết thêm một bí mật về chị đó là chị phủ nhận không phải người yêu của anh Phong.

- Với chị Phong chỉ là người anh trai thôi. Phong tốt lắm, Phong lúc nào cũng chăm sóc cho chị, bảo vệ chị, nhường nhịn chị hết đó. Hihi nhưng Phong hông phải người yêu chị đâu.
- Vậy hả. Nhưng thấy hai người xứng đôi, anh Phong tốt như vậy sao chị hông yêu? Nhóc thấy anh Phong chăm sóc chị chu đáo nè, anh cũng giỏi trong công việc nữa, với lại nhóc thấy anh quan tâm chị hông khác gì người yêu. Nhóc mà là con gái nhóc sẽ yêu anh Phong, người tốt vậy không yêu, chẳng lẽ đi yêu nhóc à!
- Xí! Ai mà thèm yêu nhóc chứ. Chị là chị nhóc đó biết chưa.
- Thôi khỏi dìm hàng, đây tự biết không có cửa yêu nữ hoàng rồi ha.
- Hihi đồ khờ! Chị biết là Phong tốt, nhưng chị không thể yêu Phong được.
- Sao không?
- Chuyện tình cảm, không yêu là không yêu chị cũng hông biết sao chị hông thể yêu hấn được nữa. Hihi với lại hấn cũng nhiều cô thích hấn lắm, bạn gái thiết của hấn là người Singapore đó nhóc, chị đó xinh lắm lắm ai mà tranh hấn được chứ hihi.
- Ủa vậy giờ hai người đó vẫn yêu nhau hả.

- Ai biết, đó là chuyện của hai người đó. Hihi sao giờ hết tưởng chị với Phong là một cặp chưa.

- Ồ! Không cho tưởng nữa thì thôi. Cũng tại hai người y chan người yêu nhau, hỏi thì hồng nói rõ ai biết.

- Hihi đáng ghét!

Nó mỉm cười nhìn chị, lần nào giận nó xong chị cũng có vẻ ngoan như vậy, hỏi gì nói đó chứ không ngang ngược như bình thường. Mai mốt rút kinh nghiệm tranh thủ lúc chị giận xong điều tra thêm bí mật là chuẩn.

- Ủa mà cuối cùng chị có người yêu chưa? Bật mí chút coi.

- Hihi chị nghĩ là rồi. Còn đó là ai thì nằm mơ đi, ai thèm cho nhóc biết chứ.

- Người yêu mà có vụ chị nghĩ là rồi. Khó hiểu.

- Chị đang xem xét...chị không chắc nhưng có lẽ là rồi.

- Đó! Lại lung tung gây khó hiểu rồi đó. Haha hay là ế dài rồi đó. Haha!

Chị nhéo nó một cái, chu miệng chống chế:

- Xí! Nói ai ế hả nhóc con. Chị của nhóc xinh đẹp như vậy mà ế hà?

- Ai biết được. Có khi không ai dám yêu nữ hoàng ngang ngược thiệt à, vụ này có khi có thiệt à.

- Hihi vô duyên! Kệ chị nha, dám nói xấu chị hả, mai mốt chị mà ế thiệt dữ lắm chị bắt nhóc con làm chồng luôn ráng chịu.

- Ồ ngon! Đâu ra, ế tự chịu một mình đi đừng hòng lôi nhóc vào.

- Không biết không biết! Ai biểu nhóc nói xấu chị chi.

- Ngon nhàu vô kiếm ăn. Nay bày đặt dọa ngược lại nhóc. Hồng phải bình thường có người la không được yêu chị sao.

- Hihi giờ đôi ý, ai biểu nhóc đáng ghét như vậy. Ăn hiếp chị hoài!

- Ồ ngon! Lo mà kiếm người yêu đi, mai một thành bà cô già là tự chịu đi à.

- Đáng ghét đáng ghét! Đồ vô duyên! Dám nói chị vậy hả....hihi chết nè!

Chị nhéo lấy nhéo để vào người nó, tất nhiên hai tay nó cũng cố gắng chống cự. Một tay chị tất nhiên không giỡn lại nó hai tay cho nên chị sử dụng luôn tay còn lại định ăn thua đủ với nó. Ngay lập tức cây dù vừa rời tay chị đã bị gió biển thổi bay ngược về phía sau. Nó giật mình ngồi phắc dậy để chụp cây dù lại...cứ như trong mấy bộ phim nó từng coi, do bất ngờ ngồi dậy ngay lúc chị cúi xuống giỡn vậy là tai nạn kinh khủng xảy ra. Nó và chị va vào nhau, mà hết chỗ để va như mấy lần trước cộng đầu, cộng trán không cộng mà lura ngay hai cái mỏ mà đụng mới đau tim. Trong phút chốc môi chạm môi, răng chạm răng, mỏ đụng mỏ, nếu ai mà gọi là hôn thì đây có lẽ là nụ hôn bạo lực nhất nó từng biết. Răng môi gì nó tê rần rần chứ chả thấy sung sướng gì hết, nó ngã ngược xuống đất. Nói thì nói vậy nó cũng cảm nhận được một chút mềm mại nơi đầu môi chị, thoáng giật mình, thoáng chút bối rối, nhất là khi thấy đôi mắt chị nhìn nó. Chị vội đưa hai tay bịt miệng mình lại, chẳng biết vì đau hay vì mắc cỡ nữa. Nó nóng bừng bừng trong người, đứng hình vài giây rồi vội đứng dậy xoay xoay vòng vòng như gà mắc tóc.

- Ồ ờ....nhóc...nhóc! À mà...chị có sao không, à ừ...nhóc...tính nói gì nhỉ? Ồ thôi nhóc xin...xin lỗi. Chị...đau...đau không...

Chị hồng nói gì, tay vẫn bịt miệng, mắt mở to nhìn nó không chớp lác lác đầu. Tim nó đập bưng bưng, người run run chẳng biết làm gì tiếp theo. Trên trời đang xoay xoay phát hiện cây dù đang lặn lóc phía xa, ngay lập tức chạy ù theo đuổi cây dù mà né ánh mắt của chị

- Nhóc...ờ...cây dù...chị...nhóc lấy cây...ù ừ...!

Chạy theo cây dù mà chân cứ ríu lại y chan cái hôm giỡn rách áo chị, chụp được cây dù lặn lóc vì gió thổi mà nó té đến hai lần. Thêm một tai nạn bởi cái trò giỡn như con nít với chị, mà nhờ vậy nó mới được thêm một nụ hôn, nụ hôn đầy bạo lực, nụ hôn nó không bao giờ quên được...chảy cả máu chân răng. @@

Vietsub: "...Dù có cố gắng thế nào, em cũng không tìm được lý do...Tin em đi, em không dối gạt anh đâu...hình bóng anh vẫn luôn hiện hữu trong tâm trí em...Dù em có thấy gì, hay cố đoán mình đang ở đâu. Tình yêu là

câu trả lời mà em sẽ tìm ra..."

-----oOo-----

Chương 46: Chương 45

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tiết mục hấp dẫn nhất vẫn là nướng hải sản, cộng thêm món khác loài “cua hấp 7up” theo sự sáng tạo của nó, chắc thế giới này có hai đứa dám ăn là nó và chị thôi. Giải quyết xong đồ ăn, cả người nó và chị toàn là màu gạch cua, màu sting, cát, phù sa...cứ để người ngợm như vậy ngồi im 5 phút thôi cũng đủ cho kiến bu đầy mình. Nhưng tiết mục trên chưa phải tiết mục siêu hấp dẫn đâu, nó ngẩn ngơ suýt phun máu mũi như anh chàng Sanji trong bộ phim Onepice nó từng xem khi chị vô tư trút luôn cái đầm dài xuống đất chạy ào ra biển. Cái này bảo đảm chị đã chuẩn bị đồ tắm biển từ trước, với lại chị sống ở nước ngoài cho nên việc mặc bikini tắm biển là chuyện bình thường. Nó kiểm tra lại xem còn quên điện thoại hay tư trang gì quý giá của chị chưa bỏ vào cốp xe hay không rồi mới cởi quần dài chạy ào theo chị. Nghịch nước, đùa giỡn, trêu chọc nhau một nhòai chị lại đòi thuê phao như mấy đứa con nít ở xa. Vậy là hai đứa vì vụ chạy xe trở lại khu du lịch để thuê phao, ngoài việc ai cũng nhìn vì nó có thể đưa được xe máy xuống bãi biển thì ánh nhìn của khách du lịch còn hướng vào chị. Bộ bikini màu xanh nước biển nổi bật giữa dòng người, nước da trắng hồng của chị càng làm say bất cứ ánh mắt ai nhìn vào kể cả nam lẫn nữ. Ôm phao trở về chỗ cũ, chị vui vẻ nằm dài lên phao bắt nó kéo vòng vòng. Lúc này thủy triều lên khá cao, những con sóng càng to hơn và vì nó đang kéo chị ra xa bờ hơn. Cảm giác bờ hơi xa, chị bắt đầu có dấu hiệu sợ, tay chị siết chặt tay nó, gương mặt căng thẳng ra rõ ràng.

- Nhox ơi!

- Sao?

- Hay mình trở vô đi, ra xa quá rồi...chị sợ lắm!

- Chưa sâu mà, yên tâm có nhóc ở đây mà.

- Chị sợ lắm. Chị hông có biết bơi đâu đó.

- Hả! Nói lại coi.

- Chị hông biết bơi.

- Mèn ơi! Lớn rồi mà không biết bơi là sao.

- Hihi tại chị sợ.

- Bó tay chị luôn. Hôm nào đi tập bơi đi, ra biển mà hông biết bơi là quê lắm à.

- Biết rồi! Giờ đi vô bờ đi. Sóng nó cuốn ra biển là chết luôn đó.

- Lo gì! Có nhóc đây mà. Đừng sợ!

Chị nhìn nó, xong nhìn ra biển, gương mặt ra vẻ suy nghĩ...tay chị bám nhẹ tay nó một cái.

- Hihi nhóc phải bảo vệ chị đó.

- Biết rồi!

Vậy là chị không đòi đi vào nữa mà vô tư nghịch nước, say sưa kể đủ thứ chuyện linh tinh cho nó nghe. Trời nắng nóng làm đầu tóc nó bị khô cho nên nhân lúc chị ngẩng mặt lên trời nó lén lặn xuống một cái cho mát đầu rồi mới ngoi lên nghe chị nói tiếp. Khoảng 10-15 giây sau nó hoảng hồn ngoi lên mặt nước vì thấy bóng chị nhảy ồm khỏi phao. Xui cái nó ngoi lên ngay giữa cái phao...nhưng nhờ vậy nó nghe được tiếng chị vừa ho sặc sụa vừa hét lên:

- Nhóc ơi...nhóc ơi nhóc đâu rồi....huhu nhóc ơi nhóc đừng có chết...nhóc ơi nhóc đâu rồi...nhóc nắm tay chị kéo lên nè...nhóc ơi huhuhu...

Nó vội lặn xuống đẩy cái phao ra vòng tay ôm lấy chị kéo lên, cố hết sức nhét tay chị ôm lấy cái phao. Mọi chuyện ổn, chị vừa ho vừa khóc vừa ôm lấy phao nhưng một tay còn lại siết tay nó rất mạnh.

- Nè nè...nhóc nè! Chị có sao không. Bình tĩnh...ôm cái phao nè.

- Nhóc ơi...nhóc!

- Hi nhóc nè! Không sao rồi. Tự nhiên nhảy khỏi phao làm gì cho bị uống

nước vậy?

Chị mếu máo:

- Chị chị tưởng nhóc bị sóng cuốn nên...nên chị tính cứu nhóc.

- Trời à! Thân không biết bơi mà cứu ai không biết.

- Hix...hix...chị...chị muốn cứu nhóc!

- Khờ quá nhóc có bị gì đâu. Hồng biết bơi nhảy xuống rủi chết theo luôn rồi sao. Thiệt tình!

- Chị mặc kệ! Huhu...

Chị vẫn ho, gương mặt mếu máo nhưng nói như hét vào mặt nó, dứt khoát như bản năng...đó là bản năng chứ không phải gì khác. Nó lặng im, trong phút chốc cảm giác như có luồng điện chạy dọc sống lưng, rồi truyền đến tay, mặt, mũi, mắt nó. Nó nhìn chị, nếu không có một con sóng chọt ập vào, có lẽ nó vẫn im lặng nhìn chị hoài như vậy. Giật mình bởi con sóng ngập đầu, nó đưa tay vuốt lên mặt chị nhẹ nhàng:

- Nè! Chị ôm chặt phao nha. Nhóc kéo chị vô bờ!

Đừng khóc nữa, không sao rồi nè! Hì hì!

- Uhm!

Chị gạt đầu, tay ôm phao, tay còn lại vẫn nắm chặt bắp tay nó im lặng để nó kéo vào bờ. Nó chẳng biết nói gì nữa, chỉ muốn kéo chị thật nhanh vào bờ để chị thôi sợ vì cái thói quen thích ra xa bờ của nó mỗi lần đi tắm biển. Nó úp mặt xuống biển, thi thoảng mới dám ngẩng lên lấy hơi, chẳng phải vì nước sâu đâu, nó chỉ muốn mượn nước biển giấu đi cảm giác cay nồng khóe mắt vì xúc động mà thôi. Dưới mặt nước, nó mỉm cười..."Chị ngốc!". Không cần thêm phép thử nào nữa để nó biết rằng từ hôm ấy trở đi, nó sẽ chăm sóc người chị của mình mà không còn ngại ngùng bất cứ điều gì nữa vì bấy lâu nay đi với chị, nó vẫn còn nặng nề lắm cảm điều kiện kinh tế giữa chị và nó, chưa bao giờ nó thật sự để chuyện đi chơi lần này ai sẽ trả tiền, lần đi chơi ăn uống kia là tiền của chị, hay tiền của nó. Không cần thêm phép thử nào nữa để nó biết nếu mình xảy ra chuyện gì, ít nhất chị của nó sẽ không bao giờ bỏ rơi nó.

Vào bờ, nó chở chị đi tắm nước ngọt lại rồi mặc quần áo sạch sẽ mới trở lại chỗ cũ. Sau phi vụ cứu người không lường sức mình, chị mệt và chị muốn ngồi im ôm chai sting nhấm nháp từ từ. Hai chị em nằm trên võng đung đưa qua lại nghe nhạc, gió không lớn nên dù thủy triều lên cao cũng không có những con sóng dữ dội như những lần ghé thăm gần nhất. Trước mắt chỉ là một bầu trời trong xanh, nắng nhẹ, sóng dịu dàng ru giắt ngủ đến. Nó ngủ say lắm, chẳng biết trời đất gì cả, cũng không biết chị có ngủ hay không. Một giấc mơ không rõ hình hài, nó thức dậy cũng nhẹ nhàng như lúc ngủ, cảm giác là lạ...đầu môi nó còn vương vị ngọt, nó chỉ nhớ thực sự là ngọt ngọt, đi biển cái miệng phải mặm mặm chứ sao ngọt nhỉ, thật khó hiểu. Cũng chẳng để ý nhiều, nó ngồi dậy leo khỏi võng lục túi lấy một cái khăn lạnh lau mặt cho tỉnh, chị vẫn ngồi im đung đưa trên võng. Chưa kịp nói gì chị đã lè cái lưỡi đỏ tươi màu sting, nó lắc đầu mỉm cười đứng kế bên cho hai tay vào túi đứng ngắm biển kế bên.

- Nhóc ơi!

- Sao?

- Mình về SG nha!

- Về liền giờ hả?

- Uhm! Chị nhớ SG! Hihi...

- Ừ! Thì về!

Nó mỉm cười vuốt lại mái tóc bù xù vì gió biển của mình, nó chẳng thèm nghĩ đến việc thắc mắc vì sao đồng ý nhanh gọn đến vậy nữa. Vậy là hôm đó nó nhanh chóng rời khỏi quê lên SG vào đúng mừng năm tết, gia đình chỉ biết nó muốn đi sớm vì trường nó nhập học sớm, còn đám bạn thì chỉ biết chửi nó gà công nghiệp khi biết nó đột ngột về SG bởi vì “tau chịu hết nổi rồi, từ hôm 26 tết tới giờ có ngày nào hông có bia rượu trong người đâu...xin thua rút về SG bảo toàn lực lượng”.

Về đến SG là trời gần sáng vì lúc chiều đi chuyển lên tới thị xã nó còn chở chị đi lòng vòng chợ đêm, chợ hoa tết, ăn uống, cafe đến tận khuya mới bắt đầu đi SG. Cả nó và chị đều mệt nhoài, chỉ kịp quăng đồ đạc xuống nhà rồi ngủ như chưa từng được ngủ. Tỉnh dậy khi trời tối sập, bụng đói cồn cào, hai đứa kéo nhau đi ăn tối. Đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy đường SG vắng vẻ, thông thoáng đến lạ lùng. Hai đứa kéo nhau đi ăn vặt, loanh

quanh khắp các con đường SG đến gần nửa đêm mới trở về nhà chị. Quyết định trở về SG sớm, bỏ mọi cuộc vui còn dài dưới quê, nhưng nó chưa bao giờ cảm thấy tiếc. Nó chỉ thấy giận mình nhiều khi đã không trở lại SG sớm hơn với chị...bởi vì suốt mấy ngày tết chị của nó chỉ được ăn tết chung với vài người bên nhà anh Phong, còn lại chỉ có riêng chị một mình giữa căn biệt thự rộng lớn này. Chú thím ba đều bị chị bắt về quê ăn tết với con cháu vì chị nói dối với họ rằng chị sẽ bay sang Mỹ ăn tết cùng người thân, đâu ai biết rằng chị không ngờ cô chú của chị quyết định không về VN ăn tết và chị đâu phải muốn bay là bay được liền sang đó.

Sáng hôm sau, ngoài anh Phong ra thì nhỏ Hân, ông Kha và một số người bạn sống ở SG đều bất ngờ vì sự có mặt của nó ở SG. Cả đám kéo nhau qua nhà ông Kha bày tiệc ăn uống, ca hát suốt cả ngày. Riêng những ngày tiếp theo mãi cho đến lúc nó nhập học, quán ông Kha mở cửa trở lại nó đều ở bên nhà chơi với chị. Chú thím ba lên SG nó mới xách đồ đạc trở về phòng với mấy thằng bạn. Suốt mấy ngày trở về SG chơi tết đến giờ, mọi thứ đều vui vẻ, chẳng có gì đặc biệt, có lẽ ai cũng mãi mê vui chơi tết nên chưa xảy ra chuyện gì. Chuyện gì là chuyện gì, với ai ở đây chính là nhân vật xinh đẹp, cá tính nó e sợ nhất...và buổi tan học hôm nay nhân vật ấy ngay tập tức mang sóng gió tới cho nó liền. Thiệt tình làm như cả cái tết cho nên nhỏ Hân không thém kiếm chuyện với nó giờ dồn lại giải quyết cho đã hay sao ấy. Cả buổi tối bị nhỏ bắt nghỉ làm sớm bên quán để chở nhỏ đi họp mặt với một số đứa bạn. Điều nhỏ và nó không ngờ là trong số đó cũng có anh chàng người yêu cũ cùng cô người yêu hung dữ của anh ta. Khác ở đây đó là hai người đã chia tay từ trước tết, cơ hội gặp mặt, cô nàng lập tức mượn men rượu kiếm chuyện với nhỏ Hân. Cuộc đấu khẩu càng lúc càng gay gắt, nó cũng chẳng thém để ý họ nói những gì, chỉ đến khi Mai không còn làm chủ bản thân mình nữa lao vào định ăn thua đủ với nhỏ Hân nó mới lắc đầu ngao ngán đứng chắn giữa bởi cái vai người yêu bất đắc dĩ.

- Anh muốn gì! Có tránh hôn? Tính làm anh hùng hả.

- Mai say rồi. Đừng gây chuyện nữa.

Nó đẩy nhẹ nhỏ Mai không cho nhỏ nhảy tới đụng vào người Hân. Cô nàng phía sau nó cũng đâu có vừa, quyết không để nhỏ Mai lên mặt làm nó bị kẹt giữa hai cô nàng. Mấy đứa xung quanh thì chỉ biết đứng nhìn, có đứa còn hùa theo mong xảy ra đánh nhau nữa, số còn lại chia hai phe bên vực hai nhân vật chính, không may là phe nhỏ Mai đông hơn. Hai bên lời qua tiếng lại, xô đẩy nhau, đứa thì can ra và cũng có đứa đẩy vô. Nó nhỏ

người nhưng cũng cố đứng chắn vừa bảo vệ cho nhỏ Hân, vừa cố đẩy nhỏ ra khỏi đám say xỉn gây nhau. Anh Khoa người yêu cũ của nhỏ Hân cũng không khá hơn nó là bao nhưng hình như anh chàng có vẻ muốn che chắn cho nhỏ Hân hơn là che cho nhỏ Mai. Nhận ra điều này, nhỏ Mai càng nóng máu lao tới vung tay tát, nó vội đưa người ra đỡ, vậy là ăn luôn hai ba cái tát vào mặt vào đầu. Bực mình, nó một tay đẩy nhỏ Hân, một tay chụp tay nhỏ Mai lại đẩy ra.

- Cái gì! Anh tính đánh con gái hả?

- Nè thôi đi! Con gái con đưa gì mà động tay động chân vậy hả?

Vài đứa hùa theo kêu gọi đánh luôn nó, nhưng nhờ vài người còn tỉnh táo can ngăn nên việc xô đẩy, chửi rủa nhau qua lại vẫn tiếp tục. Đột nhiên “bốp”, tiếng thủy tinh vỡ trên đầu, choáng váng mặt mày...hình như có đứa nào vừa lấy ly đập nhỏ Hân và nó lại đưa người ra đỡ vì hai tay bận nắm chặt hai tay nhỏ Hân đẩy ra, tưởng phe địch đánh tay không ai ngờ nó kèm theo cái ly. Đau và choáng, nó lấy hết sức đẩy nhỏ Hân lui ra khỏi phòng vừa hét:

- Em có thôi đi không hả! Đi về liền. Đi!

Nhỏ Hân bừng tỉnh, không phải vì nghe tiếng nó mà vì nhỏ nhìn thấy nó vừa bị đập ly vào đầu. Anh Khoa cũng vội nhảy vào đám cái đứa đập ly lên đầu nó túi bụi, hai phe lao vào nhau ăn thua đủ, may mắn lúc này bảo vệ mới chạy lên tới can hai phe ra. Nó kéo tay nhỏ Hân đi khỏi phòng, xuống phía dưới sảnh. Đến lúc này mới cảm giác đau nhói trên đầu, nhỏ Hân với mấy cô tiếp tân karaoke hoảng hốt vây lấy nó.

- Trời ơi! Chảy máu rồi nè!

- Cho ảnh ngồi xuống!

- Hạnh lấy hộp thuốc ra nhanh em.

- Trời ơi sao quýnh lộn tới vậy hả.

- Anh có sao hôn?

Tiếng nhỏ Hân, tiếng mấy cô tiếp tân loạn cả lên, đau quá nó cũng không thèm nói gì với ai nữa, chỉ biết ngồi im cho một anh bảo vệ không sợ máu

giúp băng bó. Sau đó nó được mọi người đưa lên taxi chở tới bệnh viện. Ngoài nó mang thương tích ra, hình như có vài đứa khác cũng xây xước mặt mày. Trên xe nhỏ Hân người cũng nồng nặc mùi rượu nhưng vẫn tỉnh táo để hoảng hốt lo lắng cho nó, còn nó dù đau nhưng cũng cố gắng kiềm chế cơn giận lại chứ không trách móc nhỏ, nó mỉm cười:

- Thôi làm ơn đừng có khóc! Anh không có sao mà!

- Anh còn cười nữa. Huhu anh đau lắm hôn? Em xin lỗi...tại em!

- Được rồi! Hồi nãy em nghe lời anh đi về thì đâu tới nỗi phải xin lỗi đâu. Anh mệt lắm em đừng có như vậy nữa.

- Dạ!

Nhỏ Hân ngoan ngoãn nín không khóc bù lua bù loa bên tai nó nữa. Đưa nó vào viện xong, trong lúc bác sĩ băng bó vết thương cho nó thì nhỏ Hân đứng nghe điện thoại của anh Khoa. Ngoài hành lang vài đứa cũng bị thương nhẹ lục đục kéo nhau vào bệnh viện, chắc là nhân viên karaoke cũng gọi taxi khác đưa tụi nó vào viện. Anh Khoa đi vào ghé ngang xem xét nó thế nào nhưng nó nói khéo để anh đi chỗ khác. Vết thương nó được băng bó xong xuôi nhưng phải tiêm thuốc và nằm lại để theo dõi kiểm tra thêm trong khi nhỏ Hân thì không tỉnh cho lắm, cộng thêm cái đám bạn nhỏ cũng đang ở bệnh viện nên nó sợ lại có chuyện. đành gọi điện thoại phiên một người ra đem nhỏ về cho đỡ phiền, nhìn tới nhìn lui chỉ có mỗi anh Phong là người nó nhờ được.

- Anh ơi anh đang ở đâu?

- Anh đang ở nhà. Có gì không em?

- Anh chạy ra bệnh viện Vạn Hạnh ở đường Sư Vạn Hạnh chở nhỏ Hân về dùm em được không?

- Ừ được, mà có chuyện gì hai đứa ở bệnh viện đó.

- À! Tụi em đi chơi nhưng có chút chuyện phải....

- Trời đất! Rồi có sao không? Bộ gặp tai nạn hả em?

- Hix từ từ anh, không có sao, bị thương nhẹ à, thôi anh ra đây rồi nói. Mà nè anh đừng cho chị Phương biết nha mất công chị lo.

- Ừ ừ anh ra liền.

Vì là người có lỗi nên nhỏ Hân giờ chỉ ngồi im kể bên nó không dám nói tiếng nào phản đối, để yên cho nó sắp xếp. Khoảng hơn nửa tiếng sau anh Phong đến, nhưng điều nó không mong muốn lại lù lù trước mắt, chị của nó đang vội vã chạy về phía nó trước cả anh Phong.

- Nhóc nhóc! Nhóc bị đau chỗ nào...nhóc đau nhiều lắm hông?

- Ở ở không sao. Đau chút chút à hehe.

- Hehe cái đầu nhóc á. Tối ngày bị thương hoài, bộ muốn chết hả.

- Nói nhỏ nhỏ, bệnh viện người ta đó.

- Biết rồi! Đau chị coi vết thương coi. Hix chảy máu nửa nè, chị bác sĩ ơi sao chảy máu nửa rồi nè!

Chị quay qua nói với chị y tá đang chăm sóc bệnh nhân khác.

- Không sao đâu em. Mới băng nên máu bị thấm ra đó, mai sẽ thay băng kiểm tra thêm.

- Nhưng!

- Thôi chị, nhóc hồng sao đâu, khỏe như voi nè hehe.

- Im đi! Khỏe gì chứ, mặt mày tái nhợt luôn nè. Nhóc ăn gì chưa, chị kiếm gì cho nhóc ăn nha.

- Thôi nhóc không sao, rộn quá.

- Hứ! Chị sẽ xử tội nhóc sau. Ngồi im đi, chị cần hỏi bác sĩ một số chuyện. Ngồi im đó nha.

Chị đứng dậy đi ra ngoài chẳng thèm nghe lời nó kêu lại, nói chung là nãy giờ chị của nó vừa vào là tía lia nên chưa ai chen vào với chị được. Nó đưa mắt nhìn anh Phong, hiểu ý nó, anh nhún vai:

- Em đừng hỏi anh. Tại em gọi lúc Phương đang ngồi chơi bên nhà anh cho nên em nói gì Phương nghe hết.

- Hèn gì! Thôi anh đưa nhỏ Hân về giúp em đi. Mất công chút chị vào hỏi này hỏi nọ nữa. Có gì em nói chuyện với chị sau.

- Nhưng còn Phương? À mà thôi bác sĩ có kêu em ở lại theo dõi không?

- Dạ có!

- Ok! Chắc Phương sẽ đòi ở lại với em, vậy anh về luôn nhé. Có gì mai anh vào sớm.

- Dạ!

Nhỏ Hân giờ có vẻ thâm mệt và cả thâm say cho nên chỉ ngồi nhìn mọi người bằng ánh mắt ngơ ngác, không nói gì. Nó cũng không dám nhìn vào mắt nhỏ nữa, tuy lúc này có giận nhỏ lắm nhưng giờ chỉ thấy thương cho nhỏ. Lấy hết can đảm, nó quay qua nhìn nhỏ vuốt vuốt tóc nhỏ cười.

- Thôi em về nghỉ đi. Anh không sao rồi, đừng lo nữa.

- Anh ơi! Em muốn ở lại với anh.

- Hôm nay nghe lời anh, về ngủ đi. Anh có sao đâu đòi ở lại làm gì, em về đi, anh không giận em đâu mà lo

- Thiệt hôn?

- Thiệt! Về đi, có gì mình nói chuyện sau, mai em đừng vào đây, sáng kiểm tra xong chắc anh xin về luôn.

- Vậy...em về!

Anh Phong đưa nhỏ Hân về được một chút thì chị quay trở lại cùng bác sĩ sau đó bắt nó ngồi lên xe đẩy vào phòng riêng mặc dù nó tự đi được.

- Sao vô đây làm gì chị?

- Ngoài kia ồn ào lắm, chị không thích.

- Nhóc có sao đâu mà. Ủa rồi này giờ đi đâu?

- Chị hỏi bác sĩ về vết thương của nhóc, cách chăm sóc và những gì nhóc không thể ăn thôi, hihi...

- Cũng biết lo quá hen.
- Xí! Chưa xử tội nhóc là may rồi ở đó nói móc chị hả. Dám để mình bị thương như vậy, thấy ghét!
- Ồ! Vậy giờ thương hay là ghét?
- Ghét! Mệt nhóc quá, giờ nhóc ngồi yên đây nha, chị đi mua đồ ăn cho nhóc.
- Thôi giờ ăn uống gì nữa. Mà chị không quen đường xá ở đây, lạc rồi sao.
- Đừng có coi thường nhau nha. Ngồi im đi, cầm cái.

Vậy là chị te te đi mất tiêu, nó chỉ biết ngồi im một mình mở tivi coi giết thời gian. Khoảng một tiếng sau chị mới trở về với một phần súp củ dền, khoai tây, cà-rốt, nấm và cả thịt, bên cạnh đó là nhiều loại trái cây, sữa tươi...

- Mua gì nhiều dữ, tính cho cả hạm đội ăn hả trời?
- Hihi chị ăn nửa mà.
- Ồ! Có vụ chăm bệnh nhân còn giành ăn nửa hả.
- Kệ chị đi nha.

Sau khi giải quyết xong phần súp và đĩa trái cây chị chuẩn bị sẵn, kết quả suýt thở không nổi vì nó, lâu lâu bị thương thể này cũng sướng, được nữ hoàng chăm sóc, ăn uống phủ phê. Vết thương theo nó tự nghĩ thì không có gì nhưng bác sĩ vẫn cẩn thận bắt nó ở lại theo dõi, giờ thêm chị can thiệp vào thành ra nó càng được kiểm tra kỹ hơn. Bác sĩ rời khỏi phòng cũng là lúc nó và chị tập trung coi tivi, trò chuyện linh tinh, cảm thấy hơi lo vì chị không thèm hỏi để lý do nó bị thương. Không nghĩ ra chị mà biết lý do nó bị thể này thì sẽ làm gì với nhỏ Hân mặc dù chính nó cũng không giận nhỏ tí nào, có điều nếu đổi ngược lại người bị thương là chị, chắc chắn nó sẽ không bỏ qua cho người làm chị bị thương. Chị dựa người vào nó ngủ từ lâu, riêng nó cứ suy nghĩ lung tung cho nên vẫn khó ngủ lắm, còn chuyện riêng của nhỏ Hân với đám kia nữa chứ, dù sao cũng phải tìm cách giải quyết vì nó đã lỡ dính vào rồi, có không dính vào thì cũng không thể làm ngơ bỏ rơi nhỏ đối mặt một mình. Nghĩ mãi cũng không biết giải

quyết làm sao cho ổn, ngủ cho khỏe, mai tỉnh táo hơn rồi tính. Nó khẽ đỡ chị nằm xuống rồi nhắm mắt ngủ trước khi kịp mỉm cười nhìn chị khi nhớ lại hồi này chị có đe dọa vì sợ nó trốn về quê như lần bị thương trước:

- Lần này nhóc đừng hòng trốn khỏi tay chị! Đồ đáng ghét!

-----oOo-----

Chương 47: Chương 46

Nguồn: EbookTruyen.VN

Buổi sáng, SG nhẹ nhàng bên dưới khung cửa kính của căn phòng nó nằm, nó thức giắt với cái đầu băng trắng, nhói đau. Chị của nó đã thức từ bao giờ không biết đang ngồi im lặng nhìn nó, chưa kịp nói gì chị đã giành nói trước:

- Nhóc dậy rồi hen. Còn đau nhiều hông nhóc, nhóc đói bụng hôn?
- Ừ không đau nữa, chị dậy sớm vậy? Sao không ngủ thêm một chút?
- Hihi chị dậy sớm lắm, nhóc ăn hen chị làm nóng lại cho.
- Ủa chị mua đồ ăn ở đâu sớm vậy?
- Hồng phải chị mua đâu, của mama nấu đem vô đó.
- Trời! Phiền thím ba quá, tự nhiên bày vẽ chi không biết.
- Đồ khờ! Cái này là mama lo lắng quan tâm cho nhóc đó, hồng được ngại mọi người sẽ buồn biết chưa.
- Ờ ờ!
- Chờ chút chị làm nóng lại rồi ăn hen.

Chị mang một cái hộp tròn tròn lại cắm điện rồi bấm nút, chắc là nồi điện gì đó lần đầu tiên nó nhìn thấy. Trong khi chờ, chị rót từ bình ra hai ly nước cam, sau đó lấy từ túi ra một đĩa trái cây đã gọt sẵn bọc trong giấy nhựa. Bây giờ nhìn quanh nó mới phát hiện trên chiếc bàn bên cạnh còn có một bình hoa rất đẹp. Biết là đồ ăn, trái cây hoa có lẽ không phải do chị

chính tay chuẩn bị nhưng không phủ nhận nó hơi bất ngờ về sự sắp xếp chu đáo của chị, nó im lặng nhìn, chị thì vừa chăm chú sắp xếp mọi thứ lên bàn vừa hát khe khẽ.

- Xong rồi, nhóc ngồi yên đi nha, chị sẽ mang đồ ăn lại cho nhóc.

Chị múc đồ ăn ra một cái tô, sau đó để lên bàn rồi đẩy lại gần cửa sổ ngay bên cạnh nó. Chăm sóc gì cứ như chăm sóc người liệt vậy không biết, nó khỏe re chứ có phải bị nặng nề gì đâu. Thôi kệ, chị thích thì hãy im lặng cho chị làm, miễn vui là được.

- Nè nhóc ăn đi, phải ăn hết nha hihi, còn nhiều lắm.

- Món gì vậy?

- Súp canh nấm nè, thịt nè, rau củ nè. Mama nói món này rất bổ dưỡng cho người bị thương đó.

- Ủ! Gởi lời cảm ơn thím ba dùm nhóc nha.

- Xí! Tự khỏe nhanh rồi qua cảm ơn đi ha. Nhóc ăn đi, ngon vô cùng!

Nó bắt đầu ăn, món ăn của thím ba nấu luôn luôn rất ngon, đang đói nên nó ăn rất khỏe. Đến nỗi nó quên mất chị đang ngồi kế bên, nó quay qua, chị đang ngồi dưới thấp một tay chống cằm lên giường nhìn nó, một tay ôm ly nước cam.

- Nhìn gì dữ vậy? Chị ăn chung luôn đi cho vui.

- Hông! Chị muốn nhìn nhóc ăn xong mới được. Nhóc phải ăn hết hông được chưa miếng nào đó.

- Ờ ờ! Biết rồi! Mà tự nhiên ăn có người ngồi nhìn sao ăn được.

- Ăn nhanh! Lệnh đó!

- Hix hix!

Nó đành cắm mặt vào tô canh súp. Xong tô súp, chị bắt nó ăn thêm nửa tô nữa rồi mới chịu cho nó nghỉ, no căng cả bụng. Sau đó chị đưa một ly nước cam cho nó, chị mới lấy tô đồ phần canh súp còn lại trong nồi ra ngồi ăn bên cạnh nó. Lần này đến lượt nó ngồi uống nước cam, ăn trái cây và

nhìn chị ăn. Buổi sáng của ngày mới bắt đầu nhẹ nhàng và bình yên như vậy có hoa, có nó, có chị, có những người đi thể dục bên dưới khung cửa kính, có ánh nắng nhẹ nhàng len vào phòng...trừ cái đầu nhói đau của nó nhưng không đủ xua đi nụ cười trên môi.

Khoảng 7h30 bác sĩ mới vào phòng đưa nó đi kiểm tra lại. Không có gì nghiêm trọng, chỉ thay băng, kê đơn thuốc rồi cho nó xuất viện về nhà. Bên dưới xe của chị đang đậu sẵn trong bãi, có lẽ chú thám ba mang đồ ăn qua cho nó rồi để xe chị lại. Chị lái xe qua nhà nó, lần này chị đi rất đúng đường, không cần nó hướng dẫn luôn, công nhận trí nhớ của bà cô này tốt thật. Chị bắt nó lấy thêm quần áo để bắt nó qua nhà của chị để tiện chăm vết thương cho nó. Theo lẽ bình thường, nó sẽ rất ngại và từ chối, nhưng lần này thì khác, nó vui vẻ chấp nhận nghe theo chị vì nó đã tự nói với mình sẽ không ngại ngừng mọi thứ chị muốn làm cho nó, nhất là sự chăm sóc này, mặc dù hơi quá so với vết thương không nghiêm trọng của nó.

Tuy nhiên trên đường đi chị không đi thẳng về nhà mà đi về hướng xảy ra vụ đêm qua, xe chị dừng lại trước công an phường mà nó còn chưa hiểu vấn đề gì xảy ra. Ra khỏi xe, nó giật mình khi nhìn thấy anh Phong, nhỏ Hân cùng một anh công an, một chú đeo kính mặc quần tây áo trắng ra đón, nó càng lo lắng trong bụng vì nhìn vào trong cửa lấp ló những cái đầu của đám hôm qua gây chuyện nhìn ra.

- Hi em! Khỏe chưa?

- Dạ khỏe rồi anh. Ủa mà chuyện gì vậy? Sao sao tự nhiên lên hết trên này?

- Ừ không có gì đâu em an tâm, vào trong có gì em cứ nói đó rồi về. Mọi việc để anh bạn anh lo là được.

- Dạ dạ!

Trong bụng nó vẫn lo lắng, tự nhiên dính đến công an, có khi nào bị ghép tội đánh nhau rồi bị có tiền án không trời. Nó lén nhìn nhỏ Hân, này giờ nhỏ không nói gì, chị im lặng nhìn nó. Còn chị thì ôm lấy bắt tay nhìn nó nháy mắt một cái ra vẻ trấn an. Bước vào trong, nó nhìn thấy đầy đủ mặt mày của đám bạn nhỏ Hân đêm qua, ngồi tách biệt hai bên bàn, ở giữa là hai anh công an phường đứng dậy chào hỏi nó. Sau đó hai anh công an bước ra ngoài nói chuyện gì đó với anh công an đi chung với anh Phong rồi quay trở vào trong mời nó ra phòng riêng. Nó đoán không sai, một anh

công an cùng anh Bình(người công an đi cùng anh Phong), chú Sang (sau này nó mới biết là luật sư của chị Phương ở Việt Nam) vào phòng riêng cùng nó.

- Được rồi! Em viết mọi việc xảy ra đêm qua vào tờ giấy này cho anh.

Chú Sang ngồi bên cạnh hướng dẫn nó viết, còn anh Bình công an thì ngồi trao đổi riêng với anh công an phường. Nhờ chú Sang hướng dẫn, nó nhanh chóng viết đầy đủ sự việc hôm qua ra giấy, ký tên. Chú Sang đọc kỹ lại rồi ký vào bên cạnh trao lại cho anh công an.

- Xong rồi. Giờ em ra ngoài cho anh làm việc riêng với luật sư của em.

Nó khẽ dạ rồi đi ra ngoài, hơi ngạc nhiên vì ở đâu tự nhiên có “luật sư của em” . Nó im lặng bước lại ngồi cùng chị với anh Phong, nhỏ Hân. Những đứa bạn nhỏ Hân có mặt tại karaoke hôm qua đều ngồi im lặng, có vài người lăm lét nhìn nó, rồi gục mặt xuống bàn. Nó nhận ra nhỏ Mai, anh Khoa, cũng không dám nhìn nó quá một lần, bên cạnh đó có hai đến ba đứa ngồi trong góc, người cứ như mềm nhũn ra, phải có đứa bên cạnh đỡ (sau này nó mới biết đó là ba trong số những đứa hung hăng nhất gây sự đêm qua, nhất là tên đã đập ly vào đầu nó). Chưa kịp nóng chỗ anh Bình đã đi ra cùng với chú Sang tiến về phía nó.

- Được rồi mọi người có thể về! Có gì anh liên lạc sau.

- Ok! Vậy tụi em về, hôm nào qua cà phê với chú Năm, em mời anh luôn nhé.

- Tất nhiên. Chào mọi người nhé!

Anh Bình bắt tay anh Phong, nó rồi quay vào trong chỉ mặt từng người bạn của nhỏ Hân.

- Em, em, em nữa...có thể về. Còn tất cả vui lòng ở lại tiếp tục làm việc!

Nó nhận ra những người được về là những người không tham gia đánh nhau đêm qua hoặc đứng về phía nhỏ Hân. Đi ra đến xe, nó ngơ ngác hỏi anh Phong.

- Ủa anh! Vậy là mình về hả?

- Đúng rồi em.

- Ủa vậy còn phải làm gì nữa không?

- Không em.

- Lên đây chỉ vậy thôi hả? Rồi sau này em có bị gì không?

- Bị Phương nhốt chứ không bị gì nữa. Haha. Thôi mình về không có gì đâu em đừng lo lắng, mọi việc chú Sang sẽ giải quyết.

Chưa kịp lên xe, những đứa bị bắt lại đi theo từ phía sau lưng gọi nó nhóm nó quay lại chỉ để đáp ứng nói tiếng xin lỗi nó và nhỏ Hân. Ngoài ra nhỏ Mai còn đứng trước mặt nói nhỏ với nhỏ Hân.

- Có gì mà bỏ qua cho mọi người được không. Sao phải làm lớn chuyện quá vậy?

- Tau không biết, mà hông thấy tau cũng bị mấy anh công an hỏi chuyện từ sáng giờ sao?

- Nhưng mà... - Tau bỏ qua cho mà thì được, tau cũng hông muốn như vậy đâu nhưng việc này lên tới công an rồi, tau hết cách, mà nói chuyện với chị này đi biết đâu chỉ bỏ qua.

Nhỏ Hân chỉ tay vào chị Phương. Ngay lập tức nhỏ Mai cùng mấy đứa khác bước lại gần .

- Chị ơi! Chị bỏ qua chuyện này được hôn? Tại tụi em uống say rồi hông kiểm soát được mình. Từ nay về sau tụi em hông gây chuyện nữa?

- Phải rồi! Chị tha cho tụi em nhen. Thằng kia mà xin chị đi?

- Chị tha cho tụi em. Ba má em biết chuyện này chắc em chết.

- Chị ơi! Em còn đi học, chị ơi em xin lỗi. Tụi em sẽ bồi thường thiệt hại. Chị nói mấy anh tha cho tụi em... - Mon ơi! Mon nói với chị ấy tha cho tụi tui đi.

Nó ngơ ngàng nhìn những đứa hôm qua còn hùng hổ mắng chửi, tuyên bố sẽ đập cho nó ra trò, đe dọa sẽ rạch mặt nhỏ Hân, sẽ đánh nó không những một lần hôm qua mà còn tìm đánh nó những ngày tiếp theo làm cho thằng nhà quê là nó không còn đất sống ở SG, sẽ làm cặp tình nhân nó và nhỏ Hân phải ném mùi vì đã không biết điều...hôm nay gần như quỳ xuống xin

xỏ tha thứ. Nó cũng chưa rõ chuyện gì xảy ra với tụi đó nên ngo ngác đưa ánh mắt nhìn chị. Chị mỉm cười rồi kéo tay nó bước thẳng vào trong xe mà không một lần nhìn lại những con người đang xin chị bỏ qua. Anh Phong cũng mở cửa xe cho nhỏ Hân vào trong rồi lái xe đi. Nhỏ Hân quay xuống nhìn chị.

- Chị! Có thể nhẹ tay một chút với tụi... Nhỏ Hân chưa kịp nói hết lời, anh Phong đã cắt ngang.

- Được rồi Hân! Anh nghĩ em đừng xin cho những người đó nữa. Anh biết có hơi quá tay nhưng Phương muốn như vậy, em đừng nói đến vấn đề này nữa, quên chuyện này đi.

- Nhưng anh ơi!

- Thôi nào cô bé! Như vậy cũng tốt cho em. Quan trọng hãy nhìn những gì họ đã làm với Mon và em, ai biết được sau này họ sẽ gây hại như thế nào với tụi em.

- Dạ!

Rồi anh Phong còn ghé tai nói nhỏ điều gì đó với nhỏ Hân khiến nhỏ im lặng đưa mắt nhìn nó, nhìn chị rồi quay lên dựa người vào cửa kính xe. Về sau nó cũng có hỏi anh Phong về việc này thì chỉ biết ngay khi biết tin nó bị thương, chị và anh đã hỏi chuyện nhỏ Hân, ngay sau đó chị sắp xếp nhờ anh Phong điện thoại cho chú Năm là công an (bí mật chức vụ) bạn của gia đình anh. Sau đó chú Năm điều cấp dưới của chú là anh Bình công an quận về phường nơi xảy ra việc, ngay trong đêm triệu tập tất cả những người liên quan vụ việc để giải quyết. Không biết các anh làm việc thế nào nhưng sáng hôm sau thái độ của những đứa gây chuyện thay đổi hoàn toàn, nhất là ba đứa đi không nổi phải có người dìu. Vài ngày sau đó trong thời gian nó ở chơi nhà chị để dưỡng thương, có vài số điện thoại là xưng là ba mẹ của vài đứa gây chuyện nhắn tin, gọi điện hăm dọa mắng chửi nó này nọ. Tất cả tin nhắn chị đều đưa cho chú Sang luật sư. Sau đó vài ngày ở một cà phê nằm ven Q7, một vài người lớn tuổi được những người xăm mình, mặt mũi khá dữ dằn đưa đến gặp nó và chị chỉ để họ xin tha cho họ, con của họ vì đã đe dọa. Chuyện này kết thúc ở đây vì chị không cho nó nhắc đến nữa, mọi việc đã có chú Sang làm lo liệu, một thời gian sau đó nó chỉ việc gặp chú Sang vài lần, lên tòa một hai lần trong vai bị hại và nhân chứng. Hậu quả của những đứa gây chuyện hôm đó thì rất rõ một khi đã bị công an xử lý, vài đứa bị phạt hành chính, đưa về giáo dục tại địa phương,

nhỏ Mai cũng nằm trong số đó, ba đứa hung hăng nhất thì ba tội bị phạt tù, trong đó anh chàng đập ly vào đầu nó mang đúng bốn tội danh: Gây rối trật tự công cộng, cố ý gây thương tích, đe dọa xâm hại danh dự và nhân phẩm người khác và tội riêng dành cho anh ta đó là tàng trữ sử dụng ma túy, chất kích thích (tội này thì nó không hỏi được là ở đâu có). Qua chuyện này, không kể đến việc chị, anh Phong và gia đình anh quen biết thế lực như thế nào nhưng cách chị chọn để giải quyết thực sự mang đậm văn hóa của phương Tây nơi chị sống, sử dụng luật pháp, có luật sư riêng để đại diện làm việc pháp lý.

Quay trở lại thời điểm hôm đó, về đến nhà chào hỏi chú thím ba xong, nó tranh thủ kéo anh Phong ra hỏi chuyện, còn chị cũng yêu cầu được nói chuyện riêng với nhỏ Hân. Hai cô gái nói chuyện với nhau ra sao nó không biết chứ nó nói chuyện với anh Phong thì vừa ngạc nhiên vừa sợ sệt nhân vật mang tên chị của nó, lạnh lùng và khôn ngoan đến khó tin, cũng may chị về phe nó chứ phe địch thì héo queo. Sau khi chia phe nói chuyện riêng xong chị tung tăng chạy vào bếp coi thím ba nấu đồ ăn, nó được dịp chủ động nói chuyện riêng với nhỏ Hân.

- Em sao rồi? Hôm qua giờ về nhà có ngủ được không?

- Ngủ được một chút. Anh đau nhiều hôn?

- Không em....À ừ...anh cũng không biết nói gì với em nhưng mà em đừng nghĩ nhiều về chuyện này nữa. Anh không sao và cũng không có giận em chút nào hết. Chỉ lo là em vì chuyện này mà buồn và ngại với anh thôi nhất là chuyện này dính tới công an.

- Anh hông giận em thiệt hả?

- Thiệt! Chỉ lo cho em thôi. Anh Phong nói sau này em không nên lo lắng về những người đó nữa.

- Em biết rồi.

- Biết thì cười một cái anh coi coi. Mặt mày em sáng giờ không giống em thường ngày chút nào.

- Mặt em thường ngày sao?

- Công chúa hung dữ với anh chứ sao hehe.

- Em quính anh chết giờ. Thấy lâu lâu người ta hiền bày đặt lên mặt chọc hả. Em lo muốn chết nè ở đó chọc.

- Lo cho bạn em hả?

- Ủ! Dù sao cũng bạn bè hông hà, con Mai với thằng bạn nó đánh anh bị sao kệ tụi nó, em chỉ sợ anh Khoa với mấy đứa khác bị phạt.

- Này anh có hỏi, anh Phong nói chỉ xử mấy đứa hung hăng nhất thôi. Còn bạn bè em hông sao đâu, cùng lắm bị cảnh cáo thôi. Này anh Khoa cũng được cho về mà.

- Uhm! Vậy cũng đỡ lo chứ em hông dám hỏi chị Phương.

- Sao vậy?

- Chị Phương hôm qua và hôm nay khác lắm, em sợ và ngại.

- Khác là khác sao.

- Thì chị xử lý mấy đứa nó mà hông nghe em nói một lời nào hết, cũng hông thèm trả lời em vụ tụi nó luôn.

- Này chị Phương nói gì với em? Có la em không? Hai người có cãi nhau không đó?

- Hông có, chị Phương hông có la em. Chỉ hỏi em về chuyện của em và anh Khoa, rồi an ủi em giống anh nói nãy giờ nè. Chị còn nói... Nhỏ Hân có vẻ ngập ngừng, - Nói gì em?

- Chị nói sau này hông cho phép em lấy anh ra làm người yêu giả nữa, hông được lôi anh vào chuyện rắc rối tương tự để anh bị người ta đánh.

- Chị nói vậy hả?

- Nguyên văn đó.

- Ủ! Nói hơi nặng lời thiệt, nhưng em đừng để bụng nhiều, chị lo cho anh nên nói vậy thôi. Sau này có chuyện gì cần anh giúp em cứ nói, đừng có vì lời chị Phương rồi ngại. Mình là bạn bè, em cứ bình thường là vui.

- Sao em dám để bụng chứ.

Nhỏ Hân mỉm cười, nụ cười rất lạ.

- Em biết lần này là lỗi của em, làm anh bị đánh em cũng buồn lắm nhưng mà em cảm thấy lời chị Phương nói quá đáng lắm. Em...em thấy... - Khó chịu!

- Ừ! Em khó chịu lắm! Em khó chịu hông phải vì lời chị nói, mà vì...vì cách chị lo cho anh.

Nhỏ Hân đưa ánh mắt nhìn xoáy vào nó, không biết nói gì, cũng không dám hiểu câu nói của nhỏ là ý gì, nó chỉ biết gãi gãi đầu ngáp ngừng.

- Thì chị là chị nên chị lo cho anh. Có nặng lời một chút, em đừng bận tâm quá, chị Phương nói vậy chứ trong lòng không có giận gì em đâu. Thôi mình bỏ qua chuyện này nha.

- Anh thì lúc nào cũng vậy. Toàn trốn tránh.

- Anh trốn gì đâu.

- Trốn tránh những lời em nói.

- Hi! Thôi thì sao cũng được, tại anh chậm hiểu ý em được chưa. Anh xin lỗi.

- Anh có lỗi gì mà xin.

- Xin lỗi vì...vì tùm lum chuyện.

- Ai mượn anh xin lỗi, em chỉ cần anh hiểu em, một chút một chút thôi.

Nhỏ nói với nó chưa xong câu đã quay mặt bước vào trong nhà để lại mình nó ngồi nhìn theo. Đầu nó lại đau nhói nhói, khẽ đưa tay xoa nhẹ nhẹ trán cho bớt đau vì những suy nghĩ trong lòng, ánh mắt nhìn theo bóng nhỏ khuất dần trong nhà.

“ Không phải anh không hiểu em, anh chỉ sợ mình hiểu rồi sẽ không biết phải làm gì để em không tổn thương vì anh nữa.”

* Dành cho các bạn chưa đọc "Thông báo" Mời các bạn tìm mua My Daisy phần 1 ở các nhà sách lớn tại địa phương, hoặc mua online tại www.nhasachphuongnam.com, bên cạnh đó có thể liên hệ ad Ngọc tại

fanpage để mua sách có chữ ký, quà tặng.

-----oOo-----

Chương 48: Chương 47

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đứng suy nghĩ một lúc cũng chẳng khá hơn được bao, nó quyết định đi vào trong bếp kiểm chị. Thím ba đang nấu ăn, bên cạnh là chị đang chăm chú phụ một số công đoạn nhỏ, gương mặt ửng hồng vì nóng. Phát hiện ra nó đang lén nhìn, chị dữ nắm đũa đe dọa đuổi nó đi chỗ khác chơi. Không cho đứng coi thì thôi, lên nhà trên kiểm nhỏ Hân trêu vậy, để xem có làm nhỏ vui hơn được tí nào không. Hân đang ngồi xem tivi, tay ôm chặt chiếc gối, gương mặt chẳng có vẻ nào chú ý đến bộ phim đang chiếu trên tivi cả. Nó ngồi xuống bên cạnh, dùng mọi cách trêu chọc như thường ngày vẫn không làm nhỏ hết buồn được, có chăng nhỏ chỉ phản ứng một cách yếu ớt, hét cách nó đành đi ra sân kiểm anh Phong chơi vậy. Chú ba với anh Phong đang rửa xe của chị ngoài sân. Chú ba xịt bọt tuyết phủ khắp xe, chiếc xe màu trắng của chị giờ phủ đầy những khối bọt tuyết trắng khiến nó trông như một cục bông khổng lồ giữa khu vườn đầy màu sắc. Nó đi lại cầm một chiếc giẻ lau định phụ chà rửa xe thì chú ba xua tay:

- Cậu Mon không làm được đâu, cô Phương dặn phải để cậu nghỉ ngơi.
- Dạ thôi chú để con phụ, bị thương nhẹ mà chú Anh Phong đứng phía bên kia xe ngăn đầu lên nhìn nó.
- Em lại kia ngồi chơi đi, để anh với chú làm được rồi. Đang bị thương làm một chút Phương thấy la chết đó.
- Thêm anh phân biệt đối xử nữa. Em bị nhẹ hều, tại chị làm quá chứ em có sao đâu.
- Cậu Mon nghe tui, ba cái bọt rửa xe này văng trúng đầu mất công nữa.

Chú ba lấy lại giẻ lau trên tay rồi đẩy nó ra ngồi lên ghế gỗ gần đó. Tuy bình thường nó lười biếng thật nhưng cảm giác không ai cho làm gì cứ bắt ở không như người bị liệt như vậy vô cùng khó chịu, tất cả cũng tại chị lo lắng quá mức cần thiết không. Nó rót một ly nước cam đặt sẵn trên bàn

uống một hơi rồi ngồi im nhìn chú ba và anh Phong chà rửa xe. Khoảng hơn mười phút thì gần xong, trong lúc chú ba xịt nước cho trôi sạch bọt tuyết thì anh Phong cũng đi lại ngồi bên cạnh nó. Ánh nắng mặt trời bóng loáng lấp lánh giữa những hạt nước li ti bắn khắp sân, thoáng chốc người ta có thể nhìn thấy chiếc cầu vòng nhỏ xíu bắc ngang xe.

- Anh! Hồi tôi sao chị biết vụ em bị thương vậy?

- À lúc em gọi Phương đang ngồi chơi điện thoại của anh, Phương bắt anh mở loa ngoài đó.

- Hèn gì! Mà chị làm cũng hơi quá, em cũng thấy ngại với Hân.

- Em đừng lo, anh nghĩ Phương sẽ nói chuyện cho Hân hiểu. Quan trọng nhất em hãy cố gắng nghỉ ngơi cho vết thương mau lành để Phương không lo nữa. Phương thực sự rất lo cho em đó.

- Dạ!

Nó mỉm cười đưa ánh mắt nhìn ra chiếc xe của chị, rồi lại lên tiếng.

- Chị...lo cho em như vậy, anh không sao chứ?

- Sao là sao em?

- Biết là em với chị chỉ là chị em, nhưng tính ra cũng là trai gái không ruột thịt gì hết. Từ hôm anh đánh em vì hiểu lầm đến giờ em nghĩ anh đánh như vậy cũng đáng vì em vô ý vô tứ quá. Em chỉ lo anh sẽ khó chịu vì dù sao em nhìn thấy sự quan tâm của anh dành cho chị không phải loại tình cảm bình thường. Mà anh đừng giấu em nữa, hồi tết ở quê chị đã nói hết với em về mối quan hệ giữa anh và chị rồi. Chỉ là em không chắc anh đối với chị không phải là tình yêu.

Anh Phong bật cười:

- Phương nói với em hết rồi hả?

- Dạ!

- Phương nói hết rồi thì em cứ tin là vậy đi, lo làm gì?

- Bộ anh không có tình cảm với chị thật hả?

- Tất nhiên là có. Nhưng anh với Phương đơn giản chỉ là bạn, là anh em hoặc nói cho sang hơn cùng lắm là tri kỷ thôi em. Anh là hàng xóm với Phương từ nhỏ, dù đi đâu làm gì anh cũng đều quan tâm chăm sóc Phương như là em gái của mình, thậm chí hơn cả bản thân anh. Anh nghĩ việc anh chăm sóc Phương dường như đã trở thành trách nhiệm, là thói quen. Đôi lúc anh cũng nghĩ đến việc yêu Phương, nhưng em thấy đó, có những thứ tình cảm người ta không thể muốn là được, anh không thể yêu Phương vì anh chỉ xem Phương là em gái. Có những người vì thân thiết trong thời gian dài mà yêu nhau, nhưng cũng có những người chính vì làm bạn với nhau quá lâu mà không thể yêu nhau được. Tình cảm mà em, khó giải thích rõ ràng lắm - Nhưng em thấy hai người xứng đôi lắm mà, một trăm người khác nhìn vào cũng sẽ nghĩ như em thôi. Nói vui nhé, chị xinh đẹp, lại tốt như vậy, ai mà không muốn bên cạnh chị, không thể là một đôi với chị anh không tiếc sao?

- Cũng có một chút. Nhưng anh thấy làm anh trai, quan tâm lo lắng cho Phương như vậy sẽ tốt hơn là yêu cô ấy. Phương là cô gái đặc biệt, em có tin vào tử vi không?

- Có xem cho vui chứ không tin cũng không chối bỏ.

- Anh nghĩ em nên tìm hiểu thử xem. Phương là một cô gái điển hình cho cung sư tử đó. Không phải dễ để chiếm hữu được tình cảm của Phương, nhưng nếu có được Phương người đó thực sự rất may mắn, anh nghĩ vậy. Anh thì chịu thua rồi, không kể là anh không yêu Phương, cho dù bây giờ anh có yêu thì cũng không được Phương yêu lại đâu. Phương nói chỉ muốn anh là anh trai thôi và Phương đã có cho mình một người để lấy làm chồng rồi, đại khái là vậy.

- Nghĩa là chị có người yêu rồi hả anh?

- Anh cũng không rõ. Hai bác bên nhà nói Phương sẽ yêu và cưới một người thì phải?

- Hứa hôn hả anh?

- Không phải. Phương như vậy, ai mà ép hay hứa hôn gì được, Phương không để ai sắp xếp cuộc đời Phương đâu.

- Mơ hồ khó hiểu quá.

- Ủ anh cũng chỉ được biết loáng thoáng nhờ hai bác bên nhà thôi. Nói chung em hãy cứ yên tâm, cứ vui vẻ bình thường với Phương, không cần lo lắng anh nghĩ sao. Anh nói với em điều này, với anh Phương tuy không phải người yêu nhưng còn quan trọng hơn cả người yêu, anh có thể có người yêu nhưng nếu Phương không thích người đó anh sẽ từ bỏ ngay. Cho nên dù em làm gì, đừng làm Phương buồn và tổn thương, Phương chịu đủ mất mát rồi, coi như anh em mình chăm sóc bù đắp cho Phương nhé.

- Dạ em hiểu rồi! Hix...anh có điều kiện tốt như vậy mà chị còn không yêu, hồng biết người chị yêu còn tốt cỡ nào đây?

- Anh không nghĩ Phương là kiểu người đánh giá tình cảm dựa vào điều kiện tốt hay không?

- Chứ dựa vào gì anh?

- Cái này em phải hỏi Phương.

- Anh chàng nào được chị yêu, chắc may mắn lắm anh nhỉ?

- Ủ! May mắn! Chưa chắc à nha. Haha...có khi em là anh chàng may mắn đó thì sao?

- Hehe thôi xin tha. Anh như vậy mà còn không được chị yêu, em thì khỏi mơ mộng, rớt ngay lúc chưa tới được vòng gửi xe luôn.

- Làm gì thiếu tự tin dữ vậy em? Chỉ cần em đối xử tốt với Phương, ít nhất ở đây có anh và chú ba ủng hộ em. Đúng không chú?

Chú ba ngẩn mặt lên nhìn nó, tuy chú không trả lời nhưng kiểu nhìn cười cười của chú cũng làm nó nhột nhột rồi.

- Thôi! Làm gì hai người nhìn em dữ vậy, chú rửa xe đi, nhìn con chi, đừng nói chú cũng cùng phe anh Phong nha. Anh cho em xin, làm em thôi là may dữ lắm rồi, để em yên đi gửi xe chỗ khác hợp hơn.

- Haha tùy em thôi. Đùa chứ em cũng phải tự lo lắng cho bản thân. Anh thấy em cứ bị thương hoài, như vậy sẽ hại sức khỏe về lâu dài lắm. Không vì mình thì cũng vì chị gái của em, đừng để Phương phải lo ngược lại cho em chứ.

- Dạ em biết rồi. Sau này em sẽ cẩn thận.

- Ok! Chút nữa anh sẽ đưa Hân về, có gì anh sẽ nói chuyện thêm với bé Hân. Em an tâm ở đây chăm sóc vết thương, còn mọi việc cứ để chú Sang làm việc, em không cần quan tâm đến nữa. Nhiệm vụ của em là làm cô nàng kia cười.

- Dạ dạ...em biết thân phận em rồi.

- Ráng lên em! Không phải ai cũng được Phương hành hạ à nhằm chăm sóc đâu.

Hai anh em vừa tính chuyển đề tài sang nói xấu chị một tí thì chị đã đứng lù lù sau lưng.

- Nè hai anh em mấy người tính ngồi đây tới chiều luôn hả? Đi vô nhà ăn cơm nè. Papa ơi vô ăn cơm nhanh nhanh, mama nấu xong hết rồi.

Ăn uống xong xuôi, chị kéo tay nhỏ Hân đi vòng vòng ngoài vườn nói chuyện, còn nó thì ngồi đánh cờ vua với anh Phong. Đúng là không biết tự lượng sức mình, mang đầu máu mà bày đặt chơi trò chơi trí tuệ, khỏi phải nói nó thua sấp mặt trước anh Phong, được vài ván thì tự rút lui ngồi một bên coi chú ba và anh Phong chuyển sang đấu cờ tướng. Không biết chị nói những gì với nhỏ Hân nhưng mà gương mặt nhỏ khi vào nhà ngồi coi đánh cờ với nó không còn gương mặt buồn nữa, nhỏ đã vui vẻ bình thường trở lại, công nhận chị hay thiệt. Chơi đến xế chiều thì anh Phong đưa nhỏ về nhà. Định nhảy vào nhờ chú ba chỉ đánh cờ tướng thì bị chị nhéo lỗ tai một cái rồi kéo lên phòng.

- Giờ còn chơi gì nữa hả. Nhóc uống viên thuốc này rồi ngủ một chút đi, tối chị sẽ kêu nhóc dậy ăn tối.

- Thuốc gì nữa vậy?

- Thuốc độc, cho uống chết luôn cho rồi, hư quá.

- Ồ được, chết coi ai buồn biết liền.

- Ai mà thèm buồn vì nhóc chứ.

- Thì...

Chưa kịp nói thêm gì nó đã bị chị tổng viên thuốc vào miệng, uống ực một phát xong chưa kịp trả ly nước lại nó đã bị chị đè nằm xuống giường.

- Lo nằm ngủ đi đồ hư hỏng. Cầm đi lung tung đó! Chị đi công việc một chút, khóa cửa luôn không cho nhóc đi chơi đâu.

- Biết rồi ngủ thì ngủ làm dữ vậy.

- Hihi ngoan đi!

Nó nằm lăn qua lăn lại, vỗ vỗ đầu cho đỡ nhức một tí rồi ngủ hồi nào không hay. Nó ngủ say đến mức chỉ tỉnh dậy bởi tiếng gọi nhỏ bên tai. Mở mắt ra, nó nhìn thấy chị đang nằm bên cạnh chống cằm nhìn nó.

- Nhóc dậy đi! 9h tối rồi đó, nhóc còn phải ăn tối và uống thuốc nữa.

- Ủ! Ngủ say quá.

- Hihi ngủ ngon như vậy là tốt. Nhóc đi rửa mặt đi, mọi người đang chờ dưới nhà đó.

Nó vệ sinh cá nhân qua loa cho xong rồi đi xuống nhà. Mọi người đã tụ tập đông đủ dưới bếp, anh Phong đang ngồi ăn vụng đồ ăn trong khi chú thím ba cùng cô bé con gái chú dọn cơm.

- Cậu Mon dậy rồi hả? Vào ăn cơm nhanh cho nóng.

Thím ba nhìn nó tươi cười mời mọc, vẫn không bỏ thói quen gọi nó bằng cậu.

- Em ngồi đi. Còn đau đâu không Mon?

- Dạ đỡ rồi anh. Còn hơi ê thôi.

- Vậy là tốt, mai đi thay băng cho bác sĩ kiểm tra lại cho an tâm.

- Dạ!

Anh Phong vội đứng dậy giúp chị Phương bung một nồi canh súp sôi nghi ngút khói xuống giữa bàn. Thím ba tươi cười.

- Hôm nay mọi người sẽ được ăn súp do chính tay của cô Phương nấu nha.

- Hả!

Anh Phong thốt lên sững sốt.

- Nay Phương nấu ăn thiệt hả?

- Chứ sao! Nấu mệt lắm đó, mà Phong ăn ít thôi nha, hông có nhiều cho Phong ăn đâu.

- Nấu ít hả...ừ ừ vậy thôi để Phong ăn món khác, để dành súp cho mọi người ăn.

- Ý gì đó! Bộ chê Phương nấu dở hả?

- Đâu có. Nhưng mọi người ăn mà.

- Xạo sự!

Chị vui vẻ đứng dậy tự tay múc súp cho mọi người, từng chén súp thơm lừng đặt xuống trước mặt mọi người. Nhưng chẳng biết sao gương mặt ai cũng nhìn chén súp một cách cẩn thận. Anh Phong, chú ba thở dài mấy cái, nhỏ con chú ba thì chống cằm nhìn nhìn một chút rồi chạy đi lấy một cái tô để sẵn bên cạnh. Bắt đầu thấy bất an rồi đó nha, bộ món ăn của chị ngon lắm sao đây mà ai cũng tập trung ở mức cao nhất. Con chú ba là người đầu tiên thử món súp của chị, một ngụm súp và lập tức phun sạch tất cả những gì trong miệng vào tô xong nhảy khỏi bàn chạy mất tiêu.

- Em no rồi mọi người ăn vui vẻ nha!

Rồi! Vừa chiến đấu đã rụng nụ một chiến sĩ, căn rồi đây. Người tiếp theo bị chị nhìn chăm chăm chính là anh Phong. Gương mặt anh nói như mếu:

- Phương ơi! Tự nhiên Phong hết thấy đói, chắc hồi trưa ăn nhiều quá nên còn no hơi, hay mọi người ăn từ từ trước đi nha.

- Ăn nhanh lên! Biết người ta nấu mệt lắm hôn hả?

- Nhưng mà!

- Ăn!

Anh Phong đành thở dài đưa chén súp lên nhắm mắt nhắm mũi múc từng

muỗng cho vào miệng. Nhìn anh ăn súp mà cứ như ai đang lấy dao đâm vào người vậy, gương mặt đau khổ tột cùng. Người thứ ba thử súp là chú ba, rút kinh nghiệm từ hai đồng đội đi trước, chú ba nhắm mắt nhắm mũi thử phở một cái rồi đưa chén súp lên húp một hơi hết sạch cả cái lẫn nước sau đó vội vàng đứng dậy chạy rót nước uống ừng ực. Ăn món ăn chị nấu thôi mà, có cần phải khóc liệt như đánh trận không trời. Người thứ 4 thử món ăn là thím ba.

- Con nhỏ lâu lâu xuống bếp mà mấy người này chọc con nhỏ hoài.

Thím ba từ từ múc từng muỗng súp ăn, chỉ được hơn ba muỗng đã vội vỗ vỗ vai chú ba.

- Ông ông rót cho tui miếng nước. Nhanh ông!

Thêm một người bỏ cuộc, nó thử phở một cái nhìn chén súp bốc khói trước mặt mình. Chị ngồi bên cạnh chống cằm nhìn nó là dấu hiệu nó là người tiếp theo phải thưởng thức món ăn vô đối của chị rồi. Nó nhìn chị, mu bàn tay của chị ửng đỏ, nó vội cầm lấy tay xoa nhẹ xung quanh.

- Sao vậy? Chị bị phỏng hả?

- Hihi!

- Không cần thận gì hết! Tự nhiên không biết nấu giảnh nấu làm gì?

- Hồng sao mà, nhóc ăn đi, chị nấu mệt lắm đó, mấy người kia thấy ghét hồng biết thưởng thức đồ ăn gì hết.

- Ủ!

Nó im lặng đưa chén canh súp lên ăn. Muỗng đầu tiên hơi nhạt nhưng cũng không đến nỗi nào, muỗng thứ hai có cục thịt bằm thì hơi ôi, cứ như ăn phải cục muối, muỗng tiếp theo có khoai tây thì chưa chín, cà-rốt cũng vậy. Đúng là khó ăn thiệt nhưng cũng không đến nỗi nào, thái độ của mọi người nãy giờ chắc cũng chỉ là chọc chị mà thôi, nó nghĩ vậy. Ban đầu cũng định làm bộ tỏ thái độ đau khổ như mọi người đề trêu chị nhưng nghĩ đến bàn tay bị phỏng của chị, nó thôi không trêu chị nữa mà ăn một cách bình thường đến hết chén súp. Xong nó cười tươi đưa chén cho chị - Ngon lắm! Cho nhóc một chén nữa.

- Thiệt hả nhóc? Sao mấy người kia ăn hồng được.

- Ngon thiệt mà. Lần đầu tiên nấu như vậy là tốt rồi.

- Hihi!

Chị vui vẻ đứng dậy múc thêm cho nó một chén súp, nó tươi cười ăn một cách ngon lành trước ánh mắt ngỡ ngàng của những người khác. Nói chung là hơi khó ăn chứ không có đến nỗi kinh khủng, vẫn ăn được, lần sau rút kinh nghiệm là chị sẽ nấu ngon hơn thôi mà. Xong tiết mục ăn súp, mọi người vui vẻ thưởng thức những món ăn chính do thím ba nấu. Con thím ba cũng nhảy trở vào bàn trước khi hỏi - Hết súp chưa vậy? Đói bụng quá.

- Con nhỏ này, kiếm chuyện với chị hả, hồng cho ăn nửa!

- Kệ em nha hehe!

Ăn tối xong xuôi mọi người chia nhau mỗi người một việc khác nhau. Nó với anh Phong bị đuổi ra ngoài chơi.

- Em gan thiệt! Dám ăn hết hai chén súp của Phương.

- Anh làm quá! Thấy ăn cũng được mà.

- Ờ! Tối nay coi chừng đau bụng à. Anh nhớ có lần anh ăn đồ ăn của Phương làm xong tối ôm wc cả đêm.

- Cái này súp nấu chín chắc hồng sao đâu. Mà chị hồng biết nấu ăn thiệt hả anh?

- Ủ! Phương cái gì cũng giỏi riêng chuyện nấu ăn là thảm họa em ơi. Mẹ Phương bắt học nấu ăn hoài mà Phương toàn trốn không đó chứ. Hứa hẹn học nấu ăn hoài mà có nấu được gì đâu.

- Haha thôi không biết nấu mà nay nấu được món súp vậy là tốt rồi anh.

- Ủ! Em khen thì em ăn đi. Anh xin thua.

Nó với anh đều bật cười - Mà nè! Lâu lắm rồi mới thấy một người dám dũng cảm ăn đồ ăn Phương nấu nhiệt tình vậy đó.

- Ủa ai nữa vậy anh?

- Là ba của Phương chứ ai. Lần nào Phương nấu ăn, bác ấy là người duy nhất ăn hết món ăn đó.

- Dạ!

Đi chung với chị riết hình như nhà nay ai cũng có thói quen làm quá mọi việc lên để trêu chị thì phải. Riêng nó là nó thấy chị nấu ăn cũng được, lần sau chị có nổi hứng nấu ăn thì nó vẫn sẽ cố gắng ăn cho hết, ăn thôi mà, đâu phải lên núi đao xuống chảo dầu đâu mà sợ. **[Mon] Đã để các bạn chờ lâu. Lẽ ra đã viết gần xong hết My Daisy, chỉ việc đến hẹn là post thôi. Nhưng một người bạn chung phòng không cẩn thận cửa nẻo đã làm trộm lấy mất laptop cũng như một số giấy tờ tiền bạc của M cách đây vài ngày. Tất nhiên trong máy có bản thảo My Daisy cùng những hình ảnh chuẩn bị sẵn. Giờ thì phải tìm cách để có máy mà viết trở lại. Chap 47 này là do M mượn máy để viết chữa cháy cho các bạn...Sẽ cố gắng có chap đúng hẹn nhưng không biết được không, cả việc tổ chức offline tại HN có lẽ phải tính lại vào dịp khác. Mong các bạn thông cảm, đừng trách cũng như phàn nàn vì M mới là người buồn chán nhất.

Mời các bạn tìm mua My Daisy phần 1 tại các nhà sách lớn trên cả nước, hoặc liên hệ ad Ngọc tại page để mua sách online. Chúc các bạn tối chủ nhật vui vẻ!

-----oOo-----

Chương 49: Chương 48

Nguồn: EbookTruyen.VN

Buổi ăn diễn ra đầy những tiếng cười, tất nhiên chị là người vui nhất vì món ăn của chị nấu có người ăn. Ăn uống xong xuôi anh Phong còn ngồi chơi thêm một chút nữa thì đi về. Chú ba sau khi dọn dẹp, kiểm tra một vòng quanh nhà rồi cũng vào phòng khách ngồi xem tivi với thím ba. Nó với chị kéo nhau ra vườn ngồi chơi, bên cạnh chiếc ghế gỗ dài màu trắng đã có sẵn một bình nước cam cùng đĩa trái cây nhiều loại trông rất ngon lành. Nó được nằm hằn lên đùi chị, tay chị cứ xoa xoa nhẹ nhẹ đầu nó như giúp nó giảm bớt cái đầu đau âm ỉ, chắc tại lúc ăn cái môm hoạt động quá công suất đây mà.

- Nhóc đỡ đau chưa?
- Thì nó ê ê chút chứ không đau như hồi mới bị.
- Uhm! Chút ngủ chị sẽ cho nhóc uống thêm thuốc cho đỡ đau.
- Thôi thuốc gì uống hoài vậy?
- Thuốc độc, cho chết luôn.
- O! Làm gì tới ngày cho nhóc chết không vậy?
- Ai kêu nhóc tới ngày cứ bị thương hoài chi.
- Con trai mà bị thương chút xịu lo gì.
- Nhóc hông lo nhưng người khác lo. Sau này đừng để mình bị thương, bị đau nữa biết chưa, lúc chị hông thể bên cạnh nhóc phải biết tự chăm sóc mình chứ.
- Hả?

Nó vội vàng bật dậy - Chị nói sao? Làm gì mà không thể bên cạnh...bộ chị phải đi đâu hả?

- Cái đồ khờ, chị có đi đâu đâu, ý chị là lúc nhóc đi học, đi làm rồi đi chơi nữa phải cẩn thận.

Nó thở phào một cái cầm ly nước uống một hơi - Làm hết hồn, tưởng chị phải đi về bên bên.

- Hihi đi sao được mà đi, chị phải ở đây quản lý nhóc thật chặt mới được.
- Đâu ra mà quản như quản giáo vậy.
- Hihi ở đây ra chứ ở đâu.

Chị lại kéo nó nằm xuống xoa xoa đầu.

- Chị đã nói chuyện với bé Hân rồi, nhóc đừng lo nghĩ nữa nghen. Sau này nhóc đừng hỏi gì nữa về chuyện sáng nay ở công an. Chị biết mình làm hơi quá tay nhưng mấy đứa đó phải trả giá cho việc làm nhóc bị thương. Chị

muốn như vậy, tất cả những ai làm hại đến người thân của chị đều phải trả giá. Nhóc hãy để chị và Phong lo chuyện này nha nhóc.

- Ồ ờ...chị muốn là được mà.

- Hihi!

Nó im lặng nhắm mắt, thật là có chút mất mặt vì cái đầu lúc nào cũng nói sẽ lo lắng chăm sóc cho chị vậy mà cứ toàn làm chị lo lắng ngược lại, chẳng đáng mặt nam nhi chút nào. Thực ra có chị gái lo lắng cho mình như vậy là điều thực sự may mắn, nghĩ đi nghĩ lại chị làm quá như vậy cũng có cái lý riêng của chị. Ai mà không xót khi người mình yêu quý bị tổn thương, đôi ngược lại là chị mà bị như nó chưa chắc nó còn bình tĩnh mà ngồi suy nghĩ có làm quá tay hay không. Đôi khi đó đã trở thành bản năng của mỗi người rồi, ta có thể bình tĩnh thậm chí nhịn nhục khi bị ức hiếp, nhưng đến khi người mà ta yêu quý bị tổn hại, mấy ai không phản ứng mạnh mẽ.

- Nhóc ơi!

Vẫn là chị bắt chuyện, lúc nào cũng vậy, luôn là chị bắt đầu.

- Sao?

- Hihi chị cảm ơn nhóc ghen!

- Vụ gì nữa?

- Vì đã ăn rất nhiều món ăn của chị nấu.

- Ồ không quá, có nhiều cũng bày đặt cảm ơn.

- Chị biết nó khó ăn lắm, nhưng nhóc đã ăn rất nhiều trong khi đâu có ai ăn được đâu.

- Ờ thì hơi khó ăn một chút nhưng vẫn ăn được, lần sau rút kinh nghiệm là nấu ngon hơn chứ gì.

- Hihi chị biết rồi, tại chị hông thích nấu ăn nên nấu thấy khó lắm luôn.

- Không thích thì thôi, ai ép nấu đâu.

- Chị muốn thử?

- Chi?

- Bí mật.

- Ờ!

Nó lại ờ, chị lại mỉm cười, hai đứa cứ ngồi nói linh tinh, cụt ngủn những câu chuyện riêng như vậy cho đến khi buồn ngủ híp cả mắt mới kéo nhau vào phòng. Chị nằm ngủ giường chị, nó thì ngủ trên chiếc ghế sofa quen thuộc.

Sáng! Bình minh soi những ánh nắng ấm áp len vào khung cửa kính. Nó thức dậy với cái đầu đau nhẹ từng cơn. Khởi phải tìm kiếm đâu xa, chị lại ngủ ngon lành bên cạnh nó. Khẽ vuốt nhẹ gương mặt ửng hồng vì ánh nắng sớm của chị, nó nhẹ nhàng kéo chị nằm hẳn lên ghế rồi vệ sinh cá nhân. Xong xuôi nó một mình lò dò đi xuống nhà. Vừa nhìn thấy nó thím ba đã tươi cười.

- Cậu Mon dậy rồi hả? Còn đau hôn cậu, đi ra vườn chơi với ba sắp nhỏ đi, tui nấu cái gì cho cậu ăn rồi uống thuốc.

- Dạ! Đỡ đâu rồi thím. Mà thím đừng gọi con là cậu nữa, con ngại lắm. (lần nào nó cũng nhắc vậy mà có sửa được đâu) Thím ba không nói gì nữa đi thẳng xuống bếp, nó thì đi luôn ra vườn chơi. Chú ba đang tưới cây bằng vòi phun tay. Cả khu vườn buổi sớm lấm tấm những hạt nước li ti, phía ngoài gần cổng là đủ màu sắc trong mấy chậu hoa treo trên giàn. Vừa nhìn thấy nó chú ba tươi cười.

- Cậu Mon khỏe chưa? Hồi tối ngủ có được hông cậu?

Định nhắc lại điệp khúc chú đừng kêu con là cậu nữa nhưng mà chắc cũng như bao lần nên nó thôi luôn.

- Dạ cũng đỡ rồi chú, hơi đau một chút thôi.

- Thôi cậu ngồi chơi đi, để tui kêu bà nấu đồ ăn sáng cho cậu.

- Dạ này con gặp thím rồi chú, thím đang nấu.

- Vậy hả. Vậy cậu ngồi chơi đi, khởi phụ tui mất công dính nước vô đầu.

Công nhận chú ba lo xa không khác gì chị, nó chỉ mới xắn tay áo lên là chú ngăn chặn nó ngay.

- Con bị nhẹ à, chú cho con phụ chút chút cho vui chứ ngồi không cũng buồn, con bị thương có chút xiu, tại chị làm quá lên thôi à.

- Hồng được. Cô Phương dặn tui rồi, hồng cho cậu làm động vết thương. Hôm qua nghe tin cậu bị thương tui với bà hết cả hồn, may mà cậu hồng sao. Coi vậy chứ phải chăm sóc kỹ cậu à, tui có ông bạn hồi trẻ cũng bị thương vô đầu như cậu, tưởng nhẹ chăm sóc hồng đằng hoàng hồi sau bị nhức đầu hoài, riết rồi quên trước quên sau như mất trí vậy khổ lắm.

- Trời nghe ghê vậy chú. Mà con thấy bình thường, chắc hồng sao đâu chú.

- Ủ! Cũng hồng coi thường được cậu, bị thương ngay đầu nguy hiểm lắm. Cậu an tâm ở đây săn sóc vết thương cho mau khỏe còn học hành này nọ nữa. Gì chứ bà nhà tui nấu ăn là khỏi chê, ngon bỏ nhứt cái xứ này.

Chú ba cười khà khà khẳng định chắc nịch về trình độ nấu ăn của thím ba bằng cái giọng đầy tự hào. Nghĩ cũng đúng, tất nhiên với chú thì thím phải là người nấu ăn giỏi nhất xứ chứ cãi vào đâu nữa.

- Dạ! Con là con mê món ăn của thím nấu lắm.

- Khà khà! Hồi xưa tui thương bà là tại bà nấu ăn ngon đó chớ.

- Dạ! Con cũng thích con gái biết nấu ăn giỏi. Gì chứ ăn uống là con mê, ăn cơm tiệm hoài cũng ngán.

- Cậu rảnh cứ chạy qua đây chơi ăn cơm với tui tui. Lần nào có cậu ăn cơm tui thấy cô Phương vui lắm.

- Dạ! Riết chắc bên này thành nhà con luôn quá, ăn chực hoài hehe.

- Cậu đừng nghĩ vậy, con cháu trong nhà hết mà. Cậu Phong và cậu là người nhà hết, ăn uống có bao nhiêu đâu mà ngại. Cô Phương mà biết cậu nghĩ vậy cổ buồn lắm.

- Dạ! Vậy con không khách sáo đâu à. Chú cũng đừng coi con là người ngoài, kêu cậu cậu nữa nghe xa lạ lắm.

- Quan trọng gì cách xưng hô cậu ơi. Tui nói cậu rồi, nhà tui gọi như vậy

thấy quen miệng, tui kêu vậy chứ trong bụng tui coi cậu như con cháu. An tâm an tâm.

- Dạ!

Nói chuyện thêm một chút thì thím ba mang đồ ăn ra, ăn xong thì vừa lúc chị dậy để lấy thuốc cho nó uống. Phải tự tay chị lo lắng vụ uống thuốc của nó chị mới chịu, không cho ai trong nhà đụng vào đâu kể cả nó.

Đến hôm sau khi bác sĩ của chị đến thay băng, xem xét vết thương của nó, nhắc đi nhắc lại là nó có thể đi học đi làm bình thường, miễn đừng để động vào đâu thì chị mới chịu cho nó chạy xe đi học, đi làm nhưng tối thì phải quay về nhà chị. Vừa bước vào quán làm là ông Kha đã ngoắc tay chỉ nó vào cái bàn trong góc để nói chuyện.

- Đ.M uống cà phê được không mày?

- Dạ chắc được.

- À mà thôi uống nước cam đi, con Phương nó dặn tau vậy, chừng nào lành rồi tính.

Bó tay chị, dặn dò đến cả ông Kha luôn mới được.

- Sao cũng được. Em bị có chút xú, anh đừng có nghe chị làm quá mà phân biệt đối xử em luôn à.

- Thì nó dặn tau vậy thôi. Giờ sao, mày kể tau nghe rõ ràng coi thằng đó làm gì mà đánh mày?

- Ờ! Thì cũng rắc rối. Bộ chưa ai kể anh nghe hả?

- Tau có nghe con Hân với con Phương nó nói sơ sơ, giờ hỏi mày rõ ràng để tính nè.

Vậy là nó ngồi kể từ đầu tới cuối cho ông Kha, nghe xong ông gật gù.

- Đ.M con Phương làm vậy là đúng, may cho thằng đó nó bị Phương nó xử lý trước chứ không tau bẻ giò nó. Nói thì nói vậy chứ chuyện qua rồi thì thôi, tụi đó nó dám đụng vô mày với bé Hân mày cứ nói tau tính cho. Em út hết đừng có giấu.

- Dạ! Thì giờ mới gặp anh được nè. Cũng không có gì, em nhin được, tại chị Phương lo lắng quá thôi. Xích mích nhỏ, em cũng bị thương không nặng, em cũng đâu có tính làm lớn chi.

- Nó làm vậy là đúng, coi vậy chứ chị mày cũng thứ dữ đây. Mày coi sau này cẩn thận một chút, đi đứng nhìn trước ngó sau chứ để thương tích đầy mình như vậy sức đâu mà ăn học. Tau coi mày như em tau thành ra tau nói cái này, mày nghe một lần rồi thì làm ơn nhớ cho kỹ. Sống ở cái đất này có xích mích gì nhin được thì nhin, tránh được thì tránh, đừng có hổ báo này nọ rồi chuốc họa vào mình. Không phải lúc nào tau cũng bảo vệ cho mày 24/24 được, biết thì tau chắc chắn không bỏ mày nhưng không có tau thì sao, thành ra nhin được thì nhin biết chưa.

- Dạ! Thì có gì dữ lắm em mới nhờ tới anh chứ bình thường mấy chuyện xích mích kiểu này em nhin được không sao.

- Ủ! Mày cứ sống như đó giờ tau thấy, hiền lành đàng hoàng thì lúc nào bị ăn hiếp tự nhiên cũng có người khác họ giúp đỡ mày. Miễn mày không làm bậy thì tau còn bênh chứ sống hổ báo như mấy thằng đó thì chó nó cũng kẹ. Mày thấy chưa, mày hồng làm bậy không có tau thì cũng có con Phương, thằng Phong lo lắng cho mày, nếu hồng có tội nó thì cũng sẽ có người khác.

- Dạ em biết rồi!

- Ồ! Không có gì thì đi làm bình thường, coi đau quá thì nghỉ có gì làm bù.

- Không sao anh, em làm được mà.

- Ồ vậy coi quán tau đi công chuyện.

- Ok!

Có ông anh như ông đúng là cái phước thiệt, chỉ chờ có mặt nó ở quán là tung tăng bỏ quán đi chơi với chị Tiên liền chứ công việc gì, chơi với ông không lâu chứ cũng rảnh ông quá mà. Cứ như vậy nó ở nhà chị cho đến khi vết thương lành hẳn rồi mới được trở về phòng. Cuộc sống cứ diễn ra nhẹ nhàng, đi học, đi làm, tham gia những hoạt động riêng của trường, lớp. Tất nhiên bên cạnh vai thằng sinh viên bình thường như bao người trong lớp, với chị, nhỏ Hân, anh Phong, anh Kha nó đóng vai khác hoàn toàn, cuộc sống khác, tính cách khác. Mỗi ngày, nó quen dần với sự xuất hiện

của chị trong cuộc sống của nó, cả nhỏ Hân cũng xuất hiện nhiều hơn, cộng với việc không còn ở một mình, nó cũng đỡ nhớ, đỡ buồn mỗi khi nghĩ về em.

Đầu tháng luôn là khoảng thời gian nhân viên trong quán đều mong chờ, đa số cũng đi làm đông đủ hơn so với thường vì là ngày có lương. Hôm nay cũng vậy, nó xuất hiện ở quán với tâm trạng hí ha hí hửng như mấy đứa nhân viên khác để nhận lương. Hằng tháng nó vẫn nhận chu cấp tiền của mẹ và các dì để cho nên tiền lương đi làm một phần góp vào chuyện ăn học một phần riêng dư ra nó có điều kiện đi cafe, ăn uống đi chơi với chị và một số việc linh tinh khác. Lần này cũng vậy, sau khi tính toán nó quyết định sẽ đi mua một đôi giày mà nó thích. Hôm trước chở chị đi lấy đồ nó đã nhìn thấy tuy nhiên không đủ tiền mua, vì cái tính không giỏi trả giá, mua đồ cho nên đành phải nhờ đến sự trợ giúp của nhỏ Hân, sẵn tiện khao nhỏ ăn uống luôn. Hẹn nhỏ 6h đi mà vừa đến quán đã thấy nhỏ có mặt. Hôm nay nhỏ đề nghị đi xe nhỏ nên nó quăng chiếc dream ở phòng cuộc bộ qua quán. Cô nàng có vẻ cũng nôn đi chơi nên có mặc sớm, vẫn phong cách riêng, quần jean rách tùm lum, cái áo thun in hình playboy vừa mỏng vừa ngắn cũn như kẻu khích người khác. Có lần nó cũng ý kiến vụ mặc áo mỏng của nhỏ nhưng mà nhỏ nghênh mặt hỏi “vậy anh có thích nhìn hôn” tất nhiên nó tỉnh bơ phán luôn “thích”, rồi nhỏ cứ mặc bình thường như vậy.

Chở nhỏ đi ăn xong rồi mới đi kiếm mua giày. Vòng vèo cả mấy con đường cũng chưa kiếm được cái shop có đôi giày hôm trước, phải điện thoại hỏi chị thì mới kiếm được. Shop khá lớn và sang trọng, hôm trước nhờ đôi giày để trưng kệ bên con ma-nơ-canh nhưng giờ không thấy nữa. Đi lòng vòng khắp shop cũng không thấy đâu nên phải hỏi chị chủ.

- Chị cho em hỏi đôi giày trắng trưng ở đây đâu rồi chị?

- À đôi đó có người mua rồi, shop chị vừa hết hàng mẫu đó. Em lựa mấy mẫu bên này đi chị vừa nhập về đẹp lắm.

- Tiếc vậy, hôm trước em còn nhìn thấy mà. Thôi em cảm ơn chị.

Nó đứng xem xét vài kiểu giày khác nữa rồi cũng rời khỏi shop, lâu lâu mới muốn mua một thứ mình thích mà chậm chân mắt cũng chán.

- Hay mình đi vòng vòng mấy shop khác kiếm đi anh, có mấy kiểu cũng đẹp mà.

- Ờ thôi tại anh thích đôi giày đó.
- Nay bày đặt khó tính vụ mua đồ đặc hen.
- Ờ lâu lâu nổi hứng ấy.

Trước giờ chuyện giày dép quần áo có cái nào nó sai cái đó, không kén chọn cũng như đòi hỏi, chỉ là thử thay đổi cố gắng mua một thứ mình thích xem sao nhưng lần đầu mà đã chậm chân. Nó chở nhỏ Hân đi lòng vòng kiếm mua giày chiều ý nhỏ thôi chứ nó là mất hứng rồi, đã đòi giày của nó thì chẳng thấy đâu chỉ thấy tay nó xách lĩnh kính gập chục món giày dép váy áo của nhỏ Hân. Cũng tính giành trả tiền một món coi như tặng nhỏ mà cứ móc tiền ra là bị nhỏ giật lại nhét trở vào bóp nó. Đi mỗi cả chân thì chỉ gọi điện thoại.

- Nhóc nhóc! Đang đi đâu rồi?
- Ờ thì đang đi kiếm mua đồ với nhỏ Hân nè.
- Ủa hồi nãy nhóc hỏi chị tên shop là để mua đồ cho bé Hân hả?
- Đâu! Tại nhóc tình mua đôi giày ở cái shop đó.
- Hihi vậy nhóc mua được chưa?
- Ờ có người mua mất tiêu đôi giày nhóc thích rồi.
- Hihi tội nghiệp chưa. Vậy giờ nhóc với bé Hân qua đây chơi đi.
- Qua giờ hả?
- Uhm nhanh nhanh nha chị chờ!
- Ờ ờ!

Chưa kịp nói để hỏi ý nhỏ Hân chị đã cup máy rồi.

- Chị Phương hả anh?
- Ờ! Chị kêu hai đứa mình qua đó chơi. Em chịu đi không?
- Có gì mà hông chịu. Nhưng anh hông đi kiếm mua giày nữa hả?

- Ờ thôi để dành sức xách đồ cho em.

- Nói móc ai đó! Mệt chạy xe đi kìa.

- Ờ!

Nó quay xe chạy thẳng qua nhà chị luôn, đến nhà thì có cả anh Phong đang ngồi chơi với chị ngoài cổng. Chưa kịp nói gì chị đã nhanh chóng kéo nó chạy thẳng lên phòng sau khi gửi anh Phong cho nhỏ Hân giữ dùm. Công nhận không đâu sướng bằng phòng chị lúc này, đi cả buổi ngoài đường nóng nực khó chịu, vào phòng một cái nó sà luôn xuống giường nằm hít lấy hít để cái không khí mát lạnh có cả hương lavender thoang thoảng nữa chứ.

- Nè nhóc uống nước đi, làm gì mệt dữ vậy.

- Đi từ hồi chiều tới giờ đó.

- Biết rồi biết rồi!

Nó nằm lật người lại cầm ly nước trên tay chị uống ực một hơi hết ly nước rồi nằm úp mặt xuống nhắm mắt hưởng thụ. Từ khi đi học cấp ba đến giờ nó đã có thói quen đi học cả ngày hay đi làm gì đó mệt mỏi, về đến nhà là sẽ nằm úp luôn xuống giường, thường xuyên nó sẽ ngủ luôn cho đến khi có ai đó kêu mới dậy.

- Hihi đồ yếu xìu đi chơi cũng mệt gì dữ vậy.

- Đi cả chục cái shop lận đó.

- Rồi hông kìm mua được giày luôn đúng hôn?

- Ờ! Hết hàng rồi. Xui dễ sợ.

Nói mà không thấy chị trả lời, nó cũng kệ nằm nhắm mắt vài phút cho đỡ mệt rồi xuống nhà chơi. Nằm yên được một chút thì bị chị nằm xuống kế bên, tay chọt chọt lên mặt.

- Nhóc! Nhóc dậy nhìn nè.

- Nhìn cái gì...để yên nằm chút coi.

- Thì quay qua đây nhìn nè... - Cái gì nữa?

Nó uể oải quay người lại, mặt chị sát mặt nó, cái mặt quen thuộc, chẳng có gì lạ để nhìn, vấn đề là cái thứ chị cầm đung đưa phía trên nó...giật mình ngồi dậy chớp ngay đôi giày trắng cứ như sợ chạm một giây bị ai giật đi mất vậy.

- Ủa! Đúng đôi giày này nè...ở đâu ra vậy?

- Hihi! Coi cái mặt tham lam kia.

- Sao chị có đôi giày này hay vậy.

Nó hí hửng xoay xoay đôi giày xem xét mà không quan tâm tới chị có trả lời nó hay không. Ngắm nghía đã nó ngồi dậy xỏ đôi giày vào chân thử, công nhận giày mắc tiền có khác, mang vào rất vừa và êm chân. Loay hoay cột giày, tất nhiên nào giờ nó cũng không có khiếu cột dây giày nên chỉ biết cột một kiểu duy nhất mà cũng không được đẹp nữa chứ.

- Trời ơi cột gì một cục thấy ghê vậy. Đưa đây chị chỉ cho.

Chị lắc đầu nhìn rồi ngồi dậy cột dây lại giúp nó, đúng là chị cột khác nó, vừa vặn không có dư dây giày quá nhiều cũng không rối một cục như nó cột. Xong chị đẩy nó đứng dậy.

- Nhóc đứng dậy đi một vòng thử đi.

Nó đi tới đi lui như diễn thời trang cho chị coi, xoay vài vòng, đá chân vài cái, thậm chí còn phui phui dù không có hạt bụi nào trên giày. Trong phút chốc tưởng chừng nó như đứa trẻ con được người lớn cho kẹo vậy. Chị ôm cái gối chống cằm nhìn nó hí hửng khoe giày mới. Khoe đã nó mới ngồi xuống kế bên, co chân rút dây giày ra để tập cột lại.

- Ủa sao chị mua được đôi giày này hay vậy.

- Hihi cái đồ vô tâm như nhóc mà biết gì. Hồi bữa đi lấy đồ đó, chị thấy nhóc cứ đứng nhìn nhìn đôi giày hoài, ai mà hổng biết nhóc thích nó.

- Ờ ờ thì thích thiệt.

- Mà chị biết nhóc sẽ không mua nó.

- Sao biết?

- Vì nhóc hồng biết mua sắm, nhóc hồng có thói quen mua sắm và nhóc cũng sẽ hồng đủ tiền mua nó.

- Hay quá ha! Nói như đúng rồi á!

Nó tỉnh bơ, chị không hiểu tính nó thì còn ai hiểu nữa, còn vụ hồng đủ tiền thì khỏi bàn, chị là thủ phạm làm nó hết tiền chứ ai, bắt nó chờ đi lấy đồ mà ăn hàng, xem phim rồi tự móc bóp nó tự trả tiền luôn mà.

- Ờ mà hồi bữa đâu thấy chị mua đôi giày đâu.

- Hihi hôm sau chị mới quay trở lại mua.

- Mua rồi hồng nói, làm nhóc đi kiếm cả buổi trời.

- Xí! Ai biểu hồi bữa thích đôi giày mà im ru chị.

- Ờ thì tính chờ đủ tiền mới quay lại mua.

- Chờ nhóc quay lại người ta bán mất tiêu rồi...may cho nhóc là có chị thông minh chị mua trước đó nha.

- Tài lạnh quá...sao biết nhóc muốn mua đôi giày.

- Vì chị biết nhóc sẽ quay lại mua mà. Nhìn mặt nhóc là chị biết hết. Thấy chị hay hôn?

- Hên thôi!

Nó mỉm cười trêu chị, nói chuyện cứ như đi guốc vào bụng nó vậy, chị hiểu nó thì không có gì lạ nhưng nó cứ tưởng hôm trước chị mải lo bàn vụ đồ đạc của chị với chủ shop, vậy mà vẫn nhìn thấy nó đứng nhìn đôi giày tuốt phía ngoài. Chỉ là một đôi giày thôi nhưng người ta có thể gọi đó là sự quan tâm mà không phải ai để ý và làm được. Có chị gái thật tuyệt, nó đứng dậy đi lại vài lần nữa bởi nó cảm thấy vui và nó đoán gương mặt chị cũng vui vì điều này. Khá lâu về sau, nhiều người có thể đã nhìn thấy, đã từng nhắc nhở hay cười cợt nó vì một đôi giày trắng cũ, rách da, mòn đế, bạc màu mà nó vẫn hay mang kể cả những khi có dịp quan trọng. Mặc cho người ta thắc mắc kêu nó đi nhưng nó vẫn sử dụng đôi giày cho đến khi ông thợ sửa giày bó tay.

- Nè! Trả tiền giày đi tên kia, ở đâu đôi giày của người ta mua mang hoài vậy?
- Hết tiền rồi!
- Xạo sự! Mới lãnh lương hết tiền gì... trả tiền đây.
- Không có tiền hehe!
- Đáng ghét! Mai dẫn chị đi ăn bù đó.
- Không có rảnh!
- Hihi hồng rảnh cũng phải đi biết chưa.
- Ăn ít thôi lỡ tiền đôi giày của nhóc.
- Kệ nhóc chứ hihi!

-----oOo-----

Chương 50: Chương 49

Nguồn: EbookTruyen.VN

[Mon] Trước khi quyết định tiếp tục theo dõi My Daisy hãy đọc vài lời tâm sự của tôi nhé:

Vài lời với các bạn

Tất nhiên đôi giày chỉ mang ý nghĩa tinh thần quan trọng đối với nó thôi còn với người khác đó chẳng qua chỉ là một đôi giày, chuyện nhỏ ấy mà. Nhưng chính đôi giày này lại là điểm bắt đầu cho những rắc rối và sóng gió ào đến phá tan cuộc sống bình yên của nó sau khi em đi. Người đặc biệt chú ý đôi giày của nó không ai khác chính là nhỏ Hân. Suốt cả buổi chơi nhà chị, nó cũng chẳng hiểu nhỏ cứ nhìn nó bằng ánh mắt rất lạ, cái tính vô tâm, vô tư sẵn có làm nó cũng chẳng để ý gì nhiều. Đưa nhỏ về nhà, nó cũng tranh thủ trêu vài câu nhưng nhỏ chẳng thêm phản ứng làm nó càng ngẩn mặt ra khó hiểu, sắp đến nhà nhỏ mới chịu lên tiếng:

- Anh dừng xe lại đi!

- Chưa tới nhà mà em?

- Em có chuyện muốn nói.

- Gì nghiêm trọng dữ vậy cô nương, vừa chạy vừa nói cũng được. Mà nãy giờ sao vậy? Bộ em mệt hả?

Nhỏ im lặng không nói gì, rồi nhỏ lại lên tiếng.

- Đôi giày ở đâu ra?

- À em nói giày anh đang mang hả?

- Chứ còn gì nữa?

Nó chợt dạ, hồi nãy có giày mới nên tung tăng mang luôn tới giờ, quăng luôn mất đôi giày cũ bên nhà chị, hình có cái ví nhỏ mới mua trong giỏ đựng giày nữa thì phải, hèn gì nhỏ bực mình.

- Ồ chết, anh bỏ quên trên phòng chị rồi. Để có gì mai anh chạy qua lấy cho em, cái ví chắc không sai liên đâu ha?

- Nhìn mặt em có giống nói tới cái ví của anh hông?

- Ồ đâu đưa mặt lên coi coi, đang chạy xe ngồi trước sao nhìn.

Nó tỉnh bơ trêu, nhỏ im lặng, chắc tức với cách nói chuyện của nó đây, nói gì thì nói từ lâu nó đã quen với việc trêu tức nhỏ như thế này, hình như bị nghiện kiểu giận dữ của nhỏ thì phải.

- Anh! Lúc nào cũng đáng ghét như vậy mới chịu hả. Đôi giày anh đang mang là sao. Em đi với anh cả buổi có thấy anh mua đôi giày này đâu?

- À! Giày của chị mua đó em. Hồi nãy chị kêu anh lên phòng để gây bất ngờ cho anh, bó tay chị luôn, mua rồi mà không nói làm mình đi kiếm gần chết.

- Đôi giày anh thích đó hả?

- Ủ! Đúng đôi này nè, chị mua chỗ cái shop hồi nãy luôn đó.

- Anh có vẻ vui!

- Vui chứ, phải biết chị mua sẵn cho anh rồi thì đỡ, khỏi đi vòng vòng mất công.

- Chị biết anh thích đôi giày này mà hồng đủ tiền nên chị mua sẵn cho anh đúng không?

- Ủ! Ủa sao biết hay vậy, bộ chị nói với em hả?

- Em đoán!

- Chà! Đúng là con gái có khác, nói cái nào trúng phóc cái đó hay thiệt.

Nó cười, chẳng nghĩ gì, chỉ thấy có lẽ nhỏ cũng là con gái nên có cái giác quan riêng của con gái, nói sơ là biết hết mọi việc liền.

- Đương nhiên em đoán được. Em biết...nhưng em không thể làm được như chị của anh.

Nhỏ nói nhẹ sau lưng bằng cái giọng chùn xuống, nó cảm nhận được rõ ràng.

- Anh ngừng xe đi!

Nó im lặng dừng xe, hình như nó vừa làm sai gì đó thì phải.

- Em sao vậy?

- Anh về đi, em tự về bằng taxi!

- Gì nữa? Anh làm gì sai tự nhiên đòi về một mình, sắp tới nhà rồi.

- Em muốn một mình! Anh về đi.

Nó ngơ ngẩn, chưa kịp nói gì chiếc taxi ở đâu tự nhiên chạy đến dừng ngay bên cạnh sau cái vẫy tay của nhỏ, ông taxi nào linh dữ vậy, bộ canh sẵn hay sao vừa nói là xuất hiện liền. Nhỏ bước luôn lên xe, taxi chậm chậm lao đi hòa vào dòng người, nó chẳng kịp gọi nhỏ lại lấy mấy giỏ đồ treo trước xe, mà đây là xe của nhỏ nữa mà. Nó đưa tay như với theo rồi tự rút lại, miệng thở dài nói với theo nhỏ và cũng như chỉ nói đủ một mình nó nghe:

- Nè em!..Từ từ...có giận anh thì cũng phải lấy đồ về chứ!

Nó im lặng từ từ cho xe chạy đi, cố chạy thật nhanh để tìm chiếc taxi của nhỏ, nhưng SG mà, đâu chỉ có một mình xe nhỏ đi là taxi. Cố đưa mắt nhìn vào cửa kính tất cả những chiếc taxi mà nó thấy trên đường, trong đầu tự vấn lại mình đã làm gì sai, tất nhiên nó không nghĩ ra được điều gì rõ ràng, chỉ thấy khó chịu vì mình vô tâm quá chừng. Tìm hoài không thấy nhỏ đâu, gọi điện thì tắt máy, thành ra nó chạy thẳng luôn về nhà nhỏ. Nó đứng lắp ló ngoài cổng nửa muốn gọi cửa nửa không dám, chẳng hiểu tự nhiên đang vui lại thành giống tội đồ quá. Được một chút thì chị hai nhỏ đi ra.

- Ai đó! Làm gì lắp ló trước nhà người ta hoài vậy? Kiếm ai?

- Dạ! Em Mon nè chị.

- À! Mon hả em. Ủa sao hai đứa đi chơi chung giờ đứa về trước đứa về sau vậy?

- Dạ!...Ủa Hân về nhà rồi hả chị.

- Về rồi, đang ở trong phòng, em vào nhà chơi để chị kêu nó ra.

- Thôi thôi chị, chắc nhỏ còn giận em. Chị cho em gửi đồ của nhỏ mua rồi em về.

Nó vội vàng từ chối rồi đưa đồ cho chị nhỏ.

- Trời đất! Hai đứa làm gì gây lộn tới đứa về trước đứa về sau bỏ đồ đặc luôn vậy hả?

- Dạ không có gây. Chắc em làm gì sai nhỏ giận thôi à.

- Cái con nhỏ này, tình tình kỳ cục. Thôi em về đi có gì chị nói chuyện với nó cho.

- Dạ để em dắt xe vô nhà cho.

- Dắt xe vô rồi em về bằng gì?

- Xe ôm cũng được chị.

- Cái thằng này. Thôi chạy xe về đi, có gì chị kêu con Hân nó qua nhà em lấy xe. Có gì cho hai đứa gặp nhau làm lành nữa.

- Dạ! Vậy em về!

- Ừ! Bye em!

Nó chạy xe về nhà, sau lưng chị hai nhỏ đứng nhìn nó lắc lắc đầu rồi mới đóng công. Về đến phòng nó nằm ngủ thẳng luôn cho đỡ phải suy nghĩ nhiều. Cho mãi tới hai ngày sau nhỏ cũng căng thấy nhỏ liên lạc hay qua nhà nó để lấy xe, hết cách nó phải nhờ thằng bạn làm chung quán tan làm chạy theo nó đem xe trả nhỏ rồi quay về. Chị nhỏ nói nhỏ đi đâu cả buổi sáng tới giờ chưa thấy về nhà. Tính ra có mỗi đôi giày thôi mà làm tình hình có vẻ nghiêm trọng, khó chịu thật, thằng bạn chở nó trở về nhà rồi chạy mất, kiếm một người để ngồi chung cũng không có. Vậy là nó lại leo lên nóc nhà ngồi một mình. Đường phố vắng đến lạ, chỉ có tiếng những chiếc xe tải phía ngoài quốc lộ rầm rập lao trên đường. Đột nhiên chuông điện thoại reo làm nó giật mình, là số của nhỏ gọi.

- Alo anh nghe.

- Anh là Mon phải hôn?

Phía bên kia tiếng con gái lạ lạ vang lên.

- Ờ ờ Mon nè, ủa ai vậy?

- Em Thủy nè! Anh khỏe hôn?

- Sax! Chị Thủy hả? Ủa Hân đâu sao chị sài điện thoại nhỏ?

- Trời ơi! Làm gì chưa gì hết hỏi con Hân rồi. Anh nói chuyện với em chút đi hihi.

- Giỡn hoài chị! Nhỏ Hân đâu rồi?

Bên kia có vài giọng cười của ai đó vọng vào điện thoại. Cái người đang nói chuyện nó biết, lớn hơn nó 3-4 tuổi gì đó nhưng tối ngày chọc chọc nó là anh, từ hồi quen hôm đi sinh tố với em cho tới giờ, lần nào gặp cũng chọc ghẹo nó.

- Thôi hông cho giỡn thì thôi. Anh Mon ra đón con Hân về nè. Nó xĩn quắc luôn rồi mà hông cho ai đưa về cứ đòi phải là anh Mon mới chịu!

- Ủa đang ở đâu đó chị?

- Ngoài cái club hôm trước tụi mình đi chơi mà anh hông chịu vào đó.
- À à nhớ rồi. Vậy chờ chút em ra.
- Anh ra nhanh nha anh, tụi em nhớ anh quá hà.

Nó cúp máy, muốn nổi da gà với cái hà của chị này, thêm mấy cái giọng cười hí hí bên kia điện thoại nữa chứ, tuy lần nào đi chơi chung hay có dịp gì đó gặp bị chọc khá mệt tim nhưng cũng vui nếu không kể đến chị Thủy và vài người bạn khác của em đều là người có nhan sắc. Một số cũng đi diễn, chụp ảnh, PG, một vài người thì làm nhân viên kinh doanh trong các bar, club...Vội nhảy xuống nhà mặc thêm cái áo khoác rồi xách con dream cũ kỹ chạy trở ra quận 1. Đến nơi, phải nói cũng hơi thiếu tự tin vì ngoại hình cũng như chiếc xe mình đang chạy. Một ông bảo vệ to cao tiến lại gần nhìn nó như dò xét từ đầu tới chân rồi hỏi bằng cái giọng hình như không mấy thiện cảm cho lắm.

- Đi đâu nhóc?
- Dạ kiểm bạn!
- Bạn nào?
- Ờ anh chờ chút để em gọi điện thoại. Ủa mà gửi xe ở đâu anh.
- Mà ngừng xe vô trong góc xích qua chỗ gốc cây đi.

Nó gọi điện thoại, nhưng chẳng thấy ai bắt máy.

- Sao rồi?
- Không thấy bắt máy, chắc trong đó ồn quá. Thôi để em vô kiểm.
- Chắc bạn mà ở đây không đó.

Ông đó dừng chặn trước xe khi thấy nó định dẫn xe vào trong gửi, bắt đầu nghe mùi phân biệt đối xử kiểu khinh người rồi đó. Nó hơi khó chịu nhưng cũng dịu giọng.

- Bạn em mới gọi kêu quán này mà.
- Đâu mà gọi điện thoại hỏi kỹ coi coi. Trong đó tùm lum lắm vô kiểm

sao được.

Nó đành gạt chống xe đứng xuống gọi điện, một hai cuộc gọi cũng không được, đang chưa biết làm gì trong khi ông bảo vệ cứ đứng trước mặt kiểu như chặn nó lại sợ nó sẽ vào trong phá hỏng nơi ăn chơi sang trọng của họ. Cũng may, một anh bảo vệ khác cũng to cao, đầu trọc thấy nó với ông này đứng lục đục cả buổi nên tò mò đi lại. Hỏi chuyện nhỏ nhỏ ông kia rồi mới quay qua nhìn nó, suy nghĩ một lúc mặt ông mới dần ra tươi cười.

- À! Thằng em bạn con Thủy đúng hôn?

- Dạ!

- Trời ơi tưởng ai, em để xe đó vô đi, chắc ồn quá Thủy nó hông bắt máy được đó.

Xong ông quay qua kéo ông bảo vệ hồi nãy sang một bên nói nhỏ nhưng nó cũng nghe thấy.

- Đ.M mày bậy quá! Khinh người ta vừa vừa thôi. Mày dẫn nó vô trông rồi nhìn thấy đám bạn của nó rồi biết.

Ông kia gãi gãi đầu nhìn nhìn nó rồi đi trước dẫn nó vào trong. Vừa qua khỏi cánh cổng nhỏ, nó đã thấy choáng bởi tiếng nhạc đinh tai nhức óc, bên trong là rất nhiều con người đang quay cuồng trong tiếng nhạc, mùi rượu, mùi khói thuốc lá, mùi shisa, mồ hôi, mùi nước hoa trộn lẫn vào nhau trở nên cái không khí đúng chất “chơi”. Chen vào giữa những nhóm người khác nhau quây giữa cái bàn nhỏ xú, lắc lư trong tiếng nhạc, quần áo ai cũng sang trọng, sành điệu, dưới cái ánh đèn đầy màu sắc chớp tắt nhấp nháy khó khăn lắm nó mới nhìn thấy bàn của đám bạn nhỏ Hân đang đứng. Chị Thủy vừa nhìn thấy nó liền lấy tay vẫy vẫy hét trong tiếng nhạc dồn dập.

- Mon! Lại đây nè! Sao lâu quá vậy?

- Em điện thoại hoài sao chị không bắt máy.

- À! Con Hân nó giành điện thoại hông cho chị cầm. Xin lỗi!

- Không sao! Hân sao rồi chị?

- Nhìn đi! Xỉn rồi, bữa nay nó uống quá trời.

- Vậy để em đưa Hân về trước nha!
- Anh ở chơi chút nữa đi. Hihi lâu lâu mới gặp mà.
- Đúng rồi, ở chơi chút đi anh!

Tiếng của mấy người khác tươi cười chen vào hét bên tai nó, ở đây người ta chỉ có thể nói chuyện với nhau bằng cánh hét thật to vào tai nhau mà thôi. Nó nhìn một vòng quanh bàn, toàn con gái, ai cũng xinh đẹp, gọi cảm cả, nhưng giờ nó chỉ muốn tìm thấy nhỏ Hân một cách nhanh nhất chứ không muốn ở đây thêm chút nào cả dù trước mặt có số nhiều gái đẹp để nó ngắm.

- Hân đâu chị?
- Ngồi ghế đằng kia kìa, nó xin rồi cho qua đó ngồi nghỉ.
- Chị dẫn em qua đó đi.
- Ok!

Chị Thủy nắm tay kéo nó chen vào giữa rừng người đông đúc, cuối cùng cũng nhìn thấy nhỏ Hân đang ngồi trên một cái ghế sofa màu đen cùng với nhỏ Thảo bạn khá thân với nhỏ. Nó ngồi xuống bên cạnh, chị Thủy khẽ cười tươi xin anh chàng bên cạnh nhường chỗ rồi mới ngồi xuống luôn. Đây là khu vực dành cho những người không thích đứng hoặc chỉ để ngồi im nghe nhạc và tạm nghỉ ngơi khi đã thấm men rượu.

- Em sao rồi?

Nó nâng mặt nhỏ Hân lên để xem xét, nhỏ vội đẩy tay nó ra một cách yếu ớt.

- Anh tới đây làm gì? Anh đi về đi kẹ em.
- Còn giận anh hả?
- Em là gì mà giận anh. Anh về đi em hông muốn gặp anh, về với chị của anh đi.
- Thôi mà! Đừng nói vậy, để anh đưa em về nghỉ ha.

- Em hồng cần.
- Hồng cần vậy kêu anh ra làm gì?
- Ai kêu anh ra?
- Chị Thủy nói nè.
- Ai mượn anh nghe lời chỉ.

Nhỏ vừa nói vừa đẩy nó ra, nhưng người say mà làm gì có sức mà đẩy được nó, nhỏ cứ như nửa đẩy nửa ngã người vào vai nó vậy, vì phải ngã đầu vào thì mới có thể nói chuyện cho nhau nghe được giữa cái tiếng nhạc này. Nó quay qua nói với chị Thủy.

- Sao uống dữ vậy nè chị?
- Ai biết! Nó buồn anh đó, lo mà kiếm cách dỗ nó đi.
- Thiệt là! Tự nhiên cho uống quá trời chi không biết. Thôi chi với mọi người ở đây chơi, em đưa nhỏ về trước nha.
- Về thiệt hả? Anh ở chơi chút đi.
- Thôi! Hân nó xĩn quá rồi! Để ngồi đây chút quây ai chịu nổi.
- Hihi ừ vậy anh về đi, để em phụ anh đưa nó ra ngoài.

Nó quay qua đỡ nhỏ dậy nhỏ nhẹ:

- Em đứng dậy về nè!
- Em hồng về! Ai mượn anh đưa về hồi nào?
- Anh tự mượn được chưa. Thôi say rồi về nghỉ đi có gì mai nói chuyện.
- Em say hồi nào. Anh đi về một mình đi, kệ em.

Nhỏ vừa nói vừa đẩy nó ra rồi cầm lấy chai rượu rót ra ly định uống, nó vội kéo tay nhỏ giành lấy ly rượu.

- Thôi! Say quá trời rồi uống gì nữa.

- Anh kệ em. Em chưa có xĩn, để em uống.

- Đã nói không uống nữa mà.

Nó để ly rượu xuống đây chảy rượu ra xa xa.

- Chị Thủy cất chai rượu đi. Đừng có cho Hân uống nữa.

- Uhm!

- Chị để yên đó. Ai mượn anh cất rượu của em. Anh đi về đi, phiền quá.

- Phiền thì phiền. Không có uống nữa.

- Anh có quyền gì mà ra lệnh cho em.

- Anh là bạn!

- Phải rồi...anh là bạn, em đâu là cái gì của anh đâu, cho nên anh kệ em đi.

- Cái gì cũng được. Giờ đi về, không uống nữa, ngoan đi.

- Em hông ngoan anh làm gì em.

- Làm gì về nhà rồi biết. Thôi em ngoan đi về rồi mai em muốn làm gì anh cũng được, nha.

- Làm gì là làm gì.

- Thì anh có lỗi gì làm em buồn em xử anh sao anh cũng chịu hết được chưa. Giờ đi về nha.

- Em hông có mượn. Ai cần anh xin lỗi, anh về đi, em uống hết rượu tự em về.

Nó bắt lực nhìn qua chị Thủy, cả hai chị em chỉ biết nhìn nhau lắc đầu, nhỏ Hân thì cứ ngả ngả nghiêng nghiêng cầm ly rượu lên uống.

- Có cái gì từ từ mà nói, tự nhiên uống rượu hành hạ bản thân mình vậy là sao. Như vậy chẳng khác nào em làm anh buồn theo.

- Em uống rượu mắc gì anh buồn.

- Anh lo cho em.
- Ai mượn anh lo chứ, anh lo cho anh và chị anh kia.
- Ai anh cũng lo hết, giờ em muốn anh bỏ mặc em luôn đúng không?
- Ai cần anh lo.
- Anh mà đứng dậy về là từ nay không nói chuyện gì nữa. Em biết tính anh mà đúng không?
- Em!...

Nó nghiêm mặt, trước giờ quen nó có lẽ nhỏ cũng biết khá rõ tính nó, khi nó còn quan tâm thì hãy biết điểm dừng khi giận dữ, khi nó mà im lặng mặc kệ thì sẽ không bao giờ có cơ hội nó nói tới nữa.

- Em...nhưng hôm nay em muốn uống. Anh đừng cản em được hôn? Uống hết chai rượu em về được chưa.
- Say quá trời mà uống gì nữa? Còn cả nửa chai rượu chứ ít gì, ở đó mà hết gì. Ngoan đi, đừng làm anh khó xử nữa mà.
- Em muốn uống...hết rượu em về mà, anh chiều em đi...

Nhỏ gần như sắp khóc, đó là điều nó sợ nhất ở những người con gái trước mặt nó, khá bức mình nhưng không nỡ bỏ mặc nhỏ trong lúc này...

- Giờ muốn uống hết phải không? Hết rượu thì về nha.
- Dạ! Hết rượu em về!

Nó thở dài nhìn nhỏ, nhìn chị Thủy rồi nhỏ Thảo...nhìn xung quanh cứ như xem có ai theo dõi không, nhìn chai rượu...rồi nó thở dài ngao ngán dựa lưng vào ghế. Nhỏ Hân đưa ly rượu lên uống từng ngụm từng ngụm một cách khó khăn, vậy mà nhỏ vẫn uống. Nó im lặng nhìn, lòng rối bời, rồi thở phò một cái bật dậy cầm chai rượu tu ừng ực một cách điên cuồng, được hơn phân nửa rượu trong chai, hơi đuối nó dừng lại, chị Thủy vội kéo tay nó ngập ngừng - Mon!...Đừng có uống như vậy...

Nó liếc nhìn chị, đưa tay cản tay chị lại, chỉ một ngón ra dấu để yên nó uống, sau đó thở phò một cái tu tiếp. Đặt chai rượu cái cách xuống bàn

trước ánh mắt ngỡ ngàng của ba người ngồi chung bàn. Nó thở một cái phì, cổ họng đắng nghét, nóng bừng bừng. Cũng hên chị Thủy chụp luôn chai nước suối của bàn bên cạnh đút cho nó uống. Dòng nước mát dịu chảy vào cổ họng làm dịu đi cái nóng như thiêu đốt của rượu.

- Xong! Hết rượu rồi, đi về. Đắng nghét chưa lẽ chứ có ngon lành gì đâu mà khoái uống không biết.

- Anh!...Ai mượn anh uống vậy hả? Anh đâu có biết uống rượu.

- Giỡn chơi hoài cô nương, cỡ em anh chấp 3. Giờ đi về được chưa?

- Nhưng!

- Về, nghe lời anh đi.

Nó đứng lên diu nhỏ đứng dậy, xin quắc cần câu mà cái miệng cứ phán không xĩn, không say, nhỏ đứng ngả qua ngả lại có vững được đâu. Chị Thủy với nhỏ Thảo phụ nó kéo nhỏ dậy chen vào dòng người đi ra ngoài cổng.

- Mon! Anh về được hôn? Bình thường đâu có biết uống đâu?

- Không sao? Giờ về nhà nhanh nhanh không nó thấm rượu là ngủ bụi hai đứa. Mà tụi chị cũng về đi đừng có uống nữa, khuya rồi.

- Ủ ừ! Thì về, mà thôi hai người đi taxi về hen, uống cả đống rượu sao về được hông biết.

- Không sao, tụi em về được, phụ em đưa Hân ra xe được rồi.

Người nó nóng bừng bừng, tất nhiên vẫn còn tỉnh táo (nó nghĩ vậy).

- Thôi để tụi em đi về chung! Tưởng anh giỡn chơi ai dè uống hết thiệt. Hông biết uống rượu mà tài lạnh hả chàng trai.

Chị Thủy cùng nó đưa nhỏ Hân ra xe xong chạy trở vào lấy túi, áo rồi cùng nhỏ Thảo lấy xe đi về luôn. Trong lúc chờ chị Thủy nó cũng lằng lằng người ôm nhỏ Hân đứng trước cửa nhìn ông bảo vệ hồi nãy.

- Nè! Anh lấy dùm chiếc xe nha!

Có men vô có khác, dạn hơn hẳn. Ông bảo vệ nhìn nhìn nó cười cười rồi đi lấy xe dẫn ra cho nó. Ông bảo vệ trực đầu cũng cười cười nói với ông kia.

- Nhìn đi thằng kia, cỡ mày biết chừng nào được nói chuyện với mấy người đẹp này ở đó mà coi thường thằng nhỏ. Đ.M làm ăn đối xử với khách cho đàng hoàng không là đối nhần răng nha con.

Nó cũng không để ý mấy ông nói gì nữa, chỉ biết quan tâm tới nhỏ Hân thôi, người say có khác, nặng như gấp đôi bình thường. Xe ra, nó cảm ơn rồi bê nhỏ ngồi lên xe, chị Thủy với nhỏ Thảo cũng vừa ra. Chạy xe được một chút chị Thủy mới la lên với vẻ mặt nghiêm trọng.

- Thôi chết đâu có về nhà được?

- Sao vậy chị! Sợ em xin hả? Yên tâm tỉnh bơ chạy đường thẳng đàng hoàng nè.

- Hồng phải, giờ về nhà hai người xin như vậy chị hai nó chửi chết.

- Sao chửi?

- Trời anh hồng biết thôi, con Hân lần nào xin về cũng bị la, xong tụi em bị lây theo luôn.

- Hồng về chứ đi đâu giờ, ai biểu nhậu cho dữ rồi sợ.

- Mệt anh ghê. Thôi hồng về được đâu, anh đưa nó ghé đại khách sạn nào ngủ đỡ đi sáng về.

- Có nhà không về, khách sạn cái gì?

- Thôi mà anh thương tụi em đi, chị hai nó chửi là mai một hồng được chơi chung nữa sao. Đi mà!

Nó ngẫm nghĩ một hồi rồi cũng gật gật đầu. Giờ chính nó cũng không tự tin vô tay lái của mình nữa, người thấm rượu thấy rõ luôn. Cả đám ghé một khách sạn mà chị Thủy dẫn đường, sau đó lấy hai phòng. Chị Thủy điện thoại về để chị hai nhỏ Hân yên tâm rồi mới lên phòng. Chị Thủy và Thảo ở một phòng, còn nó với nhỏ Hân một phòng riêng, có muốn khác cũng không được vì hai người kia vừa lên đã chạy vào phòng đóng cửa cái rầm không cho nó phản ứng gì hết.

Còn lại một mình với nhỏ Hân, nó đánh diu nhỏ vào trong, cởi giày, lấy khăn lạnh lau mặt cho nhỏ đắp mền rồi để nhỏ nằm im ngủ. Phần nó, người cứ bưng bưng quay cuồng, cơ thể cứ như không còn kiểm soát được nữa. Nó mò vào nhà vệ sinh, cũng chẳng nhớ làm cái gì trong đó, rồi quay trở ra, ngồi xuống dưới đất dựa lưng vô giường cứ như vậy nửa tỉnh nửa ngủ, đầu óc hết biết chuyện gì đang xảy ra.

-----oOo-----

Chương 51: Chương 50

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sự đụng chạm của ai đó làm nó tỉnh giấc, đầu óc vẫn quay cuồng, đôi mắt cố mở, đôi tay và trí óc cố tìm lại sự tỉnh táo để nhận biết nó đang làm gì, ở đâu. Phải mất rất lâu nó mới cảm nhận được giữa cái bóng tối mờ mờ của căn phòng là một cô gái, cố mãi cũng không biết là ai, chỉ biết người đó đang cố xóc nó dậy kéo lên giường thì phải, biết vậy nó cũng cố gắng hợp tác bằng cách tự bò lên giường. Rồi gương mặt đó kề sát vào mặt, hơi thở nóng nóng phả nhẹ, rồi đôi môi dính chặt vào môi nó. Nó chỉ biết vậy, đôi tay nó nửa quờ quạng đẩy ra, nửa muốn siết thật chặt vào. Nó không nhớ mình đã tỉnh chưa hay còn say trong men rượu, chỉ biết cơ thể và trí óc như mỗi thứ đều hành động theo bản năng riêng, bản tay, cơ thể nó cảm nhận rõ da thịt mềm mại, nóng rẫy ngày càng nhiều hơn qua từng centimet bản tay nó chạm vào người đó. Có thể đổ thừa cho men rượu là điều tội tệ khó chấp nhận được, nhưng nó hoàn toàn không còn đủ tỉnh táo để kiểm soát bản năng của mình. Một nửa khao khát cháy bỏng thân hình nó ôm trong tay, một nửa cảm thấy có điều gì đó không đúng mà mình đang làm. Nó nhớ có nói điều gì đó chẳng nhớ rõ, chỉ biết rồi mọi thứ cũng dừng lại, người đó ngồi dậy, im lặng, một sự im lặng đến đáng sợ. Có vài giọt nóng rơi lên ngực nó thì phải, rồi người con gái đó rời nó ra. Miệng nó đắng nghét khô khốc, cả người nóng hừng hực một cách khó chịu, cơn đau đầu quay quay càng ngày càng nhiều như ai đó đang muốn cạy tung não nó ra khỏi cơ thể. Nó chẳng quan tâm, cũng không cố gắng làm gì nữa mà cố nhắm mắt tìm một chút yên lặng ít nhất trên nghĩa đen của những gì cơ thể đang hứng chịu. Say rượu đúng là một cảm giác khủng khiếp. Nó nghĩ lung tung, miệng lảm nhảm linh tinh những điều chính nó không thể nghe, càng không biết. Rồi nó ngủ lại tự lúc nào...

Nó tỉnh dậy một lần nữa, lần này là bởi tiếng chuông điện thoại báo thức đi học của nó vang lên. Cổ ngồi dậy một cách khó khăn, cố tìm lại sự kiểm soát cơ thể mình, trời hửng sáng, vài ánh nắng chiếu vào phòng từ phía cửa sổ. Nó đưa mắt nhìn xung quanh, quần áo có cả nam và nữ vứt lung tung trên giường. Thấy quen quen, nhìn lại thì giật mình hoảng hốt, là quần áo của nó. Giờ thì mới nhận ra nó hoàn toàn khỏa thân trên, chỉ có chiếc quần dính trên người mà thôi. Chẳng nhớ gì cả, vội mặc đồ vào, cố lục tìm trong đầu coi đêm qua mình đã làm gì...không đến nỗi ngu mà không nhận ra mình đã làm gì, chỉ là không nhớ mà thôi. Kiểm vòng vòng giường không thấy cái áo, rồi từ từ mò cả đầu, kê rót một miếng nước uống cho tỉnh rồi tỉnh tiếp, vừa đưa ly nước lên uống một ngụm thì nó giật mình sặc rót cả ly nước xuống đất khi nhìn thấy dáng người ngồi một đống phía cửa sổ mà nãy giờ nó không quay qua nên không nhìn thấy. Ho sặc sụa, nhìn kỹ lại là nhỏ Hân đang ngồi im lặng ngoài đó, hú hồn làm tưởng ma nữ không. Nhỏ quay qua nhìn nó rồi lại quay mặt đi nhìn ra cửa kính bằng ánh mắt vô hồn. Nó nhìn một lượt, người nhỏ chỉ mặc mỗi cái áo sơ mi đồng phục của quán hôm qua nó mặc đi đón nhỏ. Cái áo đối với nó thì to và rộng thùng thình nhưng với nhỏ thì vừa vặn che người. Nói là vừa chứ cũng chỉ đủ dài che đến phía trên của nhỏ thôi, còn lại đôi chân dài hoàn toàn trống không. Nó nhăn mặt vỗ thật mạnh vào đầu như tự trừng phạt mình vì đã để chuyện đó xảy ra, đó là điều không thể, không nên và không bao giờ nó được cho phép xảy ra. Vậy mà giờ mọi bằng chứng trong phòng đều không thể chối cãi. Điều đầu tiên nó nghĩ trong đầu ngay lúc đó chính là: “Mon ơi! Mày làm cái chó gì vậy hả thằng khốn!”.

- Anh dậy rồi hả?

Nhỏ bất ngờ nói nhỏ, giọng nhỏ toát lên vẻ lạnh lùng như chính vẻ bề ngoài của nhỏ ngay bây giờ. Nó thở nhẹ:

- Ừ!

Nó im lặng, nhỏ cũng im lặng, rồi nó gom quần áo trên giường đem đến gần đưa nhỏ:

- Em mặc quần áo vào đi!

Nhỏ nhận quần áo, đưa mắt nhìn nó bằng ánh mắt khá bình thản. Nó quay đi nhặt ly nước lên rót thêm một miếng rồi ngồi xuống giường uống. Nhỏ Hân đứng dậy cởi áo sơ-mi của nó ra rồi từ từ mặc quần áo của nhỏ vào.

- Nhìn người khác thay đồ là rất xấu anh biết không?

- Ừ!

Nó bình thản, chẳng quay mặt đi, cũng chẳng tỏ ra tránh né cảnh nhỏ Hân mặc quần áo trước mắt, thậm chí nó nhìn rất rõ ràng cơ thể của nhỏ.

- Anh mặc áo vào đi! Nhìn chăm chăm vậy?

- Ừ!

Nó cầm chiếc áo từ tay nhỏ từ từ mặc vào. Tất nhiên nó mặc áo nhanh hơn nhỏ mặc chiếc váy của nhỏ rồi, vẫn còn dư thời gian nhìn nhỏ điều chỉnh lại váy áo.

- Anh!

- Sao?

- Có nhớ đêm qua tụi mình làm gì hôn?

- Không!

- Vậy thì tốt! Anh hồng cần phải hỏi đêm qua tụi mình đã làm gì với nhau đâu. Đó là chuyện của em, anh hồng cần nghĩ nhiều.

- Nhưng... - Có làm gì hay không kể em. Nhưng anh làm em cảm thấy tổn thương nhiều lắm.

- Anh xin lỗi!

- Anh có lỗi gì mà xin! Ý em hồng phải là tổn thương cơ thể này đâu mà vì những lời anh nói đêm qua đó.

- Anh có nói gì hả?

- Anh ở bên em, vậy mà anh lại kêu tên người khác, kêu rất nhiều nửa đó. Anh có biết như vậy...em đau lắm anh biết hôn?

Nó im lặng thờ dãi, biết nói gì nữa bây giờ, đêm qua say nó có kiểm soát được mình nói gì đâu.

- Em ghét anh lắm. Ngay bây giờ em chỉ muốn tìm một con dao đâm chết anh cho rồi. Nếu em hồng thể có được tình cảm của anh, thì ngay bây giờ em bắt anh phải nhớ đến em hoài vì cảm giác tội lỗi anh đã làm với em. Đêm qua anh có làm gì em hay không, mãi mãi em sẽ không bao giờ khẳng định rõ ràng với anh.

- Ừ! Sao cũng được!

Nó bật cười, giọng điệu, tính cách không lẫn vào đâu được, đây mới chính là tính cách của nhỏ. Sao cũng được, dù gì mọi thứ cũng xảy ra rồi, nó không nhớ mình có làm gì với nhỏ đêm qua hay không, không có thì tốt, mà có thì cũng chẳng sao. Nó nghĩ là chẳng sao thôi còn sự thật có sao hay không thì tạm thời nó chưa biết.

- Vì những lời anh nói đêm qua. Em nhận ra mình không thể làm gì hơn nữa, em cũng nhận ra đến lúc nên cho anh biết mọi thứ. Giờ, em sẽ nói cho anh biết chuyện anh không biết, tin hay không tùy anh.

Nó thở phà, giá mà biết hút thuốc thì ngay bây giờ nó cũng rút luôn điều thuốc ra hút vài hơi cho hợp tâm trạng, hợp hoàn cảnh ngay bây giờ.

- Anh có yêu nhỏ Thy hay không?

- Có!

- Anh quên được nó chưa?

- Sao em lại hỏi vậy?

- Vì em nghĩ...anh thực sự hồng yêu nhỏ Thy nhiều như anh tưởng. Em biết anh hồng biết điều nay đâu, cảm giác của con gái nói với em là có những thứ tình cảm ở sâu trong tim chính anh cũng hồng biết, nhưng một ngày nào đó em tin anh sẽ nhận ra. Người say thường nói thật, giờ em mới biết lời con Thy nó nói về anh trước khi đi là đúng. Có lần nó nói lúc anh bị thương nửa tỉnh nửa mê, mấy lúc anh mệt ngủ say nói mơ anh toàn gọi tên một người khác, giờ em mới tin nó hồng bịa chuyện.

- Em đang nói gì vậy? Anh... - Anh đừng ngắt lời em. Cũng đừng có tỏ ra bình tĩnh như vậy, khi em nói xong, chưa chắc anh bình tĩnh được như vậy đâu.

Nó nằm vật ra luôn xuống giường, chẳng biết nhỏ muốn nói gì, thôi thì im lặng nghe nhỏ nói vậy chứ mình gây ra tội tày trời thế này, giờ nhỏ có muốn làm gì nó thì nó cũng không dám trái lời.

- Con Thy, mọi thứ nó làm với anh hồng như anh nhìn thấy đâu. Nó với anh Quang đã từng nói lời yêu nhau trước anh kia, nhưng lúc anh xuất hiện, ban đầu nó chỉ xem anh như một trò chơi trong lúc anh Quang ở xa. Trò chơi nào cũng có rủi ro, nó nói với em là nó đã yêu anh thật. Anh là người rất khác biệt, nó nói bị tình cảm của anh cuốn theo. Từ nhỏ nó rất thiếu quyết đoán, rất hay dễ bỏ cuộc mọi chuyện nếu hồng có người bên cạnh động viên. Nó thiếu thốn tình cảm vì anh Quang ở xa, thành ra nó mới tìm tới anh, nói đúng hơn anh chỉ là người chen vào tình cảm của anh Quang và nó. Anh có nhớ lúc mẹ nó chuẩn bị đám cưới vì thua bài hôn? Thy nó quyết định sẽ chia tay anh để trở lại với anh Quang, nội nó kêu vậy, từ nhỏ nó nghe lời nội nó lắm. Nó nói với em anh là người dễ yêu, nhưng nó cần một người như anh Quang để làm chồng hơn, anh biết tại sao nó thay đổi tiếp tục bất chấp tất cả để ở bên anh hôn? Hồng phải vì tình cảm với anh lớn tới vậy đâu, mà có một người đã khuyên, đã ép, thậm chí là xin nó tiếp tục vững lòng yêu anh. Anh tưởng ở đâu mà nó với em biết quê anh để về với anh lúc anh bị thương bỏ đi vậy hả? Là do người đó chỉ cho tụi em về, chỉ có người đó biết anh ở đâu, hiểu anh đang nghĩ gì, biết hết bạn bè, người thân của anh. Anh tưởng cả nhà con Thy, ba con Thy giàu có như vậy mà để yên cho nó ở với anh là tại họ sợ anh Kha hả? Hồng có đâu, người họ nể chính là người luôn lo lắng giữ gìn tình cảm của anh đó.. Người đó chỉ nhỏ Thy mọi thứ, từ anh thích gì, quần áo, đồ ăn... để chăm sóc anh. Tới lúc mẹ con Thy tự tử, ai cũng hồng ngờ anh mới là người chủ động bỏ cuộc. Anh biết tại sao Thy nó đồng ý chia tay anh mà còn hẹn mười năm hôn? Chính người đó đi chung với em để gặp con Thy, người đó đã xin nhỏ hãy cho anh thời gian để quên nhỏ, mười năm không phải để anh chờ đâu, người đó nói mười năm sẽ đủ để bên cạnh làm anh quên nhỏ Thy và mới đủ thời gian cho anh học hành, trưởng thành làm điều anh thích. Anh có biết một người cao ngạo như vậy mà phải ngồi xuống cầu xin người khác vì anh là sự hy sinh rất lớn hay không? Em ngưỡng mộ, em ganh tị với tình cảm người đó dành cho anh, vì vậy em mới càng sợ mất anh. Mà sợ cũng vô ích, em thì làm sao so sánh với người đó về những điều người đó làm vì anh chứ, em càng sợ mỗi ngày qua đi nếu em hồng bày tỏ tình cảm của mình, anh sẽ càng gần người đó nhiều hơn. Giục tốc bất đạt mà, càng gấp em càng đẩy anh đi xa mình hơn. Em chịu hết nỗi rồi, lúc nào em cũng phải giữ hết bí mật này tới bí mật khác của người đó làm cho anh, em khó chịu lắm anh biết hôn. Tại sao em lại

dính vào anh chứ...tại sao em lại đi yêu anh chứ...anh nghe hết chưa, em nói hết rồi đó, anh vừa lòng chưa... Nó im lặng, nhỏ thì khóc nức từng tiếng tưởng chừng hồng thể nói thêm lời nào nữa. Vậy mà được một lúc sau nhỏ nhanh chóng lấy lại bình tĩnh nói tiếp.

- Anh tin cũng được, hồng tin cũng hồng sao, mai em sẽ đưa anh bức thư của nhỏ Thy, em chưa xé nó đâu. Em biết em nói hết với anh như vậy có nghĩa em tự đẩy anh đi xa em hơn. Nhưng em vẫn làm vì em hồng muốn anh phải chờ đợi trong vô vọng nữa. Người đó nói anh cần có cuộc sống riêng, hãy để anh tự do làm điều anh thích thì anh mới hạnh phúc. Người đó có thể vì anh sẵn sàng âm thầm chăm sóc vun đắp cho tình cảm riêng anh thì em cũng làm được. Em yêu anh nhiều lắm, hồng thua gì ai đâu. Em là con gái, em đã dám sống thật với tình cảm của mình thì anh cũng vậy đi, đừng sống bằng lớp vỏ bất cần đó nữa.

Nhỏ nằm xuống quay mặt qua nhìn nó, đôi mắt nhỏ không còn lạnh lùng vô hồn nữa mà âu yếm đến lạ. Nhỏ đưa tay vuốt nhẹ lên mặt nó, rồi dần xuống lồng ngực... - Anh có nhớ hồi trước anh nói với em là nếu anh yêu ai đơn phương thì anh sẽ cứ yêu, sẽ chấp nhận làm mọi thứ để người đó được hạnh phúc hôn? Bây giờ em cũng vậy? Em suy nghĩ cả đêm rồi, em quá hiếu thắng, bốc đồng mà quên mất đâu phải cứ yêu là phải chiếm hữu.

- Em!...Anh có đáng để em phải yêu như vậy không?

- Đáng!

Nhỏ mỉm cười hôn nó rất sâu, rất sâu. Rồi nó ra, nhỏ đứng dậy tìm đôi giày cao gót mang vào, bất giác nó cảm thấy muốn kéo nhỏ trở lại, ôm nhỏ thật chặt, hôn nhỏ thật sâu mặc kệ ngày mai xảy ra chuyện gì. Nhưng giờ là nó đang tỉnh, tỉnh táo đến lạ thường chứ không say xỉn như đêm qua. Nó ngồi dậy nhìn theo dáng nhỏ từ từ bước ra khỏi phòng.

- Em hồng nói gì anh cũng biết người đó là người nào đúng hôn, nếu anh mà hồng đoán ra thì chắc anh phải là kẻ vô tâm hạng nhất thế giới ha. À em đổi ý rồi, em chưa bỏ cuộc đâu, anh là tên đa tình nên em tin anh cũng có tình cảm với em. Hihi em tự về đây, anh làm gì làm đi, chắc anh đang sốc lắm chứ gì!

Nhỏ đóng cửa phòng lại. Nó im lặng đứng dậy đi lại gần cửa sổ nhìn xuống phía bên dưới đường. Gương mặt nó vô cảm, miệng khẽ nhòe cười khóe môi. Giá mà ngay bây giờ vẫn ngủ, giá mà ngay bây giờ vẫn say thì

tốt quá. Chiếc taxi chở nhỏ Hân lướt đi khuất tầm mắt, nó quay lại với chiếc giường còn vương mùi cơ thể của nhỏ, mùi nước hoa, mùi rượu và cả mùi mồ hôi nữa, nó nằm vật xuống cố tìm vào giấc ngủ.

Không biết nó đã ngủ mất bao lâu, chỉ tỉnh dậy với tiếng gọi cửa dồn dập của ai đó. Nó đứng dậy mở cửa, hai cô gái xinh đẹp nhảy ra trước mặt nhìn nó cười toe toét.

- Hù! Ghê nha, hai người này được ngủ chung cái quán nhau tới bây giờ luôn hen.

Chị Thủy nháy nháy mắt nhìn nó chọc, nhỏ Thảo chui vô phòng nhìn nhìn xung quanh kiếm nhỏ Hân.

- Chị Hân ơi đi ăn trưa nè. Hihi được ngủ với trai cái hồng thềm nhớ tới tụi em luôn.

Nhỏ đi lại cửa wc gõ gõ vì nhìn trong phòng mà không thấy nhỏ Hân đâu. Nó cười.

- Thảo khỏi kiếm em. Hân về từ lâu rồi.

- Ủa? Sao vậy? Bộ hồi tối hai người chưa làm lành hả?

- Ừ!

- Á à! Đừng nói anh xin quá làm ăn hồng được gì con nhỏ giận à ghen. Haha nghi quá.

Muốn nhũn não với hai cái người này, nó nắm tay nhỏ Thảo kéo lên giường - Ồ! Xin quá đâu có sơ mũi được gì, giờ tỉnh rồi, hồng có Hân ở đây, anh với em thử lại ha.

- Ê ê cái anh này! Quýnh chết bây giờ, gan quá ha. Ngon thử với chị Thủy kia.

Nó nhìn qua chị Thủy đang đứng nép nép trước cửa phòng nháy mắt.

- Ô cái anh này bữa nay sung dữ. Em mà vô đó là anh chạy hồng có thoát đâu ghen. Hihi thôi đi trả phòng rồi ăn trưa, đói bụng quá anh ơi.

Nó bật cười, hồng có hai người này xuất hiện chắc giờ nó vẫn tự giam

mình ở cái khách sạn này quá. Tạm thời chưa biết làm gì, càng không nghĩ ra được gì, thôi thì đi theo hai người này cho có chuyện làm.

- Chờ chút để em kêu thằng bồ em ra chở em đi. Anh Mon chở chị Thủy nha!

Tính tiền phòng xong ba đứa đứng chờ bồ nhỏ Thảo đi taxi ra rồi cả bốn người kéo nhau đi ăn sáng. Ăn xong lại kéo nhau ra quán một uống coffe, quán rất mát và nhiều cây xanh. Nó cố uống từng ngụm coffe đắng nghét quen thuộc trong khi chị Thủy với nhỏ Thảo phải uống nước chanh để giải rượu. Thảo với anh bồ phải nói là chém gió mát cả trời, riêng nó thì im lặng, vì nó im lặng nên chị Thủy cũng không có đối tượng nào để nói chuyện. Hết chịu nổi chị Thủy ngắt nó một cái rỗ đầu.

- Cái anh này, con nít mà làm mặt ngầu hoài. Kiếm gì nói cho đỡ buồn coi!

- Nói gì giờ?

- Đi chơi mà im im hoài thấy ghét quá!

Nó bật cười, đúng là nó chẳng giỏi nói chuyện bao giờ mà.

- Kêu nói chuyện thì nói thiệt hông chơi giấu gì nha.

- Giấu gì đâu? Tự nhiên nói người ta giấu gì hả?

- Ờ! Vậy em hỏi chị chị có biết chuyện của anh Quang với Thy hôn?

- Hỏi lạ! Sao hông biết, em có đi đám cưới mà anh quên hả?

- Không! Nhưng mà chuyện anh ấy và Thy...quen nhau trước em đúng hôn?

Chị Thủy lập tức thay đổi sắc mặt vội quay mặt qua nhìn nhỏ Thảo.

- Tự nhiên anh hỏi vậy là sao?

- Kêu nói chuyện mà? Sao giờ giấu?

- Thôi nói chuyện khác đi, tự nhiên nói chuyện cũ chi?

Nó vẫn nhìn thẳng vào chị Thủy để gây áp lực, không ai nghĩ rằng một

thằng nhóc lại có thể làm một người lớn hơn mình đến 4 tuổi lúng túng.

- Chị giấu em chi? Hồi sáng Hân nói với em hết rồi. Em hỏi lại cho có chuyện nói thôi.

Nó cười nhẹ ngồi dựa thẳng vào ghế. Nhỏ Thảo ngừng nói chuyện với anh bồ cùng chị Thủy quay qua nhìn nó chớp chớp mắt.

- Ủa? Anh biết hết rồi hả?

- Hix cái con nhỏ này kêu người ta giữ bí mật đã đòi tự nó khai trước hà.

Nó cười đặng.

- Hù! Ghê nha, hai người này được ngủ chung cái quần nhau tới bây giờ luôn hen.

Chị Thủy nháy nháy mắt nhìn nó chọc, nhỏ Thảo chui vô phòng nhìn nhìn xung quanh kiếm nhỏ Hân.

- Chị Hân ơi đi ăn trưa nè. Hihi được ngủ với trai cái hồng thêm nhớ tới tụi em luôn.

Nhỏ đi lại cửa wc gõ gõ vì nhìn trong phòng mà không thấy nhỏ Hân đâu. Nó cười.

- Thảo khỏi kiếm em. Hân về từ lâu rồi.

- Ủa? Sao vậy? Bộ hồi tối hai người chưa làm lành hả?

- Ừ!

- Á à! Đừng nói anh xin quá làm ăn hồng được gì con nhỏ giận à ghen. Haha nghi quá.

Muốn nhũn não với hai cái người này, nó nắm tay nhỏ Thảo kéo lên giường - Ồ! Xin quá đâu có sơ mũi được gì, giờ tỉnh rồi, hồng có Hân ở đây, anh với em thử lại ha.

- Ê ê cái anh này! Quynh chết bây giờ, gan quá ha. Ngon thử với chị Thủy kia.

Nó nhìn qua chị Thủy đang đứng nép nép trước cửa phòng nháy mắt.

- Ô cái anh này bữa nay sung dữ. Em mà vô đó là anh chạy hồng có thoát đầu ngen. Hihi thôi đi trả phòng rồi ăn trưa, đói bụng quá anh ơi.

Nó bật cười, hồng có hai người này xuất hiện chắc giờ nó vẫn tự giam mình ở cái khách sạn này quá. Tạm thời chưa biết làm gì, càng không nghĩ ra được gì, thôi thì đi theo hai người này cho có chuyện làm.

- Chờ chút để em kêu thằng bồ em ra chở em đi. Anh Mon chở chị Thủy nha!

Tính tiền phòng xong ba đứa đứng chờ bồ nhỏ Thảo đi taxi ra rồi cả bốn người kéo nhau đi ăn sáng. Ăn xong lại kéo nhau ra quận một uống coffe, quán rất mát và nhiều cây xanh. Nó cố uống từng ngụm coffe đắng nghét quen thuộc trong khi chị Thủy với nhỏ Thảo phải uống nước chanh để giải rượu. Thảo với anh bồ phải nói là chém gió mát cả trời, riêng nó thì im lặng, vì nó im lặng nên chị Thủy cũng không có đối tượng nào để nói chuyện. Hết chịu nổi chị Thủy ngắt nó một cái rẽ đầu.

- Cái anh này, con nít mà làm mặt ngầu hoài. Kiếm gì nói cho đỡ buồn coi!

- Nói gì giờ?

- Đi chơi mà im im hoài thấy ghét quá!

Nó bật cười, đúng là nó chẳng giỏi nói chuyện bao giờ mà.

- Kêu nói chuyện thì nói thiệt hồng chơi giấu gì nha.

- Giấu gì đâu? Tự nhiên nói người ta giấu gì hả?

- Ờ! Vậy em hỏi chị chị có biết chuyện của anh Quang với Thy hôn?

- Hỏi lạ! Sao hồng biết, em có đi đám cưới mà anh quên hả?

- Không! Nhưng mà chuyện anh ấy và Thy...quen nhau trước em đúng hôn?

Chị Thủy lập tức thay đổi sắc mặt vội quay mặt qua nhìn nhỏ Thảo.

- Tự nhiên anh hỏi vậy là sao?

- Kêu nói chuyện mà? Sao giờ giấu?

- Thôi nói chuyện khác đi, tự nhiên nói chuyện cũ chi?

Nó vẫn nhìn thẳng vào chị Thủy để gây áp lực, không ai nghĩ rằng một thằng nhóc lại có thể làm một người lớn hơn mình đến 4 tuổi lúng túng.

- Chị giấu em chi? Hồi sáng Hân nói với em hết rồi. Em hỏi lại cho có chuyện nói thôi.

Nó cười nhẹ ngòl dựa thẳng vào ghế. Nhỏ Thảo ngừng nói chuyện với anh bồ cùng chị Thủy quay qua nhìn nó chớp chớp mắt.

- Ủa? Anh biết hết rồi hả?

- Hix cái con nhỏ này kêu người ta giữ bí mật đã đòi tự nó khai trước hà.

Nó cười đặng.

Cả bốn đứa ngồi tán dóc thêm một chút nữa thì giải tán. Chị Thủy phải về ngủ thêm một chút để tối đi làm ca đêm, nhỏ Thảo thì đi đánh lể với bồ nhỏ. Nó quay về phòng một mình. Giờ tụi trong phòng đi làm hết, chẳng biết làm gì, càng không hứng thú lắm với việc qua quán ông Kha lúc này. Dường như với nó mọi cảm xúc đều đến rất chậm hoặc luôn bị nghẹn ở đâu đó, cả đầu, cả người như trống rỗng. Nó ngồi im lặng một mình trong phòng khá lâu, trời sụp tối, điện thoại nhấp nháy cuộc gọi của ông Kha kiếm nó, nhưng rồi cũng chìm vào yên lặng. Tiếng bà cụ chủ nhà phá vỡ không khí yên lặng trong phòng.

- Mon à? Làm gì không bật đèn lên cho sáng con. Con bé nào nó gởi cho mày cái phong bì này.

- Dạ! Con tính ngủ! Ủa gởi hồi nào bà?

- À nó gởi cho mày hồi chiều.

- Có nói gì thêm không bà?

- Không? Nó kêu đưa cho mày rồi về luôn.

- Dạ! Con cảm ơn bà.

- Thôi ngủ đi. Ăn uống gì đi rồi ngủ, mặt mày xanh xao quá con.

Bà cụ xoa đầu nó một cái rồi đi trở xuống nhà. Nó im lặng cầm phong bì xé ra, bên trong là một cái phong bì nhỏ hơn và một mảnh giấy.

“ Bây giờ em hồng muốn gặp anh, tự nhiên tức giận nói hết mọi chuyện, hối hận quá mà lỡ nói rồi, kệ vậy! Em giao cho anh bức thư của con Thy, xin lỗi anh nhưng lúc nó viết thư này em ngồi kế bên nên nội dung cũng giống như em đã nói. Anh đọc xong, tin em cũng được, hồng tin cũng hồng sao tùy anh. Mà em nghĩ anh cũng không cần đọc làm gì cho thêm buồn. À anh đoán ra người đó là ai chưa? Trong thư có nói với anh tên người đó đó. Em hồng sao đầu anh đừng lo cho em. Gặp anh sau!”

Nó im lặng cầm cái phong bì còn lại xé ra, bên trong là mảnh giấy thư nền vàng nhẹ nhưng không nguyên vẹn, chỉ chút những băng keo dung để dán lại chứng tỏ bức thư đã từng bị xé ra nhiều mảnh và giờ được ai đó ghép dán lại. Nó lật qua, lật lại xem xét trong bóng tối, dưới cái ánh sáng từ ngọn đèn đường chiếu vào nó chỉ lơ mơ nhận ra là nét chữ của em. Dòng đầu tiên: “Anh”, dòng thứ hai: “Em xin lỗi”. Nó quay mặt sau, dòng cuối cùng lại là “Em xin lỗi. Hãy quên em và hạnh phúc nha anh”. Nó vò bức thư lại, đưa ánh mắt nhìn ra phía bên ngoài ban-công. Ngọn đèn đường lấp lánh bên ngoài như chiếu ánh sáng dành riêng cho đôi mắt nó. Tiếng xe rầm rầm lao nhanh phía ngoài quốc lộ. Nó không biết mình có thể đọc được bức thư này bây giờ không, bất giác nó nghĩ lẽ ra bức thư này không nên tồn tại, không nên một chút nào vì nó sợ lời nhỏ Hân là thật. Những lúc như thế này, con người ta rất dễ có những quyết định điên rồ theo một cách riêng và...nó gom vội vài bộ quần áo vào balo, điện thoại ra nhà xe đặt vội một vé xe chuyến gần nhất. Vứt bỏ tất cả lại phía sau, xếp lại công việc, học hành, xếp lại bức thư nhàu nát không còn nguyên vẹn cho vào balo...nó sẽ rời khỏi SG.

Chuyến xe đêm lao vút trên đường, mọi thứ lấp lánh phồn hoa nằm lại phía sau nhường chỗ cho những dòng xe, những cảnh vật không rõ hình hài giữa đêm tối. Nó lặng ngắm màu đen bí ẩn ấy bằng đôi mắt vô hồn. Thành phố đã say ngủ chưa nhỉ. Tiếng thở của thỉnh không nghe mồn một bên tai, tro troi đến tê tái lòng. Chỉ sợ đêm không đủ dài và nỗi nhớ không đủ sâu, có gì đó mới vừa vụn vỡ.

-----oOo-----

Chương 52: Chương 51

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chiếc xe giường nằm dừng lại cùng với những âm thanh hỗn tạp ở trạm xe, tiếng mời chào của những anh xe ôm, tiếng rao hàng rong, tiếng người thân gọi nhau í ới khiến không gian của thành phố rạng sáng thêm ồn ào. Nó nằm đó cho đến khi khách trên xe xuống hết thì mới đứng dậy rời khỏi xe. Chen ra khỏi đám đông, nó thả bộ dưới con đường mịt mờ sương sớm, hít lấy hít để cái không khí mát lạnh pha lẫn mùi thức ăn nóng rẫy hai bên đường, nó mỉm cười vì đã tìm được một chút gì đó bình yên trong tâm trí. Mùa này thành phố không lạnh, hay phải chăng phố núi chưa kịp chuẩn bị cái se lạnh đặc trưng của mình để đón một vị khách phương xa bất ngờ tìm đến. Như chính cái điều nhỏ Hân vừa nói với nó đêm qua, cũng bất ngờ đến nỗi đã hơn 24 tiếng đồng hồ rồi nó vẫn chưa chuẩn bị xong tinh thần để đón nhận, để hiểu và để bắt đầu làm điều gì đó. Nó ngồi im lặng rất lâu như vậy để nhìn ra phía mặt hồ tĩnh lặng phủ mờ hơi sương sớm, từng hàng cây liễu rủ bóng thấp thoáng phía xa, sau lưng là dòng người nhẹ nhàng thể dục buổi sớm. Cuộc sống của một ngày mới chậm chạp bắt đầu chứ không ồn ào, xô bồ như SG của nó.

.....

Thì quá khứ...của quá khứ...

...Cái hộp bánh này là hộp thạch sanh hay sao mà ăn nãy giờ cũng chưa chịu hết, biết bao nhiêu con bệnh sida nó chạy vô bụng nó rồi, 4 cái bánh chứ ít gì. Chưa xong hộp bánh, con nhỏ lại chuyển qua uống nước cam nữa chứ, cũng tỏ ra hiếu khách mời nó nhưng cái con này hình như quyết tâm đầu độc nó đây mà, cái ly riêng không thêm mời, đi bắt nó uống nước cam bằng cái ly con nhỏ vừa uống được vài ngụm. Uống nước cam mà cứ như uống thuốc độc thành ra nó làm đổ vài giọt xuống quần, mà nói tới cái quần mới để ý, hình như nó đang mặc tạm đồ của người lớn, cái quần thể thao rút dây hết mức mới vừa cái hông nó, cái áo thun thì khỏi nói rộng như cái bao bố.

- Ê!

- Gì!

- Uống đàng hoàng, dơ đồ của papa tui giờ.

- Ờ ờ!

Con nhỏ này làm gì dữ không biết, không khí căng thẳng với nó cứ như giờ kiểm tra miệng kéo dài gần nửa tiếng đồng hồ thì mẹ nhỏ mới xuống. Chưa gì con nhỏ đã nhảy xuống bay vô ôm mẹ nhỏ hun mấy cái lên mặt rồi cứ vậy hai mẹ con nói chuyện gì đó bằng tiếng nước ngoài, hình như nói về nó nên con nhỏ cứ ngó qua nó cười cười. Nó ngăn người ra chẳng hiểu mô tê gì, phát hiện điều này mẹ nhỏ vội xua tay.

- Cherry con nên nói tiếng Việt.

- Í! Con quên cái tên ngố đó hông hiểu.

Ê câu này thì nó hiểu à nghen, dám kêu nó ngố, không biết đứa nào ngố hơn đứa nào à nha. Mẹ nhỏ xoa đầu nó một cái rồi chia ra cho nó một cái túi nhỏ.

- Đây là những thứ cô tìm được trong túi quần của con, hãy kiểm tra lại nhé!

- Dạ!

Nó nhẹ nhàng nhận lại cái túi, chắc là mẹ nhỏ đã cho hết mọi thứ vào túi này để nó giữ cho dễ. Bên trong cũng chẳng có gì ngoài số tiền ít ỏi của nó mang theo để mua đồ, một cái đồng hồ điện tử màu đen huyền thoại, mấy cục kẹo cau su, thẻ tên dự văn nghệ của nó và mảnh giấy ghi rõ địa chỉ khách sạn, số điện thoại thầy cô phụ trách đoàn.

- Có thiếu gì không con?

- Dạ không cô.

- Được rồi, bây giờ con vào ăn tối cùng gia đình cô nhé. Ba Cherry sắp về đến rồi.

- À thôi chắc con phải về đi cả buổi thầy cô con chắc kiếm dữ lắm.

- Nhưng bữa tối đã sẵn sàng rồi.

- Dạ...con... Gương mặt mẹ nhỏ có vẻ thất vọng vì nó từ chối, ngay lập tức con nhỏ nhảy chồm chen vào.

- Nè! Ở lại ăn tối đi chút tui kêu papa đưa về.

- Nhưng trễ rồi!

- Kệ you chứ!

Muốn á khẩu với con nhỏ này, ngang ngược đến vậy là cùng.

- Hồng ở lại ăn tối thì trả đồ của papa tui đây. Giờ ăn hôn, tui tuột quần you à.

- Ê! Con gái không có vô duyên vậy nha.

- Kệ tui, giờ you muốn hôn...hả...hả!

- Từ từ...nè đừng có kiếm chuyện nha...tránh xa tui ra nha.

Con nhỏ này đầu óc không bình thường chắc luôn, nhìn nó tắm rồi giờ còn đòi tuột quần nó nữa, quá đáng lắm rồi. Vậy là con nhỏ nhảy vào hai tay đe dọa tuột quần, còn nó thì vừa nói vừa lấy tay nắm chặt lưng quần lui lui vào phòng ăn, vậy mà con nhỏ cũng không tha, cứ dí theo cho tới khi nó ngồi yên vị xuống ghế mới ngừng, sau lưng mẹ nhỏ khoanh tay đứng cười.

- Cherry hãy nhẹ nhàng với cậu bé.

- Dạ! Hihi! Nè ngồi im nha.

Nhẹ nhàng kiểu gì mà đòi tuột quần rồi nạt nộ người ta cứ như chị hai không bằng, biết vậy hồi nãy cho nhỏ ở lâu lâu dưới hồ luôn cho đáng.

- Hôm nay chúng ta sẽ ăn gà quay cùng với súp. Cherry hãy dọn đồ ăn giúp mami nhé.

- Dạ!Hihi!

Con nhỏ đứng dậy tung tăng dọn đĩa muỗng ra bàn, nó thì vẫn ngồi im trên ghế vì cứ tính đứng dậy là con nhỏ cầm cây dao chỉ chỉ ra lệnh không cho nó nhúc nhích. Mọi thứ vừa dọn xong thì có tiếng chuông cửa, mẹ nhỏ cười hiền.

- Cherry giúp mẹ mở cửa cho papa nhé.

- Yes mami!

Con nhỏ chạy ra ngoài, nó nghe tiếng mở cửa, tiếng đàn ông từ phía ngoài vọng vào. Nó quay ra, một người đàn ông mặc comple đen rất lịch sự đang cõng con nhỏ trên lưng đi vào, người gương mặt hiền lành, trông khá bảnh bao nhưng có vẻ không cao bằng mẹ nhỏ thì phải.

- Con gái cưng của papa không sao là tốt rồi. Để ba chào cu nhóc này đã, con giúp mẹ dọn đồ ăn tiếp nhé.

- Yes papa!

Con nhỏ nhảy xuống cầm túi trái cây trên tay chạy đến gần mẹ nhỏ, còn người đàn ông thì ngồi xuống bên cạnh nó cởi áo khoác ra rồi chìa tay ra hiệu muốn bắt tay nó.

- Chú là ba của Cherry! Con là cậu bé đã cứu Cherry đúng không?

- Dạ con chào chú!

- May quá. May mà có con chứ không biết giờ Cherry xảy ra chuyện gì nữa. Chú nghe chuyện là chạy ngay từ dưới Bảo Lộc về. Cảm ơn con rất nhiều.

- Dạ không có gì đâu chú, chuyện nhỏ mà.

- Không cần khiêm tốn như vậy đâu chàng trai. Đây là mạng người đó, gia đình chú mang ơn con rất nhiều, vợ chồng chú chỉ có Cherry thôi.

- Hix! Dạ hồi nãy cô cùng cảm ơn con nhiều rồi, chú cảm ơn nữa con ngại quá.

- Còn nhỏ mà biết ăn nói quá nhỉ. Được rồi vậy chú không khách sáo nữa, chúng ta bắt đầu ăn tối thôi. Hôm nay hãy ăn thật nhiều, tự nhiên như nhà của mình nhé. À mà con quê ở đâu, nghe giọng chắc là người miền tây đúng không?

- Dạ đúng rồi!

- Miền Tây là ở đâu papa?

- À cái này con phải tự tìm hiểu chứ Cherry.

- Yes papa! Nhưng ở đó có gì vui hôn papa?
- Cái này con phải hỏi cậu bé này chứ?
- Hỏi papa cũng như không. Ê! Chỗ you có gì vui hôn?
- Ai biết! Tự đi mà coi ha.
- Vô duyên hết sức! Hồng trả lời thì thôi, đáng ghét!

Cả hai người lớn đều bật cười trước cuộc đối thoại sắc mùi chiến tranh của nó với con nhỏ.

- Con biết quê chú ở đâu không?
- Dạ không?
- Chú là người Sài Gòn!
- Vậy hả chú?
- Ừ! Chú là người SG chính gốc nhé. Hiện tại chú đang sống ở nước ngoài. Con có đoán ra mẹ của Cherry là người ở đâu không?
- Dạ....không.

Ba nhỏ cười thật to, còn mẹ nhỏ thì mỉm cười dịu dàng nhìn nó nháy mắt một cái rồi nói một câu tiếng nước ngoài, kiểu tiếng này nó nghe quen quen mà sao tự nhiên không đoán ra là tiếng ở đâu.

- Vợ chú là người Hàn Quốc đó! Cô ấy vừa nói cảm ơn con rất nhiều bằng tiếng Hàn. Thấy vợ chú nói tiếng Việt sôi chưa!
- Ủa? Hèn gì con nghe quen quen.
- Xạo!
- Ê! Kiểm chuyện hoài nha.
- Xí! Sao hồi nãy hồng đoán ra.
- Tại tui quên. Tiếng này tui nghe trên phim rồi.

- Xạo sự! Pleeee!

- Cherry để yên papa nói chuyện nào.

- Hihi!

Nhỏ lẻ lười thách thức nó một cái rồi vui vẻ sắp xếp trái cây ra đĩa cùng mẹ nhỏ.

- Hiện tại gia đình chú sống ở nước ngoài, đây là lần thứ 3 gia đình đưa Cherry về thăm quê hương, sẵn đi du lịch luôn. Không ngờ lần này con bé lại xảy ra chuyện, may mà có con nếu không chú cũng không biết làm sao nữa.

- Dạ!

- Vậy giờ con đang làm gì trên này? À con bao nhiêu tuổi rồi?

- Thôi nào anh! Hãy ăn tối rồi nói chuyện, thức ăn nguội hết rồi kìa.

- À anh quên! Được rồi mọi người ăn tối nào. Mon ăn nhiều vào nha con, trai tráng ăn nhiều cho khỏe.

- Dạ!

Con nhỏ chạy ra ngoài, nó nghe tiếng mở cửa, tiếng đàn ông từ phía ngoài vọng vào. Nó quay ra, một người đàn ông mặc comple đen rất lịch sự đang cõng con nhỏ trên lưng đi vào, người gương mặt hiền lành, trông khá bảnh bao nhưng có vẻ không cao bằng mẹ nhỏ thì phải.

- Con gái cưng của papa không sao là tốt rồi. Để ba chào cu nhóc này đã, con giúp mẹ dọn đồ ăn tiếp nhé.

- Yes papa!

Con nhỏ nhảy xuống cầm túi trái cây trên tay chạy đến gần mẹ nhỏ, còn người đàn ông thì ngồi xuống bên cạnh nó cởi áo khoác ra rồi chìa tay ra hiệu muốn bắt tay nó.

- Chú là ba của Cherry! Con là cậu bé đã cứu Cherry đúng không?

- Dạ con chào chú!

- May quá. May mà có con chứ không biết giờ Cherry xảy ra chuyện gì nữa. Chú nghe chuyện là chạy ngay từ dưới Bảo Lộc về. Cảm ơn con rất nhiều.

- Dạ không có gì đâu chú, chuyện nhỏ mà.

- Không cần khiêm tốn như vậy đâu chàng trai. Đây là mạng người đó, gia đình chú mang ơn con rất nhiều, vợ chồng chú chỉ có Cherry thôi.

- Hix! Dạ hồi nãy cô cùng cảm ơn con nhiều rồi, chú cảm ơn nữa con ngại quá.

- Còn nhỏ mà biết ăn nói quá nhỉ. Được rồi vậy chú không khách sáo nữa, chúng ta bắt đầu ăn tối thôi. Hôm nay hãy ăn thật nhiều, tự nhiên như nhà của mình nhé. À mà con quê ở đâu, nghe giọng chắc là người miền tây đúng không?

- Dạ đúng rồi!

- Miền Tây là ở đâu papa?

- À cái này con phải tự tìm hiểu chứ Cherry.

- Yes papa! Nhưng ở đó có gì vui hôn papa?

- Cái này con phải hỏi cậu bé này chứ?

- Hỏi papa cũng như không. Ê! Chỗ you có gì vui hôn?

- Ai biết! Tự đi mà coi ha.

- Vô duyên hết sức! Hồng trả lời thì thôi, đáng ghét!

Cả hai người lớn đều bật cười trước cuộc đối thoại sắc mùi chiến tranh của nó với con nhỏ.

- Con biết quê chú ở đâu không?

- Dạ không?

- Chú là người Sài Gòn!

- Vậy hả chú?

- Ừ! Chú là người SG chính gốc nhé. Hiện tại chú đang sống ở nước ngoài. Con có đoán ra mẹ của Cherry là người ở đâu không?

- Dạ....không.

Ba nhỏ cười thật to, còn mẹ nhỏ thì mỉm cười dịu dàng nhìn nó nháy mắt một cái rồi nói một câu tiếng nước ngoài, kiểu tiếng này nó nghe quen quen mà sao tự nhiên không đoán ra là tiếng ở đâu.

- Vợ chú là người Hàn Quốc đó! Cô ấy vừa nói cảm ơn con rất nhiều bằng tiếng Hàn. Thấy vợ chú nói tiếng Việt sôi chưa!

- Ủa? Hèn gì con nghe quen quen.

- Xạo!

- Ê! Kiểm chuyện hoài nha.

- Xí! Sao hồi nãy hông đoán ra.

- Tại tui quên. Tiếng này tui nghe trên phim rồi.

- Xạo sự! Pleeee!

- Cherry để yên papa nói chuyện nào.

- Hihi!

Nhỏ lè lưỡi thách thức nó một cái rồi vui vẻ sắp xếp trái cây ra đĩa cùng mẹ nhỏ.

- Hiện tại gia đình chú sống ở nước ngoài, đây là lần thứ 3 gia đình đưa Cherry về thăm quê hương, sẵn đi du lịch luôn. Không ngờ lần này con bé lại xảy ra chuyện, may mà có con nếu không chú cũng không biết làm sao nữa.

- Dạ!

- Vậy giờ con đang làm gì trên này? À con bao nhiêu tuổi rồi?

- Thôi nào anh! Hãy ăn tối rồi nói chuyện, thức ăn nguội hết rồi kìa.

- À anh quên! Được rồi mọi người ăn tối nào. Mon ăn nhiều vào nha con, trai tráng ăn nhiều cho khỏe.

- Dạ!

Bữa ăn diễn ra rất vui vẻ và ấm cúng, thức ăn rất ngon nên nó ăn khá nhiều, phần vì cô chú cứ đặt thức ăn vào đĩa cho nó, mọi thứ đều tuyệt ngoại trừ con nhỏ ngồi kế bên cứ kiếm chuyện giành đồ ăn của nó. Ăn uống xong xuôi cũng vừa lúc quần áo của nó khô. Ba nhỏ đích thân lái xe cùng mẹ con nhỏ đưa nó về khách sạn. Nó đoán không sai mà, thấy cô phụ trách với vài đứa khác cùng đội đang đứng nháp nha nháp nhòm ngoài cổng khách sạn chờ nó. Chiếc xe dừng lại, nó bước ra trước ánh mắt tron xoe của mấy đứa bạn, lâu lâu được đi ô-tô thành ra cũng được nghênh mặt khoe với mấy đứa cùng nhóm. Con nhỏ leo theo ra khỏi xe kéo tay nó chạy ra một góc không kịp cho nó nói gì với thầy cô.

- Ra đây tui nói nghe!

- Cái gì nữa!

- Tui muốn nói chuyện riêng với you.

- Rồi nói gì nói đi.

- Dù sao cũng cảm ơn you đã cứu tui.

- Ờ!

Cả buổi tối cuối cùng cũng nói được một câu nghe được.

- Nhưng mà you cũng đừng có hòng mà ngang ngược với tui nha. Ngày mai tui sẽ tới rủ you đi ăn sáng lúc 7h, you không được trốn đó nha.

- Mai hả? Nhưng mai tui phải đi tham quan với thầy cô của tui.

- Tui hông biết! Tui sẽ nói với papa xin cho you đi riêng. Không từ chối được đâu ha. Bộ sợ đi một mình tui bắt cóc hả?

- Ờ ờ! Đi thì đi sợ gì!

Hai đứa tụi đầu nói chuyện riêng trong khi đó ở phía xa ba mẹ nhỏ đang nói chuyện với cô phụ trách của nó, chắc là đang kể mọi chuyện để thầy cô không phạt nó cái tội đi chơi trễ không xin phép. Thầy cô nó đều vui vẻ bắt tay chào ba mẹ nhỏ trước khi mẹ nhỏ vẫy vẫy tay kêu hai đứa quay trở lại xe. Con nhỏ nói nhỏ nhỏ vào tai ba nhỏ, sau đó ba nhỏ nói lại với cô phụ trách. Sau một lúc suy nghĩ cô cũng gật đầu đồng ý, đồng nghĩa với ngày mai nó sẽ được đi chơi riêng một ngày với gia đình nhỏ.

- Tui về nha. Nhớ đó ngày mai 7h đó!

- Biết rồi!

- Chào con nhé! Gặp lại vào sáng mai!

Mẹ nhỏ tươi cười vẫy tay chào nó, ba nhỏ nhìn nó nháy mắt một cái rồi cho xe chạy đi, con nhỏ chưa chịu ngồi yên cứ lú đầu ra cửa sổ xòe xòe hai bàn tay ra dấu 7h với nó. Kết thúc một đêm kỳ lạ ở mảnh đất cũng xa lạ bằng một giấc ngủ rất ngon sau khi được thầy cô hỏi han vài câu cho có lệ.

Sáng, nó thức rất sớm vì cô phụ trách vào tận phòng kêu nó dậy. Thì ra gia đình con nhỏ đến từ rất sớm chờ sẵn nó ở dưới sảnh khách sạn. Mặc bộ quần áo sạch cuối cùng còn lại, nó chạy ù xuống thưa thầy cô rồi mới lên xe đi chơi cùng gia đình con nhỏ. Hôm nay con nhỏ mặc đồ đẹp lắm, trông cứ như cục bông màu trắng vậy. Mẹ nhỏ thì khỏi phải nói, xinh đẹp, dịu dàng như mấy chị đóng vai cô tiên trên tivi.

- Chúng ta sẽ đi ăn sáng gần bờ hồ nhé. Sau đó hai đứa muốn đi đâu thì tự bàn với nhau.

- Yes papa!

Cả bốn người cùng nhau đi ăn sáng ở một nhà hàng nằm gần bờ hồ, ba nhỏ hỏi thăm khá nhiều về trường, lớp, gia đình của nó cho nên con nhỏ ngồi kể bên cũng nghe lóm và biết được rất nhiều thông tin về nó. Ăn uống xong trong lúc ba mẹ nhỏ uống caffe ngắm cảnh thì hai đứa kéo nhau ra gần bờ hồ để “họp riêng”.

- Nè! Trước tiên hãy làm rõ một chuyện?

- Gì?

- You phải kêu tui bằng chị biết chưa.

- Tại sao?

- Vì you nhỏ tuổi hơn tui.

- Thì sao?

- Nhỏ thì kêu bằng chị chứ sao, nói chuyện trông không hoài hả?

Nó nhìn con nhỏ bủ môi.

- Còn lâu! Lớn tuổi kiêu gì mà lùn xị.

- Nói ai lùn hả?

- Tui nói you đó (bắt chước nhỏ chứ cũng không biết gọi nhỏ là gì cho dễ gọi).

- Lùn hồi nào hả?

- Không tin đứng dậy đo đi rồi biết.

- Đo thì đo!

Con nhỏ phùng má dùng dùng đứng dậy nép sát vào người nó ngấn mặt lên đo đo. Cái này nó canh trước rồi mới dám mạnh miệng chứ bộ, mặt con nhỏ từ ngang ngược trở nên xiu xuống khi phát hiện sự thật con nhỏ lùn hơn nó cả nửa cái đầu.

- Sao rồi! Thấy sao?

- Xí! Cao hơn người ta có một chút nha.

- Cao hơn là cao hơn, không có một chút gì hết.

- Hứ! Mai mốt tui sẽ cao hơn you.

- Chắc tui không cao hơn đâu đó.

- Thì tui sẽ cao hơn you luôn.

- Mai một rồi tính.

- Nhưng tui vẫn lớn tuổi hơn, you phải kêu tui bằng chị.

- Không bao giờ!

- Có kêu hông hả?

Con nhỏ nhăn mặt trợn mắt nhìn nó, nó cũng không vừa đưa sát mặt vô mặt nhỏ cười khẩy.

- Không bao giờ! Không không và không!

- AAA tức quá! Đồ răng cá mập, đồ xấu xa, đồ ngang ngược, đồ ăn hiếp con gái, đồ đáng ghét...” Đồ MONSTER” Trời trời, chưa bao giờ nó bị la xối xả như trút nước tới vậy, vừa tuôn xong một tràn đủ thứ đồ nhỏ dậm một cái hết sức mạnh vô chân nó.

- Uiiidaaaaaaaaa! Trời ơi biết đau hôn?

- Cho chết! Ai bủ ăn hiếp tui!

- Cãi không lại chơi đánh người hả? Ngang ngược hung dữ quá nha.

- Rồi sao!

Nhỏ chống nạnh lên chu miêng thách thức nó.

- Thì ế chứ sao. Dữ quá mai một ế chồng cho coi.

- Nói ai ế chồng hả?

- Tui nói you đó!

- Hứ! Tui xinh đẹp như vậy, mai một tui sẽ xinh đẹp hơn nữa...hông có chuyện tui ế đâu ha.

- Vừa lùn hơn tui, vừa xấu hơn lớp trưởng của tui thì có.

- Lớp trưởng nào?

- Lớp trưởng của lớp tui học, vừa xinh đẹp vừa dịu dàng, vậy con trai mới

thích chơi chung ha. Còn you thì mơ đi.

- Dám nói vậy hả?

- Sợ gì?

- Hừ! Quýnh lộn hông?

- Không có rãnh đánh lộn với con gái.

- Nhớ mặt you đó. Toàn nói xấu tui. Mai một tui sẽ cao hơn, xinh đẹp hơn lúc đó you sẽ phải yêu tui chết mê chết mệt luôn.

Muốn xiu với con nhỏ này, đang cãi nhau vụ lùn ở đâu chuyện qua vụ yêu đương nữa chứ. Mới mấy tuổi đầu mà bày đặt yêu đương lăng nhăng lích nhích.

- Nói gì nói lại coi.

- Tui nói mai một tui xinh đẹp, sẽ cao hơn you lúc đó you sẽ yêu tui, van xin được cưới tui làm vợ cho coi. Xí! Chê tui đi! Mai một tui đẹp cho you biết mặt.

- Con nít quỷ!

- Gì hả?

- Con nít quỷ! Mới bây lớn bày đặt yêu đương này nọ. Tào lao!

- Đồ Monster!

Con nhỏ lại chu miệng đưa chân dậm luôn một cái vô chân còn lại của nó, đau muốn chảy nước mắt luôn vậy.

- Uiiidaaaa! Đau nha!

- Cho chết! Cái đồ Monster, đồ răng cá mập, cái đồ hồng biết ga-lăng với con gái gì hết. Dám nói tui con nít quỷ hả?

- Chứ sao nữa? Còn nhỏ xiu mà bày đặt nói tới chuyện yêu đương của người lớn. Lóp tui đưa nào mà cặp cặp là bị cô la con nít quỷ à.

- Xí! Tui lớn hơn you, tui được quyền nói chuyện yêu.
- Lớn khi! Mặt mũi non choẹt, lùn xị, còn con nít lắm you ơi!
- Tui đã nói mai một tui sẽ cao tui sẽ đẹp hơn chứ bộ. You chờ đó!
- Ồ ngon! Để coi!
- Monster đáng ghét!

Con nhỏ khoan tay đứng quay mặt ra phía bờ hồ ngẫm nghĩ cái gì đó, còn nó thì ngồi bệt luôn dưới đất suýt xoa hai cái bàn chân đau, thề luôn con nhỏ này mà là con trai là nó bình cho mấy cái vô mủ này giờ rồi. Chân vừa đỡ đau được một chút con nhỏ quay qua dặm chân cái rầm.

- Nè!
 - Gì nữa?
 - Sau này tui mà xinh đẹp hơn, cao hơn you...you có dám yêu rồi cưới tui hôn?
- Cái con nhỏ này đầu óc có vấn đề rồi nè, toàn nói tào lao gì đâu không.
- Nửa! Tao lao nửa rồi đó. Còn nhỏ xíu mà toàn nói chuyện yêu đương của người lớn.
 - Tui nói mai một lớn chứ có phải nói bây giờ đâu.
 - Lớn tính! Rảnh quá ở đây ngồi nói linh tinh.
 - Thì trả lời tui đi! Có dám hôn? Tui là con gái tui dám thách you mà you hông dám sao? Nhát quá vậy?
 - Thách trót quớt! Tự nhiên đem chuyện người lớn ra thách. Mà con gái gì ngang ngược hung dữ quá, thua xa lớp trưởng tui.
 - Hừ! Mai một tui sẽ hơn gấp mười lần lớp trưởng của you cho coi. Cá hôn?
 - Thứ nhất tui không rảnh cá, thứ hai tui không phải con nít quỷ nên không rảnh nói chuyện yêu, thứ ba lớp trưởng của tui mới là nhất.

Nó bấu môi nhìn con nhỏ từ đầu tới chân, cái mặt ngố khỏi nói, cũng dễ thương nhưng nói chung là thấp và xấu hơn lớp trưởng thần tượng của nó nhiều. Tất nhiên con nhỏ đâu có chịu thua.

- Thứ nhất you nhất gan sợ thua hồng dám cá, thứ hai tui chắc chắn sẽ xinh đẹp hơn lớp trưởng của you.

- Được không đó! Tui là tui thấy thua xa!

- Hừ! Chờ đó, tui sẽ hơn cho you coi. Giờ you có dám cá với tui hôn? Hay là nhất gan quá sợ thua tui.

Nó nhăn mặt nhìn ra ngoài bờ hồ, nhìn con nhỏ từ đầu tới chân ngẫm nghĩ. Thiệt là con nhỏ này quyết ăn thua đủ với nó đây mà, bữa nay mà không chịu cá chắc con nhỏ không có chịu để nó yên luôn.

- Chơi luôn! Sợ gì mấy người lùn xị!

- Nói xấu tui hoài nha! Sau này lớn biết mặt tui. Mà tui nói trước là sau này tui đẹp hơn, cao hơn you sẽ phải yêu tui, xin cưới tui làm vợ nhưng hồng nhất thiết tui sẽ đồng ý đâu nha.

- Tào lao nửa! Giao kiểu gì kỳ cục, khôn quá ha.

- Ủ! Ai biểu you coi thường tui. Nếu lúc đó tui thích you tui sẽ suy nghĩ lại, coi như you là con trai you chấp tui một phần. Sao chịu hôn?

- Chơi luôn! Mới đòi làm chị giờ đòi chấp, hết biết.

- Thì you có chịu kêu tui là chị đâu, ngang hàng thì you là con trai nhường con gái một chút đúng rồi.

- Ồ! Sao cũng được! Chơi luôn...chừng nào cao đẹp hơn rồi tính. Nói trước bước không qua cho coi.

- Xí! Tui sẽ thắng cho you coi.

- Ồ ngon!

- Thề đi!

- Thề gì?

- Thề đi hồng thôi you thua cái you nuốt lời sao?

Cái con nhỏ này bày đủ thứ trò, cá cược thôi mà cũng bắt người ta thề, dễ diên thiệt.

- Ờ! Thề! Nuốt lời làm chó!

- Vô duyên! Thề gì mất lịch sự.

- Chứ thề sao?

- Một thôi hồng cần thề nửa, miễn giữ lời là được.

- Rắc rối!

- Kệ tui! Đồ Monster!

Hai đứa cãi nhau cả buổi trời, kết thúc bằng cái cá cược tào lao nhất trái đất. Xong xuôi kéo nhau trở về bàn ăn ba mẹ nhỏ đang ngồi. Nhỏ sà vào lòng mẹ nhỏ không nhéo.

- Mami! Hấn toàn cãi nhau với con, hồng biết nhường nhịn con gái gì hết!

- Ừ! Ai bảo Cherry của mẹ bướng bỉnh quá làm chi.

- Mamiiiiiii! Mami theo phe hấn hả?

- Mami chỉ nói sự thật thôi.

Mẹ nhỏ nhìn qua nó nháy mắt cười, ba nhỏ cũng cười to.

- Haha hôm nay có người dám cãi lại Cherry bé nhỏ của ba rồi.

- Papa! Cherry thôi hồng có bé nhỏ nửa mà.

- Haha!

Nó ngồi đối diện vừa liếc liếc vừa hút hết ly nước ép của mình, nói nhỏ nhỏ.

- Không nhéo vậy mà không chịu bé nhỏ.

- Nói gì đó hả Monster?

- Con nít quý!

- Hứ! Đồ xấu xa! Đồ Monster!

Một tim với con nhỏ này quá, cũng ngộ nó cãi nhau chẳng nhường nhịn gì con nhỏ nhưng ba mẹ nhỏ vẫn vui vẻ cười mỗi khi hai đứa gây nhau. Ba nhỏ đứng dậy cầm chìa khóa xe lên hô hào.

- Được rồi chúng ta xuất phát đi chơi. Hai đứa bàn nhau cả buổi, giờ quyết định đi đâu đây!

Câu hỏi như sét đánh bên tai, nó với con nhỏ nhìn nhau tròn xoe mắt đứng hình.

- Chết! Tụi con chưa bàn!

Mẹ nhỏ cũng tròn mắt nhìn hai đứa:

- Vậy nãy giờ các con nói với nhau chuyện gì?

[Nhắc lại lịch up chap là 2 tuần một chap, post vào mỗi tối chủ nhật, cơ bản là vậy nếu ko có sự cố gì xảy ra, không tem phiếu (tuần trước block 1 số bạn rồi, nói thẳng ra mình và các admin khác đều ghét những cmt tem phiếu), không thắc mắc thông tin, hình ảnh cá nhân. Cảm ơn các bạn đã luôn quan tâm theo dõi, My Daisy vẫn tiếp tục, không việc gì phải dừng lại ở chap 50 cả nên mọi người cứ yên tâm nhé]

-----oOo-----

Chương 53: Chương 52

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hai đứa nhìn nhau một cách lăm lét, con nhỏ kéo tay nó chạy ra chỗ khác “hợp lại”, sau lưng ba mẹ nhỏ nhìn hai đứa lắc đầu ngòl trở xuống ghế. Con nhỏ lôi trong túi ra một cuốn sổ, giở ra mới biết trong đó toàn chữ viết bằng tiếng Việt của con nhỏ, chữ “đẹp” không thua gì nó đâu, bên cạnh đó vài trang có dán hình.

- Hình gì vậy?
- Hình mấy chỗ đẹp ở đây nè. Tui kiếm trên tạp chí đó.
- Chi!
- Thì để biết chỗ để đi chơi chứ chi.
- Chuẩn bị kỹ quá hen.
- Chứ sao. Thấy tui thông minh chưa. Giờ mình đi chỗ này chỗ này, chỗ này nữa, thấy sao?
- Sao cũng được.
- Cho you chọn một chỗ đó Monster!
- Biết gì đâu mà chọn. Ưu tiên con gái, tui đi đâu cũng được.
- Xí! Hồng chọn đi chơi mà chê tui quỳnh phù mỏ.
- Ồ ngon!

Phần chọn địa điểm đi chơi quyết định nhanh chóng theo ý con nhỏ. Vậy là cả ngày hôm ấy nó đi chơi gần như khắp cái thành phố, mỗi chỗ chơi được một chút là đòi đi chỗ khác, đến tối mịt mới quay trở về trung tâm. Đi với đoàn văn nghệ của nó còn không mệt bằng một góc đi với con nhỏ này, chạy nhảy khắp nơi, cái miệng tí lia không ngớt. Tất nhiên nó cũng đâu có vừa, cãi tay đôi với con nhỏ trong mọi chuyện, chỉ là tranh cãi kiểu con nít vui vẻ thôi chứ cũng không có gì quan trọng. Sau khi ăn nhà hàng no căng bụng, điểm đến cuối cùng là một quán cafe khá đẹp, có rất nhiều món lạ nhất là kem. Hỏi đồ với nó thì món uống ngon nhất, thích nhất là nước ngọt. Vừa định kêu một chai coca uống thì con nhỏ bấu môi cười ngặt nghẽo.

- Đồ con nít!
- Gì nữa?
- Uống nước ngọt là con nít.
- Rảnh nữa. Chắc ăn kem không phải con nít đâu.

- Tất nhiên tui lớn hơn you. Đồ con nít.

- Đỡ hơn con nít quý.

- Hứ! Monster!

Lại kiểm chuyện, lại cãi nhau trước nụ cười của ba mẹ con nhỏ.

- Ê!

- Gì?

- You dám uống caffe như papa tui hôn?

- Dám! Caffe thôi mắc gì sợ.

- Đáng lắm đó, hồi trước tui thử một lần rồi.

- Tui cũng thử rồi, có gì đâu, đắng đắng ngọt ngọt. Mà tui thấy cũng hồng ngon lành gì, chắc chỉ có người lớn mới uống thôi.

- Vậy hen. Ê giờ tui với you kêu caffe uống thử đi coi đứa nào uống nhiều hơn.

- Rảnh quá!

- Thì rảnh mới rủ you uống. Sao dám hôn hay nhất quá sợ thua tui.

- Chơi thì chơi!

Hình như ngày hôm nay nó bị con nhỏ khích tướng hơi nhiều thì phải. Con nhỏ đứng dậy hào hứng gọi anh phục vụ lại chỉ tay vào ly caffe của ba con nhỏ.

- Anh ơi cho em hai ly caffe giống vậy nha.

- Cherry con có chắc muốn uống caffe không đó?

Mẹ con nhỏ hỏi chen vào.

- Hihi con muốn uống.

- Con nít không uống caffe được đâu con gái.
- Con đã lớn rồi. Con muốn thử.
- Được thôi, nhưng nếu uống không được thì phải ngừng ngay nhé.
- Yes mami!

Anh phục vụ gật đầu quay đi, con nhỏ vội chạy theo kéo anh phục vụ lại nói nhỏ nhỏ gì đó rồi tùm tùm cười quay về bàn thưởng thức món kem của mình. Một lúc sau hai ly caffe được mang ra, trên ly con nhỏ có vẽ hình một trái tim màu nâu nâu, còn ly của nó chẳng được vẽ gì hết.

- Sao ly đó khác ly này.
- Một quá, tại người ta trang trí ưu tiên cho con gái đó. Bộ muốn làm con gái hả mà ý kiến.
- Ờ thấy lạ hỏi thôi làm dữ vậy.
- Giờ bắt đầu uống nha, ai uống hết trước người đó sẽ được bắt người kia làm một chuyện.
- Làm gì là làm gì.
- Làm gì cũng được, miễn hông quá sức thì thôi.
- Rồi chơi luôn!

Con nhỏ đếm 1-2-3 bắt đầu, ngay lập tức nó đưa ly caffe lên uống, một ngụm đầu tiên nó nhăn mặt trợn mắt, trời ơi sao caffe ở đây nó đắng dữ vậy nè, lên tới óc luôn chứ ít gì. Nó sặc một cái, nước mắt nước mũi cứ như muốn trào ra ngoài, khẽ liếc lên, con nhỏ đang cười khúc khích nhắm nháp ly caffe của con nhỏ một cách ngon lành. Không lẽ công lực con nhỏ dữ vậy sao, nó bấm bụng quyết không thể để thua được, nhắm tịt mắt chơi luôn một hơi gần hết ly caffe. Đặt ly xuống, con nhỏ đã uống cạn ly tự bao giờ, riêng nó còn gần một phần ba. Mặt mũi nó nóng bừng bừng vì bị đắng vội vàng cầm ly nước ngọt uống ừng ực rùng mình một cái ngả người ra ghé thở phì phì.

- Thua! Đắng ghê không có ngon lành gì hết vậy mà chú uống hay thiệt.

Nó giả vờ quay qua bắt chuyện với ba con nhỏ để trốn tránh cái bản mặt cười khúc khích đầy thách thức của con nhỏ. Ba nhỏ nhìn nó cười.

- Lần đâu con uống caffe hay sao mà nhìn mặt đau khổ dữ vậy.
- Dạ không, hồi đó có uống thử caffe ở nhà, đâu có đắng dữ như giờ đâu chú.
- Vậy sao. Để chú thử xem nào.

Ba nhỏ đưa ly caffe của nó lên uống thử, gương mặt chú lộ rõ vẻ ngạc nhiên nhìn nó, rồi nhìn con nhỏ, hồi sau chú cầm ly con nhỏ lên nếm thử một miếng caffe còn dính trên miệng ly, ngẫm nghĩ một hồi rồi cười nhẹ một cái. Con nhỏ lo cười đắc thắng với nó nên đâu có để ý ba nhỏ đang làm gì, sau đó chủ ghé tai nói nhỏ với nó.

- Hả!

Nó trợn mắt một cái đứng dậy tức tối.

- Ê! Đồ ăn gian!
- Gì chứ? Ai ăn gian gì chứ.

Nó nhỏ nín cười gân mặt lên cãi lại.

- Khỏi chối! Chơi gì chơi cho tui uống caffe không bỏ đường còn you thì uống ca...ca po...Ừa chú caffe đó kêu sau con quên rồi.
- Là ca-pô-chi-nô đó con.
- Đúng! Là ca-pô-chi-nô, trong đó có kem ngọt đúng hôn.
- A!!! Sao papa theo phe hần. Mami papa chơi gì theo phe người ngoài kia.

Con nhỏ chu miệng ra vẻ giận dữ, mẹ và ba nhỏ đều bật cười, chỉ riêng nó là hậm hực trong người, làm uống cái thứ nước đắng nghét không có một miếng đường này giờ.

- Lớn còn chơi ăn gian!
- Rồi sao! Ai biểu hông biết nhường nhịn con gái chi, cho uống caffe đắng

chơi...đáng đời!

- Nhớ đó! Đồ ăn gian!

- Đồ đáng ghét!

- Ăn gian!

- Monster! Xí!

Nếu không có mẹ nhỏ giảng hòa chắc hai đứa cứ gân cổ lên mà cãi nhau cho đến khan tiếng thì thôi. Cả bốn người lại vui vẻ nói chuyện với nhau cho đến khi lên xe đưa nó về khách sạn. Sáng mai nó phải theo đoàn rời khỏi Đà Lạt, sau đó nó sẽ bắt luôn xe đở về quê. Đoạn đường từ cà phê về khách sạn chẳng ai nói với ai gì cả, đứng trước khách sạn, mẹ nhỏ ôm nó thêm một cái, nói lời cảm ơn, ba nhỏ thì vỗ vỗ vai chúc sức khỏe nó và gia đình. Nó vẫy vẫy tay chào, con nhỏ ngồi trong xe nhìn nó không nói gì hết, chắc cãi nhau cả buổi trời nên ghét nó lắm đây. Chiếc xe từ từ lăn bánh, nó cũng quay lưng đi vào trong, được vài bước có tiếng kèn xe, nó quay lại, xe mở cửa con nhỏ chạy lại đứng trước mặt nó, tay chấp chặt sau lưng, người cứ xoay qua xoay lại mắc liếc dọc liếc ngang như không thèm nhìn thẳng vào nó vậy.

- Gì nữa? Sao hông về đi.

- Ừ!...Mà mai you về quê hả?

- Ờ!

- Tui con ở chơi một tuần nữa mới về nước.

- Ờ!

- Mà...you nhớ lời thách của tui mình hôn đó?

- Nhờ mà.

Nó bật cười nhẹ, con nhỏ này bộ tính làm thiệt sao trời, nó là nó chỉ thấy thách thức nhau chơi thôi, sau này biết có gặp lại đâu ở đó mà nhớ hay không.

- You đưa tui một thứ để làm bằng chứng đi, tui cũng vậy.

- Đưa gì? Tui có gì cho you đâu.

Con nhỏ nhìn một lượt khắp người nó rồi chỉ vô cái đồng hồ nó đeo trên tay.

- Cái đó!

Nó giật mình tay che che cái đồng hồ đứng lù lù lại như sợ con nhỏ giật đồ của nó.

- Gì! Cái này hả...nhưng...tui có một cái đồng hồ này thôi à, mắc mắc lắm đó. Tui nhìn ăn sáng biết bao lâu mới mua được đó.

- Mệt quá! Vậy mới có giá trị để tui giữ chứ.

- Nhưng!

- Cho tui đi, nha nha...mai một tui đền cái khác cho.

- Bộ lấy cái khác không được hả?

Nó vẫn ngập ngừng, ai từng có cái đồng hồ casio đen huyền thoại đó thì cũng biết, đó là một trong những thứ hồi nhỏ đa số đứa con nít nào cũng ước sở hữu cùng với xe đạp leo núi, máy chơi điện tử...Nó phải vất vả dành dụm, xin xỏ, nhìn ăn mới có thể mua được cái đồng hồ, mục tiêu tiếp theo là xe đạp leo núi, vậy mà giờ con nhỏ nở lòng tướt đoạt cái đồng hồ, chẳng khác nào bắt nó phải làm lại từ đầu.

- Hồng được. Tui thích cái đó à, ai kêu you quý nó nhất chi hihi - Lấy cái áo đi, cái nón, hay cái móc khóa này đi được không?

- Hồng! Cho tui cái đồng hồ đi...đi...nha..nha... - Nhưng... Con nhỏ trợn mắt giựt cái tay nó rồi mở khóa gỡ cái đồng hồ trước sự phản kháng yếu ớt của nó. Hả lòng hả dạ lắm, con nhỏ mân mê cái đồng hồ cười tít mắt trước gương mặt đau khổ tiếc nuối của nó.

- Tui sẽ giữ kỹ. Cảm ơn you nha hihi. “Chụt” Nó đứng hình, tim đập thành thịch, mặt mày tay chân nóng bừng. Chuyện gì vừa xảy ra, nó phải mất mấy giây mới định hình được. Con nhỏ thì chạy mất tiêu lên xe phóng đi khuất tầm mắt. Trời ơi!...Lần gặp gỡ này nó lỗ nặng luôn rồi. Đã bị con nhỏ nhìn nó tằm làm nó mất zin, bị tướt đoạt tài sản quý nhất là cái đồng hồ, giờ thì nụ hôn đầu đời để dành cho lớp trưởng của nó đã bị con nhỏ lấy

mất. Nó ngẩn ngơ nhìn theo chiếc xe khuất dần sau những dãy nhà san sát, thôi chết được hun phê quá quên mất con nhỏ chưa đưa cho nó cái gì để trao đổi với cái đồng hồ...

.....

Thì quá khứ... “...Lang thang qua phố đi tìm dấu chân người... Nơi đây chỉ thấy bóng em xa dần mãi xa....

Anh đơn côi bên đường vắng xưa, ôm trong tim bao nhớ mong vơi đầy...”

Một cơn mưa nhẹ ulla qua, nó giật mình chạy ù qua đường tìm chỗ núp mưa. Chỉ là cơn mưa rào giữa mùa hè đổ nắng, vai áo ướt lấm tấm, vài chiếc lá rớt trên vai tự bao giờ. Bụng khá đói, nó nhanh chóng mua một ổ bánh mì của bà cụ ngồi gần đó cùng một bịch sữa đậu nành rồi ngồi ăn ngay tại bên đường. Dòng người lại đổ ra nhộn nhịp trước mắt, sau cơn mưa rào, mùi nhựa đường, mùi đất, mùi mồ hôi quyện vào nhau như một phần riêng của cuộc sống. Nó rảo bước dọc bờ hồ để lặng nhìn mọi thứ xung quanh diễn ra một cách chậm chạp như một lữ khách đứng bên lề cuộc sống. Thành phố không phải của nó, nhưng vẫn cảm giác bình yên, thành phố càng không phải của riêng ai nhưng vẫn thấy thân thuộc làm sao. Đôi chân nó mệt nhoài, móc trong balo ra một chai nước suối người ta phát lúc trên xe, nó mở nắp chai đổ thẳng lên đầu để xua tan những nặng nề của cái nắng trưa vương đầy mùi gió. Phải mất một lúc lâu nó mới quyết định vậy một chiếc taxi đi ngang qua.

- Anh chở em đi kiếm một khách sạn nhé.

Anh lái taxi đã khá đứng tuổi, gương mặt phúc hậu tươi cười quay lại nhìn nó.

- Em muốn kiếm khách sạn kiểu nào?

- Dạ khách sạn bình thường thôi anh. Em là sinh viên chỉ đi có một mình.

- Được rồi anh biết một chỗ sạch và rẻ lắm. Em đi du lịch hay có việc gì trên này?

- Dạ em đi chơi thôi anh.

- Sao đi một mình buồn vậy? Em có ai quen trên này không?

- Dạ không!

- Xuất phát nhé! Em lên ngay mùa này thì khỏe, nhiều khách sạn giá vừa phải lắm. Chút nữa đến em cứ hỏi trước giá rồi hãy quyết định.

Nó im lặng, anh tài xế cũng không nói gì nữa, có lẽ anh cũng nhìn thấy trên gương mặt nó lúc này, cảm xúc đã không tồn tại từ lâu. Có lẽ nó gặp may, một chút may mắn còn sót lại xung quanh nó lúc này. Anh tài xế tốt bụng đưa nó đến một khách sạn nằm ở một con phố nhỏ, không xa lắm trung tâm mà giá phòng khá ổn. Anh tài xế hướng dẫn nó vào tận lễ tân để nhận phòng, hình như đây là khách sạn gia đình và chủ có lẽ cũng quen biết anh. Sau khi nó đồng ý nhận phòng, trong lúc chờ cô chủ tìm chìa khóa nó quay qua cảm ơn anh tài xế.

- Cảm ơn anh nhiều nha.

- Có gì đâu, mà đây là số điện thoại của anh, em lên đây một mình đi chơi đâu có gì ủng hộ anh. Anh chạy xe cũng gần khu vực này thôi.

- Ủa không phải báo về tổng đài sao anh?

- Khởi. Không sao đâu em.

- Dạ!

- Chào em nhé!

- Chào anh!

Anh tài xế vui vẻ đi ra cửa rồi khỏi khách sạn, nó vác balo đi lên lầu theo cô chủ nhận phòng. Phòng nó ở là phòng đơn khá sạch sẽ dành cho hai người, mùa này ít khách du lịch nên giá khá tốt, có cả ban-công nhìn ra phía dưới đường. Quăng balo vào góc phòng nó cởi giày ngả mình luôn xuống giường nhắm mắt. Chẳng cần biết chuyện gì đang xảy ra bên ngoài, chỉ muốn ngủ, ngủ một giấc thật sâu mà thôi.

Thức dậy, trời se lạnh, phải mất khá lâu nó mới lấy lại phương hướng để làm quen với ánh sáng yếu ớt trong phòng. Bụng đói cồn cào, đầu óc quay cuồng vì mệt mỏi...nó uể oải cầm lấy điện thoại xem giờ, cũng hơn 7h tối rồi chứ ít gì. Nó ngồi dậy đi ra bên ngoài ban-công, thành phố đã sáng đèn, chẳng còn nhìn thấy gì ở phía xa chân trời ngoài một màu đen mù mịt. Nó

rửa mặt, đánh răng cho tỉnh ngủ rồi xỏ giày vào, khoác vội cái áo đi xuống đường tìm gì đó để ăn. Một tô mì quảng nóng hổi giữa cái tiết trời se se có lẽ dễ nuốt hơn, một ly sữa nóng, vậy là xong bữa tối. Ngồi suy nghĩ một hồi nó nhẹ nhàng bấm số điện thoại của anh tài xế.

- Alo anh nghe nè em trai.

- Anh đang ở đâu?

- May quá anh vừa trả khách xong, em cần đi đâu hả?

- Dạ! Vậy chờ chút anh đến ngay.

- Ok!

Nó tính tiền quay trở về khách sạn ngồi chờ, khoảng mười phút anh tài xế đến.

- Giờ đi đâu em?

- Đà Lạt Night anh nhé.

- À! Có vẻ quen thuộc trên này, em hay đi du lịch ở đây sao?

- Dạ cũng vài lần thôi anh.

- Ok!

Xe chạy chậm chậm trên đường. Có lẽ đây là lần đầu tiên nó đến thành phố này một mình và phương tiện di chuyển là một chiếc taxi, nghe có vẻ không phù hợp túi tiền của nó chút nào, nhưng ngay giây phút này nó cũng không có tâm trạng để mà tính toán, chỉ là có một ai đó quen ở thành phố này là tốt lắm rồi.

- Đến rồi! Em định khi nào về anh canh giờ quay lại, nếu anh bận anh sẽ gọi để em kêu taxi khác.

- Dạ khoảng 10h hơn.

-----oOo-----

Chương 54: Chương 53

Nguồn: EbookTruyen.VN

Anh taxi đến trước cửa đón, nó tính tiền lên xe về khách sạn, tiện đường nó mời anh tài xế một tô hủ tiếu khuya rồi mới lên phòng cùng một bình trà nóng. Trước khi đi ngủ hoặc muốn suy nghĩ vu vơ thì cũng phải kiểm tra lại túi tiền đã. Nó móc hết tiền trong balo ra đếm, cộng thêm tiền còn trong thẻ, nói chung có thể thoải mái vài ngày mà vẫn còn đủ tiền nhà, tiền sinh hoạt tháng sau. An tâm về việc chi tiêu nó kéo cái ghế ra ngoài ban-công ngồi uống trà, cắn hạt hướng dương giết thời gian. Không nữa ngủ sớm vì lâu lâu mới có dịp đi đâu đó khỏi SG kia mà. Trời về đêm càng lúc nhiệt độ càng xuống thấp, tuy nhiên vẫn chỉ se lạnh hơn so với đêm ở SG chứ không lạnh như khoảng thời gian cuối năm. Giấc ngủ cũng ngon lành hơn dưới cái tiết trời này, tạm quên hết những suy nghĩ trong lòng, có lẽ cần thiết hơn việc tò mò đọc bức thư của em.

Sáng, nó thuê một chiếc xe máy để có thể tự do đi loanh quanh thành phố, suốt cả ngày nó chạy xe khắp nơi một cách vô định, thích đường nào là cứ chạy, thích chỗ nào thì ngừng lại nhìn ngắm, mệt thì uống nước, đói thì ghé quán ăn ven đường. Nó cũng không thích những địa điểm du lịch nổi tiếng cụ thể nào, cứ đi và đi đại như vậy cho nên cũng không ngại việc lạc đường cho lắm. Đến khi trời sập tối nó mới hỏi đường quay trở lại khách sạn, trả xe cho đúng giờ, vệ sinh cá nhân xong xuôi gọi điện thoại cho anh tài xế đi cà phê. May quá, chỗ ngồi ưa thích vẫn còn trống, cứ như lần nào đến đây nó cũng có duyên với vị trí này vậy. Cà phê đá không đường, một đĩa hạt hướng dương cùng bình trà nóng, đơn giản như bao lần. Cứ vậy nó ngồi đó hàng giờ đồng hồ, lặng ngắm thành phố đêm, siết chặt đôi bàn tay vào trong túi áo, nơi đó có bức thư nhàu nát của em mà nó vẫn mang theo. Lòng nó vẫn khó chịu lắm, cảm giác muốn đập vỡ hết mọi thứ trước mặt, xé nát mọi thứ nó nhìn thấy, hét lên thật to...muốn đọc lắm nhưng lười hiểu sự thật, muốn biết rõ mọi thứ lắm nhưng ngại sẽ mất điều gì đó thực sự. Điều đáng sợ nhất lúc này chính là vẫn phải đấu tranh giữa hai suy nghĩ, sẽ tin và chờ đợi hay vứt bỏ để cuộc sống bước sang trang mới. Hình như có nhân viên quán đi đến bàn nó, chắc là định thay trà, nó nói nhỏ luôn:

- Một ly cà phê đá không đường nửa nhé!
- Khuya rồi, không được uống nhiều cà phê.

Cô nhân viên hôm nay sao vậy nhỉ, cứ như ra lệnh với khách. Một mùi hương quen thuộc, nó chợt dạ quay mặt qua nhìn, mắt tròn xoe, chưa kịp phản ứng đã bị ngay một cái nhéo mũi đau rớt nước mắt.

- Đồ đáng ghét! Dám trồn hả...đừng hòng thoát khỏi tay chị!

- Uiiidaaaaa đau đau!

- Cho chết! Dám bỏ chị đi chơi một mình, đáng ghét!

- Được rồi được rồi! Biết lỗi rồi....tha cho nhóc đi! Đau quá!

- Hử!

Chị buông mũi nó ra ngồi xuống bàn đối diện chống tay lên cằm chu miệng, nhăn mặt ra vẻ giận dữ. Nó xoa xoa mũi mỉm cười đưa mắt nhìn chị. Đúng là chị của nó rồi, gương mặt, mùi hương và giọng nói không lẫn vào đâu được giữa biển người trên thế giới. Nó có thể nhận ra chị một cách dễ dàng ở bất cứ đám đông nào, cũng như chỉ có chị là người duy nhất có thể tìm ra nó ở đây. Ngày nó quyết định biến mất khỏi SG để lên đây, nó đã tự nhủ rằng, người tìm thấy nó ở đây chính là “người đó” mà nhỏ Hân nhắc đến. Nó không cần đoán, càng không cần nhỏ Hân nói, vì chỉ có một người duy nhất hiểu nó, có thể tìm được nó ở bất cứ đâu mà thôi.

- Lên hỏi nào vậy?

- Hỏi chị!

- Vậy sao biết nhóc ở đây mà kiếm vậy?

- Kệ chị!

- Lên sao không gọi điện thoại cho nhóc?

- Làm gì?

Nó bật cười, thái độ cứ như trẻ con vậy, có vẻ còn giận nó thì phải.

- Thôi! Cho xin lỗi đi, giận cái gì không biết!

- Ai thèm!

- Không thèm chứ lên đây làm gì?
- Kệ người ta!
- Giờ sao? Tính giận tới khuya luôn hả?
- Không biết!

Chị chu miệng quay mặt quay ra phía ngoài khung cửa kính, hơi thở chị phả vào làm kính mờ đi một khoảng khá to, chị từ từ lấy tay vẽ từng chữ cái lên khoảng mờ đục đó. “ Sorry” Chị quay qua nhìn thẳng vào nó, gương mặt không còn chu chu giận dỗi nữa mà thay vào đó đôi mắt long lanh.

- Nhóc ơi! Chị xin lỗi! Chị xin lỗi nhóc nhiều lắm! Nhóc đừng giận chị nha!

Một giọt nước mắt từ từ lăn khỏi má chị, cảm nhận chị đang cố kiềm nén nhưng vẫn vụng về để rơi. Nó vội đứng dậy đi qua ngồi cạnh kéo chị vào vai mình, tay quệt vội giọt nước mắt ấy mím cười.

- Khờ quá! Sao tự nhiên khóc rồi...Không phải đang giận nhóc sao, tự nhiên xin lỗi rồi khóc nhè xấu vậy nè.
 - Nhóc sẽ không giận chị đúng không? Nhóc sẽ không bỏ mặc chị đúng không?
 - Nói gì vậy, sao nhóc lại bỏ mặc chị được chứ?
 - Tại...tại chị tự ý can thiệp vào chuyện của nhóc! Tại chị đã nói dối nhóc rất nhiều. Chị sợ nhóc sẽ giận chị.
- Nó cười nhẹ, có người đã tự thú rồi không cần nó ép cung nữa.
- Ngốc quá! Có ai giận chị đâu! Chị là chị nhóc mà, thương còn không hết lấy gì giận.
 - Thiệt hôn?
 - Thiệt! Lớn rồi mà khóc nhè như con nít xấu lắm. Cười cái coi!
 - Hihi!

Chị mỉm cười, tay dụi dụi mắt, nhanh khóc nhanh cười, như con nít.

- Đó vậy mới xinh! Làm chị mà khóc nhè là không được.

- Hihi chị là con gái mà. Nhóc phải biết dỗ chị chứ.

- Thì dỗ được rồi đó hay chưa.

- Hihi! Đáng ghét!

Nó cũng cười, một nụ cười gượng gạo, nó vui vì chị không còn khóc nữa, nhưng nó cảm thấy mình tệ lắm, tệ hại vô cùng. Vì nó mà chị đã làm rất nhiều rất nhiều, vậy mà giờ người khóc vì sợ nó giận cũng là chị. Lúc nào cũng thề thốt sẽ quan tâm, sẽ lo lắng cho chị, nhưng đổi lại nó chẳng làm được gì cho chị ngoài việc phải làm chị lo lắng, quan tâm ngược lại. Đã vậy còn chạy tuốt trên này để chị phải đi kiếm nữa chứ, chưa bao giờ nó cảm thấy bản thân mình tồi tệ như lúc này.

- Chị ơi! Anh ngồi ngoài hỏi anh ấy vô được chưa?

- Ủa chị đi với ai nữa hả?

- Hihi! Em kêu anh vô giúp chị nha.

- Dạ!

Cô bé nhân viên gật đầu đi ra ngoài. Được vài phút thì bê khay đồ uống đi trước, sau lưng là anh Phong.

- Hi Mon!

- Dạ!

- Anh gì đó ơi, vậy anh có kêu thêm gì không ạ?

Nhỏ nhân viên nhẹ nhàng hỏi nó.

- Được rồi! Chị này không cho anh uống caffe nữa em ơi. Khó tính lắm!

- Hihi anh chị vui tính quá.

Nhỏ vẫn nhìn nó cười:

- Anh chị này ngồi ở đây từ sáng để chờ anh đó.
- Ừ! Vậy hả em. Chị này có nghịch phá gì không?
- Dạ không anh! Hihi vậy anh chị uống nước, em ra ngoài làm việc.
- Cảm ơn em!

Chị nhéo nó một cái.

- Hừ! Nói ai khó tính hả? Nói ai nghịch phá hả?
- Chị chứ ai!
- Muốn chết hôn?

- Thôi thôi hai người quên có tui ở đây hả?

Anh Phong bật cười chen vào chị mới rời nó ra.

- Sao?
- Sao là sao?
- Chịu thua chưa!
- Rồi! Coi như Phương giỏi được chưa!
- Phương hồng giỏi chứ ai giỏi. Giờ về nhà chuẩn bị tiền chung độ đi nha.
- Biết rồi biết rồi!

Nó ngơ ngác không hiểu gì hết.

- Ủa hai người cá độ gì vậy?
- Chuyện kiếm được em đó. Bà cô này nói lên đây chắc chắn sẽ kiếm được em, anh không tin nên cá độ chơi. Ai ngờ thua. Nè hai đứa có thông đồng nhau không vậy?
- Xí! Ai thèm ăn gian Phong chứ. Nè cho kiểm tra nè, coi đi.

Chị chu miệng móc điện thoại trong túi nó bấm bấm dí ra trước mặt cho

anh Phong coi.

- Ồ! Đúng ha, đúng là không có cuộc gọi nào của Phương. Hay thiệt!

- Ai mà thèm ăn gian chứ! Chung độ đi hihi!

- Rồi! Về SG sẽ chung.

Nó mỉm cười theo, lời mờ cũng đoán ra anh Phong nghi ngờ trước khi lên đây kiếm nó chị đã liên lạc hỏi nó ở đâu, giờ thì hiểu ra từ lúc nó rời khỏi SG không thấy chị gọi điện thoại hay nhắn tin gì cho nó. Mọi thứ đều tốt đẹp cho đến lúc này vì chị đã tìm được nó một cách nhanh chóng, đúng là nó không bao giờ trốn thoát khỏi tay chị được. Cả ba người ngồi trò chuyện thêm một chút rồi rời khỏi quán đi ăn khuya, ngồi chờ nó cả ngày trời chắc chị cũng đói lắm rồi vì anh Phong nói từ sáng giờ chị chỉ muốn chờ nó chứ không chịu ăn gì hết. Về đến khách sạn, nó định thuê thêm một phòng cạnh bên để cho chị ở nhưng chị từ chối.

- Không! Chị sẽ ở chung phòng với nhóc.

- Vậy sao được? Còn anh Phong nữa chị.

- Phong sẽ không ở đây đâu.

- Chứ anh Phong ở đâu?

- Hỏi hán ấy.

Nó ngơ ngác quay qua, anh Phong cười:

- À! Anh sẽ qua nhà bạn anh ở chơi một chút rồi quay trở về SG, sáng mai anh có cuộc họp sớm với một đối tác rất quan trọng.

- Trời đất! Anh tính lái xe về SG ngay trong đêm luôn hả?

- Ừ!

- Chạy được không anh? Hix em xin lỗi vì em mà làm anh chạy tới chạy lui mất công quá, bỏ bê công việc quan trọng nữa chứ.

- Có gì đâu! Ý Phương quan trọng hơn mà em!

Anh Phong cười tỉnh bơ cứ như không, ý chị quan trọng hơn, chắc chỉ có anh là suy nghĩ và làm được như vậy dù chị không phải là người yêu của anh.

- Phương ơi Phong về nha.
- Đi đâu đi đi! Hết cần Phong rồi!
- Phương vào phòng trước đi, cho Phong mượn nhóc Mon một chút nha.
- Đi đâu nữa?
- Ra phía trước nói chuyện một chút thôi.
- Nói gì đó!
- Chuyện con trai có gì đâu.
- Nghi lắm! Mà nè hông được nói... - Phong hiểu mà!
- Xí!

Anh Phong quay qua nháy mắt ra hiệu cho nó đi theo:

- Chị vô phòng nằm nghỉ trước đi, chút nhóc mua sữa cho chị uống.
- Nhanh nhanh nha, chị không thích ở một mình chỗ lạ đâu.
- Ủ!

Anh Phong khoác vai nó đi xuống đường, hai anh em lái xe đi kiếm một quán cà phê cóc đêm ngoài chợ.

- Hân nói với em bao nhiêu chuyện rồi?
- Dạ! Nói một số chuyện về Thy, về chị.
- Tệ thiệt! Để em biết sớm quá. Không ngờ bé Hân say rượu nói hết với em rồi. Giờ em thấy sao?
- Sao là sao anh?

- Cảm giác của em, rồi em định làm gì tiếp theo?

- Em cũng chưa biết. Thấy khó chịu và bối rối lắm anh.

- Anh hiểu? Thực ra em cũng dừng suy nghĩ nhiều về Phương. Phương làm tất cả cũng vì Phương lo lắng cho em thôi. Anh biết tại anh can thiệp vào chuyện tình cảm riêng của em là không nên, nhưng em cũng biết đó Phương muốn làm gì anh cũng phải ủng hộ.

- Dạ!

- Vậy nhé, giờ anh nói với em với tư cách một người đứng ngoài cuộc, có lẽ sẽ khách quan, sáng suốt hơn.

- Dạ!

- Đầu tiên chuyện của em và Thy. Phương chỉ muốn can thiệp vào lúc em bị thương ở ngực, anh cũng có khuyên Phương nên để cho em tự giải quyết chuyện tình cảm riêng của mình. Nhưng khi Phương tìm gặp Thy để chỉ cho em ấy chỗ em ở thì tại anh mới phát hiện chuyện em ấy đi chung với anh Quang, Phương nói chuyện với Hân, rồi nói chuyện với Quang thì mới biết ngoài em, Thy đã quen anh Quang từ trước, ngoài ra em ấy cũng nhiều lần muốn chia tay em. Phương đã rất tức giận, nhưng khi nói chuyện với bé Thy Phương mới tin Thy yêu em thật, anh cũng nghĩ vậy. Phương động viên Thy rất nhiều, cuối cùng em ấy quyết định chọn em, cắt đứt quan hệ với anh Quang. Tiếp theo em cũng biết hết đó, nếu không có việc mẹ Thy tự tử thì chắc chắn Phương không để gia đình em ấy hay Quang dám làm phiền tới hai đứa, điều Phương không ngờ chính là việc em buông tay. Quang nói cho Phương biết chuyện, Phương vội vàng cùng với bé Hân gặp Thy kể lại. Thực ra nếu không có mẹ Thy tự tử, em ấy cũng sẽ chia tay em, Hân nói với anh như vậy, điều này thì anh cũng không chắc. Lần này em chủ động buông, Thy càng quyết tâm chia tay em vì em ấy không còn lo em sẽ suy sụp nữa. Chỉ có một người cố níu kéo đó là Phương, chị của em sợ em sẽ đau khổ, Phương có nói sao Thy cũng nhất quyết chia tay em, đến nỗi Phương phải cầu xin em ấy hãy cho em một cơ hội, Phương lo em sẽ sụp đổ và bất cần nên phải xin bé Thy ở bên em thêm vài ngày, hứa hẹn với em một thời gian sẽ quay về. Thực ra Phương nói với anh thời gian hứa hẹn đó là để Phương giúp em quên Thy. Giờ thì chưa được bao lâu, bé Hân nói hết với em rồi. Phương buồn và lo lắng, vì Phương sợ em sẽ giận Phương và Phương không thể ở bên cạnh em tự nhiên như trước nữa.

- Phù!

Nó thờ dài, chen ngang lời anh Phong nói, mọi chuyện nó đã được nhỏ Hân nói, giờ nghe lại...cứ như mới lần đầu nghe được vậy.

- Thực ra anh nghĩ Phương làm vậy là không hợp lý, có lẽ để Thy dứt khoát với em từ trước tốt hơn. Nhưng Phương vẫn muốn giữ Thy ở lại với em, Phương làm tất cả vì lo cho em. Em cảm thấy sao? Sau tất cả mọi chuyện em có đau không? Em nên biết em đau một thì Phương đau mười. Chuyện cũng vỡ lẽ hết rồi, anh cũng không giấu em làm gì. Sự quan tâm Thy dành cho em chỉ một vài tháng, thậm chí còn bị chia sẻ nhưng Phương quan tâm em thời gian nhiều hơn Thy nhiều và toàn tâm toàn ý, không chia sẻ bất kỳ ai kể cả anh.

- Dạ! Em hiểu!

- Lúc trở về Việt Nam, điều không may của Phương là gặp em sau Thy. Phương rất buồn nhưng vì muốn em hạnh phúc Phương im lặng. Phương định sau khi chuyện của em ổn Phương sẽ rời khỏi Việt Nam, nhưng sau cái hôn đám cưới của Thy, nhìn em đau buồn như vậy Phương quyết định ở lại, đuổi anh về Mỹ. Phương nói sẽ không tin ai nữa, không cần ai nữa, Phương sẽ ở lại với em. Em hiểu rồi chứ?

- Dạ! Em hiểu? Nhưng mà... - Em cảm thấy mình không xứng đáng chứ gì?

- Dạ!

- Vậy thì hãy tự mà làm cho mình xứng đáng. Hôm nay anh nói với em, Phương mà biết sẽ giận anh lắm. Dù sao anh cũng sắp phải về Mỹ, ba anh không cho anh ở đây nữa, công ty đang cần anh về trong khi Phương thì không chịu về. Em hãy suy nghĩ lời anh mà làm sao cho mình xứng đáng đi, đừng làm chị em buồn và lo lắng như hôm nay nữa, em có biết chạy xe xuyên đêm từ SG lên đây nguy hiểm lắm không?

- Dạ! Em biết rồi!

- Ý anh không phải ép em có tình cảm gì đó với Phương. Anh chỉ muốn em trưởng thành hơn, quan tâm Phương nhiều hơn, đừng làm Phương buồn nữa. Thời gian qua Phương phải chịu nhiều chuyện không vui rồi. Không có anh ở đây, em là người duy nhất phải chăm sóc cho Phương.

- Dạ...em sẽ cố gắng. Vậy chừng nào anh về Mỹ?

- Khoảng hết tháng này, chậm nhất đầu tháng tới vì giữa tháng anh phải hoàn thành cho xong khóa học, không bỏ dở được. Ba anh hồi thúc hoài mà anh chưa an tâm để Phương ở đây một mình. Sau này nếu mọi chuyện tốt đẹp anh nghĩ em từ từ sẽ biết thêm một số chuyện nữa về Phương, có liên quan em trong đó nữa.

- Dạ!

Anh Phong cầm lon bia lên uống một hơi cạn lon, nó cũng im lặng nhấm nháp ly caffe đắng quen thuộc của mình. Trong nó bây giờ cảm giác bồi rối xâm chiếm lấy đầu, chẳng nghĩ được gì, càng không nói được gì ra hồn với anh Phong. Hai anh em ngồi thêm một chút thì anh Phong quyết định về.

- Thôi về! Chắc Phương đang sốt ruột lắm. Anh còn phải qua nhà thằng bạn một chút rồi đi SG.

- Dạ anh đi cẩn thận.

- Được rồi anh lái xe đường dài quen lắm, không sao đâu. Em với Phương ở chơi vài ngày rồi tranh thủ về SG đi học đi, đừng có bỏ học hoài.

- Dạ! À anh chờ chút em mua sữa cho chị.

- Ừ!

Nó chạy đi mua cho chị một phần sữa đậu nành nóng hổi và một cái bánh ngọt rồi mới lên xe anh Phong trở về khách sạn. Tạm biệt anh Phong, nó lặng lẽ lên phòng, chị ngồi ngủ gục ở ban-công, tay ôm cái gối bông chúng tỏ nãy giờ chị ngồi nhìn xuống đường để chờ nó. Nó để bánh sữa xuống bàn kéo ghế lại ngồi gần, lấy cái mền đắp lên người chị. Đụng chạm một chút, chị khẽ cựa người nhưng vẫn nhắm mắt ngủ ngon lành. Nó nhìn chị, rồi vuốt vuốt mái tóc chị thì thầm:

- Chị à! Nhóc phải làm gì bây giờ? Nhóc xin lỗi...nhóc nghĩ mình còn yêu cô ấy nhiều lắm...Nhưng mà...chị đã làm thật nhiều những gì khác cho nhóc từ bao giờ vậy hả?

Tất nhiên nó nói một mình thôi, chứ chị mãi ngủ ngon làm gì mà nghe

được mà trả lời nó. Mỗi ngày trôi qua, nó biết về chị nhiều hơn, cảm nhận điều gì đó rõ ràng hơn mặc dù nó chưa chắc chắn lắm. Chị là ai, là gì của nó...chính nó lúc này cần thêm một thời gian để tìm ra. Có một điều quan trọng ngay lúc này nó cần làm đó là phải đưa chị vào giường ngủ đã, để ngồi đây cảm lạnh là mai khỏi đi đâu chơi luôn. Để sang một bên những suy nghĩ về em, để một bên nhưng khó xử về chị, trước mắt vẫn tiếp tục làm một người xứng đáng để chăm sóc chị mới cần thiết hơn. Nó chờ em hay không, đó là chuyện của thời gian mười năm dài đằng đằng phía trước, nhưng chị là hiện tại, bên cạnh nó ngay bây giờ.

- Nhóc về rồi hả? Sao hồng kêu chị dậy?
- Thấy ngủ ngon quá. Bộ nhóc làm chị thức hả?
- Uhm! Có đồ ngốc mới hồng biết có người ẵm mình lên giường.
- Ồ! Vậy lỡ dậy rồi, có ăn bánh uống sữa không, hay ngủ đi để đó nhóc xử.
- Xí! Đừng hồng giành bánh của chị. Ngồi nhìn miệng đi, của chị mà hihi.
- Ham ăn ghê. Không sợ mập hả?
- Đáng ghét!

Chị vui vẻ mở cái bánh ra ăn ngon lành, uống cho hết bình sữa nó đem về rồi mới chịu leo lên giường nằm nhắm mắt ngủ. Khách sạn này không có ghế sofa để nó nằm, cho nên cũng bị chị kéo lên giường nằm ngủ chung. Chị lấy điện thoại mở nhạc, những ca khúc quen thuộc vỗ về giấc ngủ, chuyện gì đến hãy cứ để nó tự nhiên đến, ngay bây giờ...chợt thấy Đà Lạt bình yên lắm.

-----oOo-----

Chương 55: Chương 54

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sáng, nó thức dậy trước chị, thường là vậy cho nên bao giờ cũng có thêm một chút thời gian nằm ngắm chị. Tưởng chừng có thể nằm mãi ở đây, nhìn chị ngủ thôi không cần làm gì cả, chỉ có những lúc như này mới bình

yên, chị thức dậy rồi ít nhiều nó cũng phải thêm suy nghĩ. Buổi sáng sớm, khi ánh nắng sớm chưa kịp chen vào phòng thì không khí vẫn lạnh lắm, lạnh hơn nhiều so với đêm khuya. Nó khẽ kéo nhẹ cái mền bông dày đắp sâu lên người chị thì chị đưa tay nắm lấy bàn tay nó.

- Tay nhóc ấm quá!

- Ồ! Nằm đè tay người ta cả đêm lấy gì không nóng.

- Chị nói là ấm chứ hông phải nóng mà.

- Ừ thì ấm.

- Nhưng tay nhỏ xíu! Đồ con nít!

- Ừ!

Nó cười, chị kéo tay nó sâu hơn vào người xoa nhẹ nhẹ.

- Vết thương lành rồi nè, hông còn sẹo nữa?

- Ừ!

- Nhóc còn đau hông?

- Thi thoảng thôi.

- Nhóc khờ! Nhóc phải cử động ngón tay này nhiều lên, cứng ngắt rồi nè.

- Ừ! Nhóc sẽ cố!

Chị cầm ngón tay út phải của nó xoay xoay kiểu như giúp nó cử động nhiều hơn, Có lẽ chỉ có chị là biết hậu quả của lần đỡ chân em hôm ở quán đó là phần ngón tay út của nó vĩnh viễn không còn cử động bình thường được nữa, bên cạnh đó ngón áp út cũng giống vậy nhưng nhẹ hơn và cả bàn tay phải cũng không khỏe như bình thường.

- Mình đi ăn sáng đi. Chị đói!

- Ừ!

Nó đứng dậy rời khỏi giường, lạnh cả sống lưng khi chân vừa chạm xuống

nền gạch lạnh buốt, biết vậy nó đẩy chị nằm trở lại giường.

- Nằm đó, chờ nhóc chút!

Nó chạy lại góc cửa lấy đôi dép nhựa đem lại giường.

- Rồi mang đi, sàn nhà lạnh lắm.

- Hihi!

- Cười gì đó? Mang vô đi!

- Hông!

Nó lắc đầu, hôm qua còn sợ nó giận, hôm nay đã giờ trò nhổng nhéo.

- Được rồi! Hiểu rồi! Lên!

Nó quay lưng lại ngồi xuống giường, chị vui vẻ leo lên lưng cho nó cõng đi vào wc, nó thả đôi dép xuống sàn rồi mới đưa để chị đứng xuống. Trong lúc chị giành đánh răng bằng cái bàn chải nó mang theo thì nó đành sử dụng bàn chải của khách sạn chuẩn bị sẵn, vừa đánh răng nó vừa đi vòng ra ngoài ban-công. Phía dưới đường, nhịp sống của ngày mới đang bắt đầu, nó có thể ngửi thấy mùi sữa đậu nành nóng hổi của bà cụ ngồi dưới góc đường, cả tiếng rao của chị bán bắp luộc đi ngang qua. Đột nhiên có ai vỗ vỗ vai nó sau lưng, vừa quay lại, gương mặt chị títt mắt cười, miệng đầy bột kem trắng, chưa kịp hiểu chuyện gì chị đã phun cái phù bột kem đầy mặt nó.

- Phù! Cho chết! Hahaha!

Chị cười khúc khích chạy ào vào trong wc đóng cửa cái rầm lại. Nó ngẩn người từ từ mở mắt ra đi vô trong phòng, nhìn qua cửa tủ có cái kính, chỉ biết lắc đầu thở phào vì trò nghịch của chị. Mặt nó giờ lốm đốm bột kem đánh răng như tên hề trong gương. Rót một ly nước to nó đi trở ra bồn hoa ngoài ban-công rửa mặt, súc miệng. Dòng nước lạnh ngắt khiến cả người nó nổi gai ốc, tuy lạnh nhưng thoải mái, cộng thêm vị cay cay của bột kem trên mặt làm nó tỉnh cả ngủ. Xong xuôi nó nhẹ nhàng đi ra ngoài hành lang bấm điện thoại cho chị Thủy:

- Alo em nghe nè anh Monnnnnnnnnn nhớ anh quá hà.aaaaaaa!

Muốn nhũn nào với cái người này, không bao giờ thôi không trêu chọc nó.

- Ổ ờ chị đang làm gì đó, bữa giờ có gặp Hân không?

- Uhm hông có.

- Vậy chị coi có gì kiếm nhỏ coi chừng giúp em. Tạm thời Hân không muốn gặp em, cho nên... - Chị biết rồi! Để chút chị qua nhà nó coi coi, em đừng lo nha. Ủa mà hai người có chuyện gì vậy, bộ đêm đó hông làm ăn được gì nó giận thiệt hả? Haha!

- Giỡn hoài chị! Em đâu có tệ tới vậy hehe. Chị với mọi người có gì rủ Hân đi chơi gì đó giúp em, em sợ cô ấy một mình rồi suy nghĩ linh tinh. Hôm đó em có hỏi chị về Thy đó, chắc chị cũng hiểu chuyện gì mà.

- À à nhớ rồi. Uhm hiểu rồi! Để con Hân chị lo. Haizzz mấy người này tới ngày khổ vì yêu, cứ tung tăng tự do như mình coi vậy mà khỏe. Nhưng mà ganh tị quá, ề tới nổi mốc luôn rồi nè, hông ai thương!

- Thấy cũng nhiều người theo đuổi mà, than cái gì mà than.

- Toàn gì đâu không...thương anh Monnnnnnnn à!

- Thôi chị tha cho em, chọc hoài đau tim lắm. Thôi em cúp máy, có gì gặp sau, chị lo cho Hân giúp em nha.

- Ok! Nó như em chị mà để chị lo. Bye anh Monnnnnnnnnnn!

Nó cúp máy quay trở vào trong phòng ngồi xuống thở phì nhìn vào màn hình điện thoại, dù sao cũng không thể không lo cho nhỏ, nó làm nhỏ buồn nhiều quá rồi. Lục đực chờ chị sửa soạn cả nửa tiếng đồng hồ mới xuất phát đi ăn sáng. Hôm nay chị mặc một chiếc váy ngắn sọc ca-rô, áo cũng sọc ca-rô, chiếc tất chân đen ôm lấy đôi chân, một cái áo khoác màu trắng bằng bông và đôi giày boot màu đen khiến nó ngẩn ngơ nhìn. Gu thời trang, cách phối đồ của chị thực sự luôn luôn làm người khác phải ngẩn ngơ chứ không riêng gì nó. Vậy mà đi với chị lại chỉ là một thằng nhóc lùn xị, ôm nhôm đơn giản trong chiếc quần kaki màu kem, chiếc áo sơ-mi trắng và đôi giày chị mua cho. Trong khi chờ chị thay đồ nó đã gọi sẵn cho anh tài xế lái taxi đến sẵn.

- Nay đi taxi nha!

- Sao vậy nhóc?
- Muốn giới thiệu cho chị một người quen mới.
- Ai vậy?
- Là anh lái taxi nè. Lúc chị chưa lên, nhóc toàn đi xe ảnh.
- Sao nhóc quen ảnh?
- À! Đi bộ mỗi chân kêu đại taxi, thấy ảnh tốt bụng và thân thiện nên có thể gọi là quen.
- Hihi!

Nó với chị ra xe, anh tài xế vừa đóng cửa xong liền quay lại tươi cười.

- Chà! Đâu ra cô bé xinh đẹp như hoa hậu vậy em trai?
- Hihi! Em chào anh! Em là người quản lý của hân. Tên này hư lắm dám trốn lên đây chơi một mình giờ bị bắt được đó anh.

Nó chưa kịp giới thiệu chị đã chen vào giành nói một tràng.

- Chào em! Dễ thương quá. Vậy là em trai không phải đi chơi một mình rồi. Mặt mày cũng tươi tỉnh ra so với hôm qua nhỉ?
- Dạ!
- Được rồi hai đứa đi đâu?
- Cho ra caffe gần bờ hồ để ăn sáng anh nhé!
- Ok!

Anh tài xế vui vẻ lái xe đi, đến cổng caffe nó tính tiền chào một tiếng rồi rời khỏi xe, tự nhiên chị chạy ngược trở lại nói gì đó với anh lái taxi rồi mới vui vẻ đi theo nó vào caffe. Hai đứa chọn một chiếc bàn nằm một góc riêng sát bờ hồ, nó ăn bit-tết, chị là món bò lúc-lắc. Ăn uống xong xuôi, chị một cacao bột tuyệt, nó thì khỏi cần nói, caffe đen đá không đường quen thuộc. Trước khi được uống ly caffe của mình, chị vẫn không quên pha chế món caffe son môi đặc biệt của mình cho nó.

- Định cho nhóc uống caffe son môi hoài thật à?

- Uhm!

- Bản chất của caffe là rất đắng rồi, chị làm gì cũng không hết đắng đâu.

- Kệ chị! Chị thích làm như vậy, chị muốn mỗi giọt caffe đắng đi vào miệng nhóc, nó phải pha một phần son môi của chị, chị muốn nhóc biết chị luôn ở cạnh nhóc. Hiểu hôn?

- Ừ! Hơi hiểu!

- Đồ ngốc! Hihi! Uống caffe đi nhiều chuyện.

Nó bật cười, suy nghĩ luôn kỳ cục và trẻ con.

- Nhóc nè! Nhóc biết bé Hân yêu nhóc đúng không?

- Ừ! Nhóc biết!

- Biết hồi nào?

- Mới biết đây thôi.

- Còn chị?

- Hihi chị biết từ lâu rồi. Chị có một mình nhóc là đồ vô tâm hồng biết thôi. Ai cũng nhìn thấy cũng biết mà.

- Ừ! Chắc có mình nhóc vô tâm thiệt.

- Vậy nhóc yêu bé Hân chứ?

Nó thở dài, đưa ánh mắt nhìn ra phía bờ hồ.

- Chị biết rõ nhóc không nên và không thể mà.

- Chị hỏi nhóc có yêu hay không mà.

- Ừ! Không! Nhưng nhóc... thực sự khó xử lắm. Chị biết đêm trước khi nhóc bỏ lên đây đã xảy ra chuyện gì không? Nhóc đã say, Hân cũng say... nhóc không nhớ gì hết...nhưng nhóc nghĩ mình đã làm gì đó cùng Hân.

- Chị biết! Vậy nhóc sẽ suy nghĩ về chuyện chấp nhận tình cảm của bé Hân chứ?

- Không! Chị nghĩ sao?

- Chấp nhận hay không là chuyện của nhóc. Nhóc lớn rồi nhóc phải tự quyết định chuyện tình cảm của mình.

- Uhm!

Nó lại đưa mắt nhìn ra ngoài bờ hồ, có lẽ nó đang cố tránh ánh mắt khá lạ của chị.

- Chị thấy nhóc là người ra sao. Nhóc cảm thấy mình tệ và dở nhiều thứ lắm, vậy mà...yêu nhóc làm gì chứ.

- Nhóc tệ, nhóc là đồ xấu xa. Hihi! Nhưng đó là tại nhóc nghĩ vậy, bé Hân, bé Thy và mấy cô gái khác yêu nhóc, họ hồng nghĩ vậy đâu. Khi người ta yêu một người nào đó, dù đôi phương là kẻ xấu hay dở tệ tới đâu, người ta cũng sẽ yêu. Nhóc của chị là một tên nhóc đào hoa, một tên xấu xa, nhóc sẽ không bao giờ ngồi yên được lâu với cô gái nào đó nếu như cô ấy hồng biết cách nắm lấy trái tim nhóc. Nhóc không phải kiểu người chung thủy, nhưng lại là một người chung tình theo cách riêng. Khi một cô gái yêu nhóc, họ sẽ phải luôn giữ nhóc bên cạnh nếu không muốn nhóc chạy đi mất. Chỉ cần họ không bao giờ rời xa nhóc trước, làm chuyện có lỗi với nhóc trước thì cô ấy sẽ mãi mãi yên tâm nhóc sẽ yêu thương cô ấy hơn cả bản thân mình. Nhưng nếu cô ấy rời xa nhóc trước, dù là lí do gì...nhóc sẽ nhanh chóng quên cô ấy và có ngay một người khác.

- Nhóc tệ dữ vậy hả?

- Chứ sao? Cho nên cách duy nhất giữ một kẻ như nhóc đó là phải luôn bên cạnh nhóc, tự nhiên nhóc sẽ hồng thể chạy đi đâu hết. Nè, hồng phải một mình chị nói vậy đâu, bé Thy cũng từng nói về nhóc như vậy đó.

- Thy có nói à? Cô ấy nói về nhóc như vậy thật hả?

- Ừ! Nhưng bé Thy chỉ nhìn thấy khuyết điểm xấu xa của nhóc chứ hồng nhìn thấy được ưu điểm của nhóc.

- Ưu điểm nào?

- Chị nói rồi đó! Chỉ cần đừng rời xa nhóc trước, tự nhiên nhóc sẽ luôn luôn yêu rất dữ dội, yêu nhiều đến ngu ngốc luôn.

- Nói gì nghe thấy ghê.

- Hihi sự thật nhóc là người như vậy mà. Hồng phải vì bé Thy, nhóc sẵn sàng để mình bị tổn thương đó sao. Người nhóc còn cả đồng bằng chứng nè!

Chị nắm lấy bàn tay phải của nó xoa xoa... - Chính vì người khác nhìn vào cách đối xử của nhóc với bé Thy, hồng chỉ bé Hân mà bất cứ cô gái nào khác cũng sẽ dễ quý mến và có tình cảm với nhóc. Con gái ai mà hồng cần một người đàn ông yêu thương cô ấy hơn bản thân hẳn đâu. Ưu điểm này khiến cho người khác sẽ chấp nhận con người đa tình bay bướm của nhóc. Chỉ những người yêu nhóc thôi nha, chứ người khác là ghét nhóc kinh khủng hihi.

- Chị có ghét không?

- Ghét nhất luôn!

- Ồ! Thì ghét!

Nó đứng dậy đi lại lan can chống tay hít một cái thật sâu, đôi mắt mờ màng nhìn ra phía xa bên kia bờ hồ, những hàng cây vì vu đón gió, mặt hồ xanh in sắc mây trời. Chị nói về nó tự nhiên như chính nó nói về mình, có khi chị còn hiểu nó hơn chính chủ nhân của cơ thể này vậy. Chị đứng dậy đến cạnh, tay luồn vào tóc nó mân mê từng sợi.

- Có thể nhóc là một tên xấu xa, dở tệ...nhưng với ai đó nhóc chính là người tốt nhất thế giới.

- Có sao?

- Có! Hihi Nó ngả lưng thật sâu xuống dưới mặt hồ rồi bật thẳng dậy.

- Chị nói coi, nhóc càng tỏ ra mình xấu xa, lúc nào cũng làm tổn thương người khác...vậy mà cô ấy lại càng yêu nhóc...kỳ cục ghê.

- Bản chất của tình yêu là cảm xúc mù quáng mà nhóc. Hihi bé Hân nhìn thấy điều gì đó trong con người nhóc thì mới yêu được nè!

- Uhm! Nhưng dù sao nhóc cũng không thể là một nửa của cô ấy. Hân xứng đáng có một người tốt hơn nhóc. Chỉ là...nhóc không thể dứt khoát với Hân.

- Hihi! Đồ ngốc!

- Sao cũng được! Ngay bây giờ nhóc nghĩ mình còn yêu Thy, nhóc chưa sẵn sàng đón nhận tình cảm của người khác.

- Vậy sao?

Chị nhẹ nhàng quay mặt đi chỗ khác, gương mặt chị thoáng một chút buồn, giọng như có điều gì đó hụt hẫng. Nó chỉ kịp cảm nhận một chút, một chút thôi, vội đưa tay nắm lấy tay chị.

- Nhóc chỉ muốn bây giờ quan tâm thật nhiều đến chị của mình thôi! Còn vấn đề khác, hãy để mọi thứ nằm yên đó chị nhé!

Chị quay mặt qua nhìn nó, đôi mắt nhìn thật sâu vào mắt nó mỉm cười.

- Đáng ghét!

Nó cũng bật cười đi lại bàn cầm ly caffe lên uống cạn.

- Thôi mình đi chơi đi. Sau này chuyện về Hân, về Thy hay về ai đó khác...hãy để nhóc tự giải quyết, chị không được vì nhóc mà lo lắng nữa, ngồi yên đó cho nhóc quan tâm là được rồi biết không?

- Hihi chị biết rồi!

- Biết rồi thì tính tiền còn đi chơi nữa. Tính đúng đó hoài hả?

- Vô duyên! Tại sao chị phải tính tiền chứ?

- Chứ hồi nãy vừa xuống xe ai móc cái bóp tiền với điện thoại của nhóc giấu trong giỏ?

- Hihi! Vậy cũng biết luôn!

- Quen rồi ha!

- Hihi đáng ghét!

Chị cười títt mắt vui vẻ gọi nhân viên lại tính tiền sau đó cặp tay nó đi ra khỏi caffe, tối ngày đi chung với nhau là móc bóp, móc điện thoại của nó cho hết vào giỏ của mình, riết rồi thanh thói quen luôn.

“...từ bây giờ khi nào đi với chị, nhóc không được để ai làm phiền hết, chị sẽ giữ điện thoại của nhóc biết chưa...”

Nó lắc đầu mỉm cười khi nghĩ đến lời chị từng nói, có lẽ thế giới này chị có một mình chị là suy nghĩ ngang ngược như vậy.

- Cười gì đó?

- Có gì đâu?

- Nhìn mặt gian lắm. Nghĩ xấu chị hả?

- Không có!

- Có!

- Không!

- Có chắc luôn!

- Uidaaaa tha cho nhóc!

- Cho chết!

Nó mãi xuýt xoa vết nhéo của chị mà không để ý mình đang bước vào chiếc xe nào. Muốn rụng tim khi gương mặt anh tài xế nhìn nó cười khả khả.

- Có “quản lý” đi chung, vui vẻ hẳn ra nhi? Được rồi hai đứa đi đâu tiếp?

- Ủa! Sao anh còn ở đây? Tưởng đi chở khách rồi chứ, em có gọi anh đâu?

- Đây! Quản lý em kêu anh chờ nè!

- Trời đất! Bộ không chở khách khác sao mà nghe lời chỉ ngồi chờ?

- Haha! Em hỏi cô bé này đi. Giờ đi đâu nào?

Nó ngơ ngác nhìn qua, chị của nó tỉnh bơ:

- Anh chở tụi em đi chơi thác đi, thác nào cũng được miễn đẹp, nhất là đồ ăn ngon ấy hihi.
- Thác nào cũng được hả em?
- Chính xác!
- Rồi! Để đó anh lo!

Nó ngồi kế bên tròn mắt nhìn chị và anh tài xế đập tay nhau, giờ không biết nó hay là chị quen ảnh trước nữa rồi.

-----oOo-----

Chương 56: Chương 55

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chap nhẹ nhàng thôi, mọi chuyện khá hay ho để dành cho chap sau vậy. Đạo này nhiều chuyện quá, tâm cũng không tĩnh để sắp xếp trí nhớ viết...có viết cũng không hài lòng như lần đầu (mất lap lần trước nên mất cả những chap viết sẵn). Chúc các bạn tuần mới an lành và dành một chút tò mò cho chap sau nhé :)

Về sau mới biết hôm đó chị đã đặt xe anh lái taxi trọn gói đến khi nào hai đứa rời khỏi Đà Lạt thì thôi. Nhờ có anh lái taxi mà hai đứa được đến những nơi có nhiều cảnh đẹp, đồ ăn ngon mà không phải ai cũng biết. Đến tối lại quay trở về cà phê ngắm nhìn đường phố. Hôm nay không phải không thích đi quán cà phê quen thuộc ấy, chỉ là chị muốn ngồi ngắm nhìn đường phố chợ Đà Lạt, hôm nay có cả những người vẽ chân dung, nhưng nghệ sĩ làm bong bóng bay, kẹo bông, ảo thuật...mọi thứ đều đầy màu sắc, nhộn nhịp vô cùng. Nó và chị ngồi một quán cà phê nằm trên cao nhìn xuống bên dưới đường, nó thích kiểu cà phê này, đúng chất cà phê phố núi, còn với chị thì ngồi cà phê lưng chừng con dốc kiểu chẳng khác nào cảnh trong phim Hàn, mà con gái thì đa số ai không cuồng phim Hàn.

- Nè! Nhìn thấy mấy chú họa sĩ vẽ đẹp nhỉ? Vậy có người học vẽ, vẽ được tới đâu rồi hay là chán bỏ qua một bên đó?

- Ai nói! Chị vẽ đẹp hơn nhiều. Đừng có xỏ xiên!
- Chữ đạo này có thấy ra đời tác phẩm nào đâu?
- Có mà, về SG chị sẽ cho nhóc coi. Đẹp miễn chê.
- Tự tin ơn!
- Chữ sao! Chị biết mình là ai mà?
- Ai là ai!
- Là nữ hoàng xinh đẹp chứ ai.
- Lãng nhách! Tự nhiên nữ hoàng liên quan gì tới vụ vẽ.
- Thì chị là nữ hoàng biết vẽ chứ sao hihi!

Nó bật cười, cứ nói chuyện kiểu này tới sáng chắc cũng toàn những câu nói không rõ đầu đuôi, kỳ lạ nhưng đơn giản. Thực ra nó cũng chỉ cố gắng vui vẻ, chém gió với chị thôi chứ lòng cũng rối bời, thời gian tiếp theo chắc sẽ càng khó khăn hơn mỗi khi nghĩ tới em, lại phải đấu tranh giữa chờ và không, càng rắc rối hơn khi nó không thể giả vờ vô tâm với nhỏ Hân nữa. Nghĩ đến nhỏ thì càng khó chịu hơn, chẳng biết đêm đó nó và nhỏ đã đi đến đâu với nhau rồi, nhưng có lẽ chị Thủy chộc có khi đúng, đời có phải như phim đâu, hôm đó xĩn gần chết lấy đâu ra khả năng mà làm gì đó với nhỏ. Tất nhiên dù có xảy ra chuyện đó hay không nó cũng chẳng thể chối bỏ trách nhiệm với nhỏ, dù sao lỗi cũng do nó mà ra.

- Nhóc...đang nghĩ gì vậy?
- À không có gì?
- Tự nhiên cái mặt buồn thiu kìa, còn nói hồng có gì.
- Nhóc xin lỗi! Không nghĩ nữa, nhóc quên mất đi với chị thì không được nghĩ linh tinh.
- Biết vậy thì tốt! Nhưng nhóc có thấy chị làm vậy là vô lý hôn?
- Khờ quá! Chị làm gì cũng không vô lý hết, nhóc không sao, yên tâm.

- Uhm!

- Thôi hồng ngồi đây nữa. Tụi mình đi vòng vòng hồ chơi đi.

- Cũng được.

Nó gọi tính tiền rồi cùng chị đi về phía bờ hồ, trời mát lạnh, dòng người lác đác trên bờ hồ chỉ đủ để người ta không cảm thấy vắng vẻ. Những ngọn đèn đường soi bóng, một chút sương, một vài chiếc lá cây, vài con vịt của du khách khuấy động mặt hồ, chỉ có vậy thôi mà khiến người ta cảm thấy nhẹ nhàng, bình yên lắm. Đi dọc theo hồ mảng sáng của thành phố đã ở lại sau lưng, nó với chị mất khá lâu mới được hơn nửa vòng hồ, phía bên này thừa thớt người, vắng đi nhiều ánh sáng. Đột nhiên chị dừng lại đứng im, hồi lâu thì từ từ bước xuống khỏi nền gạch lát đường, đôi giày cao gót của chị lún sâu vào nền cỏ khiến chị loạng choạng. Nó vội chạy lại nắm tay đỡ chị.

- Nè! Tự nhiên xuống đó làm gì, coi chừng té xuống hồ luôn giờ!

Chị nắm chặt tay nó quay mặt lại mỉm cười.

- Có nhóc ở đây mà! Té xuống hồ chị cũng hồng sợ đâu hihi!

- Hay quá!

Lấy lại thăng bằng chị đẩy tay nó ra từ từ đi xuống sát mép hồ, hai tay vòng sau lưng xoay xoay người qua lại cứ như đang suy nghĩ điều gì đó. Nó đứng im phía sau lặng im nhìn, chỉ lúc này mới cảm nhận chị nhỏ bé so với nó làm sao, đơn giản thôi, chị đang đứng bên dưới, nó đứng phía trên bờ cỏ kia mà. Rồi chị quay lưng lại nhìn nó mỉm cười:

- Nhóc có thấy mọi thứ ở đây quen hôn?

- Ờ quen!

- Xí! Biết gì hôn mà quen, toàn trả lời đại. Đồ vô tâm!

- O! Tự nhiên nói nhóc vô tâm.

- Thì nhóc đúng như vậy mà hihi Chị lại quay lưng nhìn ra phía bờ hồ bỏ lại gương mặt nó ngẩn ngơ sau lưng chẳng hiểu chuyện gì, chỉ biết cười trừ lắc lắc đầu vì sự kỳ lạ của chị. Nó ngồi bệt luôn xuống đất, chưa kịp

nóng chỗ đã nghe tiếng chị hét nhỏ nhỏ:

- Ý! Chết rồi nhóc ơi!

- Sao vậy?

Nó giật mình đứng dậy chạy xuống, chị xoay xoay người nhìn xung quanh dưới đất.

- Chị làm rớt cây son môi rồi?

- Trời đất làm hết hồn. Tự nhiên lôi cây son ra chị rồi rớt.

- Đâu rồi? Cây son chị thích nhất đó!

- Được rồi lên trên đứng đi nhóc kiếm cho, mang giày cao gót xoay xoay một chút rớt xuống hồ bây giờ.

- Nhưng!

- Đi lên trên đi, nhóc kiếm cho. Đi đi!

Nó đẩy chị đi lên trên còn nó thì lui cui tìm kiếm xung quanh, chẳng thấy cây son đâu cả, nó khom người ráng nhìn xuống hồ, cũng không thấy cái gì là cây son, trời thì tối, ánh sáng ngọn đèn đường chẳng giúp gì được nhiều. Nó mãi mê tìm kiếm, còn chị vẫn đứng im phía trên, tự nhiên chị nói nhỏ:

- Đồ ngốc!

- Hả? Nói gì hông nghe?

- Chị nói nhóc là đồ ngốc!

- Hay quá! Ngon xuống đây kiếm ha!

- Hihi!

Nó cặm cụi kiếm tiếp, làm như cây son có chân chạy thì phải, kiếm mòn cả mắt cũng không thấy đâu.

- Hihi thôi hông kiếm nữa!

- Sao vậy?
- Chắc mắt luôn rồi. Chị mỏi chân quá, mình về đi nhóc!
- Nhưng cây son chị thích nhất mà! Từ từ nhóc kiếm thêm một chút.
- Thôi! Chị muốn về!
- Ờ nhưng!
- Về nha!
- Ờ ờ thì về!

Nó miễn cưỡng đi lên, mắt vẫn cố xoay xoay lại kiếm, chị nắm tay nó kéo đi, gương mặt cười cười không giống người mới mất đồ chút nào. Hai đứa lên xe đi về khách sạn, đi chơi cả ngày có vẻ mệt nên chị vừa nằm lên giường được một chút là ngủ. Nó đắp kín mền cho chị xong rồi mặc áo khoác đi xuống dưới lấy chiếc xe máy sử dụng cho thuê nó dặn chủ khách sạn từ lúc về, cầm theo cây đèn pin nó chạy ù ra chỗ cũ để kiếm cây son. Hồi nãy tối mờ mờ, hy vọng có đèn pin sẽ kiếm được. Cũng chẳng hiểu làm vậy để làm gì, chỉ biết là cây son của chị thích thì nó nhất định phải kiếm ra, rồi đó là cây son để pha cà phê cho nó uống thì sao. Vậy là hơn tiếng đồng hồ nó lùng sục từng ngọn cỏ, bụi cây, cả phía dưới mặt hồ gần đó để kiếm, rốt cuộc cây son cũng chẳng thấy đâu. Trời càng về khuya càng lạnh, nó đành bỏ cuộc quay trở về khách sạn vì sợ chị thức dậy sẽ không thấy nó đâu, sáng quay trở lại kiếm cũng được. Trả xe, trả đèn pin, nó nhẹ nhàng lên phòng, rón rén mở cửa đi vào, đang lui cui tháo giày thì nghe mùi thơm thoang thoang sau lưng.

- Nhóc đi đâu đó!

Nó giật mình quay lại, suýt đứng tim vì chị đứng khoanh tay sau lưng cứ như chờ sẵn để bắt nó vậy.

- Ờ ờ thì đi xuống dưới sảnh kiếm trà uống.
- Trà đâu?
- Ờ ờ uống xong rồi.
- Trong phòng có trà sao hông uống?

- Ờ thì... - Xí! Coi người nhóc kia, uống trà kiểu gì đầu tóc, quần áo ướt hết vậy hả?

- Ờ thì nhóc đi... - Im đi! Xạo sự hoài. Nhóc đi kiếm cây son cho chị phải hôn?

- À ừ thì...!

- Đồ ngốc! Vô đây coi coi, ướt sương hết rồi nè. Ai mượn nhóc đi kiếm hoài chứ, chị đã kêu nghỉ kiếm rồi mà.

- Ờ thì nghe chị nói thích cây son đó lắm nên... - Đồ ngốc!

Chị nghiêm mặt nhéo nó một cái rồi cởi áo khoác ra cho nó, đẩy nó leo lên giường.

- Khuya rồi đi lung tung bệnh rồi sao. Nhóc mệt hôn?

- Ừ cũng mệt!

- Vậy nằm úp xuống đi chị massage cho.

- Hehe đã!

- Ham hỏ!

- Chứ sao.

- Nằm ngay ngắn coi.

- Biết rồi biết rồi!

Chị kéo áo nó lên rồi bắt đầu xoa xoa, bóp bóp, đấm đấm, gãi gãi tuy không chuyên nghiệp (thực ra nó cũng không rõ chuyên nghiệp là sao) nhưng cũng thoải mái vô cùng, cả tiếng đồng hồ lui cui kiếm mỗi lưng gần chết. Nhờ vậy nó chìm vào giấc ngủ hồi nào không hay, ngủ ngon và say lắm. S Buổi sáng dậy, người mỗi như cứ như bị ma đè, mở mắt ra mới biết chị nằm ngủ ngon lành trên ngực nó, hèn chi khó thở quá chừng, coi như đêm qua massage công cốc, người mỗi hoàn mỗi. Cũng muốn để chị ngủ thêm, nhưng cái bụng đói còn cào đành phải gọi chị dậy. Loay hoay cả tiếng đồng hồ mới xuất phát đi ăn sáng, xong xuôi kéo nhau đi chơi khắp nơi trong thành phố, tối mịt quay trở về số 4 Đống Đa. Có lẽ hôm nay là

ngày cuối cùng lưu lại Đà Lạt, đối với nó cũng chẳng còn gì ở SG để trốn tránh, cũng đã quyết giữ cho mình lời hứa riêng, chị cũng ở đây, lòng nó thanh thản hơn nhiều. Có chờ đợi hay không thì cuộc sống vẫn tiếp diễn, nó vẫn phải sống như bao người vậy thôi. Căn phòng cà phê hôm nay lung linh ngọn nến nằm bên trong bình thủy tinh, một chậu hoa cúc nhỏ theo yêu cầu riêng của chị, bình thì của quán nhưng hoa là do chị mang theo. Chị vẫn thích loài hoa giản dị nhỏ bé ấy, trái ngược hoàn toàn với nữ hoàng, nhưng vì chị thích nên nó buộc phải xem đó là loài hoa xinh đẹp nhất. Những câu chuyện không đầu không đuôi kéo thời gian nhẹ nhàng trôi đi, mọi âm thanh cuộc sống dường như nhường chỗ cho tiếng piano ngọt ngào sâu lắng. Nó và chị tạm dừng trò chuyện để lắng nghe, người nghệ sĩ say sưa hát cứ như đây là lần cuối cùng chị ấy được cất tiếng đàn hát, bất giác nó giật mình tự hỏi nếu hôm nay là ngày cuối cùng... liệu ai sẽ là người nó gọi tên.

- Mai mình phải về hả nhóc?

- Ừ!

- Nhưng chị còn muốn ở lại đây chơi. SG ồn ào lắm, ở đây chị thấy thoải mái hơn.

- Nhóc cũng thích ở đây. Nhưng phải về đi học nữa, quan trọng nhóc có một người nữa không thể bỏ mặc mà trốn hoài.

- Nhóc nói bé Hân hả?

- Ừ! Dù sao nhóc cũng làm cô ấy tổn thương, cũng phải làm gì đó cho cô ấy vui.

- Uhm! Con người nhóc đó, thực sự nhóc có cố gắng tỏ ra mình bất cần bao nhiêu thì hành động của nhóc lại ngược hoàn toàn.

- Là sao?

- Nhóc luôn bất cần, lạnh lùng...nhưng thực ra bên trong con người nhóc là trái tim rất ấm. Nhóc có biết nhóc như vậy càng khiến người khác yêu nhóc nhiều hơn bất chấp nhóc xấu xa đa tình hông hả?

- Ờ ờ! Nhóc cũng không nghĩ nhiều tới vậy. Nhóc chị biết nhóc không muốn nhìn thấy ai buồn vì nhóc hết, cảm giác đó khó chịu lắm. Kệ...từ từ

tính tiếp.

- Đồ ngốc!

- Ừ!

Nó quay mặt nhìn ra ngoài bờ tường, nơi đó khung cửa kính còn lưu dấu mờ từ hơi thở của chị. Nó biết mình đang rơi vào tình thế dù vô tình hay hữu ý, cách sống của mình càng làm nó bối rối với cách đối xử với những người con gái xung quanh. Phải làm sao để không ai phải tổn thương mà vẫn giữ được lời hứa của riêng mình, chỉ là riêng mình nó thôi nhé, nó không bắt em phải giữ theo đâu. Nó im lặng bóc bức thư của em ra đưa vào ngọn nến trước mặt, mảnh giấy từ từ bốc cháy, nó hé cửa sổ ra, gió lửa vào, ngọn lửa ngập ngừng nửa muốn tắt để giữ lại chút gì đó hy vọng nửa muốn cháy bùng xóa nhòa tất cả. Nó cầm mảnh giấy cháy cho tay ra ngoài cửa sổ, đến khi lửa tấp vào tay, mảnh giấy cháy đến không còn gì để cầm nó mới buông. Chị thâm thì vào tai nó... - Nóng tự khắc sẽ buông!

Chị kéo tay nó vào thổi nhẹ nhàng, ánh mắt nghiêm trách nó để tay mình suýt bị bỏng.

- Nhóc đốt thư của ai vậy?

- Thy!

- Sao nhóc đốt nó?

- Vì...nhóc không muốn đọc nó, càng không muốn giữ nó.

- Nhóc chưa đọc sao?

- Ừ! Chưa!

- Nhưng nhóc chưa biết bé Thy nói gì với nhóc mà.

- Nhóc không quan tâm, nhóc chỉ muốn làm việc mình muốn làm...dù sao nhỏ Hân cũng từng xé nó một lần không muốn nhóc đọc, giờ đốt đi cũng không khác mấy.

- Đồ ngốc!

Chị mỉm cười cốc nhẹ vào đầu nó, chị lúc nào cũng luôn suy nghĩ khác

thường, làm những điều kỳ lạ và chính nó đôi khi cũng luôn làm những điều càng kỳ cục không kém. Một bức thư rất quan trọng của người yêu vậy mà nó chỉ đọc một câu đầu và câu cuối rồi đốt đi...tự thấy mình kỳ cục và điên một cách khó ngờ. Chớp mắt một cái, người đi xa đã thực sự xa, chớp mắt một cái người ở xa...lại rất gần. Nó cứ tưởng rằng đã bắt đầu cuộc sống mới vào cái ngày em lên xe hoa theo người ta về bên ấy nhưng đến bây giờ nó nhận ra dường như nó mới thực sự bắt đầu. Mảnh giấy cháy phai tàn vào gió, kết thúc đôi khi chính là sự khởi đầu. Nó im lặng để một tay nằm yên trong tay chị, tay còn lại cầm ly caffe lên uống. “ Em à! Anh sẽ giữ trong lòng mình những ký ức đẹp về em, giữ cho riêng mình lời hứa có lẽ chỉ mình anh cố chấp hy vọng...cho đến khi nào trọn vẹn yêu thương”

Đà Lạt đêm đổ sương mờ thành phố, nó và chị quay trở về khách sạn, mỗi người đều im lặng chìm vào suy nghĩ riêng. Cảm giác mọi thứ mới thực sự bắt đầu luôn trống rỗng và hoang mang, ngày mai trở về SG liệu những điều gì xảy ra tiếp theo.

-----oOo-----

Chương 57: Chương 56

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trở về SG cũng vừa lúc đêm xuống, nó đưa chị về bằng xe của mình rồi quay về phòng cất đồ đạc. Ngồi suy nghĩ một hồi cũng chẳng biết làm gì, thôi thì qua quán làm. Vừa có nó ở quán là ông Kha lon ton xách xe chạy mất đất bỏ nó với cái quán rộng lớn cùng hàng chục nhân viên đa số đều lớn tuổi hơn so với thằng sinh viên mặt non choẹt. Xử lý mọi chuyện phát sinh ở quán thực ra cũng không khó lắm nhưng xử lý chuyện riêng lúc này thì gần như bất khả thi. Tan làm nó xách xe chạy thẳng luôn qua nhà nhỏ Hân, chị nhỏ nói đi chơi với đám chị Thủy chưa về. Nghe vậy nó cũng an tâm, sau đó vài hôm nó cũng chỉ thăm hỏi tình hình nhỏ qua chị Thủy chứ cũng không có điều kiện gặp được nhỏ. Nhưng rồi cũng không thể tránh nhau được lâu, vừa tan làm lui cui dẫn xe ra khỏi quán thì nhỏ ở đâu xuất hiện lù lù trước cổng.

- Đi đâu đó đi anh!

- Ủa em mới qua hả? Giờ này đi đâu nữa?

- Uhm! Em canh giờ anh tan làm mới qua. Chờ em đi vòng vòng chơi đi, bộ anh tính tránh mặt em luôn hả?

- Anh sợ em chưa muốn gặp anh thì có. Ừ vậy chạy trở về nhà em cút một xe rồi đi.

- Uhm!

Vòng về cút xe xong nó chở nhỏ đi lòng vòng mấy con đường gần nhà nhỏ, chạy đã hai đũa dừng xe ngồi uống nước một quán cóc ven đường. Trời SG đêm khá mát, không khí không quá ngột ngạt như ban ngày, không có nhỏ mấy hôm nay không có ai để nó trêu chọc đến tức giận cũng buồn.

- Không gặp mấy ngày, không ai cho anh chọc cũng buồn.

- Anh làm như anh chỉ có mình em để chọc vậy.

- Nhưng chọc em vẫn thích hơn. Chắc anh nghiện cách em hung dữ với anh rồi.

- Nay học đâu ra kiêu ăn nói lẻo mép vậy hả?

- Em dạy chứ ai!

- Em dạy hồi nào!

- Chính xác không phải em dạy nhưng lần nào gặp nhau cũng phải suy nghĩ cách chọc em riết thành quen.

- Anh coi chừng em đó nha!

Nhỏ mỉm cười ngắt một cái rỗ đau vào bắp tay nó.

- Thấy chưa! Chịu cười rồi kìa, vậy mới xinh đẹp chứ!

- Thôi nha...kêu anh đi chơi chứ hông phải kêu anh ra chọc em nha.

- Đi chơi không chọc chứ làm gì giờ. Cười cái nữa coi! Cười!

- Một anh quá! Nghe em hỏi nè!

- Ờ ờ hỏi đi!

- Anh đọc thư chưa?

Nó lặng người ngồi thẳng dậy:

- Anh có nhìn sơ qua rồi đấy chứ anh không muốn đọc.

- Sao vậy? Tự nhiên đấy làm gì, bộ anh hồng sợ em giận quá nói bậy chia rẽ tình cảm của anh với con Thy sao?

- Khờ quá! Anh ở bên em biết bao lâu chẳng lẽ anh không hiểu em. Dù không hiểu thì có ai đi làm cái trò đó với bạn thân của mình đúng không. Anh nhìn sơ cũng hiểu bức thư nói gì mà, chỉ là anh không muốn sau này yêu thương một ai khác chỉ vì bức thư giải thoát cho anh khỏi lời hứa.

- Có thật anh nghĩ như vậy không?

Nó đưa tay nắm lấy tay nhỏ.

- Thực ra...mấy ngày không gặp em, anh thấy mọi thứ xung quanh mình im lặng, khó chịu lắm. Anh không biết phải nói sao nhưng anh suy nghĩ rất nhiều, chợt nhận ra nếu mình không làm điều gì đó sau này sẽ phải hối tiếc.

- Anh... - Nghe anh nói hết nè. Dù tình cảm của anh dành cho Thy còn nhiều hay không cô ấy cũng đi xa, đã là vợ của người ta. Anh cũng không thể mãi ôm cái quá khứ ấy mà bỏ mặc người luôn ở bên cạnh anh, chịu tổn thương vì anh hoài. Anh sợ cứ tiếp tục vô tâm chối bỏ cảm xúc thật của mình như thế này một ngày nào đó anh sẽ mất người đó.

- Anh đang nói về em hả?

- Chứ em nói anh đang nói về ai?

- Em tưởng anh đang nói về người đó chứ! Anh biết người đó em nói bữa trước là ai mà.

- Giờ anh chỉ muốn nói về anh và em. Còn người đó, hãy tin rằng anh và chị ấy dù thân thiết đến mấy cũng không thể yêu nhau, tụi anh ở hai thế giới sang hèn cách xa nhau lắm. Mọi thứ chỉ dừng lại là chị em thôi, tin anh đi, chỉ có em giờ là người gần nhất mà anh phải giữ ngay lúc này.

- Sao...sao anh tự nhiên thay đổi suy nghĩ nhanh vậy. Em hông cần anh phải chịu trách nhiệm gì với em đâu, em chỉ... Nó đưa một ngón tay che miệng nhỏ lại ra dấu đừng nói nữa.

- Em nghĩ anh sao cũng được, nào giờ anh không thích giải thích. Anh chỉ muốn nói...có thể hơi bất ngờ và gấp gáp nhưng anh và em, tụi mình cũng cho nhau một cơ hội em nhé!

Nhỏ đưa tay lên che miệng, đôi mắt long lanh ngơ ngàng nhìn thẳng vào nó rồi rút tay lại đan chéo vào nhau, có vẻ nhỏ đang khá bối rối.

- Anh!...Anh làm em bất ngờ quá. Em..hông nghĩ được gì hết, anh thay đổi nhanh quá!

Nó đưa hai tay vuốt lên mặt nhỏ, rồi kéo nhỏ sát vào người mình.

- Anh không chắc mình là người tốt, em cũng biết anh là một thằng bay bướm, xấu xa...nhưng nếu em chấp nhận được con người anh...thì cho cả hai đứa mình một cơ hội ở bên nhau nha. Đừng có suy nghĩ lâu quá vì...mất rồi khó tìm lại được nhau lắm. Mấy ngày qua anh suy nghĩ rất nhiều, anh nhận ra mình cần phải mạo hiểm một lần nếu không sẽ phải hối hận.

- Cái miệng này...hông ngờ cái miệng của anh hông nói thì thôi, nói ra một cái dẻo con hơn kẹo nữa. Đồ đa tình bay bướm!

- Ừ!

Nhỏ dường như xiu lòng, người nhỏ mềm nhũn dựa sát vào nó, nhỏ cơ bản có thể chưa tin lắm mọi chuyện thay đổi như vậy nhưng nó thì khác, nó ý thức mình đang làm gì, nó muốn làm và càng nhất định phải làm. Hai đứa ngồi trò chuyện linh tinh với nhau thêm một chút rồi nó mới đưa nhỏ về nhà, trước khi vào nhà nó còn kịp kéo nhỏ lại xoa nhẹ nhẹ bờ vai nhỏ:

- Đừng có trốn anh đó. Mai anh qua đón em đi ăn sáng!

- Làm gì vậy! Bộ muốn đón là đón hả? Em có nói đồng ý đâu, em còn phải suy nghĩ mà.

- Suy nghĩ một đêm được rồi. Vậy nha mai đi ăn sáng nha!

- Về đi! Nhiều chuyện!

- Hehe!

Nó chạy xe về nhà, ghé quán cà phê cóc ven đường mua một ly cà phê đem về phòng, tắm rửa xong xuôi nó leo lên nóc nhà quen thuộc ngồi lặng im một mình. Dòng cà phê đắng xuôi vào cổ họng, tiếng nhạc từ chiếc điện thoại dường như không đủ kéo nó ra khỏi dòng suy nghĩ riêng. Ngày mai trời sẽ sáng, những ngày tiếp theo, nó càng phải tự thay đổi mình hơn, vì mọi thứ đã không còn như trước nữa.

Sáng nó thức dậy khá sớm nhờ điện thoại báo thức, sửa soạn xong xuôi nó tranh thủ chạy qua chợ nhỏ đi ăn sáng rồi mới quay trở lại lớp học. Qua đến nhà nhỏ đã chuẩn bị xong xuôi ngồi chống cằm chờ nó ngoài cổng, thì ra có người còn nôn đi ăn sáng hơn nó nữa.

- Nay mặc đồ đẹp nha!

- Đồ bình thường mà đẹp gì!

- À! Ý là lâu rồi mới thấy em mặc quần ngắn.

- Bộ anh thích con gái mặc quần ngắn hả?

- Ờ ờ!

- Chết nha! Mặc quần ngắn cho anh ngắm chân hả. Máu dê vừa vừa thôi nha.

- Anh nhìn em chứ có nhìn ai đâu mà dê.

- Léo mép!

Nó bật cười cho xe hòa vào dòng người, hai đứa kéo nhau ra ngã tư gần nhà nhỏ ăn hủ tiếu nam vang.

- Nè!

- Sao?

- Ngồi gì xuôi xị vậy?

- Chứ sao?

- Ít ra cũng phải như vậy nè!

Nó kéo tay nhỏ vòng qua ôm trước bụng nó, cảm nhận có một chút rụt rè từ nhỏ, chẳng sao nó đã chủ động cầm tay nhỏ thật chặt rồi.

- Tự tự nhiên bắt người ta ôm.

- Bộ không thích ôm anh hả?

- Nhưng mà em thấy ngại ngại sao đó.

- Bình thường hông ngại, giờ ngại gì.

- Hông biết!

Nó bật cười, mọi thứ có vẻ thay đổi nhanh chóng sau một đêm, nhỏ vẫn chưa quen là đứng rồi. Sài Gòn buổi sáng sớm không khí mát nhẹ, tô hủ tiếu càng ngon lành hơn khi nụ cười của cô gái xinh đẹp đi cùng nó luôn thường trực, rõ ràng dù chưa quen với thay đổi này thì nhỏ cũng không giấu được nét mặt hạnh phúc của mình.

- Nè! Ăn xong anh đi học, tối thích thì qua quán anh làm chơi, khuya mình đi ăn khuya ha.

- Để em suy nghĩ lại đã.

- Tối ngày suy nghĩ, đổi tên thành bà cô suy nghĩ luôn đi.

- Quýnh anh chết giờ!

Ăn xong nó đưa nhỏ về rồi đi học. Mọi thứ diễn ra nhanh chóng, kể từ ngày em đi nó càng tự chôn mình vào cái vỏ ốc riêng mình, ít cười, ít nói trên lớp hay những lúc đi làm, gương mặt bắt cần ít khi nào biến mất. Giờ thì khác, nó nói nhiều hơn, trêu đùa với bạn bè hơn, thậm chí còn tán tỉnh vài cô bạn trong lớp. Ngoài ra ở quán nó cũng vui vẻ nói chuyện thậm chí trêu chọc cả những người khách quen đến quán, trong số đó có không ít người là con gái trạc tuổi nó. Dường như tất cả mọi người đều biết mối quan hệ của nó và nhỏ Hân không còn là bạn nữa, mọi người đều bàn tán, hỏi han, trêu chọc nó với nhỏ, chỉ riêng một người im lặng là chị. Dù thời gian này nó đưa đón nhỏ thường xuyên, đi chơi, gặp mặt nhiều hơn nhưng nó vẫn dành thời gian cho chị, tất nhiên nó không để nhỏ Hân biết vì sợ nhỏ sẽ suy nghĩ khác. Còn về phần chị, chị không hỏi về nó và nhỏ Hân

bất cứ một câu nào, chị vẫn vui vẻ làm một người chị con nít bên cạnh nó, nhõng nhẽo với nó, hành xác nó cứ như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Ngoại trừ việc qua phòng nó thì nhỏ Hân và nó đánh nhau bất cứ lúc nào cả hai có thời gian rảnh. Nó đi chơi nhiều hơn với đám bạn của nhỏ, đưa nhỏ đi diễn, đưa nhỏ tham gia những hoạt động của nhóm, làm tất cả nhiệm vụ mà một người yêu phải làm cho một nửa của mình.

- Nè! Hai đứa mình chưa đi chơi xa riêng lần nào đó anh!

- Ờ từ từ tới hè rồi đi. Đầu năm giờ anh nghĩ nhiều rồi!

- Phải chờ tới hè hả? Em thèm đi chơi biển lắm luôn.

- Thôi ngoan đi còn hai ba tháng chứ nhiều mà.

- Mệt! Mà tới hè anh phải dẫn em đi nhiều nhiều nha.

- Ờ chơi luôn, đang bỏ ông heo từ từ đây yên tâm.

- Hihi!

Chị Thủy ở đâu nhảy vào giữa nó và nhỏ tay khoác lấy vai nó nũng nịu.

- Trời ơi! Đi chơi cả nhóm mà anh ngồi đây tình tứ với con nhỏ này bỏ rơi tụi em hả?

- Bỏ đâu mà bỏ, nhảy vô giữa ngồi kiêu này sao em bỏ chị được!

Nó bật cười, nhưng chưa kịp nói tiếp thì nhỏ Hân đã liếc mắt nhéo nhéo hai cái má chị Thủy.

- Ê ê! Xin nhắc lại...đó là bình đã có hoa, kiếm trai khác đi ha!

- Con nhỏ này! Bình này là của chung, chị mày ế quá rồi cho mượn sài đỡ chút đi. Ngồi im đây nha, chị mượn trai của em một chút!

Nói rồi chị Thủy kéo tay nó đi sang bàn khác, ở đó có rất nhiều bạn gái xinh đẹp đang cười nói vui vẻ, tự nhiên có nó xuất hiện cả nhóm cứ như muốn nhào vô ăn tươi nuốt sống nó, trêu ghẹo rộ cả cái phòng karaoke.

- Xin giới thiệu bình này là trai mới mượn của con nhỏ kia, mấy đứa thoải mái sài nha.

- È hèm! Xin quý cô nương nhẹ tay với tại hạ!

Nó chấp tay tính chạy nhưng đâu có dễ thoát, ngay lập tức bị bắt lại thiếu điều bị lột hết nút áo đè đồ bìa vào miệng. Nhỏ Hân chỉ biết bất lực nhìn nó bị “sài” rất nhiệt tình vì đã bị hai người khác khóa tay trong góc. Không riêng gì nó, hai ba anh con trai khác cũng chung số phận bị “sài” tới tả mới được thả ra về với hoa của mình. Vừa ngồi xuống đã bị nhỏ đánh một cái rỗ đau lên vai.

- Son môi của ai đây?

- Son môi nào?

- Trên cổ áo anh nè!

- Ở ờ của chắc của Ngân.

- Sao anh dám để nó hun anh.

- Ở đông người sài quá thành ra khó giữ mình được em ơi! Haha!

- Em giết anh với con nhỏ đó, chết với em!

- Uidaa tha cho anh...Ngân ơi cứu anh!

Nó nhảy khỏi tay nhỏ chạy lại trốn phía sau nhỏ Ngân và chị Thủy. Cả phòng rộn vang tiếng cười đùa, tiếng ca hát trêu chọc nhau. Mùi bia rượu nồng nặc, mùi thuốc lá, đồ ăn khiến căn phòng khá hỗn tạp, nó không quen với cái không khí ăn chơi này nhưng hôm nay sinh nhật của nhỏ Ngân, một cô bạn thân khá thân của nhỏ trong nhóm nên nó phải có mặt. Dù sao đã nói với nhỏ sẽ thay đổi thì tất nhiên nó phải bên cạnh nhỏ hòa đồng với bạn bè nhỏ. Nói đến Ngân, đây là một cô bạn làm chung với chị Thủy ở bar, chơi chung nhóm, tuy không thân với Thủy nhưng khá thân với nhỏ Hân và chị Thủy, nhà nhỏ khá có điều kiện, tính tình hơi nổi loạn, gai góc nhưng khá thoải mái. Nó cũng nhiều lần giúp nhỏ chở đồ đạc, đưa nhỏ đi bệnh viện hôm nhỏ bất ngờ bị sốt, có yahoo, có số điện thoại và cũng thường xuyên nhắn tin trong thời gian gần đây. Nó quý nhỏ và nhỏ cũng quý nó, thời gian quen em và nhỏ Hân mở ra cho nó rất nhiều mối quan hệ nhất là với con gái, cho nên ít nhiều những mối quan hệ đó cũng có vấn đề khác thường.

Ngồi suy nghĩ với nhưng suy nghĩ riêng đến nỗi quên mất mọi thứ xung quanh. Nhỏ Hân cũng uống khá nhiều, mọi người trong phòng ai cũng ngà ngà say trừ mình nó. Có lẽ cũng sắp đến lúc giải tán, nó tranh thủ chào mọi người, xin phép chủ nhân buổi tiệc là nhỏ Ngân rồi đưa nhỏ Hân về nhà. Cô nàng này cứ say vào là nói linh tinh, lại còn không chịu về mà đòi ghé khách sạn nửa chữ. Nhưng nó vẫn chở nhỏ thẳng về nhà, ai sợ chị nhỏ biết nhỏ uống say chứ nó thì không, dù nó có dẫn nhỏ Hân đi suốt đêm về nhà với tình trạng say mềm chị nhỏ cũng rất an tâm. Dìu nhỏ vào trong nhà, nó và chị hai nhỏ ngồi nói chuyện với nhau thêm một chút rồi nó mới chào chị đi gặp một người khác, đó là nhỏ Ngân.

- Lâu quá vậy?

- Ờ em làm như nhà Hân gần lắm á.

- Em chờ lâu thiệt bộ.

- À anh còn ngồi nói chuyện với chị hai nhỏ.

- Em hiểu rồi. Mà nè quà em đâu!

- Quà gì?

- Quà sinh nhật!

- Nảy tặng rồi mà.

- Cái đó là của chung anh với con Hân hồng tính, em muốn anh tặng quà riêng cơ.

- Cơ gì mà cơ! Còn cái xác nè lấy được thì lấy.

- Lấy xác anh về làm mắm thì có.

- Xin lỗi nha, chê anh mà đòi đi chơi hả? Vậy thôi tui đi về!

- Anh ngon về đi rồi kiếm người khác mà... - Hehe! Nói giỡn mà!

- Xí! Bỏ anh một mình bây giờ. Nè uống gì?

- Caffe như cũ.

- Đắng nghét mà uống hoài!

- Quen rồi!

Nhỏ vui vẻ đi pha caffe, căn nhà của nhỏ không quá lớn nhưng nội thất bên trong khá đẹp, ngoài sân có một khoảng trống vừa đủ để đặt một bộ bàn ghế cùng vài chậu cây kiểng.

- Nè! Caffe nguyên chất em mua sẵn để dành khao anh đó.

- Biết rồi biết rồi!

- Vậy quà em đâu!

- Ô tưởng quên vụ đó rồi. Tiền bạc đâu nữa mà quà cáp, còn cái xác nè lấy được lấy.

- Hihi em lấy thiệt đừng có la nha. Mau lên phòng cởi hết quần áo nằm sẵn cho bồn cô nương!

- Lên thiệt đừng có trách!

- Em mà sợ anh! Ngon lên, em cho khỏi về luôn.

- Thôi thôi anh sợ em rồi. Đúng là chơi chung với chị Thủy có khác.

- Chứ sao! Anh đừng có hòng nói cứng với em, em là em làm thiệt luôn đó hihi.

- Hay quá!

Nó bật cười, nhỏ Ngân cũng cười toe toét rất vui vẻ. Nó và nhỏ ngồi nói chuyện, uống nước thêm một chút nữa rồi kéo nhau đi ăn khuya. Chạy lòng vòng ngoài đường đến tận gần nửa đêm nó mới đưa nhỏ về nhà.

- Thôi anh về! Coi như đi chơi với em trọn ngày sinh nhật rồi nhé!

- Hihi cảm ơn nha bình bông của người ta!

- Của người ta đâu không biết. À mà Ngân nè!

- Sao anh!

- Em suy nghĩ kỹ chuyện tội mình chưa. Anh sợ!
- Anh cứ nói vậy hoài. Em đã nói cứ thoải mái đi, em hông cho nhỏ Hân biết sự thật đâu mà.
- Nhưng tội mình làm vậy sẽ... - Hồng sao đâu, anh chịu được thì em cũng chịu được. Em tình nguyện mà!
- Ủ! Mình làm vậy là không đúng nhưng anh cũng không biết sao nữa, khó nghĩ thiệt.
- Anh nghĩ nhiều làm gì! Thôi anh về đi, chủ nhật đi với nó xong thì qua với em nha.
- Chủ nhật này hả?
- Ủ bữa mình bàn tính hẹn rồi mà.
- Nhanh thiệt mới đây gần tới rồi.
- Hihi! Anh đó đầu óc tối lúc nào cũng quên ngày tháng. Vậy mà cũng có người yêu anh.
- Ờ ờ! Chắc tại anh đẹp trai.
- Thấy ghê! Hihi về đi ông tướng!

Nhỏ xua xua nó về rồi đóng cổng, nó lắc đầu quay lưng chạy xe chậm chậm về nhà, trong đầu ngổn ngang những suy nghĩ. Mới đó mà mọi thứ đã không còn bình yên như trước, tự nó bắt đầu mọi thứ, tự nó lao vào cái dòng xoáy không yên bình đang diễn ra, chẳng trách ai, chỉ trách mọi thứ do thằng nó mà thôi. SG...đêm chẳng thể nào bình yên được!

-----oOo-----

Chương 58: Chương 57

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hôm nay như thường lệ nhỏ Hân qua quán nó chơi, ngồi cả buổi cũng không thấy nhỏ nói gì, khác xa với thường ngày. Tất nhiên nhỏ không nói

chuyện thì cái thằng như nó càng không mở miệng. Vẫn luôn luôn là nhỏ hết kiên nhẫn và bắt chuyện trước.

- Anh có chuyện gì giấu em đúng không?

Nhỏ Hân nghiêm nghị nhìn thẳng vào mắt nó.

- Giấu gì đâu! Tự nhiên nhìn anh ghê vậy?

- Đạo này anh thay đổi nhiều lắm. Hay đi khuya, hay nhắn tin điện thoại với ai đó, rồi ăn diện, nói năng khác lắm.

- Khác là khác sao?

- Nói năng không có đứng đắn đàng hoàng như trước nữa? Kiểu như dân chơi đó.

- Ờ thì cũng thay đổi một chút để hòa đồng với bạn bè em hơn mà. Anh mà dân chơi gì.

- Ừ hòa đồng! Giờ em mới thấy càng ngày anh càng lộ rõ năng khiếu tán gái đó nha.

- Tán gái hồi nào!

- Anh coi chừng em đó. Em thấy anh thay đổi, thay đổi nhanh quá! Nhiều lúc em hông nhận ra được anh nữa.

- Anh vẫn là anh thôi. Tại em nhạy cảm quá đó!

- Anh làm sao thì làm! Em về đây!

Nhỏ đứng dậy đi về, nó cũng không nói thêm lời nào để giữ nhỏ nữa. Hình như nhỏ đã cảm nhận được rõ ràng sự thay đổi của nó cũng như tìm ra được gì đó. Chắc nhỏ đọc được tin nhắn hay đã có người nói điều gì đó với nhỏ rồi, nghĩ mãi cũng không phải là cách, nó chỉ biết mỉm cười nhìn theo rồi đứng dậy đi làm việc tiếp. Đi ngang wc, nó quay mặt nhìn vào tấm kính to treo trước cửa wc lặng nhìn mình trong đó, phải rồi nó đang thay đổi đến khó tin, ngay cả mái tóc cũng đã biết vuốt keo, người biết xịt nước hoa và gương mặt cười cũng đều hơn bao giờ hết. Cảm giác mình không phải là mình trong gương thực sự rất khó chịu, nhưng đã làm thì phải làm cho triệt để, đã thay đổi thì không thể hối hận, dù sao...sống với con người này

nó cũng có năng khiếu lắm chứ. Nhỏ Hân là người gần gũi nó nhất trong thời gian này, tất nhiên nhỏ đã là người nhận ra sự thay đổi theo chiều hướng tiêu cực của nó. Không chỉ hôm nay mà vài ngày gần đây đã có phản hồi từ vài người khác như chị Thủy, nhỏ Trang, chị hai nhỏ... rằng nhỏ Hân đang rất khó chịu và than phiền nhiều về nó.

Duy nhất một người im lặng về con người nó thời gian gần đây là chị, chị vẫn vui vẻ, vẫn đối xử với nó giống như từ trước đến giờ. Còn một người nữa không than phiền về nó chính là anh Phong. Đơn giản thôi vì anh Phong đã rời khỏi Việt Nam hôm trước để trở về với những kế hoạch riêng của mình, có lẽ anh cũng cập nhật thông tin về nó nhưng vì chị không nói gì cho nên anh cũng chưa nói chuyện với nó. Mới đó mà chủ nhật đến. Hôm nay nó đặc biệt hẹn nhỏ Hân đi chơi Vũng Tàu. Hai đứa kéo nhau đi từ khuya cho nên đến sáng là vừa đến Vũng Tàu. Thuê phòng xong, nó và nhỏ dẫn nhau đi ăn sáng uống cà phê.

- Sao tự nhiên đòi ra đây chơi vậy? Giật ngược giật xuôi cứ như làm gì có lỗi với em rồi tính dẫn đi chơi chuộc lỗi hả?

- Nè! Nói móc qua giờ chưa đã hả? Lâu lâu đi chơi hơi xa một chút cho em vui chứ anh có làm gì đâu phải chuộc lỗi.

- Ủ! Hy vọng là vậy.

- Đa nghi quá cô ời! Nè em cho anh một ly cà phê với chị này một ly...à em uống gì Hân?

Nó quay qua nói với nhỏ phụ vụ khá dễ thương rồi quay trở lại hỏi nhỏ Hân.

- Yêu nhau mà hông nhớ em thích uống gì hà?

- Ờ ờ thì biết, sợ em đổi khẩu vị sao.

- Xí! Ngụy biện. Em cho chị một ly ép dưa hấu nha.

- Đó đôi món đó, vậy là anh.

- Người mà ai cũng phải khác anh ời.

- Ờ thì khác. Rồi em cho tụi anh hai món đó với một đĩa trái cây đĩa. Cảm ơn nha người đẹp!

Nhỏ nhân viên quay đi, nó trở lại với trò trêu chọc tức cô bạn gái xinh đẹp của nó, tất nhiên dù sao đi chơi là phải vui vẻ nên nó chọc một hồi nhỏ cũng chịu cười giỡn bình thường. Ngồi cafe đến khi trời hửng nắng hai đứa mới rời khỏi cafe đi tắm biển. Nhỏ Hân của nó bình thường đã mặc đồ rất gợi cảm rồi, giờ nổi bật giữa đám đông với bộ bikini màu đỏ rực chói chang. Ngay cả nó còn ngẩn ngơ suýt phun máu mũi chứ đừng nói gì người khác. Thấy nó nhìn mình như ăn tươi nuốt sống, nhỏ Hân xô nó một cái té ngã người xuống cát rồi chạy ào ra biển, nó lập tức đứng dậy mỉm cười chạy theo nó đùa. Nghịch nước tới gần xế trưa bụng đói cồn cào mới chịu lên bờ tắm rửa đi ăn trưa. Ăn xong quay trở lại khách sạn nằm nghỉ ngơi. Vừa lên phòng đóng cửa lại lập tức nhỏ kéo nó lại cuốn lấy nó cứ như sợ nó chạy mất vậy. Đến lúc này nó vẫn còn mơ hồ việc cơ thể nóng bỏng, xinh đẹp này là của nó, nhỏ tình nguyện trao cho nó tất cả. Người nhỏ như mềm nhũn ra trong tay nó, mọi thứ cứ như không còn bất cứ khoảng cách nào, mọi thứ dường như không kiểm soát được nữa. Khi cơ thể nhỏ gần như không còn mảnh vải nào...bàn tay nó như bản năng thỏa sức khám phá cơ thể nhỏ thì nó nhắm mắt nhẹ nhàng đẩy nhỏ sang một bên rồi ngồi dậy.

- Được rồi được rồi làm gì như ăn tươi nuốt sống nhau vậy. Uống miếng nước lấy sức đã.

- Anh sao vậy? Tính kéo dài thời gian tránh né em như mấy lần trước hả?

- Từ từ! Tối ngày đa nghi không. Để uống miếng nước đã, anh con trai hồng gấp thôi em gấp làm gì.

- Anh...thực sự rất lạ.

- Ừ!

Nó đứng dậy đi rót nước không quên quăng cái mền đắp lên người nhỏ. Tự uống một ly sau đó rót một ly đưa cho nhỏ uống, trong lúc đó nó bấm điện thoại gọi cho ông Kha kêu ông tự đi chở mấy chậu hoa về vì nó mắc đi chơi với bạn gái nó, thực ra cũng chỉ tìm cái cớ để tỉnh táo lại quên đi sự ham muốn cô gái nằm trên giường kia. Nói chuyện xong nó quay trở vào nó nằm xuống bên cạnh nhỏ.

- Rồi! Muốn làm gì anh làm đi!

- Hihi nói chuyện nghe thấy ghê.

Nhỏ cười gượng, đôi mắt nhỏ cứ như mơ màng, nó cúi xuống hôn nhỏ, đôi tay khám phá cơ thể nhỏ nhưng không kéo mền xuống. Nhưng vẫn như lần trước, khi mọi thứ đang không kiểm soát được (thực ra nó vẫn kiểm soát được) thì người chủ động gạt tay nó ra là nhỏ.

- Anh! Khoan đã! Sao tự nhiên em chóng mặt quá, đầu nhức sây xâm mặt mày luôn.

- Sao vậy? Em có sao không? Tự nhiên ngừng mắt hứng vậy, bộ em giận anh hả?

- Hồng phải. Em nhức đầu thiệt, mắt mở hết lên...khó chịu lắm.

- Chết rồi! Bộ em bệnh thiệt hả?

- Hồng biết! Chắc em bị trúng nắng hay cảm rồi.

- Trời! Chắc bệnh thiệt rồi, tắm biển cả buổi mà. Thôi vậy em nằm nghỉ anh chạy xuống mua thuốc cho em uống.

- Dạ! Khó chịu quá! Anh đi nhanh nhanh nha.

- Rồi em nhắm mắt nghỉ tí đi. Anh về liền!

Nó kéo mền đắp cho nhỏ rồi đóng cửa đi ra ngoài. Xách xe chạy vòng vòng dọc bãi biển, đã lâu rồi không chạy một mình ở cái nơi sóng gió này, dòng du khách cứ như lấp đầy bãi cát. Nó ngừng xe lại ở một quán cafe ven biển đi vào kêu một ly cafe, cứ như vậy nó ngồi đó hàng giờ đồng hồ gặm nhấm những suy nghĩ riêng mình. Điện thoại reo, nó bắt máy là nhỏ Ngân.

- Alo anh về chưa?

- Chưa đâu em! Chắc chiều tối anh mới về tới, khoảng khuya mới gặp nhau được.

- Dạ! Anh chạy xe cẩn thận nha. Mà con Hân đâu?

- Ở trong phòng! Em ráng chờ nha, anh về sẽ qua em liền.

- Biết rồi hihi!

Nó đứng dậy tính tiền, móc viên thuốc chị Thủy đưa còn lại trong túi quần xuống hồ cá gần đó rồi chạy xe đi kiếm nhà thuốc tây mua hai viên rồi quay trở về phòng. Nó im mở cửa bước vào phòng nằm xuống bên cạnh nhìn nhỏ Hân ngủ ngon lành, người nhỏ vẫn đắp chiếc mền lúc nó rời đi. Nó im lặng vuốt lại mái tóc bù xù của nhỏ, khẽ hôn một cái lên trán nhỏ rồi đưa ánh mắt nhìn lên trên trần nhà...

Chiều tối, nó suýt ngủ quên bởi thời gian nhỏ ngủ khá lâu. Cuối cùng nhỏ cũng thức dậy xoay qua ôm lấy nó.

- Sao anh hồng kêu em dậy! Máy giờ rồi anh?

- Ồ 6 giờ rồi! Em còn mệt không?

- Dạ hơi nhức đầu!

- Ủ vậ em uống thuốc đi, ăn gì đó rồi tụi mình về SG.

- Sao về sớm vậy anh.

- Anh có việc! Mà em bệnh rồi, về sớm đi khám bệnh mua thuốc đang hoàng uống.

- Nhưng!

- Này anh ra ngoài nhà thuốc người ta kêu vậy. Giờ em uống viên này cho khỏe là về được, anh hỏi rồi.

- Dạ!

Nhỏ ngồi dậy, cái mền rút xuống, nó nhìn qua một cách bình thản, nhỏ đứng dậy mặc quần áo vào, nửa chừng dừng lại liếc nhìn nó nghiêm mặt.

- Nhìn con gái thay đồ như vậy là rất xấu anh biết không?

- Ủ!

Nó mỉm cười, ánh mắt vẫn nhìn nhỏ không hề có ý định quay mặt đi chỗ khác. Trả phòng, nó chở nhỏ đi ăn cháo trắng rồi quay xe trở về SG ngay trong đêm. Về đến nhà nhỏ cũng vừa hơn mười giờ tối.

- Anh có việc đi! Em vào nhà nghỉ ngơi đi nha!

- Sao đi gấp vậy? Việc gì hồng nói!
- À ông Kha kêu anh đi có việc.
- Thiệt hôn! Làm gì giờ này, mà anh tính hồng chở em đi khám bệnh hả?
- Em nhờ chị hai em hay chị Thủy nhé. Anh có việc thiệt!
- Uhm! Thôi anh đi đi!

Nó cho xe rời khỏi nhà nhỏ rồi đi thẳng qua đón nhỏ Ngân. Cô nàng hôm nay mặc quần áo ngắn cũn cỡn khá thoải mái.

- Sao lâu quá vậy.
- Anh chạy xe chậm, trời tối đường nhiều xe lớn lắm.
- Hihi sợ chết hả?
- Sợ chứ em.
- Vậy đêm nay coi chừng chết với em đó nha.
- Hehe chuẩn bị sẵn tinh thần rồi.

Nó cười khi khi cho xe chạy vòng vòng ra quận một, hai đứa kéo nhau đi ăn khuya, quãng đường từ Vũng Tàu về khá xa, nó lại không ăn được gì nhiều nên giờ khá đói. Ăn uống xong xuôi lại chạy kiếm nước uống, lâu lâu đi chơi cùng nhỏ cũng khá vui, hai đứa đều thoải mái thân thiết hết mức có thể. Tuy vòng tay của nhỏ có hơi lạ lẫm so với vòng tay của nhỏ Hân nhưng không hiểu vì sao nó vẫn thấy thoải mái hơn, kích thích hơn. Có lẽ cái gì mới mẻ người ta đều cảm thấy như vậy thì phải.

- Máy giờ rồi em?
- Dạ hơn gần 1h rồi!
- Ừ...vậy mình đi nha! Mà em đặt phòng chưa?
- Em đặt hồi sáng rồi.
- Sớm vậy?

- Hihi đặt sớm chuẩn bị hẹn với anh mà, yên tâm khách sạn của người quen nhà em, yên tĩnh lắm.

- Vậy giờ mình qua đó cho kịp - Dạ!

Nó thở phào một cái rồi cho xe chạy đến khách sạn theo hướng dẫn của nhỏ Ngân.

- Em có lo không?

- Dạ hơi hơi!

- Anh cũng vậy!

- Thấy mặt anh tỉnh bơ!

- Ờ thì tỉnh.

Nó cười cười nhìn lại mình phản chiếu trong thang máy, mặt nó lúc nào mà không vậy chứ. Thang máy mở, nó với nhỏ Ngân từ từ đi vào phòng, nhỏ bật máy điều hòa rồi nằm lăn ra giường ôm cái gối mắt nhìn nó chăm chăm, nó cười nhẹ rồi cởi giày quăng vào góc phòng.

- Anh đi tắm đã. Chạy ngoài đường biết lâu bụi bặm khó chịu quá!

- Dạ! Mà anh nè!

- Sao?

- Em cởi quần áo trước nha!

- Ừ!

Nó vào wc đóng cửa lại, mở vòi tắm xả nước ào ạt lên người, nó đang làm gì nó biết rõ, nó ý thức được việc nó đang làm, có lẽ nó nên làm cho mình tỉnh táo, đầu óc nhẹ nhõm hơn một tí, dù sao đây là con người nó muốn mà. Tắm xong, nó mặc mỗi chiếc quần jean, thắt lưng chỉ cho có chứ không gài khóa lại, dường như nó thích phong cách như vậy, vẫn mặc quần nhưng xộc xệch, cảm giác một chút gì đó hư hỏng, bất cần.

- Mát ghê! Em đang coi gì vậy?

- Bật tivi cho có chứ em đâu để ý đâu.
- Anh thấy sao?
- Chẳng sao cả! Trước giờ em quen được mấy người bạn trai rồi?
- Vài người! Cũng ngủ với 2 chàng...quanh quẩn rồi cũng hông tìm được ai để gắn bó lâu dài.
- Có vẻ em sống còn bất cần hơn anh.
- Quen rồi anh! Nhiều chuyện xảy ra, hầu hết ai như em cũng trở nên bất cần như vậy đó anh. Nhìn chị Thủy đi, lặn lội lao đao hơn em cả trăm lần luôn đó.
- Ủ! Anh cũng cảm nhận vậy. Có lẽ hôm nào nói chuyện nhiều hơn với chị xem sao.
- Còn em? Bộ anh hông tính nói chuyện để hiểu hơn hả?
- Giờ đang nói chuyện còn gì.
- Ủ hen! Nói chứ em hông có hứng kể anh nghe chuyện của em đâu. Với em giờ, thêm một ngày vui, một ngày hạnh phúc thôi cùng quý lắm rồi.
- Nghe buồn nhỉ?
- Thì có mấy khi vui đâu anh.

Nhỏ mỉm cười nhìn đồng hồ nháy mắt với nó.

- Mới đây gần sáng rồi.

Nó không nói gì, mắt vẫn nhìn ra phía cánh cửa dẫn vào phòng cứ như chờ đợi một điều gì đó. Bất chợt nhỏ Ngân vòng tay ngả đầu vào vai nó rồi xoay mặt nó lại hôn lên môi nó, nó vẫn chưa hết bất ngờ, cảm thấy hơi choáng vì sự chủ động của nhỏ, trên người nhỏ chỉ còn mỗi cái áo thun ngắn nhỏ mặc hời nãy và chiếc mền đắp ngang qua chân. Khẽ rời nhỏ ra nó nhìn thật sâu vào mắt nhỏ.

- Em sao vậy? Anh không nghĩ mọi chuyện sẽ diễn ra như vậy.

- Anh không thích em hả?

- Có!

- Thích chỗ nào?

- Vì em đẹp! Vì một điều gì đó anh cũng không biết nói sao nữa, có lẽ là vì đồng cảm với những cảm xúc của em.

- Con trai, ai mà hông thích con gái đẹp anh ha. Anh cũng ngộ ghê, rõ ràng cũng thích nhưng mà cứ cố gắng chống lại bản năng của mình.

- Chắc em biết anh là loại người nào mà. Chỉ là anh cố thử xem khả năng kiềm chế bản năng của mình mạnh tới đâu thôi.

- Hihi gì nói quỵt toẹt ra vậy hông sợ em làm tới luôn phá chuyện anh thử kiềm chế sao.

- Sợ thì đâu có vào đây với em. Nhưng anh không nghĩ em sẽ... - Em muốn vậy. Em nói thiệt!

- Tại sao?

- Đàn ông đều khôn nạn theo cách khác nhau...nhưng em thích cách khôn nạn của anh! Em đã nói vui được một ngày, em sẽ hài lòng một ngày rồi mà.

Nhỏ lại ghé mặt sát vào người nó, đôi mắt nhẹ nhàng xoáy vào ánh nhìn của nó, hơi thở nhỏ nhẹ phả vào mặt nó... - Làm người yêu của nhau một đêm cũng được mà anh!

Rồi nhỏ ghì chặt người nó, nụ hôn tưởng chừng như không dứt ra được, nó khẽ cười dùng một tay đâm một cái thật mạnh vào tường phía sau nhỏ rồi nén đau hòa mình vào cơ thể cô gái trong tay, nóng rẫy, ngọt ngào nhưng cũng lạnh lùng, bất cần đến nổi loạn. Sau này khi biết sai facebook, nó đã từng đọc đâu đó trên mạng của ai đó chia sẻ bài viết về vài chục việc mà mỗi người nên thử làm một lần trong đời trong đó có việc: Hãy thử một lần hư hỏng với cuộc tình một đêm, chợt mỉm cười nó cũng đã từng có những cuộc tình một đêm, tuy ngắn ngủi nhưng thoáng chốc được sống nổi loạn, hư hỏng, xấu xa và cháy hết mình với cảm giác của một thằng đa tình thực sự.

- Anh...đúng là một tên hư hỏng và khốn nạn...nhưng em thích!

Nhỏ thăm thẳm vào tai nó rất nhiều câu đại loại như vậy, nó chỉ mỉm cười im lặng cuốn lấy nhỏ, có lẽ vì biết mối quan hệ này ngắn ngủi, có lẽ vì biết chẳng đứa nào biết ngày mai ra sao cho nên mọi thứ càng mãnh liệt, khao khát hơn. Cứ vậy trọn đêm ấy nó và nhỏ là người yêu của nhau. Trắng đêm, chẳng ai nghĩ đến việc ngủ, cứ trò chuyện, rồi lao vào nhau như ngày mai là ngày cuối cùng sẽ chẳng còn gặp lại nhau.

Sáng! Bình minh thức giấc, nhỏ khẽ xoa xoa ngực nó.

- Máy giờ rồi anh?

- Sắp rồi!

- Nhanh vậy? Mới đó mà hết đêm rồi.

- Ừ nhanh!

Nhỏ chủ động hôn nó thêm một lần thật sâu thật say rồi rời nó ra mặc áo vào, nó ngồi nhìn, miệng mỉm cười, một cảm giác khó tả. Rồi chiếc điện thoại reo, nó nhìn vào màn hình điện thoại, nhấn nút tắt. Nó thở nhẹ một cái rồi đứng dậy mặc quần áo.

- Đi thôi em!

- Dạ!

Nó mỉm cười ngồi xuống mang đôi giày vào, bắt giắc nhỏ ôm lấy nó từ sau lưng.

- Sau này nếu được...dành một chút thời gian cho em nha anh.

- Em nói chỉ một đêm thôi mà? Bộ em không sợ thiệt thòi sao?

- Không! Chỉ sợ sau chuyện này, mình thành người xa lạ thôi.

- Thôi không suy nghĩ nữa. Sau này tính!

- Dạ!

Nó quay lại kéo nhỏ vào lòng hôn nhẹ lên trán nhỏ.

- Cảm ơn em!

- Dạ! Mà anh nè! Cảm giác anh giờ sao?

- Anh cũng không biết! Thôi cứ tới đâu hay tới đó em à.

- Uhm!

Nó nắm tay nhỏ mở cửa phòng bước ra, cánh cửa gỗ mở toang, trước mặt nó...có thể nói là bất ngờ...hai người con gái đứng im lặng bên ngoài, một người đưa ánh mắt vô hồn nhìn nó. Ngẩng mặt lên, nó buông tay nhỏ Ngân ra hai bàn tay cho vào túi khế nhếch môi cười:

- Sao em lại ở đây...?

-----oOo-----

Chương 59: Chương 58

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Bốp” Một cú tát bằng tất cả sức mạnh như trút hết lửa giận trong lòng in vào mặt nó.

- Anh là đồ khốn nạn!

Hân nhìn thẳng vào nó, mím môi tưởng chừng như bật khóc, nước mắt em lăn dài trên má. Ánh mắt nửa rực lửa, nửa đau đớn như xoáy vào tâm can nó, rồi em đưa bàn tay chỉ thẳng vào mặt nó ngập ngừng trong từng tiếng nấc:

- Em thất vọng về anh lắm!

Rồi nhỏ quay mặt bước đi, đôi vai run run nhưng nó biết làm sao nhỏ kiềm nén được nước mắt kia chứ. Chị Thủy vội đi theo nhỏ Hân trước khi kịp quay lại nói to:

- Con kia! Mày được lắm, bồ của bạn mà cũng dám cướp. Còn thằng chó này! Chị có mắt không trông, hóa ra mày khốn nạn như bao thằng đàn ông khác, ăn vụng cũng phải biết lựa, mày khốn nạn tới độ bạn thân của bồ mà mày cũng hồng tha hả. Tránh xa tụi tau ra! Đừng có vác mặt qua kiếm con

Hân nủa nhé!

Chị Thủy và nhỏ Hân đi rồi, nó im lặng quay qua nhìn nhỏ Ngân, đôi mắt nhỏ bần thần nhìn ngược lại nó, sau đó nhỏ đưa tay xoa nhẹ lên mặt nó.

- Đau nhiều hôn anh?

- Cũng đau!

- Còn em có sao không?

- Hân có đụng gì tới em đâu. Hihi!

- Ủ! Thôi anh đưa em về!

- Dạ!

Nó gượng cười đi trước, mặt nó hằn in dấu tay của Hân, môi nó rất rất vì bật máu. Nhìn chính mình phản chiếu cửa thang máy mà buồn cười, hai tay nó vẫn nắm chặt trong túi quần như sợ ai nhìn thấy. Con đường về nhà nhỏ Ngân càng xa càng lạnh hơn. Nhỏ cũng không nói gì chỉ im lặng ôm nhẹ ngả người vào vai nó.

- Được rồi em vào nhà đi!

- Dạ!

- Nhưng chừng nào em đi?

- Dạ em đặt vé rồi! Chút nữa em đi.

- Ủ ra tới đó nhớ báo cho anh.

- Dạ!

Nó cho xe rời khỏi nhà nhỏ, vòng vèo cả tiếng đồng hồ ngoài đường cuối cùng nó cũng quyết định chạy qua nhà chị. Cứ mỗi lần có chuyện đau người đầu tiên nó nghĩ đến là chị, dường như điều này trở thành bản năng, vì nơi duy nhất có thể chấp nhận sự có mặt của một thằng khốn như nó là nhà chị. Tới nhà, nó bấm chuông, chú ba ra mở cổng, vừa nhìn thấy mặt nó chú vội lo lắng:

- Cậu Mon sao vậy? Cái mặt đỏ lét hết tron!
- Dạ không sao đâu chú. Chị đâu rồi chú?
- Cô Phương ở trên phòng cậu lên đi để tui kêu bà lấy thuốc cho cậu.
- Dạ cảm ơn chú!

Nó đi thẳng lên phòng chị tự mở cửa vào luôn vì ở nhà này duy nhất mình nó tự do mở cửa phòng chị, chú thím ba muốn tìm chị đều phải gõ cửa mặc dù ít khi nào chị khóa cửa. Chị đang nằm trên giường lăn qua lăn lại với cuốn tạp chí bằng tiếng nước ngoài, thấy nó chị ngồi dậy cười tươi.

- A! Nhóc mới qua hả? Qua sớm ghê hen!

Nó không nói gì đi thẳng vào giường nằm vật xuống bên cạnh chị, phát hiện có điều bất thường chị nhẹ giọng:

- Nhóc có chuyện gì sao?

Nó choàng tay ôm lấy hông kéo chị nằm xuống sát vào người nó, nó nhắm mắt úp mặt vào lưng chị hít nhẹ mùi hương ngọt ngào, chỉ vậy thôi mà thấy lòng bình yên lắm. Chị nằm im, lưng vẫn xoay về phía nó, rồi chị đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy vòng tay nó trước bụng chị. Và nó lặng im chìm vào giấc ngủ, một giấc ngủ để trốn tránh những chuyện vừa xảy ra, trốn tránh cái ánh mắt của nhỏ nhìn nó, thực sự chính nó cũng đau lắm chứ riêng gì ai.

Nó tỉnh dậy, giờ nó vẫn nằm bên cạnh chị, đôi tay chị vẫn giữ tay nó trong tay mình. Biết nó tỉnh dậy, chị khẽ xoa nhẹ lên má nó.

- Nhóc con đau không?
- Ừ đau!
- Cho chết!
- Ừ!

Nó định ngồi dậy nhưng chị không cho, vậy là nó lại nằm im, ánh mắt hướng lên trần nhà.

- Nhóc đã thay đổi...nhóc cũng vừa làm một thằng khốn nạn vô cùng luôn đó chị.

- Uhm!

- Cái mặt này mới bị nhỏ Hân đánh nè!

- Uhm!

- Đáng đời nhóc ghê! Chắc sau này nhỏ sẽ hận nhóc nhiều lắm, nhóc làm tổn thương cô ấy nhiều quá mà.

- Uhm!

- Nhóc xấu xa và khốn nạn lắm...chị có bỏ nhóc như Hân không?

- Không!

- Sao vậy? Chị chưa biết nhóc vừa làm gì mà?

- Nếu nhóc nghĩ chị sẽ bỏ nhóc thì nhóc đâu có qua với chị. Hihi! Nhóc thay đổi hay không chị biết hết, nhóc xấu xa cỡ nào cũng kệ nhóc...Người khác có thể rời bỏ nhóc vì nhóc khốn nạn, xấu xa...nhưng chị thì không! Nhóc khờ!

- Ờ!

Nó mỉm cười, chỉ có nơi này là bình yên sau tất cả mọi chuyện và chỉ có chị của nó không bao giờ rời đi.

- Đạo này Hân có nói chuyện với chị về nhóc không?

- Có!

- Vậy chị có biết nhóc đang làm gì với Hân không?

- Có!

- Vậy sao chị im ru?

- Nhóc nói với chị là hãy để nhóc tự giải quyết mọi chuyện mà. Nhóc nói sao thì chị làm theo vậy, thấy chị ngoan chưa. Hihi nhóc làm gì cũng được,

nhóc đâu có đối xử tệ với chị đâu mà chị lo, với lại chị hiểu nhóc của chị, tại nhóc hồng giải thích với chị thôi hihi.

- Ủ! Nhóc cảm ơn chị!

- Đồ khờ! Đâu nhóc há miệng ra chị coi coi.

Chị đẩy nó ngồi dậy rồi dùng điện thoại bật flash chiếu vào miệng nó.

- Rách một miếng, hết chảy máu rồi. Chút chị cho nhóc ngậm thuốc. Hư lắm nha, tối ngày để mình bị thương hoài luôn.

- Hehe vậy mới được chị lo.

- Hừ ai thêm lo cho nhóc chứ. Toàn ra ngoài gây chuyện rồi về đây bắt người ta lo.

- Chị không lo bỏ nhóc cho ai.

- Bỏ cho con heo!

- Chị là heo hả?

- Hihi muốn chết hôn. Quynh một cái xiu bây giờ.

Chị xô nó ra giường rồi đứng dậy đi lại bàn lấy một viên màu nâu nâu gỡ ra quay lại nghiêm mặt nhìn nó - Há miệng ra đồ hư hồng!

Nó há miệng ra, chị cho viên thuốc vào miệng rồi bắt nó ngậm lại. Xong xuôi còn vui vẻ lấy điện thoại ra chụp hình cái mặt méo của nó lại cười khúc khích một mình nữa chứ, bó tay với chị luôn. Hai chị em nằm chơi thêm một chút nữa thì kéo nhau xuống nhà ăn trưa cùng với vợ chồng chú ba. Ăn xong nó với chị quay trở lên phòng tivi coi phim, nó không ham lắm bộ phim tình cảm chị đòi xem cho nên xem được một chút nó ngủ gục mất tiêu. Chiều thức dậy nó bật cười khi chị cũng ngủ ngon lành tự lúc nào, tâm trạng khá thoải mái trở lại nó nhẹ nhàng đề chị nằm xuống giường rồi chào chú thím ba đi về quán làm việc.

Ông Kha có vẻ cũng không biết chuyện gì, dạo này thấy ông cũng có nhiều việc riêng bên gia đình nên chuyện bên quán cứ có mặt nó là ông giao lại. Tan làm nó đi lòng vòng như chẳng muốn về nhà, bụng đói nhưng không nghĩ ra sẽ ăn gì, cuối cùng đành ghé xe bánh mỳ gần nhà làm một ổ rồi leo

lên nóc ngôi nhà nhô. Món bánh mỳ khô khốc quen thuộc không đủ no nhưng thích hợp trong hoàn cảnh lúc này. Ăn xong nó nằm dài ra nhìn lên bầu trời, hôm nay trời khá mát mẻ, vài ngôi sao lấp lánh giữa nền đen trống rỗng, chính vì chỉ có vài ngôi sao xuất hiện khiến người ta có cảm giác mỗi đốm sáng ấy thật nhỏ nhoi, cô độc.

- Alo em tới rồi!

- Vừa tới hả em?

- Dạ!

- Có mệt không?

- Em lên xe ngủ mất tiêu hông thấy mệt gì hết.

- Ừ!

- Anh đang làm gì?

- Vừa ăn khuya xong, chuẩn bị ngủ.

- Chị Thủy có điện thoại cho anh không?

- Không có.

- Con Hân thì sao?

- Không em!

- Dạ! Còn anh? Thấy sao rồi?

- Không sao hết, em đừng lo cho anh. Em đi du lịch một mình dù sao cũng cẩn thận sức khỏe nhé.

- Dạ em biết rồi!

- Thôi anh ngủ sớm đi, hy vọng mọi chuyện tốt đẹp với anh.

- Cảm ơn em! Ngủ ngon!

Nó nhắm mắt để điện thoại nằm im trên lòng ngực, không biết giờ này

Hân đang làm gì, đang nghĩ những gì, nhưng nó chắc rằng em đau nhiều lắm.

Giống như cá tính của mình, nó chẳng tìm kiếm Hân để giải thích, để nhận lỗi, để xoa dịu nỗi đau của nhỏ. Điều nó làm vẫn vậy, lao vào cuộc sống bình thường hằng ngày, im lặng đối mặt với mọi chỉ trích của bạn bè Hân khi họ biết chuyện, đối mặt với việc làm khốn nạn của mình khi đến tai những người xung quanh khác. Ông Kha chửi nó nhưng cũng không trở mặt gì hết vì ông cũng vẫn hay có những cuộc ăn chơi, những mối quan hệ chớp nhoáng bên ngoài xã hội vì công việc, nó đoán chị biết chuyện, anh Phong có lẽ cũng vậy. Trái hẳn với những người khác, anh Phong ở xa nên không nói gì cũng bình thường, còn chị càng không nhắc đến, với chị nó vẫn là nó, dù nó có làm bất cứ chuyện gì, chị chỉ quan tâm việc nó đối xử với chị như thế nào, còn nó làm gì với người khác chị không để tâm. Đã gần nửa tháng trôi qua, nó im lặng, Hân cũng không tìm nó để xử tội như cá tính thường ngày của nhỏ. Nó không nói gì không có nghĩa là không quan tâm, thì thoảng nó vẫn chạy xe ngang nhà nhỏ, đứng nép ở một góc tường nhìn vào. Quen nhau bao lâu ít nhiều cũng biết rõ vài thói quen hay giờ giấc công việc của nhỏ. Nó an tâm không đá động gì đến cuộc sống của em bởi vì bên cạnh nhỏ ngày nào cũng có chị Thủy đi cùng, ngoài ra khi biết chuyện bạn bè của nhỏ càng quan tâm nhỏ nhiều hơn. Tính ra thời điểm này cứ như cả thế giới đều quay lưng lại với thằng khốn nó và xích lại gần hơn với người bị nó làm tổn thương. Điện thoại nó vẫn đều đặn nhận cuộc gọi từ xa của Ngân, nhỏ đang đi tour xuyên Việt, vì chuyện của nó nhỏ đã buộc phải rời khỏi SG một thời gian, du lịch có lẽ là cách tốt nhất trong thời điểm hiện tại. mấy hôm trước cũng có vài người bạn của Hân vì quá khích nên cũng định xử lý nó nhưng có lẽ đều hiểu rằng Hân không muốn điều đó và họ cũng hiểu trước khi muốn làm gì phải nhìn mặt chị trước đã, chưa kể là ông Kha tuy chửi nó nhưng cũng không bỏ mặc đâu. Chớp mắt thêm hai tuần trôi qua, không có gì đặc biệt xảy ra, nó cũng ít gặp chị vì hôm trước nó nói hãy tạm thời để nó giải quyết xong mọi rắc rối nó đang làm. Đây là khoảng thời gian nó để ý ngày tháng rất kỹ, không phải vì nó thay đổi đâu mà vì ngày thêm một người nữa rời xa nó đang đến gần.

Chủ nhật đầu tiên của tháng mới, quán cà phê xa lạ nằm ven thành phố cũng đông đúc khách, khó khăn lắm mới tìm được quán này, đẹp, mát nhưng hơi xa trung tâm. Nó luôn luôn là người đến trước trong mọi cuộc hẹn, nó thà để mình chờ chứ không bao giờ để người khác phải đợi mình. Khoảng 9h, ly cà phê với gần phân nửa thì chị Thủy và một người nữa cũng vừa tới.

- Mon tới lâu chưa?
 - Cũng được một tiếng.
 - Sorry nha tại sáng nay phải chờ con Hân đi chơi mới qua rước chỉ được.
 - Có gì đâu. Hân sao rồi chị?
 - Nó bình thường rồi, không nhắc gì tới em nhưng mà có mấy bữa uống say thì cứ đòi gặp mặt em.
 - Chị cho cô ấy uống say làm gì không biết. Sau này kêu cô ấy đừng uống rượu nhiều nữa.
 - Em! Bộ em tính hông gặp nó nói lời nào hả? Hồi bữa nó nói với chị muốn gặp em lắm, nhưng con gái mà đã giận, hận rồi thì tự ái cao ghê gớm.
 - Thôi! Em sẽ không gặp lại Hân đâu. Mọi chuyện đã như vậy rồi có gặp em cũng không biết nói gì nữa, cứ như vậy em thấy tốt cho cô ấy hơn.
- Nó ngả lưng ra ghế mỉm cười, dòng caffè đắng nghét chạy dài vào cổ họng. Nhìn thấy gương mặt nó như vậy có lẽ ai cũng ái ngại.
- Xin lỗi em nhiều, tự nhiên bắt em phải chịu thiệt thòi.
 - Em đâu có thiệt thòi gì đâu mà chị xin lỗi.
 - Chắc thời gian gần đây tụi bạn con Hân chửi em nhiều lắm phải hôn?
 - À! Chửi cũng đúng mà chị. Em chịu được, dù sao em cũng làm Hân tổn thương, mọi người bên Hân chửi em cũng bình thường. Thiệt thòi là Ngân kia.
 - Em yên tâm, con nhỏ đó nó đóng vai ác riết quen rồi, giờ nó đi chơi tùm lum làm chị thêm luôn nè, bữa nào cũng điện thoại về khoe khoang quá trời.
 - Dạ! Ủa bữa nay Hân đi chơi với ai vậy chị?
 - Nó đi chơi với Mimi, nghe đâu hai đứa đi mua đồ đặc gì đó chị cũng hông rành. Mà nè chàng trai, một câu nhắc tới Hân, hai câu hỏi tới Hân.

Còn quan tâm người ta như vậy, gặp thêm một lần cũng có chết đâu.

- Đúng rồi! Chị thấy em cũng muốn gặp nó một lần nữa phải hôn?

Chị hai Hân nầy giờ ngồi im mới lên tiếng:

- Muốn! Nhưng không thể chị à!

- Bộ em không hối hận chút nào hả? Mấy ngày qua chị thấy con nhỏ buồn như vậy chị cũng xót lắm. Thực ra nếu bây giờ hai đứa làm lành với nhau, chị...chị cũng hồng trách em đâu. Chị biết em cũng đâu có vui sướng gì.

- Em hiểu! Nhưng không làm thì thôi, đã làm thì phải làm tới cùng chị à. Vấn đề không phải việc cảm giác của em, quan trọng là tương lai của Hân, không nói tới việc tình cảm của em dành cho cô ấy không phải là tình yêu, dù có yêu nhiều em nghĩ cô ấy vẫn đáng có tương lai tốt hơn. Em thực sự vẫn chưa là một người đủ trưởng thành để chăm sóc cho tương lai của Hân, em còn yêu Thy và em cũng không phải người tốt như mọi người đang nghĩ. Không biết Ngân có nói với hai chị chuyện này chưa, đêm đó em với Ngân trong khách sạn đã làm chuyện đó thật, cho nên dù mục đích ban đầu có như thế nào, sự thật em cũng đã có lỗi với không chỉ Hân mà còn Ngân nữa, chị thấy có nên để em gái mình cặp bồ với một thằng như em không?

- Chị biết chuyện đó, bé Ngân có nói với chị rồi. Em cũng hồng cần tự chà đạp mình tới vậy đâu, Ngân nó tự nguyện, chị nghĩ em không có lỗi gì với Ngân hết. Quen em bao nhiêu lâu, nhìn những việc em làm chị cũng hiểu em là người ra sao mà, đừng có tới ngày đóng vai ác ở đây với tụi chị. Thôi dù sao chuyện cũng sắp ổn rồi, chị chỉ muốn hai đứa có một cơ hội suy nghĩ lại thôi.

- Chị an tâm, mọi chuyện không thay đổi trừ khi mọi người tiết lộ ra, phần em, em sẽ không suy nghĩ lại.

Chị Thủy với chị hai Hân nhìn nhau xong nhìn nó mỉm cười lắc đầu.

- Lời đồn hồng sai! Em đúng là cứng đầu hồng thua gì con Hân, hèn gì nó yêu em nhiều vậy, chắc chỉ có mình em là cứng đầu hơn nó, trị được nó thôi quá.

- À nầy giờ lo nói chuyện quên nói em biết, tuần sau Hân nó bay rồi đó.

Em có một tuần để đổi ý có gặp nó hay không.

- Vậy à!

Nó lại ngả người ra ghế, đưa ly caffe đắng nghét lên uống một hơi dài, những viên đá tan hết tự bao giờ, caffe đắng giờ có thêm một vị nhạt nhòa nào đó. Bất giác có một chút gì đó nhói nhói trong lòng, dù nó có bất cần đến chừng nào...vẫn giật mình khi biết rằng...lại một người nữa sắp rời xa nó.

-----oOo-----

Chương 60: Chương 59

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thì quá khứ của quá khứ...hai ngày sau khi nó và chị quay về SG từ Đà Lạt...

Tối tan làm, nó lặng lẽ ghé một quán caffe khuya ven đường để gặp hai người, một là chị Thủy và người còn lại là chị hai nhỏ Hân. Bước vào quán nó kêu một ly caffe rồi ngồi xuống đối diện với hai người còn lại.

- Ăn uống gì chưa Mon?

- Dạ em có ăn chiều ở quán rồi.

- Quán bao cơm hả em?

- Dạ!

- Ăn gì thêm hôn? Đàn ông con trai phải ăn nhiều vô mới khỏe.

- Dạ có gì chút em mua bánh mỳ về nhà ăn sau cũng được.

- Ăn hủ tiếu hôn chị kêu cho, hủ tiếu gõ ở đây ngon lắm.

- Thôi tự nhiên ba người có mình em ăn.

- Có sao đâu.

- Được rồi em cũng chưa đói đâu. Ủa nay hai chị kêu em ra đây chi vậy?

Chị Thủy và chị hai Hân im lặng nhìn nhau hồi lâu, sau đó chị hai Hân lấy ra từ trong giỏ một sấp tài liệu đẩy ra trước mặt nó. Toàn là tiếng anh, nó cầm giờ qua giờ lại cũng không hiểu gì.

- Đây là gì vậy chị?

- Là hồ sơ du học của con Hân đó em!

- Du học! Ủa vậy là Hân sắp đi du học hả chị?

- Ừ! Con nhỏ muốn đi du học lâu lắm rồi, nó thích trường đó, ngành đó từ hồi lớp 10. mấy tháng trước nó thi đậu được học bổng, dì của chị ở bên kia cũng lo xong thủ tục cho nó sang đó học. Gia đình chị tính học xong sẽ lo định cư rồi chị sang đó luôn. Em cũng biết từ hồi ba má tụi chị mất, hai chị em nương nhau mà sống, giờ chỉ còn có dì chị là người thân nên gia đình tính đoàn tụ bên đó. Hân học xong sẽ làm việc luôn với công ty dựng chị đang làm, họ tài trợ 50% chi phí học của Hân đó em.

- Tốt quá! Vậy mà em tưởng Hân hông thích học bỏ học từ lâu ai dè giỏi quá chừng, thi có học bổng du học luôn, ghê thiệt vậy mà im im hông cho em biết. Mai qua bắt dẫn em khao mới được.

- Bộ nào giờ em hông biết gì hết hả?

- Không chị! Có thấy Hân nói năng gì tới vụ học hành đâu. Tưởng thất học nguyên đám giống cái người này chứ.

Nó cười hehe chỉ tay vô chị Thủy, lập tức bị chị đánh một cái vô tay.

- Cái tên này, kiếm chuyện hả. Chị học cũng hết lớp 12 nha. Nè nè ngồi nghe nói tiếp kìa, giỡn hoài.

- À ừ!

Hai người đó lại nhìn nhau rồi nhìn nó, ánh mắt có vẻ gì đó ngại ngại.

- Mà hai chị đừng có nói kêu em ra chỉ để nói chuyện này không nha, rồi chuyện này bộ có liên quan gì em? Em nói trước em hông có biết gì vụ nhỏ Hân có học bổng, chị nói em mới biết đó.

- Uhm! Cũng khó nói, nhưng hông nói với em chị cũng hông biết nói với ai.

- Chị cứ nói đi!

Nó cười tung tung nhịp chân cầm ly caffe lên uống, chị hai nhỏ tiếp lời.

- Hân nó đòi ý hông chịu đi du học nữa em à, nó nói chưa muốn đi.

Nó giật mình để ly caffe xuống bàn.

- Trời đất! Sao đòi ý?

- Ừ! Nó hông đi nữa, chị la quá trời nó cũng nói chưa muốn đi. Tại...nó...

Chị Thủy bất ngờ chen vào:

- Tại nó yêu em! Nó nói nó muốn ở lại với em, nó sợ nó mà đi xa bây giờ thì nó sẽ mất em.

Nó giật mình, gương mặt không còn cười tung tung nữa, chuyện này đúng là rất liên quan với nó rồi nè.

- Hân nghĩ vậy thiệt hả chị?

- Uhm! Nó nói nó mà đi nó sợ sẽ mất em, nó thương em lắm, em cũng biết tính nó mà, cứng đầu cứng cổ, muốn làm gì là bất chấp tất cả. Tốn bao nhiêu công sức mới được trường bên kia nhận, lo xong hết thủ tục rồi, phỏng vấn đậu rồi, chỉ còn mua vé bay qua bên thôi, tự nhiên đừng một cái nó hông đi. Chị cũng hết biết làm sao. Thủy nó nói tìm em nói chuyện xem em có cách nào khuyên nó chứ tui chị bó tay.

- Dạ em hiểu.

Nó dựa lưng vào ghế tay vuốt vuốt từ thái dương vào sống mũi, nó vẫn thường có thói quen này mỗi khi có chuyện gì đó khó nghĩ.

- Chị hông biết em có thương con Hân hôn, nhưng...em có thể kiếm cách gì giúp chị...vì dụ như thẳng thẳng từ chối tình cảm của nó hay...sao cũng được. Chị biết chuyện riêng gia đình, rồi tình cảm mà đâu có ép uống hay chia cắt được...chị cũng rồi lắm.

- Mon coi có cách nào giúp được hôn. À tui chị có nói gì sai em đừng trách nha.

- Em hông đồng ý cũng hông sao. Chị cũng hông có quyền ép em phải yêu ai bỏ ai. Chị ví dụ thôi, em đừng giận chị nha.

Hai người vẫn nửa ngại ngừng nhưng nửa vẫn tiếp tục nói, nó thì im lặng, bàn tay vuốt vuốt như che đi ánh mắt không muốn nhìn vào họ, rồi nó ngồi thẳng dậy chống hai tay lên bàn.

- Thôi hai chị đừng nói nữa, em hiểu rồi. Vậy nếu không có gì thay đổi thì chừng nào vào học?

- Ủ! Còn hai tháng nữa. Dì chị nói phải qua trước khoản nửa tháng để ổn định, tính là đặt vé máy bay hơn một tháng nữa bay.

- Dạ!

Nó thở phò một cái rồi tiếp lời luôn:

- Được rồi! Cơ bản chị và gia đình cứ chuẩn bị mọi thứ để Hân đi du học bình thường. Chuyện làm sao để cô ấy chịu đi em sẽ cố gắng.

- Vậy sao em. Nhưng có chắc khuyên được nó hôn?

- Được! Nhưng em nói trước em làm gì là chuyện của em, chị cứ chuẩn bị cho Hân. Vậy nhé! Thôi em về!

Nó đứng dậy trả tiền nước rồi nhanh chóng lấy xe chạy ào qua nhà chị, tự nhiên nghe xong chuyện có một cảm giác nào đó khó chịu trong lòng, không rõ, chỉ cảm thấy rất không thoải mái. Vào nhà, chị đang ngồi xem tài liệu gì đó ở phòng khách, không nói không rằng nó nắm tay kéo chị đi lên phòng rồi nằm vật xuống giường chỉ chỉ tay lên lưng.

- Chị massage cho nhóc đi!

- Hứ! Sung sướng quá ha!

Chị nói thì nói vậy cũng bỏ sắp tài liệu xuống đấm bóp lưng cho nó.

- Hôm nay có chuyện gì sao nhóc?

- Ừ! Khó nghĩ lắm!

- Vậy tôi nay nhóc ở lại đây hen.

Nó không nói gì gật gật đầu.

- Chị nè! Phải làm sao để một người yêu mình chấp nhận rời xa mình hả chị?

- Làm người khác yêu mình thì khó, nhưng làm một người xa mình dễ lắm. Dễ nên chỉ có đồ ngốc mới làm vậy.

- Có cách nào ngốc thiệt là ngốc không nhỉ?

- Nhóc đã nghĩ ra rồi hỏi chị chị nè! Chỉ có đồ ngốc mới nghĩ ra cách ngốc nhất thôi hihi!

- Ừ! Có lẽ vậy.

Nó mỉm cười, nói không đầu không đuôi vậy mà chị cũng hiểu nó đang nghĩ gì, đột nhiên nó xoay mặt lại ngửa mặt nhìn chị.

- Sắp tới có lẽ nhóc sẽ tạm thời thay đổi một chút. Chị có nhìn thấy gì, biết gì cũng đừng để tâm. Hãy để nhóc tự giải quyết chuyện này, chỉ một thời gian thôi, xong chuyện rồi nhóc sẽ lại là nhóc chị nhé!

Chị nhìn nó, tay vuốt vuốt nhẹ lên mặt nó gật đầu.

- Uhm! Chị hiểu rồi!

Chị xoay người nó nằm úp trở lại rồi tiếp tục massage cho đến khi nó chìm vào giấc ngủ. Chỉ cần vậy thôi, giấc ngủ cũng bình yên lắm.

Thì quá khứ của quá khứ...vài ngày tiếp theo...

Nó buộc phải dừng công việc lại để tiếp hai vị khách khá quen thuộc ghé quán. Chị Thủy dù lớn tuổi nhưng vẫn sắc sảo, xinh đẹp không thua bất cứ cô gái tuổi đôi mươi nào. Hôm nay có cả nhỏ Ngân đi chung với chị nữa. Chọn một góc khuất ít khách nó đặt hai ly sinh tố xuống rồi ngồi đối diện.

- Em với Hân cặp bồ rồi sao. Em định làm gì vậy?

- Chị biết rồi hả?

- Ừ chị biết rồi! Hân mới khoe với chị hồi nãy là chị chạy qua kiếm em liền nè.

Nó từ từ uống một ngụm nước rồi cười khẽ.

- Chị yên tâm! Em biết mình đang làm gì mà. Cứ bình tĩnh!

- Em có thể nói cho chị biết hôn, có gì chị cũng giúp được mà.

Nó im lặng đưa mắt nhìn nhỏ Ngân rồi nhìn qua chị Thủy, tay vuốt vuốt lấy mắt mình. Một hồi lâu nó gật đầu.

- Được rồi em có chuyện này cần chị giúp, định nhờ người khác nhưng thôi chắc càng ít người biết càng tốt.

- Uhm!

- Chị có thể giúp em tìm một cô gái gọi xinh xinh được không? Em nghĩ chị làm trong môi trường đó chắc cũng quen biết ai đó có thể giúp được.

- Chị biết, chuyện này dễ chị sẽ nhờ Mimi! Mà tự nhiên kiếm gái gọi làm gì?

Nó ngả người ra ghế, ánh mắt vô định nhìn vào ly trà trước mặt.

- Hân là cô gái đặc biệt. Em nghĩ mình hiểu cô ấy, càng dứt khoát Hân càng quyết ở lại chị à, Hân sống cảm tính lắm, yêu ghét rõ ràng. Có lẽ em phải thay đổi mình, làm bản thân trở nên thật tồi tệ, làm cô ấy thất vọng về mình...chắc chắn Hân sẽ rời xa em. Bắt đầu cũng là lúc kết thúc chị à, chuyện gì cũng phải từ từ, thay đổi dần sẽ tốt cho Hân hơn. Chị hiểu không?

Chị Thủy vẫn nhìn chằm chằm vào nó, mím môi... - Chị hiểu rồi! Vậy thì thiệt thòi cho em quá! Có cách nào khác hôn? Làm vậy cả Hân và em sẽ đau khổ lắm.

- Em biết! Với em đau hay không không quan trọng. Còn Hân, đau một lần rồi thôi, tương lai của Hân vẫn quan trọng nhất. Em biết mình làm vậy là ích kỷ, không công bằng với Hân. Em cũng không mong ai hiểu em hết, sao cũng được, Hân sẽ không suy sụp vì chuyện tình cảm đâu, trái lại Hân

sẽ càng học tốt, trưởng thành, làm việc tốt hơn. Thất vọng, tức giận thậm chí là hận sẽ làm Hân cảm thấy xa em là xứng đáng, như vậy cô ấy càng có thêm động lực mà quên em chị à.

- Hai đứa này! Đứa nào cũng ngu ngốc, cứng đầu hết. Chị thì vẫn hồng muốn em làm như vậy, thấy kỳ kỳ sao đó.

- Uhm! Nhưng em muốn! Em biết cách này tồi tệ ngu ngốc thậm chí là rất trẻ con, nhưng nó hợp với cá tính của Hân, sẽ thành công thôi, em hợp với vai này lắm, hồi nhỏ em đóng kịch vai phản diện hoài chứ gì. Hehe!

Nó bật cười như cổ xưa tan không khí căng thẳng trong bàn, chị Thủy có vẻ vẫn còn ngại, nó nháy mắt.

- Được rồi! Em đã quyết rồi, chỉ cần tương lai của Hân tốt, em chịu một chút tiếng xấu cũng xứng đáng, con trai mà lo gì. Thôi hai người ngồi chơi, em đi làm tiếp đây. Chị nhờ Mimi giúp rồi báo em biết nha.

Nó đứng dậy dặn nhỏ phục vụ gần đó tính tiền nước cho nó rồi quay đi làm việc mất công ngồi nói một hồi đôi ý nửa thì phiền. Hai cô gái ngồi chơi thêm một chút rồi đi về, nó cũng không suy nghĩ đến chuyện đó nữa. Tuy nhiên điều nó không dự tính được chính là có một người khác tham gia vào chuyện này. Tan làm, vừa ra khỏi cổng anh bảo vệ nói có người đang chờ nó bên kia đường. Nhìn sang, nhỏ Ngân đang đứng vậy vậy.

- Ủa sao em không về chờ anh chi?

- Đi chơi đi anh!

- Giờ này đi đâu nữa?

- Đi đi em có chuyện muốn nói!

- Ủ ừ! Mà chị Thủy đâu?

- Em đưa chị Thủy về mới quay lại nè. Anh gửi xe đi với em cho tiện.

- Ủ!

Nó chở nhỏ Ngân đi ăn khuya sau đó quay trở lại ngã tư kiếm một quán cafe cóc khuya ngồi nói chuyện. Cũng lâu không có đi chơi với nhỏ, này giờ nhỏ ngồi nghe nó với chị Thủy nói chuyện chắc cũng suy nghĩ nhiều

đây mà.

- Anh tính làm vậy thiệt hả?

- Ủ!

- Biết nhiều cách hông làm đi chọn cái cách cùi bắp vô cùng. Hihi!

- Chà lâu rồi mới nghe từ cùi bắp đó nha. Coi vậy chứ hiệu quả lắm nha em., nhất là đối với tình của Hân. Ủa bộ em cũng biết chuyện này hả?

- Em và nhà Hân có một mối quan hệ rất mật thiết.

- Ghê! Dùng từ chuyên môn quá ha.

- Hihi! Chứ sao?

- Sao mật thiết!

- Bí mật!

- Vậy cũng nói! Rồi nãy la có chuyện nói với anh là chuyện này hả?

Nhỏ kéo ghế ngồi gần hơn với nó.

- Anh nè! Chuyện hồi nãy anh nói...anh cho em tham gia với nha.

- Hả? Tham gia gì nữa?

- Thì giúp anh và Hân đó!

- Ờ bộ em có biết ai là gái gọi hả? Vậy kiếm dùm anh đi.

Nhỏ chớp chớp mắt tỉnh bơ.

- Em có biết ai đâu! Nhưng em sẽ làm gái gọi của anh chịu hôn?

Nghe xong muốn té ghế với nhỏ, phun hết cả nước trà đang ngậm trong miệng ra.

- Phụt! Sax!...Em nói cái gì?

- Em sẽ đóng vai thay cho gái gọi anh tính kiếm! Ok hôn?

- Giỡn chơi hoài em! Tự nhiên đòi làm gái gọi...bộ em là... - Quýnh anh chết giờ! Nhìn em có thiếu tiền tới nổi đi làm nghề đó hôn?

- Ai biết được! Có khi sở thích khác người sao!

- Em giết anh tại chỗ luôn giờ! Một nha em nghiêm túc đó, anh giỡn hoài đi.

Nó thôi cười làm mặt bình thường trở lại, trong đầu nó vẫn nghĩ nhỏ chỉ nói cho vui thôi.

- Em sẽ tham gia với anh!

- Thôi! Anh không đồng ý đâu. Hay ho gì chuyện này mà em đòi tham gia vào.

- Sao anh làm được em hông làm được.

- Anh là con trai, em là con gái, còn danh dự, nhân phẩm em nửa chi.

- Nói gì nghe thấy ghê.

- Ghê thiệt bộ. Được rồi em nói coi tại sao em đòi tham gia.

- Em thấy kế hoạch của anh hông ổn, tự nhiên lòi đâu ra một con nhỏ gái gọi lạ hoắc, chắc gì Hân nó hông nghi ngờ anh cố ý. Chỉ có một cách là phải gần gũi lâu dài, nửa kín nửa lộ cho Hân nó biết từ từ mới được. Với lại anh nghĩ coi nó mà phát hiện bồ mình lén lút với bạn thân mình thì sao, bảo đảm nó thất vọng bỏ anh liền, vậy mới thấm. Anh kiếm con nhỏ lạ hoắc khác cùng lắm nó đi với anh được một hai bữa, anh đại gia há có tiền mượn nó đi chung hoài ha.

Nó gật gù:

- Ờ cũng có lý! Ghê thiệt...tính như phim, toàn dùng từ chuyên môn không.

- Một anh quá! Em hông có giỡn đâu, anh tưng tửng hoài nha.

- Hix ừ anh biết rồi! Giờ anh không giỡn nữa, anh nói nè. Em đòi làm vậy là không được, anh con trai có gì cũng chịu được, em là con gái tự nhiên để mang tiếng xấu sao được, rồi em là bạn Hân, mất bạn, chưa kể mọi

người khác sẽ chửi em, xa lánh em.

- Anh biết hết hậu quả mà anh vẫn làm. Hồng chơi phân biệt đối xử trai gái nha. Em muốn làm, em có lý do riêng...miễn con Hân nó chịu đi du học, làm gì em cũng làm hết. Còn nữa, tại em thấy anh làm vậy cũng hay hay, nói em khùng cũng được, hihi em muốn đóng vai ác với anh, lằng mằng như phim luôn.

- Rảnh nữa! Hay ho gì chuyện này mà em thích không biết.

- Kệ em! Nói rồi đó! Em sẽ tham gia, anh hồng cho em nói hết với con Hân cho anh coi.

- Hix! Gì mà đe dọa luôn nè!

- Vậy mới vừa với cái người cứng đầu như anh.

- Thì... - Hồng thì gì hết! Coi như quyết định xong, em sẽ nói chuyện với chị Thủy. Vậy đi!

Nó hết biết nói gì, chỉ có thể lắc đầu ngao ngán, ở đâu ra thêm một cô nàng kỳ lạ và mức độ điên cũng không thua gì nó...rắc rối nữa rồi đây. Có khi phải suy nghĩ kiếm cách khác mới được, để vậy không ổn chút nào. Nhưng lao đã phóng ra rồi làm sao thu lại, thôi thì cứ nhắm mắt mà theo đến cùng, tới đâu hay tới đó, dù sao mục đích vẫn phải làm Hân rời xa nó, Hân có quyền được lựa chọn nhưng nó đã ích kỷ quyết định thay cho nhỏ, bao giờ nó cũng luôn tồi tệ một cách đáng ghét như vậy mà. Từ đầu nó sợ nhỏ bên cạnh một lúc nào đó không thể kiềm chế được mình, nó sẽ không thể vững lòng chờ Thy, nay càng có thêm lý do rất nặng để nó quyết để Hân rời xa. SG lại không thể bình yên bởi vì tự nó tạo nên sóng gió, tự nó làm tổn thương những người bên cạnh...mọi thứ cứ như một bộ phim mà nó đang cố tỏ ra mình là nhân vật tồi tệ nhất.

-----oOo-----

Chương 61: Chương 60

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thì quá khứ...

Chị Thủy và chị hai nhỏ không nói gì nữa, ngồi chơi thêm được một chút thì tính tiền rồi rời khỏi quán, còn nó vẫn muốn ngồi lại đó, nhấm nháp ly caffè đắng nghét của riêng mình. Một người nữa sắp xa nó, theo cách mà nó muốn... dù biết rằng như vậy là ích kỷ nhưng thà ích kỷ mà Hân quên được nó thì vẫn tốt, ít nhất nó nghĩ vậy. Từ nhỏ khi tham gia đội văn nghệ nơi nó sống, vẫn luôn thích giành các vai phản diện, độc ác trong các vở kịch thầy cô phụ trách dàn dựng... chẳng qua lớn lên rồi thì tự diễn vai diễn chính mình đạo diễn đó thôi. Thời gian gần đây cũng không có mấy người bạn liên lạc rủ nó đi chơi, phần lớn họ đã xem nó là thằng khốn nhất mà họ biết. Nó cứ ngồi suy nghĩ linh tinh cho mãi đến trưa bụng đói còn cào mới xách xe mò qua nhà chị kiếm ăn. Cứ mệt mỏi, buồn chán y như rằng nó lại tìm qua chị như bản năng, chỉ ở đó nó mới không phải đeo chiếc mặt nạ đáng ghét này.

Mới đó thêm một tuần nữa sắp qua, ngày mai theo nó biết chính là ngày nhỏ Hân bay. Nó không làm gì cả, vẫn im lặng đi học làm việc bình thường như bao ngày. Có chăng nụ cười và gương mặt nó là không thay đổi cho dù đó là bạn bè hay khách nói chuyện với nó, một vẻ lạnh lì, bất cần đến chính nó cũng thấy đáng sợ. Đôi khi con người ta sắp mất đi một điều gì đó quen thuộc, sẽ hoang mang và tiếc nuối. Nó cũng vậy, chỉ là cố giữ trong lòng, chỉ là gắng cho đến khi mọi thứ trọn vẹn, vỡ òa ngay lúc này chỉ khiến phá hỏng tất cả. Tan làm, nó chạy xe qua nhà nhỏ, dừng lại ở một góc phía con hẻm đối diện đưa ánh mắt nhìn sang như tìm kiếm một chút gì đó quen thuộc. Nhà nhỏ vẫn còn sáng đèn, bên trong có lẽ chị hai nhỏ đang chuẩn bị nhưng việc cuối cùng để nhỏ bay. Hôm thứ 4 chính nó là người chở chị của nhỏ đi lấy một số thứ lặt vặt của người quen bên này gửi theo hành lý. Tự nhiên cửa mở, bóng người quen thuộc đi ra, là Hân, nhỏ đứng khoanh tay trước ngực dựa lưng vào cửa. Ngọn đèn đường không đủ sáng để nó nhìn thấy rõ ánh mắt nhỏ đang nhìn gì, chỉ biết dáng người đó chính là nhỏ thôi. Hân bước ra sân, mở cổng nhà rồi bước ra đi vòng vòng trước cổng, chẳng biết em đang làm gì, nó không dám đoán. Rồi đột nhiên nhỏ cầm điện thoại lên, vài giây túi quần nó chột sáng đèn, rung rung. Nó đứng nép sâu vào phía bên trong hẻm sau gốc cây nhìn vào màn hình điện thoại, là Hân gọi. Phải mất nhiều hồi chuông nó mới quyết định bắt máy, phía bên kia là cả một sự im lặng đến nỗi chỉ nghe được tiếng tivi phát ra từ nhà nhỏ.

- Anh!

- Ủ! Anh nghe nè!

- Đang làm gì?

- Anh chuẩn bị ngủ.

- Sao ngủ sớm vậy?

- Ừ!

- Em...sắp đi xa! Anh có biết chưa?

- Ừ anh biết rồi!

- Anh không thèm kiếm gặp em luôn sao?

- Mặt mũi nào gặp em nữa.

Nó mỉm cười nhẹ.

- Vì chuyện đó!

- Ừ! Là chuyện đó.

- Em muốn một lời giải thích.

- Giải thích làm gì?

- Anh làm sai anh vẫn hồng chịu giải thích hả?

- Vì anh sai nên anh không có gì giải thích.

- Anh...! Thực sự anh lạnh lùng với em đến vậy sao Mon?

- Anh xin lỗi!

- Có quá muộn hôn anh? Chỉ cần anh gặp em, giải thích mọi chuyện em có thể tha thứ cho anh mà.

- Em hiểu sai ý anh rồi. Anh xin lỗi là vì anh làm em buồn, còn việc anh làm với Ngân, anh nghĩ mình không có gì sai với bản thân mình cả.

- Tới giờ anh vẫn như vậy sao Mon? Anh...ngay từ đầu anh coi em là gì hả?

- Chỉ là một trong số những mối tình của anh. Nghe nè, sau cái ngày anh biết sự thật về Thy, anh đã không còn là Mon của ngày trước nữa em à. Anh không có hứng thú với chuyện tình cảm yêu thương thực sự nữa. Tất cả với anh chỉ là một trò chơi, em, Hân và vài cô gái nữa...ai cũng không giữ được anh cho riêng mình. Con người anh chắc em hiểu rõ, đa tình mới là bản chất của anh. Vì vậy, nếu em muốn ở bên cạnh anh hay chấp nhận những chuyện tương tự như lần em bắt gặp anh và Ngân ngủ cùng nhau, nếu em không chấp nhận bản chất con người anh, có lẽ em nên rời xa anh là tốt nhất. Em thấy đó, không em, không có Thy...anh vẫn không cô đơn giây phút nào, anh dễ dàng tìm được không chỉ một mà là nhiều cô gái bên cạnh. Có lẽ Thy cô ấy đã chọn nhầm người để chơi trò chơi tình cảm, giờ thì anh sẽ cho em và cả cô ấy biết thực sự ai mới là người chơi trò đó giỏi hơn.

- Anh thay đổi tới vậy sao Mon, anh làm em cảm thấy sợ con người của anh bây giờ lắm anh biết hông? Anh tàn nhẫn và độc ác lắm! Ngân nó hông có liên quan gì tới chuyện này, anh kéo nó vô làm gì?

- Anh không kéo ai hết, tự cô ấy đến với anh thôi.

- Vậy còn em, anh nói sao về em?

- Em là cô gái tốt, em xứng đáng có được một người yêu thương em trọn vẹn hơn. Còn anh, anh không thể ngồi yên với một người em à, có thể lúc đầu anh đã như vậy với Thy, nhưng con người đó không phải là anh, em không có lỗi gì với sự thay đổi của anh cả. Bản chất của anh là vậy, cái sai duy nhất của em đó là người đến sau, em đến với anh đúng vào thời điểm anh không còn hứng thú với chuyện yêu một ai toàn tâm toàn ý nữa.

- Anh quá đáng lắm! Giờ em mới biết anh hông nói thì thôi, anh mà nói rồi toàn những lời làm đau người khác. Anh thực sự muốn em rời xa anh đến như vậy sao?

- Anh không muốn ai rời xa anh hết, nhưng anh càng không hứng thú với việc giữ ai bên mình. Đến thì anh đón, đi thì anh chào. Đơn giản và dễ hiểu.

- Anh muốn em xa anh chứ gì? Được rồi! Em sẽ đi khuất mắt cho anh vừa lòng. Anh thật đáng sợ, giờ em mới nhận ra Thy nó rời xa anh là may mắn.

- Ủ!

- Hãy nhớ những gì anh làm với em ngày hôm nay. Nếu em hồng thể tiếp tục yêu anh thì em sẽ tiếp tục hận anh, chỉ có như vậy em mới hồng bao giờ quên thời gian sai lầm này của mình.

- Em không cần phải làm vậy! Anh không bận tâm đến việc em hận hay yêu anh. À nếu em đổi ý, anh sẽ cố gắng cắt đứt những mối quan hệ khác nếu em trở lại.

- Anh hồng cần phải khổ sở vì em như vậy Mon à. Em sợ con người anh lắm rồi!

- Ừ! Tùy em!

Nó mỉm cười trong điện thoại.

- Ngày mai em hồng còn ở đây, dù sao cũng từng bên nhau. Anh có muốn tới tiễn em đi hôn? Yên tâm em sẽ hồng làm gì anh đâu.

- Anh nghĩ mình không thích hợp với cảnh chia tay chia chân này đâu.

- Hồng tới thiệt sao?

- Để anh suy nghĩ lại. Thôi em nên ngủ sớm lấy sức mai đi! Ngủ ngon nhé!

- Anh!

Nó tắt điện thoại, đây là lần đầu tiên nó chủ động cúp điện thoại trước một ai đó quan trọng đối với nó. Phía bên kia nó nhìn thấy em ôm mặt ngồi xuống đường, điện thoại em vẫn còn sáng màn hình rơi xuống chân. Nó quăng luôn cái điện thoại của mình xuống đất bằng tất cả sức mạnh có được rồi dựa lưng vào tường. Nó mở mắt ra, khẽ quay mặt nhìn về phía Hân, em vẫn ngồi đó, nó cảm nhận được em đang khóc, muốn đi qua đó ôm lấy em mà xin lỗi lắm, nhưng nó không thể làm như vậy, chỉ biết chôn chân ở đây mà nhìn. Rồi cũng có người giải thoát cho cả hai, chị nhỏ đi ra, ngồi xuống kế bên ôm lấy nhỏ, sau đó một chút thì hai người dìu nhau vào nhà, cánh cổng sắt đóng lại nó mới dám đứng ra đường nhìn theo, hai tay cho vào túi quần nắm chặt. Mọi chuyện có lẽ sắp kết thúc thật rồi. Nó mỉm cười quay lưng dẫn xe ra, đề máy, bật sáng đèn chiếu vào hẻm. Những mảnh vỡ điện thoại văng tứ tung phía trước, mất khá lâu nó mới nhặt lại được chiếc sim điện thoại nhét đại vào túi rồi trở lại xe chạy sang nhà chị. Đến nhà, nó đi thẳng lên phòng, vừa nhìn thấy mặt nó chị đã nhún vai mỉm

cười tỏ ra đã hiểu có chuyện gì đó vừa xảy ra với nó.

Nó mỉm cười kéo chị lại móc trong túi ra những phần còn lại của chiếc điện thoại.

- Còn dư điện thoại nào không? Cho nhóc mượn sài đỡ.

- Còn! Để chị lấy cho nhóc. Khùng hết sức luôn à!

Chị đi xuống nhà một chút rồi quay trở lên xòe tay đưa cho nó một chiếc điện thoại màu đen dán chỉ chít những ngôi sao màu hồng.

- Nè nhóc sài đỡ đi, điện thoại cũ của tên Phong đó!

- Ủ!

Cũng may nó luôn lưu số trên sim nên chỉ cần lắp vào là có đủ số điện thoại, nó dò số của chị Thủy.

- Alo chị nghe nè!

- Mai mấy giờ Hân bay chị?

- 11h bay, khoảng 9h có mặt để làm thủ tục đó em.

- Dạ! Em biết rồi.

- Ủa mai em sẽ ra tiễn nó hả?

- Chị đừng nói với Hân em hỏi giờ nha.

- Ủ!

- Nhớ đó! Thôi chị ngủ đi! Mai đưa Hân đi xong chị điện thoại em biết mình đi cà phê chơi.

- Ok Mon!

Nó tắt điện thoại đưa trở lại cho chị cất rồi nằm dài ra sô-pha nhắm mắt ngủ. Một lúc sau chị đi lại ngồi xuống nền ngả đầu lên tay nó.

- Mai bé Hân đi rồi hả nhóc!

- Ừ!

- Nhóc sẽ ra tiền chứ?

- Nhóc không biết nữa!

Nó ngả đầu hít lấy hương thơm từ mái tóc của chị, xoa nhẹ lên vai... - Nhóc thay đổi rất nhiều với cô ấy...nhóc đã làm chuyện rất tệ, rất tàn nhẫn với Hân. Chắc cô ấy đau nhiều lắm chị à!

Chị ngẩn mặt nhìn sâu vào mắt nó, tay vuốt nhẹ lên mặt nó.

- Chị biết! Chị còn biết bé Hân đau một thì nhóc của chị đau mười...hihi còn một người khác còn đau tới một trăm.

Nó giật mình, rồi nó cúi xuống mỉm cười nhìn chị.

- Vậy cho nhóc xin lỗi người khác nha. Sắp kết thúc rồi...sắp hết chuyện rồi.

- Hihi! Đồ ngốc!

Chị cười nhẹ xoay lưng lại kéo tay nó làm gối ngả đầu vào nhắm mắt. Nó thở phào một cái, căn phòng lại im lặng đến nao lòng, nó mỉm cười chìm vào giấc ngủ, ngày mai, có ai đó lại xa. Nửa đêm thức dậy, miệng khô khốc loay hoay làm quen với bóng tối để tìm nước uống, không ở đâu xa, ly nước nằm ngay trên bàn trước mặt. Nó mỉm cười, chắc là chị rót sẵn để trên bàn cho nó đây, uống nước xong nó mới lắc đầu đứng dậy ẵm chị lên giường, đắp mền chỉnh nhiệt độ điều hòa cao lên một tý rồi cầm ly nước kéo ghế sát ban-công ngồi. Bên ngoài khung tường bằng kính không có trăng, càng không có ngôi sao nào trên nền trời, chỉ có ánh đèn phía ngoài cổng là nguồn ánh sáng duy nhất. Bốn giờ sáng, có một thằng nhóc ngồi đó chờ trời sáng, tâm trạng nôn nao cứ như sợ muộn giờ đi xa vậy.

Ánh nắng chiếu vào phòng, nó lại giật mình thức, lần này có thêm chiếc mền đắp trùm lên ngực. Nó ừ ỏi đứng dậy vươn vai, người cứng đơ ra vì không quen ngủ ngồi trên ghế. Giật mình xem lại đồng hồ, tự dưng thở phào vì mới 7h sáng. Nhìn xuống bên dưới nhà, chị đang cầm kéo đi vòng vòng khu vườn nhỏ của mình, trên tay còn lại là vài cành hoa đỏ đỏ, hồng hồng. Vệ sinh cá nhân xong xuôi nó đi xuống nhà, thím ba nhìn thấy nó tươi cười chào hỏi rồi kêu nó ra vườn chơi chờ thím làm đồ ăn sáng. Chị

cắt hoa xong, giờ đang ngồi trên ghế cắm hoa vào bình, không biết cắm kiểu gì mà cứ có bao nhiêu hoa dồn hết vào, cắm vậy nó cũng cắm được nói gì chị.

- Chị dậy lâu chưa?

- Dậy cả tiếng rồi nhóc khùng!

- Ừ!

- Sáng nay sao? Nhóc tính làm gì?

- Chưa biết!

- Làm gì mà hông biết. Ngốc!

- Ừ!

Nó mỉm cười ngồi kế bên dựa lưng vào ghế ngắm nhìn khu vườn nhỏ, thực sự cũng không biết nên làm gì cho hết buổi sáng này. Thím ba mang đồ ăn sáng ra cho hai đứa, là món ăn kiểu tây nhưng không đứa nào rảnh mà dùng tới dao, cứ dùng nĩa cắm vào rồi cắn ăn cho nhanh gọn.

- Nếu hông biết làm gì thì sao hông làm theo ý mình muốn, cố tỏ ra bất cần làm gì nếu biết mình hông làm được. Có những chuyện mình muốn làm thì cứ làm, dù sao một lần còn hơn mãi mãi hông còn gặp được nữa. Trước mặt chị, hông cần nhóc phải tỏ ra lạnh lùng bất cần đâu, nhóc là ai chị biết mà!

Chị mỉm cười vừa ăn vừa nói, nó im lặng không trả lời. Chị cầm một miếng thịt bên đĩa nó cho vào miệng mình... - Chị hông muốn sau này nhóc sẽ phải hối hận đâu. Hihi! Đi!

Chị đứng dậy kéo tay nó.

- Đi đâu?

- Thì đi ra sân bay!

- Nhưng!

- Đi! Đây là lệnh!

- Nhưng mà chưa ăn...xong... Chẳng nói chẳng rằng chị kéo nó chạy vào gara bắt nó đẩy xe ra, sau lưng là tiếng thím ba vọng theo khi thấy hai đứa chưa ăn xong đã vội vàng chạy xe khỏi nhà. Con đường qua sân bay hôm nay khá thuận tiện, không kẹt xe, càng ít bị dừng bởi đèn đỏ. Qua đến nơi nó gửi xe sau đó dắt tay chị đi vào khu vực ga quốc tế.

- Hồng biết bé Hân đứng ở cổng số mấy nhóc hen. Để chị coi coi!

Chị kéo tay nó đi lại bảng điện tử, cái này nó chịu thua, nào giờ đâu có biết tra bảng điện.

- A! Thấy rồi, chị đoán bé Hân sẽ đi chuyến đó. Nhưng hồng biết bé Hân đang ở đâu nữa. Nhóc điện thoại hỏi thử coi.

- Ủ ừ!

Nó cầm điện thoại nhắn một tin cho chị Thủy, để chắc ăn nó nhá máy vài giây để chị biết mà đọc tin nhắn. Một lúc sau chị gọi lại.

- Alo em đang ở đâu Mon?

- Dạ đang đứng ở cột số 1. Chị ở đâu?

- Đang ngồi chơi ở cột số 8 nè. Em có lại đây hôn?

- Dạ được rồi! Chị cứ ở đó, đừng nói Hân biết em ra đây nha.

- Sao vậy?

- Vì em không muốn có sự cố gì đó vào phút cuối. Chị cũng biết tính của Hân mà. Em ở đây được rồi, chị cứ bình thường là được.

- Uhm chị hiểu rồi. Hai đứa đứa nào cũng cứng đầu hết. Bỏ tay tụi em luôn!

Nó cup máy quay qua kéo tay chị chen vào dòng người, đến cột số 6 nó dừng lại từ từ đưa mắt tìm nhỏ, mắt khá lâu đi vòng vòng phía ngoài để kiểm nó mới nhìn thấy nhỏ Hân cùng nhóm bạn của nhỏ đang đứng trò chuyện với nhau ở gần cột số 8. Nó kéo chị chạy qua bên đường, tìm một góc thuận lợi có thể nhìn thấy nhỏ để đứng.

- Sao nhóc hồng qua bên?

- Thôi! Như vậy là đủ rồi.
- Có thật nhóc hông muốn nói chuyện với bé Hân nữa hôn?
- Ủ! Nhóc không có gì nói nữa đâu. Với lại đông đủ bạn bè nhỏ ở đó là được rồi, nhóc không nên phá hỏng không khí của họ.
- Vậy chị sẽ gọi bé Hân ra riêng cho nhóc nha.
- Được rồi nhóc biết chị lo cho nhóc. Nhưng nhóc đã nói để nhóc tự giải quyết chuyện này, chị đừng lo nha.
- Uhm! Tại chị... - Khờ quá!

Nó mỉm cười vuốt nhẹ lên mặt chị rồi kéo chị ngồi bệt luôn xuống đường. Phía bên kia, giữa dòng người đưa tiễn nhau, nhỏ Hân nổi bật lên bởi phong cách mặc đồ đặc biệt của nhỏ, cả nhóm bạn nhỏ cũng vậy, đa số đều có chiều cao tốt và đẹp. Chị Thủy thì vừa nói chuyện vừa lén xoay xung quanh như tìm nó, có lẽ mãi không thấy nó đâu chị mới đi ra một góc riêng gọi điện thoại cho nó.

- Alo Mon đang ở đâu em?
- Gần đây, em thấy mọi người rồi!
- Uhm chị sợ em kiếm hông được, đông quá! Em đang đứng chỗ nào?
- Đứng gần chị thôi! Chị đừng kiếm em nữa, có gì chút Hân đi xon gặp nhau ngoài cộ số 1 nha.
- Ok em!

Nó và chị cứ ngồi im như vậy nhìn nhỏ Hân. Xung quanh, người ta đưa tiễn nhau bằng rất nhiều cảm xúc, có người cười, có người khóc, có người đứng im lặng nhìn về một phía xa xăm, có người lại chăm chú vào một việc gì đó để giết thời gian.

- Anh tính ngồi đây hông gặp con Hân lần cuối hả?

Nó giật mình quay qua, nhỏ Ngân đang đứng kế bên khoanh tay cùng nhìn về phía Hân.

- Ủa? Sao em biết anh ở đây?

- Chị Thủy nói! Em kiếm anh nãy giờ, tưởng có mình em đứng từ xa tiễn con Hân thôi chứ! Hihi!

- Em về SG hồi nào?

- Tối qua! Ủa anh đi với bạn hả?

Nó mỉm cười kéo chị đứng dậy.

- À! Đây là Phương chị của anh, còn đây là Ngân, bạn của Hân.

- Hi Ngân! Ủa sao em hồng lại chơi với bé Hân?

Nhỏ Ngân mỉm cười gỡ chiếc kính đen ra kẹp vào trước ngực.

- Em làm chuyện có lỗi với nó, làm sao dám lại gần được chị.

- Sao vậy?

- Hihi! Em đóng vai ác với anh này nè!

Nhỏ cười tươi chỉ tay vào nó, chị tròn xoe mắt nhìn Ngân rồi chuyện qua nhìn nó, không biết chị hiểu gì không nhưng nó nghĩ chắc từ từ cũng phải kể với chị nghe thôi.

- Vậy Ngân cũng gốc giống tên này hen! Hihi - Dạ!

Cả ba người đều cười khẽ với suy nghĩ riêng sau câu nói của chị. Nó im lặng tách ánh mắt của mình nhìn sang bên kia, nơi nhỏ Hân cũng dường như đưa mắt nhìn xung quanh tìm một điều gì đó ở nơi đông người này.

- Anh có hối hận hôn?

- Không em!

- Hi! Đây một cô gái tốt như vậy đi xa mình mà hồng hối hận sao?

- Không!

- Anh lạnh lùng ghê!

- Không phải lạnh lòng đâu! Tại hấn rất ngốc đó Ngân! Hihi!

Chị lè lưỡi cốc nhẹ vào đầu nó, nhỏ Ngân cũng cười nhẹ, nó xoa xoa đầu, ánh mắt vẫn nhìn về phía Hân.

- Anh không có quyền hối hận Ngân à. Chuyện này do anh làm, anh muốn làm, anh đã làm rồi thì anh cũng không được quyền hối hận.

- Nhưng em nghĩ có hơi quá đáng với con Hân! Em thấy nó có quyền được chọn lựa nhưng em, chị hai, chị Thủy, nhất là anh đã hồng cho nó được chọn. Em sợ nó sẽ hồng hạnh phúc.

- Ủ! Hân có quyền chọn lựa, nhưng anh cũng vậy. Có thể sau này Hân sẽ hận anh, hoặc không bao giờ hiểu cho anh...nhưng anh vẫn vui vì làm điều này. Quan trọng nhất cô ấy đáng có cuộc sống tốt hơn, đồng ý là Hân có quyền chọn lựa riêng nhưng cô ấy không nên vì ai đó mà từ bỏ ước mơ của mình. Cơ hội du học và công việc đó là ước mơ từ nhỏ của cô ấy, cho dù anh có tình cảm với Hân nhiều ra sao, anh cũng không cho phép mình phá hồng ước mơ của Hân.

- Hix! Anh đúng là hết thuốc chữa. Cứng đầu số một luôn. Dù sao em vẫn thấy mình đã tiếp tay cho một việc sai.

- Ủ! Sai mà cũng có người tiếp tay, em cũng đâu có mềm đầu hơn anh.

- Hihi! Em có lý do riêng mà.

- Thì anh cũng có lý do của anh, không phải anh cao thượng gì, chỉ là anh còn một lý do rất rất quan trọng để đẩy Hân đi xa anh. Coi như anh em mình huề. Thôi không nói đến việc này nữa. Đã làm rồi, còn cách vài chục phút nữa là trọn vẹn, anh không muốn có sự cố xảy ra ở phút cuối này.

Nhỏ cười đưa hay tay chụm vào nhau ra lắc đầu với chị tỏ ý bó tay với nó, chị cũng nghiêm mặt lắc đầu tỏ vẻ đồng tình. Không ai nói gì nữa, nhường chỗ lại cho những ồn ào xung quanh. Thời gian nhẹ nhàng đi qua trước mắt, đồng hồ điểm giờ Hân phải vào chuẩn bị bay. Những cái ôm cuối cùng trước khi đi xa, mọi thứ chợt nhòa trước mắt. Nó im lặng cho hai tay vào túi từng bước từng bước đi đến một khoảng trống có thể nhìn nhỏ rõ nhất. Có thể thấy Hân cũng đang xoay xoay nhiều hướng khác nhau để tìm, nó vội nép vào một chiếc taxi đang dừng trước mặt. Nó đứng đó cho đến khi em quay lưng cầm túi đi vào trong, mỗi bước đi của Hân là một

bước nó tiến gần lại em như vô thức. Đến khi bóng em khuất dần phía sau cánh cổng cũng là lúc bạn bè em phát hiện ra sự có mặt của nó.

- Thằng chó! Mày tới đây làm gì?

- Mặt mày dày quá nhỉ? Tiếc lắm hả?

- ...Khốn nạn!...Đê tiện!

Những người bạn của em tưởng chừng nhảy vào cho nó một trận, tiếng họ chửi, tiếng họ mắng nhiếc, mĩa mai nó làm nhiều người xung quanh nhìn nó bằng ánh mắt ái ngại, soi mói. Không quan tâm, nó hoàn toàn không quan tâm, đôi mắt nó chỉ cố nhìn vào phía bên trong, nơi bóng dáng một người nó làm đau đang dần xa mờ giữa dòng hành khách đang nhích từng bước. Thêm một người xa, thêm một người vì thằng nó mà đau, chỉ mong thời gian sẽ nhanh chóng xóa nhòa ký ức trong nhỏ, chẳng mong nhỏ tha thứ cho nó, chỉ muốn nhỏ sẽ sống tốt hơn mà thôi. Tiếng máy bay gầm rú phía xa, nó ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, không biết chiếc máy bay ấy có Hân trên đó không, đôi khi chỉ là sự tượng trưng của việc em thực sự rời xa khỏi nó, con đường phía trước em sẽ đi, hy vọng bình an và may mắn. Sài Gòn ngọt ngạt cái nắng trưa, xô bồ nhưng dường như bình lặng với nó, bởi nó bất cần hay bởi nó không quan tâm đến những ồn ào xung quanh. “...Xin lỗi em, vì tôi không là người em mơ... Xin lỗi em vì tôi đã làm em đau... Xin lỗi em vì tôi đã dối em thật nhiều...

..... Vẫn biết yêu, là sẽ đau khổ trong lòng, nhưng em vẫn yêu tôi không ngại ngần. Muốn nói với em nhưng sao không đành lòng... Vì tôi cũng đã...”

Xin lỗi em!

-----oOo-----

Chương 62: Chương 61

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tách caffe màu trắng lấm lem caffe và cả màu son môi của chị nữa. Trước mặt có hai người lạ khác mà chị vẫn hồn nhiên đưa ly caffe của nó lên miệng xoay xoay vòng, chị Thủy và nhỏ Ngân nhìn thấy đều tròn mắt. Tuy nhiên chủ đề chính không phải món caffe son môi của chị mà là Hân,

người giờ này chắc đã yên vị ở một hàng ghế nào đó phía trên bầu trời, có thể là chiếc máy bay vừa lao qua, hay một chiếc khác ai mà biết được. Không có bất ngờ nào, càng không có chuyện nhỏ bỗng xuất hiện trước mặt nó, bỏ dở chuyến bay như trong những bộ phim, nhỏ thực sự đã rời khỏi nó đi con đường riêng, ước mơ và cả tương lai riêng.

- Em sao rồi Mon?

- Sao là sao chị?

- Buồn hôn?

- Một chút!

- Thấy hai đứa hồi trước thân thiết, vậy mà tới lúc đi xa cũng hồng gặp được nhau.

- Do không gặp chứ đâu phải không thể đâu chị.

- Uhm! Đứa nào cũng cứng đầu hết, biết vậy hồi nãy chị kêu tụi kia trối hai đứa lại với nhau chừng nào tới giờ đi thả ra.

- Haha chị mà trối lại có khi Hân nghĩ đi luôn là công cốc.

- Chị thấy khó chịu lắm. Tự nhiên góp phần chia rẽ người khác, lo nó qua bên cô đơn một mình hồng biết sống có vui hông nữa.

- Rồi cô ấy sẽ có bạn bè mới, cuộc sống mới mà, xừ lạ quê người bước đầu qua ai cũng buồn nhưng Hân sẽ nhanh chóng thích nghi thôi, tính tình Hân mọi người cũng rõ mà.

- Hy vọng vậy. Chị lo quá!

Nó mỉm cười cầm ly cà phê lên uống một ngụm, nói cho sảng miệng vậy chứ lòng nó cũng lo đâu có kém gì chị Thủy. Chỉ mong em sẽ luôn mạnh mẽ, gai góc như lúc còn gần nó để vượt qua quãng thời gian khó khăn này.

- Vậy bữa nào chị tập hợp tụi nó lại nói hết mọi chuyện mình oan cho hai đứa nha.

- Thôi! Em nghĩ không cần, rui chuyện đến tai Hân, cô ấy lại thêm suy nghĩ nữa.

- Hồng lẽ để hai đứa mang tiếng hoài, gặp nhau chửi rửa kiểu này sao sống nổi.

- Em không quan tâm cho lắm. Ai nói gì là chuyện của họ, em chỉ làm phần việc em muốn làm, ai hiểu được thì hiểu không thì thôi, dù sao em cũng quen với việc này rồi.

- Chị hiểu tính em, nhưng em không quan tâm bản thân em thì cũng phải nghĩ cho con này. Nó là con gái, hồng lẽ em tính để mọi người mắng chửi Ngân hoài sao.

Nó chột dạ nhìn sang Ngân, cổ chấp và cứng đầu...quên mất trong chuyện này Ngân cũng là người thiệt nhất.

- Chị này! Em hồng sao mà!

- Mà để yên chị nói chuyện. Bộ mà tính nghỉ chơi với tụi trong nhóm thiệt hả? Nè chưa tới tai má mà, bà mà biết là đi khỏi nhà luôn nha con quý.

- Được rồi Ngân!

Nó nhìn Ngân mỉm cười gật đầu rồi quay qua nói với chị Thủy.

- Ủ! Chị nói đúng, em quên mất tiêu còn Ngân nữa. Thôi chị tranh thủ nói chuyện với mọi người cũng được, nhưng chị ráng nhờ mọi người giữ kín việc này, nhất định không để Hân biết được không?

- Uhm! Vụ này cũng dễ, thấy tụi nó nhốn nháo vậy chứ chuyện nào đáng giữ là tụi nó kín miệng lắm. Đứa nào nói cho con Hân biết chị cắt lưỡi luôn cho em coi. Nói chứ chuyện nào tốt cho bạn bè ai nữ phá đám đâu em, lúc em với con Thy quen nhau, cũng có đứa nào lộ chuyện cho em biết đâu đúng hôn?

- Chị Thủy!

Nhỏ Ngân vội kéo kéo tay chị Thủy nhắc nhẹ, biết mình vừa lỡ lời chị Thủy nhẹ nhàng xoay xoay ly nước trong tay.

- Chị lỡ miệng! Em đừng giận chị nha Mon!

- Trời! Chị cứ nói bình thường, em không buồn chuyện đó lâu rồi, yên

tâm.

- Thiệt hôn? Bộ em hông giận con Thy chút nào hả?

- Thiệt! Lúc đầu biết chuyện cũng sốc lắm. Nhưng nghĩ thông rồi, em không quan trọng chuyện đó, hơn nữa em vẫn trân trọng cô ấy như bình thường.

- Em tốt quá chàng trai!

- Không cần khen em làm gì. Em nghĩ sao thì nói vậy, có thể mục đích hay bản chất ban đầu không cô ấy đến với em không vô tư như em nghĩ, nhưng cách cô ấy đối xử, tình cảm, sự chăm sóc cô ấy dành cho em rất tốt, rất thật...em nghĩ mình chẳng có lý do gì mà giận hay quên cô ấy.

- Hông phải ai cũng nghĩ được như em đâu. Thôi vậy chị cũng mừng, coi như em nghĩ thông suốt con nhỏ bên kia chắc cũng dễ chịu hơn. Em đừng lo lắng cho nó nữa, anh Quang hiểu chuyện lắm, chắc chắn anh hông đòi xử tệ với Thy đâu. Nghĩ lại điểm chung của em với anh đó là hiểu chuyện và vị tha. Con nhỏ đó coi vậy cũng tốt phước thiệt! Mừng cho nó!

Chị Thủy như đang mỉm cười nhẹ nhõm, không ai nghĩ một người có vẻ ngoài sắc xảo, có phần ăn chơi như chị lại luôn luôn chu đáo, lo lắng cho người khác nhiều như vậy. Có lẽ vì là người lớn tuổi nhất trong nhóm, là đàn chị đi trước, nếm trải đời nhiều hơn mà cảm thông, lo lắng cho những đứa em nhỏ. Bất giác nó lặng người đi để tự hiểu rằng nếu không vì Thy, vì mình thì cũng vì những câu nói này của chị Thủy mà nhẹ lòng đối với em.

- Ý quên nửa này giờ lo nói chuyện quên hỏi tới bé này! Ai mà đẹp quá vậy nè Mon?

Chị Thủy vui vẻ chỉ sang chị, cái người này giờ nó cũng quên mất tiêu đang ngồi kế bên ôm lấy bắp tay ngả đầu lên vai nó. Cả buổi đứng ngồi ngoài sân bay chắc chị cũng mệt lắm.

- À! Đây là Phương, chị của em.

- Phương hả! Uhm chị nhớ rồi, tụi nó có hay nói tới tên Phương, giờ mới gặp được Phương nha, xinh đẹp quá!

- Hihi!

Chị ngồi thẳng dậy mỉm cười, nghe có người khen xinh đẹp là cái mặt tươi tỉnh ra liền.

- Nè! Bộ mệt lắm hả? Bình thường nói nhiều lắm mà sao nãy giờ ngồi im ru vậy?

- Chị hông mệt! Tại nhóc nói đề nhóc tự giải quyết chuyện của nhóc, chị sẽ ngồi im mà, hihi thấy chị ngoan chưa?

Chị chớp chớp mắt đưa mắt sát vào nó nhìn, lúc nào chị cũng thích như vậy, nó thì quen rồi nhưng mọi người xung quanh thì khác với kiểu chị nhìn mỗi lần nói chuyện với nó. Chị Thủy kéo kéo nó lại gần ghé tai nói nhỏ.

- Nè! Hai đứa có thiệt là chị em hôn vậy?

- Ờ ờ! Thiệt!

Nó gật gật đầu xác nhận. Chị Thủy với nhỏ Ngân vẫn nhìn nhìn nó và chị bằng ánh mắt nghi ngờ, nó đành phải đánh trống sang chuyện khác.

- Không biết chừng nào Hân tới chị ha?

- Khoảng trưa mai, Hân nó nói còn phải quá cảnh ở Hàn Quốc rồi mới sang Mỹ.

- Dạ! Hèn gì lâu vậy. Nào giờ em chưa đi máy bay bao giờ nên hông rành.

- Uhm! Có gì nó qua tới đó chị cho em hay. Còn lo lắng nhiều quá ha.

- Bạn bè mà chị!

- Đừng có nói từ bạn bè ra em ơi! Nhìn mặt em cũng biết rồi...nè chàng trai, coi vậy cũng đa tình lắm nha!

- Dạ thì...!

- Khỏi chối vô ích! Hông tin em hỏi hai người này coi.

Nhỏ Ngân chỉ nhìn nó mỉm cười còn chị thì cười khúc khích ôm ôm bấp

tay nhìn nó.

- Thấy chưa! Ai cũng thấy tính xấu đó của nhóc kia!

- Vậy mà xấu gì?

- Hừ! Siêu xấu xa!

- Ồ! Xấu ngòi kẻ chi?

- Để quản lý tên hư hỏng nhóc chứ chi! Hihi!

Có vẻ như sự hiện diện của hai người kia không làm chị thay đổi cách nói chuyện, cách thân thiết tự nhiên với nó, đôi khi người đối diện không hiểu sẽ cảm thấy ngại vì điều này. Anh Phong đã từng nói chị là người điển hình cho cung sư tử, mọi thứ xung quanh đều không bao giờ ảnh hưởng đến cách chị đối với nó, cách chị nhìn nó, nói chuyện với nó. Nó chợt dạ, anh Phong đi rồi, hình như nó đang rơi vào vai trò của anh đối với chị...nó thở phào ngao ngán khi trong đầu hiện lên viễn cảnh nó quen hay yêu bất cứ ai chắc cũng phải hỏi ý kiến xem chị có chấp nhận người đó hay không. Nữ hoàng có khác, quyền lực tuyệt đối một cách kỳ lạ và siêu vô lý.

- Nè! Nghĩ gì đó? Đang nghĩ xấu về chị hả?

- Đâu có!

- Hừ! Nhìn mặt nhóc là biết!

- Không có mà! Buông ra coi! Buông ra...làm cái gì vậy? Có người ngoài kia.

- Hihi! Cho chết!

Nó chỉ biết nhìn hai người còn lại nhún vai ra vẻ bó tay với chị, mới thấy ngoan ngoãn ngồi im cho nó nói chuyện, tự nhiên chị Thủy đựng tới chị chi cho nó đỡ khóc đỡ cười thế này. Ngồi nói chuyện thêm một chút thì chị Thủy với nhỏ Ngân nhận điện thoại của chị hai Hân nên chào nó đi trước, nó không đi bởi vì nó không có ý gặp lại chị nhỏ.

Nó đưa chị về nhà rồi trở về quán làm việc sớm, cảm thấy cuộc sống có một chút lạ lẫm. Không có ai để đón đưa đi công việc, cái bàn ở góc quán cũng không có gương mặt quen thuộc nào hay ngồi mỗi lúc nó làm việc.

Từ trước đến giờ chỗ nó làm ngoài em ra thì chỉ còn một mình nhỏ Hân là hay đến ngồi chơi mỗi lúc không phải đi làm. Chị thì ngược lại với họ, muốn gặp nó chị chỉ cần gọi một tiếng là tự nó phải tranh thủ thời gian vác mặt qua cho nên nhỏ Hân đi rồi, đối với nó quán cũng vắng vẻ hơn. Tan làm, ông Kha lại bày trò nhậu nhẹt với mấy người nhân viên ở quán, hôm nay nó tham gia ngồi chơi nghe mấy ông chém gió và uống một hai ly, bình thường nó không uống nên giờ ông nào cũng nhìn nó lạ lắm.

- Đ.M nay con gì cần mà mày uống dữ vậy thằng kia?

Ông Kha càu nhàu, nó chỉ cười cười không nói gì, ông hỏi thì hỏi vậy chứ chuyện nhỏ Hân đi xa ông cũng biết nên không nói thêm gì. Đến khi người nó nóng bừng, cảm giác hơi men dồn lên đầu nó mới ngừng uống ngồi chơi không. Đang ngồi chờ bay bớt mùi bia mới về thì chị gọi điện thoại.

- Nhóc nghe nè.

- Nghỉ uống qua đây nhanh đồ hư hỏng?

- Hả uống gì đâu mà nghỉ?

- Hứ! Đừng hòng giấu chị, anh Kha nhắn tin nói chị biết nè. Nhóc qua đây nhanh đi, cho nhóc 30 phút, hông thấy là chị qua đó xử lý á!

Nó ngơ ngác nhìn qua ông Kha, chả hiểu cái ông lùn này trở thành tay sai của chị hồi nào vậy trời. Nó đành chào cả bàn đứng dậy xách xe chạy qua nhà chị. SG buổi khuya trời mát nhẹ, đường vắng hơn, chính vì biết mình có men trong người nên nó cũng không chạy xe quá nhanh. Qua đến nơi thì cổng mở sẵn, xe chị đang đậu quay đầu ra cổng còn chị thì ngồi chống cằm trên ghế gỗ phía trong sân, nhìn thôi cũng đủ biết chị chuẩn bị sẵn để lái xe qua kiểm nó chứ không phải dọa suông.

- Nhóc qua rồi nè!

- Biết rồi! Đi theo chị!

Nó lẳng lặng dắt xe vào gara rồi đi theo chị, vào tới phòng khách chị gõ cửa phòng chú ba.

- Papa ơi cất xe vào đi, hần qua tới rồi.

- Ừ! Cô cậu lên phòng đi để đó tui.

Chị quay lại nhìn nó chỉ tay lên cầu thang:

- Nhóc lên phòng trước đi. Mami ơi ra Phòng nhờ chút.

- Ủ vậy nhóc lên trước!

Nó nhìn vào phòng chú thím ba cuối đầu chào, thím ba đang ngồi xoa xoa tay nháy mắt ra dấu gì đó với nó, nhưng chị đang đứng đây nên nó không dám hỏi, đành lò dò đi lên phòng, hơi khát nên nó định quay trở xuống xin nước đá uống, đến cửa phòng bếp đã nghe tiếng chị nói chuyện với thím ba.

- Pha nhiều nước phải hôn mami?

- Ủ! Pha nước ấm ấm nha Phương.

- Dạ!

- Sao cô hồng lên coi cậu Mon sao, để tui pha cho.

- Hihi hồng được, Phương muốn tự tay pha thôi.

- Phương cho một chút đường để cậu Mon dễ uống.

- Dạ!

- Ủa bình thường cô nói cậu Mon đâu biết nhậu, sao bữa nay cậu nhậu vậy cà?

- Hấn khùng khùng đó mami. Mà mỗi lần hấn uống vô là hấn mệt lắm luôn, hồng biết uống cái này tối hấn ngủ ngon hồng nữa.

- Thuốc này giải rượu hay lắm, ông già kia ông uống hoài cô Phương an tâm.

- Dạ! Mà mami nè, mai mami nói bé Xíu (con gái của chú thím ba) kêu chị dạy massage 2h hả qua nha. Tại buổi sáng hấn còn ở đây hồng học được đâu.

- Rồi để chút tui nói nó.

- Được rồi mami ngủ đi, Phương lên phòng đây.

- Ờ!

Nghe đến đây nó vội chạy ù lên mở cửa phòng, cảm giác ngả lưng lên ghế sofa mềm mại khi cả người nhức mỗi thật thoải mái, nhất là người nó đang nóng bừng bừng vì men bia. Nằm hưởng thụ mấy điều hòa được một chút thì chị đi lên, tay cầm một ly nước đục đục đưa nó.

- Nè uống đi!

- Gì vậy?

- Nước giải rượu của mami chuẩn bị cho nhóc đó.

- Có say xỉn gì đâu mà.

- Hồng say cũng uống!

Chị quắc mắt, nó nhún vai cầm ly nước lên uống sạch. Để ly nước lên bàn chị đẩy nó nằm úp xuống rồi massage cho nó.

- Chị mà hồng ngăn lại nhóc tính uống tới chừng nào hả?

- Ờ uống có mấy ly à, nghỉ rồi đang ngồi chơi chị gọi đó chứ.

- Nhóc đó, có biết sức khỏe nhóc hồng tốt hông, đừng uống như vậy nữa?

- Nhóc biết rồi!

- Chị biết nhóc đang buồn nhưng nhóc hồng được bắt chước người ta kiểm tới bia rượu để giải tỏa. Chị hồng thích nhóc như vậy.

- Uhm! Sau này không uống nữa.

- Nhóc bớt mệt chưa?

- Đỡ rồi.

- Hôm nay nhóc lên giường ngủ nha, ngủ trên ghế sẽ mệt lắm.

- Ừ!

Nó mỉm cười nhắm mắt, có vẻ sau này càng thêm có lý do để không đụng

vào bia rượu rồi.

- Mọi chuyện qua rồi, nhóc trở lại là nhóc đi nha.

- Ủ!

- Nhóc có yêu bé Hân hôn?

- Có một chút, nhưng không đến mức gọi là yêu.

- Uhm! Nhưng nhóc vẫn buồn và vẫn lo lắng cho bé Hân.

- Không biết nữa, dù sao cũng gần gũi bao nhiêu lâu, giờ nhỏ đi xa, ít nhiều cũng cảm thấy buồn.

- Đã buồn sao còn tự đẩy người ta đi? Đồ ngốc!

- Buồn thì buồn mà làm thì nên làm, chị cũng hiểu nhóc không thể tiếp tục để Hân bên cạnh nữa mà, càng kéo dài nhóc càng làm cô ấy tổn thương nhiều hơn thôi.

- Hihi cũng biết nghĩ cho người khác, có một chút lương tâm rồi đó.

- Làm như nhóc vô tâm lắm không bằng.

- Tất nhiên, nhóc là siêu vô tâm mà. Bé Hân cũng vậy, tại sao hồng hiểu nhóc chứ.

- Tại tính tình cô ấy như vậy, nếu hiểu thì việc nhóc làm thất bại rồi sao.

- Uhm hen! Nhưng mà chị cảnh báo trước nhóc đừng hòng dùng cách đó đối với chị nha, chị hồng ngốc để nhóc gạt như vậy đâu.

- Ủa bộ chị biết nhóc làm gì với nhỏ Hân hả?

- Hứ! Sao hồng biết, bé Hân có méc với chị nè, hihi nhưng chị nghe xong là chị hiểu liền, chị biết nhóc muốn làm gì mà.

- Thiệt không đó? Bộ chị hồng nghĩ nhóc như mọi người nghĩ hả?

- Chị là ai chứ, chị là chị nhóc đó, nhóc có làm mình xấu cỡ nào nhóc vẫn là nhóc của chị...sau này nhóc sẽ biết vì sao. Uhm có khi nhóc hồng biết,

đồ vô tâm như nhóc sao mà hiểu được chứ hihi.

Nó mỉm cười vì sự khẳng định của chị cứ như tự nói chuyện một mình, áp đặt luôn vào suy nghĩ của nó mới được.

- Vậy mà nhóc cứ sợ chị biết chuyện chị sẽ quay lưng với nhóc như người khác chứ.

- Đồ ngốc! Chị có phải người khác đâu chứ.

Chị nhéo nhẹ nó một cái rồi kéo nó ngồi dậy xoay mặt nó lại xem xét.

- Hết đỏ rồi nè. Nhóc đỡ mệt nhiều chưa?

- Ừ hết mệt rồi.

- Hihi giờ đi ngủ nha.

- Ừ!

Chị kéo tay đẩy nó lên giường rồi nằm xuống bên cạnh xoa tay vào tóc nó mỉm cười.

- Thay đổi làm người xấu một thời gian, có thấy mệt chưa?

- Ừ! Mệt rồi!

- Vậy thì đừng làm nữa!

- Ừ!

- Dù sao nhóc vẫn là đồ xấu xa hihi!

Nó cũng mỉm cười thở phào một cái, ngày mai sẽ trở lại là nó, không phải ngày nào cũng cố tỏ ra không phải mình mặc dù nó không chắc con người nào mới thật là nó. Chị nói đúng, đeo mặt nạ xấu một thời gian, cũng mệt mỏi lắm rồi, mọi việc đã xong, không phải diễn nữa thì gỡ mặt nạ ra thôi.

-----oOo-----

Chương 63: Chương 62

Sáng, mọi thứ trở lại bình thường bắt đầu bằng việc nó ở nhà chị đến trưa ăn cơm xong mới đi học. Tan học thì lọc cọc chạy qua quán làm, đến khoảng 9h đột nhiên cả đám bạn bè của nhỏ Hân dẫn đầu là chị Thủy kéo vào quán. Khỏi phải nói cái đám nó vẫn thường gọi là yêu nhên nhện này làm cái quán rộn ràng hơn theo nghĩa đen, mấy anh chàng nhân viên trong quán cứ nhìn nó bằng ánh mắt dò xét. Ít nhiều trong số họ không lạ gì chuyện nó đi chung với vài người xinh đẹp là em, Hân, chị nhưng số lượng người xinh đẹp nó quen xuất hiện cùng lúc nhiều thế này là chuyện không bình thường chút nào.

- Ủa sao tự nhiên kéo nhau qua đây đông dữ vậy nè chị?

Chị Thủy lại quay về với cái kiểu trêu ghẹo nó, chưa trả lời đã ngả người ôm cổ nó.

- Nhớ anh Mon quá tội em kéo qua thăm anh nè.

- Ờ ờ biết là nhớ nhưng mà... Chị ghé tai nói nhỏ.

- Chị nói rõ với tội nó hết rồi, em đừng ngại tội nó chửi em nữa. Hihi!

- Dạ!

Nó liếc liếc mắt nhìn một lượt, ai ai cũng nhìn nó cười rất tươi, không còn những cái nhìn khinh bỉ hay mỉa mai dành cho nó, tất nhiên càng không còn ai chửi rửa nó như thời gian qua nữa. Thay vào đó là những lời trách móc vì đã đóng vai ác suốt thời gian qua mà giấu tất cả. Cuộc nói chuyện lại đổ dồn về việc xử tội nó, nhỏ Ngân và chị Thủy vì cái tội bày trò lừa gạt tình cảm mọi người, có nhiều ý kiến khác nhau về cách làm của nó nhưng cuối cùng có vẻ ai cũng thông cảm và hiểu cho nó. Tất nhiên không thiếu màn cũng ly thê thốt giữ bí mật, sẽ không ai được nói gì với nhỏ Hân. Kể từ hôm đó nhỏ Hân chỉ còn biết nó hoàn toàn bị từ chối khỏi nhóm, không ai nhắc gì đến nó với nhỏ hoặc có nhắc thì cũng là chửi rửa, đồng nghĩa với việc mỗi lần đi chơi này nọ nó cũng ít xuất hiện hơn trong những bức hình chụp. Góc quán rộn vang tiếng cười đùa, sau những ngày bị mọi người quay lưng, giờ nó và nhỏ Ngân đã có thể vui vẻ ngồi tham gia trêu đùa như chưa từng xảy ra chuyện gì. Tất nhiên không ai biết giữa nó và nhỏ Ngân thực sự có mối quan hệ như thế nào. Bên cạnh đó sau này

cũng chỉ một nhóm bạn này là biết chuyện rõ ràng, thì thoảng nó cũng nhận vài lời nói mỉa mai, chửi rủa từ vài người khác, không sao cả vì nếu không phải lo nhỏ Ngăn chịu thiệt thòi thì nó cũng không quan tâm lắm đến việc người khác hiểu rõ chuyện hay không.

Thì quá khứ...của quá khứ...

Nó lên lớp 8 đó là cái học kỳ đầu tiên dày đặc thời gian biểu của nó. Ngoài việc học buổi chiều ở trường, nó còn phải giấu di tham gia đội văn nghệ, phát báo cho bưu điện để kiếm tiền để dành mua xe đạp leo núi. Đặc biệt thời gian này nó còn phải nói dối rất nhiều chỉ để được tham gia tập luyện thi đấu cho đội U14 thành phố, trường lớp nó cũng có vài đứa được tuyển vào, ngoài bóng đá còn có nhiều môn thể thao khác. Hồi đó mang danh được tuyển thì oai nhưng giờ nghĩ lại công tác tuyển chọn cũng như làm thể thao của tỉnh rất tồi, sơ sài kiểu cho có phong trào. Chỉ việc một thằng kém năng khiếu chơi bóng như nó mà cũng được tuyển thì cũng hiểu người ta làm bóng đá ra sao. Nói thì cho vui vậy chứ cũng tự hào vì vượt qua được hàng trăm học sinh của trường để vào đội tuyển chứ giỡn. Chắc chắn gia đình, nhất là dì nó sẽ không bao giờ chấp nhận cho nó lơ là việc học mà đi đá bóng cho nên suốt một tuần đầu tiên nó phải đi tập trong lo sợ bị phát hiện. Một mỗi vì mỗi sáng phải tìm có đi tập nó đành phải ngậm ngùi từ bỏ niềm đam mê ao ước của rất nhiều thằng con trai lúc bấy giờ. Buổi chiều đi học về, nó mang cái bộ mặt như đưa đám ra khỏi cổng trường, lòng buồn rười rượi vì sáng mai sẽ đi xin ròi đội tuyển. Đột nhiên nó nghe tiếng ai đó.

- Ê! Monster! Monster! Đồ Monster!

Ban đầu không để ý nhưng cũng thấy nhột nhột, thằng bạn đi ké bên vỗ vỗ vai, vài ánh mắt của phụ huynh và mấy đứa học trò nhìn nó. Hơi nhột, nó quay qua nhìn ra phía đường, chân tay rùng rợn, miệng không nói nên lời khi cái dáng người của con nhỏ cướp đi nụ hôn đầu đời của nó đang đứng trên nóc ô-tô màu trắng vẫy vẫy.

- Monster! Đây nè! Come here! Come here!

Thằng bạn nhìn nó chằm chằm.

- Nó kêu mày hả? Ai vậy?

- Ờ ờ!

Nó lò dò đi lại gần, mặt mày ngơ ngác. Con nhỏ leo xuống đất cười toe toét xoay xoay người nhìn nó.

- Kiểm được you rồi nha Montser!.
- Ủa sao sao mấy người ở đây?
- Mấy người đâu. Có một người à hihi!
- Thì thì tui nói you đó. Đâu ra ở đây vậy?
- Đi kiểm you chứ ở đâu, hihi hỏi lạ.
- Kiểm tui chi?
- Chơi chứ chi. Mệt quá tính đứng đây hỏi hoài hả, lên xe đi ăn kem đi.
- Tự nhiên ăn kem gì giờ này, tui phải về.
- Mệt nha, cấm từ chối, lên xe mau.
- Ê! Nói chuyện gì kiểu ra lệnh hả?
- Ừ đó rồi sao?

Con nhỏ không nói không rằng nắm tay đẩy nó đi lại xe, một người đàn ông khá trẻ bước ra mở sẵn cửa xe gật đầu chào, nó chỉ kịp quay lại nói với thằng bạn đang đực mặt ra nhìn.

- Ê mày về trước nha!
- Khoan! Mà con nhỏ đó là ai vậy?
- Giang hồ chứ ai! “Rầm” cửa xe đóng, nó không biết thằng bạn có kịp nghe để kêu người cứu nó khỏi tay con nhỏ giang hồ ngang nhiên bắt cóc nó đi ăn kem không nữa. Nó ngồi nhìn nhìn con nhỏ đang cười vui vẻ chồm lên phía trước nhìn đường.
- Nè! Sao you ở đây được vậy?
- Thì tui về Việt Nam chơi, tui kiểm you.

- Sao biết tui ở đây kiếm?
- Bí mật!
- Bí mật con khỉ. Mà về Việt Nam hồi nào?
- Tui về hai ngày rồi.
- Ba mẹ you đâu?
- Thì ba mẹ tui ở nhà chứ đâu.
- Nhà ở đâu?
- Nhà ở thành phố Hồ Chí Minh.
- Hả? Rồi sao you chạy tuốt ở đây?
- Tui đi kiếm you.

Nói chuyện với con nhỏ ngang ngược này thà nói chuyện với cái cửa sổ coi bộ sướng hơn, quê độ nó không thềm hỏi nữa, con nhỏ cười khúc khích vui vẻ nhìn đường tiếp. Xe dừng lại ở một quán cà phê lớn nhất nhì thành phố (hồi đó vẫn là thành phố trực thuộc tỉnh). Con nhỏ hồn nhiên kéo nó vào trong quán rồi kêu ra cả đồng kem, đếm cũng hơn chục ly đủ loại trên bàn. Nó còn chưa biết ăn món nào thì con nhỏ đã đưa ly kem con nhỏ vừa ăn mấy muỗng cho nó.

- Nè! Ăn đi! Kem ngon lắm luôn!
- Ờ ờ! Để tui ăn ly khác.
- Không! Ăn ly này đi!
- Nhưng... - Ăn!

Con nhỏ trộn mắt nhét ly kem vào tay nó rồi vui vẻ cầm ly kem khác lên ăn. Nó lắc đầu ngời ăn ly con nhỏ đưa. Lần này cũng không áp lực như lần trước vì lúc về nó có hỏi cô giáo mới biết ăn uống chung với nhau không có bị sida. Chưa kịp ăn hết ly này con nhỏ đã giật lại đưa ly khác của con nhỏ đang ăn cho nó. Cứ như vậy nó toàn phải ăn kem của con nhỏ chứ không được ăn ly nào chính thức là của mình, người gì ngang ngược kỳ

cục. Ăn kem no nê, cái cổ họng của nó gần như đóng kem, rất rất mới được con nhỏ tha cho, chưa bao giờ ăn nhiều kem đến như vậy.

- Hihi đã hôn?

- Ồ! Rất cổ họng luôn chứ đã gì nữa.

- You ăn kem dở ẹc ha.

- Thì nào giờ có quen ăn kem đâu.

- Uhm!

Con nhỏ chưa chịu thả cho nó về, còn đòi đi vòng vòng thành phố chơi. Ô-tô cứ chạy vòng vèo khắp thành phố cho con nhỏ ngắm cảnh, luyện thuyên đủ thứ chuyện, con nhỏ kể tất cả những chuyện xảy ra với con nhỏ trong thời gian qua, từ chuyện con nhỏ vừa tự trồng được rất nhiều hoa trước sân nhà cho đến chuyện mấy tên con trai người nước ngoài theo đuổi con nhỏ ra sao. Nó ngồi im ru nghe, thì thoảng gật gù cười cho có lệ. Phát hiện ra cái mặt của nó có vẻ phân tâm không theo được những câu chuyện của mình, ngay lập tức con nhỏ nhéo mũi nó một cái nhìn chăm chăm.

- Nè! Này giờ you có nghe tui nói gì hôn hả? Bộ you hông thích nghe chuyện của tui hả?

- Ờ không phải?

- Chứ sao mặt you ngơ ngơ vậy? Bộ you có chuyện buồn hen?

- Ờ không có.

- Có! Nói tui nghe coi, chuyện gì hả?

- Không có gì.

- Nói đi, nói tui nghe đi...đi!

Con nhỏ vỗ vỗ vai kê sát mặt vào nó thuyết phục, thôi kệ dù sao con nhỏ cũng phát hiện thái độ nó rồi, nói con nhỏ biết cũng không sao.

- Ồ! Tui được tuyển vô đội đá banh, nhưng chắc chắn nhà tui sẽ cấm không cho tham gia, chỉ bắt tui học thôi.

- Đá banh hả? Tui biết trò này. Bộ you thích đá banh lắm hả?
 - Ờ! Tui mê lắm.
 - Sao you hông thử xin gia đình you.
 - Khỏi xin cũng biết không cho. Tui lâu lâu đá banh với mấy đứa hàng xóm còn bị cấm suốt nói gì vụ này.
 - Vậy you được đi đá bao lâu rồi?
 - Tui đi tập cho đội được một tuần rồi. Ngày nào cũng phải nói dối kiếm có đi, giờ hết biết có gì rồi, đâu có nói dối mỗi ngày được. Mai tui chắc tui phải xin huấn luyện viên rời đội thôi, chán thiệt.
 - Uhm! Khó thiệt hen.
- Con nhỏ nhieu mà y khoanh tay ngồi suy nghĩ, mặt con nhỏ căng thẳng còn hơn nó luôn.
- Nhưng you thực sự thích đá banh lắm hả?
 - Uhm! Rất thích.
 - Vậy you đừng bỏ cuộc, hãy cố gắng làm chuyện mình thích đi nè. Tui ủng hộ you.
 - Ờ cảm ơn. Nhưng nhà tui không ủng hộ cũng như không.
 - Hihi tui sẽ suy nghĩ cách giúp you được đi tập mà hông ai biết.
 - Cách gì?
 - Tui sẽ nghĩ ra, tui thông minh lắm đó. Hihi mai you dẫn tui đi lại chỗ you tập luyện nha.
 - Chi!
 - Tui muốn coi thử. Hihi tui về đây chơi hông đi với you tui đi với ai.
 - Tào lao nửa? Làm như về đây quen có mình tui vậy. Bạn bè, người thân you đâu.

- Kệ tui đi. Giờ you cho tui đi hôn? Hồng cho tui về méc nhà you vụ you đi đá banh đó.

- Ê! Chơi gì hâm dọa nha. Ờ biết nhà tui đâu đâu đòi méc.

- Hồng sợ hả?

- Mặc gì sợ.

- Hihi được rồi you nhớ đó, dám thách tui nha.

Con nhỏ chu miệng thách thức nó rồi quay lên nói với anh lái xe.

- Anh Nhân ơi chở tui em tới nhà số... dãy...hẻm...đường...nha.

Anh lái xe không nói gì chỉ mỉm cười nháy mắt một cái với con nhỏ. Còn nó thì hả hốc miệng nhìn con nhỏ không nói nên lời. Làm sao con nhỏ biết rành cả địa chỉ nhà nó đang ở luôn vậy nè trời, chưa kịp phản ứng gì nó lại phải đối mặt với cái mặt liếc liếc cười cười trêu ngươi của con nhỏ, gian xảo thấy sợ luôn.

- Sao rồi? Sao mặt you xanh quá dạ?

- Ờ ờ thì...nhưng mà...thì..ờ sao you biết hay vậy?

- Hihi bí mật. Mà thấy tui hay chưa, you đừng hòng thoát khỏi tay tui.

- You là quỷ chứ không phải con người! Gian thấy ón!

- Hứ! Nói xấu tui đi, đỡ hơn you. Đồ Monster đáng ghét!

Vậy là hai đứa lại quên vấn đề cũ xoay qua tranh cãi coi đứa nào xấu hơn đứa nào. Thoáng chốc xe đã về đến gần nhà nó, hơi chột dạ sợ con nhỏ làm thiệt vô nhà méc thì chỉ có nước cuốn gói ra đường ở luôn.

- Anh Nhân ơi ngừng xe ở đây được rồi hihi.

Con nhỏ lại quay qua nhìn nó.

- Chọc you thôi tui hông méc đâu. Mai tui sẽ đến đón you đi tập đá banh hen, you mà trốn tui vô méc thiệt ráng chịu.

- Ờ ờ đi thì đi. Tối ngày đe với dọa, mắc mệt.

- Hihi cho you chết! Ngủ ngon hen.

- Ờ!

Nó bước ra khỏi xe, ô-tô lăn bánh rời khỏi hẻm, con nhỏ vẫn lú đầu ra khỏi cửa xe vẫy vẫy tay chào nó.

Sáng, lại phải kiếm có gì đó để được ra khỏi nhà buổi sáng. Hồi vòng vo một hồi cuối cùng nó cũng được đi cho đi, nhét vội bộ quần áo đá banh vào cặp, nó ghé nhà thằng hàng xóm cách nhà mấy căn lấy đôi giày tập rồi đi bộ ra đầu đường. Xe con nhỏ đậu sẵn từ bao giờ, con nhỏ thì ngồi vắt vẻo trên mũi xe cứ như đang tắm nắng không bằng.

- Hi you!

- Chờ lâu chưa?

- Khoảng 20 phút.

- You ăn sáng chưa?

- Ờ chưa.

- Máy giờ mới tập?

- Còn một tiếng nữa.

- Hihi vậy đi ăn sáng hen.

- Ờ!

Hai đứa kéo nhau đi ăn sáng ở một quán ăn khá lớn, tất nhiên nó và con nhỏ chỉ việc ăn uống còn chuyện trả tiền là do anh Nhân lo. Hồi đó còn nhỏ, suy nghĩ đơn giản, có người lớn dẫn đi ăn uống là tự nhiên, vui vẻ bình thường chứ chưa biết sĩ diện như bây giờ, đôi khi con nít cũng hay, vô tư không phải tính toán, không phải suy nghĩ như khi lớn rồi. Ăn xong hai đứa đi lên sân tập cách đó không xa. Sau khi thay quần áo và nhận cả đồng trêu chọc của con nhỏ nó mới được ra tập bóng với bao ánh mắt tò mò của cả thầy huấn luyện viên và bạn bè cùng đội. Con nhỏ ngồi trên nóc xe quan sát trong khi anh Nhân thì đi kiếm quán cà phê ngồi chờ. Sau khi

cùng cả đội mang bóng, các loại dụng cụ hỗ trợ ra thì cả đội bắt đầu màn khởi động có lẽ trên thế giới không đội bóng nào có được đó là “lướt kim tiêm”. Đây là phần rất đáng buồn mà thành viên nào trong đội cũng tủi thân chán nản nhất, đến giờ nghỉ lại càng ức chế vì cách làm bóng đá của những người có trách nhiệm. Thời đó cả cái sân vận động to đùng, cửa đóng then cài, quanh năm cũng chẳng sử dụng bao nhiêu nhưng không hiểu tại sao họ không cho tụi nó được vào tập. Các đội trẻ từ U19 trở xuống phải tự tìm chỗ tập cho mình ở quanh sân ở mấy bãi đất trống, các con đường rộng gần đó, vì vậy trước khi tập luyện cả đội phải tỏa đi xung quanh để lướt sách hết các kim tiêm của những tên nghiện bỏ lại vào đêm trước. Bóng tụi nó tập cũng là bóng cũ của đội một thải ra, trang thiết bị đa phần do huấn luyện viên tự chế, cho nên đưa nào cũng thêm thuồng mỗi lần nhìn các đàn anh từ sân tập đi ngang qua. Điều tụi nó mong muốn chỉ là được vào sân tập đẳng hoàng cũng như có bóng, có giày, có mọi thứ tốt như các anh ở đội một. Thấy nó lui cui trong bụi, con nhỏ mon men đi lại gần, nó vội xua tay.

- Nè! Đừng có lại đây, đập ông chích bây giờ.

- Ủa? Sao vậy? Sao mọi người làm vậy?

- Ờ thì... Nó vừa tìm lướt kim tiêm vừa giải thích hết mọi chuyện với con nhỏ, tất nhiên nghe xong hết con nhỏ nhảy dựng lên tỏ thái độ bất bình vì cách đối xử của những người quản lý dành cho đội trẻ tụi nó. Chẳng những vậy con nhỏ còn đến gặp luôn thầy huấn luyện bày tỏ sự quan ngại sâu sắc, sau khi biết thầy cũng không có quyền gì, con nhỏ còn nói sẽ nhờ người lớn tìm người có quyền để phản ánh bức xúc làm nó hoảng hồn hết lời ngăn cản. Không biết con nhỏ có làm thiệt hay không nhưng hai ngày sau đó, đội của nó tự nhiên nhận được bóng mới, giày mới. Trở lại ngày hôm đó, phản ánh bức xúc với thầy huấn luyện vô ích, con nhỏ dùng dùng bỏ về xe ngồi chống cằm quan sát nó tập luyện cùng đội. Ai cũng hỏi con nhỏ là ai mà làm rộn cả đội, nó cũng chỉ biết cười trừ nói là nhỏ chị họ đi theo chơi. Tập xong, nó định nói chuyện riêng xin rời đội thì con nhỏ chen vào không cho nó nghỉ rồi kéo tay đi ra xe.

- You có thực sự muốn tiếp tục hông? Tui thấy you đá banh trong điều kiện tệ như vậy thật nguy hiểm, hông tốt chút nào.

- Ờ cũng lo nhưng tui mê chơi bóng lắm. Ráng tập tới hè tui tui được đi thi đấu giải toàn quốc đó. Tui chỉ lo nhà tui biết rồi cấm thôi chứ ba cái vụ này tui chịu được.

- Bó tay you luôn. Thôi được, you cố gắng tập nha, tui hy vọng you sẽ vui khi chơi đá banh. Nhưng tui vẫn hông thích you chơi trò này chút nào, vừa nguy hiểm, hông có gì vui hết.

- Ờ ờ!

- Anh Nhân ơi hãy tìm cho Cherry một nơi có internet nha.

Anh Nhân gật đầu, có thể để ý anh Nhân hoàn toàn ít lên tiếng nếu không muốn nói là suốt khoảng thời gian đi cùng con nhỏ và nó, anh chưa từng nói một từ nào. Xe dừng lại ở một quán có nhiều máy tính.

- Nè! You biết sử dụng máy tính và internet hôn?

- Hả? Internet là gì? Máy tính thì tui biết, tui chơi điện tử hoài chứ gì.

- Hihi đồ ngố!

- Kiểm chuyện hoài nha.

Nói không phải khoe chứ hồi đó nó làm gì biết internet là gì, chỉ biết chơi game bằng máy tính ở tiệm game gần nhà thôi.

- Được rồi! Tui sẽ hướng dẫn you sử dụng internet và yahoo.

- Hả? Internet là trò gì, rồi ya-ua là sao nữa?

- Đồ khùng! Internet hông phải game, yahoo chứ hông phải ya-ua.

- Ờ ờ ai biết!

Con nhỏ bắt đầu dạy nó internet là gì, rồi sử dụng yahoo là gì, sau đó bắt nó ngồi tạo nickname. Mò mẫm một hồi cũng tự tạo được, con nhỏ ngừng chơi game quay qua kiểm tra.

- Đâu coi coi tạo nickname gì rồi!

- Nè!

Nó tỉnh bơ khoe chiến tích cái nickname yahoo đầu đời của mình “dexom007”. Con nhỏ nhìn nickname xong trợn mắt nhéo nó một cái.

- Cái đồ khủng! Đặt nick gì vô duyên! Làm lại cái khác mau.

- Ê! Tên hay chê cái gì.

- Đặt tên lại đằng hoàng mau.

- Cái này không sai được hả?

- Hông!

- Ờ từ từ, làm dữ vậy.

Nó nhún vai ngồi tạo cái tên khác, đó chính là nickname yahoo cũng đồng thời là e-mail đăng ký facebook của nó bây giờ. Phải ngồi giải thích con nhỏ mới đồng ý cái nick yahoo này của nó.

- Nickname ý nghĩa đó. Sau này hãy chăm sử dụng internet và nhất là yahoo nha.

- Ờ!

Đó là lần đầu tiên nó biết đến internet, biết sử dụng yahoo để tìm bạn, tất nhiên trò chat chít làm quen với con gái hấp dẫn hơn game nhiều nên từ đó nó mê mẩn luôn, không thèm chơi máy tính ở tiệm game gần nhà nữa.

- Nè! Giờ về nha you sẽ có bất ngờ.

- Bất ngờ gì?

- Về đi rồi biết hihi!

Con nhỏ vui vẻ cùng anh Nhân đưa nó về nhà. Đúng là có bất ngờ thật, không hiểu con nhỏ làm cách nào mà tự nhiên dì nó kêu nó đi học thêm buổi sáng bởi vì trường vừa gửi giấy về thông báo nó phải tăng ca học thêm buổi sáng để đảm bảo sang năm nó có thể thi đậu tốt nghiệp lớp 9. Việc này nó cứ hỏi hoài mà con nhỏ cứ chu miệng bí mật nhất quyết không tiết lộ. Đây cũng là điều rất ý nghĩa mà con nhỏ giúp nó, nói cho hoành tráng một chút đó là giúp nó giữ lại ước mơ của một thằng nhóc mê bóng đá. Cho dù sau này nó chuyển nơi sinh sống, con đường đá bóng đứt gánh giữa đường nhưng nó vẫn cảm ơn con nhỏ vì đã giúp nó được chơi bóng trong một học kỳ. Sau hôm đó con nhỏ còn đi chơi với nó thêm một tuần rồi rời khỏi Việt Nam, khi đi con nhỏ chẳng nói chẳng chào nó một

lời, chỉ đơn giản bất ngờ xuất hiện rồi bất ngờ biến mất. Kể từ lần đó, nó không còn gặp lại con nhỏ lần nào, ký ức về con nhỏ cũng dần trôi vào lãng quên... Nhưng mọi chuyện đâu có đơn giản như vậy, không gặp, lãng quên... có lẽ chỉ riêng nó tưởng vậy, biết vậy, còn phía ngược lại, ai mà biết được ai đó có thực sự biến mất hay không.

-----oOo-----

Chương 64: Chương 63

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thì quá khứ...

Hân coi như đã ổn định tâm trạng, mấy ngày đầu ở bên ấy em chủ yếu là làm quen chỗ ở, có một người bạn ở cùng tiểu bang hàng ngày đưa đón em đi tham quan nơi em sống, đã cười nhiều hơn cũng như hòa nhập khá tốt với gia đình bên ấy. Nó cũng thở phào nhẹ nhõm vì ít nhất em đã mạnh mẽ bắt đầu cuộc sống mới khá tích cực. Riêng nó cuộc sống rẽ sang một hướng mới, hôm nay là ngày đầu tiên nó nhận việc làm thêm ở một công ty giải trí. Nhỏ Ngân giới thiệu nên nó được giám đốc công ty đưa vào làm theo kiểu nhân viên tự do hoặc trợ lý riêng. Nó không cần phải đến công ty thường xuyên, chỉ cần làm hết việc mà anh giám đốc giao cho là đủ. Chủ yếu tiếp xúc nhiều với giới nghệ sỹ, ca sỹ và nhất là các bạn người mẫu, PG, khi công ty nhận hợp đồng tổ chức sự kiện, buổi diễn hay chương trình nào đó, nó sẽ là người liên lạc mời nghệ sỹ, tìm kiếm người mẫu, PG, MC hay khách mời nào đó theo phom yêu cầu của khách hàng. Thực ra phần việc của nó là do anh giám đốc giao riêng, cái nào vừa sức thì làm, sau này ngoài việc tìm kiếm người mẫu trẻ ra, nó còn được giao luôn việc chụp hình cho công ty và nhất là chuyên tìm hiểu những địa điểm ăn chơi, vui vẻ theo nghĩa đen lẫn nghĩa bóng để anh giám đốc đi tiếp khách. Chính vì công việc đặc thù này mà nó biết cũng khá nhiều địa điểm ăn uống độc ở SG, bên cạnh đó là nhiều chỗ ăn chơi các loại, tất nhiên một thằng khờ khạo như nó làm gì biết mà tìm, chủ yếu cũng nhờ nhỏ Ngân, chị Thủy cùng vài người quen chơi chung nhóm chị Thủy chỉ cho thôi. Chuyện ăn chơi, tiếp khách của anh giám đốc nó chỉ việc chọn địa điểm, sắp xếp đưa đón mấy ông đến chỗ rồi tính tiền, lấy hóa đơn về cho kế toán chứ hoàn toàn không tham gia bất cứ cuộc vui nào, đưa đến nơi là nó rút về hoặc tìm quán cà phê nào đó ngồi chờ mặc dù nhiều lúc mấy ông cũng lôi nó vào.

Nếu ai đó nói nó đạo đức giả thì nó cũng chẳng quan tâm, nó không hứng thú gì với những trò ăn chơi đó, hay nói thẳng ra là xung quanh nó không có thiếu người đẹp hay những mối quan hệ khác, chưa kể nó cũng đang làm việc tiếp xúc nhiều nhan sắc nên càng không có nhu cầu tham gia với họ, anh giám đốc cũng hiểu nên về sau không ý kiến gì việc nó không bao giờ tham gia chơi cùng ông. Lương của nó không cố định, khi nào có chương trình thì có tiền theo phần trăm hợp đồng, ngoài ra còn có phụ cấp tiền xăng xe đi lại, thử món ăn món uống địa điểm mới, cả tiền cho thêm của mấy địa điểm ăn chơi họ nhét vào túi để nó đưa khách hàng của công ty đến ủng hộ. Tất nhiên đây là thời điểm nó kiếm được rất nhiều tiền so với đồng lương phục vụ ở quán ông Kha, nhưng nó không nghỉ việc ở quán vì không có nó ông Kha cũng quán xuyến không hết nên nó không nỡ bỏ ông. Đời sống vật chất của nó cải thiện đáng kể, nó còn dư ra khá nhiều để dành sau này tốt nghiệp có thể làm ăn hay kinh doanh gì đó. Cảm giác việc kiếm tiền cũng như làm cái gì đó cho thời gian mười năm không phải không làm được với công việc này. Làm thêm nhiều đồng nghĩa với chuyện học của nó bị ảnh hưởng rất nhiều, thời gian nó có mặt trên lớp càng ngày càng ít đi, cuộc sống riêng của nó càng lúc càng bí ẩn hơn với bạn bè, đôi khi tụi bạn còn đặt cho nó từ “đại gia” nữa mới ghê.

Chủ nhật tới có một chương trình tổ chức mừng công ở một công ty lớn, suốt hai ngày nó gần như thức trắng để chuẩn bị cùng nhân viên, cả anh giám đốc cũng không ngủ để chạy cho kịp. Danh sách casting người mẫu để chạy chương trình ngập mặt, yêu cầu bên khách hàng lại cao cho nên nó cũng phải làm kỹ hơn, cũng may phần ca sỹ, nghệ sỹ là do anh giám đốc trực tiếp lo chứ không nó cũng chẳng biết đường nào mà làm cho hết. Phải gặp mặt mấy bạn người mẫu, chụp hình, chọn lựa rồi cho tập chạy chương trình, cộng thêm việc mất ngủ khiến nó cũng hết biết ai đẹp ai xấu. Mấy người nhân viên phần việc khác nhất là nam ganh tỵ ra mặt với nó vì được làm việc với toàn người đẹp. Đạo này việc nhiều, mê kiếm tiền cho nên nó hơi lơ là với chị, dành ít thời gian bên chị hơn. Ở nhà buồn, chị mới mò lên kiếm nó chơi. Giữa nhóm nhiều bạn người mẫu cao đẹp đang casting, nó lọt thỏm, chìm ngấm theo đúng nghĩa đen, một thằng nhóc lùn, xấu, ốm lầy gì mà nổi cho được. Tuy nhiên sự xuất hiện thành hình của chị lại khác, hôm nay không biết cao hứng ra sao, chị quất nguyên bộ quần áo nổi vô cùng, lại còn mang giày cao gót chạy tung tăng vào ngồi kế bên khiến nó càng nổi lầy theo.

- Nay đi đâu mặc đồ đẹp vậy?

- Thì qua chơi với nhóc nè.
- Nhưng có cần làm nổi dũ không?
- Hứ! Tại nhóc nói nhóc đang chọn người mẫu nên chị qua tính xin tham gia nè.
- Tham gia gì?
- Thì chị muốn làm chung với nhóc.
- Chi?
- Chị muốn!

Nó giật nảy mình nhìn chị từ đầu tới chân, nói chung ở đây chị không hề kém bất kỳ ai nhưng mà để chị đi đứng cho mấy lão bên công ty kia xem thì chẳng ra gì hết.

- Đẹp! Không có tham gia gì hết!

Chị xụ mặt... - Sao vậy? Cho chị chơi với, ở nhà buồn lắm.

- Nói không là không. À mấy bạn chờ mình chút nha.

Nó quay qua nói với các bạn người mẫu, xin phép chị bên công ty đối tác rồi kéo chị ra góc.

- Cái này không có chơi được.
- Sao hông? Chị thấy nhiều người thích lắm mà nên họ phải tranh nhau đi casting đó.
- Thích gì mà thích, thì cũng là làm việc kiếm tiền thôi.
- Cho chị chơi với, chị sẽ không lấy lương, tiền đó chị khao nhóc ăn kem.
- Có ai quan trọng tiền bạc đâu, nhóc nói chị không làm được là không mà. Biết gì mà làm, người ta phải tập luyện đi đứng này nọ mới được.
- Hứ! Ai nói nhóc chị hông biết làm. Nè coi nè!

Chị ngênh mắt bước ra giữa phòng đi tới đi lui một vòng trước sự ngạc nhiên của mọi người nhất là nó. Không tin vào mắt mình được, dù mới làm việc này một thời gian ngắn nhưng được sự chỉ bảo của anh giám đốc nó cũng phân biệt đâu là chuyên nghiệp đâu là không chuyên. Chị của nó dường như không phải nghiệp dư ham vui chút nào.

- Đó! Thấy sao? Chê chị đi!

- Ồ ai dạy cho đi coi đã vậy?

- Bí mật!

Chị đưa ngón tay lên miệng cười tươi.

- Hihi nhóc cho chị chơi với nha!Nha nha nha!

Nó thở dài nhưng cũng nhất quyết từ chối.

- Không!

Gương mặt chị hệt hăng thấy rõ.

- Sao vậy? Sao nay nhóc khó tính vậy?

- Ồ! Nay đang làm việc không có giờ chơi. Thôi chị ngoan đi, nhóc làm xong về nhóc chờ chị đi chơi.

- Hông! Chị muốn tham gia, chị muốn chơi!

- Đã nói là không mà!

- Chị muốn có!

Chị dậm chân xụ mặt nói như hét vào mặt nó, đã mất ngủ tinh thần căng thẳng nên nó cũng khá bực mình.

- Nhóc nói không là không, giận chịu! Rồi mọi người tiếp tục nha, mời bạn... Nó quay mặt đi lại ghé ngồi tiếp tục công việc, chị chắc chắn không chịu buông tha đi lại ngồi bệt luôn xuống đất như trẻ con, gương mặt xụ xuống vừa tội nghiệp vừa buồn cười.

- Chị ghét nhóc! Đồ khó ưa! Đồ đáng ghét!

- Ờ!

Nó cười trừ trước những gương mặt của mấy bạn người mẫu đang nhìn nó, kệ cứ tiếp tục, chút xong việc đưa chị về nhà đỡ sau. Cứ như vậy nó tiếp tục làm việc bình thường, còn chị ngồi kế bên, thì thoảng lại ngất nó, đánh nó, dậm chân nó một cái để trút giận, mỗi lần như vậy mấy bạn người mẫu lại có dịp bật miệng cười bàn tán. Cuối cùng cũng xong, hẹn giờ chụp hình rồi giải tán. Mọi người lục đục ra khỏi phòng, chị thì cứ ngồi vậy không chịu về, nó vừa bực những cũng vừa buồn cười.

- Thôi đi về tính ngồi đó hoài hả?

- Kệ chị!

- Kệ thiệt đừng có trách nha.

- Hứ! Chị ghét nhóc!

- Ờ ờ! Ghét thì về nhà cũng ghét được, đi thôi!

- Hông! Nhóc phải cho chị tham gia chị mới chịu.

- Không là không! Đi về!

Nó nhấn mạnh rồi ôm ba-lo đứng dậy đi ra ngoài, thấy vậy chị cũng lon ton đi theo sau lưng, chắc chị cũng biết nó bực mình thiệt.

- Nảy lên đây bằng gì?

- Taxi!

- Ủ! Lên xe nhóc chở về.

- Hứ!

Chẳng biết giờ ai giận ai nữa, trời thì vừa nóng vừa bụi, chị ngồi sau lưng một chút lại ngất nó một cái, tuy khó chịu bực mình thiệt nhưng nó vẫn không lớn tiếng với chị, đúng là nghĩ lại sức chịu đựng của nó siêu tốt. Về đến nhà nó không nói không rằng đi thẳng lên phòng nằm vật xuống giường, hai ngày không ngủ, quá đuối, phải ngủ một chút để tối đi qua quán. Chị càng không cho nó ngủ ngồi kế bên ngất nhéo đánh, làm mọi cách để phá nó.

- Làm gì vậy? Để yên ngủ chút coi!
- Hông! Chị muốn tham gia, nhóc đồng ý đi!
- Đã nói không là không!
- Tại sao?
- Tại không được.
- Sao không được?

Nó ngồi bật dậy nhìn thẳng vào mắt chị.

- Đã nói là không được!
 - Vì sao?
 - Nhóc không thích chị mặc quần áo hở hang đi đứng cho người khác nhìn! Được chứ! Nhóc mệt lắm, hai ngày rồi không ngủ chị đừng phá nữa mà!
- Nó nằm xuống nhắm mắt cố vùi mình vào giấc ngủ, không biết nó nói như vậy có hợp lý không, chỉ thấy chị im không phá nó nữa. Được một lúc chị nằm xuống vuốt vuốt mũi nó.
- Nhóc! Nhóc hông thích như vậy thiệt hả?
 - Ừ! Không thích!
 - Hihi đáng ghét! Nhóc nè!
 - Sao?
 - Chị nghĩ lại rồi chị hông thích làm nữa. Nhóc đừng giận chị ghen!
 - Uhm! Khờ quá đâu giận gì đâu, nhóc xin lỗi vì hơi lớn tiếng nha.
 - Hihi!

Chị cười tươi, người gì nắng mưa thay đổi như chong chóng, không biết đường nào mà lần. Nó lắc đầu chỉ tay lên lưng, chị đánh nó một cái rồi ngồi dậy kéo áo nó lên xoa bóp. Mọi chuyện kết thúc một cách dễ dàng

đến mức nó cũng cảm thấy thiệt tào lao. Nó ngủ say đến mức không biết trời đất gì, đến mức khi thức dậy nhìn lên đồng hồ thì cũng đã về khuya, vậy là không qua bên quán ông Kha được, hơi lạ vì cũng không thấy ông gọi. Xoay đầu qua một bên thì nhìn thấy chị đang ngủ ngon lành, lâu lắm rồi không nằm nhìn ai ngủ nên nó càng tranh thủ khoảng thời gian yên lặng quý báu này để nhìn. Đạo này bận rộn đến mức ăn ngủ, học hành trái giờ trái giấc, tiền kiếm được nhiều nhưng vẫn cảm thấy không đủ, con người ta đứng càng lúc càng tham hơn thì phải. Nó nắm bàn tay chị lên xem, bật cười vì trong móng tay của chị đóng đầy đất màu đen, không nói cũng biết là do chị gãi lưng giúp nó đây mà, suốt đêm qua đến giờ đã được tắm đâu lấy gì người không dơ. Nó đứng dậy lục quần áo đi vào wc để tắm. Dòng nước ấm dễ dàng xua đi mệt mỏi, nó cũng tỉnh cả ngủ. Vừa bước ra khỏi phòng tắm đã thấy chị đứng ngáp lấy ngáp để đưa cho nó một ly sữa nóng.

- Nè nhóc uống đi, chị sẽ xuống nhà làm nóng đồ ăn lại cho nhóc ăn.

- Sao chị không ngủ đi thức làm gì? Bộ nhóc làm chị tỉnh giấc hả?

- Uhm! Nhóc ra khỏi giường là chị biết liền. Nhóc uống đi!

Chị nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng, nó mỉm cười cầm ly sữa lên uống, phải mất ba ngụm mới uống hết ly sữa của chị lon ton đi xuống dưới nhà với chị luôn. Đèn nhà bếp đang sáng, chị chăm chú làm nóng thức ăn. Nó dựa vai vào cửa nhìn.

- Làm được không đó.

- Hihi được mà, hồi tối mami chuẩn bị sẵn hết rồi, chị chỉ cần cho đồ ăn vào lò làm nóng lại à.

- Ra là thím ba chuẩn bị sẵn, tưởng cỡ này có người đảm đang biết nấu ăn luôn chứ.

- Hứ! Người ta làm cho ăn còn châm chọc nữa hả.

- Chọc đâu, ai biểu con gái mà hồng biết nấu ăn chi.

Nó đi vào trong mở tủ lạnh kiểm trái cây.

- Nhóc nè!

- Sao?

- Bộ nhóc thích con gái nấu ăn hả?

- Phải mình nhóc đâu, con trai đa số ai cũng kết con gái nấu ăn được hết.

- Chị đang hỏi nhóc mà! Một qua người ta đang hỏi lo kiểm đồ ăn hoài, quay qua đây coi.

Nó cười cười khi chọn được một trái táo trong ngon lành nhất rồi đưa lên miệng cắn một cái.

- Ồ! Tất nhiên nhóc thích, mê ăn uống mà.

Nó vừa nhai vừa trả lời.

- Ủa mà sao tự nhiên hỏi vậy.

- Tại bữa nghe nhóc nói chuyện với anh Kha đó, nhóc nói mê con gái biết nấu ăn đúng hôn?

- Ồ! Nói linh tinh với ông ấy mà. (có lần ông Kha than chị Tiên không biết nấu ăn mà chưa biết làm sao cho chị Tiên đi học nấu ăn, nó cũng ngồi nhiệt tình hiến kế, chắc chị nghe được đây mà) Nó vẫn nhai táo ngon lành, trả lời tung tung trong khi gương mặt chị có vẻ rất nghiêm túc.

- Một quá! Người ta hỏi thiệt mà cái giọng trả lời thấy ghét! Nè! Ăn uống hồng thèm rửa gì hết, đồ ham ăn.

- Ồ quên! Mà có một trái táo không chết liền đâu mà lo hehe. Ngon thiệt!

Nó vui vẻ lấy thêm một trái bỏ vô túi để chút ăn, chị nghiêm mặt, nó đành lè lưỡi trả lại trái táo vị trí cũ. “Bing boong”. Tiếng chuông báo đồ ăn xong, chị nhẹ nhàng lấy đĩa sắp xếp đồ ăn ra, nó đứng kế bên ngó nghiêng xem xét.

- Đánh chết giờ! Chưa xong mà, hồng được ăn vụng!

- Cho miếng!

- Một nha! Đi ra ngoài cho chị yên coi!

- Khó quá! Hehe! Đồ ăn ngon ghê, chú ba sướng thiệt cười được thím ba nấu ăn quá ngon!

Nó vừa nhai vừa đi ra ngoài tránh chỗ cho chị yên. Ngồi nhâm nhi bình nước cam lấy từ trong tủ lạnh một hồi thì chị mang theo đồ ăn ra chiếc bàn gỗ ngoài sân.

- Xong rồi nè! Nhóc lại ăn đi!

- Có liền! Chà hấp dẫn quá.

Bụng đói cồn cào, gặp đồ ăn ngon nó hơn hở bốc ăn ngon lành không thèm dùng tới dao nĩa luôn. Trong lúc nó ăn chị vào trong nhà lấy cái máy sấy tóc mang ra cắm vào ổ điện gần đó.

- Tính làm gì vậy?

- Ngồi yên coi!

Chị nhẹ nhàng luồn tay vào tóc nó bật máy sấy làm khô tóc cho nó.

- Hỏi nhiều quá à. Nhóc đó sau này hông được tắm khuya nữa biết chưa, hông tốt cho sức khỏe đâu.

- Bình thường nhóc tắm hoài mà. Tại hồi nãy người nhóc dơ lắm.

- Biết! Nhưng tắm khuya nguy hiểm lắm, nhóc đừng làm vậy nữa.

- Rồi rồi biết rồi.

- Cho chị ăn miếng coi!

- Ờ ờ!

Nó cầm một miếng thịt đưa lên cao, tự chị ghé miệng ăn.

- Ăn đàng hoàng coi chừng rớt lên đầu nhóc.

- Hihi kệ nhóc chứ.

- Không có rảnh đi gọi nữa đâu.

- Xí! Đồ ở dơ.

Khuya SG, trời thoáng mát, có thể nhìn thấy được vài ngôi sao. Một mẻ, căng thẳng công việc dường như biến mất nhường chỗ cho nụ cười vui vẻ, thoải mái. Đôi khi giữa những xô bồ người ta mới thấy những khoảnh khắc bây giờ đáng quý biết bao. Hình như lâu rồi nó chưa mỉm cười nói rằng..."Sài Gòn! Bình yên lắm!

-----oOo-----

Chương 65: Chương 64

Nguồn: EbookTruyen.VN

Buổi sáng đến rộn ràng bởi tiếng thím ba đánh thức hai đứa.

- Trời đất ơi hai cái đứa này chắc đánh đòn quá! Cô cậu sao hồng vô nhà mà nằm ngủ ngoài sân hả? Trúng gió rồi làm sao!!!

Nó mở mắt dậy ngơ ngác, chị cũng ngồi kế bên vươn vai ngáp ngắn ngáp dài. Thì ra đêm qua ngồi chơi rồi ngủ hời nào không hay. Thím ba chồng hông rồi bẻ một nhánh cây kế bên quất nhẹ vô hông nó với chị.

- Cô cậu đi vô nhà ăn sáng cho tui...nhanh lên!

- Hihi đau mà mami, đau...mami đánh hấn đi tại hấn hết mà...uida!

Chị nhảy dựng dậy đẩy nó ra trước rồi chạy vô nhà, nó cười khi khi rồi chạy theo, sau lưng thím ba đứng chồng hông lắc đầu. Vào nhà giành nhau cả buổi với wc để vệ sinh cá nhân mới mò xuống nhà ăn sáng, xong xuôi nó chạy luôn lên trường học. Được khoảng nửa buổi nó trốn về lên công ty tiếp tục phần việc hôm qua. Chị bên công ty đối tác cùng duyệt chọn người mẫu đã có mặt sẵn.

- Nè em! Cô bé hôm qua đẹp quá sao chị không thấy trong danh sách em gửi cho chị.

- Hả! Cái người ngồi kế em đó hả?

- Ủ!

- Không chị ơi, người đó đâu phải người mẫu của tụi em.
- Vậy sao? Thế em cho số bé đó đi chị liên lạc mời diễn chung. Hôm qua chị có chụp hình bằng điện thoại về sếp bên chị thích lắm.

Nó giật nảy người, cái bà này nhanh tay nhanh chân thiệt, quắc mắt một cái nó xua tay.

- Chị muốn chọn ai cũng được, riêng người đó thì không!
- Sao vậy? Đây chị bảo này, làm việc với nhau mà giấu người riêng như vậy là không được.
- Chị nói đi đâu vậy? Chị đó đâu có phải tới casting mắc gì em phải giấu.
- Nhưng chị nghe em ấy đòi tham gia mà.
- Ờ! Đúng là có đòi tham gia nhưng em không cho.
- Sao kỳ vậy?
- Em không thích.
- Tại sao không thích?
- Tại em không thích!

Nó phán một câu tỉnh bơ rồi cầm máy ảnh đi sang phòng studio của công ty để chụp hình cho hai bạn PG khác. Chụp được một chút thì anh giám đốc sang phòng nói chuyện với nó.

- Đây Mon! Có việc gì con nhỏ bên kia nó nói em ý quyền ngăn bên họ chọn người mẫu diễn vậy?
- Ủa? Chị đó nói với anh rồi hả?
- Ủa! Nó bảo có một bạn đẹp nhất nhóm casting, bên họ thích nhưng em không cho.
- Bà đó tào lao nửa. Cái người đó là chị em lên chơi với em chứ có phải lên để casting gì đâu mà đòi cho diễn trời.

- Vậy sao? Thế mà nó bảo bạn đó đòi tham gia nhưng em không cho, sếp nó chỉ đạo nhất định phải mời cho được chị của em đây.

- Đúng là chị em ham vui đòi tham gia, nhưng em không thích, hôm qua chị em cũng đổi ý rồi đâu có đòi tham gia nữa.

- À! Ra thế, nhưng sếp bên họ nói như thế rồi em xem có cách nào mời chị em tham gia không? Bên họ hay hợp tác với công ty mình nhiều chương trình, sếp họ cũng đích thân lên tiếng rồi.

- Gì kỳ vậy trời, tự nhiên chị em liên quan gì tới công ty mình mắc gì phải đi mua vui cho thằng cha đó.

- Em nói gì kỳ vậy, chỉ là mời tham gia buổi tiệc đó thôi chứ mua vui gì ở đây. Chị em không liên quan nhưng em thì liên quan đây. Giúp anh nhé, không diễn cũng được nhưng đến tham gia ăn uống chắc không vấn đề chứ.

Nó ngẩn người, nghe cũng đủ biết đồ hết trách nhiệm lên vai nó, rắc rối nữa rồi đây, tự nhiên cứ ép bằng được phải có chị trong khi chị chẳng liên quan gì, nghe cứ như đe dọa nó.

- Nhưng... - Thì em cứ hỏi ý chị em thử, nếu em ấy không đồng ý thì thôi anh sẽ tìm cách khác.

Nó ngẫm nghĩ một hồi rồi cũng gật đầu, kệ cùng lắm kêu chị không được đồng ý là xong chứ gì.

- Được rồi! Để tối em về hỏi thử chị em coi.

- Ừ! Có gì báo anh sớm nhé!

Nó tiếp tục công việc của mình nhưng chẳng có tí hứng thú nào mặc dù đang chụp hình cho hai cô PG xinh đẹp. Xong việc nó về quán ông Kha làm, đến khuya thì chạy qua nhà chị để nói chuyện vì cả buổi cha giám đốc cứ nhắn tin hỏi hoài. Nó ngồi kể lại hết lời của bà nhiều chuyện công ty kia với anh giám đốc nó nói và kêu chị từ chối. Tưởng chị sẽ nghe nó phân tích xong sẽ ngoan ngoãn nghe theo, ai ngờ suy nghĩ một hồi chị cười tít mắt.

- Nhóc gọi cho anh đó đi, chị sẽ nói chuyện.

- Mà chị từ chối đúng hôn?

- Hihi biết rồi biết nhóc lo rồi, gọi đi.

- Ờ!

Nó gọi cho anh giám đốc, chị cầm lấy điện thoại nói chuyện, không hiểu nói gì mà không cho nó nghe, chỉ biết cả buổi tối cứ tủm tủm cười một mình hoài, hỏi thì không chịu nói cho nó biết luôn. Sáng hôm sau mò lên công ty cho mấy bạn người mẫu thử đồ trước để chị thiết kế còn chỉnh sửa cho đúng size thì anh giám đốc đi qua vỗ vai cười tươi.

- Cảm ơn em nha! Chị em không diễn nhưng tham gia buổi tiệc cũng tốt lắm rồi. Em về báo chị em giờ giấc chuẩn bị rồi bên kia họ cho xe đến đón nha.

Anh giám đốc vui vẻ phán một câu rồi đi ra khỏi phòng, đã vậy còn thông lại thêm một câu nó nghe xong muốn đập luôn cái máy ảnh.

- À kêu cô bé ăn mặc thật đẹp vào nhé!

Nó muốn dựng hết cả tóc, thở phì phì vì máu dồn lên não, bức xúc nó hét lên giữa phòng làm ai cũng giật mình nhìn nó.

- Chị Phương!!

Xong việc nó chạy thẳng luôn qua nhà chị, bỏ luôn cả buổi học chiều.

- Nhóc đã nói hông phải lo cho nhóc mà. Cùng lắm nhóc không làm việc đó nữa, mắc gì chị phải đi tới dự tiệc đó.

- Nhưng chị hông muốn nhóc vì chuyện này mà mất việc.

- Đã nói là không sợ mất việc mà.

- Chỉ là buổi tiệc mà, có ăn, có uống, có nhiều trò vui chị tham gia một chút có mất gì đâu hihi.

- Trời à! Nghe mùi cũng biết thằng cha sếp bên công ty đó thấy hình chị rồi mê, đòi có chị để cưa cẩm này nọ chứ sao mà hông mất.

- Hihi thì để chị coi ông đó sẽ làm gì chị, với lại có nhóc bên cạnh bảo vệ chị mà.

- Có nhóc thì có, rùi ông thả dê chị rồi sao, người thiệt thòi là chị đó.

- Hihi càng vui chứ sao. Nhóc khờ! Yên tâm yên tâm chị biết mình đang làm gì mà.

- Nhưng!

- Yên tâm yên tâm! Một trăm cái yên tâm nha hihihi! Coi cái mặt nhóc kìa, ngố ời là ngố. Cười cái coi!

Chị vui vẻ chọt chọt vào mặt nó, thiệt không hiểu chị đang tính làm gì, nó là nó không có yên tâm được rồi đó. Hết cách, nó đành rời khỏi nhà chị đi qua quán ông Kha làm với tâm trạng cứ như ngồi trên đồng lửa. Đang chưa biết làm sao thì chị Thủy xuất hiện, nhìn thấy cả buổi phục vụ cái mặt nó ngơ ngơ chị liền kêu nó lại ngồi nói chuyện.

- Sao có chuyện gì bữa nay anh Mon của em mặt mày bí xì dạ?

- Thôi nay em không có tâm trạng giỡn chị ời, đang lo gần chết đây.

- Lo chuyện gì? Anh nói em nghe đi, thiếu hơi gái hả...hihi vậy tối nay em chiều anh nhaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

- Chị tha em! Giỡn hoài.

- Chứ anh hông nói em nghe em hông tha cho anh à nhaaaa!

- Rồi rồi rồi! Sợ chị luôn!

- Haha! Coi cái mặt em kìa, làm như sợ chị ăn thịt em hông bằng. Rồi nói chị nghe coi.

Nó thở dài kể lại mọi chuyện cho chị Thủy nghe.

- Đó! Chị nói coi, em là em nghe mùi thằng cha đó tính kiếm chuyện tán tỉnh chị Phương chứ đâu. Thiệt là khó chịu mà.

Chị Thủy mỉm cười chống cằm nhìn nó.

- Gì nhìn em dữ vậy? Kêu kể chuyện, kể xong không ý kiến ngồi nhìn là sao.

- Em nói hết chưa? Chị thấy em hùng hổ quá thành ra chờ em nói hết nè.

Nó thở phì uống một hơi hế ly trà đá.

- Rồi! Em nói hết rồi đó!

Chị Thủy vẫn chống cằm nhìn nó chằm chằm như suy xét điều gì đó.

- Chị hiểu rồi. Em lo là đúng, chuyện mấy ông sếp lớn thấy gái đẹp rồi sáp tới cho bằng được cũng bình thường, nhất là trong giới nghề em làm. Nhưng làm gì sồn sồn lên dữ vậy chàng trai, dự tiệc có đông người, em cũng ở đó, chị nghĩ hồng có chuyện gì đâu.

- Em cũng biết, nhưng mà gặp được một lần rùi ông cứ làm tới kiểk chị Phương hoài rồi sao.

- Haha thì bé Phương xinh đẹp, được sếp sòng đại gia theo đuổi là tốt chứ sao.

- Nói gì kỳ! Nói đã đòi chị cho ý kiến cũng như không.

- Em mới kỳ đó. Chị hỏi em nha, Phương là gì của em?

- Chị!

- Chị ruột hay sao?

- Chỉ là chị thôi, không phải ruột.

- Vậy bé Phương có bạn trai chưa?

- Ờ hình như chưa.

- Còn ông sếp bên kia em biết ông già hay trẻ, tốt hay xấu chưa?

- Ờ thì chưa biết, mới gặp bà nhiều chuyện trợ lý của ông à.

- Giờ hồng bàn tới việc ông sếp đó tốt hay xấu nha. Em hồng phải em ruột của bé Phương, cho dù là em ruột thì việc người nào đó muốn theo đuổi, làm quen Phương thì em cũng đâu có quyền gì mà ngăn cản.

- Nhưng... - Đồng ý em phải lo lắng đề phòng Phương bị thiệt thòi nếu

ông đó là người xấu. Nhưng cũng đâu cần em phải hung hỏ kiếm cách ngăn cản như này giờ đúng hôn.

Nó ngăn người ra, lời chị Thủy nói hơi thẳng tuy nhiên nghĩ lại thì cũng đúng, nó cũng đâu có quyền gì ngăn cản người khác tiếp cận làm quen theo đuổi chị. Nhưng mà không hiểu sao nó vẫn thấy lo và khó chịu lắm. Chị Thủy vẫn nhìn nó, chống cằm cười cười.

- Sao? Thấy lời chị hợp lý chưa chàng trai. Trước giờ chị mới thấy em sồn sồn mát bình tĩnh như vậy đó nha. Nè! Em lo cho Phương là đúng nhưng hồng cần phải làm quá như vậy đâu, trừ khi....

- Sao chị?

- Em có quyền làm quá ngăn cản này nọ...trừ khi em....

- Em sao?

- Nói vậy hồng hiểu hả? Hihi trừ khi em yêu Phương.

Nó sững người, ờ đúng là ngu thật, có nhiều cũng không nghĩ ra, ngay lập tức nó xoa tay.

- Nói tào lao nữa. Yêu đương gì đâu trời, em chỉ là lo chị Phương bị người ta dè, chị cũng biết tại em mà chị Phương bị dính vào vụ này mà.

- Hihi hồng có thì thôi làm gì lên giọng ghê vậy. Được rồi chị hồng chọc em nữa, bữa đó chị cũng hồng làm gì em đưa chị theo chơi với có gì chị coi chừng Phương cho em. Vậy là yên tâm nha.

- Được không? Em sợ chị phiền.

- Được đi chơi, ăn uống, rồi có cơ hội làm quen đại gia này nọ, chị thèm còn hồng hết lấy gì phiền hihi. Em dẫn chị theo được hôn mới nói à.

- Ờ được! Công ty em tổ chức mà mời ai cũng được.

- Ok vậy nha!

- Rồi! Vậy em cảm ơn chị trước.

- Hihi! Trả tiền nước cho chị đi.

- Ờ chơi luôn!

- Rồi cuối cùng em có yêu bé Phương hôn dza?

- Một quá! Không có, chọc hoài!

- Haha!

Nó đứng dậy đi vào trong, sau lưng chị Thủy vẫn cười nói với theo chọc nó. Vào wc đứng nhìn mình trong gương, nó tự nghĩ hình như mình hơi làm quá, chị Thủy nói đúng, dạo này hình như càng lúc nó càng mất bình tĩnh. Còn hôm nay cũng vậy, chẳng hiểu sao biết chuyện chị đồng ý đi dự tiệc nó lại khó chịu như vậy, ngay bây giờ dù đã thông suốt, bớt lo vì chị Thủy phân tích...nhưng mà...vẫn thấy sao sao ấy. Nó lắc lắc đầu ụp mặt vô vòi nước xả ào ào để lấy lại bình tĩnh. Kệ dù sao cũng có chị Thủy đi cùng, chắc không có gì rắc rối đâu.

Buổi tiệc bắt đầu ở một nhà hàng sang trọng nằm ở trung tâm Q1. Là đơn vị tổ chức nên nó và anh chị em trong công ty chạy như vẹt để sắp xếp mọi việc, nó cũng phải bận rộn với phần việc riêng, hơn nữa bên công ty kia đề nghị sẽ đưa xe đến đón chị nên nó không đi cùng chị, bù vào đó là chị Thủy. Ở đây, ai ai cũng mặc những trang phục sang trọng, chỉ riêng nó và vài người trong công ty là đơn giản với quần jean, áo thun bởi dù sao tại nó cũng chỉ là người làm công, lại toàn ở phía sau hậu trường. Có vài người nổi tiếng đến dự, có ca sĩ, diễn viên, người mẫu khiến chính nó cũng choáng ngợp. Càng ngợp hơn khi sự xuất hiện của chị làm tim nó như nhảy khỏi lồng ngực. Không còn nhận ra là người chị gái quen thuộc của nó nữa, chị kiêu sa trong chiếc váy màu trắng tinh khôi điểm sáng bởi những viên đá quý lấp lánh. Chị nổi bật, quyến rũ đến nỗi những tay máy ảnh ngay lập tức bị thu hút bám máy liên tục, ánh mắt đổ dồn theo từng bước chân của chị cứ như một nghệ sỹ nổi tiếng đến dự. Chị khác xa với chị mà nó biết bởi cách đi đứng, cách chào hỏi, nụ cười, dáng vẻ. Ban đầu nó cũng định chạy lại với chị nhưng tự nhiên đôi chân rú lại, nó lọt thỏm giữa đám đông người lung linh, sang trọng, nó cho hai tay vào túi nắm chặt, miệng mỉm cười khẽ bước lùi sâu vào góc như sợ chị nhìn thấy. Xung quanh tiếng nhạc, tiếng cười đùa, tiếng chào hỏi, trò chuyện với nhau ồn ào, nó lặng lẽ trở lại phía bên trong ở nơi nó phải ở, làm việc nó phải làm. Người đàn ông đứng tuổi luôn kè kè bên cạnh tiếp đãi chị như một vị khách quan trọng, ông ta chính là người nhất quyết mời cho được chị đến cho dù trước đó chẳng biết chị là ai. Chương trình khá ổn mặc dù cũng phát sinh một vài rắc rối nhỏ, các tiết mục diễn ra song song với tiệc

buffet. Càng về cuối buổi tiệc vỏ bia rượu đắt tiền càng chất đống phía trong nhà bếp đồng nghĩa với việc những vị khách càng ngấm nhiều men say. Cơ bản đã gần đến lúc kết thúc, chỉ là người ta còn ở lại để ăn nhậu, trò chuyện. Nó và anh chị nhân viên cùng công ty cũng đã được rảnh tay một chút tranh thủ quây quần nhau lại ngồi gặm bánh mỳ ở một góc phía bên trong sảnh chính. Đồ ăn bên trong thì nhiều nhưng không phải dành cho nhân viên tụi nó cũng như nhân viên nhà hàng đựng vào, mọi thứ đều được tính toán, đặt sẵn theo số khách dự. Chỉ cách nhau một bức tường là hai thế giới hoàn toàn khác nhau, phía bên kia là sang trọng, đồ ăn chất đống, những chai rượu tây đắt tiền, phía bên này bức tường là những con người mệt mỏi ngồi gặm bánh mỳ và những ly nước mía. Anh chị cùng công ty vẫn vui vẻ cười đùa, trò chuyện, bàn tán về buổi tiệc, về công việc, về những chuyện phát sinh hay về một ca sỹ, diễn viên nào đó. Nó thì ngồi im một góc ăn bánh mỳ, không tham gia câu chuyện, chỉ mỉm cười lắng nghe.

- Mon tối ngày ngồi im vậy?

- Ừ! Cái thằng tối ngày im ru, nói gì vui vui anh chị nghe coi.

- Thôi chọc thằng nhỏ hoài, ông để em nó yên đi.

- Haha mệt hông em, lâu lâu có chương trình là vậy đó, ráng xong vụ này sắp cho đi du lịch đấy. À mấy bữa nay làm chung với mấy em người mẫu, vớt được đứa nào chưa chia cho tụi anh vài em coi.

- Ông nội háo sắc, cỡ nhân viên quen tụi mình còn lâu mới đụng tới được mấy cô đó nhé. Mơ mộng viễn vông, xuống đùm đi cha nội.

- Hồng mơ người mẫu không lẽ đi mơ đùng tới mấy bà hả, gãy kim có ngày. Hahaha.

- Xin lỗi tụi này không cao nhưng ba vòng hơi bị chuẩn nhá... Nó mỉm cười, anh chị công ty nó là vậy, lúc nào cũng dìu hàng trên chọc nhau chứ chẳng ai giận hờn hay coi thường ai cả. Đột nhiên mọi người im bất cùng hướng mắt về một phía, nó thì chẳng quan tâm vẫn tỉnh bơ nằm dựa vào thùng nước quay mặt sang một hướng khác. Ông anh ngồi gần tự nhiên ngừng chọc nhìn nó đăm đăm, vài tiếng xì xào.

- Em kiếm ai?

- Sao em vô đây chi.
- Ủa ai vậy ông?
- À em này đi chung với ông sếp bên kia cả buổi đó.
- Bò mới của ông hả?
- Ai biết, nghe nói hồi bữa đòi cắt hợp đồng nếu sếp mình hông mời được tham gia đó.
- Có không à?
- Tui nghe con trợ lý ông nói mà.

Nó hơi nhột khê liếc xung quanh, mấy anh chị ai cũng nhìn về phía nó, chưa kịp phản ứng đã bị ai đó néo lỗ tai kéo dậy.

- Bắt được tên nhóc nhà người rồi nhaaaaa. Tròn ở đâu làm chị kiếm muốn chết từ tối tới giờ hả.
- Uiiidaaaa! Uiiidaaaa! Đau đau nhóc.
- Hứ! Nói bảo vệ người ta mà cả buổi đâu mất tiêu hả? Đáng ghét!
- Ờ thì tại nhóc bận quá, giờ mới được nghỉ chút nè. Chị buông ra đi, người ta nhìn kìa.
- Cho chết! Ai biểu bỏ mặc chị chi.
- Bỏ đâu, thì có chị Thủy rồi sếp bên kia đi với chị mà.
- Xí! Nhưng chị muốn nhìn thấy nhóc thôi.
- Nhìn nhóc chi.
- Vì chị hông có quen mấy người kia.
- Thấy cười nói vui vẻ mà, bộ cả tối giờ không quen được ai à?
- Có nhiều nhưng chị không thích mấy người đó.

- Không thích sao chịu tới đây chi?
- Tại vì chị hồng muốn nhóc bị mất việc, chị hồng muốn nhóc buồn.
- Chị đến đây mới là điều nhóc buồn đó!
- Nhóc...!

Chị im lặng thôi cười, nó cũng vậy, hình như hai đứa chuyển sang giọng điệu cãi nhau chứ không còn trêu đùa giận dỗi bình thường nữa thì phải. Nó nhận ra điều đó trong giọng nói, cảm xúc của mình, cả mọi người xung quanh cũng đưa ánh mắt ái ngại nhìn nó và chị.

- Thôi chị ra ngoài chơi đi, xong tiệc có gì mình gặp nhau sau, mọi người đang nhìn tụi mình kìa.

- Nhóc đáng ghét lắm! Sao nhóc dám nói cái giọng đó với chị chứ hả?

Chị đưa ánh mắt vừa giận vừa buồn nhìn xoáy vào nó một lúc rồi quay mặt bước ra ngoài, nửa chừng chị dừng lại để đĩa đồ ăn lên chiếc bàn nhỏ gần đó.

- Nhóc ăn đĩa đồ ăn này đi, ăn bánh mì hồng đủ sức làm việc đâu.

Nói xong chị đi thẳng vào trong phòng mà chẳng thèm ngoái lại nhìn nó thêm một lần. Nó im lặng ngồi xuống, mọi người cũng vậy. Ông anh ngồi kế vổ vổ vai đứng dậy cầm đĩa đồ ăn mang lại đưa ra trước mặt nó.

- Nè ăn đi Mon, của em đó đem vô nè. Em với bé đó là gì của nhau vậy? Sao nói có mấy câu mà cãi thẳng dữ?

- Dạ! Không có gì đâu anh, em với chị hay cãi nhau vậy lắm.

- À! Chị em đó hả? Đẹp quá trời, hèn gì ông sắp bên kia mê như điều đó.

- Ủ!

Nó mỉm cười im lặng, ông anh không nói gì nữa đem đĩa đồ ăn đưa sang cho một chị khác chia nhau ăn. Phía xa xa góc phòng, một hai anh chị đang đang túm tụm xì xầm gì đó liên quan đến nó và chị.

Chương 66: Chương 65

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngoài trời đổ mưa to dường như chẳng ảnh hưởng gì đến không khí bên trong nhà hàng, chắc chỉ có vài nhân viên hay bảo vệ mới biết bên ngoài đang mưa. Lại có tiếng ồn ào phía trong sảnh chính nhà hàng, mọi người đứng dậy chạy vào xem. Được một chút bà chị kế toán vẫy tay kêu nó.

- Mon em vào coi chị em kìa! Nhanh nhanh!

Nó vội vàng đứng dậy chạy vào trong, đám đông đang tụ lại nhìn, có vài người xô đẩy, chị đang đứng giữa gây náo nhào với ai đó, có cả chị Thủy đứng kế bên nắm tay chị. Nó cố sức chen vào... - Tôi cho chú biết, đừng thấy tôi tươi cười vui vẻ mà giờ trò dè xòm. Biến ngay khỏi mắt tôi!

- Cô có biết đang làm gì không cô gái? Muốn chết hả?

- Thôi thôi được rồi, kéo hai người ra đi. Bảo vệ đâu rồi?

- Ai kéo ông ra chỗ khác coi.

- Con nhỏ này cũng dữ gớm.

Tiếng mọi người tranh cãi, bàn tán. Một ông khá lớn tuổi đầu tóc ướn sung cứ muốn lao vào ăn thua đủ với chị, hai người trung niên khác đang ôm ông ta lại cố sức đẩy ra trong khi chị tỉnh bơ khoanh tay nhìn. Nó chen vào được đứng chắn trước mặt rồi kéo tay chị và chị Thủy chen ra khỏi đám đông.

- Ra chỗ khác đi. Sao tự nhiên gây lộn rồi? Chuyện gì hả?

- Hứ! Nhóc buông chị ra, chị phải cho ông già đó biết tay.

- Thôi thôi được rồi, nay làm gì tự nhiên dữ vậy?

- Hấn đã xúc phạm chị! Chị sẽ không bỏ qua chuyện này đâu.

Nó kéo hai người ra ngoài hành lang chỗ nhóm công ty nó tụ tập, chị Thủy cứ cười khì khì trong khi mặt chị ngược lại hậm hực dữ dội.

- Vụ vì vậy chị?

- Ủ! Bé Phương mới đổ cả ly rượu lên đầu ông già đó.

- Là sao?

- Ông nội đó ở đâu xấp xáp lại gần hai đứa chị, nói tào lao một hồi chị quay qua là thấy đầu ông ướt nhẹp bị bé Phương tát một cái té luôn. Haha em ghê thiệt nha Phương.

- Gì dữ vậy chị?

Nó ngơ ngác nhìn qua hỏi thì chị chu miệng liếc dài ra ngoài.

- Tại ông dè chị.

- Hà? Ông làm gì chị?

Mới nghe tới đây nó đã sôi máu nghiên răng kiềm chế.

- Đang nói chuyện tự nhiên ông ôm eo chị.

- Haha thằng cha đó hồi nãy nói nhỏ với chị xin số bé Phương, kêu mời hai chị em đi chơi riêng ở Vũng Tàu với mấy ông. Chị chưa kịp trả lời ông sắp qua kiểm chuyện với bé Phương đó.

- Trời đất! Rồi ông có nói gì với chị không?

- Hông! Ông mới ôm eo là chị xử ông luôn, dám đụng vô người chị hả? Cho chết!

Nó thở phà một cái, dù sao ông đó cũng chưa dè được gì nhiều, chị Thủy thì cứ tùm tĩm cười hoài.

- Vui quá ha đứng cười hoài.

- Hihi vui thiệt mà. Nhớ cái mặt thằng cha mắc cười lắm, mới đụng vô eo bé Phương có chút xiu là bị nằm dài dưới đất, bách nhục! Hihi!

- Hứ! Em còn tính ướm ông mấy cái nữa đó chị, ai ngờ mới tát một cái ông nằm dài luôn. Tiếc ghê!

Nó rùng mình nhìn chị, coi bộ cái người này cũng không dễ bị thiệt thòi, ông kia mới đụng eo có một cái mà hết bị đổ rượu rồi ăn tát, dễ sợ thiệt.

- Thôi được rồi cô hai! Xử vậy được rồi, ở đó còn tiếc nữa.

- Hừ! Đáng đời ông. Dám đụng vô người chị, chị chưa xử tội tại mấy ông mà nhóc giận chị nữa.

- Hả! Giận hồi nào?

- Mới hồi nãy nhóc lớn tiếng với chị đó.

- Thôi thôi nhóc xin lỗi, tại hồi nãy mệt quá nên hơi bực, không phải giận chị đâu.

- Thiệt hôn?

- Thiệt mà.

- Vậy hen. Ai biết đâu, tưởng nhóc buồn nên chị mới ra kiếm chuyện trút giận lên mấy ông.

- Hả? Chị làm gì nữa?

- Thì thì chị lên xịt tương ớt với tàn thuốc vô ly rượu của mấy ông hà, có kịp làm gì nữa đâu.

Nó với mấy anh chị xung quanh nghe xong choáng váng suýt bật ngửa, bó tay với chị, nghe chị nói xong mà vừa thương vừa mắc cười vừa tội nghiệp mấy ông sếp lớn ngoài kia. Không biết cảm giác uống rượu pha tương ớt và tàn thuốc lá có ngon không nữa.

- Nhóc hông giận, nhưng chị thì giận nhóc đó nha.

- Hả? Sao giận nữa?

- Vì nhóc dám nói những lời như vậy với chị. Chị hông thích!

- Rồi rồi nhóc sai, nhóc xin lỗi được chưa.

- Hừ! Chưa!

- Sao nữa?

- Chị sẽ ghi sổ nợ, mai một nhóc phải đền bù cho chị sau.

- Đâu ra?

- Hừ! Cấm cãi! Đồ đáng ghét!

Nó với chị tỉnh bơ nói chuyện giữa nhóm anh chị trong công ty, công nhận nhân viên công ty nó ai ai cũng ít có nhiều chuyện lắm, đứng hóng chuyện rất nhiệt tình. Nếu không có anh giám đốc đi vào chắc cả đám còn tụ tập - Mấy chú mấy thím đi dọn dẹp công chuyện dùm tui coi, ăn xong tụ ở đây nhiều chuyện hả?

Cả đám cười khì khì chia nhau ra tiếp tục làm những công đoạn cuối cùng của chương trình. Riêng nó anh giám đốc kéo trở lại nói chuyện.

- Vụ này căng rồi em. Tự nhiên bé Phương làm nhục ông đó trước mặt khách khứa, kỳ này chắc ông xử nguyên công ty mình quá.

- Tại ông sàm sỡ chị em mà.

- Anh biết! Anh cũng không ngờ ông làm vậy, nhưng ăn uống say xỉn, ông có đụng chạm một chút thì ráng nhịn một chút, phản ứng dữ kiểu này là chết.

Nghe đến đây, ngay lập tức chị kéo vai anh giám đốc xoay qua nhìn thẳng vào mặt.

- Em cho anh biết, bất cứ ai ở đây là nam giới đừng hòng đụng vô người em kể cả anh, một ngón tay cũng không được biết chưa.

- Thôi nào cô bé, có gì từ từ nói làm gì căng vậy em. Chuyện ăn nhậu, xả giao, đụng chạm một chút có sao đâu.

- Em hông thích.

Chị xoay lưng đi thẳng ra góc với chị Thủy, anh giám đốc lắc đầu nhìn nó.

- Chị em cứng đầu quá.

- Anh đừng nói vậy, tại ông đó giở trò trước mà.

- Làm việc trong cái nghề anh em mình, có nhiều chuyện phải mất nhắm mắt mở cho qua em à. Tiếp đãi khách khứa này nọ, đụng chạm kiểu này cũng chuyện bình thường, chị em đâu cần căng như vậy.

- Em nói ngay từ đầu đừng lôi chị em vô chuyện này mà, tại anh không nghe. Chị Phương không có giống mấy bạn người mẫu tiếp khách của công ty mình đâu.

- Ủ! Anh hiểu, nhưng mà mấy ông già đó lại thích “món lạ” mới chết chứ. Thôi cũng còn may ông đó chỉ là khách của công ty bên kia. Sếp họ cũng biết điều lắm, để anh nói chuyện coi sao.

- Dạ.

Nó im lặng cùng anh chị công ty dọn dẹp một số công đoạn cuối cùng để rời khỏi nhà hàng kết thúc chương trình. Đang chuẩn bị về thì anh giám đốc kéo nó lại nói chuyện tiếp.

- Cũng ổn rồi. Sếp bên đó nói sáng mai mới anh em mình, bé Phương, Thủy đi coffe.

- Chị nữa?

- Thì để giải hòa chuyện đêm nay, coi như để ông thay mặt ông kia xin lỗi bé Phương.

- Xin lỗi xin phải gì nữa không biết.

- Thôi em ráng giúp anh một lần nữa đi. Coffe thôi, chứ mình không đi, sau này ông không hợp tác với công ty mình nữa thì mệt.

- Ờ! Để em nói với chị. Thiệt là tự nhiên đang yên lành tùm lum chuyện đau cả đầu.

- Ráng đi em, nghề của mình nó vậy biết sao giờ.

Mọi người lục đục ra về dưới cơn mưa dầm, chị Thủy có giang một anh trong công ty để qua club có việc. Chị đang đứng kế nó chờ bảo vệ lấy xe chung với mấy chị trong công ty thì một anh đi chạy lại gần tươi cười.

- Em ơi! Sếp anh nói chờ một tí sếp đưa em về.

- Chi?

- Sếp anh nói rước em đến đây thế nào thì đưa em về thế đó chứ.

- Hồng cần đâu, đi với bạn tui được rồi.

Anh đó nhìn qua nó, chắc anh ta là tài xế của ông sếp bên kia đây mà.

- Em đi với cậu này à?

- Dạ.

- Bằng gì?

- Xe máy.

- Ôi trời! Em đùa hoài, trời đang mưa em mặc đồ sang thế này, ô-tô không đi lại đi xe máy là sao. Thôi em chờ một tí anh lái xe lui lại, sếp anh ra ngay đây mà. Nè cậu em đi về trước nhé, bạn em để anh lo.

Nó chưa kịp phản ứng sao thì chị ôm lấy tay nó chu miệng nhìn anh chàng kia.

- Anh nói nhiều quá, ai mượn anh sắp xếp vậy hả? Em sẽ đi với bạn em, anh kiếm người khác mà đưa về bằng ô-tô nha.

- Nhưng sếp anh kêu em chờ mà.

- Sếp anh là cái gì mà tui phải nghe lời hả? Vô duyên! Mình đi nhóc!

Chị kéo tay nó đi ra sát ngoài bậc thang đứng để tránh xa khỏi anh chàng đó. Cuối cùng xe nó cũng được dẫn ra cùng với hai xe khác của hai anh chung công ty. Nhìn lại đúng là xe nó dỏm nhất hội vì đa số trong công ty toàn xe đắt tiền, có mình nó với chú bảo vệ ở công ty là đi xe dỏm thôi. Nhìn lại chị nó mới cảm thấy hơi ngại, anh kia nói đúng, trời đang mưa chị lại rực rỡ như nữ hoàng thế này, tự nhiên phải dầm mưa trên chiếc xe vừa cũ vừa nát của nó thì không hợp chút nào. Trái ngược với tâm trạng ngại ngùng của nó, chị vui vẻ ngồi lên xe trước, nhún nhún đưa đầu ra dấu nó phải đội nón cho chị. Như thường lệ nó đội nón, cài dây đai hoàng cho chị rồi mới leo lên xe để máy, không biết phải trời xui hay không mà tới chiếc xe cũng kiếm chuyện với nó, đề hoài xe không chịu nổ.

- Sao vậy nhóc?
- Không biết! Tự nhiên không nổ máy.
- Kỳ vậy?
- Chị xuống nhóc coi thử.
- Uhm!

Chị leo xuống, nó xua tay.

- Chị lên trên đó đứng đi, để mưa ướt hết.
- Hihi mưa có chút xíu mà, hông sao đâu.
- Biết! Nhưng mưa dầm dễ bệnh lắm.
- Hihi nhóc lo sửa xe kìa, nhiều chuyện.

Nó lắc đầu cuối xuống coi thử, thực ra cũng đâu có rãnh vụ xe cộ gì, cũng là coi bu-gi có bị ướt không, lắc lắc thử rồi đạp xe, tắt mở chìa khóa này nọ. Làm đủ kiểu, đạp muốn bỏ hơi tai mà xe nó cũng không nổ. Ông anh chung công ty dựng xe xuống đi lại coi phụ, xem xét một hồi ảnh lắc đầu.

- Chắc trời mưa máy bị vô nước rồi.
- Vậy giờ sao anh?
- Kiểm chỗ sửa chứ sao, giờ này hông biết còn ai sửa xe không nữa. Để anh kè em đi kiểm chỗ sửa.
- Thôi anh về trước đi, nãy la vợ kêu về gấp mà.
- Nhưng... - Được rồi em dẫn xe ra ngoài ngả tư chắc có sửa mà, hồi chiều em bơm xe ở đó.
- Vậy hả? Ừ vậy anh về trước nhé.
- Dạ!

Anh đó lên xe phóng đi trước, nó thở phà nhìn qua chị.

- Chị nè!
- Bộ xe hư thiệt hả nhóc?
- Ủ! Chắc bị vô nước. Chị lên kia đứng chờ ông sắp ra đưa về trước đi nha.
- Còn nhóc?
- Ờ nhóc dẫn xe đi sửa.
- Chị đi với nhóc.
- Thôi đang mưa, mặc đồ đẹp vậy tự nhiên đi dầm mưa làm gì, người ta cười chết. Chị chờ chút đi, ông ra rồi kìa, có gì về nhóc gọi điện thoại sau.

Nó mỉm cười chỉ tay về phía cổng chính, ông sắp bên kia đang cùng anh giám đốc và vài người nữa cười nói đi ra tiến lại phía chị. Nhân lúc chị quay mặt qua chào hỏi, nó đẩy xe đi ra đường. Mưa SG vẫn không ngớt, tuy không lớn nhưng dầm dề cả buổi tối, đầu tóc, vai áo nó ướt đầm bởi mưa và cả mồ hôi do đạp xe nữa, cũng không ngờ hôm nay trời mưa đột xuất, áo mưa quăng trong balo ở nhà mất tiêu. Dù sao cũng trong cái rủi có cái may, xe hư thành ra chị sẽ được đi ô-tô về không phải đi chung dầm mưa với nó, mất công ướt lạnh chị bệnh thì lo lắm, nghĩ vậy nó vui vẻ huýt sáo dẫn xe đi giữa đường phố ngập nhẹ. Nhờ đạp xe tập thể dục nên người nóng hừng hừng thành ra cũng không thấy lạnh cho lắm, đang tung tung dẫn xe huýt sáo thì nghe tiếng xe rồ ga phía sau, nhìn lại là một anh chung công ty chở chị kế toán, SH nên đèn sáng chói cả mắt.

- Hi Mon, bộ chưa kiếm được chỗ sửa hả em?
- Dạ chắc tới ngã tư là có anh.
- Cần anh kè hôn?
- Dạ thôi chở cả đồng đồ vậy kè gì được. Anh chị về trước đi.
- Ok vậy hai đứa từ từ về sau nha.
- Mai gặp em! Bye hai đứa nha!

Chị kế toán ngồi ôm đồ đằng sau cũng ráng buông một tay ra vẫy vẫy chào.

- Dạ anh chị về trước. Ủa mà hai đứa là sa....sa...o... Nó chưa kịp dứt lời đã thấy sau lưng chị kế toán, một người leo xuống xe. Nó che che mắt để làm quen với ánh đèn của chiếc SH thì mới giật mình nhận ra là chị của nó.

- Thôi đi trước nha hai đứa!

Ông anh rít ga cho xe chạy đi, chị hùng hổ đi lại gần nhéo nó một cái rõ đau ở hông.

- Hừ! Tên đáng ghét này...tính bỏ mặc chị hả?

- Uiiidaaa đau...đau! Trời ơi sứt thịt người ta bây giờ...uidaaa tha cho nhóc...hix hix đau...bỏ hời nào.

- Hừ! Hông bỏ chứ sao tự nhiên dẫn xe đi trước hông chờ người ta.

- Ờ thì xe hư nhóc dẫn đi sửa, trời mưa đường lạnh, đường lại dơ không lẽ bắt chị cuộc bộ dầm mưa với nhóc.

- Ngụy biện! Nhóc sợ chị xấu hổ vì phải đi bộ với nhóc chứ gì?

- Tào lao! Ai nghĩ vậy hời nào. Ờ mà chị nói vậy cũng đúng, mặc đồ đẹp quá trời tự nhiên lộ bộ người ta cười chết.

- Ai cười chứ!

- Thì khách khứa dự tiệc hời nãy đó. Nè đó thấy chưa!

Nó cười cười chỉ tay ra đường, đúng là thêm một cặp anh chị cùng công ty chở đồ chạy vù ngang vẫy vẫy tay chào nó, phía sau lại là ô-tô của một vị khách bên công ty nó chậm chậm đi qua.

- Ừ rồi sao? Ai cười đâu? Có cái mặt nhóc cười đó, thấy ghét!

- Cười cũng không cho. Mà tự nhiên không đi ô-tô về đi, chạy lại đây chi không biết.

- Chị thích!

- Trời mưa lạnh muốn chết thích cái gì mà thích.

- Giờ sao, muốn uýnh chết hôn làm gì xua đuổi người ta hoài dza?

- Đuôi hồi nào, lo chị lạnh rồi bệnh thôi.

- Chùng nào bệnh hả hay, thấy ghét!

- Ờ ờ!

Một chiếc xe máy chạy ù ngang, nước văng tung tóe lên chiếc váy màu trắng của chị, nó vội kéo tay chị sát vào trong.

- Đó thấy chưa! Dơ đồ hết rồi nè.

- Hihi kệ đi!

- Bó tay chị luôn. Chút đi bộ đau chân ráng chịu. Nè lên lè đi đi, người ta chạy văng hết giờ.

- Nhiều chuyện!

Nó lắc đầu đẩy xe đi, từng dòng người đi ngang quay mặt lại nhìn, có cả những người quen có mặt trong buổi tiệc đi ngang đường. Cảm thấy hơi áy ngại nên nó càng cầm đầu cầm cổ đẩy xe không ngược nhìn ra đường nữa, được một chút thấy im im nó quay lại sau lưng, chị đang nhăn nhó cô đi cho kịp tốc độ của nó, chắc do đôi giày cao gót nên chị đi nhiều bị đau chân đây mà. Nó vội dựng xe xuống chạy ngược lại, thấy vậy chị ngồi bệt luôn xuống lề đường liếc nó.

- Thấy ghét! Biết người ta đi giày cao gót hông hả?

- Ờ ờ xin lỗi, tại nhóc... - Nhóc sợ người ta biết chị đi chung với nhóc người ta cười chứ gì.

- Rảnh quá, suy nghĩ đi đâu vậy.

- Có nghĩ vậy hôn?

- Không có mà, tại nhóc lo nhìn kiếm chỗ sửa xe quên đề ý chị.

- Hứ! Ngụy biện!

- Thôi thôi xin lỗi mà.

- Ai cần nhóc xin lỗi chứ.

- Ờ không cần thì thôi. Đâu đưa chân coi coi.

Nó khẽ kéo chân chị lại gần xoay xoay, xoa xoa xem xét, đúng là đi cả đôi giày cao nhông thế này lấy gì mà đi bộ nhanh được.

- Ai mượn mang giày cao quá trời lấy gì đi đứng được.

- Hihi!

- Rồi sao? Có bị đau nhiều không?

Chị gật gật đầu làm vẻ mặt như tội nghiệp lắm không bằng, nó lắc đầu cười.

- Chịu thua chị luôn. Để coi coi.

Nó suy nghĩ một chút rồi nhanh chóng cởi giày chị ra, rồi tự cởi luôn giày của mình.

- Đâu chị mang thử coi coi vừa không?

Chị tủm tỉm cười gật gật đầu, vẫn vẻ mặt ra vẻ tội nghiệp đó nhìn cũng đủ biết làm nũng với nó.

- Rồi biết rồi!

Nó tự mang giày vô chân chị, may quá cũng không đến nỗi quá chật, khá vừa. Người coi vậy mà chân nhỏ ghê, phải rút thêm một tí dây mới vừa chân chị.

- Rồi đứng dậy đi thử coi được chưa.

- Uhm!

Chị vui vẻ nắm tay nó đứng dậy đi từ từ về phía xe nó đang dựng phía trước, lại còn xoay vòng vòng làm dáng nữa chứ.

- Hihi giày nhóc mang êm lắm luôn, mà ướt mất tiêu rồi.

Nó lắc đầu cầm đôi giày cao gót của chị đi theo phía sau mỉm cười.

- Trời mưa giày nào khô được cô hai.

- Hihi!

Nó treo giày của chị lên xe rồi lộc cộc dẫn bộ tiếp. Chị vui vẻ đi sau lưng, lại còn đẩy xe phụ nó nữa chứ, thấy vậy nó nhăn mặt kéo tay chị ra khỏi xe.

- Thôi mệt ai mượn. Có chị đẩy nặng thêm thì có.

- Hừ! Chị đẩy phụ mà nặng hả?

- Kéo lại thì có chứ đẩy được gì. Mệt quá tự đi một mình cho nhóc nhờ cái.

- Hihi thấy ghét, vậy đẩy một mình cho nhóc chết.

- Coi thường nhau quá, khỏe như voi ha.

- Xí!

Nó mỉm cười đẩy xe đi dọc con đường, chị khoác tay nó đi bên cạnh, chiếc váy quét dài xuống đất lấm lem, cả người chị ướt vì mưa, chiếc váy không còn trắng tinh nhưng vẫn còn lấp lánh nổi bật dưới ngọn đèn đường và cả những chiếc đèn xe chạy ngang qua nữa. Giữa con đường trung tâm SG, mưa dầm dề, nước ngập nhẹ, những ngọn đèn lung linh đủ màu sắc hoa lệ, dòng người chen nhau nhộn nhịp, không ít người ngoái nhìn một cô gái xinh đẹp trong chiếc váy trắng lấm lem cặp tay sát bên một thằng nhóc đi chân không đẩy một chiếc xe dream cũ. Chị vui vẻ vừa đi vừa hát, thi thoảng lại chuyển qua kể hết chuyện vui này đến chuyện mắc cười nọ, một tay ôm chặt bắp tay nó, một tay ra dấu nói chuyện nhiệt tình. Nó thì cứ cười, rồi chọc ngược lại chị, không còn nghĩ đến chuyện gì diễn ra xung quanh, quên luôn vụ kiếm chỗ sửa xe, mà giờ đó ở Q1 làm gì còn chỗ nào sửa xe cho nó kiếm nữa.

- Bỏ cái ví xuống coi làm gì vậy?

- Chị che mưa cho nhóc mà.

- Rảnh nữa, cái ví có chút xíu che được gì, ướt nhẹp hết rồi che chi nữa. Chút bị giựt ví đừng có khóc.

- Hihi hông cần che thì thôi, thấy ghét!

- Nè! Buông ra chút coi!
- Hông!
- Trời ơi đẩy xe mệt thêm chị đề nhóc nữa, buông ra đi bình thường coi, làm gì cứ dựa dựa nặng muốn chết.
- Chị mỗi chân mà, mỗi lưng nữa!
- Tội nghiệp quá! Ai biểu đòi đi chung chị.
- Hihi kệ nhóc chứ! - Đi bình thường coi, đừng có dựa!...Trời à kiểu này chắc tới khuya không kiếm được chỗ sửa quá.
- Hihi chị mệt mà!
- Đau nhóc, ôm thôi còn ngất nữa.
- Hihi! Đáng đời!

Cứ như vậy nó và chị cùng nhau đi dưới cơn mưa dầm giữa SG, nó cần nhần, chị cứ đi kể bên kiếm chuyện với nó rồi khúc khích cười. Có lẽ nếu không có một tiệm sửa xe còn mở cửa ở khá xa trung tâm Q1 thì nó và chị chắc còn lội bộ đến sáng mới về đến nhà.

-----oOo-----

Chương 67: Chương 66

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngồi sửa xe mà anh thợ và một vài anh chàng ngồi chơi gần đó cứ như dán mắt vào chị. Trông chị lúc này tuy ướt, bẩn nhưng càng tăng thêm vẻ dễ thương, quyến rũ bất cứ người nào nhìn thấy, có lẽ trừ nó ra, đồ người nào không nhìn chị nhiều lần. Hai đứa ngồi co ro trên hiên một cái shop khá lớn và sang trọng tuy đã đóng cửa nhưng đèn vẫn sáng. Chị đưa mắt mãi miết nhìn vào bên trong cửa kính. Một con ma-nơ-canh chỉ có phần thân trên kiêu kỳ trong một chiếc dây chuyền rất đẹp và nó nghĩ chị thích sợi dây chuyền này. Thi thoảng nó thấy chị mỉm cười, đôi mắt ánh lên niềm vui nào đó. Nó cũng mỉm cười khi nhìn lại cơ thể chị, thực sự sinh ra để

dành cho những chiếc váy sang trọng, kiều sa, vậy mà giờ này phải ngồi co ro ở đây với mưa, bùn đất lem luốt. Một ý nghĩ len lỏi trong đầu, có lẽ nó cần phải làm gì đó để mang lại niềm vui cho chị. Xe sửa xong, nó chở chị về, vào đến nhà vừa nhìn thấy hai chị em, thím ba vội chạy ra vợ luôn một chổi lông gà nằm sẵn ở chân cầu thang quất cho mỗi đứa vài roi làm hai chị em kéo nhau chạy riu cả chân lên phòng.

- Trời ơi hai cái đứa này, chắc tui quỳnh nát đít cô cậu quá. Đi đâu ướt nhẹp tèm lem vậy hả, lạnh bệnh rồi sao.

- Uidaaa...mami đánh hấn đó, đừng đánh Phương... - Áo mưa đâu hong mặc, ướt hết rồi “trời đất coi”. Đi tắm liền cho tui... - Mami tha cho Phương...hihi nhóc chạy nhanh lên nhóc.

Hai đứa chạy vù lên phòng, chị đóng cửa lại nhìn nó lè lưỡi cười tít mắt. Ở dưới nhà thím ba vẫn nói vọng lên.

- Tắm nước nóng, tắm nhanh chứ đừng có ngâm nước lâu nghe chưa.

- Dạ!

Hai chị em đồng thanh đáp cứ như hai đứa con nít đi chơi về trễ bị mẹ đánh đòn, cười hì hì xoa xoa chỗ bị đánh xong chị chạy lại túm quần áo khô đưa cho nó rồi tự mình chạy thẳng vào wc.

- Hihi chị sẽ tắm trước, nhóc chờ đi ha!

- Ờ ờ!

Nó lắc đầu cười trước cái vẻ như con nít của chị, khác xa hoàn toàn chị nữ hoàng xa lạ ở buổi tiệc. Giờ thì hơi thấm lạnh, tuy nhiên nó vẫn đứng dựa người vào ban-công bằng kính của phòng chị nhìn ra bên ngoài. Ngồi lục lọi trong trí nhớ ra cái địa chỉ của shop thời trang hồi nãy, nhớ lại luôn cả kiểu dáng sợi dây hồi nãy để này mai đến tìm mua không bị lầm. Lần trước chị âm thầm mua sẵn đôi giày nó thích vậy thì giờ nó sẽ âm thầm mua tặng cho chị, hy vọng mang lại một chút bất ngờ cho chị mặc dù nó biết chị dư sức mua chiếc váy đó bất cứ lúc nào. Ngồi tính toán mãi chị mới tắm xong, nó nhanh chóng đi vào tắm cho sạch tất cả bụi bẩn, nước mưa trên người, mặc lấy bộ quần áo ngủ dành cho con trai mà chị chuẩn bị sẵn rồi mới bước ra ngoài.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!

Hù hả? Đâu có dễ ăn ngoại...vụ này nó rành quá rồi thành ra mỗi lần bước ra khỏi wc phòng chị nó đều đề cao tinh thần cảnh giác, coi ai la lớn hơn ai biết liền. Hình như chiêu huhú thất bại, chị xụ mặt liếc liếc nó.

- Đáng ghét!

Xong chị quay mặt đi, nó cười khì vì đã chiến thắng trước âm mưu trẻ con của chị, mùi vị chiến thắng chưa nếm được bao nhiêu thì “bụp”, mắt mũi nó tối sầm giữa tiếng cười khúc khích của chị.

- Haha đáng đời đồ đáng ghét...hihi cho chết!

- Chị Phương!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nó chỉ biết la lớn bụng đầy ắp ức trước tiếng bước chân chị chạy nhanh ra khỏi phòng bỏ lại mình nó với cái mặt đầy kem đau khổ lò dò kiểm đường quay trở vào wc giải quyết hậu quả. Trong lúc nó phải giải quyết đồng kem trên mặt thì chị hả hê lấp ló phía ngoài cửa dùng máy chụp hình ghi lại chiến tích của mình. Thoảng vài giây nào đó tự nhìn mặt mình trong gương, lấm lem kem đủ màu sắc như một tên hề, phía sau là gương mặt chị lấp ló với chiếc máy ảnh trên tay, nụ cười khúc khích...chị cười rất tươi, cười thực sự, lòng nó thấy vui, cảm giác vui len nhẹ vào người. Đạo này nó bận rộn với những học hành, những công việc kiếm tiền, những trò game hay những bạn bè...tự nhiên thấy có lỗi vì đã thờ ơ bỏ chị một mình ở căn phòng rộng lớn, xinh đẹp nhưng cô đơn này. Chợt nhận ra tất cả đều là những...nhưng chị thì chỉ có một. Nó quay lưng lại dựa lưng vào tường đưa mắt nhìn chị, gương mặt mỉm cười nhẹ, chị thôi cười, thôi trốn đằng sau bức tường đứng hằn ra giữa cửa phòng, nghiêng nghiêng đầu nhìn nó.

- Nhóc nhìn chị lạ vậy? Nhóc cười gì hả? Nhóc đang nghĩ gì đó? “Chị à! Sau này chỉ cần chị cười, nhóc sẽ làm tất cả...cho dù trở thành một tên hề cũng không thành vấn đề. Thề luôn đó!”. Tất nhiên nó chỉ tự nói trong lòng thôi, chị làm gì nghe được, chị đưa tay lên trán nó thắc mắc.

- Coi coi. Bị gì dạ? Tự nhiên ngẩn người ra cười một mình vậy hả?

- Biết bị gì không?

- Gì?

- Chiến tranh đây!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nó hét lên ôm chầm lấy chị kéo ra ngoài góc phòng... - AAAA! Thả chị ra...hihi nhột mà...thả ra...đồ ăn gian! Thả người ta ra! Chị chưa chuẩn bị mà...hihi đáng ghét...thả ra...!!!

Vậy là chiến tranh giữa nó và chị lại diễn ra, tha hồ ném gỏi vào nhau, rồi trét bánh kem, son môi, nước hoa, kem đánh răng...bất cứ thứ gì có thể làm bẩn người nhau đều bị chị và nó trưng dụng cho cuộc chiến. Tiếng la hét, tiếng cười rộn cả căn phòng cho đến khi người nó và chị lấm lem đủ màu sắc, mệt nhoài nằm lăn ra sàn. Chị đưa tay đánh một cái lên ngực nó.

- Hứ! Đồ điên hết sức, tự nhiên kiểm chuyện giỡn à! Phạt nhóc phải dọn phòng cho chị đó! Đáng ghét!

Nó không nói gì mỉm cười đưa mắt nhìn chị, miệng thở phì phì vì mệt. Sau cuộc chiến tranh tào lao, nó và chị cứ bỏ mặc mọi thứ trong phòng lấm lem, lung tung như vậy mà nằm im đó chìm vào giấc ngủ, trước khi ngủ say, vẫn nhận ra chị khẽ ngả đầu lên ngực ôm chặt lấy người nó. Sáng dậy, tắm rửa sạch sẽ kéo nhau xuống nhà ăn sáng rồi cũng nhau dọn dẹp lại chiến trường. Mãi đến gần trưa mới xong, giỡn cũng mệt mà dọn dẹp cũng mệt, đúng là hai đứa tào lao khỏi bàn. Trưa nó ăn cơm xong rồi tranh thủ chạy lên trường vì có tiết học, tới chiều tối qua lại thì chị bệnh. Nhìn gương mặt chị nhợt nhạt, sốt tới 38-39 độ mà lòng nó thấy giận bản thân mình vô cùng vì dù gì cũng do nó mà chị bệnh. Lúc chú bác sĩ khám bệnh cho chị thì nó bị đuổi ra khỏi phòng lại càng khó chịu hơn, cả nửa tiếng đồng hồ mới khám xong cho nó vào. Mặc cho nó hỏi dồn dập, chú bác sĩ chỉ nhìn nó rồi đáp gọn lỏn hai từ “cảm lạnh”. Sau khi căn dặn ăn uống thuốc than này nọ chú bác sĩ đi về, thím ba cũng kéo chú ba đi ra ngoài giao trách nhiệm chăm sóc chị cho nó. Cảm lạnh gì mà sốt mê man thế này, hỏi thì ai cũng ậm ừ qua loa chứ không thêm nói rõ tình trạng của chị cho nó đỡ lo, mới hồi sáng còn khỏe mạnh dọn phòng tít tít cười đùa, giờ nói bệnh cái là bệnh ngay. Nó vắt ráo nước chiếc khăn đắp lên trán chị rồi ngồi bệt luôn xuống giường nhéo nhẹ lên mũi chị.

- Chị đó! Nói bệnh cái bệnh liền vậy hả? Người gì yếu xìu!

Nếu như trong phim thì sáng sớm chị sẽ hết sốt, tỉnh dậy và phát hiện nó ngồi ngủ gục trên giường, sau đó lấy áo khoát lên vai, nó sẽ giật mình tỉnh

dậy ngơ ngác và...và... Tất nhiên đó là phim thôi chứ nói về độ thức đêm thì khỏi phải bàn với nó, dân ghiền coi đá banh mà. Đêm đó nó cứ ngồi kể bên chị liên tục đắp khăn cho chị, thi thoảng chị có tỉnh dậy kêu nó đi ngủ như nó đều lắc đầu bắt chị phải nhắm mắt lại kệ nó làm gì nó làm. Gần sáng thì chị hết sốt, người mát hẳn đi nó mới thở phào nhẹ nhõm.

- Nè còn mệt nhiều không? Thấy trong người sao rồi?

- Chị đói bụng.

- Ờ ờ vậy để nhóc xuống nhà coi coi có gì ăn không.

- Chị cũng muốn đi nữa.

- Đang bệnh đi cái gì mà đi, nằm đó chờ chút đi.

- Hông! Chị muốn đi!

Nó lắc đầu với cách ngang bướng như trẻ con của chị, đòi đi theo xuống bếp đã đành, lại còn giơ tay ra dấu bắt nó cõng nữa mới chịu. Cũng may người chuyện cõng chị đối với nó cũng không lạ gì, tuy đáng người không nhỏ nhưng là con gái nên nhẹ người, nó cõng dư sức. Để chị ngồi hẳn lên bàn, nó đi vòng vòng bếp xem xét.

- Hình như không còn gì ăn đâu chị ơi.

- Nhưng chị đói.

- Rồi từ từ để nhóc coi.

Suy nghĩ một hồi nó đành bấm bụng “chơi luôn, tới đâu hay tới đó”.

- Ăn cháo không? Nhóc nấu cháo cho chị ăn.

- Gì! Biết nấu hông hả ông tướng.

- Xời! Coi thường nhau quá, rồi ngồi im đó, nhóc sẽ trở tài nấu cháo cho chị ăn.

- Hihi!

Nói thì coi mạnh miệng vậy chứ nấu cháo nấu như thế nào thì tạm thời nó

chưa nghĩ ra. Vậy là vừa lục đồ ăn vừa cố moi móc trong trí nhớ xem mẹ nó từng nấu cháo ra sao để bắt chước theo. Tình thế nan giải, coi bộ vụ này hơi bất khả thi đối với trình độ nấu ăn siêu củ chuối của nó, cứ tần ngần như gà mắc tóc không biết phải bắt đầu từ đâu, trong khi đó chị chống tay đưa mắt quan sát nó cười khúc khích.

- Cười gì! Từ từ.

- Hihi! Sao biết nấu hôn hả tên ngố kia.

- Ờ thì từ từ để người ta nấu.

- Đồ ngố! Giờ lấy chảo ra, bắt lửa lớn, đổ hai chén gạo thôi rồi đảo cho nhanh tay nha.

- Ờ ờ!

Nó vội làm theo lời chị như bắt được vàng.

- Nè! Đảo nhanh lên, coi chừng bị khét đó.

- Rồi rồi!

Rang gạo xong nó đổ nước vào theo lời chị chỉ, sau đó lấy thịt, rau củ trong tủ lạnh ra cắt nhỏ, tất nhiên cũng theo lời chị chỉ luôn. Với trình độ công phu tu luyện gần hai mươi năm của mình, thịt rau củ nhanh chóng được cắt nhỏ mà đồ ai tìm được hai cục bằng nhau. Một đứa con trai lóng nga lóng ngóng nấu cháo, một đứa con gái ngồi trên bàn chỉ đạo, cuối cùng món cháo thịt cũng ra lò với mùi thơm ngút ngàn. Chị vỗ tay chào mừng món cháo đầu tiên do chính tay nó nấu.

- Hoan hô! Có đồ ăn rồi, mum mum!

- Khoan! Coi chừng nóng, để nhóc thử trước coi coi.

- Hihi!

Chị ngoan ngoãn ngồi khoanh tay trên bàn nhìn nó múc cháo ra chén, nhẹ nhàng thổi nguội một chút nó rụt rè nếm thử, coi bộ nó cũng nó tiềm năng làm đầu bếp lắm chứ, mùi vị cũng không đến nỗi nào.

- Rồi! An toàn, mời chị quất!

- Hihi thấy ghê!AAAAA!

Nó chung hứng nhìn chị hả miệng AAA.

- Làm trò gì nữa đó? Sao không ăn đi?

- AAA!

Chị cười cười chỉ tay vào miệng, nó lắc đầu ngoa ngán.

- Rồi hiểu!

Thôi kệ dù sao cũng đang chăm sóc người bệnh, chịu khó dứt cho chị ăn vậy, lớn nhưng không bỏ được cái trò nhõng nhẽo như con nít mà. Nó nhẹ nhàng thối thối từng muỗng cháo rồi mới dứt cho chị, còn chị thì thích thú ăn một cách ngon lành.

- Mà nè sao chị biết nấu cháo mà chỉ nhóc hay vậy? Nhớ bình thường đâu có biết nấu ăn, sao hay vậy?

- Hihi bí mật!

- Nói coi, có gì đâu bí mật.

- Kệ người ta đi.

Ngồi dứt cháo cho chị xong thì vẫn còn nhiều cháo, nó cũng đói, tự quất luôn một tô to dùng rồi kéo nhau đi trở vô phòng, bắt chị uống thuốc xong nó mới lon ton đi xuống nhà dọn bãi chiến trường trong bếp. Đang lui cui dọn dẹp thì bé con của thím ba đi vào.

- Cậu Mon để em dọn cho.

- Bé Xíu hả? Lại kêu cậu nghe xa lạ quá vậy. Nói bao nhiêu lần rồi, kêu bằng anh được rồi mà.

- Hồng được đâu, ba má dặn phải kêu như vậy đó. Hihi cậu kệ em đi.

- Thôi mệt kêu sao kêu. Nay không đi học hả Xíu?

- Dạ chút em đi liền. Cậu lên với cô Phương đi để đó em dọn cho.

- Được rồi ai bày thì người đó dọn, lo chuẩn bị đi học đi cô nương.
- Còn sớm mà. Cậu tránh ra để em dọn, cậu rửa hồng sạch gì hết trơn mắc công em rửa lại nữa hihi.

- Ồ ơ!

Bé Xíu đẩy nó ra giành lấy việc dọn rửa, nó đành đứng sang một bên nhìn bé Xíu dọn dẹp.

- Cô Phương đỡ chưa cậu?

- Rồi hết sốt rồi, mới uống thuốc xong đang ngủ.

- Cậu cũng đừng lo lắng quá như hôm qua, làm gì mà sồn sồn quá trời cô Phương cảm bình thường thôi mà.

- Ờ! Tại tính vậy biết sao giờ.

- Hihi mặt cậu lo cho cô Phương hôm qua nhìn mắc cười ghê. Cô Phương biết cậu lo vậy chắc cổ vui dữ lắm.

- Ờ vui hết sức, vui muốn khóc luôn ấy. Mà bé Xíu nè, hình như Phương đâu có biết nấu ăn, sao hôm nay chỉ anh nấu cháo rành dữ?

- Bộ cậu hồng biết gì hết hả? Cỡ này ngày nào cô Phương cũng xuống bắt má em dạy nấu ăn hết luôn đó. Đừng coi thường nha, giờ cô Phương nấu ăn được nhiều món cũng ngon lắm.

- Ghê vậy, hèn gì bữa nay chỉ anh nấu cháo được.

- Chứ sao, sự phụ của cô Phương là má em mà hihi!

- Ờ ờ!

Bé Xíu nhìn nhìn nó cười cười rồi xua tay.

- Thôi cậu lên phòng với cô đi, để em dọn cho nhanh đi học nữa.

- Rồi rồi!

Nó quay lưng đi ra khỏi bếp, chợt bé Xíu nghiêng đầu ra kêu nó.

- Cậu Mon!

- Sao Xíu?

- Hồi nãy em nhìn hai cô cậu nấu ăn y như đôi vợ chồng son ấy hihhi!

Nó giật mình xua tay.

- Rảnh nữa! Lo dọn đi!

Nó đi nhanh lên phòng bỏ lại sau lưng tiếng cười trêu chọc của bé Xíu. Bước lên phòng, chị uống thuốc thắm nên vẫn ngủ say, nó để ly nước xuống bàn, kéo nhẹ chiếc mền bông đắp sâu lên cổ rồi kéo cái ghế sofa lại gần giường ngồi xuống nhìn chị. Buổi sáng nắng rọi vào phòng, nó chủ động tắt máy điều hòa để cửa kính mở đón gió cho thoáng, hôm nay có việc làm trên công ty, chiều có lịch học. Nhưng nó quyết định không đi đâu hết, mà sẽ ở lại căn phòng này, căn nhà này với chị cho tới khi nào chị khỏe thật khỏe mới đi làm việc khác. Tất cả thứ khác đều là những, chị thì chỉ có một mà thôi!

-----oOo-----

Chương 68: Chương 67

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chăm chị được hai ngày thì chị khỏe hoàn toàn, lại cười đùa nghịch như trẻ con, nhìn chị khỏe mà bao nhiêu mệt mỏi chạy đi đâu mất sạch mặc dù suốt thời gian chị bệnh nó chẳng ngủ được bao nhiêu. Mấy lúc chị thức thì nó thức, chị ngủ nó cũng thức, lần nào chị dậy nó cũng giả bộ nhắm mắt ngủ. Chị khỏe rồi nên nó an tâm trở lại nhịp sống bình thường, lại bận rộn với công việc làm thêm, bài vở thuyết trình trên lớp.

Hôm nay là ngày nó được lãnh tiền lương làm ở công ty, chạy qua quán xin ông Kha cho ứng luôn tiền lương làm ở quán rồi vui vẻ chạy lên cửa hàng thời trang hôm trước chị với nó ngồi sửa xe. Suốt nửa tháng nay cứ hai ba ngày nó lại tìm cơ đi ngang cửa hàng để xem chừng vì sợ có người mua dây chuyền đó mất, thực ra nó cũng hơi ngại đi vào hỏi giá vì chưa lãnh lương, lại đoán rằng dây chuyền chắc giá cao lắm nên đến giờ mới dám đi hỏi. Bước vào cửa hàng, nó được đón tiếp một cách vui vẻ bởi chị

nhân viên mặc dù nó chỉ mặc quần jean áo sơ-mi đi làm bình thường thôi. Vừa nhìn thấy chiếc dây chuyền lấp lánh nằm trong khung kính, nó nhanh chóng đi đến gần nhìn nhìn mỉm cười.

- Sợi dây này bao nhiêu tiền vậy chị?

- Mười lăm triệu chín trăm em nhé. Nếu có thẻ vip mình sẽ được giảm 10%.

Mặt mũi nó tối sầm lại, phải hỏi giá lại đến hai lần nó mới tin vào tai mình đang nghe, nó đoán giá sẽ mắc nhưng không thể ngờ được cao hơn nhiều so với dự tính của nó. Tiền lương gom lại cộng với tiền trong ATM của nó thì chỉ có hơn 6 triệu. Chị nhân viên tiếp tục cung cấp thêm thông tin về dây chuyền nhưng đầu óc đâu mà nghe nữa. Nó đành thở phò một cái nhìn chị nhân viên cười cười.

- Dạ thôi cảm ơn chị. Em chưa mua liền được giờ đâu.

- Sao vậy thưa anh.

- Hiện tại em chưa đủ tiền. Cảm ơn chị nhé, khi khác em sẽ quay lại.

Nó lặng lẽ bước ra khỏi cửa hàng bỏ lại sau lưng ánh nhìn ái ngại của chị nhân viên. Dẫn xe xuống vỉa hè nó gật đầu chào anh bảo vệ rồi cho xe hòa vào dòng người, lòng thấy khá thất vọng vì sợi dây chuyền chị thích lại nằm xa tầm tay của nó. Trong đầu nó nghĩ về gương mặt chị lúc ngồi sửa xe, nhìn xuống chân, đôi giày trắng của chị nó vẫn mang hằng ngày...đột nhiên nó ngừng xe lại đập mạnh xuống đầu xe thở phò một cái. “Lỡ rồi, đã chơi thì chơi tới bến, quất luôn”. Ngay lập tức nó quay xe chạy ngược trở lại cửa hàng, tuy có quyết tâm nhưng cũng khá rụt rè, mất khá lâu nó mới bước chân được đến phía trong cửa hàng. Chị nhân viên đồng phục đen xinh đẹp lại nhẹ nhàng đến chào hỏi nó. Không cần chờ chị nhân viên hỏi, nó lên tiếng luôn.

- Chị ơi! Thiệt tình em rất muốn mua cọng dây chuyền này.

- Dạ!

- Nhưng hiện tại em chưa thể mua liền được.

- Dạ!

- Tháng sau, nhất định tháng sau em sẽ đủ tiền mua...cho nên... - Dạ...!

Nó ngập ngừng, tin đập mạnh...hình như chị nhân viên cũng hồi hộp không kém trước vẻ mặt nghiêm trọng của nó cho nên chỉ biết dạ dạ chứ không hề nói được gì.

- Cho nên em mong cửa hàng có thể giúp em giữ sợi dây này lại đừng bán cho ai, tháng sau em nhất định sẽ quay lại mua. Chị có thể giúp em giữ nó không chị?

- Dạ...cái này, trước giờ cửa hàng tụi em cũng chưa từng gặp trường hợp này. Nhưng mà...thôi anh chờ em một chút em gọi quản lý ra coi sao chứ em cũng hông quyết định chuyện này được.

- Dạ vậy chị chuyện với quản lý giúp em nha.

- Anh ngồi chờ một chút nhé.

- Dạ.

Chị nhân viên đi sâu vào trong cửa hàng, còn lại nó đứng giữa một không gian đầy ánh đèn, xung quanh là những món trang sức, giày dép, áo váy sang trọng nằm bên trong kính trưng bày. Nó cũng không thể tin được mình lại có một suy nghĩ khá hài hước, vô duyên đến ngốc nghếch như vậy, có lẽ những chị nhân viên và quản lý chắc sẽ cười nó ghê lắm. Hai tay nó run run giấu vào trong túi quần, những ngón tay phải xoa xoa lấy những tờ tiền như một cách cố lấy lại bình tĩnh. Khoảng 5 phút đồng hồ dài như cả thế kỷ trôi qua trong im lặng, chị nhân viên cũng quay trở lại cùng với một chị nữa cũng mặc váy đen áo đen nhưng trông đứng tuổi hơn.

- Dạ là anh này nè chị Hương.

Chị nhân viên đưa tay hướng về phía nó vừa nói với chị quản lý. Đưa ánh mắt nhẹ nhàng nhìn nó, chị Hương mỉm cười đưa tay chỉ xuống ghế.

- Em ngồi đi.

- Dạ.

Nó ngập ngừng ngồi xuống ghế, chị Hương nhìn nó mỉm cười.

- Bé Ly nói em muốn mua sợi dây chuyền đó nhưng hiện tại chưa đủ tiền

đúng hôn?

- Dạ. Giờ em chưa đủ tiền nhưng chắc chắn tháng sau lãnh lương em sẽ mua được. Tại em sợ từ đây tới đó người khác sẽ mua mất.

- Em có thể cho chị hỏi một câu riêng tư một chút được hôn?

- Dạ.

- Em mua quà cho bạn gái phải hôn?

- Dạ không...em mua quà cho chị của em.

- Sao em muốn mua sợi dây này vậy, cửa hàng còn nhiều món khác chắc sẽ vừa túi tiền của em mà? Có phải sắp tới sinh nhật chị em rồi đúng hôn?

Nó cười xoa xoa hai bàn tay lại với nhau.

- Dạ không phải...tại chị em thích nó thành ra em muốn mua cho chị thôi.

- Chị em nói thích sợi dây chuyền đó hả?

- Dạ không có nói, nhưng em biết chị em thích, nên em muốn mua.

- Tính tạo sự bất ngờ cho chị gái hả em, thời buổi này kiếm được đưa em ruột thương chị như vậy hồng phải dễ đâu nha. Mà em mua đồ mắc tiền vậy hồng sợ gia đình sẽ la sao?

- Dạ không, thực ra không phải chị ruột, em là sinh viên đi học trên này nên gia đình em không biết gì đâu, không sao.

- Nè khai thiệt đi cậu trai, bạn gái phải hôn.

- Dạ không phải, chỉ là chị thôi, em coi như chị ruột, tại đó giờ chị đối xử tốt với em lắm nên giờ em muốn làm chút gì đó cho chị ấy vui.

Chị quản lý không nói gì chỉ nhìn nó bằng ánh mắt khá lạ, cả cô nhân viên tên Ly cũng nhìn nó như vậy làm nó cũng chẳng biết nói gì thêm, mặt mũi nó nóng bừng bừng vì lúng túng. Chợt người tên Ly quay qua lắc lắc vai của chị quản lý mím môi một cái.

- Chị Hương!

- Rồi biết rồi!

Chị Hương mỉm cười quay qua nhìn thẳng vào nó nhẹ giọng.

- Trước giờ chị cũng chưa từng gặp người khách nào như em. Nhưng thôi được, chị sẽ giúp em giữ sợi dây chuyền này lại và em sẽ gửi trước cho chị một số tiền coi như đặt cọc nhé. Đồng ý hôn?

Vừa nghe xong nó vội bật dậy móc tiền ra như đứa trẻ bắt được kẹo.

- Dạ dạ em đồng ý. Cảm ơn chị.

- Gì vậy em trai, có gì cũng từ từ, chưa gì móc tiền ra hết vậy.Haha. Giờ em cho chị tên tuổi, số điện thoại, chị sẽ làm một giấy viết tay nhận cọc tiền của em mua sợi dây chuyền. Em hiểu hôn?

- Dạ em hiểu. Em cảm ơn chị.

- Rồi giờ mình làm nhé, em chờ chị một chút. À em sẽ đưa trước cho chị...

- Dạ sáu triệu, em có sáu triệu.

- Ok em.

Chị Hương đi vào trong bàn làm giấy, nó thở phào một cái nhẹ nhõm ngồi xuống ghế. Chị nhân viên tên Ly rót một ly nước lọc đưa nó cười cười.

- Anh uống nước đi, chúc mừng anh nhé, đó giờ cửa hàng em chưa bao giờ làm vậy với khách đâu đó.

- Uhm. Cảm ơn chị nhé.

- Em có làm gì đâu cảm ơn em. Mà anh nè?

- Sao sao?

- Tháng sau liệu đủ tiền mua hôn đó, tại em thấy anh cũng sinh viên nên lo lo thôi hông có ý cười anh đâu.

- Ừ không sao đâu, nhất định sẽ đủ mà hehe.

- Chúc mừng anh nha.

- Cảm ơn chị.

Nó mỉm cười quay mặt nhìn vào sợi dây chuyền lấp lánh phía bên trong khung cửa kính. Tuy có hơi vô duyên nhưng may mắn sắp mua được món quà bất ngờ dành cho chị, coi như không uổng công mặt dày đưa ra một đề nghị hơi khùng một chút. Sau khi đưa giấy đặt cọc có cả chữ ký và con dấu của cửa hàng, chị Hương nhẹ nhàng mở khóa đem sợi dây chuyền bỏ vào hộp đem cất vào trong tủ ngay trước mặt nó. Cảm ơn xong nó vui vẻ đi ra lấy xe chạy về quán, vừa đi vừa huýt sáo vui vẻ. Có thể người khác nhìn vào sẽ cười nó là đại gái, thích thể hiện, khùng điên hay tài lạnh làm chuyện dở hơi...nhưng lúc đó nó cũng không nghĩ nhiều đến vậy, đơn giản nó muốn làm chị vui không hơn không kém. Đầu nó chỉ có suy nghĩ làm cách nào để tháng sau gom đủ tiền mua sợi dây về tặng chị. Suy đi tính lại thì tháng sau tiền lương hai chỗ làm cộng với tiền nó được nhà trợ cấp đi học thì vẫn chưa đủ, lại không có thói quen mượn tiền ai trên này, khá căng. Nhưng rút cuộc nó cũng nghĩ ra cách, chắc sẽ đủ thôi, cùng lắm hỏi mấy thằng chí cốt dưới quê coi trần lột tụi nó phần tiền còn thiếu. Về tới quán nó lôi ông Kha qua ra một góc.

- Anh ra em hỏi cái này.

- Muốn gì nói đi, đang ăn cơm lôi lôi kéo kéo cái gì. Trời đánh tránh bữa ăn nha mậy.

- Bữa nghe nói bên quán nhậu nhà anh thiếu nhân viên hả?

- Ờ thì thiếu, bữa giờ thằng em tau nó về quê lo con bệnh thành ra đeo ai phụ quán làm tau thức chết cha đây. Hỏi chi mậy?

- Vậy em làm cho được không?

- Cái gì? Biết làm tới mấy giờ hông ông thần?

- Biết, tới 3-4h khuya chứ gì.

- Bộ mày tính nghỉ làm quán này hả?

- Không, vẫn làm.

- Sao làm quán nhậu được mậy?

- Thì bên này tan ca 10h30, xong em chạy qua quán nhậu làm luôn.

- Bộ mày bị cái công ty gì gì đuổi rồi hả?
- Bậy cha, còn làm bình thường.
- Hay nghỉ học rồi ?
- Vẫn học.
- Cái Đ.M mày muốn chết hả thằng điên, sức đâu mà mày làm.
- Được hết, làm đỡ một tháng thôi chừng nào em anh lên thì em nghỉ. Đi cho em làm đi.
- Đ.M nói khai thiệt đi, thiếu nợ hay cần tiền làm gì đòi làm dữ vậy, hỏi sáng còn đòi lãnh lương sớm nữa.
- Không có thiếu nợ, mà tháng sau đang cần tiền thiệt.
- Làm gì.
- Thôi có gì từ từ xong em nói cho nghe, giờ bí mật.
- Bí mật con khỉ. Giờ cần nhiều tau cho mượn, mày tính làm cho chết hả?
- Thôi không mượn, để em làm kiếm tiền có nghĩa hơn, muốn giúp thì trả lương em cao cao chút được rồi hehe.
- Đ.M cứng đầu hả, rồi tau cho mày làm, để coi mày làm nổi mấy bữa.
- Đại ca yên chí, sức em trai tráng ngủ ít một chút nhằm nhò gì.
- Ờ mày ngon, để coi, tau nói cỡ mày làm được cỡ ba bữa là chạy cong đuôi.
- Yên chí yên chí hehe! Quyết định vậy đi, chút tan ca em qua quán anh làm luôn nha.
- Bién!

Nó vui vẻ chạy vào trong thay đồ ra làm công việc phục vụ như thường lệ. Tan ca, nó chạy tuốt qua quán nhậu nhà ông Kha để nhận việc luôn. Công việc của ông giao nó làm cơ bản cũng không khác mấy bên caffe, đơn giản

là trông coi nhân viên khác làm việc, để ý bụng bê giúp nếu tiện tay, sắp xếp bàn ghế mời khách vào sẵn ngó ngó thu ngân nó tính tiền vì dù sao nó cũng là người ông tin tưởng. Ngày đầu tiên làm việc ở quán nhậu, mọi thứ xô bồ và bận rộn hơn so với cafe, hơi khó chịu vì không quen với cái không khí ăn nhậu, bia rượu, thuốc lá, mùi khói, mùi đồ ăn...nhưng làm việc thì phải chịu, chắc vài ngày sẽ quen thôi. Quán đông khách chè chén ăn uống kéo dài đến tận gần bốn giờ sáng mới kết thúc, nó lục đục dắt xe về thì ông Kha đi lại vỗ vai nó.

- Sao mày làm nổi không?

- Nổi mà.

- Đừng có nói cứng, mai mốt là mệt liền, tau còn mệt nói chi mày.

- Anh làm được em làm được yên tâm.

- Nhưng mà tau đéo có đi học, bên cafe tau quản lý, muốn ngủ nghỉ chừng nào cũng được, còn mày khác.

- Biết rồi, em làm đỡ một hai tháng thôi không sao đâu. À mà nè đừng có cho chị Phương biết nha mất công làm ầm lên là chết.

- Liên quan gì tới nó nữa?

- Liên quan sao không, nói chung anh đừng cho chị biết là được rồi. Làm đỡ một tháng thôi, anh lộ ra chỉ là em chết.

- Rồi rồi nói ra làm chó. Mày liệu coi được không được thì thôi có gì tau cho mượn tiền.

- Được mà, có gì làm hết nỗi em mượn.

- Ờ thôi về ngủ đi mày. Hai chị em mày riết cứng đầu y chan nhau.

- Ok bye đại ca. Nhớ đừng cho chị Phương biết nha ông.

- Biến mày!

Nó nhe răng cười để máy con dream chiến của mình chạy ra khỏi quán, sẵn tiện ghé quầy bánh bao khuya mua một cái rồi mới về nhà. Ngày đầu tiên làm khuya, chưa thấm mệt, lại nôn nao suy nghĩ nên nó cũng chưa

muốn ngủ ngay mà cầm bánh đi ra ban-công nhà ngồi chơi. Vừa ăn vừa tính đi tính lại tiền lương sẽ được nhận tháng sau, gom lại thì có lẽ đủ, nhưng vì đang ăn bánh bao nên chợt nhớ ra một việc chưa tính đó là tiền ăn uống sinh hoạt. Giờ trong túi còn vài trăm, tính ra là không đủ chi tiêu trong một tháng. Có một chút lo lắng khi chắc chắn tháng tới nó sẽ phải ăn uống tiết kiệm, mì gói dài hạn, có khi phải uống caffe ít lại. Tuy nhiên chút lo lắng đó không làm nó bớt vui, càng không làm nó có một chút nào đó hối hận vì đã quyết mua cho được sợi dây chuyền cho chị. Suốt cả tháng đi làm mệt nhọc, nhìn ăn nhìn uống đó và mãi cho đến bây giờ, khi nghĩ lại việc làm này, nó ý thức được quyết định của mình là bốc đồng, trẻ con, thậm chí là hơi điên...nhưng dù có đánh đổi nhiều hơn để mua sợi dây chuyền đó, mọi chuyện chỉ đơn giản giống như khi còn nhỏ chỉ vì muốn mua một chiếc đồng hồ hay xe đạp leo núi nó cũng rất vô tư làm tất cả để đạt mục tiêu, hơn nữa đây là vì chị cho nên dù hoàn cảnh nào cũng luôn cảm thấy “đáng”. Và thực sự nó cảm thấy vui vì điều này, đôi khi ta nhìn nhận một sự việc từ cách nhìn của người khác, có thể nó điên, có thể nó đại gái hay đại loại là vậy nhưng khi là người trong cuộc, tự nhiên cách nhìn sẽ khác đi rất nhiều, mà có khi làm những việc như vậy mới đúng là con người nó, thích thì làm, miễn bản thân cảm thấy thoải mái là được.

Nó mỉm cười khi nghĩ đến việc cái bánh bao này tính ra cũng là một món ăn xa xỉ trong một tháng tới đối với nó đây, bánh cũng đã ăn hết, nó đành quăng miếng giấy lót bánh bao vào thùng rác rồi đi ngủ, một giấc ngủ ít ỏi mở đầu cho một tháng khá mệt sẽ đến. Chưa biết nó có chịu nổi lịch làm việc, sinh hoạt bận rộn như vậy không nhưng trước mắt là thấy Sài Gòn... hơi điên rồi đó.

-----oOo-----

Chương 69: Chương 68

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kể từ hôm đó, dù muốn dù không nó đều phải đến lớp trong tình trạng thèm ngủ và thường xuyên phải sử dụng tâm lực của mấy đứa ngồi trên làm bình phong cho việc ngủ gục trong lớp. Lịch làm việc, đi học của nó gần như kín mít suốt cả tuần, tất nhiên khoản ăn uống của nó cũng tiết kiệm đến mức tối đa, gần như cả ngày nó chỉ ăn một bữa cơm, còn lại là mì gói. Hơn một tuần dài như cả thế kỉ trôi qua cũng là hơn một tuần nó

không gặp chị, với chị đó đã là quá nhiều. Sáng chủ nhật, ngày duy nhất nó được ngủ một cách thoải mái cho đến chiều mới phải đi làm bên quán cafe mà không phải lo lắng việc học, việc ở công ty, đang nằm ngủ ngon lành thì có ai đó nhéo mấy cái vào hông nó.

- Thôi nha để tau ngủ không có giỡn nha.

- ... - Đã nói để tau ngủ bù, làm mệt chết bà tui mà còn giỡn dai nữa.

- ... - Thằng trời đánh nào vậy?

Nó nổi nóng bật dậy, mắt còn chưa nhìn rõ ai là ai vì ngái ngủ nhưng mũi đã ngửi được mùi hương con gái quen thuộc.

- Ủa chị hả?

Xong nó uể oải nằm xuống vùi mình vào cái mền ngủ tiếp, lúc này nó bắt đầu tỉnh ngủ, mùi hương này, gương mặt và cái kiểu nhéo này..."chết nó rồi, là chị". Ngay lập tức nó bật dậy lần nữa dụi dụi mắt.

- Hả là chị hả? Sao nay qua tới đây rồi?

- Hứ! Hồng qua đây làm sao bắt được tên đáng ghét nhà người chứ. Dám trốn chị cả tuần. Muốn chết hả!

- Trốn đâu, mắc công chuyện thiệt mà.

- Công chuyện cái đầu nhóc á, riêng chuyện thì có.

- Ờ thì riêng chuyện thiệt mà.

- Riêng riêng riêng! Bỏ người ta cả tuần, biết chị chán lắm hông hả? Chị muốn ăn gà rán, chị muốn ăn pizza, chị muốn ăn ốc, chị muốn ăn kem, chị muốn....Phập!

- Uidaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! Đau...thả nhóc ra, chảy máu bây giờ. Trời ơi thèm ăn gà hay thèm thịt người mà cắn nhóc vậy hả? Đau...thả nhóc ra đi... Công nhận chị lớn rồi mà vẫn còn giữ cái tuyệt chiêu cắn người như trẻ con này, in cả hai hàm răng đều như bấp lên vai nó luôn.

- Muốn ăn thì cũng phải từ từ, chờ nhóc tắm rửa thay đồ cái đã.

- Nhanh đó!

- Rồi rồi...Cần đau muốn chết!

- Đáng đời!

Nó tiu nguỉ lếch xác vào wc để vệ sinh cá nhân, đang nóng, gặp ngay dòng nước mát lạnh tuôn vào người, cảm thấy mệt mỏi cũng tan đi nhanh chóng, đầu óc tỉnh táo hẳn ra. Chị qua hôm nay là chủ nhật cho nên phòng giờ chỉ có mình nó, thằng “xác chết” cuối tuần nào cũng về quê, mấy thằng kia sáng chủ nhật là tụi nó đi cafe xong kéo nhau mài mòn cơ ngoài quán bi-a, bình thường nó tham gia kéo cafe rồi về nhưng dạo này bạn nên ở nhà ngủ luôn. Thay quần áo xong xuôi đi ra ngoài, chị đang xếp lại chỗ ngủ của nó, góc để đồ của nó xuất hiện vài món lặt vặt khác như kem đánh răng, gel vuốt tóc, nước hoa, vài hộp viên vitamin C sủi... - Xong rồi hả? Nhóc lại đây!

- Ờ ờ!

Chị kéo nó ngồi xuống rồi lấy gel vuốt tóc mới ra xoa xoa lên đầu nó.

- Nhóc đó tối ngày để đầu tóc bù xù, hông thấy nhóc chải tóc bao giờ hết vậy hả?

- ... - Chai nước hoa này chị trộm bên nhà tên Phong ấy, hihi nhóc nhớ Sài nha.

- Ba cái này nào giờ nhóc có quen Sài đâu, thôi khỏi đi.

- Hông quen thì giờ Sài cho quen, tính để hôi như heo hoài hả?

- Ờ chê hôi đi chung hoài chi.

- Thì giờ Sài nước hoa cho hết hôi nè đồ con heo, cảm cái.

Nó lắc đầu cười khì, có con heo nào ốm như đầu mà la nó heo trời.

- Tóc nhóc dài quá trời rồi nè, hông biết đi cắt tóc nữa hả?

- Ủa dài rồi hả? Ai biết, để chiều đi cắt.

- Tóc mình mà cũng hông biết, cái đồ lồi thôi.

- Ở tại bình thường ở nhà có mẹ để ý tóc dài thì cắt cho, giờ xa nhà nhóc cũng quên mất tiêu.

- Ủa bộ ở nhà mẹ nhóc toàn tự cắt tóc cho nhóc không hả?

- Ở toàn bị mẹ bắt cắt, hồi nhỏ xin tiền đi tiệm cắt cho đẹp cũng không cho, hehe nhưng cắt ở nhà riết rồi cũng quen. Có dạo gần đây mẹ nhóc cũng lớn tuổi, tay hay bị đau khớp nên không cầm kéo cắt tóc cho nhóc được nữa thành ra phải ra tiệm cắt.

- Cái đồ lười thôi, tóc tai của mình mà cũng phải để người khác nhắc nhở nữa. Chiều nay nhóc sẽ cắt tóc kiểu gì hả?

- Ở vẫn như cũ?

- Là sao?

- Cắt ngắn cho gọn lại chứ ai biết kiểu gì mà cắt.

- Xí! Hèn gì lúc nào đầu tóc cũng xấu hoắc.

Nó cười khi khi, thực ra trước giờ có bao giờ quan tâm đầu tóc kiểu này kiểu nọ đâu, ra tiệm toàn để thợ cắt tóc thích cắt cho nó kiểu nào thì cắt, với lại thường thì cắt cao, mái trước vẫn để dài che cả mắt...bởi cái tính cách của mình, nó vẫn thích kiểu tóc gần như che đi đôi mắt hơn.

- Xong! Giờ nhóc phải dẫn chị đi ăn đên bù biết chưa.

- Rồi thì đi.

- Khoan!

- Gì nữa?

- Mới dặn quên liền vậy hả?

Chị nghiêm mặt một cái quay người lấy chai nước hoa xịt xịt lên người nó, ngửi ngửi kiểm tra rồi mới vui vẻ kéo tay nó đi xuống nhà.

- Bày đặt linh tinh.

- Hihi kệ chị!

Bà cụ chủ nhà đang ngồi uống nước với mấy bà cụ hàng xóm trước nhà, hai chị em đi xuống lễ phép thưa rồi mới leo lên xe chạy vội đi vì sau lưng là lời trêu chọc của các cụ, bắt nguồn cũng từ câu đùa của bà chủ nhà.

- Con Phương qua dẫn chồng đi chơi hả cháu. Như thế là tốt, thanh niên trai tráng chủ nhật ai lại chui rúc ở nhà ngủ bao giờ.

Mấy cụ lớn tuổi rồi mà vẫn còn vui tính thiệt, nó lắc đầu cười, sau lưng chị vui vẻ hát khe khẽ.

- Nảy qua bằng gì vậy?

- Chị đi taxi, hôm nay papa chở mami đi coi kịch rồi hihi.

- Chà hai người đó cũng biết hẹn hò chủ nhật nữa à.

- Hẹn hò đâu, chị kêu hai người đi chơi mà cứ từ chối hoài luôn, chị phải đặt trước vé, dặn bé Xiu bắt hai người đi chơi, sáng dậy chị trốn đi taxi, vậy là papa hết được đòi đưa chị qua đây hihi.

- Biết chú thím ba có thích không mà bày đặt ép đi coi kịch đó.

- Sao hồng thích, mani với papa thích coi kịch nhất luôn.

- Vậy tốt, coi vậy mà cũng chu đáo quá.

- Xí! Chị tốt nào giờ, hồng có vô tâm như nhóc đâu ha. Nhóc chị muốn ăn bánh tráng trộn.

- Ở nay ai chỉ cho biết ăn món đó đó?

- Chị Thủy chứ ai hihi.

- Rồi thì đi.

Nó cho xe chạy luôn ra ngoài hồ Con Rùa, ở đó người ta hay bán đồ ăn vặt nên nó đoán sẽ có bánh tráng trộn cho chị, ngoài ra còn nhiều món ăn thỏa sức cho chị ăn hàng, đỡ phải chạy vòng vòng cho xa. Lê la ăn hàng đã đòi chị lại đòi đi ăn kem, xong kem đi ăn ốc, người thì eo thon, bụng phẳng đúng chuẩn đẹp mà sao cái bao tử như không đầy, ăn quá trời mà chưa thấy chị chán trong khi nó chỉ ăn ké mà no thở không nổi. Trời trưa nóng, cả hai quyết định đi vào rạp xem phim cho mát, vẫn nơi xem phim quen

thuộc kể từ lần đầu tiên đi xem phim cùng chị, chưa bao giờ nó và chị thay đổi địa điểm xem phim. Hôm nay chị chọn một bộ phim hài hước nhẹ nhàng, nó thở phào vì sẽ thoát khỏi cảnh bị tra tấn bởi những ngón tay của chị. Tất nhiên là phim hay, nhưng vì trong rạp tối, mát, nó cũng mệt mỏi vì thiếu ngủ cho nên nó ngủ gục khi nào không hay. Đến khi chị đánh thức nó dậy cũng là lúc phim đã kết thúc, trong rạp chỉ còn hai chị em nó và một vài người nhân viên dọn vệ sinh chuẩn bị cho suất tiếp theo. Hai đứa chở nhau đến một quán cà phê gần đó ngồi chơi, đi cả ngày giờ mới được thưởng thức cái món yêu thích của nó.

- Gần đây nhóc có việc gì giấu chị đúng hôn?

- Làm gì có.

- Chắc chắn có. Hôm nay nhóc có vẻ rất mệt mỏi, sao vậy?

- Ờ thì tại hơi bận nên nhóc mệt, không có gì đâu chị đừng lo.

- Hồng giấu gì, vậy tại sao ngày nào nhóc cũng gần sáng mới về nhà ngủ hả?

Nó giật mình, chưa gì hết chị đã phát hiện việc nó đi làm đêm rồi, đúng là không chuyện gì nó giấu được chị lâu.

- Ờ ờ thì tại bên quán nhậu nhà ông Kha thiếu người, nhóc đi phụ ấy mà.

- Thiệt vậy hôn?

- Thiệt mà, không tin hỏi ông biết liền.

- Nhóc có biết làm như vậy hại sức khỏe lắm hôn?

- Rồi rồi nhóc biết mà, chỉ làm đỡ một tháng, chừng nào đủ người nhóc nghỉ liền, yên tâm.

- Chờ một tháng còn gì nói nữa, sức khỏe nhóc đang yếu còn đi làm vậy nữa, có biết người khác sẽ lo lắng biết hông?

- Yêu đâu, coi nè nhóc vẫn khỏe như voi nè.

- Khỏe cái đầu nhóc đó!

- Hehe thôi đừng la nhóc nữa. Nói nghe nè, tạm thời trong thời gian tới nhóc sẽ làm phụ ông Kha, hết tháng nhóc sẽ nghỉ liền. Máy nay do bận nên nhóc mới không qua với chị được, chị đừng giận nhóc nhiều nha. Thực ra nhóc có chuyện cần phải làm, tất nhiên bây giờ nhóc chưa nói với chị được, nhưng chị phải tin nhóc không làm chuyện xấu, càng không phải chuyện có lỗi với chị, nên chị phải yên tâm nhé. Được không?

Chị chồng cầm lên bàn, gương mặt xụ xụ mồm môi - Chị biết rồi. Nhưng nhóc phải giữ sức khỏe đó, phải ăn uống thật đầy đủ đó.

- Nhóc biết mà. Cười cái coi, đi chơi mà xụ mặt vậy...xấu xí rồi sao.

- Hừ!

Ngồi chơi thêm khoảng nửa tiếng nửa thì nó đưa chị về để chuẩn bị cho ca làm ở quán cafe. Hôm nay chủ nhật, chắc hẳn quán đông khách nên nó không thể nghỉ làm được. Đi chơi cả ngày với chị, vui thì vui nhưng giờ lại có chuyện khá đáng lo, còn được mấy trăm để sài tới hết tháng mà giờ thì sạch túi, trong một ngày đi chơi thôi mà sài hết tiền, giờ còn được mấy chục ngàn sống tới hết tháng. Có khi phải mượn tiền ông Kha sài đỡ, chỉ sợ mượn, hết tháng lãnh lương trả ông rồi không đủ tiền mua dây chuyền cho chị, thôi kệ tới đâu hay tới đó.

Hai hôm sau, mọi thứ càng khó khăn hơn khi nó bắt đầu không thể ăn mỳ tôm nổi được nữa, tiền thì hết, nếu không ăn mỳ tôm thì còn cách nào khác đâu. Ngồi nhìn tô mỳ cả nửa tiếng đồng hồ ăn không nổi, đành chịu, chút đi làm mượn tiền ông Kha sài đỡ vậy. Nghĩ là làm, nó đứng dậy đi tắm rửa, thay đồ chạy qua quán làm luôn. Bình thường nó có 3 bộ quần áo để đi làm, bộ này đi làm thì bộ kia giặt phơi, còn bộ thứ 3 để phòng khi giặt không kịp khô hoặc hôm nào lười không giặt đồ đi làm thì mặc. Hôm nay nó đành lấy bộ thứ ba treo đầu nằm ra mặc vì hôm đi chơi với chị về lười không giặt đồ. Mặc quần áo chỉnh chỉnh một chút cho ngay ngắn, như thói quen nó bỏ chìa khóa nhà vào túi thì thấy là lạ, trong bụng ngờ ngợ mừng thầm vì chắc là tiền, tính nó vốn lười thôi nên lâu lâu vẫn hay bỏ sót tiền trong quần áo, hôm nay may mắn rồi, phát hiện tiền còn sót lại. Móc ra khỏi túi nó suýt bật ngửa khi trong tay là một tờ 500 cùng vài tờ giấy 100, 50 ngàn, tính ra hơn một triệu. Vừa mừng vừa khó hiểu, mừng là vì tự nhiên có tiền trong túi của mình, vậy là chuyện ăn uống sắp tới không phải khó khăn nữa, khó hiểu là vì sót tiền thì sót vài chục một trăm chứ nghĩ sao một thằng sinh viên như nó lại có vụ bỏ quên cả triệu trong túi từ đời nào giờ mới phát hiện, thiệt riết đầu óc nó cứ như người trên trời không

bằng. Kệ dù sao cũng đã có tiền, khó hiểu thì khó hiểu, tiền trong túi mình tất nhiên là của mình, khỏi phải suy nghĩ lẩn tẩn, dùng một cái trở thành đại gia không ăn mừng không được. Nó hí hửng xách xe đi ra ngoài làm một đĩa cơm gà xối mỡ ngon lành, tự thưởng luôn một ly caffe cho tỉnh táo rồi mới chạy qua quán làm việc. Hai hôm nay biết nó bận làm nên chị không còn gọi điện hay nhắn tin trách nó không qua chơi với chị nữa mà chỉ nhắn tin hỏi nó có mệt không, nhắc nó ăn đầy đủ, tuy ăn mỳ nhưng nó toàn nói dóc với chị buổi thì khoe ăn cơm sườn, bữa thì ăn thịt kho trứng, bữa ăn cá...nhưng bữa nay đã tự tin nói thiệt với chị là ăn cả một đĩa cơm gà ngon lành làm chị la ầm trong điện thoại vì nó chụp cả hình gửi trêu chị mà.

Đang làm việc bình thường ở quán caffe thì có điện thoại số lạ gọi đến, nó vội vàng chạy vào wc nghe điện thoại, tuy nó được ông Kha đặc cách cho thoải mái sử dụng điện thoại trong giờ làm nhưng khi cần thiết nó cũng vào wc nghe vì bên ngoài ồn quá.

- Alo!

- Alo phải số điện thoại của anh Mon hông?

- Dạ phải, ai đó?

- Em là Ly nè.

- Ly hả...ủa mà Ly nào nhỉ?

- Trời mới đây quên nhanh dữ. Em là Ly làm ở cửa hàng thời trang chỗ anh mua dây chuyền nè.

- À! Nhớ rồi, xin lỗi tại em cũng có mấy đứa bạn tên Ly nên không biết chị. Ủa chị gọi cho em chi vậy? Bộ vụ mua dây chuyền không ổn hả chị, bộ cửa hàng bán cho người khác hay sao.

- Cái ông này, bộ ngoài chuyện sợi dây chuyền mới gọi cho anh được hả. Hihi mà em nhỏ tuổi hơn anh kêu chị chị hoài vậy? Bộ em già lắm hả?

- Ờ ờ không phải, thì tại bữa gặp tưởng lớn tuổi hơn nên..

- Thì nhìn em già mới tưởng lớn tuổi hơn chứ gì hix hix.

- À ừ...không...nhưng mà... Nó cũng chẳng biết nói sao, thực ra nhìn Ly

nó cũng nghĩ là lớn tuổi hơn vì dù sao trong trang phục váy đen của nhân viên cộng với các trang điểm, chiều cao nên nó lịch sự kêu bằng chị vậy thôi.

- Hihi làm gì áp úng dữ vậy, em chọc anh đó. Giờ anh đang làm gì vậy?

- Ờ đang làm thêm, ủa mà sao biết nhỏ tuổi hơn, rồi sao biết số điện thoại nữa vậy?

- Trời cái ông này đầu óc đăng trí dữ vậy, bản photo chứng minh nhân dân, thông tin cá nhân của anh nằm một đồng ở bàn làm việc tui em nè.

- Hehe ờ ờ quên mất.

- Anh làm gì?

- À anh đang làm thêm ở quán caffe.

- Anh làm quán nào vậy? Hồng ngại nếu em qua chơi chứ?

- Hả qua chi.

- Qua uống nước chơi chứ chi hihi với lại anh chưa cảm ơn em đó ghen.

- Cảm ơn...mà cảm ơn gì mới được.

- Thì nhờ em xin chị Hương mới đồng ý để anh mua góp dây chuyền, em xin dữ lắm luôn đó.

- Ờ ờ...cũng được, dù sao cũng phải cảm ơn em. Nhưng giờ anh đang làm mà.

- Thì em qua ngồi chơi thôi, anh cứ làm, lâu lâu đi ngang nói với em vài câu cũng được, tại nay em được nghỉ làm, hồng biết làm gì, nằm nhà hoài chán lắm. Bộ anh ngại hả?

- Đâu có, sợ em ở xa chạy qua đây mất công.

- Anh nói địa chỉ quán coi coi xa cỡ nào.

Nó đành nói địa chỉ quán cho Ly biết rồi tiếp tục làm việc. Khoảng nửa tiếng thì có nhỏ nhân viên cùng làm kêu nó ra khu C có người tìm. Khu C

là khu gần trung tâm quán nhất cũng là nơi có tầm nhìn đẹp, đa số người lần đầu tiên đến quán đều sẽ chọn vị trí này để ngồi. Nó đi ra, một cô gái trẻ ăn mặc tuy đơn giản nhưng rất gợi cảm vẫy vẫy tay với nó, đi lại gần nó ngẩn ngơ nhìn.

- Nè! Làm gì nhìn người ta dữ vậy, bộ lạ lắm hả?

- Ly đúng không?

- Hồng phải em chứ ai, bộ anh còn hẹn người khác nữa hả?

- À không! Nhưng mà nhìn em lạ thiệt, khác bữa gặp ở cửa hàng luôn.

- Hihi khác thiệt hả? Tại lúc đó em mặc đồ đi làm, trang điểm đậm lắm, bữa nay em mặc đồ đi chơi, trang điểm nhẹ à với lại em mới đi làm tóc mới về hồi chiều. Thấy em sao, đẹp hơn bữa trước hông?

- Uhm nhìn trẻ trung hơn.

- Đó lại chê người ta già nữa.

- Không phải già mà hôm trước nhìn chừng chạc hơn.

- Thì là già hơn phải rồi, bởi mới có người tối ngày kêu mình bằng chị.

- Ờ thì kêu lịch sự ấy mà. Thôi em đừng chọc anh nữa, anh nói không lại em đâu, em kêu nước chưa?

- Dạ chưa.

- Vậy em uống gì anh kêu cho.

- Uhm...để coi...à anh cho em một ly cam vắt nha.

- Cam vắt, được rồi chờ anh chút.

Nó toan đứng dậy đi vào trong gọi nước thì nhỏ Ly kêu nó lại.

- Anh! Nhớ bỏ cho em một chút xíu muối nha.

Nó sững người, như có một điều gì thân thuộc xuyên qua người.

- Hả? Em nói bỏ gì vô?

- Dạ anh nhắc pha chế bỏ cho em chút xíu muối vào nước cam.

Nó vẫn hơi mất bình tĩnh một chút xíu, mọi thứ có lẽ chỉ là một sự trùng hợp, chỉ là một điều gì đó đã xa vô tình đi ngang nó mà thôi.

- Anh sao vậy? Bộ món uống của em lạ lắm hả. Hihi bình thường mà, thôi em đổi ý rồi anh cho em một ly nước dâu ép nha.

- Ủa sao đổi ý nhanh vậy.

- Hihi em quên hồi chiều đi làm tóc em uống hai ly nước cam rồi.

- Uhm sao cũng được.

Nó đứng dậy gọi một nhỏ nhân viên lại gần.

- Nhi oder dùm tui một ly dâu ép nha.

- Anh Mon uống gì hông?

- Ờ caffe cũng được. Cảm ơn nha!

- Dạ! Anh chờ em chút!

Nó ngồi xuống trở lại ghế, không tự mình đi gọi nước nữa. Nhỏ Ly nhìn nó chăm chú.

- Gì vậy? Bộ mặt anh dính gì hả?

- Anh nói anh làm gì ở quán?

- Ủ thì phục vụ. Bộ có gì không ổn hả?

- Uhm! Em chưa thấy nhân viên phục vụ nào sai nhân viên phục vụ khác như anh hết.

- Bình thường mà, thì nhờ qua nhờ lại.

- Nhờ nói chi nữa, chị hồi nãy có vẻ rất nghe lời anh đó.

- Ờ thì... Nó chưa kịp nói gì nhỏ Ly đã nhanh nhẩu hỏi một nhân viên nam đi ngang.

- Anh ơi! Cái anh này làm gì ở quán anh?

- Dạ quản lý đó chị.

- O! Tui làm quản lý hồi nào ông nội?

- Anh Kha nói vậy.

Lão nhân viên quay lưng đi một cách lạnh lùng bỏ lại nó sau lưng với ánh nhìn chăm chú của nhỏ Ly.

- Nhìn gì nữa?

- Quản lý đồ ha, mới bây lớn làm quản lý cà phê đồ ha, bày đặt nói dóc làm nhân viên đồ ha...hèn gì được quyền ngồi bàn nói chuyện tình bơ với em này giờ.

- Ờ thì anh cũng phụ ông quản lý thật của quán thôi chứ không phải quản lý quán thiệt.

- Hihi cái anh này dễ bị chọc ghê, em nói giỡn đó. Mà anh cũng giỏi hen, biết quản lý quán cà phê lớn cỡ này.

- Thì anh coi quán phụ ông anh quản lý thôi, chủ yếu là ông chứ anh làm gì đủ sức.

- Nhưng vậy cũng giỏi rồi.

- Thôi em đưa một hồi anh lên nóc nhà bây giờ. Sao nay dám qua cà phê gặp anh đây.

Nhỏ Ly cười, nụ cười rất duyên, nhìn lại nhỏ có gương mặt xinh xắn, vóc dáng cân đối, không kém Hân, em hay nhỏ Ngân vì dù sao nhỏ Ly cũng làm nhân viên ở một cửa hàng thời trang mặt tiền ở khu Quận 1, ngoại hình đương nhiên là điều cần thiết.

- Có gì đâu hông dám, bộ anh tính ăn thịt em hả. Thì bữa nay em rảnh hông biết làm gì nên qua chơi.

- Bạn bè, người yêu, người thân đâu sao được chọn qua chơi với người lạ như anh?

- Người thân thì ở quê, bạn nó có hẹn còn người yêu hình như tạm thời tuyệt chủng rồi hihi.

- Làm như em có một người bạn vậy.

- Hihi thì có nhiều bạn, tại hôm nay em đặc biệt muốn gặp anh. Thực ra từ bữa gặp anh ở chỗ làm em thấy anh hay hay, cả em với chị Hương đều ấn tượng mạnh với anh lắm luôn nên em cũng muốn làm quen với anh. Suy nghĩ bữa giờ mới hạ quyết tâm làm quen đó.

- Làm quá! Anh có gì đâu mà nói nghe to lớn dữ, chỉ là mua một sợi dây chuyền thôi mà, với lại còn không đủ tiền nữa chứ.

- Hihi hồng đủ tiền nhưng anh vẫn mua để tặng một người đó thôi.

- Cũng đâu phải mình anh biết mua quà tặng người khác đâu.

- Nhưng bộ anh nghĩ ai cũng có thể vô cửa hàng tụi em mua mà còn dám đề nghị trả trước một nửa đâu.

- Không đủ tiền thì chỉ còn cách đó thôi chứ để lâu anh sợ có người mua mất. Anh cũng không nghĩ lúc đó mình dám suy nghĩ hơi điên như vậy nữa.

- Biết chị Hương nói anh sao hông? Chỉ nói anh thiệt tình quá chừng. Em làm ở đó cả năm rồi, khách vào mua em biết nhiều người hồng đủ tiền rồi bày đặt sĩ diện nói này nói nọ, chê này chê nọ rồi đi. Còn anh...hihi nói thẳng ra luôn, bộ anh hồng sợ mất mặt hả?

Nó ngả lưng ra ghế cười khì.

- Không đủ tiền anh nói không đủ tiền, mất mặt gì đâu em, có sao thì anh nói vậy, cũng không nghĩ được nhiều như em nói. Với lại có cười thì em cười anh được một lần đó chứ cũng có làm gì được anh sau này đâu mà lo.

- Thì em mới thấy anh hay hay, muốn làm quen nè.

- Ờ ờ thì quen.

Nó mỉm cười, không ngờ cái quyết định hơi điên của mình hôm ấy chẳng những không khiến nhỏ Ly, chị Hương cười cợt nó mà còn quý mến muốn làm bạn với nó, thực ra nó cũng có suy nghĩ một chút việc có khi nào hai người này sẽ cười nó hay không, nhưng rồi cũng không quan tâm lắm vì đây chuyện này mua cho chị, cả thế giới có cười cợt thì nó cũng vẫn làm.

- Em nói thiệt...cái chị được anh tặng dây chuyền này chắc sẽ hạnh phúc lắm.

- Sao em nghĩ vậy? Chỉ là món quà thôi mà.

- Hihi em nghĩ hồng đơn giản là món quà thôi mà như anh nói đâu. Hihi chị ấy thực sự là cô gái rất may mắn. Em mà được anh nào làm như anh, em yêu tới chết mới thôi.

- Nói quá không à cô nương. Này giờ toàn em nói mấy điều anh chẳng nghĩ tới. Anh tặng cho chị anh chứ có phải đem tặng để tán tỉnh kiếm người yêu bao giờ.

- Hihi em có nói quá đâu, anh cũng nói chị đó hồng phải chị ruột mà. Em bảo đảm con gái đa số ai cũng thích được như vậy hết đó. Ôi nghĩ tới mình được chàng nào làm như vậy, trời ơi hạnh phúc biết bao nhiêu.

- Anh là anh thấy chưa hạnh phúc bao nhiêu chứ giờ thấy là em nói một hồi hai đứa leo tuốt ngọn cây rồi đó, té xuống bây giờ.

- Cái ông này, để người ta mơ mộng một chút hồng được hả, toàn làm cụt hứng, biết em là con gái hông hả?

- Con gái thì sao?

- Thích mơ mộng một chút sao. Một anh ghê, hành động thì lãng mạn biết bao nhiêu mà lời nói này giờ khô như que củi ấy. Hihi!

Nó bật cười trước cái vẻ vô tư, đầy mơ mộng của cô bạn mới quen này, nay có thêm một bạn mới, xinh đẹp, vui tính và còn được ví von là que củi nữa, nào giờ đã có ai nói nó như vậy đâu.

- Trễ rồi, hồng chộc phá anh nửa em phải đi về đây. Anh làm việc tiếp vui về nha.

- Ủa về hả. Uhm thôi về sớm đi, mà nhà em ở đâu?

- Dạ bên quận 3. Anh ơi tính tiền cho em.

Nhỏ quay qua kêu anh phục vụ gần đó, nó vội cản lại.

- Thôi được rồi để đó anh tính, không phải nãy em nói nay qua đòi anh cảm ơn là gì?

- Đâu có dễ vậy...hihi vụ cảm ơn em chờ anh mua xong dây chuyền rồi khao em châu khác em mới chịu. Đừng hòng một ly dâu ép rồi trốn trách nhiệm nha.

- Haha ờ rồi sao cũng được. Dù sao cũng cảm ơn em.

- Hihi coi như anh nợ em một châu nước nha. Hồng được quyết đó.

- Rồi rồi em biết chỗ làm anh rồi, quyết sao được.

Nhỏ tính tiền xong rồi ra về, nó dừng nhìn theo một cô gái xinh đẹp nữa mà nó vô tình quen được ở cái đất SG này, nó ấn tượng với em, không phải bởi em xinh đẹp, càng không phải vì em đã giúp nó mua được dây chuyền cho chị hay cách em nói chuyện với nó...mà vì cái món cam vắt bỏ xiu muối đó của em, tuy chưa làm thành món nhưng đã nhắc nó về một điều gì đó, một ai đó, một chuỗi ngày nào đó...đã xa...

-----oOo-----

Chương 70: Chương 69

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tan làm ở quán cà phê, nó nhanh chóng thay đồ lấy xe chạy qua quán ông Kha tiếp tục làm việc. Vừa ra đến cổng nó, ông anh bảo vệ gọi lại đưa cho nó một chiếc hộp màu trắng khá nặng.

- Gì vậy anh Khải?

- Ông xe ôm nói gửi cho mày, tau cũng không biết. Ông kêu mày ăn xong mai cứ gửi hộp ngoài này cho tau để ông lấy.

- Là sao?

- Đéo biết, đâu mày mở ra coi, chắc đồ ăn chứ gì.

- Dạ.

Nó dựng xe ngồi xuống loay hoay mở hộp ra chưa sử dụng loại hộp này bao giờ nên cả hơi khó mở, dưới ngọn đèn đường ngoài công tuy không đủ sáng nhưng cũng dễ dàng nhận ra bên trong là một món súp vẫn còn nóng nghi ngút khói, mùi nấm, mùi thịt, mùi gia vị thơm lừng.

- Đù! Đồ ăn gì coi vậy. Đặt mua hả?

- Canh, mà em có mua gì đâu.

- Vậy đồ ăn đâu ra?

- Ai biết.

- Đ.M thôi gọi cho mày thì ăn đi cho nóng, ngồi nói hoài nguội ngắt bây giờ.

- Dạ dạ.

Nó ngáp ngừng ngồi xuống ghế, bên trong có cả một chiếc muỗng bằng sứ để ăn súp.

- Hồng ăn đi kiếm gì vậy vậy?

- Kiếm cái gì chia ra, làm miếng với em cho vui anh.

- Thôi khỏi khách sáo ông nội, chút tau có kèo nhậu rồi khỏi rủ.

- Dạ.

Nó lắc đầu cười trừ rồi cầm cúi thưởng thức món ăn ngon lành của mình, không kể đến đây là món ăn ưa thích mà mùi vị cũng rất ngon, cứ như ai đó làm món ăn này theo khẩu vị riêng của nó vậy. Làm sạch hộp súp trong vòng mười lăm phút, bụng no căng, mồ hôi đổ như tắm, vừa ngon vừa đã, nó vui vẻ tu hết luôn ly trà đá anh Khải rót sẵn cho nó.

- Quá đã!

- Hà hà nhìn mày ăn phát thèm. Rồi đưa hộp đây tau giữ, mai cha xe ôm

qua tau đưa chả. Nghe nói cỡ này mày làm thêm bên thằng Kha hả?

- Dạ!

- Đù! Chịu khó cày dữ mậy. Tối giờ làm chưa?

- Dạ cũng tới, thôi vậy em chạy qua bên.

- Ờ đi đi.

Nó vui vẻ chạy xe qua quán nhậu của ông Kha tiếp tục làm việc với tinh thần khá thoải mái vì được nạp năng lượng từ món canh súp, có điều cả buổi nó cứ thắc mắc ai gửi món súp đó cho nó, nghĩ đi nghĩ lại chẳng biết ai, thật kỳ lạ.

Cả một ngày dài trôi qua với lịch học, lịch làm việc dày đặc, nhưng nó chỉ mong tới tối canh ông xe ôm qua lấy hộp để hỏi cho rõ ràng. Dặn đi dặn lại anh Khải khi ông xe ôm qua thì kêu nó ra, đã đời cả buổi cuối cùng tan làm ra chỉ nhận được cái lắc đầu của ông anh bảo vệ.

- Ông qua đổi cái hộp này với hộp hôm qua rồi dong mất tiêu, tau có kịp kêu may ra đâu.

- Trời sao anh không kiểm cách giữ ông lại.

- Tau cũng hỏi tùm lum mà ông cười cười đưa xong chạy mất tiêu thành ra tau hồng kêu mày làm gì.

- Rồi ông đưa hộp khác nữa hả?

- Ờ! Chắc đồ ăn nữa, mày mở ra coi coi.

- Bắt đầu thấy tào lao rồi đó.

- Haha có đồ ăn thì ăn, thắc mắc chi mệt mày ời. Chắc con nào nó mê mày đó mà.

- Rồi nay có nhậu không, làm miếng với em cho vui.

- Xử một mình đi mày, khỏi khách sáo.

- Không ăn thôi em ăn.

Nó cũng chẳng thèm khách sáo với ông bảo vệ nữa, lại mở hộp ra, hôm nay là món ăn ưa thích khác của nó, một chiếc đùi gà quay ngon lành bọc trong giấy bạc cùng với nước sốt, khoai tây, cà rốt, bông cải luộc.

- Đó thấy chưa, có cái đùi gà mày đòi chia với tau ra sao. Thôi từ mai có đồ ăn nữa khỏi mời, tau nhìn là biết con nào nó làm đủ cho mình mày ăn, khỏi mời mọc mất công. Haha!

Ông bảo vệ cười khanh khách rút ly trà đá đưa nó vỗ vỗ vai.

- Ăn cho khỏe có sức cày đêm mày.

- Dạ. Ăn thì ăn nhưng có gì mai anh canh giữ ông xe ôm lại em hỏi coi chứ đồ ăn sẵn đâu ra ăn hoài cũng ngai. Hai bữa rồi chứ ít gì.

- Rồi có gì mai tau hỏi cho.

- Thôi ăn nhanh còn đi làm mày.

- Dạ.

Tuy có nhiều suy nghĩ, nhiều thắc mắc nhưng đồ ăn ngon trước miệng là đầu óc nó mờ hết đi, giờ cái đùi gà này có độc chắc nó cũng thà ăn xong rồi ra sao thì ra chứ không rảnh nghĩ ngợi nhiều nữa. Nhưng nói gì thì nói, ngày mai chắc phải xin ông Kha cho làm khu vực gần cổng để canh ông xe ôm lại còn hỏi chuyện nữa, ủa mà quên nó cũng giống quản lý, muốn làm đâu làm chứ xin làm gì cho mệt. Thế là cả buổi làm hôm tiếp theo nó cứ loanh quanh ngoài gần khu vực cổng để ông anh bảo vệ kêu một cái là chạy ra liền. Lần này thì ông xe ôm không thể chạy đi đâu được vì ông Khải giúp nó kéo dài thời gian bằng cách cất hộp đồ ăn tuốt phía trong. Nó chạy ù ra nhảy ngay đầu xe cứ như sợ thấy nó là ông xe ôm chạy mất vậy, hình như thấy mình làm hơi quá, nó gãi gãi đầu đứng sang một bên.

- Dạ chú là người đem đồ ăn cho con phải không? Đồ ăn của ai gửi cho con vậy chú?

- Cậu là Mon đúng hôn?

- Dạ.

- À tui làm xe ôm, có cô kia thuê tui chuyển đồ qua cho cậu chớ tui đâu có biết gì đâu.

- Mà người đó ra sao, ở đâu, có nói gì nữa không chú?

- Cổ dặn cậu hỏi gì tui cũng không được trả lời hông thôi cổ không thuê tui nữa. Thôi cậu nhận dùm đừng hỏi mất công, tui chạy xe ôm, có khách thuê thì làm chớ cũng không có hỏi nhiều, cậu thông cảm.

- Nhưng... - Cậu thông cảm dùm, tui nói thiệt tui hông có biết nhiều, có biết tui cũng đâu có nói được. Thôi tui đi.

Ông xe ôm nhất quyết không nói gì, chỉ gật đầu cười xã giao khi nhận lại chiếc hộp hôm qua từ tay ông bảo vệ rồi cho xe chạy thẳng bỏ lại sau lưng thẳng nó ngơ ngác, chưng hửng với bao thắc mắc trong đầu.

- Mày thấy chưa, hôm qua tau cũng hỏi quá trời mà ông có thêm nói đâu. Thiệt vụ này làm tau nhưc đầu quá, haha thôi mở ra ăn đi mày, suy nghĩ nhiều chi cho mệt.

- Em cũng nhưc đầu lắm rồi đó, thiệt khó hiểu.

Ông anh bảo vệ cũng chỉ cười khà khà không nói gì nữa mà lấy thuốc ra châm hút. Còn phần nó vừa mở hộp đồ ăn ra vừa cố sử dụng tất cả chất xám của mình để suy nghĩ xem ai đang bày đặt bày ra cái trò bí bí ẩn ẩn này. Tất nhiên khi nhận ra bên trong là món mỳ ý sốt thịt bò thơm phức thì bao nhiêu suy nghĩ bay đi đâu sạch trơn. Mọi sự tập trung là dành cho việc thưởng thức món ăn ngon lành, dù mục đích của người gửi đồ ăn là gì, người đó là ai thực ra cũng không còn quá cần thiết nữa vì bày ra việc này cũng tốn công tốn sức, thôi cứ thuận theo ý người ta, vừa được ăn vừa khiến người đó vui với việc họ đang làm...vội lại chắc gì vụ này diễn ra hoài, vài ba bữa chứ ai đâu rảnh làm đồ ăn miễn phí cho nó hoài.

Khi đã nghĩ thông suốt như vậy, nó cũng không còn làm khó ông xe ôm vào hôm sau nữa mặc dù nếu muốn nó có thể xin ông Kha nghỉ sớm để lên chạy theo ông xe ôm. Phần cũng không nghĩ theo dõi sẽ đem lại kết quả, lại mất thời gian nghỉ làm cho nên nó cũng để yên không nói gì nữa. Vụ việc tuy diễn ra vào lúc tan ca, rốt cuộc cả cái quán ai ai cũng biết, suốt cả ngày nó cứ nhận được những câu hỏi, lời bàn tán của nhân viên quán mà thực ra chính nó cũng có biết nhiều hơn họ gì đâu ngoài mùi vị của mấy món ăn. Những ngày tiếp theo, nó vẫn bận rộn với công việc, học hành, vẫn thiếu ngủ nhưng do đã quen cho nên không còn quá mệt mỏi nữa, một phần chắc chắn do mấy món ăn khuya khiến sức khỏe nó cũng tăng cao. Với số tiền hôm trước phát hiện sót trong túi quần, nó vẫn ăn uống đầy đủ,

có tiền uống caffe và chuyển nhượng luôn thùng mỳ gói cho mấy thằng bạn trong phòng.

Lại thêm một tuần nữa trôi qua, cái trò mỗi đêm đều gửi đồ ăn theo cách gọi “bày trò” của nó vẫn diễn ra đều đặn, không hề có dấu hiệu dừng lại theo suy đoán của nó. Không còn là vài ba ngày nữa mà kéo dài cả tuần liền, mỗi ngày đều là món ăn khác nhau, trùng hợp đều là món ăn nó thích cũng như mùi vị rất vừa miệng, đặc biệt chưa bao giờ đồ ăn bị nguội cả. Có nhiều khi với cái đầu óc vô tâm của mình thì không nghĩ được gì ra hồn, cách tốt nhất là hỏi ai đó thông minh hơn nó như chị chẳng hạn, nhưng không hiểu vì sao nó lại sợ chị biết chuyện này, có lẽ trước khi xác định rõ mọi chuyện, nó sẽ không nói với chị. Nhắc đến chị thì cứ y như xuất hiện ngay lập tức. Nói thì nói vậy chứ cũng đến chủ nhật chị mới qua gặp nó. Không biết chị qua từ bao giờ nhưng nó ngủ đến tận hơn mười hai giờ thức dậy đã nhìn thấy chị đang ngồi xếp quần áo của nó.

- Ủa chị qua hỏi nào sao không kêu nhóc dậy.
 - Hihi nhóc còn muốn ngủ nữa hôn? Bộ chị làm nhóc thức hả?
 - Đâu có, nhóc ngủ đủ giấc rồi tự dậy thôi. Sao qua không kêu nhóc dậy?
 - Ai thèm kêu nhóc dậy làm gì chứ. Chị đói rồi, nhóc đưa chị đi ăn đi!
 - Ờ rồi chờ nhóc chút, tắm cái đã. Mà chị xếp đồ nhóc chi mất công, coi chừng lộn đồ sạch với đồ dơ đó.
 - Biết rồi biết rồi, cái nào cũng hỏi như heo hét ha, đồ ở dơ! Người gì đồ đặc vớt lung tung, đồ dơ đồ sạch lộn hết trơn luôn.
 - Nè nè qua chơi ha qua đây nói xấu người ta vậy hả?
 - Cả hai. Một nhóc ghê đi tắm đi, chị đói bụng lắm rồi nè.
 - Ờ thì từ từ để lấy đồ đã.
- Nó nhảy lại gần chị để tìm đồ mặc, chị liền đẩy nó ra.
- Để chị lấy cho, nhóc lộn xộn quá à.
 - Ờ người ta lấy đồ cũng la.

- Hihi mệt ghê, nhóc mặc bộ này đi, bộ này sạch nè.

Chị đưa cho nó một cái quần jean có vẻ mới nhất của nó với một cái áo thun màu trắng, nhìn lại chị cũng đang mặc áo thun màu trắng, lại bày trò cho giống màu áo đây mà. Nó lắc đầu nhận bộ quần áo cũng một cái khăn, chưa kịp đi ra khỏi phòng đã nghe tiếng chị gọi lại.

- Chết rồi áo nhóc bị rách nè.

- Đâu đưa nhóc coi.

Nó quay lại cầm cái áo lên xem xét, là cái áo trắng để đi học bị đứt chỉ.

- À bị đứt chỉ chứ không phải rách, áo đi học của nhóc mặc nhiều chắc nó bị đứt.

Chị cũng đứng dậy cầm cái áo lên xoa xoa xem xét.

- Uhm hen chỉ mục đứt nè. Ủa áo nhóc mua ở đâu sao bị đứt chỉ rồi.

- Áo mẹ nhóc may, à nhớ rồi cái áo này may hồi học mười hai hay sao ấy.

- Trời áo từ lớp mười hai mà nhóc mặc tới giờ hả?

- Hehe thì có cái nào mặc cái đó, mẹ có may thêm 3 cái mới nè tại học cả tuần thành ra nhóc gom hết áo trắng theo mặc cho thoải mái khỏi phải giặt mỗi ngày.

- Xí! Đồ lười biếng!

Nó cười trừ quay lưng đi vào trong wc, vừa đi vừa nói ngược lại.

- Chị xếp để vô balo cho nhóc đi, có dịp về quê cho mẹ may lại. Mà áo người ta tự nhiên nay đứt chỉ...à biết rồi, qua đây này giờ ngồi xé áo nhóc chứ gì.

- Hihi cái đồ điên, ai xé áo nhóc hồi nào chứ.

- Thôi ghét nhau nên xé áo chứ gì, biết mà, hiểu quá mà.

- Uýnh chết bây giờ, kiếm chuyện đổ thừa hả, đừng hòng nha nhóc con!
Hihi!

Dòng nước mát lạnh cùng với nụ cười trên môi xua tan đi cơn buồn ngủ và cả mệt mỏi sau cả một tuần dài làm bận rộn. Phía ngoài chị lại nói vọng vào:

- Nhóc ơi còn cái áo này cũng bị đứt chỉ nửa nè, cái quần này nửa... - Ồ coi xé hết quần áo người ta đi.

- Hihi đồ con heo ai xé đâu chứ!

- ... - Nhóc ơi trước giờ áo đi học toàn mẹ nhóc may hả? Chị thấy mấy cái áo này giống nhau nè.

- Ủ! Từ nhỏ lớn đồ đi học toàn mẹ nhóc may không à, có cái giờ đi học trên này trường không bắt mặc quần tây nên nhóc mặc quần jean, mẹ chỉ may áo thôi.

- Nhóc ơi chị đem mấy cái áo này về may lại cho nhóc ghen.

- Hả biết may không đó, thôi để đó đi.

- Chị biết mà, yên tâm yên tâm.

- Chắc không đó?

- Siêu chắc luôn hihi.

- Ồ làm sao hư hết áo người ta đi.

- Vô duyên! Có hư thì..thì kệ nhóc chứ hihi cho khỏi mặc đồ đi học luôn, đồ con heo!

Nó cười khi trong tiếng nước chảy khắp người, chị bên ngoài vẫn vui vẻ nói chuyện với nó, có thể nhận ra sự hào hứng trong giọng của chị, dường như việc gặp nó khiến chị rất vui thì phải. Điều này càng làm nó thấy hơi có lỗi với chị, cả tuần bỏ bê chị một mình, chỉ nhắn tin gọi điện có lẽ là không đủ, nhất định sau việc lần này nó sẽ thường xuyên qua chơi với chị nhiều hơn. Nghĩ vậy nó liền tắm rửa thay đồ thật nhanh để tranh thủ khoảng thời gian ít ỏi còn lại trong ngày để đi chơi với chị.

- Xong...giờ xin hỏi nữ hoàng muốn đi đâu trước tiên?

- Hihi ta muốn đi ăn ốc.

- Hả lại ăn ốc, giữa trưa mà ăn ốc gì trời.

- Chị thích! Đi thôi!

Chị vui vẻ kéo tay nó chạy nhanh xuống nhà, không biết bà chủ nhà đi đâu mất tiêu nên khỏi phải thưa gửi mất công bà lại có thêm cơ hội trêu nó với chị. Hai đứa dắt nhau đi ăn ốc, ăn kem, ăn trái cây, bánh tráng trộn...hôm nay vì chị để yên nó ngủ đến trưa nên ăn uống, dạo vài vòng SG rồi nó đưa chị về nhà chứ không đi xem phim hay chơi ở nơi khác.

Tạm biệt chị, nó lại lao vào một guồng quay bận rộn của một tuần dài sắp đến. Buổi tối, nhỏ Ly lại ghé qua chơi, ngồi nói chuyện linh tinh chứ cũng không có gì đặc biệt. Thi thoảng bạn bè, chị Thủy cũng có ghé qua uống nước chơi, tuy nhiên vụ việc được ai đó gửi đồ ăn mỗi đêm khiến nó hoàn toàn dành mọi sự quan tâm, quên hết mọi việc khác diễn ra hằng ngày. Suốt tuần này cũng vậy, mỗi đêm ông xe ôm vẫn đều đều mang đồ ăn qua đúng giờ nó tan ca làm. Sang đến tuần liên tục thứ hai này, dường như việc này trở nên quen thuộc đối với nó và cả mọi người trong quán nữa. Không còn ai hỏi hay bàn tán về việc này, cả nó cũng không còn thắc mắc quá nhiều mặc dù danh tính, mục đích của chủ nhân mấy món ăn này vẫn hoàn toàn bí ẩn đối với nó.

-----oOo-----

Chương 71: Chương 70

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cuối tuần thứ ba bận rộn của mình, nó vẫn nhận được món ăn khuya ngon lành, rõ ràng những món ăn này không còn là “bày trò” nhất thời nữa mà diễn ra hằng ngày, đều đặn suốt nửa tháng và chưa hề có dấu hiệu ngừng lại. Tuy nhiên hôm nay là thứ bảy, nó được phải nghỉ một ca làm ở quán cà phê để lên công ty phụ chuẩn bị cho một event sắp diễn ra, vậy mà món ăn lại được mang thẳng về nhà nó. Càng ngày càng thấy việc này chẳng khác nào một sự quan tâm mà người ta chỉ có thể tìm thấy trong những bộ phim tình cảm hay tiểu thuyết ngôn tình nào đó. Nhưng càng thắc mắc nó lại càng không cố tìm ra người đó là ai, không phải nó không tò mò, không phải nó không thể tìm ra cách...chỉ là nó ngại phải đối xử như thế nào với sự quan tâm này, hoặc có thể nó sợ nếu người đó không phải người nó nghĩ đến thì chính nó sẽ dùng sự vô tâm của mình để dùng sự chăm sóc

này lại.

Hôm nay là chủ nhật, nó không hề có ý định ngủ bù, có lẽ chị sẽ lại qua chơi và nó không muốn chị phải lặng lẽ ngồi chờ trong khi nó mãi mê say giấc. Mệt thì có mệt, buồn ngủ thì có buồn ngủ nhưng nó vẫn dậy thật sớm, đánh răng rửa mặt cho thật tỉnh táo chạy xuống quán cà phê cóc đầu hẻm ngồi chờ chị qua. Khoảng 7h rưỡi chiếc ô-tô màu trắng quen thuộc của chị dừng lại cách nhà nó vài mét, bước xuống xe là dáng người xinh đẹp quen thuộc, chị càng cuốn hút người nhìn hơn bởi chiếc quần ngắn vừa đủ khoe đôi chân dài chứ không ngắn cũn cỡn. Nó đoán hôm nay chú ba đưa chị qua chứ không phải đi taxi nữa. Vừa thấy chị, nó liền vẫy vẫy tay kêu lớn.

- Chị! Nhóc ở đây nè! Chị Phương! Nhóc ngồi đây nè!

Chị ngơ ngác nhìn đi về phía nó.

- Ủa sao nhóc ngồi đây?

- Ngồi chờ chị sẵn uống ly cà phê cho tỉnh.

Chị mím môi xụ mặt xuống ra vẻ không vui.

- Đồ ngốc này ai cần nhóc dậy sớm chứ. Sao nhóc hông ngủ bù đi.

- Hehe thôi ai để chị ngồi chờ hoài được.

- Ai nói với nhóc chị qua sớm chứ, ai nói chị chờ nhóc chứ.

- Thì không phải chị qua sớm đây sao, nhóc mà ngủ không phải chị sẽ ngồi chờ nhóc dậy đây sao?

- Nhưng...nhưng chị hông muốn vì chị mà nhóc không được ngủ bù. Biết vậy chị sẽ hông qua sớm đâu.

- Chị không qua sớm thì nhóc cũng đã dậy rồi.

- Nhưng...chị chỉ muốn... Chị chu miệng nói làm bầm gì đó ngồi phịch xuống ghế ra vẻ hơi hất vọng, chắc tình bày trò gì mờ ám không cho nó biết đây mà.

- Nhóc biết chị sẽ qua sớm, nhóc cũng muốn dậy sớm để đi chơi được

nhều hơn với chị. Tại nhóc cũng mê chơi như chị mà haha.

- Hứ! Đồ con heo, ai mê chơi hồi nào chứ, chị hông có mê chơi nha.
- Không mê chơi mà qua sớm, tui rảnh mấy người quá, khỏi chồi vô ích.
- Hihi ỳnh phù mỗ giờ, kiếm chuyện nói xấu chị hả, đáng ghét!

Chị nhéo nó một cái rồi đứng dậy đi nhanh về phía nhà, nó mỉm cười nhìn theo. “Chị khờ...thực sự nhóc không muốn chị phải chờ mà”. Tính tiền vội ly cà phê nó cũng chạy ào về nhà, lên đến phòng nó đã thấy chị đang ngồi xếp xếp lại đồ đạc của nó.

- Thôi mình đi kiếm gì ăn sáng rồi đi chơi, chị để đó đi.
- Ăn ở gì bữa bọn, nhìn ngứa mắt gì đâu đó.
- Hehe. Đi đi chị, nhóc đói quá trời rồi nè.
- Một nhóc ghê, ai cần nhóc dậy sớm chứ. Lại đây!
- Gì nữa?

Chị kéo tay nó lại gần tự tay cởi nút áo của nó ra tỉnh bơ khiến nó ngẩn người chẳng kịp phản ứng.

- Chị sửa áo cho nhóc rồi nè, nhóc mặc thử chị coi.
- Ghê vậy, biết sửa áo thiệt luôn.
- Hihi chị mà, đừng coi thường chị nha!

Chị lấy trong túi ra hai chiếc áo sơ-mi trắng bị đứt chỉ hôm trước ra rồi vui vẻ giúp nó mặc vào, tự tay chị cài nút áo, tự chị xoay xoay người nó để kiểm tra đường chỉ.

- Uhm! Vừa rồi đó, cỡ này nhóc ốm hơn, phải bóp lại mặc mới đẹp.
- ... Chị nghiêm mặt, miệng thì thầm nho nhỏ nó không nghe rõ lắm.
- Người gì đâu áo may lâu rồi mà phải bóp lại mới vừa.

- ... Chị lại cởi áo nó ra rồi mặc chiếc áo khác cho nó, lại xoay xoay xem xét thật kỹ rồi mới chịu cho nó cởi ra.

- Nhóc mặc áo lại đi, chị phải xem xét một số thứ nữa mới đi được.

- Không đói hả, xem xét gì nữa không biết.

- Kệ chị đi.

Nó đành ngồi sang một bên cho chị xem xét đồng quần áo của nó, chắc lại kiểm tra xem còn cái nào rách để đem đi sửa đây mà, làm như lúc nào cũng có đồ rách không bằng. Kệ mặc cho chị làm gì làm, miễn chị muốn là được, trong lúc đó nó giờ hai cái áo chị sửa ra xem xét. Tuy không biết may vá nhưng mẹ có nghề may nên nó cũng nhận ra hầu hết đường chỉ may đều trắng tinh so với màu của những đường chỉ cũ, dường như chị đã phải tháo toàn bộ áo ra để may lại. Trong tưởng tượng của nó rằng dù có sửa được áo thì chắc cũng chỉ là vái đường may lại một cách vụng về để nó có cơ hội trêu chị, không nghĩ rằng chị như vậy mà biết cả may vá. Một đứa suy nghĩ, một đứa xem xét đã đời mới hài lòng kéo nhau đi chơi. Đang dắt xe ra khỏi nhà chị vội tháo giày ra chạy ngược trở lên trên phòng.

- Nhóc dắt xe ra trước đi, chờ chị chút - Gì nữa đó?

- Quên đồ!

- Có chút xíu vậy cũng quên.

Nó lắc đầu cười cười dắt xe ra ngoài, tranh thủ lúc chị lấy đồ nó lau vội bụi trên xe. Chắc rút đồ nên nó lau gần như trọn chiếc xe chị mới xuống.

- Kiểm được đồ không lâu vậy?

- Được rồi.

- Giờ đi đâu đây?

- Mình đi ăn gà rán đi nhóc.

- Rồi gà rán thẳng tiến.

Nó cho xe chạy lên tuốt tiệm KFC ở quận 5 ăn, định bụng xong sẽ đi lòng vòng cho chị ăn kem, ăn vặt, xem phim... Vẫn như bao lần ăn gà rán, hai

đứa giành nhau, cãi nhau như trẻ con cả tiếng mới chịu rời đi.

- No chưa, giờ muốn đi đâu hay ăn gì nữa không?

- Về nhà chị đi nhóc.

- Hả? Về nhà chi? Không đi chơi hay ăn gì nữa hả?

- Về rồi đi sau.

- Nhưng đang ở gần rạp chiếu phim nè, đi coi phim đi.

- Hihi thôi về nhà chị đi, có cái này hay lắm.

- Ờ ờ vậy thì về.

Hơi khó hiểu nhưng nó cũng vui về chỗ chị về nhà. Hôm nay bé Xiu mở cổng thay vì chú ba như thường.

- Chú ba đâu Xiu?

- Dạ ba em chở má đi siêu thị. Lâu quá hồng gặp cậu Mon đó nha.

- Ờ dạo này hơi bận.

- Cậu Mon bận gì hồng tới bỏ cô Phương cả tuần luôn vậy?

- Xiu!

Chị chen vào bật miệng Xiu lại, nó gãi gãi đầu, câu nói của bé Xiu hình như mang ý trách nó hơn là câu hỏi. Dừng xe vào gara xong chị kéo tay nó chạy thẳng lên phòng. Vẫn căn phòng quen thuộc với tông màu trắng chủ đạo, mùi lavender nhẹ nhẹ khiến nó cảm giác như đang trở về nhà, bình yên, thoải mái sau những chuỗi ngày bận rộn. Chị chạy ù thả người lên giường vùi mình vào đồng mền gối êm ái.

- Mệt quá đi...hihi chị muốn ngủ.

- O! Đừng nói đòi về nhà để ngủ nha.

- Chứ sao hihi. Hồng lẽ ngủ ngoài đường.

- Tự nhiên ngủ gì giờ này, rồi không đi ăn đi chơi gì nữa hả?

- Hôm nay hông đi chơi nữa, chị muốn ngủ thôi hihi..

Nó chung hứng, cứ tưởng đòi về nhà có việc gì cần thiết lắm, ai ngờ về nhà đòi ngủ, hết biết nói gì với cái người nặng mưa thất thường này. Nó lắc đầu mở tủ lạnh rót một ly nước cam ép rồi đi thẳng lại ban-công nhìn xuống bên ngoài vườn. Dù sao được trở về căn phòng này, đứng đây nhìn ngắm khu vườn nhà chị, được hít thở cái không khí nhẹ nhẹ hương lavender...vẫn thích hơn những khói bụi phía bên ngoài. Chợt nó nhìn sang một phía góc phòng, chiếc máy may còn mới đã ở đó từ bao giờ, không lẽ chỉ vì hai cái áo bị đứt chỉ mà chị phải mua hẳn một cái máy may để sửa, thực sự quá nhiều cho hai cái áo cũ. Vừa định quay lại nói chuyện thì chị đã đứng cạnh nó từ lúc nào, tay cầm một dây thước đo.

- Nhóc con đang nghĩ gì vậy hả? Đâu đứng thẳng lại chị đo coi.

- Đo gì nữa?

- Hihi kệ chị, nhóc chỉ việc đứng thẳng thôi đó.

Nó im lặng, mắt nhìn ra phía ngoài cửa kính trong khi chị chăm chú lấy từng số đo của nó, không định nói gì nữa, không nghĩ ra nói gì, càng không nghĩ đến chị sẽ làm gì với những số đo của mình, nó chỉ việc mỉm cười thưởng thức món cam ép ngon lành.

- Xong rồi, người gì số đo xấu ời là xấu luôn.

- Chứ số sao mới đẹp.

- Hihi số đo như chị mới đẹp nè. Một nhóc đừng đứng đây nữa, đi ngủ thôi, nhanh nhanh lên.

- Thì chị ngủ đi, kéo nhóc theo làm gì.

- Hihi đi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Chị kéo tay nó lại giường rồi đẩy nó nằm xuống, sau đó chị nằm kế bên, tay chỉ chỉ vào trán nó.

- Nhóc con ngủ ngoan, hông được thức đi lung tung nữa biết chưa, đây là lệnh!

- Uhm!

Nó gật đầu mỉm cười, giờ thì nó biết vì sao chị đòi về nhà rồi, không phải chị buồn ngủ đâu, chỉ là chị buồn ngủ dùm nó. Thở phì một cái, nó nghiêng người vùi đầu vào đồng mền bông mềm mại của chị nhắm mắt vỗ mình vào giấc ngủ, bên cạnh chị nhẹ nhàng ôm lấy bắp tay nó, hơi thở chị nhẹ nhẹ, giọng chị la la hát khẽ như muốn ru nó ngủ nhanh hơn. Mọi lo toan, công việc học hành tan biến đi nhường chỗ cho một giấc ngủ ngon lành hơn cả những giấc ngủ bình thường khác. Ở bên chị đôi khi cũng không xác định được nó là trẻ con hay người lớn so với chị, dù sao cảm giác luôn bình yên, cảm giác như trở về nhà.

Lần này nó là người thức giấc trước, chị vẫn ngủ say ngon lành. Nó đứng dậy đuổi tay đuổi người cho đỡ mỏi, sau một giấc ngủ ngon, tinh thần càng thoải mái hơn. Vệ sinh cá nhân xong nó mở tủ lạnh chọn món nước ép nho rồi xuống sân đi dạo.

Giờ này là giờ mọi người nghỉ trưa, chú ba đang ngồi ngủ trên ghế xếp bằng gỗ trước hiên nhà. Trời Sài Gòn buổi xế trưa nóng nôn nao, tuy nhiên sân nhà chị nhiều cây cối, không khí mát dịu hơn. Nó ngồi xuống chiếc ghế gỗ quen thuộc dưới gốc cây, những cuộn giấy nằm lăn lóc khắp bàn, có cả bút, thước, bút vẽ nữa. Cầm một mảnh giấy to lên, nó nhận ra những thứ này là của chị, nét vẽ không lằm vào đâu được. Trước mắt hiện lên khung cảnh của một ngôi nhà nhỏ màu trắng, xung quanh là hoa, là cây, là ghế gỗ, là chiếc bàn nhỏ với những ly tách bé xíu phía trên và quan trọng một người nam đang ngồi ngả người trên bậc thang trước nhà, một cô gái mặc váy trắng, đội nón trắng đang đứng như muốn hứng những chiếc lá bay bay. Đã lâu không nhắc đến sở thích vẽ của chị, cứ tưởng đó chỉ là sở thích tùy hứng của chị, nhưng nét vẽ nghệch ngoạc ngày nào đã trở thành cả một bức tranh thực sự, nó cứ như đi lạc vào một thế giới riêng của chị, nhẹ nhàng bình yên. Đặt bức tranh xuống vị trí cũ, nó tò mò mở một cuộn giấy khác ra, lần này cũng là một bức vẽ bằng mực in, những chi tiết hình khối lạ mắt, những ký hiệu, cả những số liệu... Suy nghĩ một hồi nó nhận ra đây là một bảng thiết kế chứ không phải tranh vẽ như nó tưởng, chữ trên bảng vẽ toàn bằng tiếng anh, tất nhiên nó không thể hiểu được.

- Uidaaaaaaaaaaaaaaaaa...đau đau... Đang say sưa nghiên cứu, nó nhận ngay một cú nhéo đau điếng vào hông, mùi hương con gái quen thuộc từ phía sau lưng phả vào mũi, không cần nhìn cũng biết là ai.

- Cái tên đáng ghét này, dám bỏ chị trên phòng một mình xuống đây

ngịch đồ của chị hả?

- Này nghịch hồi nào, ai kêu quăng lung tung chi.
- Chị chưa xong việc chị chưa dọn được chứ bộ. Hứ cái đồ tò mò, ai cho nhóc mở ra xem chứ. Đáng ghét đáng ghét!!!
- Phải tò mò thôi, ai kêu chị tối ngày bí bí ần ần chi.
- Hứ! Tra đây, hông cho nhóc xem nữa.
- Ấy từ từ để nghiên cứu chút coi.
- Hihi hông cho mà, rách của chị bây giờ.
- Thì chị đừng có giật, rách thiệt bây giờ.

Chị chu chu miệng bắt lực ngồi xuống bên cạnh, dù sao nó cũng đã thấy tất cả, tự chị biết có giật lại cũng không giấu được nó nữa.

- Cái tranh này thì tạm được, còn mấy bức vẽ thiết kế này là gì vậy, nói nghe coi.
- Bảng thiết kế sân vườn của người ta chứ gì.
- Là sao không hiểu lắm nói rõ nghe đi.
- Là bảng thiết kế sân vườn của khách hàng, chị đang làm nó được chưa. Hỏi hỏi hoài.
- Ồ...đừng nói một mình chị thiết kế ra cái này à.
- Chứ ai nữa, xí xem thường chị hả?
- Không phải, nhưng mà cũng khó tin lắm.
- Đáng ghét, làm như người ta tệ lắm vậy. Nè nè đây là công việc của chị đó biết chưa đồ heo.
- Là chị làm thiết kế sân vườn thiệt à?
- Uhm.

- Vậy mà biết lâu nay chẳng thấy nói gì, ra là chị làm việc này.
- Hihi nhóc biết làm gì chứ, đây là công việc của gia đình chị mà.
- Nhà chị làm thiết kế cái này không hả?
- Hông. Gia đình chị làm ngành xây dựng, từ thiết kế tới hoàn thiện luôn. Hihi tại chị thích làm sân vườn nên chỉ học phần này thôi.
- Rồi sao lâu nay có thấy chị làm đâu, nay mới thấy làm.
- Tại Phong hồng cho chị nhận việc làm, hấn với nhà chị hồng cho chị làm việc trong thời gian chị ở Việt Nam.
- Sao vậy?
- Đó là bí mật.
- Hay nửa, lại bí mật, vậy sao giờ đem ra làm đây.
- Chị lên nhận của bạn chị đó, tại ở nhà một mình buồn quá nên chị mới làm giết thời gian.

Nó im lặng nhìn chị, việc chị làm đó là việc của gia đình chị, không cho chị làm cũng là việc của gia đình chị, điều khiến nó im lặng không còn hỏi chị nữa là vì chị nói ở nhà một mình buồn. Nó vẫn luôn nói sẽ không để chị buồn, vậy mà nó vẫn luôn để chị phải buồn. Dù sao cũng lỡ bày ra chuyện mua sợi dây chuyền rồi, ráng hết tuần xong xuôi, sẽ rủ chị đi chơi đâu đó, rồi từ nay về sau sẽ dành nhiều thời gian hơn với chị, không ham mê công việc kiếm tiền một cách quá đà như thế này nữa, mặt khác nó cũng lo làm mà bỏ bê việc học nhiều quá, vì chị cũng được, vì học cũng được, không ôm quá nhiều việc nữa.

- Chị nè!
- Sao nhóc?
- Anh Phong không cho làm thì đừng làm nữa. Hết tuần sau nhóc sẽ rảnh, mình đi chơi đâu đó nha.
- Thật không nhóc?

- Thật mà. Đi đâu đó xa xa thành phố cũng được. Sao chịu không?

- Hihihi chịu mà chịu mà.

- Vậy nên coi nghe lời anh Phong đừng làm nữa, nhóc có ông anh cũng làm thiết kế nhóc biết làm cái này nhiều khi không ăn không ngủ tập trung mà làm cho xong. Như vậy hại sức khỏe lắm, thôi chuyển cho người khác trong gia đình làm đi. Nghe lời anh Phong nhé, nếu không tính tới anh Phong thì nghe lời nhóc, không làm nữa được không?

- Chị biết rồi, nhưng chị làm sắp xong rồi.

- Nhưng... - Chị sắp làm xong rồi thiết mà. Nè nhóc coi đi, chị hoàn thành gần xong bản vẽ rồi, còn chỉnh sửa chút xíu xíu à. Nhóc cho chị làm hết nha, nha nhóc?

Chị vừa chu chu miệng thuyết phục nó, vừa vạch bản vẽ ra chỉ chỉ cho nó xem, tất nhiên nó có biết bản vẽ nào hoàn thiện, hay chưa hoàn thiện đâu. Cũng giả bộ gật gù xem xét.

- Uhm cũng được, nhưng xong rồi không được lên nhận việc khác nha.

- Chị biết rồi. Hihi nhóc nhóc mình sẽ đi Đà Lạt nha nhóc.

- Lại Đà Lạt hả?

- Uhm...chị thích ở đó mà, được hông nhóc?

- Rồi chị thích là được.

- Hihi!

Chị ngả đầu lên vai nó hát khe khẽ như trẻ con, rõ ràng là chị vui, chị vui tất nhiên nó cũng vui. Còn về việc anh Phong không cho chị làm việc trong lúc ở Việt Nam, nó sẽ hỏi anh sau, tuy chưa biết lý do nhưng nó hiểu anh Phong luôn làm những điều tốt nhất dành cho chị, anh không cho làm thì nó cũng sẽ không để chị lên anh làm việc. Nó nhẹ nhàng cùng chị mở bức tranh ra xem, lần này có chủ nhân bên cạnh thuyết minh, bức vẽ càng sống động hơn nhiều lần.

-----oOo-----

Chương 72: Chương 71

Nguồn: EbookTruyen.VN

Không cần phải nói cũng biết nó hào hứng thế nào khi sắp được cầm trên tay số tiền lương đủ để mang sợi dây chuyền đúng hẹn về. Nó chạy như bay đến cửa hàng, thi thoảng lại dùng tay trái cho vào túi quần cứ như để chắc chắn rằng số tiền ấy sẽ không bay đi mất. Không chỉ một mình nó vui mà cả nhỏ Ly chị Phụng và một vài nhân viên cửa hàng khác cũng rộn rã chia vui với nó. Tự nhiên trở thành trung tâm của mọi người trong cửa hàng, từ một thằng nhóc mua đồ không đủ tiền, lần này trở lại thì như khách vip, ai ai cũng cười nói thăm hỏi chia vui, nhỏ Ly nói không sai, ở đây mọi người đều như người nhà gần gũi nhau khác xa với vẻ hào nhoáng vốn có ở một cửa hiệu thời trang giữa thành phố xa hoa này.

- Coi cái mặt của anh kia, y như con nít. Đi thôi, tính đứng đây ngắm hoài hả.

- Ồ ờ!

Nó giật mình cười trừ rồi cẩn thận bỏ sợi dây chuyền vào trong hộp sau đó cho vào túi áo bên trong kéo khóa lại. Hôm nay SG không phải mùa lạnh, SG càng chưa bao giờ có khái niệm mùa lạnh nhưng nó vẫn mặc chiếc áo khoác dày này chỉ vì cái áo có túi rộng khóa được ở phía bên trong, điều này đồng nghĩa với việc nếu ai muốn cướp sợi dây chuyền của nó thì chỉ có thể đó là lúc nó không còn cử động được nữa. Nói vui thì vui vậy chứ dù sao cẩn thận vẫn tốt hơn, đồ gì của nó cũng có thể qua loa nhưng nếu là của chị thì nó sẽ cẩn thận hơn cả mức cần thiết. Nó vui vẻ đề máy cho xe hòa vào dòng người không quên vẫy tay chào chú bảo vệ.

- Chưa thấy ai vô tư như anh.

- Là sao em?

- Hồng có gì, nhưng mà sống như anh vậy cũng hay.

- Sao nữa?

- Hết mình vì điều mình muốn, em thấy anh cày ngày cày đêm vậy mà hồng thấy anh than thở gì hết, lần nào gặp em cũng thấy anh vui vẻ như

bình thường. Chúc mừng anh nha!

- Này, bữa nay làm bà cụ non hay sao vậy. Giờ muốn đi đâu ăn gì?
- Cái ông này toàn làm mất hứng, hồi nãy nói rồi, mình sẽ đi ăn lẩu và uống caffe. Lẩu là sở thích của em, caffe là sở thích của anh vậy là công bằng hen.
- Ờ thì chỉ đường, anh không có biết quán nào đâu
- Biết rồi biết rồi, giờ cái đầu anh toàn nghĩ tới người đẹp sắp được đeo sợi dây chuyền này chứ đâu nhớ được gì nữa.
- Chọc hoài nha.

SG buổi đêm trời mát, người vui vẻ cho nên nó cũng nói chuyện nhiều hơn với nhỏ Ly, thực ra hôm nay là ngày nó phải thực hiện lời hứa dẫn nhỏ đi ăn một bữa để cảm ơn chứ không nó cũng chạy ngay qua nhà chị chơi từ lâu rồi. Ngồi caffe đến tận gần 10h nhỏ Ly mới trả tự do cho nó, ngay lập tức phóng như bay sang nhà chị. Vừa đến cổng đã nhìn thấy chị đang ngồi trên ghế giữa sân, người mặc chiếc váy ngủ màu trắng, nếu không có ánh đèn rọi sáng chắc nó cũng tưởng là ma. Nó tự mở cửa vào luôn chứ không bấm chuông nữa khỏi làm phiền chú ba, từ lâu nó đã được chú ba làm cho một chìa khóa riêng, chỉ là từ bên ngoài mở cửa thì hơi khó khăn so với từ bên trong.

- Nè sao ngồi đây một mình vậy? Đang làm gì đó chị?
- ...
- Sao im ru vậy? Buồn ngủ hả? Sao không đi ngủ đi ai kêu ngồi đây chi không biết?
- ...
- Đói quá có gì ăn không?
- ...
- Nay sao lạ vậy. Phù mỗi lưng quá cho nằm chút.

Nó tự đắm đắm vào vai cho đỡ mỏi rồi nằm dài luôn xuống ghế, đang

chuẩn bị ngã đầu xuống cái gối chị đang đặt lên đùi mình thì “cốp”, êm ái đầu không thấy chỉ thấy đầu nó đau tê tái vì đập xuống ghế.

- Uidaaaa chơi kỳ vậy? Đau nhóc.

Nó xoa xoa đầu quay qua nhìn thì chỉ thấy chị đứng dậy nhìn nó bằng ánh mắt hình viên đạn, ngay cả cái gối cũng rút ra cầm trên tay chứ không cho nó nằm. Phát hiện tình hình có vẻ lạ, nó liền đứng dậy nhìn chị xem xét.

- Nè! Nay sao vậy? Thái độ gì ngộ vậy? Sao im ru vậy?

- Hứ!

- Uidaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!

Tình hình có vẻ căng thẳng rồi đây, không thềm nói gì, chỉ hứ một tiếng rồi quay đi không quên để lại cho nó một cú dậm chân đau suýt chảy cả nước mắt. Nó đã làm gì nên tội thế này.

- Nè! Đứng lại nói rõ ràng coi, gì kỳ vậy hả?

Chị đi thẳng vào trong nhà còn nó cũng vừa khập khiễng đi theo vừa xoa xoa vết đau ở chân. Vào tới nhà, nó cảm nhận ngay không khí u ám bao trùm lấy nó, ánh mắt của chú thím ba, bé Xiu nhìn nó cứ như muốn ăn tươi nuốt sống. Nói chung tính sau, kéo chị lại hỏi cho rõ cái đã.

- Nè! Đã nói đứng lại! Sao tự nhiên giận rồi đánh người vô cớ vậy hả? Từ tội trước khi chết cũng phải được biết lý do chứ, nói nghe cái rồi muốn giận gì cho giận thoải mái.

- Đi hỏi con nhỏ áo đỏ mấy người chở đi chơi á! Hứ!

Chết cha, con nhỏ áo đỏ, không lẽ chị đang nói nỏ Ly, nhưng sao chị biết được nhỉ, ở quận 7 mà biết được con nhỏ áo đỏ nhó chở đi chơi ở quận 1.

- O! Áo đỏ, áo đỏ nào? Sao chị biết? Nhưng Ly nó mặc áo hồng mà, đâu phải...

Chết cha tập hai, hình như nó nói hớ thì phải, nhận ra sai lầm của mình nó vội tự bịt miệng lại, cảm nhận xung quanh là những ánh mắt rực lửa nhìn nó gay gắt hơn. Chị quay mặt lại nhìn thẳng vào mặt nó, tuy cái nhìn có vẻ ghê gớm nhưng không hiểu vì sao nó lại suýt cười phì ra. Chị tiến lại phía

nó, nhìn chăm chăm...

- Uidaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

Nó vừa nhảy lên vừa la như bị chọc tiết, không có cái ngu nào bằng cái ngu dám đối mặt với chị khi cái người đó đang giận, một cú dậm vào chân còn lại của nó bằng hết sức lực, chị lạnh lùng đi thẳng lên lầu bỏ lại nó đau đớn cả tâm hồn lẫn thể xác. Có khi nào đêm nay không toàn mạng trở về không đây trời. Nó mon men lại ngồi gần chú thím ba như tìm kiếm sự chia sẻ thì thím ba cũng đứng dậy đi vào phòng bỏ lại sau lưng câu nói lạnh lùng không kém chị.

- Tui đi ngủ mấy người làm gì làm.

Nó ngơ ngác nhìn chú ba, tha chú nói gì còn đỡ hơn đằng này lại mở miệng định nói gì đó rồi chỉ thở dài. Tính quay qua giao lưu với bé Xíu đỡ thì nhìn thấy gương mặt đầy sát khí của nhỏ, nó cũng hơi ớn ớn từ bỏ luôn ý định đó. Càng nghĩ càng không thể hiểu nói sao chị biết bữa nay nó đi chơi với nhỏ Ly được, nhưng chuyện nó đi chơi riêng với người khác là con gái đâu phải việc hiếm mà sao tự nhiên hôm nay trở nên như tội nhân thiên cổ thế này. Hàm oan ức, thực sự là nỗi oan thấu tận trời cao mặc dù giờ này mặt trời đi ngủ mất tiêu, cũng chẳng nhìn thấy trăng đâu mà thấu cho nỗi oan ức của nó bây giờ. Đang thui thủi một mình một góc tự xoa dịu hai cái chân đau thì chị Thủy đi ra từ hướng wc của tầng dưới.

- Hà? Sao chị ở đây? Sao nay đâu được qua tới đây rồi?

- Hồng ở đây chứ ở đâu?

Chị Thủy nhìn qua bé Xíu hỏi?

- Phương nó đâu rồi cưng?

- Lên phòng rồi, có bọn ác về cô Phương hồng ở đây nửa đâu.

Lời nói như mũi tên đầu xoạt vào người nó, nay từ cậu Mon trở thành bọn ác trong mắt con bé này luôn rồi.

- Xíu gọi chú Lâm taxi cho chị Thủy chưa Xíu?

Chị xuất hiện phía tầng trên nói vọng xuống, giọng vẫn lạnh như băng.

- Dạ em gọi rồi.

- Papa đi ngủ đi, tính ngồi đó nói chuyện với hấn hả?

- Ờ ờ rồi đi ngủ liền.

- Xíu đưa chị Thủy về rồi đi ngủ liền nha Xíu.

- Dạ!

- Chị Thủy về ngủ ngon nha, chú Lâm là taxi quen của gia đình nên an toàn lắm, mai một đi đâu về khuya chị cứ gọi chú nha.

- Ok bye em.

“Rầm” tiếng đóng cửa phòng rất to như muốn nhấn mạnh sự giận dữ của chị dành cho nó, giờ nó trở thành người vô hình với chị luôn rồi, nói chuyện với tất cả và trừ nó ra. Chị Thủy đi ra ngoài không quên ngoắc tay ra dấu cho nó đi theo, chắc là sợ chị của nó thấy đây mà. Khập khiễng mang hai cái chân đầu đi ra sân, chị Thủy vội kéo nó ngồi xuống ghế trước sân nhà, ánh mắt lộ rõ sự nghiêm trọng.

- Nay em đi chơi với gái đúng hôn?

- Ờ thì có.

- Thấy chưa, khỏi chối vô ích, chị thấy rõ ràng mà.

Ái chà thì ra đây chính là thủ phạm khiến nó trở thành tội nhân hôm nay, cũng ít có nhiều chuyện hại nó lắm, kẻ ác luôn ở cạnh bên ta đây mà.

- Trời ơi thì ra là chị! Nỡ lòng nào đi méc với chị Phương hại em.

- Xí! Ai kêu dám đi hẹn hò với gái, đẹp quá mà, vui vẻ quá mà, có sức làm có sức chịu nha chàng trai.

- Mà sao chị thấy được hay vậy?

- Còn hỏi nữa hả? Đi chơi đâu hông đi dám đi ăn ngay quán lẩu của bạn chị. Bộ em quên anh Hiếu chủ quán mấy bữa mình đi ăn hả?

Rồi hiểu, nó cũng quên mất cái vụ này, mà nó đi chơi vô tư công khai bình

thường, có ý định giấu diếm gì ai đâu mà né mấy chỗ quen của chị Thủy ra, thì cái quán lẩu đó cũng nổi tiếng ngon, nhiều người biết nhiều người đi, quán do nhỏ Ly chọn chứ nó biết gì đâu.

- Chị hay quá, biết không chịu giấu dùm lại còn đi méc, hại em thê thảm rồi nè. Mà bé đó đi chung đâu phải như chị nghĩ đâu.

- Xời! Giấu cho cùng đi mèo mỡ hoài hả. Quên đi nha, phải méc để Phương nó trừng trị cùng cho bỏ cái thói đào hoa đi.

- Trời ơi lại còn trừng với trị, mà sao tự nhiên đi chơi với người khác cũng bị trừng trị nè trời.

- Kêu ông thì kêu lớn lớn lên cho Phương nó nghe luôn ha. Làm như tội nghiệp lắm ấy.

- Nhưng mà...

- Nhưng gì mà nhưng, đi với gái vui vẻ cho đã thì ráng có sức mà chịu trừng phạt đi ha.

- Nhưng...

- Ráng chịu haha.

Hại mình lại còn cười vui vẻ, áp đảo nó hoàn toàn, đã vốn nói chuyện dở lại còn gặp cao thủ nói chuyện như chị Thủy, 100 thằng nó cũng không mình oan cho mình được nói gì là một mình nó.

- Coi cái mặt của anh Mon kia, làm gì thê thảm dữ vậy. Haha mà nè, anh coi Phương là gì của anh mà sao anh sợ Phương ghen vậy ha. Yêu người ta rồi hả? Haha

- Một quá, không phải, nhưng mà...

Nó cũng không biết nói sao luôn.

- Sao? Giải thích đi chứ, sao im như gà mắc tóc rồi.

-Ồ ngon, chọc đi, thiệt là hôi hận vì hay dẫn mấy người đi chơi quá, hại đi, chọc đi.

- Hihi cái đó tại anh tự nguyện à nha, hông có kể công ran ha, anh đi mèo mỡ bên ngoài còn lòi em vô nửa hả, thà thời gian anh đi với con nhỏ đó anh dành cho em đi, em đâu đi méc bé Phương làm gì.

- Trời ơi...tui đi chết cho chị vừa lòng.=.=

Công nhận cái bà này mà bày chuyện chọc nó là nhây thôi rồi, muốn đột quỵ vì cái giọng ngọt như mía lùi này quá.

- Hihi anh Mon mà chết lây ai cho bé Phương trừng trị hả anh Monnnnnnn. Giờ anh có thời gian từ đây tới khi taxi qua rước em về để giải thích con nhỏ đó là ai, vì sao đi chơi với nó mà hông đi với em, hông thành thật em méc cho Phương giận anh luôn nhaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.

- Thôi thôi em mệt với chị quá đúng có giờ cái giọng đó ra, nổi hết cả da gà rồi nè.

- Giờ anh có khai hông?

- Thì từ từ, làm gì dữ vậy, mà cũng ngồi xích ra coi, chị nặng muốn chết, đừng có dựa.

- Ê anh cho con đó dựa được còn em thì anh chê, anh được lắm haaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.

- Rồi rồi chị là nhất trong lòng em được chưa, ngồi đằng hoàng coi, mỗi muốn chết đây nè.

- Hihi!

Nó đành phải nói thật tất cả với chị Thủy mặc dù nó cũng chẳng biết vì sao mình lại thành khẩn khai báo đến vậy, có lẽ vì không muốn bị chị giận và chính nó cũng không biết gì sao lại sợ bị chị giận vì cái lý do này, nói chung tự nhiên thấy mọi chuyện thiệt tào lao.

- Rồi đó kể hết rồi đó, vừa lòng hả dạ chưa. Hại em nửa đi.

- Vậy hả? Ok được rồi chị tạm tin cung, sẽ điều tra sau vậy. Nói chung trước mắt thấy cung cũng có lòng lắm đó. Chị hông nhìn lầm người mà, cung có biết cung là một tên xấu xa đang yêu hông hả? Phải hại cung dài dài thôi haha.

Vừa nói chị Thủy vừa bẹo má nó cứ như trẻ con không bằng.

- Này nói hết rồi còn tính hại gì nữa hả?

- Hihi dù sao cung cũng là một tên rất đào hoa, cần phải để bé Phương trừng trị.

- Thôi thôi làm ơn tha dùm em, sung hết hai chân rồi đây này, thê thảm lắm rồi.

- Có nhiều chưa có đã. Hihi thôi em về đây, mà anh liệu hồn đó, lo mà làm lành đi em hồng có giúp gì được cho anh Mon đâu.

Thiệt không biết nói gì với bà này, giỡn nhây vô cùng, trước giờ cũng quen rồi, muốn giận thiệt cũng không biết giận làm sao, đôi khi giỡn cũng vui mà đôi khi cũng dở khóc dở cười như giờ.

- Một buổi đi ăn chè thái ok?

Nó giơ ngón tay ra giá.

- Không! Một chè thái, một bánh plan, một buổi xem phim.

- Quá đáng!

- Vậy thôi về.

- Thành giá!

- Good!

Chị Thủy hất mặt lã lướt móc điện thoại ra bấm bấm rồi giơ màn hình cho nó xem, số của chị hiện lên rõ ràng. Đúng là con người vật chất, ép người quá đáng, vái trời bữa nào đi ăn bị tào tháo rượt một buổi nó cười cho biết thân.

- Alo bé Phương chị hoàn thành nhiệm vụ tra khảo tên tội phạm này rồi. Hấn khai con nhỏ đó tên Ly, là hotgirl hấn mới tán được hơn một tháng nay, tình cảm sâu đậm khó đo lường được lắm. Vậy ha em xử lý đi chị về, mai một gặp nói nhiều hơn. Bye em!

Sững sờ và thần thờ, không thể tin được nó bị chị Thủy bán đứng mặc dù

đã thành giá, đã đánh giá sai lầm còn người này rồi, ba châu ăn chưa đủ mua chuộc bả về phe nó sao trời.

- Này này. Nói vậy là sao? Trả giá rồi mà. Nè đứng lại cho em, cái chị này.

- Bye bye cung ha. Chụt!

Chẳng thèm quan tâm tới lời nó, bước vô taxi, mặt cười nham hiểm lại còn quay qua hôn môi xa chọc tức nó nữa chứ, thành phần này đã bị chị thu phục hoàn toàn về phe mình, quá nguy hiểm, giờ biết làm sao với chị bây giờ. Nó đành thui thủi đi trở vào trong nhà, lếch thân tàn lêu lắt hy vọng kịp làm chị nguôi giận mà nghe nó giải thích oan tình. Cửa khóa trong, trước mặt là một mảnh giấy A4 dán trước cửa “Cấm tên đáng ghét vào phòng!”, phía dưới là cái mặt nó được chị in hình ra, vẽ hằn vòng tròn lên trên cứ như bia tập bắn, 2 cây com-pa cắm ngay giữa trán, không biết nên cười hay nên làm sao nữa, giận cũng có đầu tư bài bản hẳn ra.

- Cậu Mon! Xuống em nói nghe.

Là tiếng bé Xíu gọi nó, cuối cùng căn nhà này cũng có người không xem nó là tội phạm nữa rồi, đúng là chỉ có bé Xíu là nhanh hết giận nó nhất.

- Sao Xíu?

- Cậu ra đem cái ghế vô nhà dùm em.

- Ờ ờ.

Thì ra là sai vật nó, kệ dù sao nhỏ cũng hết gọi nó bằng cái tên “bọn ác” là đỡ lắm rồi. Vừa lui cui xếp cái ghế lại vác lên đem vào thì nghe phía sau tiếng cửa khóa “cạch”, ngơ ngác quay lại, thôi xong thì ra nó đã bị lừa ra ngoài để đóng cửa. Vỗ vỗ cửa với ánh mắt thành khẩn xin mở cửa, đáp lại nó bé xíu lè lưỡi nhăn mặt, hai bàn tay nắm lại giơ lên, đập lại rồi vịn vịn vào nhau, nó khờ cũng hiểu là ra dấu còn thấy nó ở đây là siết nó chết luôn đây mà. Thôi đã bị tẩy chay rồi thì đành về nhà mình ngủ, mai trở qua sớm tính tiếp, có sên cũng không đến nỗi bắt chước trong phim đứng lý ngoài sân rồi chờ cơn mưa qua để người bên trong xót lòng tha thứ cho đúng kịch bản. Nó lủi thủi đi ra ngoài dắt xe định bụng sẽ đi về, gạc chống xe đưa chìa khóa vào mở thì đèn led đỏ chớp chớp sáng chứng tỏ có người đã vừa bấm khóa cửa điện tử, đồng nghĩa với việc chìa khóa của nó trở thành vô dụng, không cần thử bấm mã nó cũng đoán mã số đã bị đổi. Nó chung

hững nhìn vào đèn led chớp chớp như trêu ngươi, lại quay mặt nhìn lên hướng phòng chị, chợt nhận ra đêm nay xác định trở thành tù nhân bị giam lỏng, nhà không được vào mà cổng sân cũng không mở được để mà về, tường cao, cửa dày, thân tàn như nó làm sao mà vượt qua được. Dù tính thể khá căn nhưng nó cũng hơi buồn cười vì cách chị giận, có đầu tư, có bài bản, chuyên nghiệp chứ chẳng đùa. Với người khác nếu giận linh tinh với lý do thể này chắc nó chẳng thêm lo lắng giải thích vì nó vốn bất cần, nhưng chẳng hiểu với chị nó không thể lạnh lùng làm được cho dù là giận vu vơ hay buồn nó thật sự. Dắt xe ngược vào trong sân, nó ngồi xuống lấy điện thoại ra gọi cho chị, bản nhạc chờ quen thuộc vang lên, chị bắt máy vài giây rồi cúp. Nó mỉm cười, không định gọi để năn nỉ gì, chỉ là kiểm tra thử, mỉm cười là vì chị của nó vẫn luôn giữ đúng lời hứa với nhau :”dù cả hai có hiểu làm gì, giận nhiều đến bao nhiêu, cãi nhau thậm chí đánh nhau to cỡ nào...khi đối phương gọi thì phải bắt máy, không cần nói gì, chỉ cần bắt máy để người còn lại biết đối phương ổn vậy là đủ”. Vừa mỉm cười vừa suy nghĩ rất nhiều, có thể bây giờ nhớ lại lúc ấy công nhận nó ngu vô đối, vì nghĩ mãi chẳng hiểu sao chị giận nó ghê đến vậy, không phải lần đầu nó đi chơi riêng với con gái, nó từng đi riêng với bạn em, đi riêng với Hân, đi riêng với bạn Hân, đi riêng với chị Thủy, nhỏ Ngân, với bạn học là con gái, với vài cô nàng xinh đẹp ở công ty làm, với lễ tân của quán...chị có nói gì đâu. Với lại càng không hiểu nó đi với nhỏ Ly cho dù là mặt tình cảm thật đi, lý do gì chị giận nó nhỉ. Càng nghĩ càng ngu người, càng nghĩ càng rối tù mù, đành nằm dài xuống ghế gỗ mở điện thoại chơi xếp hình, đã đời chuyển qua bắn máy bay, chơi game con rắn. Chẳng biết bao nhiêu thời gian trôi qua, chị vẫn không thêm mềm lòng mở cửa hay có bất cứ dấu hiệu gì khác, có lẽ thực sự muốn nó ngủ ngoài sân luôn đây mà. Cũng may mùa này chưa phải mùa mưa, có gối, ghế đủ dài, có cả áo khoác, nhà chị cũng không có muỗi...nghĩ một hồi phân tích một hồi nó ngồi phắc dây đập bàn cái rầm lấy tinh thần. Không cho về thì không thêm về, không cho vô nhà thì nằm vạ ngoài này, bị nhốt ngoài sân thôi mà mắc gì phải sợ, không cho ngủ trong phòng thì đây ngủ ngoài sân cho biết mặt.

-----oOo-----

Chương 73: Chương 72

Nguồn: EbookTruyen.VN

Không phải lần đầu tiên ngủ trên ghế này, tuy ngủ một mình có hơi buồn

nhưng nó cũng không mong xuất hiện giữa khu vườn vắng lặng này một con ma nữ nào đó cho vui đâu. Giấc ngủ đến khá chậm, chủ yếu có quá nhiều thứ để suy nghĩ trong đầu. Không ngủ thì thôi đã ngủ được rồi thì ngủ say như chết, mệt mỗi cơ thể cả ngày dài làm, mệt mỗi đầu óc bởi đã suy nghĩ quá nhiều.

Trời rạng sáng, nó cảm nhận được cái lạnh se của buổi sớm, dù khá mệt nhưng cũng ráng với tay tìm kiếm thứ gì đó để đắp, lúc tối nóng quá cởi áo khoác, giờ là lúc mặc trở lại. Chẳng thấy áo đâu chỉ cảm thấy chạm phải thứ gì đó mềm mại phía dưới bụng, kệ đang buồn ngủ chẳng quan tâm nó nắm lấy thứ đó kéo phủ lên người lăn qua một bên ngủ tiếp. Cơ mà lúc tối đâu có thứ gì to và mềm mại thế này ở đây đâu, không lẽ có ma nữ biến hình thiệt, lập tức nó ngồi bật dậy mở mắt ra. "Phù!". May quá không có ma mà chỉ có một cái mền bông to dùng phủ lên người nó, quay qua bên cạnh, chẳng khó để nhận ra dáng người quen thuộc đang ngồi co ro trên chiếc ghế gỗ đơn, tay chị ôm chặt cái áo khoác của nó vào lòng.

- Cái chị này, hết sức nói nổi luôn.

Nó lắc đầu mỉm cười với hình ảnh đáng yêu của chị, dù có giận dù nó có làm gì sai, chị vẫn luôn là chị của nó chưa bao giờ thay đổi những thói quen hằng ngày. Lấy điện thoại của chị để trên bàn chụp lại vài bức ảnh rồi nhẹ nhàng gỡ tay chị ra khỏi cái áo khoác rồi ôm chị sang ghế dài, người tuy ngủ nhưng khá ngoan. Đạo này sức khỏe giảm khá rõ, mới rinh một người gần 50kg vài bước mà thở hơi gấp vì mệt. Nó ngồi xuống bên cạnh kéo mền đắp kín hết chân chị, rồi cầm áo khoác của mình lên định bụng xếp lại, chợt nó giật mình phát hiện chiếc hộp dây chuyền đã không còn trong túi áo. Vội vàng nhìn quanh, nó nhanh chóng phát hiện chiếc hộp đang nằm ngay dưới chân ghế nhưng hộp đã mở, lại phải vội vàng bò lui cui tìm kiếm, chẳng thấy dây chuyền đâu cả. Vừa mệt vừa sợ mất, nó ngồi thẳng dậy lên ghế thở dài cố suy nghĩ, chợt linh tính mách bảo gì đó nó quay qua nhìn chị rồi nhẹ nhàng vén tóc chị sang một bên. Nó mỉm cười thờ phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy mặt dây chuyền lấp lánh trên bờ ngực phập phồng hơi thở nhẹ nhàng của chị. Chưa biết rõ ràng đã tự ý lấy sợi dây chuyền đeo vào cổ mình, đúng là chị của nó. Khẽ đưa tay cầm mặt dây chuyền lên vuốt nhẹ nhàng, có lẽ nó sinh ra để dành cho chị, mặc dù óc thẩm mỹ của nó hơi tệ nhưng nhìn tới nhìn lui trông cũng hợp với chị quá chứ. Cũng tốt, từ khi quyết định mua sợi dây chuyền cho đến giờ nó cũng suy nghĩ rất nhiều cách để tặng cho chị, phải tặng ra sao, dịp nào, sẽ nói những gì, rồi phải làm sao với thái độ của chị khi nhận...vân vân... nhưng giờ

không cần thiết nữa. Sợi dây chuyện đã đến đúng người nó thuộc về bằng một cách nhẹ nhàng tự nhiên nhất, chẳng có những khung cảnh tặng quà lãng mạn như trong phim, chẳng có sự bất ngờ hay xúc động nào đó như trong tiểu thuyết, có lẽ như vậy hóa ra hợp với cá tính của nó nhất.

SG buổi sớm, ánh sáng le lói bắt đầu một ngày mới dường như chưa đủ làm khu vườn bừng sáng, bình yên vẫn ở đây thờ những hơi thở nhẹ nhàng ru ngủ. Chỗ đã đổi, chị cuộn người trên chiếc ghế dài còn nó lại ngồi vắt vẻo phía đối diện, chiếc ghế đơn tuy không đủ nằm nhưng nó vẫn ngủ thật ngon. Nhưng hình như có sự đụng chạm của ai đó mà nó biết chắc chắn là chị chứ không ai khác. Hơi ấm nhẹ nhàng phả vào mặt, mỗi giây trôi qua lại gần thêm một chút...để rồi bờ môi nó cảm nhận được sự va chạm. Một nụ hôn, có lẽ vậy, hình như đó là một nụ hôn, nhanh thôi, vừa đủ để nhận ra, nhanh thôi, vừa đủ để lồng ngực như ngừng đập trong vài giây. Nó không dám mở mắt ra, càng không dám phản ứng lại dù chỉ là cử động của một ngón tay. Một vài giây mà như dài cả thế kỷ.

- Nhóc là một tên ngốc đáng ghét! Nhóc có biết nhóc đáng ghét cỡ nào hông hả? Nhóc là một tên rất rất ngốc, làm như người ta hông biết nhóc mua quà cho người ta vậy, chị biết từ lâu rồi hen. Ai mà thêm ghen với đứa con gái đó chứ. Nhưng chị vẫn sẽ rất giận, chị phải trừng phạt nhóc, thật nhiều, thật nặng luôn. Tại sao chứ? Tại sao sau tất cả những chuyện nhóc đã làm dành cho chị tới giờ nhóc vẫn hông chịu nhận ra tình cảm của mình chứ. Tại sao nhóc ngốc đến vậy hả?...

- ... - Biết người ta đang nói chuyện hông hả? Có nghe hông tên đáng ghét kia? Ngủ gì như con heo...haiza nói chuyện với nhóc lúc nào cũng như nói với khúc gỗ ấy. Vô tâm, đáng ghét quá trời luôn.

- ... - Coi lại mình kìa, ai kêu đi làm kiếm tiền mua đồ cho người ta chứ. Làm ngày làm đêm luôn, biết người ta lo lắng cho sức khỏe mấy người hông hả?

- ... - Nói chuyện với khúc gỗ đang ngủ như mấy người chán muốn chết. Ngủ ngoan đi nghen, giờ người ta phải đi nấu đồ ăn sáng chờ mấy người dậy ăn nè... - ... - Nấu món gì giờ ta?

- ... - Hẳn thích ăn bít-tết, nấu bít-tết vậy.

- ... - Hông biết tới chừng nào nhóc mới nhận ra ...“Anh yêu em!”...hả ngốc?

Tiếng bước chân xa dần, xa dần để lại xung quanh nó cả một khoảng không như ngưng đọng lại tất cả mọi thứ, chẳng cảm nhận bất cứ cảm giác gì từ cơ thể mình nữa. Mọi thứ đều đông cứng lại, gần như nín thở để cố ép mình ngủ ngay lập tức để những điều nó vừa nghe sẽ tan biến đi như một giấc mơ nó vừa đi ngang qua. Nó quá ngốc đến nỗi chưa bao giờ nhìn ra tình cảm của chị, hay bởi nó quá vô tâm, vô tư để luôn ở gần chị chỉ đơn giản chị là chị của nó. Không thể tin vào những gì mình vừa nghe được, thậm chí không tin cả nụ hôn của nữ hoàng. Nữ hoàng mà lại phải hôn lên nó sao? Nữ hoàng xinh đẹp như chị, nữ hoàng tốt như chị mà lại đi yêu một thằng nhóc như nó sao? Chị là chị nó kia mà, sao lại yêu nó chứ, sao lại yêu một thằng như nó làm gì chứ?

Hàng ngàn câu hỏi, hàng đống những cảm xúc đan xen vào nhau đi qua đầu nó. Không biết phải làm gì lúc này, không biết phải tỉnh dậy và đối mặt như thế nào với chị. Nó vẫn còn phải chờ em, nó vẫn còn vẹn nguyên một lời hứa bất chấp sự thật là gì đi nữa, nó vẫn luôn im lặng và chờ kia mà. Nó đã đẩy Hân đi, thậm chí nó biết vì em nó có thể tìm mọi cách đẩy tất cả các cô gái khác nếu có đến với nó đi xa, rời khỏi nó, vì nó không tốt, vì nó vẫn chưa có gì trong tay. Nhưng nó không thể đẩy chị đi, nó không thể làm chị tổn thương, nó chỉ có chị là chị nó thôi.

- Nè! Nhóc con! Nè nè đồ con heo dậy coi tính ngủ tới chiều luôn hả?

- Để yên ngủ coi ai vậy?

- Hứ dậy ngay dậy ngay. Ai cho ngủ hoài hả?

- Đang mệt mà. Để ngủ chút.

- Giờ dậy hông? Dậy dậy điiiiiiiiiiii!

- Uidaaaaaaaaa đau đau nhóc, từ từ dậy đây...đau nhóc... Nó nhảy khỏi ghế đứng ra xa xoa xoa lấy hông vì đau, đúng là chị của nó, tối ngày có mỗi chiều néo hông, kêu bỏ hoài mà cũng không chịu.

- Dậy đi đánh răng rửa mặt rồi ăn sáng nè, mani chuẩn bị đồ ăn xong hết rồi chờ có mình tên nhóc nhà người thôi đó.

- Rồi rồi thì dậy rồi nè. Ủa mà hết giận nhóc rồi hả? Thôi giận thêm đi, ngủ chút nữa.

- Hừ! Dậy dậy, hồng dậy chị ăn hết đồ ăn ráng chịu. Nhanh lên!

Chị chu miệng quay lưng đi vào trong nhà như cố tránh nụ cười khi khi trêu chọc của nó. Khi bóng chỉ khuất đằng sau cánh cửa, chính nó ngồi phịch xuống ghế nhìn theo, nụ cười nham nhở như tên ngốc đã tắt. Phải giả vờ là nó vô tâm vô tư hằng ngày như bây giờ thật khó làm sao.

“Ào ào!”...Nó vặn nước to hết mức có thể rồi xả thẳng vào mặt, cứ đứng đó thật lâu để kéo dài thêm thời gian, phải thật tỉnh táo, phải xả nước thật nhiều vào người để đầu óc sáng suốt hơn, ai mà biết được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, ai mà biết được nó sẽ làm điều đáng ghét gì tiếp theo. Cứ đứng đó cho đến khi tiếng chị gọi ầm phía ngoài nó mới mặc tất nước, thay quần áo khác đi ra khỏi WC. Chợt nhận ra tự bao giờ căn nhà này trở nên quen thuộc, chợt nhận ra mọi vật dụng cá nhân, quần áo, giày dép, sách vở của nó xuất hiện một cách bình thường, tự nhiên như nó đang ở trong chính ở nhà mình.

- Bữa nay tắm gì lâu ghê luôn. Bộ có tật giặt mình, sợ bị chị trừng phạt chứ gì?

- Sợ hồi nào, ủa mà sao hết nhột nhóc ngoài sân rồi? Hết giận rồi hả?

- Hừ! Ai rảnh giận nhóc làm gì chứ. Một ghê ngồi xuống ăn bít-tết nè. Của mami làm đó.

- Ờ ờ thì ăn.

Nó cười khi khi ngồi xuống, chị đặt đĩa bít-tết ngon lành còn nghi ngút khói trước mặt nó. Như thường lệ, nó lập tức thưởng thức món ăn trước mặt bằng vẻ mặt háo hức hết sức có thể, kể bên chị im lặng nhìn. Miếng thịt đầu tiên cho vào miệng, nó đã nhận ra sự quen thuộc của mùi vị này, gần một tháng không ăn cơm nhà chị nhưng nó vẫn còn nhớ rõ mùi vị món ăn của thím ba nấu. Đây không phải là món ăn do thím ba nấu, hoàn toàn không phải, nó nhận ra đây là mùi vị đặc trưng riêng của tất cả những món ăn mỗi buổi tối được người xe ôm đều đặn mang đến. Nuốt miếng thịt trong miệng, nó quay qua nhìn chị, vẫn là gương mặt quen thuộc, vẫn là dáng người xinh đẹp này, vẫn là chị nữ hoàng của nó nhưng có điều gì đó khác rất nhiều, cảm giác khác đi rất nhiều. Nó không còn nhận ra nữ hoàng kiêu ngạo, ngang bướng, mơ mộng, trẻ con, vô lý...như nó từng biết nữa. Chị hoàn toàn không biết nấu ăn, thậm chí chị nấu ăn rất dở, ngoài nó ra chắc chắn không còn ai có thể ăn được món ăn chị nấu, nhưng giờ nó vừa

ăn món bít-tết rất ngon, ngon nhất trong tất cả món bít-tết trước đây nó từng ăn. Cả những món ăn mỗi ngày ông xe ôm mang đến nữa, tất cả đều rất ngon. Chị đã nấu tất cả, chị đã từng không biết nấu ăn, nhưng chị đã nấu được, rõ ràng chị đã bỏ rất nhiều công sức lặng lẽ học nấu ăn từ lúc nào để có thể nấu được những món ăn như bây giờ.

- Ăn đi! Làm gì nhìn chị hoài vậy?

- ... - Tính dùng ánh mắt đó nhìn rồi nhìn chị xinh đẹp chứ gì. Chị vẫn còn giận nhóc đó, đừng hòng mua chuộc ha.

Nó im lặng mỉm cười cắt thêm một miếng thịt nữa cho vào miệng rồi chăm chú thưởng thức, khẽ nhắm mắt, nhai nhai, lại nhắm mắt rồi nuốt một cách khó khăn.

- Sao vậy nhóc?

- Hình như thịt bị mặn. Khó ăn quá!

Chị vội đứng dậy, gương mặt lộ rõ vẻ lo lắng.

- Sao sao lại mặn? Bộ mặn thiệt hả nhóc?

- Ừ! Mặn thiệt mà.

- Đâu để chị coi coi.

Chị kéo vội đĩa bít-tết lại gần rồi cắt một miếng cho vào miệng, vừa ăn vừa lầm bầm nhỏ nhỏ.

- Sao mặn được. Rõ ràng hồi nãy nấu nếm thử vừa ăn mà. Đâu có mặn gì đâu ta. Nhóc....

Chị quay mặt qua, sững người lại vì bắt phải ánh nhìn của nó, gương mặt gì chuyển từ vẻ lo lắng sang bất ngờ rồi dịu lại, có lẽ chị nhận ra món thịt không hề bị mặn và hiểu ánh mắt nó dành cho chị.

- Gì!

- Gì là gì?

- Muốn nói gì nói đi, nhìn hoài vậy?

- Nói gì giờ?

- Ai biết nhóc.

Chị chu miệng cúi cúi mặt xuống tránh ánh nhìn của nó.

- Vậy tối nay định nấu món gì để xe ôm chuyển qua cho nhóc nào?

- Chị....

Chị ngẩng lên, bắt gặp vẻ mặt đang mỉm cười của nó, ngay lập tức chị đứng dậy xoay sang phía khác.

- Nhóc...nhóc biết rồi hả?

- Ừ! Vừa biết thôi.

- Sao biết hay vậy?

- Mỗi ngày đều ăn, có ngu cỡ nào cũng nhận ra mùi vị quen thuộc này mà.

Chị cười, hình như chị đang mỉm cười, nó nhìn thấy khi chị khẽ quay nhẹ mặt về phía nó.

- Coi vậy cũng còn chút lương tâm, tưởng nhóc hông bao giờ nhận ra chứ!

Nó mỉm cười, nụ cười ngờ nghệch, vô hồn. Có lẽ nó cần phải rời khỏi căn nhà này sớm nhất có thể để tìm lại một chút gì đó yên tĩnh, dù muốn dù không, nó đang phải đứng giữa hai sự chọn lựa: Chị hoặc chò Em. Nghe có vẻ buồn cười, chị là chị, em là em, trước giờ đã bao giờ phải chọn lựa đâu, cũng chẳng có chị hay em buộc nó phải chọn, chẳng ai ép nó cả, vậy mà nó vẫn phải chọn.

- Nhóc không thích món ăn này nữa hả?

Tiếng chị nhỏ nhẹ bên tai, nó giật mình, rơi cả con dao cắt thịt xuống chân. “Choang”.

- Ấy chết! Sơ ý quá. Sorry sorry chị hehe!

- Nhóc sao vậy? Làm gì giật mình với chị dữ vậy? Hihi mệt nhóc ghê, chị không còn giận nhóc nữa đâu. Tạm thời hông trừng phạt nữa đâu, đừng sợ

hihi!

- Ai sợ chị hồi nào, đang tập trung thưởng thức món ăn tự nhiên đưa cái mặt ma nữ vào ai không giết mình.

- Hihi muốn chết hả? Nè nè đừng thấy chị hết giận rồi kiếm chuyện nói xấu chị nha, muốn bị nhốt ngoài sân nửa hôn.

- Ờ nữ thì nhốt.

- Chờ ăn xong nhốt cho biết mặt. Để chị lấy dao khác cho.

Chị đứng dậy với tay lấy một con dao khác đưa nó, về phần mình chị ngồi xuống định tìm con dao vừa rút lên, chợt chị hét nhỏ.

- Chết rồi!

- Sao nữa?

- Nhóc bị đứt chân rồi nè? Hix hix bộ nhóc hông thấy đau hả? Chảy máu rồi nè.

- Ủa đâu, sao đứt?

Nó vội co chân lên, thì ra con dao rút xượt qua ngón chân làm đứt một đường nhỏ, tuy chảy máu nhưng không thấy đau lắm.

- À chắc dao rút trúng. Đứt chút à không sao đâu. Hehe!

Nó lấy tay quẹt quẹt lau máu qua loa rồi bỏ chân xuống rồi cầm dao mới lên định tiếp tục ăn thì chị kéo tay nó đánh nhẹ một cái.

- Cái tên này! Tay dính máu tùm lum còn ăn nửa hả. Đồ ơ dơ! Rửa tay rồi hả ăn chứ!

- À quên! Mà ăn bằng dao nữa chứ có ăn bằng tay đâu lo không biết. Hề hề.

Nó chùi đại mấy ngón tay dính máu vào quần jean, ngay lập tức lại bị chị đánh một cái nữa lên vai.

- Trời ơi dơ đồ hết, đi rửa tay ngay cái đồ lôi thôi này. Giết nhóc bây giờ! Hừ hừ!

- Rồi rồi thì rửa làm ghê vậy.

Nó lắc đầu đứng dậy đi lại bồn xả nước rửa tay, sẵn tiện co chân lên lau lau chỗ vết thương vì máu cũng còn rỉ ra nhẹ nhẹ, công nhận chơi ngu, tay đang dính nước cho vào vết thương, phải nói là rất sượng cả người. Nó xuýt xoa thối phù phù cho bớt rát rồi long nhong quay trở lại bàn ăn, hai tay xoa ra trước mặt vung vung.

- Nè rửa sạch rồi nè vừa lòng chưa thím hai...Ủa đâu mắt rồi?

Cái người này như ma ấy, mới ngồi đây quay lại đã biến mất tiêu. Nó lắc đầu ngồi xuống thưởng thức tiếp món ăn của mình, thì thoảng lại đưa tay xuống quẹt nhẹ chỗ vết thương vì rát, cũng tại quẹt hoài nên máu nó cứ ra hoài.

- Trời ơi lấy tay quẹt hoài vậy hả? Cái tên này chắc chị giết nhóc liền quá nha. Để yên coi.

Chị từ đâu xuất hiện cốc nó một cái rồi đau rồi ngồi xuống trước mặt nó, tay chị cầm theo một chiếc hộp y tế màu trắng.

- Đưa coi coi!

- Há đưa gì?

- Đưa cái đầu nhóc á. Đồ ngốc!

Chị nghiêm mặt kéo chân nó để lên đùi mình rồi mở hộp lấy bông băng ra. Nó lại vừa ăn vừa giở giọng xuề xòa ra.

- Đứt có chút xíu băng bó làm gì cho mệt không biết.

- Hông băng sẽ nhiễm trùng sao.

- Lo gì ba cái lẻ tẻ này. Làm quá không.

- Hứ! Lo ăn đi, nói nhiều!

Nó tung từng cắt thịt ăn mặc cái chân cho chị muốn làm gì thì làm, dám cá là chút sẽ có ngay nguyên cục băng to đùng xấu xí trên ngón chân nó cho coi, tài băng bó của chị nó rành quá mà.

- Á!Á!Á....cái gì vậy? Ui đau đau!

Đang ngậm miếng thịt to đùng, vừa la nên nó nuốt cái ực luôn không cần nhai, chẳng biết chị làm gì mà vết thương nó rất thiếu điều chảy nước mắt. Cố co chân lại mà chị đâu có cho, lại còn nhéo một cái vô bắp chân nó nữa chứ.

- Mệt quá! Hihi cái đồ nhát gan này, ô-xi già chứ gì.

- Uii rất quá, thôi thôi nghỉ chơi vụ ô-xi già đi.

- Hứ! Ngồi im coi. Phải sát trùng chứ. Đánh chết giờ!

- Trời ơi đứt có chút xíu ô-xi già ô-xi non làm chi không biết. Trời ơi đau mắc nghẹn luôn này. Thôi thôi...Á...Á...đau!

Thiếu điều muốn nhảy dựng chạy khỏi phòng luôn vậy mà chị cứ tùm tùm cười dùng băng thấm ô-xi già lau lau vết thương nó không ngừng.

- Hihi đáng đời. Ngồi im coi, cái đồ nhát gan này, hồi đó bị nặng hơn sao hồng la, giờ có chút xíu la hoài dza?

- Trước khác giờ khác chứ. Đau thiệt mà. Uidaaa! Ồ vui lắm, cười tiếp đi. Làm đau người khác mà cười hoài, thích lắm nhỉ?

- Hihi kệ chị! Lo ăn kìa! Nói hoài!

Thôi lấy chân lại không được đành tìm quên đau bên đĩa thịt ngon lành vậy. Thực ra cũng không phải đau lắm, chỉ là trước khác giờ khác, ngày trước là nó lạnh lòng bên em, giờ trước mặt nó không phải em mà là chị và đã bao giờ nó lạnh lòng với chị được đâu, vài hành động than thở pha trò, cũng là muốn làm chị cười mà thôi.

Nhắc đến ngày trước, bây giờ chợt nó lại lặng người đi. Ngày trước chị nấu ăn chẳng khác nào thảm họa, bây giờ mỗi món ăn đều vô cùng xuất sắc. Ngày trước nó bị thương chị chỉ biết khóc lóc hoảng hốt lo lắng, băng bó thì càng tệ hơn, nhưng giờ vết thương nó đã được băng bó gọn gàng sạch đẹp.

- Xong!

Chị mỉm cười ngẩn mặt lên nhìn nó nghiêm mặt, tay vẫn nhẹ nhàng sắp

xếp bông băng trở vào hộp.

- Nhóc đó tối ngày bị thương hoài. Thiệt hông có chị nhóc sẽ ra sao hả? Đồ ngốc!

Nó cũng mỉm cười quay mặt nhìn vào chỗ đau trên chân mình vừa được băng bó xong lắm nhảm một mình cũng như tránh đi ánh mắt long lanh quen thuộc của chị mỗi khi nhìn nó.

- Ủ! Một ngày nào đó không chị, mình sẽ ra sao nhỉ?

- Hả? Nhóc nói gì đó? Chị hông nghe.

- À khen chị băng đẹp đó mà.

- Hihi khỏi nịnh ha!

- Nhóc nhóc ăn nửa hôn? Chị lấy thêm thịt cho nhóc nha, còn nhiều lắm nè.

- À ừ!

Chị mỉm cười cầm đĩa đứng dậy đi lại bếp lấy thêm đồ ăn, nó im lặng nhìn theo từ phía sau, thả nhẹ hai tay xuống, nó ngả người ra ghế thở phì một hơi dài. “Chị à! Nhóc phải làm sao đây?”.

-----oOo-----

Chương 74: Chương 73

Nguồn: EbookTruyen.VN

- Sợi dây chuyền đó, chị thích nó không?

Nó vừa ăn vừa đưa hỏi chị từ sau lưng, chị dừng lại đưa một tay xoa nhẹ mặt dây chuyền.

- Hông thích!

- Vậy sao đeo tự nhiên đó?

Chị quay lại cười thật tươi.

- Vì nó là của chị.

- Ô của nhóc mua, đã nói cho chị đâu mà giành?

- Kệ nhóc chứ, chị biết nó là của chị, ngay từ đầu chị đã biết nó sẽ luôn là của chị.

- Nè nè ngang ngược quá nha.

- Kệ người ta! Nhiều chuyện.

Chị quay đi lấy từ trong tủ lạnh một chiếc đĩa chứa những miếng thịt sống đã ướp, tay gấp một miếng rồi cho lên chảo làm chín thịt. Chị thực hiện mọi thứ gọn gàng như một người làm bếp lâu năm, không còn vẻ gì là nữ hoàng cả.

- Học nấu ăn được bao lâu rồi?

- Mới học cũng chưa lâu lắm.

- Ai dạy chị nấu ăn giỏi vậy?

- Mami chứ ai, mami dạy nấu ăn là siêu luôn.

- À ra vậy, ai chứ thím ba thì khỏi chê rồi. Mới học sao làm được nhiều món ăn mỗi ngày hay vậy? Có tài nấu ăn bẩm sinh nhỉ?

- Hồng có, chị chỉ mới nấu được vài món hà. Hihi mấy món ăn đó là mami vừa phụ vừa chỉ chị nấu, nhưng nê nê chị tự nê vì... - Vì sao?

- Vì.....kệ chị đi hỏi nhiều!

Chị thì thầm lý do rất nhỏ, ngập ngừng như sợ nó sẽ nghe được. Nhưng nó vẫn có thể nghe thấp thoáng, từ bàn đến bếp, đủ gần để nghe tiếng chị dù rất nhỏ. Nó mỉm cười, nụ cười không rõ cảm xúc trong nó là gì. "...vì chỉ người ta hiểu nhóc thích ăn gì thôi...".

Miếng thịt cuối cùng nó vừa cho vào miệng cũng là lúc chị trút miếng thịt còn nghi ngút khói xuống đĩa rồi ngồi xuống bên cạnh chống cằm nhìn nó ăn.

- Sau này nhóc hồng được mua những món đồ mắc tiền nữa nghe hông? Hại sức khỏe, tốn kém, làm người khác phải lo lắng nữa, chị là người ra sao nhóc hiểu rõ nhất, lần này là lần cuối cùng chị nhắc nhóc đó. Đừng bao giờ đem tiền bạc vật chất chen vô giữa chị và nhóc hiểu chưa?

- Nhóc hiểu!

Nó cuối đầu tránh ánh mắt nghiêm nghị của chị, nó không hiểu thì còn ai hiểu chị vào đây nữa. Ngay lúc này nó mới để ý chiếc vòng tay chị đeo là của nó mua của một thằng nhóc bán đồ lưu niệm cách đây khá lâu với giá 75.000, tiện tay đưa luôn cho chị, vậy mà nó vẫn ở trên tay chị đến giờ. Con gấu bông trên giường, ly uống nước bằng sứ, ốp lưng điện thoại...vài thứ lặt vặt khác, đều tiện tay mua mỗi khi đi chơi chung, phần lớn chưa bao giờ vượt quá con số 200.000, chị vẫn giữ, sử dụng bình thường. Nó chưa từng để ý đến điều này mãi cho đến ngay lúc này, có lẽ mọi thứ đều nhẹ nhàng trở thành thói quen thường ngày đến nỗi nó chẳng nhận ra.

- Nhóc hiểu vậy còn đi mua cho được sợi dây chuyền mắc ơ là mắc chị hồng biết.

- Uhm! Tại nhóc nghĩ chị sẽ thích nó.

- Tất nhiên chị thích. Nhưng cái giá của nó thực sự hồng cần thiết.

- Biết rồi biết rồi. Dù sao chị thích là được.

- Xí!

Chị đánh nhẹ nó một cái rồi tiếp tục chống cằm, tay còn lại mân mê mặt dây chuyền lấp lánh, có lẽ từ hôm qua đến giờ hành động này thành thói quen thì phải.

- Mà cho hỏi sao chị biết nhóc mua dây chuyền cho chị vậy? Bộ hỏi tới chị Thủy nói hả?

- Hồng phải. Chị biết từ lâu rồi hen, ai cần tới tới qua chứ.

- Rồi vậy là cha già Kha nói chứ đâu.

- Hồng luôn.

- Ờ ờ, ông cũng đâu biết nhóc đi làm để mua dây chuyền. À có khi nào chị

quen chủ tiệm không, hay bạn chị quen, bạn chị là chủ hay....

- Điều sai hết luôn.

- Vậy sao biết hay vậy nói nghe coi.

- Hihi tại cái tính ngốc nghếch của nhóc đó! Hồng biết bao giờ nhóc mới bỏ tính vô tâm ngốc ời là ngốc đó hả?

- Này này, đừng có đánh trống lảng, không có liên quan.

- Có!

- Có sao?

Chị lè lười nhéo nhẹ một cái rồi lấy điện thoại ra bấm bấm trước vẻ thắc mắc in lên mặt nó.

- Nè!

Chị chìa màn hình điện thoại ra trước mặt nó, ngần ngợ người khi trong màn hình điện thoại là bức ảnh chụp tờ giấy viết tay nhận cọc mua dây chuyền của chị Hương giao cho nó.

- Ủa ủa kiếm đâu ra cái này vậy?

- Xí! Là chị lục thấy trong túi quần nhóc đó, chụp hình rồi ra chỗ đó hỏi là biết liền. Đồ ngốc, có chuyện giữ bí mật làm người ta bất ngờ cũng sơ hở tùm lum. Cùi bắp!

Hix hix trước đây chị cùi bắp là chi đề giờ bị quăng nguyên cái cùi bắp vô mặt thiệt, mà đúng là cái tính vô tâm hay quên của nó nên bị lộ chứ chị cũng có tài ba gì đâu, có miếng giấy cũng quên cất. Nó cười khi khi cho tay vào túi xoa xoa, tay chạm vào những tờ tiền ít ỏi còn sót lại. Chợt nhận ra có điều gì đó không bình thường, không rõ ràng nhưng chắc chắn đã luôn có điều gì đó. Tiền của nó, lúc nào cũng ít nhưng chưa bao giờ hết, thì thoảng nó cứ nghĩ mình hết tiền, nhưng lại luôn sót một vài trăm đâu đó trong túi quần, ba-lo, hay ngay chính bóp tiền của nó. Mặc kệ nó suy nghĩ muốn nát đầu ra, kể bên chị vẫn vui vẻ chu chu miệng hát khẽ, lúc nào cũng tỏ ra trẻ con, vô tư...nhưng chính cái vẻ ngoài đó của chị luôn luôn mang rất nhiều bí mật, sở thích của chị là tạo ra thật nhiều bí mật, dường như mọi bí mật đó đều dành riêng cho một thằng ngốc như nó thì phải.

Nó im lặng ăn hết phần đồ ăn rồi đứng dậy tự cầm chén đĩa định rửa thì chị ngăn lại.

- Làm gì đó!

- Rửa chứ làm gì.

- Xùy xùy nhóc biết gì mà rửa, mất công rửa hồng sạch nữa. Để chị xử cho.

- Này! Tự ái dồn dập nha. Ai nói không rửa được. Không những đĩa mà rửa chảo được luôn nhá, sạch boong luôn.

Nó giặt đĩa lại, gom luôn chảo và một số thứ dơ trên bếp cho luôn vào bồn, xăng tay áo lên chứng minh sự đảm đang của mình cho chị coi. Tự nhiên nửa chừng thấy hơi nhột, hình như vừa bị gài thì phải, đúng là bị gài rồi, chị đang cười tít mắt đứng kế bên nhìn nó rửa, gương mặt cười tươi nhưng theo nó là rất gian.

- Nhìn gì mà nhìn! Chưa thấy trai đẹp rửa chén bao giờ hả?

- Thấy ghê!

Chị lè lưỡi, nó cười tươi hùng dũng đưa cái đĩa sạch bóng cho chị.

- Nè! Sạch bóng loáng!

- Biết rồi! Giỏi! Úp đi, đưa chị chi.

- Up giùm chứ chi, không thấy phải rửa chảo nữa hả. Đẹp vậy đứng không nó phí.

- Xí! Đồ đáng ghét!

Chị nhăn mặt cầm lấy đĩa xoay người qua úp vào nơi để chén đĩa, không biết úp đĩa có gì vui mà tự nhiên vai run run vì cười rồi quay qua nhìn nó.

- Nhóc nhóc chị biết rồi.

- Biết gì?

- Hihi biết rồi hihi! Nhóc nhóc!

- Cái gì? Nói!

- Từ sau khi ăn xong nhóc với chị sẽ cùng nhau rửa chén nha.

- Ờ!...À mà hả?

Nó ờ theo quan tính, giật mình im bật vì biết mình đã hớ to, bị chị gài nửa rồi.

- Hihi quyết định vậy đi. Hihi - Này này! Đừng có tự quyết định vậy chứ. Nhiệm phim hả, đâu phải tình nhân đâu mà là... - ...vợ chồng chứ gì!

- Hả nói bậy. Đứa nào đó nói... Cả nó và chị đều giật mình bởi ai đó tiếp lời sau lưng buộc nó lên tiếng quay lại, vừa kịp nhận ra giọng nói sau lưng là của ai thì cũng vừa lúc đèn flash chớp sáng, nhỏ Xiu và chú thím ba đang đứng lấp ló ngoài cửa bếp, tay nhỏ Xiu còn cầm một chiếc điện thoại xoay camera về phía chị và nó.

- Hihi tình tứ quá ha, vậy mà hôm qua có người bắt cả nhà phải tẩy chay người đó, giờ ngồi đây làm đồ ăn, rồi rửa chén chung nữa, sến súa!

Nhỏ Xiu kéo dài từ sến súa nghe muốn nhũn não, chú ba bật cười quay qua nói với thím.

- Thấy chưa tui nói là hông có giận được một ngày đâu. Giờ bà tính sao?

- Rồi ông thắng. Mai đi siêu thị tui mua cho ông thùng bia được chưa. Già cả nhậu cho đỡ vô.

Trong khi nó đứng trân như tượng thì chị lấy hai tay che mặt lại hét lên - Papa, mami, bé Xiu!!! Hồng được nói nửa. Bé Xiu! Chụp gì đó, xóa ngay cho chị.

- Haha kệ em nha, điện thoại của em nha.

- Đứng lại!!! Đưa điện thoại đâyyyyyy Chị vùng chạy theo để bắt bé Xiu, cả chú thím ba đều bật cười thật to trong khi nó cũng ngượng chín cả người, hình như cái nhà này ai cũng thích làm quá mọi việc lên thì phải. Nó vội quay trở lại việc rửa chảo của mình. Thím ba đi lại kê bên cầm giẻ lau lau lại những chỗ bị nước văng ướt.

- Tối qua Mon ngủ ngon hông cậu.

- Dạ cũng được.

- Tội nghiệp. Ngủ ngoài sân, con nhỏ Xíu này dám thông đồng với cô Phương bắt cậu ngủ ngoài sân, trúng gió rồi sao. Cậu đừng chấp nó nha, tại nó nghe lời cô Phương nên nông nổi vậy.

- Dạ có gì đâu. Trời này ngủ ngoài sân cũng mát, có mền ngoài đó mà. Ủa bộ thích để sẵn mền cho con hả?

- Hồng, mền cô Phương đem ra đó.

- Dạ!

Thím ba quay mặt ra sau nhìn nhìn như kiểm ai rồi quay vào nói nhỏ nhỏ.

- Cậu ăn đồ ăn thấy ngon hông? Của cô Phương nấu đó hông phải thím đâu.

- Dạ vụ này con biết rồi.

- Ủa! Biết rồi hả?

- Dạ!

- Vậy đỡ cả nhà khỏi giấu mặt người. Cô Phương cũng thiệt tình, giấu cậu làm chi hông biết, bắt hai người già này giấu theo mặt đứt tim.

- Dạ! Chị là vậy mà.

- Ủ! Con nhỏ thiệt tình, cậu nửa bày đặt quà cáp chi, làm ngày làm đêm cho khổ. Cô Phương lo cho cậu suốt, ngày nào cũng hỏi thím phải ăn uống làm sao, nấu món gì cho cậu ăn lại sức. Có bữa con nhỏ buồn hui, thím hỏi mới biết do cậu xuống ký. Mai mốt đừng làm đêm nửa cậu ơi, thanh niên trai tráng coi vậy chớ thức đêm, ăn bao nhiêu cũng hông lại sức đâu. Nhìn ông già kia kìa, đợt coi đá banh thức ba đêm thôi mà xuống hai ký, huyết áp lên xuống bất tử nửa, khổ hết sức.

- Dạ con xin lỗi, tại thấy chị thích dây chuyền đó quá thành ra... - Thím biết cậu có lòng. Nhưng làm vậy là hông tốt, cậu còn nhỏ chưa hiểu chuyện đời nhiều, tuổi trẻ mấy cậu cứ quan trọng tiền bạc làm chi. Mấy con nhỏ khác thím không nói tới chứ cô Phương thím rành một cây, con nhỏ ghét nhất chuyện quan trọng tiền bạc với người thân. Cậu như người

trong nhà, cậu Phong nữa, đừng để ý sĩ diện tiền bạc với cô Phương để con nhỏ buồn. Chắc cậu chưa biết hồi nhỏ gia đình cô Phương nghèo cỡ nào phải hông? Từ từ cô Phương cũng kể cậu nghe cho coi, thím nói trước cho cậu biết để hiểu, cô Phương cũng từng sống nghèo hông thua gì cậu đâu, thành ra cậu đừng để bụng chuyện tiền bạc. Con người giờ sống tiền bạc nó cũng cần, nhưng quan trọng là tình nghĩa, sống nay chết mai, làm nhiều ăn nhiều, làm ít ăn ít một chút, với thím miễn con Xiu có ăn học, ông già kia bình an là thím cũng vui trong bụng. Cô Phương cũng vậy, miễn cậu đi học, đi làm, sức khỏe bình an là con nhỏ vui liền. Nghe lời thím, người khác sống sao là chuyện của họ, cậu cứ đối xử bình thường với cô Phương là đủ, đừng bày đặt cao sang làm chi cô Phương buồn.

Thím ba còn nói một vài điều khác, nó nghe và thấm từng lời, càng hiểu nhiều hơn về chị, về những gì chị dành cho mình. Càng hiểu, nó lại càng lấy bối rối trong lòng, càng hiểu càng khó xử bởi sau tất cả, nó làm sao nữa để chị phải tổn thương vì nó, một người như nó đã bao giờ đem lại cho chị niềm vui nhiều bằng nỗi lo lắng đâu. Nói chuyện với thím ba thêm một chút nó cũng rời khỏi nhà chị để lên trường họp nhóm làm thực hành.

Tất nhiên cả buổi, có đứa nào trong nhóm thấy mặt nó đâu, bởi vì nó đang chạy xe rong ruổi khắp nơi, vô thức nó chạy ngang cả nhà em, đứng sau gốc cây nhìn lên khung cửa sổ nơi có căn phòng của em từng sống. Tất cả đều kín cổng cao tường, chẳng tìm thấy một chút sự sống nhìn từ bên ngoài. Rồi nó nằm dài xuống đất dựa lưng vào gốc cây nhắm mắt. Cũng may khu nhà em cũng khá vắng nhất là vào buổi trưa, chẳng được mấy người đi vào khu đường nhỏ này, càng không phải ai cũng có việc để ra đường vào buổi trưa nắng nóng. Bóng mát của gốc cây già đổ xuống, những suy nghĩ mệt mỏi suýt làm nó ngủ quên đi nếu không có sự đụng chạm trên mặt. Vội mở mắt ra, một chú chó con màu đốm, chân ngắn đang liếm liếm mặt nó, đuôi quẫy rồi cả lên cứ như thân quen với nó từ lâu. Ôm lấy con chó vuốt ve, cổ có đeo lục lạc chứng tỏ là chó có chủ. Trước giờ nó vẫn luôn có duyên với con nít, thú cưng, nhất là chó, luôn luôn đi đâu cũng không sợ chó lạ, tụi nó cũng rất dễ quen với nó so với người khác.

- Đâu ra nhảy lên người tau mậy. Nhà mày ở đâu, chạy lung tung một hồi bọn ác nó bắt là lên đĩa nha con.

Con chó hình như hiểu tiếng nó, vội nhảy khỏi người nó chạy một vòng ra phía xa cánh cổng màu xanh cào cào cửa rồi lại nhảy nhảy, chạy chạy lao vào người nó ra vẻ thân thiết. Biết nhà con chó rồi, nó cũng chẳng vội đuổi con chó về nhà làm gì, đang chán, đang rỗi kệ con chó chơi chung một

chút cũng đỡ mệt đầu. Rồi nó dựa lưng vào gốc cây, tay mân mê xoa xoa cổ con chó, cu cậu có vẻ phê nên nằm xuống bên cạnh không quậy nữa.

- Nhà người yêu tau đó. Mà còn nhỏ cỡ này chắc không biết cô ấy đâu, hàng xóm hụi rồi con. Mà cô ấy đi lấy chồng rồi, la mười năm về, theo mà cô ấy có về không.

- Gâu gâu... - Hơi lạ. Đó giờ không dám qua đây sợ đau dữ lắm, mà giờ tau thấy cũng bình thường. Chỉ thấy nhớ, hơi buồn một chút, chắc do quen. Không biết bây giờ cô ấy sống sao ha mày.

- ... - Chị yêu tau rồi mày, hình như vậy. Dễ gì mày biết chị tau, mà mà gặp chị bảo đảm mê tít. Chị đẹp, tốt, giỏi đủ thứ, như nữ hoàng thiệt, nhìn tau đi, cùi bắp như vậy, tối ngày làm chị lo, tối ngày làm chị buồn, sao xứng. Tau với người yêu tau, miễn cưỡng cũng thành một đôi, nhưng tau với chị nó chênh lệch dữ lắm, chưa bao giờ tau dám nghĩ tau sẽ thành một đôi với chị, nghĩ sao tau vầy đi yêu chị được mà. Chị là chị nữa, sao yêu được.

- ... - Tau có yêu chị không hả? Tau mà biết tau đâu có ngồi đây chơi với mày. Chắc chắn không yêu không hả? Tau biết tau con mày.

- ... - Giờ làm sao đây. Hối mày cũng như không. Mày biết khi gì chuyện tình cảm. Nói chuyện với mày thà nói chuyện với chó sướng hơn. Ờ quên, mày là chó mà. Haha.

- ...Gâu gâu... - Làm sao vẫn bên cạnh chị mà không làm chị tổn thương gì. Thà không biết gì thì thôi, chứ biết rồi, đâu có đối xử bình thường được nữa. Nào giờ tau lạnh lùng, sống giả tạo với ai cũng được, nhưng với chị thì không, chẳng biết sao nữa, nói chung tau không thể giả bộ không biết gì với chị được. Thề luôn!

- ... - Đối xử với chị như mấy người con gái khác hả? Thôi dẹp đi, tau không làm vậy được, trò gì của tau chị cũng biết hết, không ai hiểu tau bằng chị đâu. Tau...cũng không muốn làm vậy, không biết nữa, tóm lại không làm vậy được, chị sẽ đau lắm, chị buồn thôi tau xót trong lòng rồi, chị mà khóc thà cho mày cắn tau sứt da sứt thịt sướng hơn.

- ... - Tau không biết có nên yêu chị không nữa. Thiệt!...Nhưng tau cũng không muốn mất chị. Cái này cũng thiệt luôn.

Tất nhiên ai mà ngồi kể chắc cũng vội gọi điện báo xe bắt chó đưa nó luôn về trung tâm chích cho vài mũi rồi chuyển luôn sang nhà thương tâm thần vì cái độ tự kỷ nặng nề của nó. Giữa trưa ngồi gốc cây nói chuyện với chó, cũng may mà chỉ lầm nhảm không ai nghe được, không biết con chó nó nghe không, có nghe thì có hiểu hay không, chỉ thấy cu cậu nằm dài thè lưỡi liếm liếm tay nó miết, thi thoảng lại gâu gâu nho nhỏ. Thực ra ngay lúc này không nói chuyện với chó thì nó biết nói chuyện với ai bây giờ, chị thì không dám, em đã xa...ngoài hai người này nó còn biết lời ai vào câu chuyện tình rắc rối của ba con người rất trẻ như nó đây.

- BoBo! Đâu rồi con, về nhà! BoBo!

Tiếng một đứa con gái vọng ra từ phía cánh cổng màu xanh cùng với tiếng mở cổng phá tan không khí buổi trưa yên tĩnh. Con chó vội nhồm dậy chạy lon ton về phía cổng, bước ra là một cô bé xinh xắn khoảng 15-17 tuổi, tóc cột nơ, quần ngắn, áo thun trắng in hình hoa hồng.

- Con chó của em hả?

- Ừ! Mà anh là ai dạ?

Con bé vội chạy ra ôm con chó lên người đưa ánh mắt tò mò khó chịu ném về phía nó.

- Con chó dễ thương quá!

- Anh là ai hỏi hồng nói. Tính bắt chó hả?

- Nhìn anh có giống dân bắt chó của em không?

- Ai biết được. Anh làm gì ngồi trước nhà tui?

Nó chung hững phì cười trước thái độ của con bé.

- Nè nè anh ngồi trước nhà này chứ không phải nhà em.

- Nhà nào?

- Đó!

- Nhà đó dọn đi hết rồi, giờ cái sân này, cái cây này là của nhà tui.

Lại thêm một cô bé ngang ngược nữa, làm như bất cứ đứa con gái nào xuất hiện xung quanh nó cũng đều có điểm chung là ngang như cua hết ấy.

- Rồi rồi nhà em. Anh là người tốt, ngồi chơi chút được chưa.

- Người tốt! Chưa chắc à nha. Mà anh làm gì tự nhiên ngồi trước nhà người ta. Dọn đi hết rồi, hông có gì ăn trộm đâu.

- Này này! Thấy thằng ăn trộm nào nãy giờ ngồi đây nói chuyện với em chưa hả?

- Uhm hen! Mà ai biết được, chưa tin đâu ha. Rồi sao anh tự nhiên ngồi đây chơi? Bộ trông cây si chị Thy hả? Quên đi! Chỉ đi lấy chồng Việt kiều rồi ha.

- Ờ ờ anh biết.

- Vậy sao anh còn ngồi đây?

- Nói rồi! Anh ngồi chơi!

- Khó hiểu!

Con nhỏ chu chu miệng ra chiều đăm chiêu suy nghĩ.

- A! Hay anh tính theo dõi rồi làm gì tui hả?

- Làm gì là làm gì?

- Ai biết được mấy người biến thái.

Ồ cái con nhỏ này, gặp được vài phút mà nó hết từ thằng bắt cho sang ăn trộm giờ sang biến thái, toàn nghề có độ khó cao với nó không.

- Thôi đi bà! Đa nghi như tào tháo.

- Bộ tui già lắm hả kêu bà. Xí! Né ra tui coi coi.

- Coi gì?

- Số xe chứ gì.

Con nhỏ nhìn biển số xe, ra vẻ suy nghĩ, chợt con nhỏ la lên.

- A! Nhớ rồi! Nhớ số xe này rồi! Anh là cái anh hay chở chị Thy về, bữa hai người qua nhà tui xin xoài ăn đúng hôn?

- Ờ ờ chính anh.

- Vậy nãy giờ hông nói sớm làm tui sợ muốn chết.

- Sợ mà đừng nói chuyện như điều tra tội phạm nãy giờ đó hả.

- Xí! Kệ tui!

Con nhỏ mặt dẫn cái vẻ bà cụ non ra một chút, nhoẻn miệng cười. Thoáng chốc lát chợt nhận ra, con nhỏ cũng xinh xắn quá đó chứ.

- Tui biết rồi!

- Biết gì?

- Anh nhớ chị Thy đúng hôn?

Nó mỉm cười, ánh mắt quay nhìn về phía khung cửa sổ...à nó nhớ em không nhỉ?

-----oOo-----

Chương 75: Chương 74

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thì quá khứ...của quá khứ

- Xin chào. Mình là Na. Làm quen nha.

- Ờ ờ chào Na. Tui là Mon.

- Mon của Monster hen?

- Ủa sao Na biết?

- Vì Na đọc những entry của Mon.
- Na đọc hết hả?
- Uhm. Tất cả luôn.
- Hi Na ngủ chưa?
- Ê nè tên kia trốn học hả?
- Sao Na biết?
- Vì Mon là của Na sao hồng biết được?
- Mon nào của Na. Có yêu không mà nói vậy hả?
- Hihi... - Hi 360 độ sắp đóng cửa rồi. Buồn hen.
- Ờ giờ biết viết blog ở đâu giờ.
- Uhm tự nhiên đóng, thật đáng ghét. Hihi Mon kiếm blog khác để chơi đi.
- Để coi coi. - Xin chào! Mình là Na. Làm quen hen.
- Này linh tinh gì nửa đó.
- Làm quen chứ gì. Tụi mình dọn qua blog mới nhà mới, phải làm quen lại chứ.
- Tào lao.
- Giờ sao. Làm quen lại hay là hông?
- Rồi rồi làm thì làm, chỉ được giận là giỏi.
- Hihi vì Na là con gái mà.
- Chắc là con gái không à. Chứng minh đi!
- Khỏi dụ ha. Nói rồi, chưa đến lúc Mon được nhìn thấy mặt Na đâu.
- Khó hiểu. - Xin chào! Na phải đi rồi!

- Na đi đâu?
- Một nơi xa.
- Nhưng Na đang ở rất xa Mon mà.
- Hihi giờ Na phải đi xa Mon hơn rồi.
- Tại sao?
- Vì Mon bắt đầu yêu Na có đúng hôn?
- Ừ!
- Vậy Na phải đi đây.
- Na không yêu Mon hả?
- Có! Nhưng Mon bây giờ hông phải là của Na.
- Vì sao? Bình thường Na vẫn luôn nói Mon là của Na mà, sao giờ lại... -
Hihi rồi Mon sẽ hiểu ra mọi chuyện thôi. Đến lúc Na phải xa Mon rồi.
- Này không đùa đâu nhé. Tự nhiên đòi xa này nọ là sao? Bao nhiêu lâu nay, giờ Na tính bỏ Mon một mình hả?
- Hihi Mon sẽ hông phải một mình đâu. Sẽ có người thực sự dành cho Mon sau này. Mon còn nhỏ. Hãy sống tốt...một ngày nào đó, người con gái của Mon sẽ xuất hiện.
- Mon không cần biết. Giờ Mon chỉ muốn có Na.
- Xin chào! Na phải đi! Vài người đã đến từ cái thế giới internet này...và đã đi vội vàng như vậy, mọi thứ đã qua, liệu phải chăng chỉ là ảo ảnh?

Thì quá khứ Sài Gòn đêm yên lặng. Nó quay trở lại nhà chị mặc dù người nó ngại gặp nhất lúc này là chị, không phải nó ghét chị, chỉ là chị là người duy nhất nó không bao giờ đối mặt bằng chiếc mặt nạ được, không bao giờ nó giả dối đối với chị ngay cả khi nó là người rất giỏi che giấu cảm xúc thật của mình bằng vẻ mặt bất cần của mình. Dù muốn dù không nó cũng không còn chỗ nào để đi, mỗi khi gặp chuyện khó khăn, chuyện buồn hay

một môi, nhà chị chính là nơi bình yên để nó tìm về, bây giờ dù những khó xử này bắt đầu từ chị, nó cũng không ngăn được cái thói quen trở về nơi bình yên này. Bắt đầu từ cổng, đi qua khu vườn dẫn vào nhà, phòng khách, bếp, con đường dẫn lên cầu thang, điểm cuối là phòng chị, mọi thứ đều quen thuộc từ bao giờ, mỗi vật dụng, mỗi viên gạch, có nhắm mắt nó cũng biết ở đâu, có nhắm mắt nó cũng có thể đi được một mạch từ cổng đến phòng chị. Nếu một ngày nào đó không thể đặt chân vào căn nhà này, nó sẽ như thế nào nhỉ, nếu một ngày nào đó nó không thể bên cạnh chị nữa, mọi thứ sẽ như thế nào nhỉ. Chỉ là nếu, chỉ là nếu thôi mà.

- Nhóc về rồi hả? Nè bữa nay nhóc sao vậy?

Nó im lặng siết chặt vòng tay đang ôm lấy chị, mũi nó dụi nhẹ nhẹ vào bờ cổ trắng ngần, thơm thoang thoang mùi con gái như thói quen bao nhiêu lần. Chị vẫn nằm im, quay lưng, để yên cho nó ôm từ sau lưng, những thương ngày luôn vậy, rất nhiều những thương ngày chị luôn như vậy, vì chị biết những lúc này, nó thực sự mệt mỏi. Lần này không phải vì những khó khăn bên ngoài, lần này là vì nó sợ sẽ đến ngày chị rời xa nó.

- Khuya rồi sao chị chưa ngủ, còn nằm đây làm gì nữa?

- Chị đang chờ nhóc về mà.

- Nhóc có nói sẽ qua đây đâu.

- Chờ thì chờ vậy thôi.

- Bình thường vẫn chờ như thế này hả?

- Uhm!

Chị khẽ gật đầu, ngoan ngoãn, dịu dàng đến đáng yêu, nhưng chị là chị, làm sao yêu được đây. Nó rời rồi vòng tay ra rồi đứng dậy mở tủ lạnh lấy một lon nước ngọt đi lại cửa sổ dựa lưng vào tu một hơi thật dài. Một hơi thở nhẹ phả vào gáy, chị nhẹ nhàng gỡ lon nước ngọt trên tay nó xuống thay vào một ly nước cam ép mát lạnh.

- Nhóc đó, dặn biết nhiều lần, tối hồng được uống nước ngọt mà.

- Ừ!

Nó chỉ biết ừ rồi đưa mắt nhìn sang chị. Rõ ràng mọi thứ đều không xứng

chút nào, nó phải ngồi hẳn lên bậc cao của cửa sổ mới bằng được chị, nó chỉ là một thằng nhóc tay trắng, một thằng nhóc với vết thương lòng còn in hằn trong tim, chỉ là một tên nhóc đào hoa, lãng nhãng, vô tâm vô tư, bất cần, nhỏ nhoi. Nhìn chị xem, chị là nữ hoàng, chị và nó ở hai thế giới khác nhau, chị giỏi mọi thứ, chị luôn quan tâm nó từng ly từng tý, chị lớn tuổi hơn nó, chị hoàn toàn xứng đáng với một người tốt hơn nó. Làm sao nó yêu chị được chứ, lúc nào nó cũng chỉ nghĩ chị là chị, dù thân thiết gần gũi đến bao nhiêu, nó cũng chỉ nghĩ chị mãi sẽ chỉ là chị nó mà thôi.

- Hôm nay nhóc lạ lắm nhóc biết hôn? Có chuyện gì, nói chị biết đi - Ủ!
Hơi mệt thôi không có gì đâu.

- Đừng hòng giầu chị. Chắc chắn có chuyện gì đó, nói chị nghe, đây là lệnh.

- Không có gì thật mà. Thôi ngủ đi, đừng đừng đây ra lệnh cho nhóc nữa.
Ngủ nha.

- Hông! Chị sẽ hông ngủ nếu nhóc hông nói với chị chuyện gì.

Nó im lặng nhảy xuống khỏi bậc cao trên cửa sổ rồi nằm dài xuống ghế sofa. Chị tiếp tục ngồi xuống dựa lưng vào ghế, tay xoa xoa tóc nó nhẹ nhàng, vẫn là những cử chỉ quen thuộc từ lâu.

- Nhóc hông nói thì thôi. Nhưng chị sẽ nói. Ngay mai nhóc hãy nghỉ làm việc khuya ở quán nhậu.

- Ủ! Thì nghỉ rồi.

- Và nghỉ luôn việc ở công ty nữa. Chị không thích nhóc làm ở đó nữa.

- Sao vậy? Nhóc đang làm tốt mà.

- Nhóc hông phải người dành cho cái thế giới giải trí đó, nhóc làm suốt ngày đêm, chị hông muốn nhóc ngày nào cũng phải suy nghĩ, mệt mỏi tới ngủ gục luôn. Công ty đó nhiều chuyện nhay cảm, hông hay ho gì hết, nhóc làm ở đó lâu, nhóc sẽ gặp rất nhiều rắc rối và... - Nhưng nhóc kiếm được nhiều tiền ở công ty mà.

- Đó! Lý do quan trọng nhất chị muốn nhóc nghỉ đó. Nhóc thay đổi nhiều lắm nhóc biết hôn? Nhóc tới ngày tính toán tới tiền, từ khi làm chỗ đó,

nhóc lúc nào cũng nghĩ tới việc kiếm tiền, rồi tranh giành hợp đồng, tranh việc, giành lợi ích nữa. Nhóc có biết nhóc trở nên vì tiền bất chấp sức khỏe, bất chấp tất cả hôn, một câu nhóc cũng nghĩ tới kiếm tiền, hai câu lại là tiền, nhóc bỏ cả học, bỏ hết thời gian nghỉ ngơi, ăn uống, nhóc bỏ mặc luôn chị nữa. Chị ghét nhóc như vậy lắm, nhóc trả lại nhóc của chị đi.

- Nhóc biết nhóc có thay đổi. Ai rồi cũng phải thay đổi mà. Nhóc phải trưởng thành hơn chứ, nhóc phải kiếm được nhiều tiền hơn, nhóc muốn nhanh chóng thoát khỏi cảnh tay trắng.

- Nhưng hồng phải bất chấp tất cả như vậy. Nhóc có biết những lời nhóc vừa nói lạnh lùng vô cảm lắm có biết hông? Chị hồng thích nhóc như vậy.

Nó ngồi dậy, giọng đầy vẻ khó chịu.

- Nhóc hứa sẽ cố gắng không thay đổi theo chiều hướng xấu. Chuyện gì nhóc cũng chiều chị được hết nhưng đây là công việc...chị không thể áp đặt nhóc làm thế này thế khác được.

- Nhóc! Sao nhóc nói chị vậy hả? Chị áp đặt nhóc hồi nào đâu. Chị chỉ muốn tốt cho nhóc thôi.

- Nhóc biết! Nhưng nhóc làm việc vẫn ỏn, kiếm được nhiều tiền. Tự nhiên chị bắt nhóc nghỉ, biết làm gì kiếm tiền nhiều hơn đây.

- Đó! Lại tiền, sao lúc bây giờ trong mắt nhóc lúc nào cũng chỉ có tiền tiền tiền hết trơn vậy. Nhóc thích tiền lắm hả? Vậy nhóc ở nhà đi, nhóc làm cho chị đi, chị trả tiền cho nhóc, gấp đôi gấp ba gấp trăm lần tiền nhóc kiếm được luôn. Nhóc kiếm một tháng nhiều nhóc nói đi chị trả liền luôn.

Chị ngồi dậy đưa ánh mắt đầy giận dữ xoáy vào nó, hình như nó vừa hơi nặng lời, chưa bao giờ nó nặng lời một cách lạnh lùng như vậy với chị.

- Thôi thôi được rồi nhóc xin lỗi. Nhưng thực sự tự nhiên chị bắt nhóc nghỉ làm ở đó vô lý thiệt mà.

- Kệ chị! Chị vô lý đó, thì sao? Chị hồng muốn nhóc thay đổi như thế này. Chị hồng muốn nhóc lúc nào cũng nghĩ cách kiếm thật nhiều tiền như vậy, chị hồng muốn nhóc vì lời hứa với bé Thy mà kiếm tiền bằng mọi giá như vậy.

- Chị! Sao lại lôi Thy vào chuyện này?

- Nhóc đừng chối. Chị biết nhóc muốn kiếm tiền theo lời bé Thy chứ gì, nhóc muốn trả thù mẹ bé Thy chứ gì? Nhóc vẫn muốn chờ bé Thy chứ gì?

- Nhóc!..

- Nhóc còn chối gì nữa hôn? Nhóc làm gì, nghĩ gì chị đều biết hết. Chị hồng muốn hóc thay đổi, chị muốn phải quên bé Thy đi để sống cuộc sống của riêng mình, chị hồng muốn nhóc ôm nôi với bé Thy hoài như vậy, chị hồng muốn nhóc chờ bé Thy nữa, nhóc biết rõ Thy sẽ hồng về bên nhóc được mà.

Nó đứng dậy vỗ vỗ hai tay vào mặt như tìm một chút tỉnh táo, sợ những lời mình nói nếu không kiểm soát sẽ làm chị buồn, nhưng...lòng nó vẫn rất khó chịu vì những lời nói vừa đúng lại vừa ngang bướng của chị.

- Chị đừng có lúc nào cũng quyết định hết mọi chuyện có được không? Nhóc biết chị lo cho nhóc, nhóc biết chị lúc nào cũng quan tâm nhóc. Nhưng cuộc sống này là của nhóc, chị đừng quyết định mọi thứ như vậy, nhóc yêu ai, nhóc chờ ai là do nhóc muốn, chị lấy lý do gì cứ can thiệp, cứ quyết định hoài như vậy?

Nó lạnh lùng cho tay vào túi quần, đôi mắt khẽ nhìn bên quơ ra bên ngoài cửa sổ, giấu đi sự khó chịu, giận dữ của mình. Nó khó chịu bởi nó đang phải nói những lời lạnh lùng gắt gỏng với chị, nó giận dữ bởi chị đã nói đúng tim đen của nó. Mọi thứ đều im lặng, nó chột dạ vì tự dưng chị lại im lặng đến đáng sợ, vài giây thôi, cũng đủ cho nó lạnh người. Nó khẽ nhìn qua, đôi mắt chị long lanh ngấn nước, dòng nước mắt lăn dài trên đôi má người con gái đứng trước mặt nó, đôi môi chị nhẹ nhàng mấp máy.

- Vì...em yêu anh!

Không gian như ngừng lại khi ba tiếng “em yêu anh” rời khỏi đôi môi chị. Nó nghe rất rõ ràng, không phải mơ tưởng, không phải ảo ảnh, mà là sự thật hiển nhiên ngay trước mắt nó. Chị khóc, dòng nước mắt ít thôi, lăn dài trên má, vài giọt nước mắt thôi cũng đủ cho nó giật mình, chưa bao giờ nó muốn làm chị khóc, chưa bao giờ. Nó vội vàng chạy lại đưa tay ôm lấy mặt chị, hai ngón cái vuốt nhẹ nhàng như cố xóa đi thật nhanh nước mắt.

- Chị! Chị đừng khóc! Nhóc xin lỗi! Thôi thôi đừng khóc nha chị!

Chị vẫn khóc, nước mắt vẫn chảy ra, đôi mắt long lanh đầy nước của chị vẫn nhìn thẳng vào nó.

- Nhóc vừa lòng chưa? Chị nói ra rồi đó! Mấy người hả dạ chưa? Nhóc ác lắm, nói những lời tàn nhẫn như vậy với chị, đó nhóc nói nửa đi! Nè chị khóc rồi nè, nhóc nói vậy nửa đi!

- ... - Chị nói ra rồi đó! Là chị yêu nhóc đó. Nhiều lý do đó đó. Nhóc vừa lòng chưa?

-

- Đó! Là người ta yêu mấy người đó. Nói hết rồi đó! Vừa lòng chưa?

-

- Đó! Là em yêu anh đó! Anh hả dạ chưa?

-

Chị vẫn nói trong tiếng nấc, nó im lặng, chẳng biết nói gì, chỉ biết nhắm mắt ôm lấy chị vào lòng, đôi tay xoa nhẹ nhẹ lên má như cố xua đi những giọt nước mắt vì nó. Khẽ dìu chị xuống giường, mỗi lần chị khóc, đều như vậy, cho dù lần này chị khóc vì nó, mọi thứ vẫn không thay đổi, chị vẫn ngoan ngoãn ngả đầu vào lòng nó. Chẳng ai nói với ai lời nào nữa, chỉ còn tiếng côn trùng rả rích từ phía bên ngoài cửa sổ vọng vào, tiếng đồng hồ tích tắc, tiếng nấc, tiếng thở nhẹ nhẹ của chị...mọi thứ hòa quyện vào nhau, vỗ về giấc ngủ.

Sài Gòn! Sáng bình yên. Những tia nắng len lỏi vào phòng, đôi tay nó tê dại đi vì phải ôm chị ngủ gần như cả đêm. Nó mở mắt ra, khẽ cử động người, nhẹ nhàng lăn qua một bên rồi leo xuống giường. Chưa bao giờ ngủ ngon như thế này, càng chưa bao giờ ngủ ngon mà mỗi như cả người như thế này. Chị mở mắt, đôi mắt to tròn, dường như lúc nào cũng long lanh nhìn nó bằng ánh nhìn như vậy.

- Nhóc làm chị thức hả? Sao không ngủ thêm chút nữa đi, khóc cả đêm rồi còn gì.

- Chị khóc cả đêm hồi nào. Khóc có chút xíu ngủ rồi mà.

- Ừ! Dù sao cũng là khóc.

- Uhm!

Nó ngồi xuống, tay xoa xoa nhẹ lên má chị như cố lau đi thật sạch những dấu tích còn lại của những giọt nước mắt đêm qua.

- Chị!

- Sao nhóc?

- Nhóc xin lỗi! Xin lỗi vì tất cả. Nhóc không bao giờ muốn làm chị buồn như vậy.

- Uhm!

- Nhóc sẽ làm theo bất cứ điều gì chị muốn, chuyện gì cũng được. Nhưng... - Nhưng sao?

- Nhưng chị...đừng yêu nhóc nữa. Nhóc...nghĩ có lẽ mình gần gũi thân thiết nhau quá lâu sẽ dẫn đến ngộ nhận tình cảm. Nhóc...không biết nữa, nhưng chị không nên yêu nhóc, nhóc không tốt, nhóc sẽ mang đến cho chị nhiều đau buồn lắm. Chị biết rõ nhóc còn phải giữ lời hứa với cô ấy mà đúng không? Dù muốn dù không, nhóc cũng muốn thực hiện trọn vẹn lời hứa này, nhóc sẽ luôn là nhóc của chị, chị sẽ luôn là chị của nhóc...nhưng đừng yêu nhóc nha chị. Sẽ đau lắm!

Nó rút tay lại đứng dậy cho vào túi quần nắm siết chặt, hai vai run run cố kìm nén cảm xúc. Chị ngồi dậy, nhẹ nhàng đi lại đứng trước mặt nó, hai tay chị áp sát vào gò má xoay đầu nó nhìn thẳng vào mắt chị.

- Nhóc!...Sau tất cả...nhóc có yêu chị hay không?

- Chị!...Nhóc...nhóc trước giờ chị nghĩ chị là chị nhóc. Chị quan trọng với nhóc, không bao giờ nhóc muốn làm chị buồn, chị là người nhóc không bao giờ... - Chị hỏi...nhóc có yêu chị không?

Chị ngắt lời, mắt chị nhìn sâu vào mắt nó, một vài giọt nước mắt lại rơi ra lăn dài trên má chị. Nó ngập ngừng, nó biết chị đang đau lắm, nó cũng vậy, nó cũng đau có kém gì chị đâu, làm chị đau chính là điều khiến nó đau nhất...hơn bất kỳ điều gì trên thế giới này.

- Nhóc...không!

Chị rút tay xoa nhẹ nhẹ vào hư không, đôi môi chị khẽ mỉm cười...nhưng nước mắt vẫn rơi. Nó im lặng gục đầu, đôi vai run run, những ngón tay tự bám chặt vào nhau tưởng chừng như bắt máu.

- Chị! Nhóc xin lỗi! Chị đừng khóc! Chị!

Miệng chị vẫn cười, nước mắt vẫn nhẹ rơi...ánh mắt vô hồn nhìn xoáy vào tận tâm can nó.

- Nhóc đi đi!

- Chị ơi! Đừng như vậy mà. Nhóc xin... - Nhóc đi đi. Đi nhanh đi! Chị muốn một mình.

- Nhóc xin lỗi...nhóc... - Nhóc đi đi! Xin nhóc đó!

Chị mỉm cười giơ tay lên tự lau nước mắt rồi khẽ đẩy nhẹ vào ngực nó. Cánh cửa phòng đóng lại, tiếng khóa trong khô khốc vang lên một cách lạnh lùng, nó nhắm chặt mắt ngược lên trên thở phì một cái thật dài.

- Chị ơi! Nhóc xin lỗi!

Nó lặng lẽ lê cái thân xác như vô hồn của mình đi xuống nhà, khẽ gõ cửa phòng bé Xiu. Nhỏ nhanh chóng mở cửa vì giờ này cũng là giờ nhỏ sắp đi học.

- Ủa cậu Mon. Ngủ ngon hôn hihi. Cậu Mon kiếm em hả?

- Ừ!

- Có gì hôn cậu? Ủa cậu sao vậy? Sao mắt cậu hơi đỏ đỏ vậy?

Nó mỉm cười... - Không có gì. Xiu lên coi cô Phương dùm nha. Anh làm cô Phương của Xiu khóc rồi.

- Hả? Sao kỳ vậy? Cãi nhau nữa hả? Sao cô Phương khóc. Cậu làm gì cô rồi. Mới hôm qua hều nhau rồi mà. Sao cậu dám làm cô....

Nhỏ lên giọng trách nó, nhưng rồi chợt im bặt, có lẽ chính nhỏ cũng nhìn thấy nỗi đau hiện rõ trên gương mặt đáng tội nghiệp của nó lúc này. Nó im lặng quay mặt đi ra cổng, tự dùng chìa khóa của mình mở cổng dắt xe ra ngoài chạy ào rời khỏi căn nhà bỏ lại sau lưng...không biết giờ này chị có

đứng nhìn nó từ phía cửa sổ hay không. Nó cứ cho xe chạy loanh quanh khắp nơi không mục đích, vòng vèo khắp các con đường Sài Gòn, tưởng chừng trong cả ngày hôm ấy nó đã mang theo nỗi đau đi khắp Sài Gòn. Làm chị đau...chính là nỗi đau lớn nhất nhĩ. Nó bật cười...dừng xe móc điện thoại ra gọi cho chị Thủy. Tự nhiên lúc này chỉ muốn gặp chị Thủy, không phải để nói chuyện, không phải để kể chuyện, càng không phải để chia sẻ...đơn giản là muốn rủ chị Thủy đi “nhậu”. Trước giờ nó chưa từng biết nhậu...nhưng lần này nó lại muốn đi uống cho thật say, thật say...vì nghe nói khi say, người ta sẽ tạm quên đi tất cả nỗi đau trong lòng. Dù sao...thử một lần xem xem có khá hơn không, chị nhĩ?

Sài Gòn...đêm lấp lánh ánh đèn, nhưng cơn gió thổi nhẹ, mọi thứ xung quanh đều ồn ào, huyên náo. Nhưng...nó chẳng cảm thấy sự hiện diện của thế giới còn lại xung quanh, chỉ còn nghe được tiếng trò chuyện của chính mình, tiếng ly chén lanh canh va chạm vào nhau. Mặt nó nóng bừng, đầu óc quay cuồng với nụ cười mỉm trên môi...giả mà say như thế này...không bao giờ tỉnh, liệu mọi thứ có hay hơn không? Ai mà biết được...nhĩ?

-----oOo-----

Chương 76: Chương 75

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cái thứ men này đã không uống thì thôi, uống vào rồi đến một mức nào đó con người ta sẽ không còn dừng được. Nó uống nhiều, mặc dù không quen bia rượu, nhưng mục đích là thử say một lần cho nên quất tới bến. Nó chỉ nói chuyện linh tinh với chị Thủy chứ không nhắc gì đến chị. Mọi thứ xung quanh rõ hình hài, chỉ riêng trong mắt nó đang dần mờ đi, rồi nó không còn nhìn thấy gì cả.

Giai điệu nhẹ nhàng, ngọt ngào ngân nga đâu đó từ chiếc máy nghe nhạc đặt đầu giường, nó từ từ mở mắt hít lấy mùi hương dễ chịu từ chiếc gối đang nằm, nó khẽ nhắm mắt đưa tay lên vỗ vỗ đầu cho bớt đau. Sau một cơn say, người mệt mỏi, đầu đau như muốn vỡ tung, nếu không nhờ mùi hương quen thuộc của căn phòng này có lẽ nó sẽ không chịu nổi mất. Nó ngơ ngác nhìn quanh, chẳng có ai trong phòng cả, khẽ ngồi dậy, khi ý thức được mình đang ở đâu, nó vội nhắm mắt dùng tay vỗ một cái thật mạnh vào đầu. Đi loanh quanh, ăn nhậu cho đã, cuối cùng không biết tại sao lại mò

được về đây, chưa từng say, nhưng cũng ý thức được chắc chắn đêm qua nó đã gây ra rất nhiều phiền phức cho chị. Tiếng cửa phòng mở, như một đứa trẻ đang lén lút sợ bị mẹ bắt gặp, nó vội nhảy ngay lên giường cố sửa tư thế cho giống cũ rồi nhắm mắt. Cố lắng tai nghe từng tiếng động nhỏ và đoán chị đang làm những gì, quả thật việc này chẳng dễ dàng chút nào vì mọi thứ đều im lặng, chỉ có tiếng nhạc mà thôi. Chợt nó nổi gai ốc khi chiếc khăn ẩm được đặt nhẹ lên trán, không phải do độ nóng của khăn, càng không phải do nó vừa mới hết say...mà là cảm giác gì đó lạ lẫm, không rõ hình dung, không dám dùng từ nào để diễn tả...chỉ muốn mỉm cười. Bàn tay chị vuốt nhẹ nhẹ lên ngực nó, cảm giác rõ từng ngón tay như đang nhấn phím đàn vô hình trên da thịt, để rồi hơi ẩm nhẹ phủ vào mặt, bờ môi mềm mại chạm vào môi, tưởng chừng nếm rõ được vị son môi luôn hằng quen. Mùi tóc thơm thoang thoảng, hương lavender từ căn phòng quyện vào nhau, ngọt ngào và bình yên.

Lần thức giấc thứ hai, lồng ngực nặng trĩu, vẫn mùi tóc thơm nhẹ nhàng, cảm giác vừa gần gũi vừa xa lạ. Có phải lần đầu nó chị ôm nó ngủ đâu nhưng cảm giác bây giờ khác nhiều quá, nửa muốn vòng tay siết thật chặt, nửa muốn đẩy chị ra...vì người đang ôm nó ngủ ngon lành đây dường như không còn là chị nữa, mà thực sự là nữ hoàng, là một cô gái, một cô gái thực sự không phải ở gần nó để là chị. Mọi suy nghĩ ngổn ngang trong đầu một thằng nhóc, chỉ muốn lại ngủ thật sâu, thật sâu để khỏi phải thức dậy mà làm tổn thương chị.

- Nếu là bình thường nhóc sẽ nhìn chị thật lâu chứ hông phải nhìn xa xăm vậy đâu. Nhóc hông còn thích nhìn chị xinh đẹp khi ngủ nữa hả?

Khẽ giật mình khi nghe tiếng chị, có lẽ chị thức tự lúc nào, nó mỉm cười luôn tay vào tóc chị xoa xoa như thói quen.

- Không phải. Chị vẫn đẹp khi ngủ mà, chị không đẹp thì ai đẹp nữa.

- Đồ nịnh đầm đáng ghét!

Chị đắp nhẹ vào ngực nó rồi nằm lẩn qua một bên, hai tay xoa xoa vào nhau tự nghịch tóc mình. Nó lén nhìn qua, chị vẫn ở đây, gương mặt như chưa từng tổn thương, chưa từng khóc vì nó, cảm nhận rõ chị hồn nhiên như mọi ngày, không biết là do chị đã bình thường lại hay do chị giỏi che giấu vì sợ cả nó và chị lại buồn nữa.

- Nhìn gì đó?

- À nhìn chị ngủi tóc. Cho ngủi với!

- Hihi tóc chị thơm mà ai như nhóc, hôi rình. Nè nè hông cho nhìn nữa, nhóc đi tắm đi, người gì toàn mùi rượu kìa.

- À ừ...thì tắm. Nhưng mà... - Nhưng nhị gì, tắm nhanh đi con heo này, ở dơ thấy ghê luôn.

Chị xoay người qua đẩy đẩy nó ra khỏi giường cứ như sợ nó nằm thêm một giây là giường chị thành ổ heo thật vậy.

- Từ từ! Làm gì phân biệt đối xử dữ?

- Hihi! Nhanh đi, nhóc phải tắm rửa sạch sẽ chị mới làm đồ ăn ngon cho nhóc ăn. Quần áo chị để sẵn trong đó rồi đó, nhóc tắm đi.

- Ừ ừ.

Nó đứng dậy đi vào phòng tắm, khi cánh cửa phòng đóng lại, cũng là lúc nó ngẩng nhìn mình trong gương, chẳng có gì đặc biệt cả ngoài thân hình gầy gò, gương mặt non choẹt, tóc tai bù xù...vậy mà nó vẫn ở đây, ngay căn phòng của chị, phía ngoài kia là nữ hoàng, là người có mơ nó cũng không dám nghĩ đến chuyện tình yêu với chị. Nó quay mặt ra ngoài, chị đứng đó, cánh cửa phòng tắm tuy mờ đục nhưng vẫn nhìn thấy bóng chị đang dựa vào khung cửa kính. Nó không biết chị đứng đó để làm gì, có thể chị muốn chờ nó tắm xong ra để hù như ngày thường, cũng có thể chị chỉ muốn đứng đó, để nó nhìn thấy chị đứng đó vì nó, thế thôi. Dòng nước mát lạnh chảy ào ạt từ đầu đến chân, nó ngửa mặt lên, mở nước thật to như một cách làm tỉnh chính con người mình, đây có lẽ là lần đầu tiên nó tắm lâu đến vậy, bên ngoài, bóng chị vẫn ở đó. Nó tắt nước, mặc quần áo vào... định mở cửa, rồi lại thôi, cứ ngập ngừng, để rồi nó thò dài ngòi phích xuống luôn dưới sàn dựa vào cửa kính. Một người đứng bên ngoài dựa lưng vào, kẻ bên trong ngòì nhìn ra. Chưa bao giờ, khoảng cách chỉ là tấm kính phòng tắm mờ mờ, đục đục lại rõ ràng hình dung nhau, chưa bao giờ chỉ vài centimet cửa kính thôi mà đối mặt một người lại khó khăn đến vậy. ...cộc cộc!

Nó giật mình bởi tiếng gõ cửa.

- Nhóc ơi!

- Sao chị?

- Ra đây đi. Đừng trốn trong đó nữa.

- Đâu...đâu có trốn. Nhóc bị ướt đồ khô thôi...hehe!

Nó cố cười chống chế. Cánh cửa phòng tắm mở, chẳng có ai hù nó như ngày thường nữa mà là ánh mắt chị long lanh nhìn nó.

- Làm gì tới ướt đồ nữa rồi cái tên hậu đậu này. Mệt ghê, phải tốn quần áo khác nữa nè.

Chị xoay lưng đi lại tủ kiếm một bộ quần áo khác cho nó, lặng nhìn từ sau lưng, nó mỉm cười nhận ra ngay cả một phần chiếc tủ quần áo to đùng trong phòng chị, giờ cũng toàn là quần áo nó xếp ngay ngắn trong đó.

- Nè! Nhóc thay đi! Hồng được làm ướt đâu đó!

- Rồi rồi nhóc biết rồi.

Nó lúng túng đi trở vào phòng tắm thay quần áo rồi nhanh chóng trở ra ngoài, lần này không diễn cảnh kẻ trong người ngoài như phim nữa. Chị nghiêm mặt nhìn rồi kéo nó ra khỏi phòng tắm tự mình bước vào trong. Nó im lặng nhìn theo, chị đang xếp một bộ quần áo dơ của nó cùng bộ vừa bị ướt lại bỏ vào giỏ để quần áo dơ, chị nhẹ nhàng cầm chiếc áo trắng nó để sang một giỏ khác bên cạnh.

- Ủa sao bỏ riêng vậy chị?

- Cái này là áo sơ-mi trắng, phải giặt bằng tay mới sạch, hồng giặt máy được, hư áo hết.

- Ủa vậy hả?

Nó giật mình, đến bây giờ nó mới để ý điều nhỏ nhặt này của chị. Từ trước đến nay nó đi học, đi làm, đi chơi về chạy qua đây, chui vào tắm rửa xong quần áo treo đó để rồi mặc quần áo sạch chị chuẩn bị sẵn, nó chưa từng để ý xem ai là người giúp nó làm sạch quần áo dơ.

- Đứng đó làm gì nữa, đi xuống nhà đi, chị sẽ làm đồ ăn cho nhóc ăn hen. Nhóc đó say cả đêm, sáng giờ hồng ăn gì, một bị đau bao tử rồi sao. Hồng biết tự chăm sóc mình gì hết luôn á.

Chị nhăn mặt kéo tay nó xuống nhà bếp, rồi lặng lẽ làm đồ ăn, nó chỉ biết đứng bên cạnh nhìn, thi thoảng lấy giúp chị hộp gia vị, cắt khoai tây, cà rốt theo hướng dẫn của chị....tuy vụng về nhưng cơ bản vẫn có thể dùng để ăn được. Lần này chị làm món nó bít-tết nó thích nhất, có lẽ đây là lần đầu tiên nó nhìn chị nấu ăn kỹ đến vậy, có lẽ đây là lần đầu tiên nó nhìn phụ chị nấu ăn.

- Nhóc ném thử coi vừa chưa?

- Ừ ừ!

Nó cho luôn đôi đũa vào chảo chấm nước sốt rồi đưa lên miệng chép chép một cách ngon lành. Nó mỉm cười nhìn chị, rõ ràng không cần ném chị cũng đã biết nấu làm sao vừa miệng nó, vậy mà chị vẫn muốn nó ném thử.

- Sao vừa ăn chưa?

- Rồi rồi! Ngon quá hehe!

Chị cười tươi rồi tiếp tục những công đoạn cuối cùng trang trí món ăn, nó lặng nhìn từng cử chỉ của chị, lòng lâng lâng một cảm giác gì đó khó tả, lại không biết gọi tên là gì.

- Xong! Nhóc ăn đi hihi ăn nhiều lên, còn nhiều lắm nè.

Nó không nói gì gật đầu ngồi xuống ăn, chị lại ngồi bên cạnh chăm chú nhìn nó thưởng thức món ăn chị nấu, trong mắt chị, nó nhìn thấy niềm vui, có lẽ là một chút vui vẻ sau những tổn thương nó mang lại cho chị. Cả chị và nó đều im lặng, chỉ có nụ người nhẹ từ cả hai, tuyệt nhiên không nói với nhau câu nào, tâm trạng nó ngổn ngang suy nghĩ, trước mặt chị, nó chưa bao giờ giỏi đóng kịch, nó không thể cố bông đùa trêu chọc chị như ngày thường, càng lúng túng để nói một lời nào với chị ngay lúc này. Bữa ăn kết thúc, chị nhẹ nhàng dọn dẹp, nó im lặng ngồi nhìn.

- Nhóc hông đi làm hả? Tới giờ làm rồi kìa.

- À ừ nhóc quên mất. Vậy nhóc...nhóc đi làm nha.

- Uhm! Nhóc đi đi!

Nó lặng người khi nghe nhóc đi đi, có phải lời tạm biệt như thường ngày đâu, lại là nhóc đi đi, là nhóc đi đi đó. Nó khẽ đứng dậy quay lưng rời khỏi

phòng ăn, cố nhanh nhất có thể, cố không tạo ra tiếng bước chân êm nhất có thể.

- Nhóc!

- Sao chị?

Nó khẽ quay lại, chị cũng khẽ quay qua nhìn nó.

- Nhóc có yêu chị không?

Nó mỉm cười...nụ cười buồn, nó tự nhận ra nụ cười mình chắc chắn là một nụ cười buồn.

- Nhóc...không! Cố chạy xe thật nhanh ra khỏi nhà chị, đường từ nhà đến quán ông Kha hôm nay... dường như dài hơn mọi ngày mặc dù nó đang cố chạy thật nhanh...tưởng như nó sợ rằng chạy chậm lại một chút sẽ nhìn thấy chị đang tổn thương vì nó.

Quán hôm nay vẫn đông như hằng ngày, cuộc sống, công việc vẫn tiếp diễn cho dù tâm trạng nó có tốt hay không. Tất nhiên không ai biết nó đang mang trong lòng những tâm sự gì, không ai biết nó đang làm việc với dư âm của trận say đêm qua trừ một người đó là chị Thủy. Không phải tự nhiên nó nhớ đến chị Thủy đâu mà do chị đang đi vào quán vầy vầy tay tìm nó.

- Ủa chị đi đâu đây?

- Hỏi lạ, em đi kiếm anh Monnnnnnnnnnn!

Cái tiếng Mon kéo dài làm nó nổi cả da gà, biết nhiều người ngồi gần đó như sững người quay lại nhìn về phía nó. Lần nào gặp cũng chọc thiếu điều muốn đào lỗ mà trốn. Nó vội kéo chị Thủy vào sâu trong quán, kiếm cái bàn nằm trong góc rồi ngồi xuống.

- Giỡn hoài. Qua đây chi vậy?

- Nè nè hỏi vô duyên, thì người ta đi uống nước, người ta đi kiếm anh Monnnnnn của người ta chứ chi.

- Thôi mệt không giỡn nữa. Mà chị uống gì em kêu cho.

- Em muốn uống bia. Em thèm biaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.

- Nhây thấy sợ. Thôi nhìn mặt này cho uống sinh tố đi cho bớt nhão. Vậy hen!

- Ê ê nói ai nhão hả? Người ta thể hiện tình cảm, mĩa mai gì mà nhão hả hả.

Nó bật cười đứng dậy đi gọi cho chị Thủy một ly sinh tố bơ, mùa này quán nhập bơ ngon nên nó tự quyết định luôn.

- Anh Monnnn đi nhậu nửa hôn?

- Hả thôi giỡn hoài, say gần chết giờ còn khó chịu nè.

- Ủa bộ nay hết tâm sự rồi hả?

- À ờ thì....

- Hihi làm như hông ai biết anh Mon có tâm sự vậy.

- Ờ nay hết rồi. Mà sao hôm qua nhậu xong em qua bên nhà chị Phương được vậy?

- Bộ hông nhớ gì hết hả?

- Nhớ gì là gì?

- Trời...biết rồi nha, có người xĩn xong là quên hết mọi chuyện nè. Bộ hông nhớ hôm qua nhậu xong tụi mình làm gì sao?

- Hả? Làm gì là làm gì?

- Thì...tụi mình lên giường với nhau đó. Anh quên hết rồi saoooooooooooooooooooo! “Phụt!”...Thiếu điều muốn sặc nước với cái bà này, nó hoảng hồn bật dậy.

- Hả hả! Làm gì...làm gì có!

- Chối nửa. Bộ anh hông nhớ hả? Anh kéo em vô khách sạn nè, rồi anh cởi quần áo em ra, rồi....

- Thôi thôi đừng kể nữa. Mà làm gì có, mệt quá giỡn hoài.
 - Sao hồng có, vậy anh Mon nhớ qua nhậu xong làm gì hông?
 - Ờ thì không nhớ!
 - Đó! Hồng nhớ sao biết hồng làm gì em.
 - Thì không nhớ, nhưng...nhưng mà làm gì có. Say gần chết, làm gì đâu mà có vụ đó.
 - Hứ! Giờ anh tính chôi bỏ trách nhiệm hả. Được rồi...nhớ anh đó, em hồng ngờ anh Mon tàn nhẫn với em như vậy. Uống công người ta nói chuyện tâm sự với anh cả đêm.
- Nó cũng lúng túng thật, không biết chị Thủy thật hay giỡn nhưng rõ ràng nó chẳng nhớ gì sau khi say nó làm những gì.
- Coi cái mặt kia, sợ đỏ mặt hết luôn hihhi.
 - Thôi chị chọc em hoài, giờ nói coi sao em qua bên chị Phương được vậy.
 - Thì có người nhậu xỉn, một hai hồng cho ai đưa về, xe thì chạy hồng nôi, tự đòi taxi chở qua nhà bé Phương, kêu về nhà đâu có chịu, phải qua nhà bé Phương mới chịu.
 - Ủa ủa em đòi qua hả?
 - Uhm! Kêu xỉn thôi qua khách sạn ngủ đỡ đâu có chịu, về nhà cũng hồng chịu, cứ đòi qua nhà bé Phương. Mà công nhận em hay thiệt, hỏi gì cũng hồng nhớ, nhớ được địa chỉ nhà bé Phương, haha!
 - Rồi em có nói gì không chị?
 - Khỏi hỏi, xỉn vô nói tùm lum hết luôn. Hihi! Lần đầu tiên thấy em xỉn, mắc cười ghê.
 - Thì ai biết, nào giờ có hay say xỉn tới vậy đâu. Tại hôm qua có chuyện nên mới... - Chị biết mà chàng trai. Hôm qua lúc xỉn em nói hết, hơi lộn xộn nhưng chị hiểu mà hihhi.
 - Nói...nói gì là nói gì.

- Bí mật! Hihi!

Nó lắc đầu, làm như ai quen biết chị xong cũng lầy luôn cái tính hay bí mật của chị hết thì phải. Tới cái bà nhiều chuyện này nay cũng bày đặt bí mật luôn.

- Chị nói em hỏi nè Mon.

- Dạ!

- Em có yêu bé Phương hông?

Nó im lặng một lúc lâu suy nghĩ rồi mỉm cười.

- Em nghĩ là không. Chắc hôm qua em cũng nói hết với chị chuyện này lúc say rồi phải không?

- Uhm! Chị biết hết rồi, biết luôn em nghĩ gì nữa.

- Vậy chị cho em lời khuyên đi.

- Chị biết khuyên gì giờ, chuyện tình cảm, em phải tự giải quyết mới được. Chị nói với em cái này.

- Dạ nói gì chị?

- Có những thứ tình cảm chính bản thân mình cũng hông nhận ra... - Dạ em từng nghe câu này rồi.

- Ở đâu?

- Hân nói với em.

- Uhm mà chị chưa nói hết, còn về sau nữa?

- Dạ chị nói đi.

- ...cho đến lúc người ta mất đi người đó. Đừng để ra nông nổi vậy nha ông tướng. Người gì cứng đầu cố chấp quá trời.

Nó im lặng mỉm cười, lúc trước Hân từng nói với nó tương tự như chị Thủy nói. Rốt cuộc lại chẳng ai giúp nó chỉ ra đó là tình cảm gì, ai cũng

bắt nó phải tự nhận ra, nhưng...nó đã nhận ra được gì đâu, nó nhận ra điều gì trong lòng mà chính nó chưa biết chưa...càng tự hỏi, nó càng không biết mình nghĩ gì, muốn gì, biết gì. Mọi thứ rối nùi như ly sinh tố bơ này và nó chỉ biết tìm tới những ký ức về em để làm điểm tựa quên đi hiện tại. Chị Thủy về, nó tiếp tục làm việc cho đến khi quán đóng cửa. Tối đó nó chạy loanh quanh đến khu nhà em, ngồi góc cây, uống một ly caffe mua đại ven đường rồi quay trở về nhà ngủ.

Sáng, mọi thứ vẫn bình thường, nó thức dậy rời khỏi phòng trọ đi học, trưa chạy thẳng luôn qua công ty làm vài việc linh tinh rồi xin về. Bụng đói cồn cào nhưng chạy khắp nơi chẳng biết ăn gì. Lại chạy xe qua nhà em, ghé một quán caffe đầu đường, kêu một ly caffe không đường và ánh mắt nó cứ hướng về cổng nhà em. Nó nghĩ nhiều lắm, nhưng nghĩ lung tung cả lên, không rõ mình muốn gì, nên làm gì tiếp theo.

- Nè nè! Nè! Tui kêu anh đó Nó giật mình ngẩng lên, là cô bé hàng xóm nhà em hôm trước, trên người đang mặc bộ đồng phục, chắc là vừa đi học về.

- À chào bé!

- Ê ê kêu ai bé đó. Tui lớn rồi nghen.

- Nhiều tuổi mà đòi lớn.

- Nhiều kè tui. Sao anh qua đây hoài vậy?

- Đi uống caffe.

- Cả triệu quán hồng uống chạy qua đây, người gì kỳ.

Nó cười, con nhỏ khiến nó bật cười vì những câu hỏi ngang ngang, trẻ con giống như một bản sao nhỏ của chị.

- Ủ! Tại bữa gặp bé, thấy dễ thương nên qua kiếm được chưa.

- Hà! Kiếm tui chi cái anh này. Rảnh quá ha, bộ tính cua hả?

- Ủ!

- Anh!...Đồ...đồ! Hứ! Một hồng nói với anh nữa.

Con nhỏ chu miệng đi thẳng vô nhà, nó bật cười vì thái độ xấu hổ, trẻ con

của con nhỏ. Ngồi khoảng 15 phút con nhỏ lại đi ra, lần này mặc quần cụt, áo thun trắng ôm theo con cún. Vừa đến gần quán, con nhỏ liền thả con cún xuống đất, không biết có nhận ra người quen hay không nhưng ngay lập tức con cún chạy lại nhảy lên người nó quấy đuôi, liềm lấy liềm để tay nó. Con nhỏ đi lại gần kéo ghế ngồi xuống chống cằm nhìn nó.

- Sao? Nhìn gì bé?

- Nhìn anh hồng giống bồ chị Thy miếng nào.

- Sao mới giống?

- Tui thấy hồng giống. Tui nói thiệt, nhìn anh hồng biết sao chị Thy quen anh nữa.

Nó cười, con nhỏ nói hơi thẳng nhưng đúng, nhìn nó ai lại nghĩ em chịu quen một thằng nhóc như nó.

- Nè! Hỏi thiệt, anh qua đây hoài vậy? Bộ anh nhớ chị Thy lắm hả?

- Uhm! Có nhớ!

- Trời chị Thy lấy chồng biết lâu, anh nhớ chi nữa. Có cần chung tình vậy hông trời. Kiếm người khác quen đi!

Nó chỉ cười, con nhỏ dăm chiêu nhìn nó. Tự nhiên nhìn thấy con nhỏ xa lạ này có một chút gì đó thú vị, thân quen mặc dù tính con bé nói chuyện hơi khó nghe.

- Nè bé! Có muốn nghe chuyện của anh không?

- Chuyện gì? Chuyện tình của anh với chị Thy hả?

- Ừ!

- Uhm! Anh kể đi, tui cũng tính hỏi.

Nó lại cười, cũng chẳng biết sao tự nhiên muốn nói chuyện với con nhỏ này. Nó ngồi nói, con nhỏ nghe chăm chú, thi thoảng hỏi vài câu chận đầu, cả con cún cũng thôi nghịch mà nằm im ngoang ngoãn trong lòng nó. Nó kể luôn chuyện vừa xảy ra với chị, dường như nó muốn tìm một chút ý kiến của một người xa lạ, biết đâu ngoài cuộc sẽ sáng suốt hơn mặc dù con

nhỏ cũng chỉ là một cô bé còn tuổi đi học. Trời chiều mát, những cơn gió nhẹ thổi qua như góp phần vào câu chuyện dần đi đến hồi kết.

- Đó! Giờ bé thấy anh được qua đây ngồi chơi chưa, hợp lý chưa.

- Uhm! Hèn gì mấy nay anh qua đây hoài.

Con nhỏ chăm chú suy nghĩ, dường như sắp đưa ra nhận xét hay lời khuyên gì đó, nó cũng chuẩn bị tinh thần lắng nghe. Đột nhiên con nhỏ đứng dậy, đuổi đuổi người.

- Ngồi lâu mỗi ghê, thôi tui vô nhà. Gặp sau hén!

- O ơ!

Con nhỏ quay lưng đi thẳng, con cún cũng nhảy khỏi lòng nó lon ton chạy theo sau lưng. Nó ngẩn ngơ, chưng hửng lắm nhảm một mình.

- Ủa! Vậy thôi hả?

Một cô bé kỳ lạ, chính nó cũng kỳ lạ không kém. Dù sao cũng được xả thêm một chút tâm trạng, với người lạ, đôi khi cũng tốt, vì ai biết được sau hôm nay nó còn ghé qua đây nữa hay không.

Trời về chiều, nó chạy xe trở về nhà thay quần áo để đi làm. Mọi thứ vẫn nhẹ nhàng trôi qua, công việc khiến nó thoải mái hơn, lòng bình tâm hơn. Và khi lòng nhẹ đi, nó lại vui vẻ tìm về nhà chị, dù sao cũng đi cả một ngày đêm, không biết chị ra sao, dù thế nào nó vẫn lo cho chị, đơn giản chỉ là thói quen. Đang thay quần áo phục vụ ra chuẩn bị đóng cửa quán chạy xe qua nhà chị thì kiểm tra điện thoại, tin nhắn chị gửi từ lúc nào. “Nhóc ơi! Chị phải đi rồi. Hihi” Nó ngẩn người vội vàng bấm gọi. Chẳng còn bài nhạc chờ quen thuộc đâu, mọi thứ chỉ còn lại tiếng tút tút và giọng đều đều của tổng đài thông báo không liên lạc được. Nó ngồi phịch xuống ghế, tay xoay xoay chiếc điện thoại, khẽ cười lắc đầu.

“Chị này...thì cũng phải nói người ta biết là đi đâu chứ!”.

-----oOo-----

Chương 77: Chương 76

Những chuyến xe đêm luôn mang lại cảm giác cô đơn, nhiều suy nghĩ. Nó lặng lẽ dựa vào cửa kính xe nhìn ra bên ngoài, xung quanh hành khách đều ngủ hoặc làm việc riêng của mình, duy nhất nó là dùng chiếc giường nằm để ngồi. Đột nhiên mỉm cười vì không biết từ bao giờ cách hành xử của nó cũng bốc đồng kiểu trong phim ảnh, tiểu thuyết giống như chị. Lúc chiều vẫn đang ngồi trong công ty chuẩn bị một số việc cho chương trình công ty sắp làm, vậy mà nó vẫn bàn giao phần việc nó làm lại cho một chị khác rồi rời khỏi công ty mặc dù sếp nó không đồng ý. Nó biết hậu quả việc này có thể sẽ bị cho nghỉ việc, mất rất nhiều thu nhập nhưng nó vẫn muốn đi, đơn giản nó cảm thấy lo cho chị. Làm gì thì làm, nó không muốn chị buồn, càng có điều gì đó khó chịu trong lòng, chỉ khi ngồi trên chuyến xe này ngắm nhìn cảnh đêm, nghĩ về nơi nó sắp đến mà thấy nhẹ lòng hơn. Nó tự hiểu chưa chắc chuyến đi này sẽ tìm được chị, đời không giống như phim, nhưng nó lại chắc chắn nếu nó không hiểu chị thì không ai hiểu chị, có ngu cỡ nào cũng đoán được chị đi đâu.

Phố núi đón nó bằng một cơn mưa nhẹ, cái tiết trời giữa đêm thế này đúng không còn gì chán hơn. Lê cái thân đi về khách sạn đặt trước đó, nó nằm lăn ra ngủ vùi luôn. Sáng sớm, thức dậy nhanh chóng vệ sinh cá nhân, thuê luôn một chiếc xe máy, nó nhanh chóng lên đường đi kiếm chị. Chạy vòng vèo khắp mấy con đường trung tâm, quanh bờ hồ mong vô tình nhìn thấy chị, tất nhiên đâu phải phim đâu mà tìm ra được chị bằng kiểu ngó ngán như nó làm. Ghé đại một quán ăn gần bờ hồ làm một tô bánh canh, xong xuôi nó chạy luôn đến nhà của anh Chinh. Nó đâu có rành đường, càng không nhớ rõ đường, chỉ chạy đại theo trí nhớ một cách quán tính, lần mò mãi đến tận xế trưa mới tìm ra được nhà anh Chinh. Nhưng cả buổi chỉ công cốc, nhà anh Chinh đóng cửa, hỏi thăm hàng xóm xung quanh thì mấy ngày nay không có ai vô nhà anh ở, giờ này chắc anh đang sống ở nước ngoài, làm gì có ở đây mà tìm, chỉ là nó hy vọng lên đây chắc chị chỉ còn ở nhà anh thôi. Không tìm được gì, đành lủi thủi ra về, nó đi luôn lên quán cà phê quen thuộc nó vẫn hay ngồi với chị với hy vọng tìm thấy chị ở đó, có lẽ nó sẽ bắt chước cách chị kiếm nó lần trước, cắm trại luôn ở quán xem sao. Lần này kiếm được chị chắc phải lập thêm thỏa thuận có biển mất cũng nhớ biển mất chỗ nào kiếm cho dễ để nhanh nhanh chút mới được.

Quán cà phê vẫn quen thuộc như bao lần, nhẹ nhàng với những ca khúc ngọt

ngào, có lẽ chẳng còn nơi nào khác để tìm chị ngoài chỗ này, chắc chắn nó sẽ tìm được chị ở đây, như cách chị tìm được nó lần trước. Gọi cho mình một ly caffè không đường, nó im lặng đưa mắt nhìn xuống thành phố phía dưới, nhiều lần đến quán nhưng đây là một trong số ít lần nó đến sớm như vậy. Ánh hoàng hôn màu đỏ phủ xuống bên kia phố núi như chính hy vọng gặp chị của nó bây giờ, chậm chậm tắt đi, để rồi lại tự lóe lên bằng những ánh đèn đường. Trời se lạnh, cái đói cào nhẹ trong bụng, mắt nó vẫn nhìn xuống dưới, thì thoảng đứng dậy đi một vòng ra phía ngoài quán, trò chuyện vu vơ với bác giữ xe, rồi lại đi vào vị trí quen thuộc. Cô bé nhân viên đến châm thêm trà, nó mỉm cười:

- Cho anh một ly caffè nửa nhé. Với lại menu đồ ăn quán, em chọn đại cho anh một món, món nào cũng được.

- Dạ để em mang menu vào cho anh.

- Thôi không cần, em cứ chọn giúp anh.

- Dạ! À hình như anh đang chờ ai phải không ạ?

- Ừ!

- Chắc bạn anh không đến rồi.

- Anh cũng không biết. Nói chung chắc anh vẫn sẽ ở đây chờ lâu nữa, có gì em thông cảm nhé. Có thể phụ thu thêm cũng được, không sao.

- Dạ không có gì đâu anh, hihi ai lại làm vậy bao giờ. Em chọn cho anh món gì nóng nóng ăn cho khỏe nhé.

- Ừ! Cảm ơn em!

Cô bé nhân viên đi ra ngoài. Nó lại nhìn ra phía dưới thành phố, không biết giờ chị đang làm gì nhỉ. Khoảng 20 phút sau vẫn cô bé nhân viên ấy mang món ăn vào cho nó, một tô hủ tiếu bò kho thơm lừng. Nó bật cười:

- Anh cười gì ạ?

- Trùng hợp vậy? Sao em biết anh thích món ăn này?

- Dạ em chọn đại với lại hôm nay món này nấu ngon lắm ạ.

- Vậy mọi ngày không ngon hả?

- O! Dạ không phải, mọi ngày cũng ngon, hôm nay ngon hơn hihi.

Nó cũng cười, dọn đồ ăn xong cô bé đi ra ngoài, nó từ từ thưởng thức món ăn, nhấm nháp một ít trà và tiếp tục chờ đợi.

Cuối cùng hôm đó, nó cũng không chờ được chị, quán đóng cửa, nó đành chạy xe về khách sạn nghỉ ngơi. Mai có lẽ sẽ chạy vòng thêm một số nơi có quán cafe đẹp khác xem sao, biết đâu chị lại không ở quán cũ mà trốn đâu đó quán khác. Sáng, tiết trời se lạnh, nó khoác lên người bộ quần áo chị may cho nó, chiếc quần kaki đen, áo sơ-mi trắng, mang chính đôi giày chị mua cho, ôm theo chiếc áo ấm ra đường. Hy vọng bộ quần áo này sẽ mang lại thêm may mắn cho nó. Cả buổi sáng, nó đi khắp nơi có quán cafe đẹp, mỗi quán nó đều ghé vào vài phút, uống vội một ly cafe rồi rời đi. Đến tầm quán thứ 5 thì người nó phê thật sự, vì sự nghiệp tìm kiếm lâu dài, nó đành chọn món khác uống cho mát. Đến tầm trưa thì chân mỏi, người mệt, đầu óc đầy chán nản. Nó lại tìm về quán cafe quen thuộc để làm nơi cuối cùng trong ngày trước khi trở về khách sạn.

Ngày thứ 3, chị vẫn ở một nơi nào đó nó chưa tìm được. Cách nó tìm chị cứ ngu ngơ làm sao ấy nhưng tuyệt nhiên nó chưa bao giờ ngừng hy vọng. Có một điều gì đó thôi thúc trong lòng, rằng rồi chị sẽ xuất hiện mặc dù nó ý thức được nó đã làm chị đau như thế nào.

Cơn mưa nhẹ phía ngoài khung cửa sổ, hôm nay là thứ 7, quán đông khách hơn thường ngày. Tự nó gọi nhiều đồ uống, món ăn hơn như cách bù đắp cho chỗ ngồi quán bị nó chiếm suốt mấy ngày nay. Hôm nay sẽ có diễn piano, nó đoán vậy vì lúc vào quán nó nhìn thấy nhân viên đang lau đàn, kiểm tra lại âm thanh. Trời càng về đêm, càng lạnh, nhưng không khí trong quán thì ấm áp hơn bởi sự có mặt của đông người. Tiếng piano phía ngoài vang lên bản tình ca ngọt ngào, nó lắng nghe nhưng thực sự không chú tâm vào đó. Nó đang bận nghĩ về chị. Để rồi bỗng nhiên giữa những ca khúc xa lạ ấy, vài nốt nhạc dạo đầu của ca khúc tiếp theo vang lên, nó lặng người. Từ vị trí nó ngồi có một chiếc khe sát tường có thể nhìn ra phía ngoài nhưng cũng chỉ đủ nhìn thấy được lưng của người chơi đàn. Bất giác nó nhận ra mình đã quen với dáng người từ phía sau của người đang đánh đàn này, nó nhận ra chị ngay từ cái nhìn đầu tiên dù chỉ là từ phía sau, có một triệu cô gái ngồi ở đó lúc này, nó cũng nhận ra chị...vì nó đã quen nhìn chị từ sau lưng rất nhiều, rất nhiều. “Em mong mình được yêu biết nhường nào ...và dường như anh đang ở đâu đây thật gần em Nhưng em

chỉ kịp nhìn anh trong phút chốc mà chưa kịp nói gì ... Giữa thành phố xa lạ này Em sống bằng nghề vẽ những bức tranh tình yêu, cuộc sống ...luôn hy vọng một ngày nào đó sẽ được gặp anh và để rồi em sẽ ngã vào trong lòng anh ấm áp... Giờ đây dù có hơi muộn... Nhưng em đã nhận ra anh...” Nó ngả lưng vào chiếc ghế, đôi tay xoa xoa vào nhau, môi mỉm cười. Nó không hiểu lời ca khúc tiếng nước ngoài chị đang hát, nhưng nó biết chị yêu bài hát này nhiều như thế nào. Lần đầu tiên nó nghe chị hát trọn vẹn ca khúc này, lần đầu tiên nó nghe chị hát với tiếng đàn piano.

Tất nhiên chị hát không thể hay bằng cô ca sỹ chuyên nghiệp thể hiện ca khúc này, nhưng nó chắc chắn tình cảm chị đặt trong từng giai điệu này nhiều hơn bất kỳ ai trên thế giới này. Từng phím đàn cuối cùng kết thúc, tiếng vỗ tay khắp quán vang lên. Nó nghe được vài lời khen của khách, vài lời đề nghị chị hát thêm một bài, vài người lầm chị là một ca sỹ nào đó hay chí ít là một người hát phòng trà... “ Hàng chiều cứ vào giờ ấy, Anh hãy ở bên em anh nhé... Buồn cười thật, vì em đã từng không biết anh là ai, ... mà chỉ có thể ngẩn ngơ nhìn theo bóng anh lướt qua thật nhẹ. ...Giờ đây dù có hơi muộn, Em đã nhận ra anh...”

- Bài hát này dành cho người ngồi trong phòng. Hấn là tên đáng ghét nhất thế giới. Hihi Phương cảm ơn mọi người!

Nó bật cười nhẹ, giờ thì chắc chắn chị ở đây rồi. Thở phè một cái, dựa người vào cửa kính đưa mắt nhìn ra bên ngoài, phố núi bình yên biết bao nhiêu.

- HeY!

Nó vẫn im lặng.

- HeY!

Vòng tay ôm chặt lấy bắp tay nó, mùi hương quen thuộc của chị phả vào mũi. Nó vẫn im lặng, không phải bởi nó biết nói gì với chị, nó im lặng bởi vì nó bối rối, bối rối vì tiếng “HeY”!

Thì quá khứ...của quá khứ...

- HeY!

- Ờ nói đi!

- HeY!
- ... - HeYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYY! Giận á tên kia.
- Rồi rồi thì HeY được chưa.
- Na dặn Mon bao nhiêu lần rồi, khi Na gọi HeY thì Mon phải HeY lại chứ, quên hoài luôn.
- Phát mệt! Có nhiều cũng bù lu bù loa lên. Mà làm gì mê cái tự HeY dữ vậy?
- Vì Na thích gọi Mon như vậy. Mon nhớ đó, chỉ cần Mon nghe tiếng HeY, Mon phải biết đó là Na gọi hiểu chưa!
- Rồi rồi hiểu thừa cô Na!
- Nhớ đó! Hihi Mon ngoan! Mon đi học về rồi hả, ăn gì chưa? Chờ xiu Na cho Mon coi cái này, đừng tắt webcam nha hihi.

Thế là cô nàng biến mất, bỏ lại nó ngẩn ngơ với màn hình webcam, bên kia là căn phòng ngủ quen thuộc của cô nàng tên Na – mỗi tình đầu của nó. Người con gái gắn bó với nó trên thế giới của yahoo, của blog 360 độ, yobanbe của những năm tháng học trò lang thang internet. Nó chưa từng nhìn thấy rõ mặt Na, webcam của Na luôn chỉ nhìn thấy từ đôi môi trở xuống ngực, những tấm hình của Na gửi cho nó cũng luôn chỉ được chụp từ phía sau lưng. Vậy mà nó và Na đã luôn gắn bó với nhau suốt 3 năm. Chia sẻ với nhau tất cả chuyện học hành, buồn vui cuộc sống thường ngày. Nó dành dụm tiền bạc mua một chiếc điện thoại trung quốc có thể sài được GPRS cũng chỉ để chat yahoo với Na những khi về nhà không thể ngồi net. Na gắn bó với nó suốt những năm tháng tình nghịch học trò, những buổi trốn học cày MU, Võ lâm truyền kỳ, Biệt đội thần tốc, Phong thần, Cửu long tranh bá... Nó chơi game nào, Na cũng chơi game đó với nó chỉ để hai đứa nói chuyện với nhau. Bất cứ game nào Na cũng bắt nó phải chơi nhân vật nữ lấy tên Đường Nghi Phương, còn Na sẽ chơi nhân vật nam lấy tên Hoa Ngọc Nhi cho hợp với game kiếm hiệp... Học trò mà, dễ yêu, dễ thích một người. Học trò mà, thời đó đâu ý thức được tình ảo tình thật là khoảng cách xa đến mức nào. Học trò mà, chưa quan niệm rõ ràng về sắc đẹp, gia cảnh hay những điều phức tạp như người lớn. Nó chỉ biết Na là một cô gái dễ thương, tình nghịch, nói chuyện vui vẻ, thu hút... vậy là thích, là yêu. Bao nhiêu chuyện vui buồn, bao nhiêu tâm sự đều chia sẻ với

nhau, rồi cãi lộn, giận hờn về những chuyện linh tinh tuổi mới lớn...cứ vậy cô bé Na từ bao giờ là một phần cuộc sống của tên nhóc con như nó.

Và một ngày Na biến mất. Nó sụp đổ, đau khổ, điên cuồng lao vào những cuộc chơi tình cảm linh tinh học trò. Nó tán tỉnh hết đứa con gái này tới đứa khác, quen vài ngày, vài tuần rồi bỏ đi. Ngay cả khi chị xuất hiện, nó cũng mãi mê mang cái danh boy vip đi chơi trò chơi tình cảm với nhiều người. Để rồi những ngày rời khỏi ghế nhà trường chuẩn bị lên SG học, những ngày của “Ngày hôm qua...đã từng” bắt đầu nó mới ngừng nhưng cuộc chơi ấy lại. Đó là những ngày nó quên được người tên Na, và vì đó là những ngày nó sẽ lên SG học, sẽ gặp chị. Nó không muốn chị buồn vì nó sống như vậy nữa.

Thì quá khứ... - HeY! HeY! HeYYYYYYYYYYYYYYYYYYY!!!

Vẫn tiếng gọi ấy tưởng chừng nó không còn bao giờ nghe lại. Tiếng HeY của một người đã xa, ngay hôm nay lại vang lên, ngay đây, rõ ràng từng chữ bên cạnh nó, ngay tại quán caffe này, từ một người tên “Chị”.

- He...Y...He...Y...HeY... Nó ngập ngừng khẽ đáp lại một cách ngập ngừng. Nó xoay qua, đôi mắt nhìn sâu vào chị.

- Chị...chị là ai?

Chị chống cằm, một tay cầm ly caffe của nó đưa lên miệng, ly caffe xoay vòng, xoay vòng, những vệt son môi thấm lên thành ly chỗ mờ chỗ đậm... rồi chị mỉm cười, đôi mắt vẫn nhìn về phía bên ngoài cửa sổ. [Thì quá khứ...của quá khứ... “Thành Tương Dương:

- Hoa Ngọc Nhi! Người phải là phu quân của ta trong thời gian 100 vạn năm biết chưa? Người hứa đi!

- Na lắm nhảm gì đó?

- Người hứa đi! Hứa đi! Mau hứa nhanh lên!

- Rồi rồi hứa được chưa nói câu này cả trăm lần rồi. Mà này, chơi game thôi, nhieu nặng lắm rồi nhá cô nương.

- Hihi kệ ta! Giờ ta với chàng đi xa phu qua Trường Bạch Sơn ngắm tuyết đi - Trời ơi đang làm event ngắm cảnh cái gì, hix chơi game gì toàn đi

ngắm cảnh?

- Nhanh lên! Ta PK người giờ á?

- Phản rồi phản rồi! Vợ cái gì tối ngày PK chồng là sao?

- Hihi đáng đời!“ ...Thì quá khứ] - Người đã hứa là chồng của ta trong 100 vạn năm. Người là của ta, trong game và cả ngoài đời, biết chưa! Hihi! Em ơi tính tiền caffe!

Chị đứng dậy đi khỏi bàn sau khi ghé tai nói nhỏ một câu như kiếm hiệp vào tai nó.

- Nhanh lên tính tiền chở chị đi ăn, đói lắm rồi nè!

Chị rời khỏi phòng đi khuất ra bên ngoài bỏ lại nó ngẩn ngơ một mình, chợt nó rùng mình vụt đứng dậy đuổi theo ra bên ngoài.

- Nè nè khoan! Đừng lại nói cho rõ ràng cái coi! Chị! Từ từ chị!

Chị chẳng thèm nghe nó một tiếng, cắp tay sau lưng vừa hát vừa đi ra ngoài rồi leo vào chiếc xe màu trắng nằm trước cổng. Nó lắc đầu lúng túng tính tiền, trong đầu bao nhiêu là câu hỏi quay vòng, chẳng để ý đến ánh mắt mọi người đang nhìn vào nó, chẳng để ý đến câu hỏi của cô bé nhân viên. Phải đến khi cô nhân viên hỏi lần thứ hai nó mới lấy lại bình tĩnh trả lời.

- Em nói sao?

- Hihi làm gì như người mất hồn vậy anh. Người anh chờ mấy hôm nay là chị ấy ạ?

- Ủ ừ!

- Chị ấy là người yêu của anh hả? Xinh và hát hay quá ạ!

- Thôi anh đi đây! Cảm ơn em!

Nó vội đi ra ngoài, chị đang chống cằm lên cửa xe chờ nó.

- Giờ đi đâu? Chưa nói xong chưa hiểu gì hết đi đâu mà đi.

- Đồ ngốc! Vậy cũng chưa hiểu. Một ghê giờ chị đói rồi nhóc phải chờ chị đi ăn biết chưa.

- Ờ thì đi. Nhưng chị chạy trước đi nhóc đi sau, để về khách sạn trả xe máy đã.

- Gửi đó đi! Mai quay lại lấy. Chị hỏi xin cô chủ quán rồi.

- Vậy hả? Thôi sao cũng được.

Nó chào chú bảo vệ rồi mở cửa xe.

- Tránh ra, còn ngồi đó làm gì nữa?

- Hihi!

Chị lè lười cười đôi mắt ra dấu về phía ghế còn lại.

- Ờ! Biết rồi!

Nó đành đóng cửa đi vòng sang phía bên ghế lái. Hy vọng lái xe với tâm trạng này sẽ không bay xuống núi.

Nó cho xe chạy về phía chợ cho chị mua đồ ăn, đói bụng gì toàn mua mấy món ăn vặt mang hết lên xe làm nó phải mở cửa kính cho thoáng, đi ô-tô mà gió lùa còn lạnh hơn đi xe máy. Sau đó nó lái xe đi lên con dốc phía đầu thành phố, ở đây có thể nhìn rõ cả thành phố phía bên dưới không thua gì khi ngồi trong Đà Lạt Night. Ngừng xe ở một chỗ trông thuận lợi, nó để đèn xe bật sáng rồi cùng chị leo lên đầu ô-tô bày đồ ăn ra. Trời đêm, gió lùa, sương dày đặc vậy mà ngồi trong xe không chịu, cứ phải lên đây ngồi hứng sương gió, đúng là chị của nó.

- Ủa ai lái xe lên đây vậy?

- Anh lái xe taxi bạn của papa.

- À cái anh hay đánh cờ với chú ba đó hả?

- Uhm!

- Rồi anh đâu rồi?

- Thì chị cho ảnh đi đâu chơi thì đi rồi hihi chừng nào về chị gọi ảnh lại lái xe về dưới.

- Ủa? Tưởng đi luôn rồi chứ, còn tính về dưới hả?

- Hừ! Muốn chị đi luôn lắm hả? Một nhóc ghê luôn, người ta buồn buồn muốn trốn đi chơi cho nhẹ đầu cũng hông được. Đi lên đây kiếm chị chi hông biết. Nhóc phiền quá à!

- Ai kêu nhắc có tin rồi chơi tắt điện thoại. Không kiếm mà được à?

- Làm như lo cho người ta lắm vậy.

- Không lo chị chứ lo ai. Nói tào lao.

- Hừ! Đồ đáng ghét!

Chị ngả đầu vào người cắn nhẹ vai nó một cái.

- Nè! Giờ trả lời đi. Chị là ai?

- Hi! Tên ngốc! Là Na nè!

Nó ngán người rời khỏi xe đứng xuống đất, hai tay cho vào túi hít một hơi thật mạnh lấy lại bình tĩnh rồi quay mặt nhìn thẳng vào chị.

- Là Na! Thật không? Đúng là Na chứ?

- Là Na!

Nó nhắm mắt đấm mạnh xuống xe.

- Tại sao lại là Na? Na...Chị...tại...tại sao Na quay lại đây làm gì khi đã bỏ Mon đi hả?

- Hai tháng!

- Hai tháng gì?

- Na chỉ bỏ Mon đi có hai tháng thôi nha.

- Hai ba năm luôn chứ hai tháng cái gì?

- Đồ ngốc! Na là Chị biết chưa!

Nó giật mình, hai tay xoa xoa vào nhau, sự xúc động mạnh khiến nó không giữ được bình tĩnh nữa. Chị là Na, ngay Na đi, hai tháng sau nó quen chị, hai người rốt cuộc chỉ là một mà thôi.

- Phù! Hiểu rồi! Nhưng cũng là Na bỏ đi, giờ là chị. Na có biết sau bao nhiêu năm, Na bỏ đi, Mon sống như thế nào không hả?

- Uhm! Biết chứ! Vì chị thay Na bên cạnh nhóc đến giờ mà, hỏi ngốc!

- Vậy đã luôn bên cạnh thì cứ bình thường đi. Mắc gì bày trò bỏ đi chi vậy?

- Hihi nè! Nhóc ý thức mình đang nói gì hông hả?

- Ờ thì...thì!

Nó cắn nhẹ môi ngồi phịch luôn xuống đường. Nó cũng không biết nãy giờ nó nói gì nữa, lòng vòng, rồi tù mù đến nỗi không ý thức được lời mình nói luôn.

- Nhóc đó! Mon đó! Từ đó tới giờ, ngốc xít vẫn là ngốc xít hihi!

Chị leo xuống ngồi cạnh ôm lấy vai nó dựa vào.

- Na vẫn ở đây, có bao giờ bỏ Mon hồi nào đâu. Na là chị mà.

- Vậy giờ làm Na hay là chị?

- Là chị!

- Đã là chị, sao giờ gọi hồn Na là đây làm gì. Sao không để Na đi luôn đi.

- Nói thấy ghê. Vì nhóc nói nhóc luôn giữ lời hứa. Chị cho nhóc biết! Nhóc đã hứa những gì với Na, nhóc phải thực hiện nó đi. Nhóc hứa với chị trước, nhóc là của chị trước biết chưa.

- Đừng có ngang nhé. Nhóc đã quên Na từ lâu rồi. Tự dưng giờ quay ra kêu hứa này hứa nọ. Ai biểu bỏ đi chi ráng chịu.

- Chị hông biết! Nhóc hứa thì nhóc phải làm. Hông biết đâu! Tin chị cần

nhóc chết hông hả?

- Nhức cả đầu. Đang rồi, đừng có linh tinh!

- Hứ!

Nó đưa mắt nhìn về phía dưới thành phố, có một cảm giác gì đó vừa nhoi nhói lại vừa bình yên trong lòng. Nó yêu Na, ngày đó dù là học trò, nhưng nó yêu Na. Nó luôn nói với Na rằng lớn lên nhất định nó sẽ cưới Na dù Na ở đâu. Lời hứa đó nó vẫn nhớ, nhưng đó là Na. Còn đây là chị...giờ mọi thứ đã khác, nó đã quên Na, nó không muốn nhớ về Na nữa, nó yêu em kia mà, Na đã đi rồi mà nhỉ. Mọi thứ rõ ràng một cách bất ngờ khiến nó cũng rồi mù theo. Thôi Na là chị hay chị là Na cũng được, tóm lại nó kiếm được chị, không để chị bỏ đi mất là được rồi, nghĩ thêm nhiều chỉ đau đầu chứ ít gì.

Thành phố đêm càng lạnh hơn, trong đầu nó loay hoay với những suy nghĩ riêng, về quá khứ, về hiện tại, mọi thứ lẫn vào nhau như cuộn phim cũ, vì cũ mà bị rối, vì cũ mà bị nhòa, vì cũ mà rất quen.

- Chị nè!

- Uhm!

- Nhóc nhớ chính nhóc là người chủ động làm quen chị mà, nhóc tìm ra chị trước mà? Sao lại trùng hợp tới vậy được.

- Do duyên!

- Duyên cái gì duyên, làm gì duyên dữ vậy.

- “Duyên là do người tạo ra”. Chị muốn nhóc tìm ra chị, là do chị để nhóc tìm ra chị. Hihi hông phải trùng hợp đâu.

- Là sao?

- Chị là Na mà. Blog của nhóc là ai tạo cho?

- Na tạo.

- Uhm! Chị là Na mà!

- Trời ơi nói rõ ràng coi, cứ chị là Na chị là Na hoài!.

- Hihi! Chị là Na mà! Chị bên nhóc, chị nói chuyện với nhóc, chia sẻ với nhóc hết mọi thứ suốt biết nhiều năm, hồng lẽ chị hồng hiểu nhóc sao. Chị biết nhóc thích nghe nhạc gì, ăn gì, thích chơi game gì, đọc gì, viết những gì. Chị chỉ cần post những thứ đó lên blog chị, nhóc nhớ đi, nhóc kiểm được blog chị ở đâu nè?

- Ờ thì trên trang chủ blog.

- Đó! Hihi chị post những hình ảnh nhóc thích nè, những bài blog như ý thích nhóc nè, chia sẻ nhạc nhóc mê nè...sau đó chị nhờ Phong liên hệ mua quyền ngôi sao cho blog chị xuất hiện liên tục trên trang chủ. Hihi vậy mà tới hai tháng nhóc mới chịu để ý tới blog chị làm quen. Làm chị chờ lâu khó chịu muốn chết, tưởng nhóc hồng thêm để ý tới chị luôn chứ.

Chị đâm đâm vào ngực nó, nói chuyện kẻ lể cứ y như chính nó là người có lỗi không bằng. Bày trò biến mất chi rồi tự làm khổ nó, làm khổ chính mình.

- Ai kêu chị bày trò chi. Cứ yên ổn là Na không chịu. Mà tính toán ghê nhỉ? Lỡ nhóc không chủ động làm quen thì sao?

- Hihi chị chắc chắn nhóc sẽ làm quen chị mà.

- Vậy sao mới la sợ nhóc không để ý?

- Sợ thì sợ hihi nhưng chị tin rồi nhóc sẽ làm quen chị. Còn ai hiểu nhóc Mon bằng chị Na nữa hihi!

- Ờ hay lắm!

Nó mỉm cười...vậy là rõ ràng mọi thứ, chị vẫn luôn là chị, thích làm những điều tưởng chừng chỉ có trong phim ảnh. Mọi thứ không trùng hợp bao giờ, duyên là do người tạo ra, Na đi và chị xuất hiện, chung quy cũng do chị muốn mà thôi.

- Chị nè!

- Uhm!

- Nhóc muốn hỏi Na một câu, từ đó giờ vẫn luôn muốn hỏi.

- Hihi...vậy nhóc phải kêu theo cách của Na chứ.

Nó bật cười, trong hoàn cảnh nào, chị vẫn luôn tinh nghịch như vậy.

- HeY!

- HeY! Mon ngoan!

- Tại sao Na bỏ Mon đi?

Chị dừng dậy, tay chấp sau lưng đứng đưa người hướng mặt về phía bên dưới thành phố. Ngay lúc này, nhìn chị từ sau lưng, nó cảm nhận sự quen thuộc từ rất lâu, rất lâu.

- Vì Na phát hiện mình yêu Mon.

- Yêu! Tại sao yêu còn bỏ đi?

- Na phải đi, Na không thể yêu Mon, Mon cũng hông được yêu Na nhiều quá. Vì Mon phải là của một người khác.

- Lại linh tinh rồi đó. Ai nữa? Là của chị chứ gì, câu này nghe quen luôn rồi.

- Hihi! Đúng mà sai, sai mà đúng! Lêu lêu!

- Sao đúng mà sai.

- Vì người đó cũng là chị, cũng chính là Na.

- Này! Tới bao giờ mới bỏ cái vụ bí bí mật mật, hết trò này tới trò kia vậy hả?

- Nếu hông phải vậy thì chị đâu phải là chị của nhóc đâu hihi ráng chịu đi! Đồ khô khan, đồ khúc củi gốc xít!

Nó chưng hửng lắc đầu với cái tính của chị, mà cũng đúng, nếu chị không như vậy thì không phải là chị nữa rồi. "Lắng nghe chiều xuống thành phố mộng mơ, màu lam tím Đà Lạt sương phủ mờ..."

Từng đôi đi trên phố vắng..." Chị ngân nga hát, ca khúc quen thuộc, ngọt ngào, tình cảm nhiều như những ánh đèn phía bên dưới thành phố kia,

không ai rảnh mà đếm hết được bao giờ.

- Nhóc nè!

- HeY!

- Sau tất cả...Nhóc có yêu chị không?

Nó im lặng đứng dậy, ngồi dựa lên đầu xe, kéo chị ngồi xuống dựa vào mình, siết chặt... - Nhóc không!

Chị không rời nó ra, ánh mắt chị chẳng có một chút nỗi buồn nào, thay vào đó là ánh nhìn long lanh, ấm áp, tình cảm như chị vẫn luôn nhìn nó từ trước đến giờ. Chị ngả đầu sâu vào vai nó hơn, miệng thì thầm.

- Nhóc hông yêu chị, vậy kiếm chị chi? Nhóc hông yêu người ta, vậy sao còn ôm người ta chặt vậy?

Nó mỉm cười, lòng nhẹ nhàng đến lạ, nhưng cơn gió của đêm phố núi chẳng làm nó thấy lạnh chút nào... - Nhóc chỉ biết...nhóc không muốn mất chị!

- Đồ đáng ghét! Đồ ngốc xít đáng ghét!

- Nhóc có yêu chị không?

- Nhóc không!

- Nhóc có yêu chị không?

- Nhóc không!

- Hứ!

“May quá! Chị không hỏi có từng yêu Na không...Phù! May quá! Chị vẫn ở đây...”

Đà Lạt...bình yên và ấm áp lắm.

-----oOo-----

Chương 78: Chương 77

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phố về khuya, ngọn đèn đường mờ ảo, ẩn hiện giữa màn sương mờ, vài cơn gió nhẹ cũng đủ làm cả hai đứa run run vì lạnh. Vậy mà hỏi hai ba lần chị cũng không chịu cho nó hạ cửa kính xe xuống, do lâu lâu mới lái xe một lần nên tâm lý nó cũng khá căng thẳng, còn chị thì trông thoải mái lắm, chống cằm vào cửa xe đưa mắt nhìn ra phía ngoài, môi chị như đang mỉm cười.

- Nhóc nè!

- Sao?

Chị đột ngột lên tiếng, mắt vẫn quay ra phía bên ngoài cửa xe:

- Chị hiểu tại sao nhóc ít chịu lái xe rồi.

- Lại hiểu gì nữa? Không phải bữa trước mình nói về vấn đề này rồi sao. Không phải nghĩ linh tinh, khi nào tiện nhóc vẫn lái xe chị mà, nhóc không ngại gì đâu.

- Hồng phải chuyện đó, hihi giờ chị lại thích đi xe máy với nhóc hơn kìa.

- Rốt cuộc là chị thích chứ gì, lại còn bày đặt đồ thừa hiểu cho nhóc đồ. Nhiều chuyện!

- Hừ! Kệ chị đi! Sao nhóc hồng hỏi chị lý do. Nhóc hỏi đi!

- Rồi rồi, thì tại sao?

- Lúc nào cũng bắt người ta nhắc hết! Nhóc biết hôn, chị phát hiện đi bằng xe máy chị có thể ngồi ôm nhóc từ phía sau được nè, chị sẽ được dựa đầu lên vai nhóc nè, chị sẽ bỏ tay vô túi áo nhóc cho ấm nè... Còn đi ô-tô như giờ hồng được làm những điều đó. Nhóc thấy chị nói đúng hôn?

Nó bật cười, chị của nó là vậy đó, bao giờ cũng có những suy nghĩ mơ mộng mà ta chỉ có thể tìm thấy trong những bộ phim, tiểu thuyết, những ngôn tình trên mạng. Nó biết trong suốt thời gian qua, chị luôn từ từ tìm cách dung hòa khoảng cách về vật chất giữa nó và chị, ví dụ như bây giờ, chị vẫn cố thuyết phục để nó được thoải mái việc đi xe máy của nó hay ô-

tô của chị. Tuy bên chị nó đều đẹp hết những suy nghĩ thực tế vật chất đi nhưng dù ít dù nhiều cái khoảng cách ấy vẫn tồn tại, ít nhất từ người ngoài nhìn vào. Nếu khoảng cách hoàn cảnh gia đình giữa nó và em là một thì giữa chị và nó còn lớn hơn bốn năm lần.

- Nè! Nè! Tên kia!

- Hả hả sao?

- Nghĩ gì ngơ người ra luôn vậy? Người ta hỏi đúng hôn hông trả lời, ngời nghĩ gì đó?

- À à không có gì.

- Hừ! Nói chuyện với khúc gỗ như nhóc chán muốn chết. Nhóc lái xe về đường...số... đi!

- Chi?

- Thì chỗ chị đang ở, hỏi lạ.

- Ờ ờ!

Nó thở phì cho đầu ra phía ngoài nhìn nhìn để xác định phương hướng rồi lái xe đi về địa chỉ chị nói. Lòng vòng một lúc lâu mới chạy được tới nơi chị nói, là một căn nhà nằm trên một con dốc cách trung tâm thành phố vài km.

- Nhà này hả?

- Uhm! Nhóc đậu xe sát vô góc đường đằng đó đi.

- Ủa đậu chi? Thôi chị vô nhà ngủ đi, có gì mai nhóc lái xe lại đón.

- Hừ! Ai cho nhóc về khách sạn chứ, nay nhóc ngủ lại đây đi, mai phải dậy sớm chờ chị đi ngắm bình minh nữa.

- Trời! Thì mai lại đón chị sớm, không lẽ mượn phòng cho đã bỏ không ở?

- Kệ nhóc chứ, giờ ngủ lại đây hôn hay muốn ăn cắn?

Chị dứ dứ nắm đấm chu miệng đe dọa, tất nhiên nó làm sao mà cãi lời bà

cô ngang ngược này được.

- Rồi rồi thì ngủ lại, từ từ làm dữ. Vậy hồi này không nói sớm để nhóc vòng qua khách sạn lấy đồ đạc luôn.

- Mai lấy rồi trả phòng cho người ta luôn.

- Thì cũng phải lấy quần áo mặc chứ không lẽ mặc đồ này ngủ.

- Khỏi lo, chút chị kiểm đồ cho nhóc mặc ngủ.

- Đồ đâu ra, kêu mặc đồ chị thì đẹp, lố lố còn hơn.

- Xí! Nói chuyện thấy ghê. Một nhóc quá à, vô nhà nhanh đi!

- Rồi rồi! Mà nhà này nhà ai vậy? Sao đó giờ nhóc không biết?

- Hihi bí mật!

Chị ngoảnh mặt đi ra khỏi xe bỏ mặc nó loay hoay lui xe vào sát lề nơi chị chỉ, sau khi kiểm tra mọi thứ ổn, nó khóa xe đi về phía chị. Cổng nhà khá tây với hàng rào màu trắng nhỏ, bên trong là một ngôi nhà hai tầng theo kiểu kiến trúc đặc trưng của Đà Lạt. Mở cổng xong, chị kéo tay nó đi vào trong, đến bậc thềm cửa chính chị dừng lại đưa tay lên miệng ra dấu với nó:

- Suyt! Nhóc tháo giày ra đi nhẹ nhẹ theo chị nha, mọi người đang ngủ đó!

- Ủ ừ! Mà mọi người nào vậy?

- Suyt! Nói nhỏ thôi! Theo chị!

Nó gật gật đầu, không biết nay ở nhà ai mà nghiêm trọng dữ. Chị rón rén mở cửa kéo tay nó đi vào trong, sau đó chị loay hoay đóng cửa, nó cũng giúp chị khóa chốt dưới. Hai đứa lục đục cứ như đang đi ăn trộm không bằng, nhất là chị, thái độ như sợ ai phát hiện.

- Rồi! Theo chị lên lầu. Nhỏ nhỏ thôi nghen!

- Ủ ừ!

Nó với chị rông rần nôi đuôi nhau rón rén đi lên lầu, sàn nhà bằng gỗ, cầu

thang cũng bằng gỗ cho nên càng dễ phát ra tiếng bước chân hơn. Đột nhiên trong bóng tối mờ mờ, nó nhìn thấy hai bóng đen to to lao vụt về phía nó, chưa kịp định thần, nó đã bị hai bóng đen đó chặn lại, tiếng “gấu gấu” nhỏ nhỏ phát lên. “thôi chết cha rồi, nhà có chó!”. Nó chỉ kịp nghĩ tới đó liền bị hai con chó to dùng chân ngay trước mặt, lập tức nó đứng im từ từ giờ hai tay lên đầu, mắt liếc liếc qua phía chị cầu cứu, hy vọng đi với chị sẽ không bị hai con chó làm thịt.

- Chị chị! Chó...chó kia!

Nhận ra thái độ nó, chị bịt miệng phì cười.

- Chó...chó có dữ không chị? Sao sao không nói sớm!

- Hihi đồ nhát gan!

Chị quay về phía hay con chó ra dấu:

- “Mon, Ster” lại đây xử hần đi hai đứa!

- Nè nè! Không không giỡn nha, chết người đó! Nè nè....cứu cứu...ơ ơ...!

Nó chỉ kịp nói có vậy để rồi lập tức bị hai con chó nhảy chồm lên người vật xuống sàn nhà, ngay khi nó nghĩ rằng kỳ này chết chắc rồi, miệng định la lên thì liền bị chị đưa tay bịt mồm lại.

- Suyt! Cấm la!

- Nhưng!!!

Thôi chết rồi, kỳ này bị chị lừa vào nhà giết thịt thật rồi, không biết thịt nó đủ nhét đầy bụng hai con chó to dùng này không nữa. May quá, hai con chó chưa ăn thịt nó vội mà liếm lấy liếm để mặt mày tay chân nó, chắc là vệ sinh sát trùng trước khi thọc huyết đây mà. Hai con chó to quá, nó mất hết khả năng chống cự, đành nằm yên nhắm mắt chịu trận. Bỗng điện bật sáng, bất ngờ vì chói mắt nó lấy tay bịt mắt. Chị cũng hét lên nho nhỏ.

- A! Chết!

Tiếng một người vang lên từ phía dưới cầu thang:

- Phương về rồi hả con?

- Dạ dạ con về rồi!

- Giỏi quá! Bữa nay dám đi tới giờ này hả con? Lên giường nằm đó cho tui!

- Dạ! Con biết rồi!

Nó hí hí mắt ra nhìn, mặt chị tiu nghỉu xụ xuống trông rất buồn cười. Nhận ra nó đang cười khì, chị liền đánh nó một cái.

- Hừ còn cười nữa? Tại nhóc hết đó, tại nhóc làm chị sắp bị đánh đòn rồi đó. Đồ đáng ghét! “Mon – Ster”! Xử hấn cho chị!

Ngay lập tức hai con chó càn hành hạ thân thể nó mạnh bạo hơn, lại còn cắn quần lòi nó đi như đồ chơi nữa, không lẽ giờ cắn ngược lại nó đây trời. Mà khoan, chị vừa kêu hai con chó là gì, hình như là Mon – Ster thì phải... Nó ngồi phất dậy.

- Này! Vừa kêu hai con này là gì hả?

- Mệt! Sắp bị đánh đòn kìa, hỏi gì hỏi.

- Đứng lại! Nè nè nói cho rõ coi! Kêu hai con chó này tên gì hả? Nè nè! Hai đứa mày buông tau ra coi!

Chị đi vội vào trong phòng phía cuối hành lan, nó vội đuổi theo, còn hai con quỷ chó thì cứ quấy với nó như quen từ lâu, con chồm trước mặt, con cắn quần nó phía sau, lê lê cả buổi nó cũng tới được cửa phòng cùng với hai con chó. Chị đang nằm úp mặt trên giường, mặt xụ xụ chỉ tay qua bên cạnh.

- Nằm lên úp lên đây nè!

- Chi!

- Chờ bị đánh đòn chứ chi!

- Hà? Đánh đòn là sao? Ai đánh?

- Mệt! Chút biết! Nằm lên đi, hông thôi chút bị đánh 100 cái ráng chịu. Nhanh lên!

- Nhưng...!

- Mon-Ster! Kéo hần lên giường cho chị!

Lập tức hai con chó chồm lên cắn tay cắn quần kéo cho bằng được nó lên giường, hết cách chống cự, nó đành bị cưỡng bức nằm úp xuống.

- Nè! Kêu hai con này là gì hả?

- Mon-Ster chứ gì. Con này là Mon, còn con mập đó là Ster.

Chị kéo con Husky về phía mình, còn con Bug mặt xệ thì cứ quấy đuôi cạp tay nó không chịu buông.

- Này! Vừa phải thôi nha! Ai đặt tên cho hai con này hả? Sao dám... - Hihi chị đặt đó làm gì chị!

- Quá đáng! Muốn gì! Bộ hết tên đặt rồi hả?

- Rồi sao? Chị thích đó làm gì chị? Quýnh lộn hôn? Mon-Ster xử hần cho chị!

Ngay lập tức hai con quỷ chó lao lên người nó cạp lấy cạp đề, chỉ riêng con Ster mập thôi cũng đè nó muốn tắt thở rồi nói gì thêm con Mon cũng to đầu kém. Đang loay hoay vật lộn với hai con chó thì tiếng bước chân người lên tới cửa phòng.

- Ai đây Phương?

Hai con chó ngừng lại, nó cũng ngẩng mặt lên, một bà cụ mặc đồ ngủ đứng bên cạnh chị, tay cầm một cây thước gỗ dài, gương mặt nghiêm nghị nhìn nó.

- Dạ là hần đó!

- Mon hả?

- Dạ!

Nó vội đứng dậy, phúi phúi quần áo cúi đầu:

- Dạ dạ con thưa bà...bà...con là... - Rồi biết rồi! Là Mon hả con?

- Dạ!

- Là Mon thì lên nằm úp xuống kế con Phương luôn nha con!

- Dạ dạ là sao bà?

- Nằm úp xuống tui xử tội chứ sao nữa! Nhanh lên!

Bà cụ lên giọng làm nó giật mình vội leo lên giường nằm úp kế bên chị.

- Nè! Ai vậy? Sao sao tự nhiên đánh đòn mình vậy chị?

- Im đi!

Chị chu miệng gạt phắt đi rồi ngẩng mặt lên nói với bà cụ bằng cái giọng năn nỉ.

- Sơ ơi tha cho Phương đi! Đừng đánh đòn Phương được hôn?

- Khỏi xin. Con gái con đưa đi chơi tới giờ mới về, riết rồi đâu có sợ tui.

- Con sợ mà hix hix! Sơ ơi sơ đừng đánh Phương mà. Ha sơ đánh hấn đi, tại hấn hết đó, hấn dụ Phương đi chơi đó, tại hấn hông chờ Phương về sớm đó.

- Này này!

- Im đi!

Chị lại qua chu miệng với nó, “ Chát! Chát! ”. Hai tiếng chát liên tục vang lên đồng nghĩa với hai roi lần lượt được bà cụ nhẹ nhàng xuống tay.

- Aaaaaa! Đau quá sơ ơi huhu! Chết Phương rồi huhu!

Nó ngẩn người, “ơ hóa ra là bị đánh đòn thiệt à?”. Bên cạnh chị la như đúng rồi.

- Về trễ bị đánh đòn còn hung dữ nữa hả? 5 roi nha Phương!

- Huhu hai roi thôi hai roi thôi nha Sơ!

- Không! 5 roi! Trả giá 10 roi.

- Huhu! 5 thì 5, mà sơ đánh hai roi rồi đó!

- Đém nè! Đém nè! Đi chơi về trễ nè! Mai mốt bỏ cái kiêu đi chơi về trễ nghe chưa! “Chát...chát...chát!”. Ba roi tình cảm bà cụ chị gọi là Sơ thẳng tay giáng xuống mông chị, tiếng roi đánh nghe sao mà giòn giã làm sao. Cuối cùng cũng tìm ra người đánh đòn được chị nữ hoàng ngang ngược này rồi. Nó nằm kế bên nhìn bà cụ dạy dỗ chị mà phì cười, rõ ràng chị bị đòn là thật, nhìn mặt chị mếu máo xụ xuống buồn cười vô cùng.

- Từ nay bỏ nghe chưa. Ở đâu làm gì kệ cô, lên đây với tui thì phải biết đi chơi về sớm nghe chưa! Mai mốt tái phạm đừng có trách. “Chát...chát...chát...chát...chát!”. Năm tiếng chát liên tục vang lên, nó cong người lại trợn mắt nghiêng răng.

- Còn cái thằng này người ta bị đòn mày nằm cười hả con! Cái tôi rủ rê người ta đi chơi khuya, không biết về sớm còn dám vác mặt vô nhà này. Lần sau còn... Nó gồng người chịu đau, mặt mày khổ sở lắng nghe lời giáo huấn của bà cụ, tưởng nó khách chắc được tha ai dè bị đánh đủ năm roi mà không thềm cho nó cơ hội giải thích, kể cả né đòn cũng không kịp luôn. Sau tầm mười lăm phút dạy dỗ bằng vũ lực và lời nói, cuối cùng bà cụ cũng kết thúc bằng hai roi bonus thêm xong mới để cây thước lên bàn đi ra ngoài, bỏ lại sau lưng câu chốt:

- Hai đứa thay đồ đi ngủ, ngày mai xuống tui nói chuyện tiếp!

Tiếng bước chân bà cụ xa dần, chị vội chồm dậy ló đầu ra cửa nhìn, sau đó quay trở vào đóng sập cửa lại đưa hai tay lên ngực ra vẻ thở phào nhẹ nhõm.

- Sơ đi rồi! Hix hix tại nhóc hết đó! Làm chị bị đánh đòn.

- Thôi đi đừng có đổ thừa. Giờ thì biết tại sao kéo nhóc vô đây cho bằng được. Bị đòn một mình không chịu, kéo nhóc vô bị chung chứ gì.

- Hứ! Tại nhóc hết chứ bộ, ai kêu nhóc làm chị về trễ chi, bị đánh đòn đau muốn chết, mai sung mông hết ngồi luôn cho coi.

- Làm quá! Thấy đánh cũng đâu có mạnh đâu.

- Hứ! Nhóc hay quá ha, vậy nằm đó chị đánh nhóc thử coi, nằm đó!

- Thôi nha, tự nhiên bị đánh đòn oan nha, đau nha!

- Xí!

Chị lè lười với nó một cái rồi đi lại mở tủ đồ ra, lục một lúc chị quăng đồ vào mặt nó.

- Nè nhóc thay đồ ở đây luôn đi, chị sẽ vào wc thay quần áo.

- Ủa đâu ra có đồ cho nhóc sẵn vậy?

- Chị đi chơi ngoài chợ mua cho nhóc đó.

- Ừ!

Chị ôm quần áo đi ra ngoài, khép cửa lại rồi thay quần áo, là một cái quần short và áo thun màu đen khá dày. Mỉm cười nhìn lại bộ quần áo mình đang mặc, rất vừa và thoải mái, đúng là nó suy nghĩ lo lắng quá nhiều, thì ra chị đâu có định bỏ nó đi đâu, chỉ là trốn đi chơi một mình, chị còn mua quần áo cho nó đây nè. Nhiệt độ trong phòng không quá lạnh như bên ngoài, nó đi lại bàn kiểm tra chiếc bình nước nóng có sẵn, may quá còn nước. Rót khoảng nửa ly nước nóng, hai tay ôm lấy thành ly lấy hơi ấm, nó xuýt xoa vừa nhắm nháp nước vừa đi lại gần cửa sổ nhìn ra bên ngoài, căn nhà nằm trong góc của một con dốc nhỏ, mọi thứ đều im lặng, bình yên đến lạ. Bỗng có tiếng động sau lưng, hai con Mon – Ster chạy lon ton vào phòng quần lấy chân nó, vội đi lại để ly nước nóng lên bàn cho khỏi đổ, nó ngồi xuống vuốt ve hai con chó giống như quen biết từ lâu. Chị cũng bước vào trong, trên người mặc chiếc quần short ngắn dành cho con gái, áo thun tay dài màu trắng.

- Nhóc thay đồ xong rồi hả, hihi trời lạnh quá hen. Mon lại đây với chị!

- Kêu đứa nào?

- Hihi ai thềm kêu nhóc chứ! Mon mon lại đây nhanh!

Con Mon chạy ào nhảy lên người chị, con Ster mập cũng chạy theo, giờ thì hai đứa nó đều quần lấy chị, bỏ rơi nó lẻ loi ngồi một mình. Đưa tay cầm ly nước lên nhấp một hơi, nó hướng mắt về phía chị.

- Rồi! Giờ cho nhóc biết bà cụ là ai được chưa? Nhà này là nhà ai?

- Là Sơ của chị đó.

- Sơ! Là sao?

- Chị gọi là Sơ, ở đây ai cũng kêu là sơ hết. Sơ như bà nội của chị đó. Nhà này là nhà của Sơ.

- Sơ như bà nội là sao?

- Cho chị uống với!

Chị ngồi dậy đón ly nước từ tay nó.

- Coi chừng nóng!

- Hihi!

Uống nước xong chị kéo tay nó leo lên giường, cuộn người vào mền, hai con Mon-Ster cũng leo lên nằm chung, bốn đứa chen chúc nhau trên cái giường bông coi bộ hơi chật thì phải, con quỷ Ster mập hình như mê đề nó hay sao mà cứ quẩn lầy nằm lên người nó.

- Nhóc biết hôn, đây là nhà ba chị sống hồi nhỏ. Sơ là người chăm sóc nuôi nấng papa chị.

- Ủa? Vậy ba chị là... - Uhm! Papa chị là trẻ mồ côi. Ông bà nội mất từ hồi papa 5 tuổi. Sơ là người nhận papa về nuôi. Hồi đó Sơ sống ở Sài Gòn, rồi chiến tranh bùng nổ, Sơ dẫn theo papa chị cùng hai cô chú khác cũng mồ côi như papa lên đây sống nè.

- Tại sao kêu là Sơ?

- Chị hông biết, papa nói Sơ kêu papa kêu là sơ chứ hông nói tại sao. Papa đoán chắc hồi xưa Sơ là sơ trong nhà thờ đó.

- Nếu là sơ sao không sống trong nhà thờ nhỉ?

- Chị cũng hông biết nữa.

Nó mỉm cười, tay kéo sát lại người mình hơn, có một chút gì đó vừa xúc động, vừa bất ngờ.

- Phòng này là phòng cũ của papa đó nhóc. Sơ ở phòng dưới chăm bé Bon với bé Ti.

- Con nít hả?

- Uhm! Ngoài ra còn ba đứa nữa lớn hơn, tất cả đều là trẻ mồ côi Sơ nhận nuôi. Tính luôn chị nữa là sáu đứa mồ côi luôn.

- Lại nhớ papa nữa rồi đúng không?

- Hihi!

Chị nép sâu vào người nó hơn, hai con Mon-Ster cũng nằm im, thi thoảng liếm liếm tay nó, vẩy đuôi nhẹ nhẹ.

- Thương Sơ lắm, cả đời Sơ sống có một mình hà, rồi nhận nuôi trẻ mồ côi, ai cũng được Sơ chăm sóc như con ruột, ăn học tới thành đạt, cưới chồng cưới vợ hết luôn. Hihi nên chị coi Sơ như bà nội của chị đó!

- Ừ! Nhóc hiểu rồi! Hèn gì mấy lần trước lên chơi, lần nào chị cũng đi mất cả hơn nửa ngày trời, có phải chị đi lại đây không?

- Uhm! Chị về thăm mấy Sơ với mấy đứa nhỏ.

- Sao chị không cho nhóc theo? Giờ mới thèm cho nhóc biết.

- Vì chưa tới lúc. Chỗ này chỉ có người trong nhà mới được biết thôi, nhóc là người ngoài, ai thèm cho nhóc biết chứ.

- Ồ vậy giờ sao cho vô đây ngủ luôn.

- Hihi vì đây là nhà. Người trong gia đình thì nên được trở về nhà. Đã tới lúc nhóc biết chỗ này rồi.

- Là sao?

- Đồ ngốc! Tự hiểu đi ha.

Nó ngẩn ngơ, chị cười tủm tỉm, hai con Mon-Ster cũng thè lưỡi như chia sẻ với nó.

- Hình như...Sơ cũng biết nhóc phải không?

- Uhm! Mọi người ở đây đều biết nhóc hihi kể cả hai con này nè, tụi nó cũng biết nhóc là gì của chị luôn mà.

- Là gì?

- Là nhóc của chị. Là người thân của chị.

Nó mỉm cười xoa đầu con Ster mập, còn con Mon không chơi chung do nó nằm phía bên chị, lại tên Mon nên tạm thời cho nó ra rìa.

- Nhóc nè!

- Sao?

- Từ nay, nhóc hãy coi đây là nhà mình nha. Giống nhà chị đó.

- Ừ!

- Từ nay khi nào rảnh, nhóc sẽ đưa chị về đây chơi nha được không?

- Ừ!

- Từ nay chỗ này là chỗ bí mật của mình nha nhóc? Hồng được chỉ người khác biết đó. Khi nào nhóc mệt mỏi, khi nào chị buồn phiền, mình sẽ về đây thăm Sơ và tụi nhỏ nha nhóc. Chỗ này sẽ là nơi bình yên của tụi mình nha nhóc!.

- Ừ!

- Ngày mai chị sẽ đưa nhóc gặp mọi người nha nhóc. Ai cũng dễ thương hết đó.

- Ừ!

Nó mỉm cười khi nhìn vào chị, giờ đôi mắt chị như híp cả lại vì buồn ngủ, vậy mà vẫn cố nói chuyện với nó. Chẳng nhận ra chị nữ hoàng đâu cả, tự nhiên thấy chị nhỏ bé, mong manh làm sao. Mỗi một ngày, nó càng nhận ra, thành phố này có ý nghĩa như thế nào đối với chị, đâu phải tự nhiên lúc nào chị cũng đòi về đây chơi, đây chính là nhà chị kia mà...tự lúc nào, chính nó cũng dần yêu nơi này mất rồi.

- Còn nhiều thắc mắc nhóc muốn hỏi chị lắm. Nhưng thôi giờ ngủ đi, mai

tính.

- Rồi nhóc sẽ biết mọi chuyện à, hihi từ từ chị sẽ kể nhóc hết bí mật của chị.

- Không muốn giấu nữa hả?

- Không!

- Tại sao?

- Vì...mình là... - Là gì?

- Gia đình!

Nó thở phào nhẹ một cái, mỉm cười nhìn chị từ từ chìm vào giấc ngủ. Từ gia đình...làm đêm phố núi thêm bình yên lắm. Thật đó!

Lời của Mon: * Đầu tiên xin lỗi vì thời gian qua đã im lặng và không post chap như lịch. Sau chap 77 này thì đã đến lúc cho các bạn biết lý do mà lần trước Mon hứa rồi sẽ có các bạn biết vì sao đột nhiên Mon im lặng không post chap. Lần đó “Sơ” bệnh và rồi mất. Mon phải quay về Đà Lạt để cùng phụ mọi người chăm sóc và lo hậu sự cho Sơ cũng như giúp ổn định cuộc sống của tụi nhỏ. Khi tụi nhỏ ổn thì Mon mới có thể an tâm quay trở lại SG tiếp tục cuộc sống của mình. Trong suốt nhiều năm qua, Mon luôn để dành một phần tiền kiếm được của mình gửi về giúp một ít cùng Sơ chăm tụi nhỏ. Đây là một góc riêng của Mon và Chị, sau này sẽ nói rõ hơn để mọi người sẽ hiểu thêm. Hy vọng lý do này sẽ được các bạn hiểu và thông cảm.

-----oOo-----

Chương 79: Chương 78

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bình minh phố núi luôn mang đến cho người ta cảm giác bình yên đến lạ. Căn phòng ấm áp bởi chiếc mền bông phủ lên người, nó luôn là người thức sớm hơn chị, thường là vậy. Cảm giác lạ lắm, một chút vui vui, một chút phấn khích, một chút tò mò, một chút sợ sợ nổi cả gai ốc khi mở mắt ra,

gương mặt như thiên thần đang ngủ của chị ngay trước mặt, gần đến nỗi nó có thể ngửi được mùi thơm con gái của chị, cái thứ mùi hương nó hằng quen thuộc từ lúc nào không hay. Nó nằm như vậy rất lâu chỉ để nhìn chị, mỉm cười một mình như bị ám đầu, nó chẳng nghĩ gì cả, ngay lúc này nó càng không biết trong lòng mình xem chị là gì nữa. Mọi thứ đều mơ hồ, kỳ lạ, khó tin như một câu chuyện trong bộ phim nào đó. Chị ở đây, ngay sát nó, nhìn chị và nó, không ai nghĩ có thể nằm gần nhau như thế này, ít nhất về ngoài hình, nhìn sơ qua cũng thấy vô lý. Bất giác nó đưa tay luôn vào tóc chị xoa nhẹ nhẹ, mắt nó bị thôi miên bởi đôi môi chị, như thói nam châm ma mị kéo nó sát vào chị, để rồi nó nhận ra môi nó đã chạm vào môi chị, nhẹ thôi, rất nhẹ thôi, nhẹ nhẹ mà thôi. Nó biết nó đang làm điều không đúng, có lẽ vậy, ít nhất không đúng với lí trí của nó, với những gì nó nghĩ, nhưng...cảm giác lại chẳng thấy sai chút nào, phức tạp quá nhỉ. Nó mỉm cười rời môi chị ra, đặt nhẹ một nụ hôn nửa lên trán chị rồi quay mặt nhìn sang con Ster mập nằm đè một bên tay nó. Nhưng...bàn tay chị kịp vòng qua kéo mặt nó xoay ngược về với chị, vẫn đôi mắt nhắm nghiền, giọng chị như nói thầm.

- Nhóc có yêu chị hông?

Nó thở phì nhẹ.

- Nhóc...không!

Chị dụi đầu sâu vào người nó hơn, tay siết chặt hông nó, cầu nhẹ.

- Vậy sao hôn người ta?

- Bản năng mà.

- Bản năng gì?

- “Bánh mỳ phải có pa-tê, đàn ông phải có máu dê trong người”. Tại chị đẹp, nhóc dê thôi.

Nó tỉnh rụi trả lời, chị ngẩn mặt lên mỉm cười tí mắt nhìn nó.

- Hihi!

- Cười gì đó?

- Đúng là Mon của Na rồi.

- Là sao?

- Nhóc hông nhớ hả? Lúc trước mỗi lần nhóc đòi hun, bị Na la nhóc toàn nói câu hỏi này đó. Hihi!

- Ờ nhỉ, quên mất.

- Vậy nhóc có yêu chị hông?

- Nhóc...không!

- Hứ! Hông yêu kệ nhóc, dù sao nhóc cũng là của chị, hông yêu kệ nhóc.

- Nè nè đừng có tự tiện quyết định hết vậy chứ. Chị này, có thể có chút lầm tưởng về tình cảm thì sao, biết đâu do gần nhau nhiều quá nên có chút ngộ nhận. Nhóc tệ nhiều lắm, cũng hay làm chị buồn, nhất là chuyện của nhóc nữa, làm chị phải lo, rồi phiền chị nấu ăn, mua quần áo, lo tới mấy thứ nhỏ nhặt...tệ như vậy chị yêu làm gì. Nhóc thấy mình chưa làm được gì nhiều cho chị hết...nên....

Chị chu miệng ngồi dậy chui ra khỏi giường, chọt chị dừng lại nhìn chăm chăm vào nó như muốn ăn tươi nuốt sống.

- Chị hông cần nhóc thừa nhận yêu chị không đâu, chị biết rõ nhóc nghĩ gì, muốn gì, xin lỗi chứ người ta hỏi nhóc chơi thôi, có hay không yêu chị biết từ lâu rồi ple ple!!!. Nghe cho rõ nè: “Em sẽ làm anh nghiện em. Yêu thì còn có lúc hết yêu, nhưng một khi anh đã nghiện rồi thì mãi mãi anh phải là của em”. Nhớ chưa đồ ngốc!

Chị nhếch miệng cười bằng ánh mắt sắc lẹm rồi quay lưng đi ra khỏi phòng. Nó rùng mình như có luồng điện chạy dọc sống lưng. Cái người này đúng là vô cùng đáng sợ, cực kỳ nguy hiểm chứ không đùa, chả biết học câu này ở đâu đem ra đe dọa nó luôn. Trước giờ vẫn quen chị chị nhóc nhóc, lâu lâu anh anh em em càng thấy hơi sai sai, mọi chuyện càng ngày càng thấy vớ vẩn làm sao ấy (haha).

Sáng Đà Lạt, còn gì bằng khi được thưởng thức món mỳ quảng nóng hổi, sau đó nhâm nhi ly café đen nóng và ngắm nhìn thành phố trên từ con dốc nhỏ. Chiếc bàn gỗ màu trắng, ghế gỗ cũng màu trắng, dường như tất cả nơi chị ở mọi thứ chủ đạo đều là tông màu trắng. Sân nhà với nó giờ như quán cà phê nhỏ, có hoa, có thảm cỏ dưới chân, có chõ và tất nhiên có cả chị ngồi

kế bên, cuộc sống bỗng chậm đi rất nhiều, nếu mọi thứ có thể mãi bình yên như vậy thì tốt biết mấy.

- Mon ăn được không con?

- Dạ ngon lắm sơ ời, con tính quất hai tô luôn đó chứ.

- Sao không nói sơ lấy thêm cho.

- Người này có cho ăn nữa đâu.

Nó chỉ chỉ sang chị, ngay lập tức bị chị nhéo một cái vào bắp tay.

- Hứ ai cho nhóc ăn nhiều chứ. Để bụng đi hàng với chị.

- Con bé này, vậy hôm nay không ăn cơm nhà với tui hả mà đòi đi ăn hàng.

- Có mà có mà. Phương đi chơi với hần một xiu, trưa Phương về ăn với sơ mà.

- Thôi muốn đi đâu thì đi, nhớ về sớm ăn cơm với tui. Giờ vào nhà đóng gói mấy cây hoa bỏ vào thùng giúp tui xong rồi muốn đi đâu cũng được.

- Trời ời lâu lâu người ta mới lên chơi, bắt người ta làm hoài luôn, hông thương con cháu gì hết.

- Bây giờ đi làm hay muốn bị đòn?

- Biết rồi biết rồi. Thì Phương làm, tối ngày đánh đòn người ta. Hứ!

Chị xụ mặt đứng dậy ngoắc tay kêu nó đi cùng.

- Rủ rê cái gì, cô đi làm một mình, để thằng Mon ở đây tui nói chuyện một chút.

- Nhưng hần...

- Không nhưng nhì gì hết. Đi mau cho tui nhờ.

- Trời ời làm một mình chắc chết, chắc chết thiệt luôn đó hix hix.

Chị vùng vằng đi vào trong nhà, miệng lầm bầm khiến nó cũng phì cười với thái độ của chị. Giờ mới phát hiện ra có một người khiến cô chị nữ hoàng của nó phải nghe lời một cách ngoan ngoãn như vậy.

- Con bé này, lớn đầu rồi cứ như con nít. Chắc bình thường bị Phương nó ăn hiếp dữ lắm hả con?

Nó cười cười gãi đầu.

- Dạ...cũng quen rồi sơ. Chị là vậy mà.

- Lên đây khi nào, có ảnh hưởng việc học hành không?

- Dạ thì con cũng đi đại, về tính sau. Tại tự nhiên chị đi mất tiêu, liên lạc không được, lo quá con chạy đại lên đây kiểm, cũng không có xin nghỉ trước.

- Vậy sao? Cái con bé này, chút sơ mắng cho một trận mới được. Làm ảnh hưởng cả việc học hành của người khác.

- Dạ thôi cũng tại con làm chị buồn chị mới vậy, sơ đừng la chị tội nghiệp.

- Không được. Chuyện nào ra chuyện đó, tình cảm hai đứa là một chuyện, nhưng việc học hành là chuyện khác, đâu có được làm ảnh hưởng, như vậy là không đúng.

- Hà...dạ...ủa bộ sợ biết hết chuyện của tụi con rồi sao?

- Sơ có biết, con bé nó kể cho sơ.

- Dạ. Nhưng có cái này con hơi thắc mắc. Hình như ở đây không ai lạ gì con hết. Lên đây chơi với chị hoài mà con không biết sơ với mấy đứa nhỏ luôn đó.

- À! Do con bé nó giấu đấy. Nhà này ai cũng biết con cả. Lần nào điện thoại, liên lạc máy tính về đây con bé chả gửi hình đi chơi của hai đứa. Con bé còn bắt tụi nhỏ dạy hai con chó này quen với con nữa mà. Ôi giờ tới ngày luyện thuyên Mon thế này, Mon thế nọ, bày đủ thứ trò làm bà già này cũng mệt theo. Nhưng thôi kệ, miễn con bé thích là được, thấy nó vui sơ cũng vui lây. Làm gì thì làm, đừng có phụ lòng con bé biết chưa.

- Dạ dạ con hiểu.

- Thôi lờ lên đây rồi, ở chơi nốt hôm nay rồi mai về dưới lo học hành làm việc đi, khi nào được nghỉ lại đưa Phương nó lên đây chơi với sơ.

- Dạ!

Nó chỉ biết im lặng gật đầu cho qua chuyện, nó không biết nó có thể làm như lời sơ mong muốn không nữa. Chuyến đi lần này nó lại gặp thêm được những người thân thuộc của chị, biết thêm được nhiều điều về chị mà nữ hoàng thích bày trò bí mật với nó. Nhiều khi nó nghĩ chị giống nhân vật trong phim, trong tiểu thuyết bước ra thì đúng hơn, chưa thấy ai luôn luôn bày trò như chị hết. Ngồi nghĩ một hồi nó chạy vào trong nhà, chị đang hát lalala gì đó giữa đồng hoa tươi, hình như chị cũng quen làm việc này rồi thì phải.

- Ủa chị, cái này là làm gì?

- Chị đang giúp sơ đóng gói hoa lại đó.

- Để làm chi?

- Hihi để gửi về mấy shop hoa dưới SG bán chứ chi.

- Nói rõ hơn chút coi.

- Thì vậy nè, mấy shop hoa quen ở dưới SG thường đặt hoa lẻ của sơ, trên này sơ sẽ đi vào mấy vườn hoa để mua lẻ, xong về đóng gói gửi xe về SG cho người ta. Cái này là thu nhập chính của sơ đó. Hồi đó sơ làm trong cơ sở trồng hoa, giờ sơ lớn tuổi rồi làm chậm nên người ta cho nghỉ, phải ở nhà đóng hoa lẻ nè. Hihi papa chị lớn lên nhờ mấy cây hoa này đó.

- À hiểu rồi. Chỉ nhóc làm đi, phụ cho nhanh.

- Hihi lại đây. Nhóc giúp chị bẻ mấy cánh hoa bị hư đi nha. Nè nè, làm vậy nè.

Vậy là nó cặm cùi ngồi chọn, bẻ bỏ những cánh hoa bị dập, héo đi rồi để sang bên cho chị và sơ đóng gói lại. Nhìn chị thật không thể tin được công việc này chị làm thành thực như vậy, hèn gì sơ tỉnh rụi bắt chị đi làm một mình. Người ngoài nhìn vào chị có lẽ sẽ đánh giá ngay chị là tiểu thư con nhà giàu suốt ngày chỉ biết điệu đà váy áo, son phấn làm đẹp...Nhưng thực ra chị biết làm rất nhiều thứ, chị có nghề nghiệp riêng, chị cũng biết việc

nhà, biết nấu ăn (vì nó), bây giờ biết cả việc làm hoa. Say sưa cười nói làm cả buổi cuối cùng cũng đóng xong được ba thùng hoa to. Nhìn lại đồng hồ cũng đã giữa trưa, vậy là kế hoạch đi chơi ăn hàng của chị bị phá sản, đổi lại nó và chị được sơ thưởng cho một bữa ăn no nê với thịt nướng.

Buổi chiều hôm ấy, nó và chị lãnh nhiệm vụ cùng cô Mai (cũng là trẻ mồ côi được sơ nhận nuôi, bây giờ cô tình nguyện ở lại chung sống và chăm sóc tụi nhỏ cùng sơ) đi vào các trang trại để mua hoa lẻ, chủ yếu đi theo chơi là chính. Tất nhiên với một người mê hoa như chị, giờ đi vào trang trại toàn hoa của người ta chẳng khác nào con nít được kẹo. Ngồi sau lưng nó mà chị cứ như phát cuồng, đám lưng nó thùm thụp, chỉ hoa này, xuýt xoa trang trại kia, có lẽ thành phố này mới chính là nơi thích hợp với chị nhất.

Đêm cuối cùng tại phố núi, theo quyết định của sơ thì đây là đêm cuối cùng nó với chị được ở chơi, sáng mai hai đứa phải quay trở lại SG để nó đi học, đi làm. Tất nhiên chị không cãi lại sơ, chị cũng muốn về SG vì không chơi trò mất tích với nó nữa. Quán cafe quen thuộc chìm trong sương lạnh, xòe bàn tay đưa ra khỏi cửa sổ vài phút thôi, chị đã hứng được khá nhiều giọt sương để búng vào mặt nó chơi. Tối ngày nghịch như trẻ con, vậy mà cũng chính cái người này cứ đòi yêu đương tình cảm. Nghịch sương cho đã, lại quay qua dựa sát vào người nó im lặng đưa mắt nhìn xuống bên dưới thành phố.

- Chị thực sự rất vui vì nhóc đã đi tìm chị. Chị vui lắm nhóc biết hông?

- Lại lèm bèm gì nữa đó.

- Hihi chị hông thích ở thành phố này một mình đâu.

- Thì ai kêu tự nhiên chạy lên đây một mình chị.

Chị gõ gõ tay vào tay nó, xoa xoa, mặt dây chuyền của nó lấp lánh dưới ánh đèn cafe.

- Nhóc biết hông. Bây giờ chị mới cảm nhận hạnh phúc thật sự là sao. Chị vẫn thích bày thật nhiều trò để làm cuộc sống đỡ chán đi. Lúc chị là Na đó, có lúc chị chán nhóc ời là chán luôn, hihi nên chị mới chơi trò Na mất tích. Chị muốn làm gì đó để có cảm giác mới nè. Chị thích có một chuyện tình phải như trên phim nè, phải có nhiều kịch tính nè, nhiều cảm xúc nè...Nhưng bây giờ chị mới nhận ra hạnh phúc chính là bình yên như vậy.

- ...

- Chị hồng thích bày trò nửa, chị hồng cần chuyện tình đẹp như trong phim nửa. Mỗi ngày ở gần nhóc, tranh cãi nho nhỏ, giận dỗi một chút, phiền phức một xíu, ngày nào cũng gặp nhau, ngày nào cũng nhìn cái mặt xấu xí nhàm chán của nhóc...hihi chán ời là chán luôn...nhưng chị thấy an toàn, bình yên và vui lắm.

- ...(caffè ngon quá) - Có lần nhóc đi làm xa mấy ngày đó, bữa đầu tiên hồng có nhóc chị đi shopping nè, khỏi phải nấu ăn nè, tha hồ làm chuyện chị thích khi hồng có nhóc nè. Nhưng mà tự nhiên bữa sau chị khó chịu lắm luôn, làm cái gì cũng bực bội trong người...hihi chị thấy nhớ nhóc. Gặp hoài là chán, mà hồng gặp một ngày là nhớ, kỳ cục quá hen. Hihi...

- ...(cho bình trà mới em ời) - Mami chị hay nói “nếu ngày nào đó con nấu một món ăn dở tệ mà có một người vẫn vui vẻ ăn hết, đó chính là người đàn ông của con”. Chị hồng quan tâm mami nói..hihi, nhưng giờ mỗi lần nhìn thấy nhóc ăn ngon lành đồ ăn chị nấu kể cả có mấy lần chị thử nấu dở ẹc, vậy mà nhóc cũng ăn hết luôn. Lúc đó chị mới hiểu niềm vui của mami khi nấu ăn cho papa. Nếu nhóc là ai đó đang theo đuổi, chị sẽ hồng cảm động đâu, vì hẳn phải tìm mọi cách thể hiện để chinh phục chị, nhưng nhóc thì không.

- ...(chà hết cà phê rồi, làm ly nửa không nhì) - Chị biết mình kiêu ngạo, tính tình thất thường, hay kiếm chuyện, ngang bướng, rất rất vô lý...hihi chỉ có nhóc luôn chấp nhận, chiều ý chị. Nhóc hay cần năn, than thở, cãi nhau với chị...trước kia lần nào Mon cũng nhường Na thắng cũng như bây giờ lần nào nhóc cũng vui vẻ thua ý chị.

- ...(chơi ngu rồi, trời lạnh uống cà phê đá, teo héo) - Nhóc ít nói, nhóc bất cần, nhóc thích một mình...hihi nhưng ngày nào nhóc cũng bị chị làm phiền, đòi hỏi vô lý, loay hoay quanh ồn ào nghịch phá như con nít. Chị biết có lúc nhóc khó chịu, bực lắm chứ, vậy mà nhóc vẫn chịu để chị nghịch, hồng bao giờ trút giận với chị hết.

- ...

- Có nhiều lần chị gây chuyện, rõ ràng chị sai...nhóc luôn bất chấp tất cả bênh chị. Nhóc sẽ nổi điên lên nếu ai đó dám làm hại tới chị. Nhóc nhớ lần đó thằng kia đồ thừa chị phá bản vẽ nó hông, mọi người đều nói chị làm. Nhóc mới lên công ty hồng biết gì hết cũng nhào vô bênh chị. Chị còn nhớ

nhóc nói là “Tui nói một lần nữa, cái này không phải chị tui làm, không có chứng cứ chứng kết gì hết. Chị Phương nói ko làm, nghĩa là không làm. Không phải tào lao”.

- ...

- Nhóc nói coi, một người đối xử với chị như vậy...có đáng để chị yêu hôn?

- Ờ...ờ thì ai biết.

- Hihi chị nói rồi, nhóc là của chị. Nhóc hông có quyền chọn lựa đâu, ráng chịu đi. Hihi.

- Này này, đừng có lúc nào cũng tự quyết định hết vậy chứ.

- Hihi - Cười cái gì. Mà nói hết chưa, bớt sến được rồi đó, nổi hết da gà.

Chị bật dậy chu miệng nhéo nó một cái thật đau.

- Hứ! Muốn chết hả. Chỗ người ta đang tình cảm, nãy giờ thấy hông nói cứ đâm chọc hoài nha.

- Ai chọc, tự nhiên ngồi nói một tràng...sến ớn cả người nè.

- Cấn nhóc chết giờ. Người ta tình cảm như vậy mà chê sến hả. Hứ! Sến đó rồi sao, dám hông nghe hông. Nhóc là của chị biết chưa, ráng chịu đi.

- Nè nè nhắc lại nhé, đừng có tự quyết định một mình nhé, của chị hồi nào mà của.

- Xí! Chị nói của chị là của chị.

- Tự do bình đẳng nhá!

- Kệ nhóc chứ! Nói cho biết nha, chị luôn đúng biết chưa.

- Ngang ngược cả ra, vô lý hết chỗ nói.

- Hihi rồi sao, chị là vậy đó, đồ con heo.

- Ê! Xúc phạm nha. Nhìn kỹ lại đi! Tướng ngon lành vậy mập chỗ nào mà

heo.

- Heo là ngọc như heo đó, ai nói mập.

- Ê quá đáng rồi đó nha.

- Đồ heo đồ heo....đồ con heoooooooooooooooooooooooooooooo!

[illegible]

- Về ngủ! À nhìn kỹ lại mới để ý, cỡ này ú ra rồi đó nhỉ, bụng mỡ rồi kìa!

- AAAAAAA chị giết nhóc giờ, dám nói chị ú hả. Đứng lại đó! Chị chưa cần mà! Khoan về, đồ đáng ghét! Chờ với!

Nó mỉm cười đi ra ngoài quây tính tiền, bỏ lại sau lưng cô chị của nó vừa kêu réo vừa tự mang giày vào. Đêm nay hai đứa mượn xe máy cô Mai đi chơi, chiếc dream cũ chầm chậm vòng vèo nhưng con dốc của phò núi về đêm, gió lùa lạnh buốt. Sau lưng chị vẫn luôn dựa vào vai nó, mỉm cười ngắm nhìn xung quanh, thi thoảng lại la la la ca khúc quen thuộc. Bất giác chị thì thầm vào tai nó...

- Những lời em nói...anh có lắng nghe hông?

Nó khẽ quay lại...gật đầu.

- Có mà!

- Vậy...nhóc có yêu chi hông?

Nó mỉm cười, rít nhẹ ga, chiếc xe vút đi nhanh hơn một chút.

- Nhóc không!

- Hihi!

Thật kỳ cục, có một người đòi yêu, có tên nhóc nhất định không, vậy mà cả hai đều cười. Thành phố về khuya, những ánh đèn lấp lánh trong sương mờ, bỗng nhiên thấy bình yên đến lạ. “Khi đến Đà Lạt cùng cô gái của mình, hãy đi bằng xe máy, để cô ấy có thể ôm chặt từ phía sau... ăm ăm.”

Chương 80: Chương 79

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quay về nhà với cái đầu và vai áo ướt đẫm sương lạnh, điều thú vị nhất là ngồi dưới sân nhà nướng khô, nướng thịt nhâm nhi một ít vang Đà Lạt nồng nồng chát chát. Vì hôm nay hai đứa ở lại đêm cuối nên sơ cũng vui vẻ cho thức khuya nướng đồ ăn chơi, tiện thể chị nói chuyện nó biết nhiều hơn về tụi nhỏ, về sơ, về mọi thứ ở căn nhà này. Câu chuyện tưởng chừng kéo dài cả đêm cho đến tận khi vào phòng ngủ, chị vẫn say sưa nói nói kể kể. “Nếu bạn gặp một cặp đôi nào đó trên đường, cô gái xinh đẹp luôn nói cười rất nhiều, một tên nhóc mặt rất ngố tỉnh bơ im lặng làm chuyện khác..có thể đó chính là nó và chị” Luôn là như vậy, chị luôn luyện thuyên rất nhiều và nó luôn luôn im lặng làm chuyện khác, trông nó như chẳng nghe chị nói gì, nhưng thực ra nó đều lắng nghe hết. Tại sao ư...không nghe mà được à, chị sẽ giận đó. (cười) - Nhóc cười gì đó?

- À thì cười vì thấy chị vui.

- Hihi đồ nịnh đầm!

- Chị nè! Lúc nào cũng nói nhiều như vậy với một tên luôn im ru như nhóc không chán à?

- Hồng chán đâu. Hồng phải nhóc cũng hay trêu chọc cãi nhau với chị đó sao.

- Nhưng cũng đâu thấm gì với thời gian nhóc im cho chị nói một mình.

- Uhmhhh chị hồng biết nữa. Chị quen rồi. Quen từ hồi làm Na kìa, với lại một người nói thì phải có một người nghe. Vui nhất là khi biết luôn có người lắng nghe mình mà. Hihi!

Nó bật cười, tự nhìn lại mình, cũng không biết từ bao giờ quen nghe chị nói linh tinh rồi, nhờ lại nhiều lúc ở nhà học bài hay làm công chuyện của công ty, chị cứ nói tùm lum cả lên bên cạnh, vậy mà nó làm bình thường, công nhận sức chịu đựng của nó trâu bò thật.

- A nhóc quên nữa!

Chị bỗng nhiên bật dậy vỗ ngực nó, hai con chó cũng giật mình ngẩng dậy thè lưỡi hóng chuyện.

- Gì nữa?

- Nhóc nhóc cho chị tiền đi.

- Hả là sao?

- Bóp tiền nhóc đâu đưa chị nhanh nhanh.

- Ờ ờ từ từ...

Nó ngồi dậy lục túi áo khoác để trên đầu nằm.

- Đây nè!

- Hihi Chị cầm bóp nó lấy hết tiền ra đếm, nó cũng chẳng nhớ mình có nhiều tiền, lúc vội vàng đi lên đây gom hết tiền lương, tiền tiết kiệm rồi đi không có đếm kỹ.

- Nhóc nhóc cho chị hết nha.

- Ờ ờ.

- Hihi Chị tươi cười tiếp tục đếm tiền, sau đó chị móc hết tiền trong bóp chị ra ngồi đếm đếm, xếp xếp.

- Xong! Hihi ngủ thôi.

Nó lắc đầu nằm xoa xoa đầu con Ster mập nhắm mắt ngủ. Bình thường đi chung là cứ y như rằng bị chị tước đoạt quyền giữ bóp tiền của mình, nay lại còn bày đặt xin xỏ. Nó cũng chẳng buồn hỏi lý do chị xin tiền làm gì, từ lâu nó và chị đã vượt qua cái rào cản vật chất tiền bạc, đi với chị làm người vô sản riết quen luôn.

Sáng, bình minh thức dậy toàn thân ê ẩm, bình thường mình chị đề thôi đã đủ mệt rồi, giờ thêm con quỷ Ster mập đè, may mà hôm nay sơ đuôi về chứ ngủ lại thêm vài ngày chắc nó vô viện chỉnh hình luôn quá. Đúng giờ hẹn, anh tài xế đi xe ôm đến ăn sáng cùng cả nhà để chuẩn bị lái xe về SG. Nó vừa ăn vừa ngồi nghe anh tài xế chém gió mấy ngày đi chơi ở Đà Lạt, còn chị thì nói chuyện tạm biệt sơ, cô Mai và mấy đứa nhỏ trong nhà.

Chào hỏi dạo dò xong xuôi, nó cùng chị lên xe về SG. Xe lăn bánh được vài chục mét thì nó nhận ra cô Mai đang chạy xe máy theo sau, đến đoạn dốc không xa nhà, chị kêu anh tài xế dừng lại chờ cô Mai.

- Ủa quên gì hả chị?

- Chờ chút nha.

Chị bước ra khỏi xe, cô Mai cũng vừa đến. Chị móc trong ví ra số tiền hồi đêm chị góp được của nó và chị đưa cho cô Mai. Hai người nói chuyện thêm một chút rồi chị quay lại xe.

- Xong rồi! Về xì phỏ thôi hihhi.

- Nói nghe coi vụ gì vậy?

- Chị gửi tiền của hai đứa mình để cô Mai mua sữa cho bé thỏ với ku gấu đó, trang trải chi phí ăn uống cho cả nhà nữa hihhi. Bữa giờ chị lên sơ cho ăn toàn đồ ngon hông luôn mà chị góp tiền sơ hông chịu lấy, hihhi phải lên gửi cho cô Mai nè.

- À hiểu rồi.

- Hàng tháng chị có gửi xú tiền phụ sơ nuôi mấy em. Sơ khó tính lắm luôn, sơ hông nhận tiền của chị đâu, chị phải lấy papa ra dọa sơ mới chịu nhận mỗi tháng một ít đó. Cũng tùm lum chuyện, sơ buồn người thân bên ngoại chị nên sơ mới khó tính chuyện nhận tiền phụ của chị. Tháng này chị gửi tiền rồi, giờ gửi nữa sơ hông chịu nhận. Mà mấy bữa nay lên ăn ở nè, chị biết nhà sơ bị thâm hụt tiền, đành phải năn nỉ cô Mai giấu sơ chịu nhận tiền túi mình, nhóc hông được nói sơ biết đó nghen, - Rồi biết rồi.

Nó cũng không hỏi nhiều nữa, tất nhiên nó biết với điều kiện nhà chị dư sức chăm cho cả trung tâm trẻ luôn nói gì có mấy đứa nhỏ nhà sơ, có lẽ đã có chuyện gì đó nên sơ mới không nhận sự giúp đỡ từ chị.

- À chị nè tháng sau có gửi tiền lên, nhóc phụ ít nhé.

- Ai cần chứ.

- Ở tấm lòng người ta mà.

- Hihhi đồ ngốc. Ai cần nhóc nói chứ, chuyện đó là đương nhiên ha. Mai

một bót nạp tiền chơi game đi ha, bót uống caffe đi ha. Để tiền góp với chị gửi cho mấy bé biết chưa.

- Hà! Bót caffe?

- Giờ sao!!!

- Rồi thì bót, được chưa.

- Nhóc ngoan! Hihi!

Nó lắc đầu cười, bụng một trời lo lắng, gì chứ bắt nhin caffe còn hơn đem nó ra giết thịt. Quãng đường về SG đầy ắp tiếng cười của chị, hành trình kéo dài hơn rất nhiều so với bình thường vì chị cứ bắt dừng tùm lum chỗ để ngắm cảnh, chụp hình. “Chị à! Nhóc không chắc mình có yêu chị không...nhưng nhìn chị cười như bây giờ, tất cả đều không quan trọng nữa”.

Trời SG khác xa với cái không khí bình yên của phố núi. Nó nhăn nhó bước ra khỏi phòng học, vừa ăn luôn hai con 0 tròn trĩnh vì cái tội bỏ học đi kiếm chị, hậu quả phần thuyết trình nhóm không tham gia, đã vậy còn bị cô nàng nhóm trưởng sạt cho một trận ra trò. Đâu chỉ việc học đâu, mấy ngày liên tiếp ngày nào cũng phải nai lưng ra làm bù không lương vì tội tự nhiên bỏ việc mất tích không liên lạc được. Nếu không phải chỗ quen biết gửi vào và nó cũng làm được việc thì đã bị cho về vườn từ lâu rồi. Tối thứ bảy máu chảy về tim, nói thì nói vậy chứ ngày nào nó không mò qua nhà chị, không qua thì ăn không khí để sống à, tiền hôm trước đưa chị hết rồi, giờ còn được một ít để tiêu vặt thôi. Vừa nhìn thấy nó ngoài cổng chị đã chạy nhanh ra miệng cười toe toét ôm lấy tay nó kéo ngồi xuống ghế.

- Nhóc nhóc chị nói nhóc nghe này nè.

- Gì nữa?

- Tối nay nhóc cho chị đi quây nha.

- Hà! Là sao?

- Thì cho chị đi chơi đó...nha nhóc, cho chị đi nha.

- Hôm nay bày đặt xin xỏ nữa. Mờ ám quá.

- Thì đi quây đó.
- Mà quây là đi đâu?
- Đi...đi bar đó.

Suýt bật ngửa, hèn gì giọng điệu xin xỏ ngọt như mía đường, thì ra là đòi đi bar.

- Cái gì! Nay bày đặt đi chơi ba cái chỗ đó nữa.
- Thì thì chị biết nhóc hông thích chị mới xin nè.
- Mà ai bày đặt vụ này đây?
- Chị Thủy đó, chị Thủy rủ chị đi chơi đó. Nha nhóc, có chị Thủy đi mà, nhóc cho chị đi nha.
- Chị Thủy đó chị Thủy đó...làm giọng như tội người khác không đó. Rồi nếu không cho đi thì sao?
- Thì...thì hông đi chứ sao.

Chị phụng phịu chống tay lên bàn, mặt xịu xuống làm nó đang hơi bực cũng phải phì cười, nhìn cái mặt này không cho đi mà được.

- Rồi thì đi đi.
- AAAA thiệt hả nhóc. Nhóc cho chị đi hả?
- Ờ thì đi đi.
- Yeah!!! Chị đi gọi khoe chị Thủy cái. Hihi!

Chị vùng chạy thẳng vào trong nhà bỏ thẳng nó ngơ ngẩn một mình.

- Ê! Rồi chiều nay ăn gì?

Không thèm quay lại trả lời nó, được đi chơi cái là bỏ đó nó luôn, thôi thì đành vào nhà kiểm thím ba hỏi cơm vậy. Từ ngày chị tuyên bố ăn uống của hai đứa chị sẽ lo thành ra thím ba tự nhiên thất nghiệp, số bữa thím ba nấu ăn chính cũng giảm đi khá nhiều, giờ thím thành phụ bếp thì đúng

hơn. Cũng hơi trễ nên chỉ còn một ít cơm và đồ ăn nguội. Nó thui thủi ngồi ăn một mình trong bếp, chưa kịp nửa bữa chị đã xuất hiện sau cửa với bộ váy trắng ôm sát người, ngực xẻ sâu, hông cũng xẻ vài đường...nói tóm lại là sexy thôi rồi. Nó trở mắt ra nhìn, suýt tí nữa thì mắc nghẹn.

- Hihi nhóc nhóc thấy đẹp hông nhóc.

- Này! Chỗ người ta đang ăn, đừng có mặc đồ khiêu khích vậy chứ.

- Hihi cho đáng đời.

Chị lè lưỡi trêu nó rồi xoay một vòng quay lưng đi, đột nhiên lú đầu trở lại vào bếp.

- Ủa quên! Sao nhóc ăn cơm giờ này?

- Không ăn giờ này chứ giờ nào?

- Ăn cơm rồi chút sao ăn nữa. Nhóc nghỉ ăn đi, chút đi ra quán ăn rồi đi luôn.

Nó chưng hửng.

- Há! Đi gì...đi đâu?

- Đi chơi chứ đi đâu đồ khùng!

- Thì đi đi! Liên quan gì nhóc?

- Nói khùng khùng gì dạ? Chút đi bar quây chứ nói gì dạ?

- Ủa ủa là sao? Nghĩa là có nhóc nữa đó hả?

- Hỏi ngộ nha, hông lẽ chị đi một mình.

- Ờ...

Chị đi lại kéo tay nó khỏi chén cơm, giật miếng thịt trên đũa nó xuống.

- Mệt nhóc quá à, đi tắm thay đồ đi nhanh lên. Ăn chút ra quán sao ăn được nữa.

- Thôi, sao xin đi chơi với chị Thủy mà, kéo nhóc theo làm gì?
- Thì chị xin đi là xin đi bar chứ có nói xin đi một mình đâu.
- À! Hiểu rồi. Thôi không thích đi. Chị đi với chị Thủy đi.
- Hừ! Nhóc hông đi sao chị dám đi.
- Liên quan gì nữa?
- Bộ nhóc hông lo chị đi một mình hả, bộ hông sợ chị có trai đi hả, rồi trong đó phức tạp, người ta sẽ dê chị nè, sẽ nhìn ngực chị nè, sẽ chuốc rượu chị nè, sẽ bỏ thuốc bậy bạ vô ly nước của chị nè, sẽ...sẽ...
- Thôi thôi không phải nói nữa, toàn nói linh tinh làm như nghiêm trọng quá ấy.
- Thì người ta nói vậy, bộ nhóc hông lo hả.
- Này này, biết nói vậy sao đòi đi.
- Thì thì có nhóc chị mới đi chứ bộ. Đồ khó ưa, đồ khó tính.

Nó lắc đầu bỏ chén cơm xuống, riết rồi chẳng biết ai lớn hơn ai, cứ một chút là thái độ dỗi hờn như trẻ con, coi vậy chứ nghĩ lại cũng chột dạ thiệt.

- Rồi rồi! Thì đi được chưa. Có nhiều cũng giận, như con nít ấy.
- Hihhi ai biểu hông chịu đi với chị. Một nhóc quá à, đi tắm đi, thay đồ nhanh lên còn đi ăn nữa. Chị để đồ sẵn trên giường rồi á, nhóc đi tắm đi, chị dọn cho. Nhanh lên nhanh!
- Ờ ờ thì từ từ làm dữ.

Nó dành vờn vai đứng dậy đi lên phòng tắm. Nó không thích lắm việc đi bar chơi đơn giản vì nó quá ồn ào và đông người, tất nhiên không có nghĩa là nó không đi bar. Việc bên công ty đãi khách đi chơi này nọ, nó luôn phải là người song hành đi cùng ông giám đốc, chọn địa điểm, đặt bàn, đặt rượu...thanh toán tiền này nọ đều do nó làm hết. Ông giám đốc thích nó đi cùng là vì ông có thể thoải mái tiếp khách mà chẳng bao giờ lo say xỉn nảy sinh rắc rối, mất đồ đạc. Tất nhiên nó không khó tính đến nỗi không cho chị đi chơi, chỉ là những đêm đi tiếp khách với ông giám đốc nó đều về lúc

gần sáng, người mệt mỏi...chị phải massage, phải nghe nó than thở chút ít về những chuyện xảy ra trong bar, có lẽ vì vậy mà chị cũng ngại bar không đòi đi chơi.

Chuẩn bị xong xuôi, nó và chị kêu xe của anh chạy taxi quen đi ra quán ăn họp mặt với chị Thủy. Ngoài chị Thủy còn vài cô bạn khác chung động nhên nhện à nhằm chung nhóm, chẳng hiểu từ lúc nào chị lọt vô chơi thân với mấy cô này nữa. Không cần phải nói, lần nào gặp mấy người này nó chẳng bị chọc lên chọc suốt nhũn cả não. Một lúc sau còn có hai anh khác là bạn trai của hai cô trong nhóm đến, trên tay cầm theo bó hoa, quà, bánh kem. Hỏi ra mới biết thì ra hôm nay sinh nhật của chị Thủy, hèn gì cũng đông đủ quá chừng. Ngồi ăn uống thêm nửa tiếng thì cả nhóm lên taxi đến bar đã được đặt sẵn bàn. Đây là một bar khá có tiếng ở SG, kiểu tây tây. Nó thích bar này ở chỗ có một khu dùng để cho khách ngồi nghỉ, nhằm nhĩ nước và âm thanh cũng được ngăn cách khá tốt. Thế giới của bar là một thế giới khác xa hoàn toàn với cái không khí vắng vẻ phía ngoài thành phố đêm. Cách một cánh cửa thôi là cả một bầu không khí đặc sệt đèn khói, tiếng nhạc đinh tai nhức óc, những con người quay cuồng trong tiếng nhạc, những ly rượu tây, mùi thuốc lá, shisa quyện vào mùi nước hoa, mùi cơ thể, mùi men say khiến con người ta đắm chìm vào thế giới riêng. Càng về khuya, nhạc càng dồn dập, có lẽ ngoài những anh bảo vệ, nhân viên bar ra, tất cả mọi người đều tha hồn nhún nhảy, quay cuồng, bay bổng...nhưng vẫn có một tên nhóc mặt ngổ lọt thỏm giữa rừng người, tỉnh bơ ngồi nhâm nhĩ trái cây, uống nước ngọt (người ta dùng pha rượu) và im lặng nhìn chỉ một hướng duy nhất. Đây là hình ảnh quen thuộc của nó, dường như tiếng nhạc, không khí cho dù say đắm, dồn dập như thế nào cũng chẳng khiến nó khác đi. Phía duy nhất nó nhìn hiện tại chính là chị, nơi xung quanh chị và nhóm chị Thủy đang nhún nhảy theo tiếng nhạc dù đông người với những trang phục gợi cảm, quyến rũ...nó cũng chỉ nhìn thấy mỗi mình chị (lâu lâu cũng nghĩa cô khác chút chút, chỉ chút chút thôi, chị không biết đâu mà hehe). Cảm giác của nó bây giờ chỉ là một chút say say, lâng lâng niềm vui nào đó, có lẽ vì được nhìn chị vui vẻ chơi với mọi người, thì thoảng nó biết chị cũng khẽ quay mặt lại đưa mắt nhìn về phía nó.

Bỗng nhiên màn hình chiếc điện thoại ai đó chia ra trước mặt, nó nhìn qua, là chị Thủy ngồi ngay sát bên cạnh nó, người liu xiu mỉm cười chỉ vào màn hình ra dấu cho nó đọc.

- Ra phía sau ngồi chơi tí, chị mệt quá.

Nó gật đầu, ở đây, cách duy nhất để nói chuyện cho nhau nghe đơn giản

nhất là nhấn tin cho đỡ mệt não. Nó và chị Thủy đi về phía khu được cách âm, không phải hoàn toàn nhưng xem như một nơi “yên tĩnh” có thể nói chuyện nghe được. Nó ngồi phịch xuống ghế, mắt vẫn hướng về phía bên trong, nơi chị của nó đang chơi, ngay trong tầm mắt nó.

- Sao rồi chàng trai?

- Sao là sao?

- Yêu người ta rồi hả?

- Là sao?

- Đó! Đó! Người đó đó! Yêu người ta rồi chứ gì?

- Đâu đâu có.

- Còn chối! Cả đêm ngồi im nhìn người ta đăm đăm hồng rờ một giây, nhìn mắt em nhìn bé Phương, ai mà hồng biết. Hihi.

- Đâu! Thì tài có mỗi khu đó có người quen thì nhìn thôi. Với lại cũng lo cho chị Phương mà.

- Đó! Khỏi chối ha, hồng yêu sao lo.

- Cũng không biết nữa. Lo thì lo vậy thôi, quen rồi.

Chị Thủy đưa cho nó một ly rượu nhỏ, chị một ly, nó hiểu ý cầm lấy cùng một cái đưa lên miệng uống, dòng rượu đắng nghét, chát nồng như món thiêu đốt cổ họng. Nó mỉm cười quay qua nhìn chị, người con gái có nét đẹp sắc lạnh, gia dặn, pha một chút ngông cuồng của tuổi trẻ từng trải.

- Biết là sinh nhật nhưng uống ít thôi, không mai mệt lắm đấy.

- Trời chuyện thường, hihi bày đặt lo cho người ta, tới sinh nhật người ta cũng hồng có một món quà, biết mà, trong mắt anh Mon giờ chỉ có bé Phương thôi, đâu có thèm để ý gì tới gái già ế chồng chơ này nữa.

- Thôi cho xin đi, có nói sinh nhật em biết đâu mà quà với cáp. Còn cái thân nè, lấy được lấy.

- Vậy em lấy nha, đừng chạy nha. Anh Mon là của em nhaaaaaa.

- Rảnh quá. Nói chứ bữa nào em bù quà cho, mà chờ lãnh lương cái, giờ khô máu rồi.

- Sao khô máu?

- Thì bữa đi lên Đà Lạt kiếm chị Phương đó, sai sạch tiền luôn rồi, mấy nay ăn chực bên nhà chị Phương nè.

- Trời thương chưa. Ráng chịu đi chàng trai ơi, đi theo tiếng gọi của tình yêu, tồn kém lắm haha.

- Ồ! Bởi em nói còn cái xác không là thiệt. Ngon thì lấy, bữa nào cũng qua nhà ăn cơm ké coi dám lấy không biết liền.

- Hihi! Lấy luôn! Coi coi dám đưa hông, chứ trước mắt là thấy 100% hông dám rồi đó, sợ bé Phương một cây, ở đó mà thách thức chị. Mặt em bảo đảm mốt về sợ vợ chắc luôn.

- Nè nè! Tự ái đồn dập nha, đây sợ hồi nào. Đợi đó, bữa nào rảnh qua kiếm ăn liền cho coi.

- Ồ ngon! Qua đi, chị méc bé Phương cho coi.

- Ê! Ê! Dân chơi ai lại chơi méc.

- Haha đó đó, gài chút là dính liền. Nói chuyện giống như bé Phương là vợ em đó, vậy cũng tối ngày chối hồng yêu người ta.

Nó bật cười, ngả người vào ghế, mắt nhìn về phía chị mỉm cười khi thấy chị vẫy vẫy tay như ra dấu cho nó biết chị đang ở đó.

- Giờ em không biết thiệt. Em cũng không nghĩ em yêu chị Phương, nhưng cảm giác cũng lạ, phức tạp khó nói lắm. Nói chung em thấy em tào lao sao ấy.

- Hihi! Em đúng là cái đồ cứng đầu, kỳ cục số một thế giới luôn. Mà bữa lên Đà Lạt hai người nói với nhau gì rồi mà về đây chị thấy bé Phương nó hạnh phúc phơi phới luôn vậy?

- Nói chị đừng cười chứ bữa ở trên, chị Phương tỏ tình em trắng trợn luôn. Sến lắm!

Chị Thủy bật cười đánh một cái mạnh vào vai nó.

- Cái tên này, tình cảm người ta mà nói vậy đó. Vô duyên!

- Hehe! Nói chung cũng không tin được chị lại chấp nhận đi nói trước với em, không ngờ luôn đó.

- Chị hiểu. Mà nè em có tin tử vi hôn?

- Không quan tâm lắm. Rồi sao?

- Chị có coi tử vi cho bé Phương nè. Để chị lấy tử vi cho em coi.

Nói xong, chị Thủy cầm điện thoại bấm bấm gì đó một hồi rồi đưa cho nó xem.

- Nè! Đây là tử vi của bé Phương đó. Em coi phần này nè. Đó đọc đi...

Nó chăm chú đọc theo ngón tay chị Thủy dò trên màn hình điện thoại.

- Cái này nói đúng nhất về bé Phương đó, chị nghĩ em cũng hiểu bé Phương mà đúng hôn. Phương là một cô gái cung sư tử đó.

- Dạ cái này em biết. Thì chị lúc nào chẳng coi mình là nữ hoàng.

- Hi! Chị nói em nghe nè. Con gái, nhất là Phương dù có giỏi giang, xinh đẹp, kiêu ngạo cỡ nào, cô ấy cũng chỉ chấp nhận bỏ qua mọi tự tôn, lòng kiêu hãnh của mình trước một người, chỉ một người duy nhất đó là người cô ấy yêu. Hiểu chưa chàng trai!

Nó khẽ rùng mình, người ngã vào ghế, tay rót một ly rượu cho mình, cho chị Thủy, chạm ly đưa lên miệng. Có cái gì đó vỡ òa, khoan khoái trong lòng, một chút sợ sợ, một chút lo lắng, bồn chồn...và một chút lâng lâng nụ cười mĩm quen thuộc.

- Em đó! Không biết chừng nào mới chịu nhận ra yêu người ta nữa. Cứng đầu, kỳ cục quá trời luôn.

- Em cũng chẳng biết em nữa, tào lao gì đâu đó chị.

- Đúng là Mon...Phương nói hồng sai, ngu ngu, kỳ lạ.

- Dừng từ phũ phàng quá chị.
- Ráng chịu đi, ai bủ...nhìn em cũng ngu thiệt haha.
- Nè nè! Không quà cáp bù đắp gì nhá, chọc đi!
- Hihi hồng bù quà, chị ám em hoài luôn coi chạy đi đâu được. Nói chứ em đừng có đối xử tệ bạc với bé Phương đó, người ta yêu em như vậy, hồng được phụ người ta, tội nghiệp lắm.

Nó cười, mắt nhìn về chị phía xa như khẽ gật đầu.

- Em không thích sử dụng từ tội nghiệp ở đây. Với lại nói gì thì nói...miễn chị vui, có ra sao em cũng làm hết.

- Hihi ờ hen, cái này chị nói hơi dư thừa nè. Nhiều khi chị cũng ghen tị lắm đó.

- Ghen tị gì?

- Bé Phương may mắn ghê, có một người đối xử tốt hết lòng như em.

- Em làm chị buồn hoài, nhất là chuyện cũ của em...tốt gì mà tốt.

- Em cứ nghĩ chuyện cũ hoài, qua rồi, cho nó qua đi. Tại em nghĩ tùm lum chứ hỏi người khác nhìn vô cách em đối xử với bé Phương đi, chỉ có yêu người ta mới quan tâm nhau như vậy thôi. Chị nói thiệt, bữa đầu gặp hai đứa, nhìn sơ cũng biết hai người yêu nhau.

- Này! Đi làm thầy bói được đó, phán như đúng rồi.

- Hừ! Khỏi móc nhau ha. Tự nghĩ lại đi ông tướng. Chị em gì hai người, nhìn mắt hai người nhìn nhau đi, ánh mắt đó chỉ có người yêu nhau mới nhìn vậy thôi ha.

- Này! Chuyển từ thầy bói qua chuyên gia mắt rồi hả. Sến súa!

- Cái đồ vô duyên! Đẹp em đi, người ta quan tâm vậy mà nói chuyện thấy ghét, mất hứng luôn. Ngồi nói chuyện một mình đi nha...

Chị Thủy toan đứng dậy bỏ đi, nó bật cười kéo tay lại đè chị ngồi xuống.

- Thôi thôi! Vuốt giận, chọc chút mà.
- Khoái chọc người khác quá ha. Hèn gì tối ngày bị bé Phương giận.
- Thì giận mới có cái mà nói, mà dỗ chứ.
- Vô duyên quá!
- Hehe! Mà dù sao cũng cảm ơn, tư vấn, quan tâm nhiệt tình ghê. Lãnh lương hứa khao chị một châu bù đắp quà sinh nhật luôn.
- Nói vậy còn nghe được. Nhớ đó!

Nó cười, dù sao chị Thủy cũng lớn hơn nó, tuy không quá nhiều nhưng cũng là lớn, lại từng trải...có chị chia sẻ, nó cũng nhận ra được nhiều điều hơn.

- Mà hỏi nhỏ này.
 - Hỏi đi, bày đặt khách sáo. Hỏi đảng hoàng, chọc nữa là chị giết đó.
 - Dữ quá! Tính là chị là phe của Thy...nhưng mà sao...luôn giúp chuyện tình cảm của em?
- Chị Thủy im lặng, cầm ly rượu lên uống, nó cũng nhẹ nhàng cầm ly của mình lên uống theo.
- Thì tại chị quan tâm.
 - Biết là quan tâm, nhưng mà vì sao?

Chị Thủy đứng dậy. vươn vai nhẹ một cái, xoay một vòng chỉnh sửa lại chiếc váy của mình, đẹp, và gọi cảm đầu thua ai.

- Biết vậy được rồi! Hỏi nhiều quá! Vô trổng chơi đi, chị hết mệt rồi. Đi bar mà ngồi nói chuyện xàm xàm với em hoài chán phèo.
- O!!!

Nó ngẩn ngơ nhìn theo sau..."mình có nói gì sai đâu nhì?" Nó lắc đầu đứng dậy đi vào trong bàn của nhóm, khẽ gật đầu cảm ơn người phục vụ vừa giúp nó rót rượu. Nó lại vào vị trí cũ quen thuộc của mình, ngồi một

góc bàn, im lặng thưởng thức tiếng nhạc, im lặng đưa mắt nhìn về phía chị...nữ hoàng nổi bật giữa đám đông với chiếc váy trắng quyến rũ, tất nhiên đám đông không chỉ mình chị mặc váy màu trắng...chỉ là tất cả họ đều không phải là chị. “...

- Chơi vui quá hen, sao bình thường sợ này sợ nọ trong bar mà lần nào đi chơi cũng say sưa nhảy hết mình vậy, không sợ nữa à?

- Vì em biết lúc nào anh cũng ngồi đó nhìn em mà! (cười) ...” "...

- Này sao cứ bắt tui đi theo làm gì ko biết...

- Hihi em muốn mình sẽ thoải mái chơi tẹt ga vì em biết anh luôn ngồi đó dõi theo, bảo vệ và đưa em về.

- Này này tui ko phải osin.

- Kệ anh chứ. ...”

-----oOo-----

Chương 81: Chương 80

Nguồn: EbookTruyen.VN

- Về rồi nè! Nay có gì ăn vậy?

- Hihi nay chị học nấu canh chua nè, nhóc tắm đi rồi ra ăn cơm.

- Ừ chút ăn, nằm nghỉ chút, mệt quá!

Nó nằm vật ra ghế nhắm mắt thở phì tận hưởng cảm giác êm ái sau một ngày dài đi học. Đột nhiên có đôi bàn tay nhẹ nhàng xoa lên lưng nó, đầm ấm, bóp bóp.

- Bộ nay mệt lắm hả nhóc?

- Ừ, làm thuyết trình cả ngày chưa xong, mệt gần chết, mai nhóc phải đi họp nhóm làm nữa nè.

- Vậy mai trưa nhóc có về ăn cơm hông?

- Chắc không kịp đâu.
- Uhm để mai chị làm cơm cho nhóc đem theo hen.
- Thôi mai có gì nhóc ăn cơm chung với nhóm luôn.
- Vậy cũng được. Nhóc xoay lại cởi áo ra nằm cho mát, áo toàn mồ hôi hông nè.

Nó quay người ngồi dậy cởi áo ra cho chị đem cất, cầm ly nước cam lên uống một cách ngon lành. Nó khẽ nhìn theo, thấy chị vừa xếp áo vừa cầm ba-lô đi học của nó phúi bụi, sau đó chị xòe bóp tiền nó ra xem, đếm đếm rồi tự móc trong ví của mình ra vài tờ tiền khác xếp chung trở lại vào trong bóp của nó. Nó bật cười nhẹ.

- Nè! Làm gì đó?
- Hihi bơm máu, nghỉ hông lo nghỉ đi, nhìn gì nhìn!
- Bơm chi, còn tiền mà.
- Còn đâu, toàn tiền lẻ hông nè, hông bơm mai cho nhịn đói, khỏi uống caffe luôn hen.
- Hehe không uống thêm sao, bơm thêm đi, bơm mạnh lên.
- Hứ! Đừng hông!

Nó gãi gãi đầu cười khì khì, tưởng gì chứ cho thêm tiền uống caffe là nó khoái liền.

Thời gian nhẹ nhàng đi qua như vậy đó, bình thường đến lúc có cảm giác nhàm chán. Như cách mà chị từng nói, chị chẳng còn bày trò gì nữa mà trở lại với cuộc sống bình thường như bao người. Chị biến cuộc sống của nó và chị chẳng còn như trong những câu chuyện mơ mộng của chị, mọi thứ bình thường đến mức có lúc nó cảm thấy cũng nhàm chán thật. Điều bất thường duy nhất nó nhìn thấy được đó là ngày nào nó cũng gặp chị, căn gác nó thuê ở với bạn bè dường như hình thức cho có, bạn bè đều không biết đa số thời gian nó đi đâu, làm gì, có thằng còn đoán nó là dân cày game nên việc vắng nhà sống ở tiệm net cách khu trọ không xa trở nên bình thường. Một ngày của nó cũng rất dễ biết, quanh quẩn cũng chỉ caffe sáng ở cái quán cóc gần nhà chị, đọc báo, đến giờ thì đi học, trưa về nhà

chị ăn cơm, nếu có buổi học chiều thì trở lại trường, không thì chui lên công ty làm nếu có việc, tối quay lại nhà chị ăn tối. Nếu hôm nào không làm quá nhiều việc mệt thì nó sẽ đưa chị đi dạo phố, đi ăn tối bên ngoài, chạy qua quán ông Kha uống coffe, xem phim, xem kịch. Gần đây không biết từ bao giờ nó trở thành người vô sản, mọi chi phí lúc đi chung đều do chị trả, có muốn trả cũng không được vì tiền lương, tiền hàng tháng nhà gửi lên nó đều đưa chị gần hết, chỉ được chị cho giữ một ít để sài linh tinh, uống coffe, có việc gì cần thì nói chị đưa. Nó cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều về vấn đề tiền bạc này, chị muốn giữ tiền thì nó cho giữ, miễn chị vui là được, mà chị giữ tiền còn tốt hơn nó nhiều, cái tật cứ có tiền trong người là sài, rồi cất tiền lung tung mất đầu này, hụt đầu nọ, giờ thì chị lo lắng cho nó hết, chẳng còn cảnh đầu tháng huy hoàng, giữa và cuối tháng điều tàn nữa. Nếu tính toán rõ ràng ra chị còn tốn nhiều tiền vì nó hơn nhiều, ngày trước tự giữ tiền, thiếu trước hụt sau, giờ lúc nào trong túi cũng có một số tiền nhất định để coffe, ăn uống, chi phí học hành hằng ngày, chi phí với bạn bè, xăng xe đều đều...được chị lo lắng chi tiêu hợp lý nên trong lớp mấy thằng bạn hay gọi nó là đại gia bởi vì dù là đầu hay cuối tháng, đi ăn uống, coffe, đóng tiền này nọ chẳng bao giờ nó thiếu hay phải mượn ai trong lớp.

Hôm nay là thứ 7, nó được nghỉ nửa buổi chiều không phải đi làm nên về sớm chờ chị đi chơi. Công ty có liên hoan ăn uống mừng hoàn thành một sự kiện khá lớn. Nhưng nó không tham gia, lặng lẽ xin ông sếp cho về sớm, không phải nó không thích tiệc tùng, chỉ đơn giản nó muốn về ăn cơm với chị rồi đưa chị đi chơi nhiều hơn thôi, sớm một buổi thì đi chơi nhiều hơn một buổi. Trên đường về nó cứ cười nhẹ nhẹ một mình, dường như càng ngày nó nghĩ về chị nhiều hơn, như là thói quen mất rồi. Sài Gòn nắng nhưng không quá oi bức, nó ghé qua rạp chiếu phim mua sẵn hai vé vị trí ngồi tốt rồi mới qua nhà chị. Tắm rửa thay đồ ăn cơm xong hai chị em kéo nhau qua quán ông Kha chơi chờ đến tối mát đi dạo rồi xem phim luôn. Bình thường quán ông Kha thứ 7 và chủ nhật đông khách nên nó và chị cũng hay tranh thủ qua phụ ông kiểm hai vé uống nước miễn phí chơi. Từ lần bị chị buồn vì cứ lo làm kiếm tiền nhiều đến giờ, nó không còn ôm đồm công việc nữa, nghỉ bớt làm thêm quán ông Kha, tất nhiên càng không được làm quán nhậu của ông, việc công ty cũng làm vừa sức, không cố cày kiếm thêm hoa hồng nhiều nữa, tập trung thời gian vào việc học và dành nhiều thời gian bên chị hơn. Phụ đến giờ giao ca cũng vừa lúc nó và chị bụng đói cồn cào. Hai đứa chào ông Kha rồi chở nhau đi ra quán cơm gà khá nổi tiếng nằm ở quận 5, dù sao món gà vẫn luôn là món khoái khẩu của nó và chị. Hôm nay chị mặc chiếc quần màu trắng, áo thun trắng đơn

giảm ôm sát người, còn nó chỉ chọn cho một chiếc quần jean xám đen, áo sơ-mi sọc ca rô đen đỏ xanh trắng, nói chung tính ra nó sặc sỡ hơn chị nhiều. Hai phần cơm gà vàng ươm thơm lừng mang ra, nhìn miếng gà mà miệng thiếu điều nuốt nước bọt ừng ực, vừa múc được miếng cơm cho vào miệng thì đã có bàn tay thọt qua giặt luôn cái đùi gà trên đĩa của nó cho lên miệng ăn ngon lành.

- Ê! Gà của nhóc mà.

- Giờ nó là của chị, hihi!

- Sao gà trong đĩa không ăn, giành ăn của người ta.

- Tại đùi gà này ngon hơn, của chị hông phải đùi gà.

- Vậy sao nãy đòi ăn ực với cánh gà?

- Thì đòi vậy chị mới được ăn thật nhiều gà hihi.

- Còn nhóc ăn gì?

- Nè! Ăn cơm phụ chị đi hihi - Nỡ lòng nào...zzzz - Ráng chịu hihi sao giờ ăn hông?

- Ờ ăn thì ăn.

Nó đành tiu nghỉu thưởng thức món cơm không cùng với nước sốt tương ớt, dạo này hay bị chị ăn hiếp, sử dụng quyền con gái ép nó dữ dội, cãi lại thì bị dỗi, mất công lại phải năn nỉ còn khổ hơn, nói chung cứ cam chịu cho chị vui. Tay cầm đùi gà của nó ăn, tay còn lại chẳng chịu buông tha nó, cứ vòng ôm lấy bắp tay nó tùm tùm cười một mình. Đột nhiên chị quay qua dựa đầu vào vai nó nói nhỏ.

- Anh!

- Gì?

- Hỏi em đi! Hỏi em yêu thương của em màu gì đi!

- Lại lèm bèm gì nữa đó?

- Đi, hỏi em đi, hỏi em yêu thương của em màu gì đi! Hỏi đi!

- Rồi rồi...thì yêu thương của em màu gì?

Chị mỉm cười...

- Màu trắng!

Nó cũng mỉm cười im lặng ăn tiếp, ngay từ đầu nó cũng đoán là màu trắng, dư sức biết chị vốn thích màu trắng mà.

- Hỏi em tại sao đi! Hỏi đi!

- Ờ thì tại sao?

- Vì yêu thương của em màu trắng đi bên anh màu nào cũng sẽ thành một đôi. Hihi Nó bật cười nhìn lại chiếc áo nó đang mặc rồi nhìn qua chị, ừ thì cũng đúng, màu nào đi với màu trắng cũng hợp thành một đôi.

- Anh anh! Yêu thương của anh màu gì?

- Màu vàng!

- Tại sao?

- Cái đùi gà của anh em đang ăn màu vàng nhé!

Nó bật cười, chị chu miệng nhéo nó một cái rõ đau.

- Hứ! Đồ vô duyên!

- Aaa đau đau!

- Cho đáng đời! Plee!

Nó lắc đầu trước thái độ của chị, lúc nào cũng vậy, đi với nó là cứ luyện thuyên những câu chuyện, những suy nghĩ như trong những câu chuyện tiểu thuyết, phim ảnh.

- Cho cắn miếng nè!

- Ờ ờ!

Chị chìa cái đùi gà đang cắn dở cho nó, tất nhiên nó không ngại ngần có

cắn một miếng to nhất có thể.

- Thường nhóc đó!

- Thường gì?

- Vì...vì...hồi nãy có người kêu em và xưng anh.

Nó ngăn người, miếng gà như chặn ngang cổ họng nhưng vẫn không ngăn được nụ cười mỉm quen thuộc của nó.

- Ủ! Quên!

- Hihi! Đồ ngốc! “Chị mới ngốc! Có mỗi cách xưng hô thôi mà cũng vui đến vậy à?”...tất nhiên nó không nói thành lời, chỉ nhìn chị vui thôi, nó cũng thực sự có cảm giác vui, ai ngốc hơn ai...làm sao biết được nhỉ.

Phòng chiếu phim hôm nay không đông lắm, bộ phim nó chọn cũng không phải là phim mới, ít khách xem nên không khí trong phòng chiếu cũng lạnh hơn. Chị vẫn không rời khỏi tay nó, thanh vịn ghế xem phim giữa nó và chị chưa một lần được kéo xuống.

- Nè! Phim này coi hai lần rồi không chán hả? Sao đòi coi hoài vậy?

- Vì gần cuối phim này có mấy câu hát rất hay. Chị thích nó.

- Đòi coi một phim lần thứ ba chỉ để nghe mấy câu hát hả?

- Uhm!

- Không chán hả?

- Hông! Nhóc chị còn hông chán nói gì phim này.

- Sao bình thường la nhóc đáng chán mà.

- Uhm thì đáng chán. Chị quen rồi hihi! Chán...nhưng xa là nhớ lắm...

Nó im lặng, lại mỉm cười, nụ cười khó hiểu, bàn tay phải bấm chặt vào nhau rung rung phía bên dưới ghế. Lòng nó rối bời đến lạ, một chút tội lỗi, một chút nhói đau phía trong người. Nó buồn, thấy rõ nỗi đau là có thật...buồn là vì tình cảm chị dành cho nó nhiều đến thế kia nhưng nó cố

tìm mãi lại không nhận ra mình có yêu chị hay không, đau là do nó sợ những giây phút bình yên bây giờ liệu chỉ là giả dối, nếu chị nhận ra nó quan tâm chị hoàn toàn không xuất phát từ tình yêu thật sự, chị sẽ đau nhiều lắm. Hơn tất cả, nó nhận thức rằng chị xứng đáng nhận được niềm vui thật sự chứ ko phải kiểu tình cảm thương hại, viển vông, không có thật. Giả như người bên cạnh không phải là chị thì nó sẽ không lo lắng về yêu thương như bây giờ, vốn dĩ nó luôn là một tên nhóc bay bướm đa tình kia mà, nó không ngần ngại “yêu” một cô gái mà nó thích, càng không loanh quanh tìm kiếm tình cảm thực sự lâu đến như vậy...không phải chị, mọi chuyện có lẽ đơn giản hơn rất nhiều. Ừ...yêu được thì cứ yêu, quen được thì cứ quen, thay lòng rồi thì chia tay, không gần nhau được nữa thì xa, không hợp nhau thì có thể dừng lại, buồn một thời gian rồi thôi...nó có thể buông tay một cách nhanh chóng, dứt khoát, lạnh lùng đến tàn nhẫn như chính con người của nó. Đó là với những cô gái khác, bao gồm cả Thy, Hân hay ai khác...nhưng người lần này là chị, là chị nữ hoàng của nó, người trong cả giấc mơ ngang tàn nhất nó cũng không bao giờ muốn làm chị tổn thương.

- Nhóc ơi!

- Sao chị?

- Chị muốn ngắm bình minh.

- Ờ thì chút về ngủ sớm sáng chở đi ngắm.

- Hồng phải ở đây.

- Chứ ở đâu.

- Đà Lạt!

- Ờ...

- Hihi...!

Đang suy nghĩ rầu rầu gần chết, chị đề nghị một câu suýt phun cả nước ngọt ra hàng ghế phía trước. Đà Lạt chứ có phải Hóc Môn, Thủ Đức đâu mà muốn là ngắm bình minh được, có mấy đũa ngóc rãnh ời là rãnh mới nghĩ ra cái trò đó ngay lúc này.

Vậy mà có thằng nhóc ngu như heo đang ôm cục nợ to dùng phía trước mỗi nhừ cả hai tay trên chuyến xe giường nằm lao vun vút trong đêm hướng về Đà Lạt. Công nhận nó cũng bao rảnh, mới nghe chị muốn một cái là quyết định trong vòng một nốt nhạc, bỏ luôn bộ phim đang chiếu, dắt nhau ra luôn trạm xe ở quận 1 đặt ngay hai vé xe đi Đà Lạt trong đêm. Thôi kệ, coi như đi Đà Lạt uống caffe rồi về cũng được.

Bình minh lấp ló đằng sau những dãy núi, xe vẫn chưa về đến thành phố, nó thở phì tiếc nuôi.

- Xui ghê, không kịp tới Đà Lạt cho chị ngắm bình minh rồi. Phải đặt được xe chuyến trước là kịp.

Chị khẽ cựa mình, mắt nửa nhắm nửa mở xoa xoa tay lên cửa kính xe.

- Ngắm bình minh giờ cũng được. Còn bao lâu nữa mới tới vậy nhóc?

- Còn cỡ tiếng hơn, mới tới Bảo Lộc à.

- Nhóc nhóc, chị lạnh!

- Uhm! Vậy nằm sát vô chút, ráng xiu lên tới nơi đi mua áo ấm mặc. Tại đi gấp quá quên vụ trên này lạnh.

- Hihi nhóc cũng khùng ghê, chị nói có xiu cũng chịu dần chị đi nữa. Đồ điên hết sức luôn.

- Xời! Dân chơi sợ gì mưa rơi.

- Pleee mưa rơi lớn quá dân chơi đi về thì có hihi.

- Biết luôn, vậy giờ quay về nhà, mưa rồi kìa.

- Xí! Hồng dám về đâu, chị chưa được ngắm bình minh chứ bộ.

- Thì ngắm đi, mà mưa rồi, ngắm cái mỗ đờ đi, mỗ chị đổ chót y chan mặt trời đó.

- Hừ! Đáng ghét, căn nhóc chết giờ, dám chọc chị hả!

Chuyến xe chậm chậm leo đèo, những ánh nắng bình minh le lói rồi tắt lịm nhường chỗ cho cơn mưa vội vàng kéo đến. Trời vừa hửng xiu nắng đã

chuyển màu xám xịt, từng hạt mưa tạt vào cửa kính rồi vỡ òa. Chị ngồi dựa hẳn vào người nó hát nho nhỏ, ánh mắt long lanh thích thú ngắm cơn mưa sớm đổ dài trên sườn núi, chuyển đi ngắm bình minh trở thành chuyển đi ngắm mưa bất đắc dĩ, thế nhưng trông chị vẫn vui, vẫn hát lalala.

Phố núi đổ mưa sớm, trời lạnh tê tái, hai đứa bắt vội chuyến ta-xi của anh tài xế quen lần trước nhờ chở đi mua áo ấm, thưởng thức tô mì quảng nóng hổi rồi đến điểm quen thuộc uống cà phê sáng. Trời mưa dầm, không nặng hạt nhưng rả rích, đường phố vắng người, nhịp sống chậm lại, tiết trời thế này chẳng mấy ai muốn ra khỏi nhà trừ khi thật cần thiết. Có lẽ đến chiều cũng chưa chắc nhìn thấy được mặt trời chứ nói gì đến ngắm bình minh. Mặc cho chị hát, ngắm mưa...nó thì chăm chú vào tờ báo sáng, nhâm nhi ly cà phê không đường quen thuộc, tất nhiên là món cà phê son môi đặc biệt chị pha cho. Bất giác nhận ra quen mùi vị này từ lâu, chẳng biết nó đã uống bao nhiêu ký son thay vì đường pha vào cà phê, chẳng biết có khi nào đi bên nhau, chị quên không pha son môi vào cà phê cho nó uống không nhỉ. Hình như là chưa, chưa bao giờ chị quên hết, ngay cả khi bận nói, bận làm gì đó, miễn cà phê mang ra đến nơi là chị ngừng lại giắt lấy ly cà phê pha son cho nó uống. Đi với nhau, chị luôn luyện thuyên chuyện này chuyện nọ, nghịch cái này, xem xét cái kia, nó thì đọc báo, đọc sách, tạp chí, xem phim trên tivi của quán...luôn ra tỏ ra như kẻ chị làm gì làm, nói gì nói, nhưng tuyệt nhiên nó luôn lắng nghe chị nói, cho dù đó là lời nói chẳng đâu vào đâu, vậy mà nó vẫn nghe, đơn giản là thói quen. Đi với nhau, không có công việc, không có điện thoại cảm ứng vuốt vuốt trượt trượt, không lướt web, không internet...nếu có chơi game thì sẽ là những trò offline đơn giản và tất nhiên hai đứa chơi chung.

- Nè! Nói nhiều một mình như vậy hoài không chán hả?
- Không chán. Vì chị biết có nhóc lắng nghe mà.
- Vậy rùi nhóc không nghe thì sao?
- Chị biết nhóc sẽ nghe mà.
- Nhưng nếu nhóc mãi làm việc khác không nghe được.
- Nhóc sẽ luôn nghe. Chị biết chắc nhóc sẽ nghe, ngay cả nhóc nói không. Hihi...

Nó bật cười...

- Hiểu nhau quá ta.
- Chứ sao. Vì chúng ta yêu nhau mà.
- Này! Nhóc nói yêu hồi nào?
- Kệ nhóc chứ. Nhóc nói gì kệ nhóc, chị biết nhóc yêu chị mà.
- Đừng tự quyết định hết vậy chứ.
- Nhóc là của chị, nhóc hông chối được đâu, cá luôn đó.
- Cá gì?
- Bằng cái này nè.

Chị chỉ tay vào sợi dây chuyền nó tặng đang đeo trên cổ.

- Nếu nhóc yêu chị tất nhiên sợi dây này là của chị, nêu nhóc nói không yêu, sợi dây chuyền vẫn nằm trên cổ chị, nhóc vẫn sẽ yêu chị, là của chị.
- Này này! Lý lẽ kiểu gì ngang ngược vậy hả? Vô lý!
- Chị vô lý vậy đó. Nhóc cũng có bỏ chị được đâu.
- Ờ thì không bỏ, nhưng cũng đâu có nói sẽ yêu nhau đâu.
- Có mà. Chị biết là có.
- Hay quá! Đâu ra quyết định dùm người khác luôn vậy.
- Vì chị là nữ hoàng mà, nhóc phải nghe lời hihi.
- Không phải hồi xưa đâu mà đòi chiếm hữu nô lệ nhá.
- Hồi xưa hồi nay gì cũng vậy hà, nhóc là của chị, hihi chị xí nhóc trước lâu ời là lâu lắm rồi.
- Người mà làm như đồ ăn, xí này xí nọ.
- Hihi!

Nó lắc đầu trước sự ngang bướng vô lý của chị, chưa có cuộc tình nào vớ vớ vẫn như cuộc tình này, nói chuyện tình cảm mà cứ như cãi nhau linh tinh, trẻ con, kỳ lạ. Nó vốn bất cần, lạnh lùng, vậy mà trước chị, nó chẳng cách nào cãi lại và bất cần được...đơn giản lắm, nó bất cần 1 thì chị ngang ngược 10, nó lạnh lùng 10...chị sẽ vô lý đến 100.

- Từ trước đến nay, nhóc là người duy nhất hay trêu chị, cãi nhau với chị...hihi nhưng nhóc cũng là người duy nhất luôn chịu thua cái ngang bướng của chị, chấp nhận vô lý ời la vô lý của chị. Đó là lý do...em yêu anh!

Chị vòng tay ôm lấy cổ nó thì thâm, một chút gai ốc nổi trên người, nó thử phì một cái đưa tay cầm ly cà phê lên uống một ngụm, nhắm mắt từ từ nuốt vào cổ họng. Cái chất lỏng màu đen đắng nghét như lan tỏa khắp cơ thể, xua đi cảm xúc là lạ dâng lên trong người.

- Lúc xưng chị kêu nhóc, lúc thì lại đòi anh, em...cuối cùng là muốn kêu nhau như nào? Chứ lâu lâu chột vô câu anh em...nghe nổi hết da gà.

- Hihi chị thích vậy. Chị là chị nhóc mà, nhóc phải kêu chị bằng chị mới được. Chị quen cách nhóc gọi chị rồi, chị hông muốn đổi đâu. Nó là yêu thương, mà yêu thương thì sao phải đổi. Nhưng lâu lâu, em sẽ gọi bằng anh...vì hồi đó có một người nói dù chị có lớn hơn 10 tuổi yêu nhau rồi cũng phải kêu hần bằng anh.

- Hả! Ý là nhóc nói đó hả?

- Uhm!

- Nhóc nói hồi nào? Làm gì có? Nói khi nào?

- Hihi bí mật.

- Coi chừng nhớ lộn ai à.

- Hihi hông có đâu, chị có một mình nhóc thôi, làm gì có ai để lộn chứ.

- Đặt điều!

- Hihi!

Nó lại uống cà phê, cuộc nói chuyện với chị luôn là vậy, linh tinh, sến sến,

kỳ lạ, đi xa thực tế như đang diễn trong bộ phim nào đó...nhưng rồi thì cũng quen, quen như cách nó uống caffe vậy, không đường, khác người...nhưng vẫn trở thành thói quen.

- Chị nè!

- Sao nhóc?

- Có thể chờ nhóc một thời gian không?

- Bao lâu?

- Nhóc không chắc lắm. Chị cũng biết nhóc đã hứa, nhóc muốn thử thực hiện lời hứa, một thời gian thôi. Nhóc biết nhóc hơi quá đáng khi bắt chị phải chờ. Nhưng nhóc lo sẽ đánh mất chị lắm, lo mọi chuyện sau này xảy ra điều không như ý muốn, nhóc sẽ làm chị tổn thương.

- Không!

- ...

- Chị hồng cho nhóc thời gian gì hết đâu. Chờ một ngày nhóc sẽ là của chị, chờ mười năm, cuối cùng nhóc cũng sẽ là của chị. Chờ hay hồng chờ cùng như nhau hà.

- Thôi mà. Giờ không phải lúc ngang ngược đâu.

- Chị đang nghiêm túc. Chị biết nhóc đang nghĩ gì, chị hiểu nhóc hơn chính nhóc nhiều. Đồ ngốc!

- ...Chị quên chị ghét nhất người không giữ lời hứa sao? Nhóc nghĩ chị cũng đâu muốn yêu một kẻ không giữ lời hứa. Nhóc đã hứa với cô ấy, nếu ngay cả lời hứa với cô ấy nhóc không làm được, làm sao nhóc tin mình đủ sức giữ lời hứa bên chị lâu lâu, dài dài được chứ.

- Đồ khờ! Nhóc đòi giữ lời hứa, rồi nhóc có nghĩ tới đến hẹn...rồi nhóc sẽ ra sao chưa? Nhóc sẽ làm gì hả?

- ...Nhóc....

- Nhóc tự suy nghĩ tự hỏi tim nhóc đi, nhóc hỏi đi, nếu tới mười năm đó, nhóc làm gì với bé Thy, nhóc bỏ được chị hông? Nhóc hỏi tim nhóc

đi...chị và bé Thy nhóc sẽ chọn ai?

- ...

Nó lặng người đi, bàn tay run run xoa lấy ly caffe còn chút hơi ấm, một chút gì đó đi xuyên qua lồng ngực, dường như nó ngay lập tức đi nói chuyện cho rõ trắng đen với tim mình, giá mà hình tượng trái tim của tình yêu là có thật, chắc nó cũng lôi đầu cái đĩa tên trái tim đó ra mà hỏi cho ra lẽ rồi. Nhưng nó không thể làm điều đó, không ai lôi được cái đĩa tên trái tim đó ra hỏi chuyện được cả, chỉ còn cách hỏi mình bản thân nó mà thôi... "Ừ nhỉ...nếu em về, nó có bỏ được chị mà chọn em không chứ? Em và chị...nó chọn ai?". Ngụ thiệt, tự nhiên đưa đầu cho chị bắt bí, hết biết đường nói luôn... Đà Lạt... mưa rồi nùi.

-----oOo-----

Chương 82: Chương 81

Nguồn: EbookTruyen.VN

Những ngày cuối tháng 7...mưa đổ dài suốt con đường trở lại SG sau một chuyến đi xa dài ngày nhất không có chị bên cạnh. Nó mỉm cười nhìn SG hiện ra trước mắt. Một chuyến đi dài với rất nhiều trải nghiệm, rất nhiều điều thú vị để kể với chị. Nó đã từng nghĩ rằng nếu mỗi ngày đều bên chị, có thể cảm nhận được sự nhàm chán, cảm nhận được rõ nỗi đau vì đã luôn bên chị mà không chắc rằng mình có thực sự yêu thương, một suy nghĩ của một tên ngốc, để rồi nó quyết định đi... đi để trải nghiệm, đi vì nhiệt huyết tuổi trẻ...và đi để hiểu mình hơn. Chị ủng hộ chuyến đi lần này, chị không giận, không buồn...chị nói vậy và nó tin là như vậy.

SG cũng mưa, những cơn mưa giữa mùa mát lạnh. Nó chen khỏi dòng người để xuống xe một cách nhanh nhất có thể, mặc kệ những tiếng chửi rủa của mấy đứa bạn trên xe, mặc kệ những lời chia tay chia chân, hỏi han dằn dò nhau chí chóe, mặc kệ luôn cơn mưa nặng hạt phía bên ngoài đường phố SG...nó chạy nhanh nhất có thể về nơi duy nhất nó có thể đến mỗi khi mệt mỏi, nơi đó có chị có lẽ vẫn luôn chờ nó về. Người nó ướt sũng vì mưa, cả chiếc balo phía sau lưng cũng nặng hơn do thấm nước, kệ tất cả, nó chẳng quan tâm đến dơ sạch mà đi thẳng lên phòng tìm chị. Mọi thứ vẫn thân thuộc, không có gì thay đổi, cả một tone màu trắng nhẹ nhàng khắp phòng như gang tay đón nó về nhà, cảm nhận rõ sự bình yên sau

nhiều ngày xa cách.

Chị của nó đang ngồi trên chiếc ghế so-pha của nó, ôm chiếc gối ôm, đôi mắt nhắm nghiền dựa vào thành ghế, tóc xoa nhẹ lên bờ vai, môi mấp mái đều đều trong hơi thở của một giấc ngủ say. Nó lắc đầu mỉm cười nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế gỗ bên cạnh, hai tay chắp vào nhau đưa mắt ngắm nhìn chị, nó vẫn nghĩ suốt chặng đường dài rằng khi gặp lại, chắc sẽ ôm chị thật chặt, hoặc sẽ rón rén hù chị, hay làm một điều gì đó cho chị bất ngờ trên chị...nhưng không, ngay lúc này nó chỉ muốn im lặng ngồi như vậy và nhìn chị ngủ. Nó từng nói rất nhiều về thiên thần, nó cũng từng luôn nghe chị luyện thuyên rất nhiều về thiên thần...và ngay lúc này, nó đang nhìn thấy thiên thần say ngủ trước mặt, dịu dàng và bình yên lắm. “Once upon a time ...an angel in the sky...” Từng ca từ ngọt ngào phát ra từ chiếc máy nghe nhạc nhỏ nó mua tặng chị, trong đó chỉ có vài bài hát chị yêu thích nhất, dường như sự trùng hợp nào đó khiến nó bấm nút play đúng ngay bài hát này vang lên. Tự nhiên nó bật cười, tay xoa xoa lấy chiếc máy nghe nhạc, bài hát này là do nó tìm khắp mấy trang nhạc online mới tải về được cho chị, vì bài hát này mà chị bắt nó phải cùng ngồi xem hết cả bộ phim dài tập với chị, nó vốn lười xem phim dài tập, vậy mà vẫn phải ngồi suốt mấy đêm liền xem phim chỉ với lí do: chị muốn khoe với nó bài hát chị vô tình nghe được và mê luôn nó. Không biết về lần này, lại bên nhau mỗi ngày, lại gặp nhau đến phát chán, chị sẽ lại bắt nó tải phim dài tập gì về xem với chị đây, có khi xem riết nó bị lây luôn cái hội chứng mê nghe nhạc phim của chị luôn không chừng.

- Tính ngồi đó nhìn người ta tới chừng nào hả?

Nó mỉm cười, tiếng chị nho nhỏ khiến nó khẽ giật mình, đôi mắt chị vẫn nhắm nghiền. Thì ra chị đã biết nó về từ lâu rồi, có muốn làm chị bất ngờ cũng không được, có muốn nhìn lén thêm một chút cũng không được bừa. Nó đứng dậy đi lại gần rồi ngồi xuống bên cạnh, vòng đôi tay gầy gò, đen ngòm vì nắng gió đường dài của mình ôm lấy chị.

- Về rồi hen!

- Uhm! Về rồi!

- Mệt hông?

- Mệt!

Chị từ từ kéo hai tay nó siết chặt hơn rồi ôm lấy vòng tay nó từ phía trước, nó gục đầu lên vai chị, dụi sau vào hít lấy mùi tóc thân quen của chị như cách nó vẫn luôn làm từ lâu mỗi khi mệt mỏi. Nhiều phút đồng hồ trôi qua, nó vẫn ôm chị như vậy, mặc cho người mỗi nhừ, thấm lạnh, thấm mệt đường dài. Có lẽ chị cũng nhận ra điều này, bỗng nhiên chị gỡ tay nó ra, xoay người lại, đưa tay vuốt lấy mái tóc khá dài sau nhiều ngày không cắt của nó.

- Tóc nhóc dài rồi nè, râu cũng nhiều nửa nè. Sao nhóc hồng mặc áo mưa về. Ướt hết luôn rồi, tôi bệnh cho coi.

- Không sao đâu, nhóc vẫn khỏe như voi.

- Xí! Mệt nhóc ghê, về cái là làm phiền chị lo lắng liền hà. Giờ nhóc đi tắm nước nóng đi hen, chị sẽ lấy quần áo cho nhóc thay và chuẩn bị nước ép cho nhóc uống.

- Thôi, đang mệt, làm biếng tắm quá, cho ngồi xiu nửa.

- Hồng được, nhóc hư quá à, dậy tắm nhanh lên đồ lười biếng, nhanh lên, ở dơ thấy ghê luôn. Dậy nhanh lên nhanh.

Chị chu miêng đứng dậy kéo tay nó ra khỏi ghế sô-pha, nó cũng uể oải đứng dậy thở phì một cái thật mạnh lấy tinh thần đi tắm. Đột nhiên chị kéo tay nó lại, nhìn một lượt khắp người nó rồi mỉm cười.

- Về rồi hen!

- Ừ! Về rồi!

Chị đưa tay lên ngực nó, từ từ cởi chiếc nút áo sơ-mi sọc ca-rô nó đang mặc.

- Thôi để nhóc làm.

- Đứng yên! Lệnh đó biết chưa.

Chị nghiêm mặt, nó rùng mình ra vẻ sợ rồi đứng im mặc chị giúp nó cởi áo.

- Để chị coi coi. Về rồi hen. Coi coi...người rắn chắc hơn nè, tay chân có sọc mới nửa nè, râu nhiều rồi nè, tóc dài nè, da đen sạm hơn luôn nè... Chị

ngừng lại, đưa mắt long lanh nhìn sâu vào mắt nó.

- Nhóc của chị...trưởng thành hơn rồi. Hi...!

- Uhm!

Đôi mắt chị long lanh dường như ngấn nước, môi nở nụ cười thật tươi, đôi tay chị nhẹ nhàng chèn vào ôm lấy hông nó rồi siết chặt, chị ngả đầu thật sát vào vai nó, cắn thật mạnh.

- Em nhớ anh!

- Gì!..Thả ra coi, vừa cắn vừa nói...đau...nghe không có được.

- Em nhớ anh!

- Sao?

- Em nhớ anh! Đồ đáng ghét!

Nó bật cười, vừa nói vừa cắn, còn nó thì cười, chẳng lãng mạn gì hết, một cặp đôi kỳ cục.

- Rồi! Cắn đã rồi, nhóc đi tắm đi, hơi quá à. Nhanh đi nhanh, chút chị sẽ nấu bữa tối thật ngon cho nhóc ăn hen. Nhóc vô tắm đi, sẽ có quần áo cho nhóc thay liền. Hihi!

- Ờ ờ! Thì từ từ.

Chị đẩy nó vô toilet trong phòng đứng ngay dưới vòi hoa sen mới chịu đi ra khỏi phòng tắm, tiếng hát lalala của chị bắt đầu vang lên phía ngoài, nó khẽ nhìn ra, chị đang kéo cửa tủ để chọn quần áo cho nó. Từng dòng nước ấm nhẹ nhàng chảy khắp cơ thể xua đi những bụi đường, bùn lầy, phèn chua, muối mặn bám trong từng milimet cơ thể nó. Đi một chặn đường dài...rồi cũng trưởng thành hơn một chút, ừ cũng nhận ra thêm một chút những điều mình sẽ làm...điều quan trọng hơn...nó đang ở nhà, vậy đó. (cười) Nó nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng tắm sau khi thay quần áo được chị chuẩn bị đặt sẵn phía bên ngoài cửa. Về nhà rồi, quần sọc, áo thun... nhẹ nhõm cả người. Nó vui vẻ ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cửa sổ, cầm ly nước cam ép mát lạnh tu một hơi ngon lành, để ly xuống bục cửa sổ nó nhắm mắt chìm vào giấc ngủ, một giấc ngủ thật sâu, bình yên nhất suốt nhiều ngày qua, vì nó biết khi mở mắt ra, sẽ luôn nhìn thấy chị.

Chiều tối, nó thức dậy sau một giấc ngủ dài, bữa tối đã được chị chuẩn bị sẵn. Đời chỉ có bao nhiêu là sung sướng, đi loanh quanh rồi cũng quay về đây, bữa cơm ngon lành...đương nhiên có chị. Ăn uống xong xuôi, nó đưa chị đi dạo loanh quanh SG, uống cà phê son môi rồi quay về nhà ngủ. Hôm nay dù đã ngủ cả buổi chiều nhưng nó vẫn mệt, chị cũng nhất quyết không cho nó nằm ngủ trên sofa nữa mà phải lên giường nằm ngủ với chị. Sài Gòn đương nhiên là bình yên, ngoại trừ cơn mưa đêm phía ngoài bắt đầu rơi, trời se lạnh, hy vọng mai sẽ là một ngày thời tiết đẹp, vì ngày mai sinh nhật chị.

Sáng, nó dậy thật sớm, thói quen của những chuỗi ngày sau chuyến đi xa, mở mắt ra...lần này nó thực sự đã nhìn thấy chị. Dậy trước và nằm nhìn chị ngủ là thói quen từ lâu, hôm nay nó sẽ lại được tiếp tục thói quen này.

- Nè!

- Zzz - Nè! Dậy đi. Sinh nhật mà, ai lại ngủ nướng hả cô nương.

- Hồng mà, để yên chị ngủ xú.

- Ngủ gì mà ngủ hoài, nắng chói chang luôn rồi kìa. Dậy đi, nhóc đưa đi ăn sáng nè.

- Chị muốn ngủ nữa mà. Xú hà, xú xù xiu nữa hà.

Chị dụi đầu sâu vào người nó hơn, vòng tay ôm lấy hông, hơi thở chị nhẹ phả vào ngực nó, một cảm giác khó tả dâng lên trong lòng. Một tên ngốc luôn chạy trốn cảm giác này, thật kỳ cục và ngu ngốc. Nó luồn tay vào tóc chị, xoa nhẹ phần phía sau gáy rồi nhẹ nhàng đặt lên trán chị một nụ hôn nhẹ, hít một hơi thật sâu để ngửi mùi hương con gái thoang thoảng tỏa ra từ người chị. “Chết tiệt! Nó thực sự rất nhớ chị”.

- Yêu em không?

Chị ngẩng mặt lên nhìn sâu vào mắt nó hỏi nhỏ, nó chỉ biết mỉm cười, mỗi lần chị hỏi như vậy nó đều có một chút chột dạ, một chút giật mình, nhưng rồi cũng chỉ mỉm cười.

- Nhóc không!

- Hứ! Chị biết mà.

- Biết câu trả lời, sao còn hỏi?

- Vì chị thích vậy. Đồ đáng ghét. Pleeeee!

Sau tất cả, câu trả lời của nó vẫn là không, sau tất cả nó vẫn luôn là nó dù cho đã trưởng thành hơn, chín chắn hơn, nhận ra được nhiều điều hơn... nhưng sau tất cả, nó biết mình phải làm gì với chị.

Tiếng chuông điện thoại của chị nhẹ nhàng vang lên, bài nhạc chuông quen thuộc nhưng không phải bài hát chị cài riêng dành cho số điện thoại của nó.

- A! Phong gọi nè nhóc!

- Uhm nghe đi.

Chị tươi cười nhấn nút nghe rồi mở luôn loa ngoài.

- Gì đó tên kia!

- Hi Mon! Dẫn bà cô trẻ của em xuống nhà dùm anh. Hai đứa tính ngủ tới trưa hả?

- Ủa! Sao anh biết em đang ở với chị, mà anh đang ở Việt Nam sao? “nè nè tên kia, điện thoại của ta mà sao dám nói chuyện với hần, nè nè nói ai bà cô hả, muốn chết hả?” - Ừ! Anh đang ở dưới nhà chờ tụi em nè. Xuống nhanh nhé!

- Ok anh. “ê ê dám lơ Phương hả, ê muốn chết hông tên kia”.

Nó bật cười đứng dậy kéo tay chị.

- Thôi lười biếng đủ rồi, dậy đi nữ hoàng của tui ời. Xuống nha anh Phong chờ kia.

- Hứ! Hai người được lắm, dám lơ chị nha. Hai người chung phe chứ gì.

- Đâu có, nhóc phe chị mà. Thôi ngoan dậy nào.

- Pleeeee!

Hai chị em xà quần vệ sinh cá nhân cả nửa tiếng đồng hồ mới xong vì chị

ngịch như trẻ con. Nó vui vẻ đi xuống sân nhà trước mặc chị còn điệu đà chọn váy mặc dù mấy cái váy đều cùng màu trắng. Anh Phong đang ngồi trên ghế gỗ giữa sân vườn nói chuyện với chú ba.

- Hi Mon! Lâu không gặp, cũng thay đổi nhiều quá.

- Dạ em chào anh, con chào chú ba.

- Cậu Mon dậy rồi hả. Đi đường xa về chắc mệt dữ lắm.

- Dạ cũng mệt, mà con dậy lâu lâu rồi. Tại chị cứ nằm nướng không chịu dậy đó chứ.

- Tui tính nói cậu Phong để cậu ngủ thêm chút.

- Thôi, tại chị chứ không con xuống lâu rồi. Ngủ không được nửa tại đi riết quen giấc đó chứ.

- Hà hà, bữa nào kể chuyện đi cho tui nghe với. Thôi giờ tui đi lau xe sẵn chuẩn bị cho cô cậu đi.

- Chú đưa xe ra cổng luôn dùm tui con. Cảm ơn chú.

Anh Phong tươi cười chen vào.

- Mon hôm nay em lái xe chở Phương nhé, xe anh tí phải đón Thủy cùng mấy người nữa.

- Dạ cũng được. Mà nay đặt tiệc ở đâu anh. Có phải chạy xe ra quốc lộ không? Em chưa lái xe đường quốc lộ được đâu anh.

- Lái ra cà phê ngoài Bình Thạnh họp mặt với mọi người thôi em. Có gì tí anh nhờ bạn anh lái xe của Phương. Chờ Phương xuống anh kiểm tra một số thứ sau đó anh đi rước Thủy và mọi người, em lái xe đưa Phương ra cà phê trước nhé.

- Ok anh.

Thực ra nó cũng biết sơ sơ về kế hoạch mừng sinh nhật hôm nay của chị vì suốt cả tuần trước khi về chị Thủy có liên lạc với nó, có điều nó không biết anh Phong cũng sẽ về Việt Nam thôi. Công nhận từ khi có sự xuất hiện của chị Thủy, mọi người càng có dịp hội họp, ăn chơi, đi đây đi đó du lịch

nhiều hơn, đương nhiên mọi thứ đều do chị Thủy sắp xếp nói về khả năng rủ rê tổ chức ăn chơi, chị Thủy hơn xa so với chủ tịch hội đồng ăn chơi nhiệm kỳ trước – Chị Tiên.

- Sao rồi. Tình cảm hai đứa tốt hơn rồi chứ. Đạo này anh có hỏi mà Phương không thêm tâm sự với anh nữa.

- Dạ cũng cà lụng cà tung anh ơi. Hì hì...có mấy bạn em tính gọi điện thoại nói chuyện nhưng cũng thôi, hơi ngại. Đàn ông con trai đi nói mấy chuyện đó qua điện thoại cũng hơi kỳ. Em nghĩ từ từ em cũng giải quyết được.

- Haha! Nhưng theo anh biết thì có gì giải quyết đâu. Do em cố chấp quá thôi, anh nghĩ em nên mở lòng hơn để sớm nhận ra tình cảm thật của mình. Thủy có nói chuyện với anh nhiều lần nên anh cũng hiểu phần nào.

- Em cũng ráng mở lòng rồi đó chứ...nhưng vẫn thấy đầu óc mình nghĩ tào lao đâu không thôi. Với lại em cũng không tin được chị yêu em nhiều tới vậy. Nhiều lúc từ trước giờ em nghĩ có lẽ vì gần nhau quá nhiều nên ngộ nhận tình cảm chị em thành tình cảm trai gái, trước giờ em luôn rất tôn trọng chị, chưa bao giờ em nghĩ đến chuyện đưa mối quan hệ hai đứa em thành tình cảm trai gái luôn.

- Em với Phương gần nhau nhiều bằng anh với Phương không? Có ngộ nhận thì Phương phải ngộ nhận với anh chứ làm gì tới lượt em. Anh nói cái này em đừng hiểu sai và buồn anh, nhưng anh nghĩ chắc chắn em cũng nghĩ như anh nên mới không nhận thức rõ tình cảm của mình. Anh nói thẳng so với anh em thua xa nhiều thứ, ngoại hình, điều kiện kinh tế, va chạm cuộc sống, thời gian gần gũi Phương, nhiều thứ khác nữa. Nếu ngộ nhận tình cảm hay xét về khả năng thì anh hoặc ai đó tương đương anh mới xứng với Phương. Nhưng nếu nghĩ như vậy đâu có ai thực sự biết yêu là gì nữa.

Nó mỉm cười gật gù, không có một xíu suy nghĩ hay buồn vì anh Phong so sánh như vậy cả, sự thật là như vậy, nó chấp nhận sự thật hiển nhiên, không có lí do gì phải buồn cả.

- Em có những thứ mà anh và những người theo đuổi Phương chưa chắc so sánh được. Kể ra thì cũng nhiều, mà em cũng biết tính tình bà cô đó rồi đó. Bà cô nữ hoàng sinh nhật cung sư tử đó em. Kiêu ngạo, ngang ngược, mạnh mẽ số một luôn. Trước khi gặp e, anh vẫn không tin được biết nhiều

anh chàng tốt theo đuổi mà Phương từ chối sạch, đi yêu ai không yêu, lại yêu thằng nào đó ở tuốt Việt Nam. Nhưng gặp và tiếp xúc em rồi anh mới biết vì sao Phương nhất định yêu em. Em nhớ lần đầu tiên anh em mình gặp nhau không?

- Dạ nhớ! Lần đó em te tua dữ lắm, đâu quên được.

- Đó! Thương tích đầy mình, ốm yếu nhỏ con, vậy mà dám bay xuống hò cứu Phương. Anh nói thật nếu là người khác, đa số sẽ chần chừ hoặc kêu cứu với anh trong tình trạng khó cử động của em. Rồi nhé, từ đó anh đều để ý cách em đối xử với Phương, hết mình, hết lòng, quan tâm lo lắng không một chút tính toán.

- Anh nói quá. Thì lúc đó em cũng chỉ đối xử với chị kiểu chị em thôi, tính toán làm gì.

- Thì chính vì em đối xử vô tư không có tính toán kiểu tán tỉnh theo đuổi chinh phục Phương nên mới dễ làm Phương ngày càng yêu thương em hơn đó. Rồi nữa nhé, nhớ lần đi Đà Lạt Phương bị đụng xe vô công nhà không? Anh và anh Chinh nhìn thấy ở em một sự quyết liệt máu lửa mỗi khi có chuyện gì đó xảy ra với Phương. Anh thấy em bất chấp tất cả, hốt hoảng, không giữ được bình tĩnh khi Phương xảy ra chuyện. Chứng tỏ em đối với Phương là bằng tất cả tấm lòng. Biết anh Chinh đánh giá về em ra sao không? “Thằng đó coi dờ dờ vậy mà được, kiểu của nó với bé Phương nhà mình là sống chết, giả dụ đưa nào mà đụng tới bé Phương nó quỳnh không lại nó cũng quỳnh bất chấp con nhỏ đúng sai luôn đấy”. Nói thật tại anh cưng bé Phương nhiều khi cũng suy nghĩ đúng sai chứ còn em anh bảo đảm Phương có sai hoàn toàn em cũng bênh Phương không cần biết lí do luôn ấy.

- Anh nói quá. Em cũng thấy bình thường, đưa em lên quá em tự cao cho coi.

- Cái này anh tổng hợp từ những người xung quanh anh em mình nói về em, nhất là từ chính Phương. Còn nữa nhé, bé Hân nói em cũng đã giả bộ mù công nghệ vô tình làm mất dữ liệu máy tính, anh nói để anh nhờ bạn phục hồi cho nhưng đừng cái em bán máy mất tiêu. Quần áo, đồ đạc cũ em đều mang đi từ thiện hết, ban đầu anh nghe thấy bình thường. Nhưng Hân nói em đang từ từ xóa bỏ hết những đồ đạc hình ảnh của bé Thy, em sợ Phương nhìn thấy những thứ đó sẽ lo lắng buồn phiền vì em đúng không? Cái này em chối chối, Hân chụp kịp màn hình blog zing của em cho anh

xem rồi. Sẵn sàng xóa bỏ kỷ niệm người yêu của mình vì một người chị không ruột thịt, mấy ai làm được.

- Phù!

Nó thở dài ngả người ra ghế gãi gãi đầu.

- Viết lên, xong xóa liền mà cũng bị phát hiện. Hân nhanh tay thiệt. Nhưng nói gì thì nói, em cũng nghĩ do chị là chị, hơi đặc biệt hơn tình cảm bình thường nên em cũng đặc biệt đối xử thôi mà. Dù sao em cũng... - Anh hiểu. Anh nói nãy giờ không phải khơi khơi nhiều chuyện chơi đâu nhé. Nói để em hiểu và bỏ ngay cái suy nghĩ em không xứng, không đáng yêu Phương đi. Em đi hỏi hết tất cả mọi người quen biết hai đứa đi, ai cũng nói em xứng hết. Anh Chinh mới lần đầu gặp cũng nhìn ra em có tình cảm với Phương, nói gì những người hay tiếp xúc với em như anh, Thủy hoặc Hân, kể cả chú thím ba, bé Xiu, anh Kha...có mình em cố chấp không thừa nhận tình cảm của em thôi đó.

- Haizzz cũng oan lắm. Em cũng ráng xác định tình cảm của em đối với chị, nhưng vòng vèo thiệt sự là không dám chắc có phải yêu không nữa. Nói em ngu em chịu, cố chấp hay khủng điên em cũng chịu...nhưng thật lòng em muốn để mọi chuyện tự nhiên, gì thì gì nếu người khác em yêu lâu rồi, nhưng lần này là chị, em không muốn mình lập lại những sai lầm bồng bột tuổi của em rồi sau này làm chị buồn, em không muốn mất chị.

- Em cầu toàn quá rồi đó. Anh hiểu rồi, có thể vấn đề tâm lý của em anh đoán được rồi. Haha để coi, nếu vậy thì phải để người trong cuộc giải quyết giúp em thôi.

- Hả hả? Là sao anh?

- Được rồi, nếu vấn đề của em như anh nghĩ, chắc chắn chỉ có mình nhân vật ngang ngược kia mới giải quyết được thôi. Đó, người đó đó.

Anh Phong bật cười chỉ tay về phía sau lưng nó, ngoảnh mặt lại, thì ra là chị đang tung tặng cảm trên tay mấy trái dâu tây vừa ăn vừa tiến đến chỗ anh em nó ngồi.

- Nè nè! Hai tên kia nãy giờ ngồi nói xấu ta hả?

- Đâu có, nói chuyện phiếm thôi. Đúng không Mon?

Anh Phong nhún vai nháy mắt với nó.

- Đó đó, rõ ràng ý đồ đen tối, anh em mấy người hợp nhau quá ha, nói chuyện say sưa như hai bà tám.

- Ê đừng chạm tự ái nha Phương.

- Xí! Sáng giờ Phong kiểm chuyện với Phương tùm lum rồi đó hen, liệu hồn đó, mai mốt xử tội Phong sau. Giờ vô rình đồ ra xe phụ coi. Bỏ thím ba làm một mình hả.

- Rồi thì đi, làm dữ vậy. Có người mới, hất hủi Phong chứ gì.

- Xí! Còn tên này nữa!

Chị liếc mắt chu miệng néo nó một cái rõ đau.

- A đau đau gì nữa đây cô hai.

- Bỏ chị xuống đây nhiều chuyện hả. Cởi áo ra.

- Này thôi nha, đang không cởi áo làm gì.

- Ai cho nhóc mặc áo này hả. Kêu chờ chút ngta chọn áo cho mặc đi chơi, ai cho tự tiện mặc áo này đi xuống đây vậy hả.

- Ồ nhưng áo này hôm qua mặc có xiu, còn sạch mà, nè còn thơm chứ bộ.

- Hừ! Giờ chị thích nhóc mặc áo chị chọn được hôn?

- Bày chuyện quá. Đâu áo nào đưa đây. Chị vui là được, chu mỏ lên làm gì, chu cho dữ, mỏ nhọn dữ lắm rồi đó nha.

- Hừ! Cắn nhóc chết giờ, chọc chị hả?

- Chọc đâu, nói thiệt, mỏ nhọn lắm rồi.

- Đồ đáng ghét, nhọn nè, nhọn nè..

- Ê đau đau...thôi cho xin, đâu, buông ra coi, rách áo bây giờ.

- Cho chết, hihi đồ đáng ghét!

Nó và chị lại giống như trẻ con...một cặp đôi vợ va vợ vắn. Chị chọn cho nó chiếc áo sơ mi sọc ca-rô đen trắng xám, dạo này có vẻ chị cuồng áo sọc ca-ro hay sao mà mua toàn áo kiểu này. Những đường chằng chéo nhau với nhiều màu sắc cũng giống như tâm trạng nó như bây giờ. Cố gắng tìm kiếm màu yêu thương của mình dành cho chị. À...hôm nay chị mặc sơ mi trắng dành cho con gái, quần jean cùng màu với quần của nó. Chọn váy cả buổi trời, đã đòi lại mặc trang phục đơn giản nhất, chị nữ hoàng của nó từ bao giờ đã không còn là nữ hoàng của những chiếc váy đắt tiền nữa, cái áo sơ-mi trắng này là áo của nó chị tự sửa lại thành áo con gái đây mà.

Sài Gòn nắng đẹp, sinh nhật chị mà, phải nắng đẹp thì sắc trắng của hoa cúc trắng mới lung linh rạng ngời được chứ. Nụ cười chị bên cạnh nó tươi hơn bất kỳ bông hoa xinh đẹp nào trên thế giới, cảm giác lại được bên cạnh chị, được chị lo lắng đến từng cái cúc của chiếc áo sọc ca-rô đang mặc trên người bình yên lắm. Đi một vòng, trải nghiệm, một chặng đường dài, xa xôi...loanh quanh rồi cũng quay về với bình yên bên màu cúc trắng...hình như...nó vừa tìm được màu yêu thương của mình... “Nếu em chọn yêu thương là màu hoa cúc trắng...tôi sẽ tô yêu thương riêng mình bằng những đường sọc ca-rô”. [Định sẽ dồn dập kết thúc trong hôm nay...nhưng mấy hôm lại suy nghĩ lại, muốn viết lại đoạn kết này, viết thêm vài câu, bớt đi vài chi tiết muốn giữ riêng mình. Suy đi nghĩ lại, viết tới viết lui cũng hàng chục lần suốt mấy tháng qua...lần nào cũng quyết ko thay đổi, nhưng rồi lại yếu lòng, viết lại...hì...chưa kết thúc hôm nay...nhưng sớm thôi, không thay đổi nữa. Hứa đây!]

-----oOo-----

Chương 83: Chương 82

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mọi người đều có mặt khá đông đủ, cũng toàn quen biết nhau cả nên những lời trêu chọc chị rộn vang khắp quán, ngày của chị mà, tất nhiên chị phải là trung tâm chứ. Nó thì chỉ ngồi yên bên cạnh chị cười, thưởng thức ly cà phê sáng ngon lành, món cà phê son mỗi kỳ cục, không đường và quen thuộc. Nó mỉm cười, một nụ cười nhẹ, vui, thoải mái thực sự. Nhìn xung quanh, SG hoa lệ, nhịp nhịp đông người, quán cà phê không thiếu những con người sang trọng, những chàng trai có ngoại hình, điều kiện và cả tính tình có thể nói là tốt hơn thằng nhóc như nó...nhưng nó vẫn có thể cười,

một chút ngông...vì cô gái bên cạnh nó "tỏa sáng" hơn bất cứ người nào.

Khoảng tiếng sau anh Phong rước những người còn lại đến quán, ngồi uống coffe khoảng 30 phút nửa cả nhóm xuất phát rời khỏi SG. Điểm đến là nơi cũng quen thuộc – Giang Điền. Thì ra hôm nay sẽ là một chuyến cắm trại ngoài trời chứ không phải tiệc tùng ở một nhà hàng sang trọng nào. Thoát khỏi SG đông đúc, ngột ngạt, hít bầu không khí trong lành của vùng ngoại ô, dường như tâm trạng của mọi người đều thoải mái, vui vẻ hơn rất nhiều. Đồ ăn thím ba chuẩn bị rất nhiều, tụi nó chỉ việc bày đồ đạc ra nướng, những món khác thì đưa vào nhà hàng của khu du lịch cho người ta hâm nóng bày biện ra. Trước khi vào tiệc, chị Thủy vui vẻ tuyên bố lý do, mọi người hò reo hưởng ứng khi nhân vật chính của buổi tiệc tung tăng bước lên gốc cây gần đó thay tạm cho sân khấu.

- Hôm nay sinh nhật Phương, cảm ơn mọi người có mặt ở đây đi chơi với Phương. Cảm ơn chị Thủy hết mình tổ chức, hẹn người này, đe dọa người nọ đi chơi sinh nhật Phương hihi. Papa, mami Phương cảm ơn rồi khỏi nói nữa hen. Đặc biệt Phương gửi lời cảm ơn tới một người, cảm ơn hấn đã xuất hiện trong cuộc sống của Phương...Phương thực sự rất hạnh phúc vì có hấn. Em biết...anh là đồ ngốc, anh vẫn chưa nhận ra em, nhưng em cũng biết một điều...anh sẽ luôn là của em.

Chị mỉm cười, nó hơi nhột, có một chút bối rối trong người khi vài ánh mắt của người khác nhìn về phía nó nhất là khi trong số đó, vài người hình như bây giờ mới nghi nghi cái người chị đang nói chính là nó, trước giờ họ vẫn tưởng sự thân thiết này chỉ là giữa chị gái và em trai. Chị Thủy khẽ đẩy vai nó nháy mắt.

- Người ta tỏ tình nửa kia, sao rồi cưng, thừa nhận chưa cưng?

Nó nhún vai mỉm cười - Ai biết đâu.

- Lêu lêu!

Chị Thủy lè lưỡi chọc nó rồi đứng dậy vỗ vỗ tay.

- Xong rồi! Ăn chơi đi bà con ơi!!!

- Yeah!!!

Có thể nói sau tiếng yeah, không khí lại trở nên ồn ào vui vẻ với những lời

trêu chọc, đùa giỡn, bàn tán. Đồ ăn đồ uống phủ phê đủ cho cả đám ăn chơi tẹt ga mà vẫn không hết. Có chút men rượu trong người, cả đám lại mang loa, mang đàn ra hò hát, dường như không ai thèm để ý tới nhân vật chính hôm nay nữa. Nó cười cười vừa nhai miếng xúc xích chị út cho vừa nói:

- Rồi, nữ hoàng giờ bị bỏ xó luôn rồi. Hết ai thèm để ý luôn rồi.

- Hihi kệ! Chỉ cần nhóc đủ rồi.

- Nay sao được phát biểu hùng hồn dữ.

- Hihi chị mà, nhóc con ý kiến gì.

- Thì ai dám ý kiến gì đâu. Thấy nay hơi lạ thôi.

- Nói cho có lệ đó mà hihi.

- Là sao?

- Im đi, lo ăn nè, nhiều chuyện.

Chị nhéo nó một cái nhẹ rồi chạy đi lấy đồ ăn, nãy giờ nó cũng sượng, chỉ việc ngồi nhâm nhi nước ngọt ngắm cảnh, đồ ăn toàn do chị út cho ăn... đúng là hôm nay hơi lạ thiệt. Ăn uống hát hò đã đời, cả đám kéo nhau thuê xe đạp đôi ngắm cảnh, chèo thuyền, tắm thác, chơi trò chơi, chụp ảnh... trong mọi hoạt động tất nhiên nó và chị luôn song hành. Một nhòai, mỗi người lại tìm một việc để làm riêng và nghỉ ngơi trước khi quay lại SG. Nó nắm tay chị đi dạo, trời nắng đẹp. con đường lát gạch trải dài phía dưới những hàng cây hoa hoàng hậu vàng ươm...nó nhìn thấy chị chăm chú đưa mắt tìm bên vệ đường màu trắng của những bông hoa cúc dại, loài hoa chị yêu. Chị im lặng, không nói gì hết, nó cũng vậy, chỉ mỉm cười đi bên chị, tay chị vẫn luôn nắm chặt lấy tay nó, thậm chí lúc ngồi xuống hái mấy bông hoa cúc chị cũng không chịu buông tay nó ra. Hai đứa cứ rong ruổi như vậy cho đến lúc mỏi chân thì rủ nhau chọn một góc bàn view khá đẹp để ngồi. Nhấp một ngụm cafe son môi nó cầm tay chị giờ giờ lên trước mặt chị.

- Gì mà nắm miết vậy, nhóc ở đây chứ có đi đâu mất đâu.

- Kệ. Chị muốn nắm, chị thích nắm, chị muốn lúc nào đi với nhau nhóc

cũng phải nắm tay chị như vậy nè.

- Làm quá. Ờ nắm thì nắm, nhưng cũng phải bỏ ra cho người ta lấy cái này cái.

- Lấy gì?

- Thì chút biết. Mà nhắm mắt lại đi.

- Chi?

- Thì nhắm lại đi.

- Hứ bày trò. Rồi nhắm nè.

- Không được hí ra nhá.

- Biết rồi biết rồi.

Chị nhắm mắt, nó nhẹ nhàng cho tay vào chiếc túi đeo nó mang theo, chiếc túi đeo này là chị mua cho nó để đựng đồ đặc linh tinh. Sinh nhật chị mà tất nhiên nó cũng phải chuẩn bị quà chứ, suy nghĩ tìm kiếm đủ lắm mới mua được chiếc vòng tay hợp với chị. Nhưng quái lạ, nó lục tung hết cái túi cũng không tìm được cái vòng tay đâu, rõ ràng nó để trong túi chứ đâu, không lẽ bị rơi đâu đó. Đang lo lắng tìm kiếm, tự nhiên nó nghe được tiếng cười khúc khích của chị.

- Đồ ngốc! Kiếm cái này chứ gì?

Nó ngơ ngác ngẩng mặt lên, là chiếc vòng tay nó định tặng chị, giờ đang đung đưa trước mắt nó.

- Ủa ủa! Sao chị lấy được nó hay vậy.

- Pleeee đồ ngốc, chị thấy nó từ lúc nhóc về nhà đó - Hay nhỉ? Mà biết vòng của ai không tự tiện cầm hử.

- Hihi thì là quà sinh nhật của chị chứ gì?

- Chưa tặng mà, ai đời chưa tặng quà đã tự lấy. Mà chưa ai nói gì, rui nhóc mua cho người khác sao?

- Hứ! Cái này chị biết là quà của chị, chị muốn lấy lúc nào hồng được. pleeee!

- Ồ lấy rồi thì đeo vô đi, ở đó le lười làm gì.

Nó bật cười đưa ly caffe lên miệng uống một ngụm rồi thở phà một cái. Đúng là nó quên mất đồ đặc nó chị đều biết hết, vốn dĩ cũng định giấu chiếc vòng tay lựa thời điểm tặng quà cho lãng mạn xiu...nhưng rốt cuộc chiếc vòng tay vẫn thuộc về chị. Có lẽ nó không bao giờ giới tạo ra sự bất ngờ hay lãng mạn ngọt ngào, có lúc nó cũng suy nghĩ xem phải tặng làm sao cho chị vui, làm sao cho chị bất ngờ hay cảm xúc gì đó khác lạ chẳng hạn, nhưng rồi thì nó cũng ngộ ngồ vụng về. Như này hóa ra lại hay, mua gì cho chị thì cứ mua mang về đưa chị, không cần bày vẽ, không hoa mỹ... cứ bình thường giản đơn như bây giờ có lẽ tốt nhất.

- Đeo cho chị đi.

- Ồ của ai người đó đeo chứ.

- Hứ! Nhóc tặng chị thì nhóc phải đeo cho chị.

- Tự lấy quà rồi còn bày đặt bắt người ta đeo nữa là sao.

- Thì giờ nhóc đeo cho chị đi, chị muốn nhóc đeo.

- Rồi rồi thì đeo.

Nó lắc đầu cầm chiếc vòng lên rồi từ từ đeo vào tay cho chị, cũng may lúc mua cái vòng nó có nhờ chị nhân viên chỉ nó cách đeo, cho nên dù hơi lâu nhưng cuối cùng chiếc vòng vẫn lấp lánh trên cổ tay xinh xinh của chị.

- Nhóc mua cái này có nhiều tiền hông?

Chị thủ thỉ, nó mỉm cười vuốt lấy mái tóc chị... - Khờ quá! Sinh nhật chị mà, đừng lo.

- Nhưng chị hồng thích nhóc vì mua quà cho chị mà tốn kém nhiều đâu.

- Nè! Bữa ai nói không bao giờ được nói chuyện tiền bạc giữa hai đứa mình hả.

- Thì chị, nhưng... - Nhóc biết rồi, đừng lo, nó không có mắc tiền đâu.

Thật đó!

- Uhm!

Chị mỉm cười dựa đầu vào vai nó, khẽ vén tóc lên đưa tay xoa xoa lấy mất dây chuyền, nó cũng cười nhẹ, chị vẫn luôn đeo sợi dây chuyền nó tặng, mặt dây chuyền vẫn sáng bóng lấp lánh như vừa mới mua.

- Chị cũng có quà tặng nhóc.

- Gì? Quà gì nữa? Nay sinh nhật chị mà có phải của nhóc đâu tặng quà!

- Hihi vậy mới sốc! Đây là món quà đặc biệt của chị tặng nhóc, chị đã suy nghĩ rất nhiều, giờ là lúc chị phải tặng cho nhóc rồi.

- Ồ! Gì mà có vẻ quan trọng dữ. Đâu quà gì đưa đây.

- Hừ! Đồ tham lam. Muốn có quà này, nhóc phải hứa với chị một chuyện.

- Rồi hứa luôn. Chuyện gì?

- Chưa biết chuyện gì mà hứa.

- Kệ! Chuyện gì cũng hứa hết, chị vui là được.

- Đồ lẻo mép.

Chị ngồi thẳng dậy nắm lấy hai tay nó mắt cười tí.

- Nhóc phải hứa sẽ chạy bé Caffè thiết bình thường như là xe của hai đứa mình, xe của nhóc được hông?

- Cái này thì...từ từ nhóc...nhóc... - Còn nữa, ngay ngày mai, nhóc sẽ chở chị đi Đà Lạt bằng bé Caffè, một là thăm sơ với mấy đứa nhỏ, hai là để nhận món quà chị tặng nhóc. Hihi nhóc hứa rồi nghen, hông được nuốt lời đâu đó.

- Ờ ờ thì hứa, nhưng mà mai...mai đi liền luôn hả?

- Uhm! Đi liền!

- Đi bằng chiếc xe đó hả?

- Uhm! Bằng bé Caffè đó.

- Nhưng lên Đà Lạt xa lắm, chị ngồi xe sao nổi, với lại đi đường bằng xe máy nắng gió bụi, đường xấu nhiều xe nguy hiểm, nhóc sợ chị đi không quen.

- Chị chịu được mà, chị thích đi xe máy, chị muốn được đi xa xa với nhóc, chị muốn được nhóc đưa đi khắp nơi cùng nhóc. Nhóc hứa rồi nhóc phải đưa chị đi, nhóc hứa rồi mà.

Nó thở phào một cái, trước gì chị đòi đi Đà Lạt bất cứ lúc nào nó đi được đều không từ chối, chỉ việc đi bằng xe máy xa thì nó không cho, đơn giản nó không muốn chị chịu khổ đường dài, mệt nhọc, nguy hiểm. Nhưng tất cả có lẽ do nó quá lo xa, quá lo lắng cho chị, nó cũng quên mất chị chưa bao giờ muốn là một nữ hoàng luôn được bảo bọc chăm lo trong lâu đài của mình, chị cũng là một cô gái bình thường muốn cùng nó bình thường đi khắp nơi bằng xe máy như bao người khác.

- Rồi! Vậy giờ về SG chuẩn bị, mai mình đi Đà Lạt.

- Hihi nhóc chịu rồi hen. Đi bằng bé Caffè nha nhóc!

- Rồi thì đi bằng Caffè. Sinh nhật chị mà, chơi tới bến luôn.

Nó mỉm cười, vậy là nó và chị lần đầu tiên sẽ đi Đà Lạt cùng nhau bằng xe máy, đặc biệt là bằng Caffè, từ khi mua về chỉ nằm im trong ga-ra nhà chị...giờ sắp có một hành trình dài đầu tiên.

Con mưa nhẹ buổi sáng cũng không ngăn được chị và nó dậy thật sớm để chuẩn bị rời khỏi SG. Nó dắt chiếc xe đen thui ra sân thử đề máy, tiếng nổ giòn giã, chiếc xe rung lên nhẹ nhẹ như không kìm được khoảnh khắc được lao vút đi. Có một chút hào hứng khoan khoái rộn lên trong lòng, nó thèm đi chiếc xe này lâu rồi, nhưng chỉ vì cái tội lớn quá của nó làm Caffè đã luôn bị giam trong ga-ra, chẳng mấy khi được lăn bánh. Mọi thứ của chiếc xe đều một màu đen mạnh mẽ, phải gọi là chất như ly cà phê đen vừa mới pha vậy, chỉ trừ có một chỗ chẳng ăn nhập vô đâu. Cả chiếc xe đang một màu đen bụi bặm, đầy nam tính tự dung xuất hiện hai đóa hoa cúc đại nài trắng ngay giữa hai bên bình xăng, tác phẩm tự tay chị vẽ lên và tất nhiên đâu có ai được phép xóa. Mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, nó mặc quần jeans bụi, chiếc áo sơ-mi đen đỏ trắng cùng chiếc áo khoác màu đen do chị chuẩn bị...đồ đặc chất vậy mà vẫn bị lép vế so với nữ hoàng. Hôm nay chị

cũng mặc một chiếc quần jean nhưng bó sát người, áo sơ mi trắng cũng bó sát, nhìn thì có vẻ kín đáo nhưng thực ra sexy hơn cả những bộ quần áo hở nhiều da thịt.

- Nhìn gì đó tên kia?

- Ờ ờ thì...(nhìn ngon thiệt) nay mặc đơn giản mà đẹp.

- Hihi đồ nịnh. Chị mà, bữa nào cũng đẹp hết nhen.

Nó nhún vai cột chiếc balo lên ba-ga sau của xe, tự tay đeo nón, kéo khóa áo khoác cho chị rồi cả hai lên xe xuất phát. Ra khỏi cửa ngõ SG, nó mới dừng chân ăn sáng, uống caffe.

- Đi xa, tốt nhất nên ra khỏi SG thật sớm để tránh giờ cao điểm kẹt xe rồi hãy ăn uống buổi sáng.

- Uhm chị biết rồi.

- Đi trên đường lúc nào một chị nói nhóc ngừng xe nghỉ nha.

- Uhm!

Nó dặn dò chị thêm vài điều rồi cho xe hướng về Đà Lạt. Tuổi trẻ, ai cũng máu tốc độ, nó càng không phải ngoại lệ, nhất là đang cưỡi trên một chiếc xe mạnh mẽ...nhưng từ bao giờ nó đã bỏ đi cái háo thắng tuổi trẻ của mình, Caffe chỉ từ từ xuất phát rồi từ từ tà tà trên đường với tốc độ chẳng bao giờ vượt quá 60km/h. Tất cả vì sau lưng nó là chị, dù đường vắng, dù đường có đẹp, ít xe đi chẳng nữa, nó cũng không bao giờ chạy nhanh. Lần đầu tiên đi xa bằng xe máy của chị, nó muốn đi chậm để chị được thỏa sức ngắm cảnh hai bên đường, nó muốn chị luôn được an toàn mức tối đa nhất, ngoài ra nó cũng muốn đi chậm để nghe được rõ tiếng chị trò chuyện hơn. Suốt chặng đường dài, chị luôn nói chuyện rất nhiều, chị hát, chị kể chuyện, chị luyên thuyên về những cái chị nhìn thấy hai bên đường. Mỗi khi có một nơi cảnh đẹp, mỗi khi leo dốc hay qua những chiếc cầu...chị đều bắt nó dừng lại chụp ảnh cho chị hay đơn giản chỉ là để ngồi ngắm cảnh, uống nước. ..Xuất phát ở SG vào buổi sáng sớm và đến Đà Lạt cũng là lúc trời vừa sụp tối. Một hành trình trọn vẹn 12 tiếng đồng hồ, đường không quá xa nhưng đi thì lâu ời là lâu mới tới.

Đà Lạt đón nó và chị bằng cái không khí se lạnh đặc trưng phố núi về đêm,

nó đưa chị đến khách sạn khá quen nằm gần chợ, phòng đã đặt sẵn từ tối qua cho nên hai đứa chỉ việc nhận phòng, quăng balo lên giường rồi kéo nhau đi ăn tối. Một chặn đường dài, nhưng không đứa nào cảm thấy mệt mỏi, suốt đường nghỉ ngơi ăn uống khá nhiều khiến cho nó và chị giờ vẫn thấy sung sức. Lẩu dê là một món ăn thích hợp cho một đêm Đà Lạt se lạnh như bây giờ, loanh quanh dạo chợ đêm, uống sữa đậu nành rồi cả hai quay trở lại phòng. Tắm rửa xong, nó nhẹ nhàng đi ra ngoài, chị đã nằm ngủ thiếp đi từ lúc nào, nó lắc đầu ôm chị đặt nhẹ lên giường rồi kéo ghế ra ban-công ngắm nhìn thành phố về đêm, thưởng thức bình trà nóng hồi được nhân viên chuẩn bị sẵn. Một cảm giác gì đó len lỏi trong lòng, một chút vui vui, một chút ấm áp, một chút bình yên...thành phố chìm sau vào màn đêm se lạnh, phía sau lưng...chị của nó đang say giấc nồng.

Bình minh, những ánh nắng yếu ớt len lỏi vào phòng, nói là không mệt nhưng cũng cả ngày ngồi trên xe khiến nó ngủ một giấc ngủ say quên cả trời đất. Nó nhẹ nhàng mở mắt ra khi cảm nhận được hơi ấm phả vào má, từng nhịp thở phập phồng, da đầu nó nhột nhột bởi bàn tay chị đang luôn sâu vào nghịch tóc.

- HeY! Chào buổi sáng! Anh của em!

Nó mỉm cười, cảm giác này lạ lắm nhưng cũng quen lắm, trong nhất thời nó chưa biết gọi là gì.

- HeY!

Chị cười, nụ cười như thiên thần...suýt tí nữa nó kiềm lòng không được thì đã kéo người chị vào hôn một cái thật sâu rồi. Bình thường, nó là người dậy trước ngắm chị...nhưng hôm nay ngủ say quá...bị mất quyền chủ động mất tiêu.

- Dậy sớm vậy?

- Uhm!

- Sao nay được dậy trước?

- Để ngắm.

- Ngắm gì?

- ... Chị cười, đưa tay chỉ chỉ vào giữa mũi nó rồi nằm lăn ra giường, kéo tay nó gối đầu lên, rúc sát vào ngực nó. Hôm nay cũng lạ, có điều gì đó vừa thay đổi, lặng lẽ, nhẹ nhàng thôi nhưng rõ ràng là đã có sự thay đổi.

- Giờ kế hoạch tiếp theo là gì hả nữ hoàng?

- Hihi...chờ đến lúc tặng quà cho nhóc.

- Ủa chờ tới chừng nào. Lên tới đây rồi, quà cáp gì bí ẩn dữ.

- Sẽ đến lúc mà, ráng chờ đi.

- Rồi cứ nằm vậy chờ luôn hả?

- Uhm... - Trời!!!

Nó thở dài ngao ngán, lúc nào cũng vậy, lại bày trò bí bí ẩn ẩn với nó. Nằm dài cả buổi trời cuối cùng cũng được chị cho phép rời khỏi giường đi về sinh cá nhân rồi chờ chị đi ăn sáng.

- Hôm nay mình có ghé thăm nhà không chị?

- Hông, hôm nay chị chỉ muốn ở riêng bên nhóc.

- Vậy ngày mai?

- Có thể, còn tùy... - Tùy gì?

- Hihi... Lại bí ẩn, cứ nghĩ nó hiểu chị thật nhiều, nhưng rồi cũng mù tịt. Kệ, muốn làm gì làm coi như đang thưởng thức kỳ nghỉ vậy. Ăn uống xong, nó đưa chị đi dạo vòng quanh bờ hồ, đi cà phê rồi quay lại phòng nằm ngủ.

Chiều tối khi phố núi lên đèn cũng là lúc chị nhè nhàng nắm tay nó kéo ra khỏi phòng bước xuống đường hòa vào dòng người. Cả buổi tối, chị chỉ im lặng cùng nó dạo phố, ăn vặt, chụp hình...mọi thứ đều rất bình thường, nhẹ nhàng, chẳng có dấu hiệu gì về món quà bí ẩn mà chị bắt nó phải đi từ SG lên đến tận đây, tay chị ngoài đồ ăn vặt và chiếc ví ra thì không có gì khác. Trời dần về khuya, dòng người trên phố trở nên thưa thớt, chỉ còn lác đác những du khách dạo đêm, những gánh hàng rong vớt vát vài người khách cuối cùng. Trời lạnh hơn, những hạt sương càng rõ hình hài dưới những ngọn đèn đường. Chị kéo tay nó lại ngồi xuống bên bờ hồ, nơi có

thể nhìn về phía thành phố. Mua một ly caffe của xe nước gần đó, chị mở nắp ly nhựa, nhấp môi xoay nhẹ ly. Nó mỉm cười, ngay cả ly nhựa chị cũng muốn pha chế món caffe son môi dành riêng cho nó.

- Nhóc ngồi đây...chờ chị nha, chị phải đi lấy một thứ.

- Hà lấy gì? Ở đâu? Sao không để nhóc đưa chị đi?

- Hồng được! Nhóc chờ chị ở đây, lệnh đó! Chị sẽ quay lại...nhanh lắm. Chờ chị nha!

Đêm muộn, màn sương phủ khắp mặt hồ, che mờ những ngọn đèn đường phía xa, chiếc cầu nhỏ nhìn ra mặt hồ cũng chỉ là một đốm sáng nhỏ nhoi giữa một không gian tối om tĩnh lặng. Tiết trời lạnh, sương nhiều đến nỗi đủ trở thành một cơn mưa phùn nhỏ nhỏ, dù vai áo, tóc ướt lấm tẩm nhưng nó vẫn bình thản ngồi thưởng thức ly caffe son môi đặc biệt của riêng mình...lòng vẫn thấy bình yên. Bất giác có ý nghĩ nhẹ nhẹ trong đầu...hay là thử mở lòng yêu thành phố này được không nhỉ. Nó bật cười...bên chị, riết rồi cũng mơ mộng như chị, một cô gái kỳ lạ, lãng đãng, hơi xa rời thực tế...nhưng có lẽ như vậy là tốt dành cho chị, một cách sống đưa chị vượt qua những mất mát, níu giữ nụ cười bình yên trên gương mặt nữ hoàng. Chiếc taxi dừng lại phía xa bên đường, nó khẽ đưa tay che mắt vì chói đèn, vài giây, nó quen với ánh sáng...nhìn thấy bên trong một cô gái bước ra, giống như một thiên thần vừa xuất hiện trong phim ảnh. Từ xa, ngược ánh đèn, nó vẫn nhận ra đó là chị như một thói quen, dù hình dáng, gương mặt vẫn chưa rõ, nhưng nó vẫn chắc chắn đó là chị. Chiếc xe rời đi trả lại màn đêm với ánh sáng màu vàng nhẹ từ ngọn đèn đường...chị bước lại gần nó, chậm chậm từ từ, tay chấp sau lưng, thi thoảng lại xoay xoay người qua lại như để nó được ngắm nhìn chị thật lâu, thật rõ. Nó để ly caffe xuống lan can cầu, đứng thẳng nhìn về phía chị, một tay vẫn cho vào túi quần. Chị đẹp quá, như nữ hoàng thật sự vậy, chiếc váy trắng xò ra như một bông hoa cúc dại, không cần đến đôi giày cao gót, chỉ cần chiếc giày búp bê trắng thôi, vẫn nhận ra chị cao...Trong vài giây phút đó, nó như ngây người đi ngắm nhìn chị, không suy nghĩ được gì cả. Chị đến sát trước mặt nó, hơi thở ấm áp chị phả vào môi nó, đôi mắt long lanh mỉm cười, một trong những nụ cười đẹp nhất của chị.

- HeY! Monster!

- ... - HeY...HeY...HeY... - Ủ ừ...thì HeY!

Nó ngơ ngẩn, chị cười khúc khích.

- HeY! Quà của anh nè?

- Quà quà nào? Là...là...sao?

- Là em...quà của anh nè...đồ Monster đáng ghét! Hihi!

Nó vẫn chưa hiểu gì, hay nói cách khác còn ngơ ngàng bởi cái trò mới chị vừa bày ra, món quà kỳ lạ nhất nó từng được nhận.

- Anh có yêu em không?

Chị vẫn giữ nụ cười đẹp ấy trên môi, hai tay vẫn chắp sau lưng đung đưa người tinh nghịch...Nó cũng cười cười đưa tay gãi gãi đầu... - Ừ...thì... không!

Chị chun mũi, xoay người bước nhẹ nhàng qua lại trước mặt nó, giọng đều đều, nhẹ nhàng, ngọt ngào và nhưng vẫn có một chút lạnh lùng.

- Không yêu em...sao anh luôn bên cạnh em mỗi ngày?

- ... - Không yêu em...sao anh luôn nắm tay em, ôm eo em mỗi khi ở cạnh nhau?

- ... - Không yêu em...sao anh từ bỏ tất cả cô gái khác ngay cả người anh nói anh yêu?

- ... - Không yêu em...sao anh chịu đựng được tính khí ngang ngược vô lý của em mỗi ngày?

- ... - Không yêu em...sao anh quan tâm chăm sóc, bảo vệ em hơn bản thân mình?

- ... - Không yêu em...sao anh luôn kêu tên em mỗi khi anh say, gọi tên em mỗi khi anh bị thương, mệt mỏi, mê man... - ... - Không yêu em...sao anh viết blog thật nhiều về em?

- ... - Không yêu em...sao anh luôn sợ mất em?

-

Chị ngừng lại, đưa chiếc máy tính bảng ra trước mắt nó...trên màn hình là những trang blog nó viết riêng cho chị, chế độ "chỉ xem một mình", chị đang đăng nhập bằng chính tài khoản của nó.

- Không yêu em...sao anh lấy ngày sinh em làm mật khẩu hả đồ ngốc?

Nó thở phì, đâu có ngờ ngay cả cái tài khoản blog riêng nó giấu chị cũng phát hiện. Chị cười, một nụ cười như đắc thắng, tay chị lại mở quẹt lên màn hình, một đoạn clip chậm chậm phát lên. Người trong clip đang say mềm chính là nó, phòng chị, tiếng người quay clip chính là chị Thủy... Trong cơn say, nó vẫn lèm bèm như một tên ngốc... "Phương! Xin...xin lỗi vì làm chị khóc... Chị...nhóc không muốn mất chị... Chị...đừng khóc..." ... "Thủy: yêu Phương hông Mon?

Nó: hê hê...đồ thằng nào yêu chị hơn tui Thủy: vậy sao từ chối người ta hoài?

Nó: sợ...ngại... Thủy: sợ gì? Ngại gì?

Nó: tùm la tum lum...mệt quá tránh ra cho tui về... Thủy: xin quá rồi đi đâu nữa?

Nó: tui phải về...với chị của tui...ợ ợ...chị đang buồn...tui không có bỏ chị một mình được...đâu có bỏ được..ợ ợ..." ... Chị cười, vuốt nhẹ lại mái tóc đang khẽ phủ xuống che lấy đôi mắt nó. Màn hình tiếp theo, là một đoạn tin nhắn...không dấu: "- Pé Hân: ông ngủ rồi chị ơi sốt quá trời mê sảng luôn, hì toàn kêu tên chị - Pé Hân: em đi nha chị. Em thua, người Mon yêu là chị. Mon đẩy em ra xa vì chị, em xin lỗi nặng lời làm chị buồn. Hì hì trong sâu thẳm trái tim Mon luôn yêu chị.Giờ ảnh chưa nhận ra tình cảm thực sự hì hì, ảnh khùng dữ lắm, em tin rồi ảnh sẽ nhận ra." ... Nó bật cười...hình như ngay cả Hân cũng góp phần bán đứng nó cho chị tính qua tính lại cũng là tình địch trên phương diện nào đó, nhưng mà nhắn tin nói chuyện với nhau cũng tình cảm quá chứ. Chị lúc này như đang thăng thế, cười khúc khích xoay xoay người ngồi lên lan can cầu dựa vào vai nó, tay chọt chọt vào màn hình rồi tắt máy tính bảng. Màn đêm lai bao trùm lấy gương mặt nó, bối rối như thằng nhóc con giấu kẹo bị mẹ bắt quả tang, dờ khóc, dờ cười.

Đêm càng về khuya, sương càng nhiều, giờ thổi càng lạnh...nó im lặng kéo tay chị leo xuống khỏi lan can cầu rồi vòng tay ôm lấy chị... - Khuya rồi...mặc mong manh như vậy lạnh bệnh rồi sao?

- Hihi bệnh thì có anh lo, anh sẽ hồng bỏ em mà đúng hông?

- ... Nó cười nhẹ, hít lấy một hơi dài mùi hương con gái từ mái tóc chị, thơm...dịu dàng, thân quen đến lạ.

- Sau tất cả...anh vẫn sẽ là của em. Em luôn biết anh đi loanh quanh lung tung, rồi cũng sẽ là của em. Vì em biết...anh yêu em nhiều ra sao.

- ... - Em còn một thứ cho anh coi nè...bảo đảm anh coi xong, anh sẽ phải là của em, hồng chạy đâu được luôn.

Chị đứng thẳng dậy, kéo tay nó ra... - Anh nhắm mắt lại đi! Nhắm đi!

- Ờ ờ...thì nhắm.

Nó nhắm mắt, cảm nhận được hơi thở chị phả vào mặt như đang kiểm tra nó có hí mắt nhìn lên không. Tay chị đang cầm vật gì đó đeo vào tay nó, trời lạnh, cảm nhận như đang tiếp xúc một miếng kim loại lạnh ngắt, nó khẽ rùng mình...vài giây qua đi, hình như chị vừa đeo xong thứ đó lên tay nó, nhẹ nhàng hôn nhẹ lên môi nó một cái rồi lên tiếng.

- Mở mắt ra đi... Nó từ từ mở mắt ra, khẽ đưa tay lên gần mặt nhìn sâu vào...một chiếc đồng hồ màu đen, màn hình sáng lên khi chị đưa tay bấm vào bên cạnh...chiếc đồng hồ Casio vẫn đang đếm từng giây, từng phút. Nó ngẩn người...mọi thứ quay cuồng như đoạn phim chiếu chậm cuốn nó đi ngược về quá khứ, tìm kiếm những ký ức tưởng chừng nó đã từng quên.

- HeY! Monster...đồ Monster khó ưa!

- ... - HeY!...I'm Cherry!

Phố núi bối rối, ngỡ ngàng dưới những con gió bất chợt lướt qua, lạnh đến nao lòng, lạnh đến miệng cũng đóng băng, chẳng thể nói nên lời.

- Có người từng nói...là con trai phải biết giữ lời hứa, có người từng nói muốn trở thành người có trách nhiệm với lời hứa của mình. "Sau này tui mà xinh đẹp hơn, cao hơn you...you có dám yêu rồi cưới tui hôn? ... Sau này lớn biết mặt tui. Mà tui nói trước là sau này tui đẹp hơn, cao hơn you sẽ phải yêu tui, xin cưới tui làm vợ... ... - Thề đi!

- Thề gì?

- Thề đi hông thôi you thua cái you nuốt lời sao? ... - Ồ! Thề! Nuốt lời làm chó! ... - You nhớ lời thách của tui mình hôn đó?

- Nhờ mà. ... - You đưa tui một thứ để làm bằng chứng đi, tui cũng vậy.

- Đưa gì? Tui có gì cho you đâu. ... - Cái đó! ... - Gì! Cái này hả... nhưng...tui có một cái đồng hồ này thôi à, mắc mắc lắm đó. Tui nhìn ăn sáng biết bao lâu mới mua được đó.

- Mệt quá! Vậy mới có giá trị để tui giữ chứ. ... - Hông được. Tui thích cái đó à, ai kêu you quý nó nhất chi hihi - Lấy cái áo đi, cái nón, hay cái móc khóa này đi được không?

- Hông! Cho tui cái đồng hồ đi...đi...nha..nha... - Nhưng... .." Chị đứng thẳng dậy, vỗ vỗ nhẹ vào hai má nó, kéo đầu nó hướng về phía chị, miệng mỉm cười, đừng đưa người qua lại.

- Giữa em và anh, ai cao hơn?

- Ồ...thì - Giữa em và anh...ai xinh đẹp hơn?

- Ồ... - Giữa em và cô lớp trưởng ngày đó của anh...ai hơn ai?

- ... Nó nhún vai, câu này chắc cũng không cần trả lời...vì nó có biết cô lớp trưởng hồi đó của nó đang ở phương trời nào đâu, nhưng có mang ra so chắc cũng không bằng chị, chắc chắn không bằng...nhưng không lẽ giờ phút này mang lớp trưởng ra làm cái cớ để phủ nhận lời nói của chị...à quên...phải gọi là Cherry mới đúng.

- HeY! Thay mặt cho chị của nhóc, Na của Mon...anh phải thực hiện lời hứa của Monster với Cherry. Anh hứa với em trước, anh là của em trước, em yêu anh trước, nhiều, lâu hơn tất cả các cô gái khác cộng lại...Anh hứa rồi, anh phải làm...anh phải yêu em biết chưa đồ ngốc!

- ... Nó cười...cười thành tiếng thật sự...mọi chuyện giống như một giấc mơ, một bộ phim, một điều gì đó hoang đường, kỳ lạ...Nhưng vẫn đang diễn ra, giữa cuộc sống của nó, rõ ràng hình hài, rõ ràng như chính cái lạnh len vào từng thớ thịt ngay lúc này, đã là mơ...sao nó cảm giác được Đà Lạt lúc này lạnh như thế nào. Sau tất cả...chị vẫn luôn song hành cùng nó, sau tất cả...chị vẫn luôn bên nó...rất nhiều rất nhiều...rất nhiều năm.

- Em từng lấy của anh chiếc đồng hồ anh yêu quý nhất, giá trị nhất của anh...giờ là lúc em trả lại cho anh một món quà khác.

- Là gì?

- Là em!

Chị mỉm cười...nụ cười tinh nghịch...nó nhìn chị, chiếc váy trắng xòe...rõ ràng...là Cherry của ngày đó, bờ vai này...là của Na ngày đó...cô gái này...chính là chị của nó ngay bây giờ... - Anh...có yêu em không?

Chị khẽ cúi sát vào người nó, thăm thì...nó mỉm cười, cầm ly caffe lên hút lấy một hơi rồi quăng ly caffe thật mạnh xuống mặt hồ.

- Giờ...vẫn hỏi câu này sao?

- Hi!...Em thích hỏi...anh trả lời đi. Em biết anh là đồ cứng đầu, là tên ngốc, đến cả yêu em anh cũng hông nhận ra dù rõ ràng em biết anh....

- ... Chị ngừng tiếng, không còn được nói thêm từ nào...vì...nó đang kéo chị vào mình, đặt vội lên môi chị một nụ hôn...nụ hôn thật sự, không lén lút, không ngại ngùng, một nụ hôn rất nhiều son môi, rất nhiều caffe, rất nhiều ngọt ngào, rất nhiều nước mắt chị lặn dài trên má...Khẽ rời chị ra, nó thăm thì, tay siết chặt lấy hông chị, kéo thật sát vào người nó.

- Thua rồi...là em thắng...thực sự...anh không thể mất em. Anh ngu dốt lắm, không nhận ra mình có yêu em hay không...nhưng anh biết...anh không thể mất em.

Chị cười, nụ cười pha với nước mắt lặn dài, như trẻ con...chị kéo đầu nó sát vào mặt chị, khẽ cụng nhẹ mũi chị vào mũi nó...hơi thở nhẹ nhàng phả vào môi nó.

- Sau tất cả...anh là của em, anh hông thể thiếu em...vì...anh đã nghiện em...đúng chưa?

- Ừ!...

- Hihi! Em yêu anh!

Chị lại cười, vừa cười, vừa khóc...nụ hôn lại đến tưởng chừng như bất tận, tưởng chừng như nụ hôn bù đắp cho thật nhiều chuyện cả hai đã cùng nhau

đi qua. Thiên thần của nó, chị là của nó...đang ở đây, đang ở đây...Đêm
yên lặng, phố núi chìm vào sâu hơn cái không khí lạnh buốt...sau tất cả...
nó đã nhận ra chị...thực sự...đã nhận ra... "I don't know but I believe
That some things are mean to be And that you'll make a better me
Everyday I love You..." Đà Lạt...bình yên lắm!

-----oOo-----